Ngọa Long Sinh

Chiến Yên Hùng Cái

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

Chiến Yên Hùng Cái

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 01

GIANG HỒ QUÁI SỰ

Ngọn núi Thiếu Thất tỉnh Hà Nam, xa xa có thể trông thấy kiến trúc hoành tráng, tường vàng ngói xanh, một ngôi tự viện thật lớn. Đó là Thiếu Lâm Tự, Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm.

Lúc chiều tà, Thiếu Lâm Tự như lệ thường đổ một hồi chuông truyền vang tám hướng, dư âm vấn vít theo gió chiều truyền ra xa mấy dặm, tiêu trừ hết những ưu lo buồn khổ của mọi người.

Ai ngờ sau hồi chuông đó, lại vẳng ra ba tiếng "Keng ! Keng ! Keng!", thanh âm này so với tiếng chuông tám hướng kia còn ngân vang hơn, chói tai hơn, rung chuyển núi non, chấn động lòng người, hiển nhiên Thiếu Lâm Tự đã phát sinh sự cố rất khác thường.

Trên quảng trường Tàng Kinh Các, bóng người dày đặc, mấy trăm vị hòa thượng đứng sừng sững xung quanh, miệng lầm rầm tụng kinh.

Âm thanh trầm trầm, xa xôi, gợi mở thần tư của con người. Ở giữa đường đứng sững một vị thiếu niên mặc áo vải thô màu xám tro, với quần áo và đầu tóc của chàng, biết ngay chàng là một tục gia đệ tử, thiếu niên áo xám này hóa ra là một gã hỏa phu, chuyên môn nhóm củi, đốt lò trong Hương Tích Trù của Thiếu Lâm Tự.

Người hỏa phu mặt còn dính đầy lọ nghẹ muội chảo này, đôi lông mày và

con mắt để lộ anh khí và trí tuệ, giờ đây hai tay chàng đầy máu tươi, đôi mắt mang thần sắc khẩn trương, hoảng sợ, chàng lặng nhìn vào bốn cái xác bị vỡ sọ, vung máu tươi ra ngoài, hàm răng há hốc, con mắt trợn trừng, mặt mũi nhăn nhúm trên mặt đất trước mặt đến xuất thần.

Đột nhiên một tăng nhân gầy gò vẹt mọi người ra chạy vội tới. Người này chính là thủ tọa Đạt Ma Đường, Thiên Ma thiền sư.

Đôi mắt như điện của Thiên Ma thiền sư khẽ lướt qua xác chết trên mặt đất, ônh "hừ !" lên một tiếng, trong ánh mắt như muốn tóe lửa giận dữ nhìn vào thiếu niên áo xám, đôi mắt chứa đầy vẻ phẫn nộ.

Thiếu niên áo xám vừa chạm vào nhãn quang của Thiên Ma thiền sư liền sợ hãi lùi lại một bước.

Bỗng Thiên Ma thiền sư cười nhạt nói :

- Đại Lực Kim Cương chưởng của mi là do ai truyền cho ?

Giọng nói của ông ta cực kỳ sắc bén, tựa như tiếng kêu của loài ác điểu trong đêm lạnh, làm cho người nghe bất giác rùng mình. Thiên Ma thiền sư thấy thiếu niên áo xám đứng lặng không nói, lại quát : - Đại Lực Kim Cương chưởng do ai truyền dạy ?

Thiếu niên áo xám run rẩy nói :

- Đệ tử ... Đệ tử ... Không có người dạy, tự mình học ... Đệ tử ... lỡ tay giết chết bốn vị sư huynh, xin ...

Thiên Ma thiền sư dấn lên một bước, giọng đột nhiên buông nhẹ, nói : - Ngươi nói lại lần nữa cho rõ ràng, Đại Lực Kim Cương chưởng của ngươi không phải do vị sư phó nào của bản tự truyền dạy mà là tự ngươi lén học lấy phải không ?

Giọng nói của ông ta tuy thấp nhưng trong khẩu khí vẫn có ý uy hiếp. Thiếu niên áo xám không quen nói dối, tuy chàng biết học lén võ công thì phải chịu sự trừng trị rất nghiêm khắc, nhưng chàng trả lời không chút giấu diếm

: - Đệ tử tự mình lén học võ, không có vị sư phó nào truyền dạy.
Lúc này hơn mười chiếc chuông trong chùa đều đổ, những tiếng keng keng làm chấn động núi non vang rền.
Chỉ thấy trên con đường rợp bóng tùng xanh xuất hiện ra mười tám tăng nhân, nhất loạt đều mặc áo xám, bên ngoài khoác áo cà sa màu vàng nhạt, tuổi tác chừng lớn hơn các đệ tử La Hán Đường, đứng ở xung quanh họ là Đạt Ma đệ tử cao hơn La Hán Đường một bậc. Theo sau mười tám hòa thượng Đạt Ma Đường là bốn vị tiểu sa di mi thanh mục tú vây lấy một vị tăng nhân thân người khôi vĩ, sắc mặt hồng nhuận, tư thái uy nghiêm, vị tăng này là chưởng môn phương trượng của Thiếu Lâm Tự Thiên Minh thiền sư.
Thiên Ma thiền sư trông thấy chưởng môn phương trượng tới lập tức quay qua nói : - Chưởng môn phương trượng đại giá quang lâm, xin thứ cho Thiên Ma này không thể thân đón từ xa.
Thiên Minh thiền sư khẽ giơ tay nói :
- Sư đệ, miễn lễ, vị đệ tử này là do vị sư phó nào quản giáo ? Thiên Ma thiền sư nói :
- Bẩm cáo sư huynh, tên phản đồ này là do Thiết Minh sư điệt, đầu bếp trong Hương Tích Trù sơ quản. Thiết Minh sư điệt đã bị tên phản đồ này đánh trọng thương phải cấp cứu.
Thiên Minh chưởng môn nghe qua, thần sắc trên mặt hơi biến, con mắt như hai luồng điện quét vàomặt thiếu niên áo xám.
Thiếu niên áo xám trông thấy đích thân chưởng môn thiền sư đến, lập tức trong lòng chấn động, cảm thấy sự việc quá nghiêm trọng, chàng vốn nghĩ mình lỡ tay giết chết bốn vị sư huynh và Thiết Minh hòa thượng, cao lắm là bị giam lỏng mấy năm, bởi vì đêm nay là đêm Trung Thu mở cuộc đại thi đấu khảo duyệt cho toàn tăng nhân tham dự, cứ ba năm một độ, mỗi lần khao duyệt đều có chuyện lỡ tay làm đổ máu, huống chi mình không hề có ý

dùng độc thủ, mà do bốn vị sư huynh cứ hung hăng bức bách người, muốn đem mình vào chỗ chết, Thiếu niên áo xám nghĩ đến đây, lấy lại can đảm, nói rằng : - Chưởng môn đại sư minh giám, đệ tử Âu Dương Hải ... Thiên Ma thiền sư đột nhiên nói với Thiên Minh :

- Chưởng môn sư huynh, võ công tên phản đồ này do học lén mà thành, tội này đã vi phạm vào luật lệ của bổn tự, phàm là những ai không được thầy truyền cho mà lén tự học võ công, nặng thì xử tử, nhẹ thì bứt đứt gân mạch toàn thân, làm cho hắn trở thành suốt đời tàn phế, rồi trục xuất ra khỏi chùa...

Âu Dương Hải nghe những lời này, đầu óc kêu ong ong, như sét nổ giữa trời quang, thần trí kinh hoàng, từ đôi mắt chảy ra hai giọt lệ. Lúc này trong đầu chàng hiện lên một đoạn thân thế thê lương của mình. Từ nhỏ đã mất cha, không huynh đệ, chỉ có một mẹ già, nhà nghèo xác xơ, bảy năm trước muốn ra ngoài buôn bán, nhưng không biết tại sao mẫu thân lại rưng rưng nước mắt bảo mình đến Thiếu Lâm Tự học chút võ công, bà nói : - Cha con là người hiền lành, không có võ công, đi buôn bán ở ngoài bị bọn lưu manh đánh chết...

Cho nên mẫu thân muốn mình học chút võ nghệ phòng thân, về sau ra ngoài mưu sinh, gặp phải bọn cường đạo hoặc côn đồ lưu manh cũng không đến nỗi bị thiệt thòi.

Do đó mới đến Thiếu Lâm Tự rồi lén học võ? ai dè lại xảy ra đại họa tại đây...

Thiên Ma thiền sư ngưng một chút rồi nói :

- Tên phản đồ này, rõ ràng đã lén học tuyệt kỷ Thiếu Lâm Tự. "Đại Lực Kim Cương chưởng", thuộc vào tội nặng phải xử tử không thể tha thứ, huống chi hắn còn thương hại đến bốn mạng người, lại phạm vào tội khi sư diệt tổ, nghiêm khắc xử tử thì vẫn còn dư tội, kính xin chưởng môn sư huynh phán

quyết.

Âu Dương Hải đột nhiên hét lớn :

- Đệ tử không thể chết, đệ tử không thể chết ! Đại sư, các người từ bi... Hai đầu gối chàng quì xuống đất, nước mắt như mưa, miệng vẫn kêu la không ngừng.

Thiên Minh thiền sư trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bản tự trước đến giờ môn qui thâm nghiêm, người này phạm liền mấy tội lớn, khó tránh khỏi được hình phạt.

Âu Dương Hải kêu lớn :

- Đại sư ơi, các người hãy thương cho đệ tử trong nhà còn có mẹ già, sau khi đệtử chết đi, gia mẫu nhất định đau buồn không muốn sống nữa, mọi người đừng nên xử tử, mọi người đừng nên xử tử đệ tử ...

Chỉ nghe Thiên Ma thiền sư quát rằng :

- Chúng đệ tử Đạt Ma Đường xông lên bắt lấy hắn.

Mười tám người đệ tử Đạt Ma được tập luyện đã có căn cơ, vừa nghe Thiên Ma hạ lệnh lập tức xông ra, bốn phương tám hướng vây chặt lấy Âu Dương Hải vào giữa.

Âu Dương Hải vừa khóc vừa nói :

- Dược y bất tử bệnh, Phật độ hữu duyên nhân, nhân thục vô thác, trí quá năng cải, thiên mạc đại yên, đại sư ơi, các ngươi là các đấng có đạo, xin tha thứ lỗi lầm đệ tử.

Nhưng nghe Thiên Ma thiền sư quát rằng : - Hãy còn chưa động thủ, đợi đến lúc nào ?

Mười tám đệ tử Đạt Ma Đường cùng niệm Phật dấn bước xông lên. Lúc này Âu Dương Hải cảm thấy thương tâm vô cùng, cao giọng nói lớn : - Mẫu thân ! Người tha thứ cho đứa con bất hiếu này, con không còn có cách nào để hầu hạ suốt năm suốt tháng được nữa rồi.

Mỗi âm vận trong một chữ đều kéo ra rất dài, giống như tiếng đàn ai oán trong đêm trường tịch mịch, làm rung động tâm can của người, khiến người nghe cơ hồ nhỏ lệ, nó thê lương buồn khổ làm sao.

Mười tám đệ tử Đạt Ma Đường tuy chấp pháp như sơn, lòng gang dạ thép, bây giờ cũng thấy bùi ngùi, thân mình hơi ngừng lại một lúc, nhưng sau khi họ hơi ngừng thì lập tức lại xông lên.

Đột nhiên đôi mắt Âu Dương Hải bắn ra tia sáng kinh người, các cơ thịt trên mặt nhăn nhúm đau khổ, quát lớn : - Đứng lại !

Tiếng quát này lớn như sét đánh làm lùng bùng lỗ tai mọi người, thật kỳ lạ, quả nhiên mười tám tên đệ tử lại đứng yên như trời trồng.

Thiên Minh, Thiên Ma, hai vị cao thủ Thiếu Lâm đương thời, nghe tiếng hét của chàng sắc mặt đại biến, họ vụt cảm thấy thanh âm sang sảng này có mang một sức mạnh kinh động tâm thần con người, giống như loại võ công ngoại gia thượng thừa Sư Tử Hống.

Nhưng sắc mặt của họ lập tức trở lại bình thường, bởi vì họ biết môn Sư Tử Hống này nếu không có mấy mươi năm công lực thì không cách nào tập luyện thành, ngay cả người từ nhỏ đã nhập tự, được thất lão trong Tâm Thiền Đường, võ công tối cao truyền thụ cũng không cách nào luyện được môn nội công thâm hậu này, họ lại hoài nghi lỗ tai của mình có phải nghe lầm chăng?

Âu Dương Hải quát xong giận dữ nói :

- Âu Dương Hải ta khổ cầu bi ai muốn thổ huyết ra như vậy các người vẫn không hề động lòng dù rằng ta tự biết tất phải chết nhưng sẽ không dễ dàng cho các người xử tử.

Chàng lại nghiến răng nói tiếp : - Ai tránh ra thì sống, ngăn ta thì chết !

Một tiếng thét cao vút tận trời, rung động cả một khoảng không bao la...

Âu Dương Hải như con mãnh hổ vừa xổng chuồng, đột nhiên lắc mình

nhanh như tên bắn xông đến mười tám đệ tử Đạt Ma Đường.
Các đệ tử Đạt Ma Đường hét :
- Âu Dương Hải, ngươi còn dám chống ư ?
Cùng lúc ba đệ tử Đạt Ma Đường xuất thủ như gió nhất tề chụp lấy vai Âu Dương Hải.
Đôi mắt Âu Dương Hải chói ngời tinh quang, vung tay chém ra một chưởng. Một luồng chưởng phong xé toạc khoảng không đập vào một đệ tử Đạt Ma Đường.
Mười tám tay đệ tử Đạt Ma Đường đều là cao thủ vào hàng chữ Thiết trong Thiếu Lâm Tự, ai nấy đều tự phụ, làm sao họ lại sợ một tên làm bếp được. Cho nên người đệ tử kia lật cổ tay tiếp chưởng, nhưng cảm thấy một luồng nội lực rung núi lở non áp thẳng đến, lúc này hắn muốn tránh thì đã không kịp nữa rồi, hự lên một tiếng, cả thân người bị văng lên hơn một trượng. Cũng đồng thời lúc đó hai người đệ tử ở bên trái phải chụp tới bị Âu Dương Hải búng một chỉ, đá một cước, cả hai té lăn ngay, Âu Dương Hải trong thoáng chốc đánh ngã liền ba tay cao thủ, lập tức lao ra khỏi vòng vây của đệ tử Đạt Ma Đường.
Tình hình này thật sự làm mọi người đều bất ngờ, ra khỏi ngoài dự liệu, một tên làm công nhà bếp mà chỉ vừa nhấc tay một cái đã đánh ngã ba tay cao thủ.
Một chưởng, một chỉ, một cước của chàng làm cho Thiên Minh, Thiên Ma, hai vị cao tăng trông thấy chợt tái mặt. Chẳng những mấy chiêu đó bao hàm tuyệt kỷ Thiếu Lâm Tự mà chiêu thức và sự biến hóa đã đạt đến trình độ thượng thừa.
Một tiếng niệm Phật vang lên, đệ tử La Hán Đường vây vòng ngoài đã tiếp xúc với Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải như con mãnh thú, đôi mắt bắn ra tia hàn quang đầy vẻ oán

độc, tay phải vừa tiếp cận đã dùng một chưởng súc tích toàn lực đánh thẳng vào sáu vị La Hán tăng trước mặt chàng.
Sáu đệ tử La Hán Đường nghe thấy tiếng thinh phong kêu rít, giật mình hoảng kinh, thầm nghĩ : - Công lực người này thật thâm hậu kinh người...
Sáu người đồng thời xoay cổ tay vỗ ra một chưởng nghinh tiếp.
Đôi bên chưởng lực vừa va chạm, chấn động đến nỗi Âu Dương Hải hét lên một tiếng, vọt lên cao.
Nhưng chàng ngay lúc tung mình lên không liền bay xéo qua đỉnh đầu các đệ tử La Hán bên cạnh bất ngờ vượt khỏi vòng vây.
Thân thủ của chàng làm chúng tăng hả miệng trợn mắt đứng nhìn.
Hai chân Âu Dương Hải vừa chạm đất liền co giò chạy thật nhanh, không chậm trễ...
Chàng chạy ra ngoài mười mấy trượng, chợt nghe tiếng quát lớn : - Phản đồ, ngươi chạy được ư ?
Trong bóng cây rậm rạp phóng ra một vị tăng nhân, nhanh chóng phi ra một cước đá vào bụng dưới của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải vội vã lách người tránh được một cước đá tới của vị tăng nhân kia, đồng thời thi triển "Xuyên Tâm Quyền" từ trước ngực đấm ra.
Quyền phong mạnh mẽ kỳ lạ, như dời non lấp bể.
Tăng nhân nọ là cao thủ hàng chữ Thiết, biết là lợi hại nên hừ một tiếng nhanh chóng nhảy lùi lại năm thước. Âu Dương Hải lúc nàykhông thể suy nghĩ gì khác, chàng quyết ý đào tẩu cho nên chàng liền triển khai thân người, loang loáng vùn vụt phóng người chạy đi như bay biến. Chàng ở Thiếu Lâm đã được bảy năm, rất thông thuộc những đường ngang ngõ tắt trong chùa cho nên với tốc độ chạy trốn cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã chạy đến bức tường vây bọc xung quanh Thiếu Lâm Tự không xa mấy.
"Keng keng keng keng... " Một hồi chuông dồn dập vang lên.

Một tòa viện thất nho nhỏ bên tường phía tây phóng ra một bóng người áo xám cực nhanh, vụt cái đã tới nơi.

Âu Dương Hải trông thấy thân pháp phóng tới của vị tăng nhân này nhang chóng cùng cực, không khỏi giật mình, liền mượn một thế "Bôn Bao Đài Thoái" phi trở ngược lại một cước vào bụng dưới của vị tăng, tay trái câu lại như cái kéo điểm vào "Tỏa Tâm" huyệt của đối phương.

Tăng nhân này võ công cực cao, vừa trầm cổ tay đồng thời lách người đã tránh được một chưởng một cước của Âu Dương Hải, chỉ thấy tay y vừa chạm tới đã cấu trúng gân mạch cổ tay trái của Âu Dương Hải.

Môn Tỏa Long Thủ kỳ ảo tinh diệu này làm Âu Dương Hải giật thót, nói thầm : - Mạng ta thôi rồi !

Đột nhiên vị tăng này kêu lên một tiếng nói : - Âu Dương Hải phải không ?

Âu Dương Hải nghe tiếng nhìn ra tăng nhân trước mặt là một lão tăng từ mi, thiện mục, râu trắng dài quá ngực, Âu Dương Hải nước mắt rưng rưng, run giọng cầu khẩn : - Lão thiền sư, xin người hãy tha đệ tử ...

Lão tăng râu bạc này là sư huynh của đương kim chưởng môn Thiếu Lâm Tự - Thiên Sơn tăng, ông là một vị thần tăng võ công cao nhất trong hàng chữ Thiên của phái Thiếu Lâm, người này đạm bạc danh lợi, không muốn đảm nhận chức vị quan trọng của Thiếu Lâm, đơn độc ở tại một tiểu viện, bình thời Âu Dương Hải thường đến đây đánh cờ với ông, cho nên Thiên Sơn tăng rất có thiện cảm với Âu Dương Hải, thậm chí giữa họ còn có một bí mật mà người ngoài không thể biết.

Thiên Sơn tăng nghe tiếng chuông cho đến tiếng hô hoán phía sau, khuôn mặt hiền từ hơi thay đổi, trầm giọng hỏi : - Âu Dương Hải, ngươi đã phạm vào tội gì ?

Âu Dương Hải thê lương nói :

- Lão thiền sư, đệ tử ... đã lỡ tay giết chết sư huynh, đệ tử cầu xin lão thiền

sư hãy cho đệ tử một con đường sống, đệ tử nguyện khắc cốt ghi tâm cả đời không quên.

Dòng lệ chảy tuôn như mưa, giọng nói thê lương của chàng làm cảm động lòng người.

Thiên Sơn tăng đột nhiên quát lớn : - Nghiệt chướng ! Phải chết !

Âu Dương Hải cảm thấy một luồng tiềm lực đẩy thân mình của chàng bay qua tường cao. Đột nhiên một tiếng cười trầm trầm vọng tới, trước mặt chàng đã đứng sững một tăng nhân gầy gò, chính là Thủ Tọa Đạt Ma Đường Thiên Ma thiền sư.

Âu Dương Hải vừa trông thấy liền kinh hãi. Thiên Ma thiền sư lạnh lùng quát : - Phản đồ, ngươi có thể chạy được chăng ?

Cùng với tiếng quát, Thiên Ma phát ra một chưởng đánh tới Âu Dương Hải. Chưởng phong mạnh ghê gớm, vạch không trung phát ra tiếng gió kinh người.

Âu Dương Hải nhảy ngang vung chưởng đón đánh.

Nội công của Thiên Ma thiền sư thâm hậu phi thường, Âu Dương Hải tuy tiếp được một chưởng nhưng người bị chấn động đến dộ xáo trộn cả lục phủ ngũ tạng, thân mình bất giác lùi ra sau năm bước.

Đa lên một tiếng, chàng phun ra một bụm máu tươi, rồi ngồi bệt xuống đất. Một chưởng vừa rồi của Thiên Ma thiền sư bao hàm sáu thành công lực, đã tưởng một chưởng lập tức có thể đánh chết chàng, nào ngờ Âu Dương Hải vẫn không bị đánh chết, lão tăng không khỏi kinh thầm. Âu Dương Hải bị chấn động khí huyết muốn trào lên, nội phủ đã bị thương, chàng nghĩ : "Hết rồi ! Hết rồi ! Ân nghĩa Thiên Sơn tăng giúp đỡ cũng không làm mình thoát nạn..." Thiên Ma thiền sư sau khi sững lại, trên mặt lập tức xuất hiện sát khí, quát: - Phản đồ, ngươi phải nói cho thật, võ công của ngươi do người nào truyền thụ cho ?

Hiển nhiên ông không tin một gã tiểu tử không thầy lại có thể lén học được thứ võ công kinh người, nên biết đạo lý võ công phải hội đủ ba điều kiện : "Thiên tư, thầy giỏi, thời gian". Dù rằng người đó trời sinh đã khác người, tư chất thông minh nhưng không có lương sư chỉ dẫn thì khó nắm được sự ảo diệu võ công, lại nói người đó có lương sư dạy bảo nhưng với
tuổi đời quá trẻ, coi như vừa lọt lòng đã học võ, thời gian hai mươi năm cũng khó có võ công như thế này được.

Âu Dương Hải cười nhạt nói :

- Ta học lén đấy, ông bất tất phải phí lời nói nhiều.

Thiên Ma thiền sư sắc mạt biến đổi ghê gớm, hai mắt trợn tròn lập tức phi ra một cước đá vào yết hầu Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải khẽ nghiêng đầu tránh được một cước, tay vung ra điểm liên tiếp vào ba đại huyệt trên chân của Thiên Ma thiền sư.

Thiên Ma thiền sư thoáng giật mình, không ngờ chàng biết chiêu Trảm Long Thủ này, cứ như vậy mà nói, chàng đã học được toàn bộ tuyệt kỷ Thiếu Lâm Tự, chẳng lẽ chàng là phần tử của phái khác được sai đến Thiếu Lâm học nghệ ?

Vừa nghĩ đến đây, sát khí nổi lên, dùng một thức "Ngưỡng Quan Thiên Trượng" đảo người ra sau.

Âu Dương Hải chỉ cảm thấy một cơn gió nhẹ nổi lên bên người, Thiên Ma thiền sư đã xoay vòng sang bên trái nhanh như xé gió, Âu Dương Hải vụt đứng lên lật cánh tay vỗ một chưởng.

Thiên Ma thiền sư cười nhạt, liền trầm cổ tay phải xuống điểm vào đại huyệt bên hông Âu Dương Hải.

Vốn Thiên Ma thiền sư muốn đem Âu Dương Hải vào chỗ chết nhưng lúc này ông thay đổi ý định, muốn bắt sống chàng, áp bức hỏi cho ra phái nào sai đến Thiếu Lâm Tự học nghệ. Ông nghĩ : "Người này nếu không phải đã

học võ trước, rồi đến Thiếu Lâm Tự trộm lấy tuyệt kỷ, nhất định sẽ không có công lực nhường ấy.
Thân hình Âu Dương Hải lắc liền ba cái tránh khỏi một cú điểm huyệt này.
Đột nhiên có một thanh âm nhu hòa nói bên tai Âu Dương Hải :
- Âu Dương Hải, ngươi mau lùi đến vách tường, ta giúp ngươi chạy trốn, nếu không thì chưa đến mười chiêu nhất định ngươi sẽ bị bại.
Âu Dương Hải nghe xong giật mình quay đầu ngó xung quanh nhưng chẳng hề có một ai.
Lúc này Thiên Ma thiền sư tung ra vù vù hai chưởng mãnh liệt áp đến, đẩy lùi chàng bốn bước.
Âu Dương Hải biết thanh âm kia là của Thiên Sơn tăng phát ra, Thiên Ma không phát giác, bụng nghĩ chắc là thiền sư dùng môn huyền công tối thượng "Truyền Âm Nhập Mật" để nói, thế là chàng lại lùi một bước, dán chặt cả thân người vào vách tường.
Đột nhiên lại vẳng đến thanh âm "Truyền Âm Nhập Mật" của Thiên Sơn tăng nói : - Ngươi không nên di động thân mình, ta giúp ngươi đánh lùi ông ta. Thiên Ma thiền sư thấy chàng lùi đến vách tường, ngầm vận công lực, một chưởng vỗ ra chầm chậm !
Âu Dương Hải biết phía sau không đường chạy, một chưởng này của ông ta đánh xuống mình không thể nào không chết, chàng muốn di động thân mình tránh né, nhưng lại nghĩ đến lời nhắc nhở của Thiên Sơn thiền sư. Chỉ trong tích tắc của một tia chớp...
Âu Dương Hải bỗng cảm thấy huyệt "Minh Môn" phía sau lưng có một luồng chảy ấm nóng từ bên tường truyền thẳng vào trong thân thể, bất giác tinh thần vô cùng phấn chấn.
Một tiếng hét lớn, Âu Dương Hải vung song chưởng mãnh liệt đẩy ra. Kình lực ngọn chưởng của Thiên Ma thiền sư thật ra không muốn đánh Âu Dương

Hải mà chỉ muốn dụ Âu Dương Hải tránh qua bên để biến đổi chiêu thức cầm nã bắt lấy chàng, cho nên kình lực không đến nhanh mà từ từ áp đến. Ai dè đâu Âu Dương Hải lại chẳng thèm di động thân mình, Thiên Ma định biến chưởng thành trả để cầm nã thì song chưởng của Âu Dương Hải phóng ra như gió.

Thiên Ma thiền sư trông thấy kình lực vững mạnh cùng cực áp lên thân người, hoảng hồn vội vã vận đều chân khí vào toàn tay phải đưa ra tiếp chiêu.

"Chát" một tiếng !

Thiên Ma thiền sư hự một tiếng, hai vai rung lên, lùi lại một bước... Trong nháy mắt, thần quang trong đôi mắt ông ta trở nên tán bạc. Ông đứng yên lặng ở đó, hai mắt nhìn Âu Dương Hải không chớp.

Đó là kinh hãi hay là căm hận ? Âu Dương Hải nhìn chưởng lực vừa qua của ông, rồi thái độ nhìn mình đăm đăm, trong lòng cũng hơi sợ.

Đột nhiên bên người lại v»ng đến giọng nói Truyền Âm Nhập Mật của Thiên Sơn tăng : - Ngươi không chạy đi thì còn lúc nào nữa ! Ôi, hôm nay lão tăng làm trái qui phép, giúp đỡ ngươi là đã phạm vào trọng tội của Thiếu Lâm Tự, nhưng nếu bần tăng không mến đã không ngầm giải thích võ công tuyệt kỷ cho ngươi thì đâu có xảy ra chuyện này. Từ nay về sau ngươi phải cẩn thận giữ mình, đệ tử Thiếu Lâm phủ khắp thiên hạ, hành tung của ngươi phải che dấu một chút, đi đi !

Âu Dương Hải trong lòng cảm kích vạn phần. Nghĩ đến mỗi lúc mình trộm học một môn võ công không hiểu rõ, lúc đánh cờ liền thuận mồm thỉnh giáo Thiên Sơn tăng... ý nghĩ còn chưa hết thì ...

Đột nhiên một tiềm lực bên tường xuyên vào, Âu Dương Hải mượn tiềm lực đó tung mình nhảy lên bay vọt đi.

Chàng mượn thế đề khí bay cao hai trượng, lộn mấy vòng trên không lọt ra

ngoài bốn trượng, nhanh chóng thi triễn khinh công chạy đi như bay như biến...

Thiên Ma thiền sư trông thấy khinh công tuyệt diệu của chàng trong lòng đau đớn vô cùng.

Ông ụa một tiếng, phun ra một bụm máu tươi, thân hình lắc lư nhè nhẹ, hiển nhiên bị thương rất nặng, cơ hồ muốn té bỗ nhào.

Âu Dương Hải chạy bán sống bán chết, tuy chàng đã bị thương trong phủ tạng nhưng vẫn chạy rất nhanh, chàng biết nếu không được Thiên Sơn thiền sư tương cứu thì sớm muộn cũng táng mạng trong tay Thiên Ma thiền sư, nếu mà khi bị bắt về Thiếu Lâm Tự nhất định sẽ bị xử tử theo pháp qui.

Nghĩ đến đây, người thiếu niên thân thế thê lương này lại đau đớn gạt nước mắt.

Chàng không hề sợ chết, mà cảm thấy sau khi mình chết thì những năm đoạn thân tàn dài lê thê lấy ai phụng dưỡng mẹ già ?

Trong đầu chàng hiện lên giọng nói hiền từ :

"Con, sau khi con đến Thiếu Lâm Tự, vô luận chuyện khó nào con cũng phải nhẫn nhịn, Âu Dương gia chỉ dựa vào con tiếp tục khói hương thôi, cho nên mạng con trọng yếu hơn tất cả, thực ra gia mẫu không muốn để cho con cực khổ, ôi ... nhưng mà ..." Âu Dương Hải đột nhiên nói lớn : - Mẫu thân ơi ! Con không thể chết, con không thể chết, con phải trở về phụng dưỡng tuổi già cho mẫu thân...

*

* *

Đêm khuya núi rừng hoang vu, cây cối thổi xào xạc, tiếng thú kêu vượn hú văng vẳng, thật là cảnh tượng âm u, khủng bố...

Vì chạy trốn nên Âu Dương Hải nào có để ý đến sự âm u khủng bố của hoang sơn, cứ nhắm đường tắt mà đi thật nhanh, ngày đêm đi suốt không

nghĩ, qua ba ngày chàng đã đi ra khỏi dãy núi trùng điệp.
Sao thưa trăng tàn, đêm khuya đã hết, Âu Dương Hải trông thấy trước mắt có một thị trấn nhỏ, hơn nữa trong bụng cảm thấy đói vô cùng, chàng chợt nghĩ đến mình chẳng có một xu dính túi, bất giác cứ đứng ngẩn ngơ. Lúc chàng chạy trốn khỏi Thiếu Lâm Tự, trừ bộ áo vải thô trên người, ngoài ra không có thứ gì khác, lại thêm bốn đêm đi gấp, cái áo vốn đã cũ rồi giờ lại thêm rách nát tơi tả.
Âu Dương Hải nghĩ đến thân thế thê lương của mình, bất giác nước mắt lại tuôn rơi.
"Ôi chao !" Chàng khẽ than thở, trông thấy trước mặt không xa lắm có làn khói mỏng vấn vít bay lên, thế là bèn nhắm làn khói đi đến, chàng nghĩ chuyện đã đến mức này rồi thì đành phải đánh liều đi xin cơm người ta để lót lòng rồi hãy tính.
Chàng nhắm con đường nhỏ, vượt qua một cái gò, rồi xuyên qua một đám rừng, bên ngoài rừng là một dòng suối nhỏ, cầu đá bắt ngang, nước suối trong xanh chảy róc rách.
Bờ bên kia thấp thoáng trong bóng tre có một trang viện.
Khí phái của tòa trang viện này không phải nhỏ, cửa lớn màu đỏ chu hồng, trên cửa là một cặp đầu hổ bằng đồng, miệng ngậm dây xích cửa, ở hai bên hùng cứ một đôi sư tử đá, như tăng thêm vào đó mấy phần oai nghiêm, cổ thụ xanh tươi um tùm, thấp thoáng một trang viện to lớn.
Nhưng có điều quái lạ, chỉ thấy trang môn đóng chặt, vắng hoe không một bóng người.
Âu Dương Hải bồi hồi đứng trước cổng trang viện, hơi sợ cái không khí này nên không dám đường đột gõ cửa.
Ai ngờ đợi mãi đến lúc mặt trời đã lên cao, đã sắp trưa rồi mà vẫn không thấy có người ra, Âu Dương Hải cứ đứng ngẩn ngơ suy nghĩ, chẳng lẽ đây là

ngôi nhà không người ở, nhưng làn khói buổi sáng kia rõ ràng ở trong trang viện này.

Âu Dương Hải ngước nhìn lên thấy tấm biển trên cửa có ghi bốn chữ đồng lớn "Lý gia đại viện", lại thêm bức tường cao vây bọc trang viện màu đen, gợi ra bầu không khí âm u làm cho người xem có đôi phần mất tự chủ. Âu Dương Hải đợi đã khá lâu, bụng thì sôi lên lụp bụp, ra đi thì không nỡ, thế là giơ tay gõ cửa nhè nhẹ, bên trong không có người lên tiếng.

Một lát sau lại gõ hai cái nữa, vẫn không có phản ứng gì, chàng bất giác giơ gay đẩy một cái, không ngờ cửa trang viện không khóa. Cửa viện vừa mở ra, bỗng có một bà lão lom khom xuất hiện ngay trước mắt chàng.

Âu Dương Hải vừa nhìn bất giác giật mình, chỉ thấy bà lão này quái gỡ không thể tả, thân người cao to nhưng chân thọt lưng gù, mặt nổi đầy mụn nhọt, gân xanh nổi lộ, mũi tẹt môi dầy, hàm dưới nhô ra, hai gò má gồ cao, tóc trên đầu thì đỏ quạch rồi bù xõa xuống vai.

Trong tay bà già tóc đỏ cầm một cây gậy đỏ,

Thiếu trang 33, 34, 35, 36, 37, 38

mặc chiếc áo dài màu lam nhạt, kiểu diễm vô cùng.

Mỷ phụ áo lam vẫn y như hai phụ nhân trước, chẳng nói chẳng rằng quan sát Âu Dương Hải từ đầu đến chân, rồi lại nhìn từ dưới lên trên, nhìn đến nỗi làm cho hai má chàng đỏ bừng, trong bụng cảm thấy bất an.

Lam y mỷ phụ quan sát chàng một hồi, xong rồi quay ra nói với người thiếu nữ phía sau : - Truyền chuẩn bị tữu yến !

Nói xong tự tay trịnh trọng rót trà, ba người phụ nhân ai nấy đều không nói, sáu con mắt dán chặt vào người Âu Dương Hải, làm cho Âu Dương Hải đứng ngồi không yên, đối diện với ba người phụ nữ phong vận thần bí diễm lệ thì quả thực con tim không cách nào an định được.

Lúc này chàng nghĩ chắc họ lầm người, coi mình như người mà họ chờ đợi.

Một tòa trang viện to như thế, những người xuất hiện hết thảy đều là phụ nữ, không thấy một nam nhân nào.

Mà mấy người phụ nữ này đều lạnh lùng, xinh đẹp lộng lẫy mà lại thần bí khó lường, hành động kỳ dị, Âu Dương Hải vừa mới xuất đạo, tâm thần còn bất định, người ta im lặng không nói, chàng cũng không có gì để nói, quả thực chàng cũng không biết nói về cái gì.

Một lát sau, một bàn sơn hào hải vị đã bày xong, chén đũa chỉ có một đôi, ba người phụ nữ dẫn chàng đến ngồi chính giữa, rót rượu ra rồi ai nấy lui trở về nguyên vị, rượu thịt thịnh soạn bày trên bàn rõ ràng chỉ dành cho một mình chàng.

Âu Dương Hải đang đói ngấu, lúc này chẳng hề khách sáo chi, cứ cắm đầu cắm cổ ăn hết chén cơm này đến đĩa thịt khác, ăn uống như rồng nuốt cọp nhai, chỉ một loáng đã sạch sẽ, làm cho ba người phụ nữ phải bật cười. Âu Dương Hải tuy quần áo rách rưới nhưng mi thanh mục trong sáng, diện mạo tuấn dật, thân thể khôi vĩ. Chàng vừa mỉm cười làm cho ba người phụ nữ xinh đẹp hơi rung động.

Âu Dương Hải nói :

- Được các đại tẩu chiêu đãi, tại hạ cảm kích vô ngần, thực ha tại hạ có việc phải đi gấp, không tiện lưu lại đây quấy rầy, thôi xin vô cùng cảm tạ. Âu Dương Hải đã ăn no, tính rời khỏi đây lên đường về nhà, chỉ còn sợ người ta biết được mà ngăn trở thôi.

Lam y phụ nhân nghe xong khẽ cau mày, nhưng lập tức cười lên khanh khách, nói : - Đường tướng công lời nói văn nhã, xuất khẩu thành chương, thật là một vị anh hào niên thiếu hữu thành, danh mãn giang hồ võ lâm. Nhưng Đường tướng công lâu lắm mới cókhởi từ Đông Bắc đến Trung Nguyên, sao chưa gặp qua chủ nhân chúng tôi mà đã đi ?

Âu Dương Hải ngây ra buột miệng kêu lên : - Chủ nhân các người là ai ?

Chàng vốn cho rằng lam y mỷ phụ chính là chủ nhân nhà họ Lý. Không ngờ nàng vẫn không phải, thế thì chủ nhân của nàng không biết là nhân vật như thế nào ? Họ đã ngộ nhận mình là Đường tướng công gì gì đó, thôi thì dứt khoát, ráng giả mạo cho xong, nhiều lắm là đợi đến lúc Đường tướng công kia đến thì mình đi cũng được.

Âu Dương Hải nghĩ ngợi, rồi nói :

- Đã như thế thì xin các đại tẩu dẫn tại hạ đi gặp quí viện chủ nhân, để bái tạ ân tình chiêu đãi.

Lam y mỷ phụ mỉm cười nói :

- Các hạ chắc đường xa mệt nhọc, phong trần đầy mặt, vậy hãy theo các tiện nữ vào trong rửa mặt thay áo, sớm mai lại tái ngộ chủ nhân chúng tôi. Âu Dương Hải ngó bộ y phục trên người của mình, má bỗng đỏ lên, thầm nghị chủ nhân người ta cao quí đến nhường nào, còn mình dáng hình như ăn mày vậy, làm sao có thể bái kiến chủ nhân người ta ? Hơn nữa mình lại muốn lên đường cho mau...

Trong lúc chàng chưa quyết định, lam y mỷ phụ nói với tỳ nữ bên trái : - Xuân Hồng, muội đi thu xếp Tịch Hồng Hiên, Đường tướng công đêm nay sẽ ở lại đó.

Tỳ nữ tên gọi là Xuân Hồng trả lời : - Vâng.

Âu Dương Hải vội đáp : - Được lắm ! Được lắm ! Xuân Hồng nói :

- Chắc tướng công đi nhiều đã mệt rồi, xin hãy nghĩ ngơi một lát đi. Tiểu tỳ bên ngoài sảnh, có chuyện gì cứ gọi.

Âu Dương Hải thấy nàng ăn nói văn nhã, giọng nói trong trẻo dịu dàng, bèn trộm nhìn nàng thử xem, Xuân Hồng tuổi chừng mười lăm mười sáu, rất xinh xắn đáng yêu, mặt mũi thông tuệ, chàng buột miệng khen : - Trịnh Gia thơ tỳ, khởi hoàng đa hương ?

Nguồn gốc của câu nói này là của nhà đại nho thời Đông Hán Trịnh Huyền

Gia. Những người tỳ nữ của ông đều có học, hậu thế xưng là thơ tỳ. Chỉ thấy Xuân Hồng nhoẻn cười nói : - Tiểu tỳ sao dám sánh với tỳ nữ của Trịnh Huyền Gia ?

Âu Dương Hải kinh ngạc, một cô tỳ nữ nhỏ bé này lại có thể hiểu được lời của mình nói, từ đó có thể biết chủ nhân của nàng ra sao.

Âu Dương Hải nhìn nàng như dò hỏi nói :

- Xuân Hồng thư thư, không biết chủ nhân của cô xưng hô như thế nào ?

Xuân Hồng hơi biến sắc, nàng ngước đôi mắt nhìn Âu Dương Hải, muốn nói rồi lại thôi, khẽ thở dài một tiếng rồi lập tức đi ra.

Âu Dương Hải thấy hành động của nàng kỳ lạ như vậy, chàng đứng lặng yên thở dài, tự nhủ lấy làm đáng tiếc.

Tuy Âu Dương Hải cảm thấy Lý gia đại viện này có hơi khác thường, nhưng chàng cũng liều ở lại ngủ một đêm, đợi đến ngày mai thì khe khẽ chuồn đi là xong, dính đến chuyện nhà người ta làm gì cho thêm mệt. Bỗng cô nữ tỳ Xuân Hồng bước nhanh đến nói nhỏ : - Tướng công, tại sao ông lại lặn lội đến nơi nguy hiểm này ? Chẳng lẽ ông không biết Lý gia đại viện này đã không phải là "Nhất cung, nhị viện, tam bang" lừng danh thiên hạ ngày nào hay sao ?

Âu Dương Hải nghe xong ngẩn ngơ, nhất thời không nói được gì cả. Xuân Hồng lại nói :

- Tướng công, tuy ông võ công cái thế, nhưng tuyệt không cách nào địch nỗi tiểu thư nhà ta đâu...

Nàng nói đến đây chợt im bặt, lại quay mình đi ra ngoài sảnh.

Âu Dương Hải muốn kêu nàng hỏi cho rõ nhưng thấy nàng đi ra, mặt có vẻ khẩn trương nên lại thôi. Một bầu không khí âm u, khủng bố đè nặng lên người Âu Dương Hải.

Người trẻ tuổi luôn là người đầy dẫy sự hiếu kỳ, tuy biết rõ sự tình không

phải đơn thuần, nhưng chàng lại muốn nán lại một đêm xem thử tiểu thư nhà này là ai, là nhân vật gì.

Xuân Hồng đi ra xong, tuy lại trở vào một lần nữa nhưng trừ lúc nàng đưa cơm tối nói mấy câu ra thì không nói gì thêm nữa.

Âu Dương Hải thấy mặt nàng có vẻ bất an cũng không tiện hỏi nàng chuyện trong nhà họ Lý, chàng ở tại Tịch Hồng Hiên chỉ có Xuân Hồng ở bên cạnh, ngoài ra ba người tỳ nữ và ba người phụ nữ xinh đẹp căn bản không thấy đâu cả, cả một khu viện âm u tịch mịch đáng sợ.

Trời chiều ngã bóng về tây, màn đêm dần buông, các ngọn đèn vừa thắp sáng.

Đột nhiên có tiếng bước chân nhẹ nhàng. Âu Dương Hải thầm nghĩ chắc là cô tỳ nữ Xuân Hồng lại đến, nào ngờ bóng người vụt hiện, một thanh âm êm dịu cất lên : - Đường công tử, hãy còn chưa ngủ ư ?

Người mỷ phụ áo lam xinh đẹp đó đã ở trước mặt chàng.

Âu Dương Hải đang ngồi trầm tư trước cửa sổ, nghe tiếng lập tức nghinh thân đứng dậy, nói : - Phu nhân có điều chi dạy bảo ?

Lá y mỷ phụ đột nhiên trầm sắc mặt nói : - Đường tướng công, ta có lời muốn nói. Giọng nói hơi ngừng rồi lại tiếp :

- Đường tướng công, ông là người có danh vọng trong võ lâm thiên hạ. Đường phủ đại viện thiếu viện chủ "Nhất cung, nhị viện, ...

thiếu trang 49, 50

hiếu kỳ lại nổi lên, muốn ở lại đây xem xét ra sao, đương lúc chàng nghĩ ngợi lung tung chưa đi vào giấc ngủ thì ...

Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang ra ...

Đêm khuya thanh vắng, tiếng kêu thảm thiết này vô cùng chói tai, kinh tâm.

Âu Dương Hải giật mình, xuống giường khe khẽ đến trước cửa sổ, màn đêm lặng như nước ao tù, tiếng kêu thảm thiết đi qua không gian lại hồi phục sự

yên tĩnh vốn có của nó. Nhưng một bầu không khí âm u ghê rợn lại cứ áp lên người Âu Dương Hải, bởi tiếng kêu đó rõ ràng là tiếng kêu của một người sắp rơi vào cái chết khủng khiếp.

Hiển nhiên trong đại viện âm u quái dị của Lý gia đã có một người chết, nhưng không biết người đó là ai ? Bởi vì chàng biết trong đại viện của Lý gia không có một nam nhân nào, mà phân tích tiếng kêu thì người chết là một nam nhân.

Âu Dương Hải đứng lặng yên suy nghĩ một hồi lâu rồi đột nhiên dùng Long Phi Thức vọt ra cửa sổ, chàng lộn người một cái rất nhanh bay lên mái nhà, ngón khinh công thi triển này của chàng đích xác gọn gàng, lanh lẹ không thể tả, cao thủ bậc nhất trong giang hồ bất quá cũng như vầy. Âu Dương Hải lên mái nhà rồi lập tức nằm phục xuống không nhúc nhích, hai mắt quét ra xung quanh như điện, điều kỳ quái là đại viện Lý gia vẫn yên tĩnh, dường như trong viện không có ai nghe thấy tiếng kêu...

Thông minh cơ trí như Âu Dương Hải vừa nhìn qua lập tức cảm thấy những bí hiểm trên giang hồ chập chùng đầy dẫy như mây như sóng, thần bí khó lường ghê gớm, ở tình cảnh này làm sao chàng không cảm thấy kinh khủng cho được.

Bỗng, một bóng người từ cái sân đối diện bay qua không một tiếng động, khinh công tuyệt diệu, người đó chợt dừng lại trước Tịch Hồng Hiên. Âu Dương Hải quan sát người đó, tuổi chừng trên dưới hai mươi bốn, mình mặc áo dài màu lam, thắt đai lưng trắng bỏ rũ, chân đi phấn hài, lưng hổ eo vượn, mặt như trăng tròn, răng trắng môi đỏ, tay cầm cây quạt Cương Cốt Chiết Phiến, anh khí bực người, bất giác khen thầm : "Thật là một nhân vật anh tuấn".

Lam y thiếu niên nọ chăm chú nhìn vào trong Tịch Hồng Hiên, đột nhiên chuyển thân một vòng, cây quạt Cương Cốt Chiếc Phiến trong tay vẫy ra ba

bốn cái rồi lại trở về nguyên vị.
Âu Dương Hải khẽ cau mày, không biết vì sao hắn lại xuất ra động tác đó, vừa nghĩ xong ...
Bịch, bịch, bịch ... trong bóng tối của cây cột góc nhà, đột nhiên có mấy bóng người té lăn ra.
Âu Dương Hải vô cùng kinh ngạc, hóa ra trong cây quạt của lam y thiếu niên có giấu vô số ám khí kịch độc, chính trong lúc chàng ta xoay vòng bắn ám khí đã nhẹ nhàng giết chết bốn người.
Chỉ một thủ pháp kinh người vừa tung ra đã bao hàm công lực, kinh nghiệm, bịp bợm, tàn độc, Âu Dương Hải đủ thấy lam y thiếu niên này có tâm hồn đáng sợ vô cùng.
Một tiếng "hừ" lạnh như băng đá, trong bóng cây chầm chậm đi ra một người áo đen, trừ hai con mắt loang loáng, toàn thân đều là một màu đen sì.
Lam y thiếu niên nhìn người áo đen, khi người đó còn cách ngoài một trượng...
Lam y thiếu niên cười nhạt, cây Cương Cốt Thiết Phiến trong tay phất ra nhanh chóng.
Lúc này Âu Dương Hải trông thấy rất rõ, chàng thấy lam y thiếu niên phất quạt, ba đạo kim quang mảnh như sợi lông vụt bắn ra. Người áo đen như đã đề phòng, thấy cây quạt của lam y thiếu niên vừa động liền hoành bộ tránh qua, thuận thế đảo người, bàn tay phải chụp lấy cổ tay thiếu niên áo lam như chớp.
Lam y thiếu niên trầm cổ tay phải, tay trái thò vô bụng lấy ra một thanh đoản kiếm tinh quang lạng lẽo chợt đâm thẳng ra.
Dường như gã biết đây là một đường kiếm thông thường, khó mà làm bị thương được người áo đen, do đó thanh đoản kiếm đâm ra nửa đường liền đổi thế kiếm. Người áo đen rõ là một người thân thủ cực kỳ lanh lẹ, vừa

trông thấy thế kiếm đâm, lập tức lùi ra sau né tránh.
Lam y thiếu niên cười nhạt, nói : - Ngươi né giỏi lắm a !
Người áo đen nói lạnh lùng :
- Các hạ tự vào trong đại viện Lý gia, vừa giơ tay đã giết hơn mấy mạng người, nhất định là nhân vật tên tuổi.
Hiển nhiên người áo đen cảm thấy kinh ngạc vô cùng, không ngờ lại có một cao thủ võ công trác tuyệt như thế.
Âu Dương Hải thấy kinh nghi vạn phần, lúc này trông rõ thân phận hai người, không ngờ trong Lý gia đại viện trông ra chẳng có lấy một nửa nam nhân nào, không chút phòng bị, kỳ thực cảnh vệ nghiêm mật, cao thủ bàng bạc như mây, mà họ sớm đã bày bố phục kích, ngầm giám thị mọi hành động của mình tại Tịch Hồng Hiên.
Lam y thiếu niên cười nói :
- Ngươi muốn biết danh tánh của ta thì đến điện Diêm La lật sổ sinh tử ra xem đi.
Miệng vừa nói, đoản kiếm đâm nhanh ra, nhắm vào trước ngực của người áo đen.
Người áo đen thấy gã tấn công, tay phải vung lên chém tới một chưởng, người thì vọt sang trái.
Ai ngờ chân chạm đất chưa kịp vững, đoản kiếm của lam y thiếu niên lại đâm tới trước ngực, người áo đen bất giác giật mình, thân mình chuyển động liền liền, song chưởng giao nhau đánh ra.
Lam y thiếu niên dưới chưởng phong của đối phương vẫn khéo léo di bộ chuyển vị, đoản kiếm trong tay như nam châm hút sắt, thủy chung vẫn chỉ ngay ngực người áo đen khít khao.
Người áo đen vừa kinh ngạc vừa giận dữ, song chưởng liên hoàn trong chốc lát đánh ra mười hai chưởng, biến đổi mười bảy vị trí nhưng vẫn không cách

nào tránh khỏi chiêu kiếm quái dị của thiếu niên áo lam.
Âu Dương Hải thấy vậy sợ thầm, cảm thấy thanh kiếm của lam y thiếu niên mềm mại như vật không xương, tùy hành chi ảnh, huy chi bất khứ, chàng tự đánh giá nếu thiếu niên áo lam dùng chiêu kiếm này đối phó với mình, thì chỉ có thức "Đông Hải Bác Long" của phái Thiếu Lâm mới có thể trị được thế kiếm đối phương.
Rồi trong chớp mắt, cây quạt nãy giờ không động của thiếu niên áo đam đã từ từ nâng lên nhắm thẳng vào người áo đen, lạnh lùng nói : - Dù ngươi có thể tránh được thanh kiếm phụ cốt của ta, nhưng người khó mà tránh được mười mấy món ám khí của cây Đoạt Hồn Phiến này. Người áo đen dường như biết mình khó thoát khỏi nên thân hình bất động. Đột nhiên một giọng nói lạnh như băng giá cất lên : - Thế nhưng các hạ đang trong vòng vây tần tầng lớp lớp như vầy, lại tự tin có thể rời khỏi Lý gia đại viện sao ?
Âu Dương Hải ngó ra, giật mình khi thấy xung quanh Tịch Hồng Hiên đã có mười mấy người áo đen đứng đó, trong tay mỗi người đều cầm một cây "Tam Giác Xoa" hình chim ưng, ai nấy đều chít vải đen che mặt.
Đoản kiếm và cây quạt của thiếu niên aáo lam vẫn không rời khỏi trước ngực người áo đen, khẽ đảo mắt nhìn xung quanh cười nhạt nói : - Những người này chắc là Hắc Ưng đội, vậy thì ngươi là Hắc Ưng phu nhân rồi.
Một phụ nhân áo đen trong đám vụt bước tới nhẹ nhàng, hừ một tiếng, nói: - Các hạ đã nói ra được thân phận của bọn ta, vậy các hạ có biết điều qui của tổ chức bọn ta không ?
Thiếu niên áo lam cười ha hả nói :
- Hễ võ lâm nhân sĩ nào trên giang hồ muốn hiểu rõ thân phận các ngươi tất phải chết, trước giơ không ai chạy thoát.
Mỷ phụ áo đen lạnh lùng nói :
- Ngươi đã biết như thế sao không sớm chết đi cho rồi ?

Thiếu niên áo lam gầm lên giận dữ, đảo người tay vung quạt tấn công, một tiếng "hự" vang lên, người áo đen đã lăn ra đất chết tốt.
Phụ nhân áo đen nhướng đôi mày liễu, quát to một tiếng, lắc mình lướt tới, động tác nhanh không thể tả, tay trái vỗ thẳng lên vai thiếu niên áo lam.
Thiếu niên áo lam khẽ đảo vai, đoản kiếm vạch ra một luồng hàn quang điểm nhanh vào yếu huyệt "Hương Kiên" của phụ nhân áo đen.
Phụ nhân áo đen co tay lại, không tránh không né, năm ngón tay như câu móc chụp lấy huyệt mạch cổ tay của thiếu niên áo lam.
Âu Dương Hải trên nóc nhà trông thấy kinh hãi dị thường, không ngờ phụ nhân áo đen lại là một cao thủ võ công cực cao, thì thấy nàng ta không quay đầu, thân không chuyển động nhưng chỉ dựa vào thính giác tấn công, nhận huyệt cầm nã chuẩn xác vô cùng. Thiếu niên áo lam dạt kiếm trầm cổ tay thoáng chốc lùi ra sau năm thước, gầm gừ nói : - Vài chiêu giao thủ, quả nhiên võ công Hắc Ưng phu nhân thật là bất phàm, ngày sau sẽ lại xin lĩnh giáo...
Phụ nhân áo đen tấn công không trúng, bình bộ bước nhanh tới, lam y thiếu niên không để cho nàng xuất thủ, cười ha hả nói : - Lý gia đại viện ở Chu Tiên trấn đây quần hùng tụ tập, long bàn hổ cứ, sát cơ đầy dẫy, chậm thì bảy ngày, sớm thì ba ngày tại hạ sẽ lại bái phỏng chủ nhân.
Nói xong hắn vụt xông vào Tịch Hồng Hiên. Bốn người áo đen trấn giữ ở đây vung xoa đâm tới.
Thiếu niên áo lam vung chân phóng tới, chiếc quạt liên tiếp vẫy ra, phập, phập, phập, bốn người áo đen đã liên tiếp trúng độc châm chết tươi không kêu một tiếng.
Thiếu niên áo lam quạt mạnh đôi tay người đã bay thẳng lên mái nhà, xông thẳng đến chỗ Âu Dương Hải ẩn nấp.
Âu Dương Hải náu mình không kịp, chỉ trong nháy mắt gió nhẹ vi vu, ba

mũi độc châm vàng chóe lao thẳng vào mặt Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải biết rằng độc châm lợi hại vô cùng, tay trái chàng tiếp nhẹ vào mái ngói, bay xéo ra ba thước.
Thiếu niên áo lam kêu "ý" một tiếng, người đã vọt tới, tay trái đâm nhanh một kiếm nhưng không đâm trúng, tay phải vung quạt vỗ ra liền.
Hắn đã biết người trước mặt này võ công cao cường, cho nên có ý muốn giết chết đi, cây quạt của hắn tung ra bảu thành công lực.
Âu Dương Hải tránh được một kiếm, thấy cây quạt kình lực dữ dội, vội phất tay, trảo tiếp liền cây quạt của thiếu niên áo lam.
Hai người đối kháng một chiêu, Âu Dương Hải cảm thấy thân người chấn động, thiếu niên áo lam bất giác cũng lùi ra sau một bước.
Mấy chiêu động thủ vừa rồi của hai người mau như điện xẹt.
Những phụ nhân áo đen đưa mắt nhìn trận đấu mau lẹ này, tuy chỉ giao tiếp hai chiêu nhưng đã làm cho người ta hoa mắt.
Bỗng nghe phụ nhân ắo đen kêu lên : - Đường tướng công giữ hắn lại !
Thiếu niên áo lam nghe thấy giật mình, đôi mắt nhìn Âu Dương Hải từ trên xuống dưới một lượt rất nhanh, đột nhiên ngẩng mặt nhìn lên trời cười ha hả một tràng, cây quạt trong tay phát ra hai tiếng vù vù, tung ra hai đạo kình phong dữ dội nhắm vào phụ nhân áo đen nhảy lên nóc nhà. Phụ nhân áo đen đầu ngón chân còn chưa đứng vững, kình phong của cây quạt đã tới nơi, chỉ thấy nàng lắc vai tung cả người bay lên ba thước tránh khỏi hai đạo kình lực.
Thiếu niên áo lam nhân lúc ấy tung mình bay qua mái nhà khác, thân hình đã mất húy trong đêm tối.
Âu Dương Hải đưa tay trái đỡ tay phải đau tê dại, ngẩng nhìn trời đêm đầy sao lấp lánh, thở dài một tiếng, miệng tuy không nói gì nhưng trong lòng lại cảm khái vô cùng.
Âu Dương Hải im lặng hồi lâu, đến khi chàng quay lại nhìn, phụ nhân áo

đen và những người áo đen khác đã đi khỏi từ lúc nào rồi.
Chàng khẽ nhảy xuống, đi vào trong hiên, sắc trời đa sang canh tư. Trong bụng Âu Dương Hải luôn nghĩ đến người chuyện vừa rồi, nhưng cảm thấy trong đó rối rắm phức tạp, không mò ra được điểm nào, bất giác than thầm : "Trên giang hồ thật là quái lạ khó lường".
Chàng thiêm thiếp ngủ đi lúc nào không hay, mãi cho đến mặt trời sáng bạch mới dậy, trên bàn đã có bày s»n đồ ăn và nước rửa mặt. Âu Dương Hải chớp mắt nhìn, những thức ăn này cực kỳ thịnh soạn, một tô miến gà, một đĩa thịt đùi chim câu quay, bình nhỏ màu xanh đựng nước tương. Mùi thơm của thịt và miếng xông thẳng vào mũi. Âu Dương Hải cũng không khách sáo, rửa mặt xong xuôi lập tức ngồi ăn một mình, kỳ lạ là đã nửa ngày rồi mà vẫn không có một tỳ nữ nào tới.
Lúc này bóng mặt trời hơi dịch về tây, Âu Dương Hải chậm bước ra khỏi hiên, đứng dưới cây cối hoa cỏ bồi hồi một lúc, tuy những cây hoa đó đều đã rơi rụng không còn sinh khí nhưng vẫn có thể khơi dậy dòng suy nghĩ vô bờ bến của con người.
Chàng đang thơ thẫn, bỗng tỳ nữ Xuân Hồng vội vã đi tới, kêu rằng : - Tướng công, phu nhân chúng tôi có lời nói với ông.
Một lát sau, một tiếng vòng keư leng keng, trong hành lang đi ra một người phụ nhân áo lam dung nhan kiều diễm, nàng khoan thai đi tới, mỉm cười với Âu Dương Hải, nói : - Tướng công, đợi đã lâu nhỉ ?
Âu Dương Hải mời nàng vào sảnh, lam y mỷ phụ vẫy tay bảo Xuân Hồng lui ra.
Âu Dương Hải mỉm cười nói :
- Không biết phu nhân có điều chi chỉ dạy, tại hạ xin cung kính lắng nghe.
Lam y phụ nhân bỗng đứng lên, chầm chậm đưa tay vuốt tóc mai, yểu điệu nói : - Tối qua xảy ra chuyện đó làm kinh động tướng công, thiếp đến đây

xin lỗi.

Âu Dương Hải thấy nàng cung thân kính trọng, thất kinh vội đáp : - Đâu có... đâu có ...

Câu nói còn chưa dứt, Âu Dương Hải đã thấy một ngón tay trắng nuốt như bạch ngọc điểm thẳng vào mình.

Âu Dương Hải giật mình thất kinh vội vã dùng tay trái xử ra tuyệt kỷ Thiếu Lâm Trảm Long Thủ đánh vào mạch môn cổ tay nàng.

Lam y mỷ phụ khẽ dời gót sen, lách mình tránh qua, tiếp đó khẽ cười nhạt, nói :

- Đây là Thiếu Lâm tuyệt kỷ Trảm Long Thủ.

Tiếng cười đó như hoàng oanh lúi lo, châu rơi ngọc chuyển, càng thêm mấy phần xinh đẹp thướt tha. Âu Dương Hải cứ ngây ra nhìn.

Nhưng lam y mỷ phụ đã lật tay phất tay áo muốn chụp lấy cổ tay của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hết hồn, cảm thấy một luồng nhu kình lạnh lẽo từ trong tay áo nàng xông qua mãnh liệt. Vội vã trầm chân khí tại đan điền, vận kình lực lật cổ tay lùi lại một bước, trầm giọng quát : - Phu nhân nếu không dừng tay, xin tha thứ cho tại hạ vô lễ.

Lam y mỷ phụ cười nói :

- Quả nhiên lại là võ công của Thiếu Lâm, chưởng lực cương mãnh lắm. Đột nhiên, bóng lam vụt chớp, nàng lại lướt đến bên người Âu Dương Hải, tay phải tung ra ngũ chỉ trảo, chân trái co lên, da thịt trắng ngần, đá ra một cước.

Âu Dương Hải chuyển ngang sang nửa bước tránh khỏi một trảo, ánh mắt trông thấy đôi chân trắng như tuyết bạch, mày khẽ cau lại, vận chân khí, hai ngón tay trỏ và giữa chập lại dùng chiêu "Họa Long Điểm Nhãn" điểm vào "Ưng Trung" huyệt trên chân của thiếu phụ.

Lam y mỷ phụ né người, một cánh tay nhanh chóng tung ra điểm vào bụng

dưới của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải nhăn đôi lông mày lưỡi kiếm, xuất ra một chiêu "Bình Huy Ngũ Huyền".
Lam y mỷ phụ đã xoay eo dịch chuyển ea năm bước, thân pháp kỳ lạ, phiêu hốt khinh linh, chẳng những tránh khỏi thế công của Âu Dương Hải mà người đã áp sát bên mình.
Đây là trận đấu kinh tâm động phách, tại tiểu sảnh chật hẹp này cận chiến, tuy Âu Dương Hải thi triển hết sỡ học, lúc chưởng lúc chỉ, điểm huyệt, chặt chém, phòng thủ môn hộ mười phần nghiêm cẩn, nhưng kinh nghiệm đối địch của chàng không đủ, dần dần bị bức rơi vào thế hạ phong. Trong chốc lát, hai người đã giao đấu hơn ba mươi chiêu.
Lam y mỷ phụ càng đánh càng ngạc nhiên, nàng không ngờ giang hồ võ lâm lại nảy ra một vị cao thủ như vầy mà trông thấy chưởng thế của chàng ta rất hùng hậu, càng đánh càng dũng mãnh.
Bình sinh nàng hiếm khi gặp kình địch, lần này nàng thật sự giận dữ, song chưởng mềm mại triển khai môn Âm Phong Chương bộ giang hồ.
Âu Dương Hải chỉ cảm thấy mỗi lần nàng phát ra một chưởng, chủ vị xung quanh càng lạnh lẽo thêm, sau mấy mươi chiêu, người nàng như đặt trong hàn quang băng tuyết lạnh.
Một mặt chàng phải vận công kháng cự cái lạnh buốt, một mặt phá giải chiêu thức kỳ quái của lam y mỷ phụ, sự vận dụng chưởng chỉ hơi chậm lại, không dũng mãnh như hồi nảy nữa.
Âu Dương Hải tung ra một luồng chưởng cương mãnh, lùi ra sau ba bước quát rằng : - Dừng tay, ta có lời muốn nói.
Lam y mỷ phụ quả nhiên dừng h»n lại, cất giọng cười nói : - Sao, ông chịu thua rồi ?
Trong đầu Âu Dương Hải nóng bừng bừng, cười nhạt một tiếng nói : - Ta

vẫn chưa bại dưới tay của phu nhân làm sao mà chịu thua, nếu muốn tư thí, chúng ta hãy ra ngoài đấu ba trăm hiệp.

Lam y mỷ phụ nghe xong cười khanh khách nói :

- Thật là người háo thắng, chúng ta không phải thư thí nữa, ta hỏi ông, ông phải thành thực trả lời.

Âu Dương Hải nói :

- Phu nhân có gì cứ nói hết ra đi.

Lam y mỷ phụ nhẹ chuyển gót sen đến bên chiếc ghế, nhẹ nhàng ngồi xuống, khẽ sửa sang lại mái tóc, cười hỏi : - Tướng công, tôn tính đại danh thế nào ?

Âu Dương Hải giật mình, quả nhiên nàng đã thấy được mình không phải là thiếu viện chủ của Đông Bắc Đường gia gì gì đó, thực ra mình cũng không hề mạo xưng người khác, nói ra thì có ngại gì, thế là cất giọng nói : - Tại hạ phúc tính Âu Dương, đơn danh Hải.

Lam y mỷ phụ cau mày, bởi vì cái tên này chưa hề nghe thấy trong chốn giang hồ võ lâm, nàng lại hỏi rằng : - Âu Dương tướng công, chắc ông mới xuất đạo không lâu nhỉ ? Có thể nói cho biết lai lịch của sư phụ thế nào ?

Âu Dương Hải lạnh nhạt nói :

- Không phải phu nhân đã thấy được lai lịch võ công của tại hạ rồi sao ? Hà tất phải nói nhiều, thực ra nói cho phu nhân nghe cũng chẳng hề gì, tại hạ là phản đồ của Thiếu Lâm.

Lam y mỷ phụ nghe xong nghĩ bụng :

"Người này thân thủ bất phàm, lúc này mình đang muốn xử dụng hắn, võ công của hắn trong tương lai nhất định là hảo thủ võ lâm, nếu như thu phục đước hắn thì thật là may mắn".

Cuối cùng, nàng làm bộ kinh ngạc nói : - Thiếu Lâm phản đồ, ta nghĩ là không phải ! Miệng nàng tuy nói vậy, nhưng ngữ âm lại nhu hòa. Âu Dương

Hải lại hừ một tiếng, nói :

- Tại hạ vốn không biết Lý gia đại viện, Đường gia đại viện gì hết, các ngươi lại có mưu mô gì ? Hừ, nói thực với phu nhân, tính tại hạ vốn không muốn dính vào chuyện thị phi của giang hồ võ lâm.

Lam y mỷ phụ cười nói :

- Ta không tin sự việc đâu có tình cờ như vậy được. Ta hỏi ông : Oâng có mưu kế gì với bổn viện, chỉ cần nói thực ra, tiểu thư chúng tôi nhất định sẽkhoan thứ cho ông.

Âu Dương Hải bỗng ngẩng đầu lên cười sằng sặc, nói :

- Khoan thứ ! Sao ta lại phải để cho người khoan thứ ? Hư, hừ ! Nói ra cũng không sợ phu nhân cười, hôm qua ta đến chỗ này của các ngươi, định bụng xin cơm để ăn, không ngờ các người nhận lầm ta là thiếu viện chủ Đường gia đại viện. Ha ha, buồn cười ơi là buồn cười, ta thật sự phải đa tạ sự chiêu đãi của các người.

Lam y mỷ phụ nói thầm :

"Hóa ra là một tên khố rách áo ôm, cùng đường mạt lộ, người này nếu không có cách nào thâu được hắn thì thật vô cùng đáng tiếc".

Thế là nàng bèn nói :

- Âu Dương tướng công, tiện thiếp có ... chuyện muốn nói với ông, không biết nói có được không ?

Âu Dương Hải mỉm cười nói :

- Có phải phu nhân muốn lưu giữ ta lại, hoặc là bảo ta gia nhập vào ... Lam y mỷ phụ giật mình, nghĩ : "Thật là người thông minh, hắn lại biết được tâm ý của mình". Nghĩ xong nàng cười nói : - Âu Dương tướng công thông minh vô cùng, thật là chỉ nghe nói, nhìn mặt mà biết được gan ruột người ta.

Âu Dương Hải bỗng trầm sắc mặt, lạnh lùng nói :

- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ không màng chuyện thị phi giang hồ, dù cho bạc

vàng lễ lộc, tại hạ cũng không giúp sức cho chủ nhân các người.
Lam y mỷ phụ nghe xong hơi thất vọng, nhưng vẫn cười nói :
- Âu Dương tướng công, không phải là ta khen ông, nhưng với trình độ võ công của ông, không đến ba năm trong giang hồ ông nhất định là một chưởng môn võ lâm, nếu ông cứ "Đạm bạc danh lợi" xem thường lời nói của chúng tôi thì thật là đáng tiếc, đáng tiếc.
Âu Dương Hải nói lớn :
- Đáng tiếc cái gì ? Chẳng lẽ không đi lại xông pha trên giang hồ tạo danh lập lợi thì phí cả một đời sao ? Theo sự suy nghĩ cúa các ngươi, lộ vẻ anh hùng, giết người phóng hỏa thì mới là đúng đắn hả ?
Lam y mỷ phụ cười nói :
- Người ta thường nói : Nam nhi chí tại bốn phương, hùng tâm vạn trượng, bàng trình vạn lý, cái người chí khí bạc nhược như ông may mà được ơn dưỡng dục của cha mẹ, tú tài nằm mơ chờ đợi bảng vàng đề tên, đỗ trúng trạng nguyên...
Âu Dương Hải nhướng mày, giận dữ nói : - Phu nhân nói ta chí khí bạc nhược ? Lam y mỷ phụ nói cố ý :
- Không sai, với cách nghĩ như ông, đời nào sẽ chịy nổi danh được ! Âu Dương Hải quát : - Với cách cầm giữ người của các ngươi mới là nổi danh hay sao ? Lam y mỷ phụ nghe xong biến sắc, mày liễu cau lại, sát khí hiện ra. Âu Dương Hải đột nhiên cảm thấy mình hơi quá đáng, khẽ than rằng : - Xin lỗi, xin tha thứ cho tại hạ nhất thời xung động, nói không lựa lời, ôi ... cảm tình khoản đải chi ân, ngày sau Âu Dương Hải này phải báo đáp, vì tại hạ còn có việc khác phải rời khỏi đây ngay, xin phụ nữ chuyển lời càm ơn của tại hạ tới quí chủ nhân.
Lam y mỷ phụ khẽ nói :
- Ông đã không muốn gia nhập, ta cũng không cưỡng ép, nhưng bèo nước

tương phùng chắc là có duyên, nếu phải đi thì bất tất ngay lúc này, nếu ông không ngại, canh ba đêm nay bày rượu tiễn hành, chủ nhân bọn ta rất muốn gặp ông.

Âu Dương Hải giật mình nói thầm :

"Mình đã lưu lại một đêm rồi, lưu lại thêm một đêm nữa cũng không sao. Không biết chủ nhân của cô ta là nhân vật gì mà có thể chỉ huy nhiều cao thủ như vậy ?" Lam y mỷ phụ đã biết chàng đã muốn lưu lại, thế là đứng lên nói : - Một lời đã định rồi, canh ba với tiếng đàn cầm làm chuẩn, chúng ta tương kiến, tiện thiếp tạm thời cáo từ đây.

Nói xong, thong thả ra khỏi sảnh, Âu Dương Hải ngẩn ngơ ngó theo nàng, bên tai lại nổi lên tiếng nói của nàng : "Nam nhi chí tại bốn phương ... Người chí khí bạc nhược như vậy ... " Đột nhiên chàng lẩm bẩm nói : - Phải rồi, từ nhỏ ta sinh trưởng trong một gia đình nghèo khổ, cho nên tất cả những gì trong tương lai thực sự không dám mơ ước cao xa, chỉ nguyện cả đời sống một cách bình thường, phụng dưỡng mẹ già, lấy vợ nuôi con là đủ rồi. Ôi... Chàng khẽ than thở một mình.

Thực ra, Âu Dương Hải đâu biết thân thế của mình. Nếu biết thì chàng sẽ không có sự suy nghĩ bi quan như thế, mà chàng sẽ đau khổ không muốn sống thêm nữa.

*

* *

Trăng thu, sao mờ ảo, ánh sao lờ mờ chiếu rọi, đêm đầy dẫy thần bí. Lý gia đại viện vẫn âm u, ghê rợn.

Bỗng một tiếng đàn cầm xa xăm từ khoảng không theo gió bay tới Tịch Hồng Hiên.

Tiếng đàn mê ly vô cùng.

Thân hình Âu Dương Hải phi nhanh ra ngoài cửa sổ, tiếng đàn cầm đầy sức

quyến rũ như đang kêu gọi.
Chàng theo một hành lang dài, băng qua một tòa viện, nhưng không ai ngăn trở chàng !
Đi ước chừng qua ba bốn tòa viện thì đến một cái sân nhỏ, hiển nhiên tiếng đàn cầm từ trong sân truyền ra. Trong cái sân này đầy là kỳ hoa dị thảo ngũ sắc chen nhau rực rỡ, mùi thơm nức mũi, hai bên tiểu viện trúc xanh xinh tươi, Âu Dương Hải không ngờ đại trang viện cũ kỷ này lại có một nơi u mỷ như thế, chàng bị cảnh sắc u nhã trong tiểu viện thu hút, cất bước đi vào trong !
Tiếng đàn cầm như cao sơn lưu thủy, xa xăm uyển chuyển, người nghe như có cảm giác lâng lâng, tâm hồn phiêu dật, tự hoài nghi rằng thân này vốn không ở phàm trần.
Âu Dương Hải lâm vào tình cảnh này, tai nghe tiếng đàn cầm bất giác chàng cảm thấy kính ngưỡng người chơi đàn.
Chàng đang bị tiếng đàn u nhã mê hoặc nghe đến nhập thần, bỗng một tiếng rít xé tai, Âu Dương Hải bất giác run người, đây chỉ là lhoảnh khắc l1e lên rồi qua đi, chàng cũng không chú ý mấy.
Tiếp đó, phực một tiếng ! Tiếng đàn ngừng lại.
Âu Dương Hải lúc này cảm thấy bối rối, mình trộm nghe người ta đánh đàn đến nỗi dây đàn đứt, tiếng đàn ngừng, làm cụt mất nhã hứng của người.
Âu Dương Hải đang bối rối thì một tiếng nói trong trẻo cất lên : - Tướng công giá lâm, thất lễ nghinh hầu !
Tiếng vừa dứt, từ trong cửa tiểu viện một thiếu nữ mảnh mai, dáng người liễu yếu đào tơ khoan thai bước ra.
Âu Dương Hải quan sát nàng, không khỏi ngạc nhiên.
Nàng xinh đẹp, xinh đẹp đến không thể tin được, nhân gian lẽ nào lại có được một mỷ nhân đẹp nhường ấy, thật là thiên kiều bá mị, quốc sắc thiên

hương, xem ra tuổi chừng không quá hai mươi, mình mặc áo lụa dài màu lục nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo đoạn màu lục đậm, eo nhỏ lưng thon, mặt sáng như ngọc, mi đen như vẽ, mắt như nước hồ thu, mũi thẳng môi anh đào. Nhưng điều đáng quí là tuy nàng xinh đẹp nhưng không phải là vẻ đẹp yêu tà, mà tác phong đoan trang thục nhã, dung nhan tuyệt thế, giai nhân như thế lại có thể đàn được tiếng đàn say người, thật là ...

Âu Dương Hải đâu dám chận trễ, tiến lên phía trước cung kính thi lễ, nói : - Tại hạ Âu Dương Hải đã kinh động phương giá tiểu thư, thực cảm thấy có lỗi vạn phần, cúi mong lượng thứ cho !

Người đẹp áo lục nghiêng mình khẽ thi lễ, nói : - Đâu dám, tướng công vào dùng trà.

Không đợi chàng trả lời, nàng yểu điệu bước vào trong.

Âu Dương Hải bất giác cũng theu sau mà vào. Đây là một gian tiểu sảnh, nàng đi vào phòng bên trái, vừa vén rèm châu vừa nói : - Mời tướng công !

Âu Dương Hải thấy trong viện không có tỳ nữ. Cũng không thấy mỷ phụ áo lam kia, chàng lặng im một lúc rồi mới bước nhẹ vào trong. Đây là một thư phòng cổ xưa tinh nhã, trên vách treo chữ và tranh của danh nhân, bàn ghế bằng gỗ Hồng Mộc không dính một hạt bụi, dựa cửa sổ là một chiếc bàn lớn bằng gỡ Tử Đàn, chính giữa để một chiếc cổ cầm (đàn cổ), lư hương bằng đồng, khói hương vương vấn, kinh văn thư điễn, văn phòng tứ bảo các thứ đều là cổ sắc cô hương.

Người đẹp áo lục mời Âu Dương Hải ngồi xuống ghế xong, tự thân đưa một chén trà thơm nói : - Tướng công, nghe nói tướng công xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, thế không biết tướng công thọ giáo vị đại sư nào ?

Âu Dương Hải không đợi nàng nói xong, tiếp liền : - Tại hạ là một đồ đệ lén học võ nghệ, không có sư phụ. Người đẹp áo lục nói : - Hiếm có, hiếm có !

Kỳ quái là giọng nói người đẹp áo lục tuy lạnh nhạt nhưng không yếu đuối,

lúc này mặt nàng không hiện một vẻ gì, giống như sự vật gì cũng khó làm nàng hứng thú.

Âu Dương Hải hỏi :

- Không biết quí chủ nhân xưng hô ra sao ? Người đẹp áo lục nói :

- Tên họ sớm đã mất theo năm tháng, hỏi mà làm gì ?

Âu Dương Hải biết nàng không muốn nói ra tên họ, bèn thấy không tiện hỏi nữa, mục đích của chàng chỉ là hiếu kỳ, muốn trông thấy mặt mũi chủ nhân Lý gia đại viện này, đã thấy qua rồi thì không tiện ngồi lâu, hàn huyên một lúc, hớp một ngụm trà thơm rồi đứng lên cáo từ, người đẹp áo lục cũng không giữ lại.

Âu Dương Hải đi ra khỏi tiểu viện xong, đột nhiên ở nơi tâm linh cảm thấy hư không trống rỗng vô hạn, không hiểu sao trong đầu lưu lại một hình bóng, vương vấn mãi không đi.

Chàng trở về Tịch Hồng Hiên, nằm lên giường, trong đầu lại hiện lên hình bóng người đẹp áo lục rõ mồn một; chàng vốn là một quân tử chí thành, đương lúc nghĩ đến nàng, bất giác cảm thấy tư tưởng của mình thật là không phải.

Lập tức nhiếp tâm định thần, trong đầu không suy nghĩ, vận khí điều tức. Đây hiển nhiên là một chuyện lạ, chàng càng muốn khống chế tư tưởng của mình mà dòng tư tưởng đó lại càng như ngựa sút dây cương, nhất cử nhứt động gì của người đẹp áo lục không ngừng hiện lên trước mắt, hình dáng cao quí đó, thần thái ung dung, vẻ đẹp kiều diễm, thân người ẻo lả, da thịt, ngón tay đánh đàn, tất cả đều in sâu và hiện lên trong đầu chàng. Âu Dương Hải phát ra tiếng thở dài, chàng biết rõ mình từ trước đến giờ chưa từng có một tia tà niệm, cũng không nghĩ đến phải yêu một cô gái nào đó, ai ngờ đêm nay trông thấy người đẹp áo lục thì lại hồn bay phách tán như vậy. Chàng thực sự hồn bay phách lạc rồi, con tim lắc lư dao động, tinh thần bồn

chồn hoảng hốt, hai má đỏ bừng, lòng bàn tay bàn chân toát mồ hôi lạnh, chàng bất giác thấy lo sợ.

Hình bóng của người đẹp áo lục không ngừng hiện lên trong óc chàng. "Tinh tinh tinh... tưng tưng tưng ... " đột nhiên tiếng đàn từ không trung bay đến. Tiếng đàn đó, ai oán thê lương, tựa như kêu gọi một người.

Âu Dương Hải như phong cuồng ma nhập, triển khai khinh công phóng nhanh đến tiểu việ !

Tiếng đàn ngưng rồi, Âu Dương Hải xông cửa mà vào, chỉ thấy lam y mỷ phụ đang chống cằm trên bàn trầm tư suy nghĩ, nhưng không trông thấy bóng dáng người đẹp áo lục đâu.

Âu Dương Hải cất tiếng hỏi :

- Phu nhân, người đẹp áo lục đâu ? Nàng đi đâu rồi ?

Đúng lúc đó bên ngoài cửa sổ có một bóng đen vụt qua, Âu Dương Hải cảm thấy kỳ quái, lập tức lùi ra khỏi phòng, trong nháy mắt chỉ thấy sau lưng một luồng nội kình đánh tới, huyệt linh đài nhói lên rồi hôn mê ngã lăn xuống.

Trong bóng tối chập chờn có thể trông thấy một nữ nhân dung nhan tú lệ, mình mặc áo dài xanh, đứng bên cạnh nàng là một thiếu nữ, huyệt Linh Đài của Âu Dương Hải bị khống chế nhưng vẫn chưa lịm đi, đầu óc chàng lúc này rất bình tĩnh, cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Chàng biết cô gái áo xanh này không phải là người đẹp áo lục.

Đột nhiên một loạt tiếng bước chân nhẹ hẫng truyền tới...

Trong bóng tối ! Rèm cửa tiểu sảnh vén lên, hai người áo đen tay cầm cây Tam Giác Xoa hình chim ưng mau lẹ xông vào.

Thân hình nữ nhân áo xanh bỗng phóng ra, hai người áo đen thoáng phân ra trái phải hai bên.

Nhưng nữ nhân áo xanh là nhân vật không phải tầm thường, thân hình của nàng chuyển nhanh, tay vung nhẹ. Một chưởng đánh vào cổ tay phải của

người áo đen bên trái.
Cây Tam Giác Xoa mà người áo đen đó nắm trong tay rớt xuống, nữ nhân áo xanh đá mũi chân một cái, cây cương xoa đã vào tay phải của mình, nàng đâm xéo ra, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, nàng vừa giơ tay đã liên tiếp hạ được hai người, đủ thấy võ công đã siêu quần bạt tụy.
Nhưng bên ngoài bỗng vang lên tiếng còi chói tai.
Nữ nhân áo xanh liền phóng ra ngoài, trong sân một người áo đen đang dùng tay thổi còi.
Cây Tam Giác Xoa trong tay nữ nhân áo xanh bỗng vụt đi.
Một tiếng kêu thảm, người áo đen đó đã bị cây Tam Giác Xoa đâm xuyên qua đầu, chết tươi tức khắc.
Nữ nhân áo xanh khẽ quát :
- Xuân Hồng, hành tung chúng ta đã bại lộ, muội không cần phải tiềm phục ở đây nữa, mau chạy nhanh đi.
Vừa dứt lời thì tỳ nữ Xuân Hồng ôm xốc Âu Dương Hải lên.
Nào ngờ lúc đó xung quanh sân đã xuất hiện mười mấy người áo đen, phía sau là một người áo trắng.
Nữ nhân áo xanh không để cho mười mấy người áo đen đến gần, khẽ lắc mình phóng tới, vung tay liên tiếp.
Hự hự mấy tiếng, đã có bốn người áo đen té lăn xuống. Chợt nghe người áo trắng nọ trầm giọng quát : - Huynh đệ Hắc Ưng đội lui ra, bố vây xung quanh !
Người áo trắng miệng đang nói đã rút từ trong mình ra một cây quạt sấn tới cản đường nữ nhân áo xanh. Cây quạt xòe ra, hai bên mặt quạt có vẻ một con uyên ương trắng hiển nhiên đây là đội Bạch Uyên Ương do Bạch Uyên Ương phu nhân quản lý.
Nữ nhân áo xanh kiến thức rộng rãi, vừa trông thấy thế xuất quạt xuất thủ

của người đó biết ngay là một cao thủ, nhưng nàng cười nhạt một tiếng, lật cổ tay điểm vào huyệt mạch cổ tay người áo trắng.
Người áo trắng hạ cánh tay tránh khỏi, rồi vỗ ra một chưởng nghênh đón.
Nữ nhân áo xanh khẽ cau mày, thầm nghĩ : "Không ngờ một nhân vật địa vị không mấy cao đã có được võ công nhường ấy..." Vừa nghĩ, tả chưởng phóng ra đánh liền ba chưởng.
Ba chưởng này vừa lẹ vừa độc, người áo trắng bị đánh lùi nửa bước. Nữ nhân áo xanh tay trái cự địch, tay phải cực kỳ nhanh chóng, búng ngón tay điểm vào trủy huyệt mạch cổ tay của người áo trắng, ngầm gia tăng kình lực quát : - Buông ra !
Ai dè cổ tay người áo trắng trơn tuột như mỡ. Nữ nhân áo xanh kêu "ý" một tiếng, hữu chưởng lại biến thành trảo chụp lấy...Người áo trắng kinh hãi la lên: - Khiên Thủ bang chủ...
Câu nói trên còn chưa dứt hẳn thì cổ tay đã bị nữ nhân áo xanh cầm giữ. Nữ nhân áo xanh nói: - Đã biết thân phận của ta thì không thể tha mạng sống cho mi rồi.

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 02
KHIÊN THỦ GIAI NHÂN

V ừa dứt tiếng, nàng khẽ vung tay, người áo trắng bụng trúng một chưởng, lùi ra sau một bước phun máu tươi chết liền.
Công lực kinh người của nàng làm cho những người áo đen bao vậy xung quanh trợn mắt há mồm kinh sợ, nữ nhân áo xanh giết người áo trắng xong, khẽ lắc mình tay ngọc liên tiếp vung ra, hự hự liên tiếp, trong chốc lát mười mấy tên áo đen đều táng mạng bởi tay của nàng.
Âu Dương Hải được Xuân Hồng ôm trong lòng, chàng đã trông thấy cuộc giết chóc tàn khốc này, bất giác đưa mắt ngó nữ nhân áo xanh một cái. Lúc này sao tàn hết sạch, cảnh vật đang tối tăm nhất, tuy Âu Dương Hải không trông thấy rõ dung mạo nhưng cảm thấy nữ nhân áo xanh ấy rất đẹp.
Lúc này chỉ còn nghe tiếng nói lạnh lùng của nữ nhân áo xanh: - Xuân Hồng, chúng ta đi mau.
Nữ nhân áo xanh cất bước thong thả nhưng người đã như mũi tên rời nỏ bắn ra ngoài mười trượng. Xuân Hồng ôm Âu Dương Hải theo sát sau người nữ nhân áo xanh.
Chớp mắt hai người đã vượt qua sáu bảy ngôi viện, lúc này bên tường góc Đông Nam của Lý gia đại viện bỗng có một tiếng quát: - Người nào đó hãy dừng bước, báo rõ thân phận.
Hiển nhiên trong bóng tối, người đó không cách nào phân biệt được, địch hay ta, một tay Xuân Hồng khẽ vỗ vào vai trái nữ nhân áo xanh, cất giọng nói: - Lam Tinh Tinh phu nhân thị tỳ xuất hiện phụng mệnh truyền lệnh.
Người nọ dường như nghi hoặc, cười nhạt nói: - Các người tiến gần thêm một bước thì cung tên sẽ bắn dó. Hừ ! Lam Tinh Tinh phu nhân dù là có lệnh sao lại nhờ cô nương tự thân truyền đạt. Nữ nhân áo xanh trong chớp mắt đảo mắt thật nhanh đến từng cây bạch dương trước mặt, nàng nghĩ địch trong bóng tối ta ở chỗ sáng, nếu nhất cử nhất động nào làm cho họ bắn tên ra thì thực sự khó tránh khỏi.
Nhưng chợt nghe tiếng cười của Xuân Hồng nói:
- Phu nhân truyền lệnh cường địch xâm nhập, đã giết chết mười mấy vị huynh đệ Hắc Ưng đội, muốn các ngươi phải tiếp tục kéo dài phòng thủ, ai rời chỗ phục kích sẽ bị xử tử.
Nữ nhân áo xanh bèn ngay lúc đó xông lên phía trước, tay trái vung lên bắn

ra mấy đạo ám khí loang loáng.
Nhãn lực của nàng quả kinh người, ám khí hình như có mắt, bốp bốp... phập, phập ...
Từ trên ba cây bạch dương rớt xuống ba bóng người. Nữ nhân áo xanh vừa xuất thủ, Xuân Hồng ôm Âu Dương Hải chạy nhanh như gió lao đến dưới một cái cây.
Một loạt mũi tên vạch không trung kêu vù vù bay thẳng đến chỗ nữ nhân áo xanh.
Nữ nhân áo xanh như u linh quỉ mỵ, thân mình vụt chuyển động liền liền, chỗ nào thân mình nàng vừa qua thì bóng người từ trên cây rớt xuống rầm rầm, không kịp kêu lên một tiếng "hự" nữa !
Ám khí của nàng tuyệt độc, nhất định đều đã bắn trúng tử huyệt của địch nhân, với thân thủ của nàng, ngày nay võ lâm e rằng khó kiếm được người thứ hai.
Nữ nhân áo xanh cười nhạt, người đã nhảy lên bức tường cao vây bọc xung quanh viện. Xuân Hồng cũng nhảy theo, hai người nhân lúc trời còn chưa sáng, nhanh chóng chạy biến vào bóng đêm yên tịnh.
Âu Dương Hải lo sợ, không biết họ muốn đem mình đi đâu? Chàng lấy làm khổ vì huyệt đạo bị điểm không thể mở miệng ra hỏi được, lúc này đang ở trong lòng người ngọc, mùi hương thanh khiết của người xử nữ bay xộc vào mũi.
Ước chừng qua thời gian độ một bữa cơm, lúc này vang lên giọng nói của Xuân Hồng: - Xong rồi còn nhắm mắt làm gì?
Âu Dương Hải cảm thấy mình được đặt lên một cái giường, chàng mở mắt ra ngó thử xung quanh, đây vốn là một căn phòng ngủ, đứng trước mặt chàng là Xuân Hồng, nhưng không thấy bóng dáng của nữ nhân áo xanh đâu cả. Âu Dương Hải bị điểm trúng huyệt "Linh Đài" đến bây giờ vẫn chưa được giải khai, miệng nói không được, thân không thể nhúc nhích, nhưng nghe Xuân Hồng nói nhỏ: - Tướng công, bây giờ ta sẽ giải huyệt đạo cho ông, đợi đến khi bang chủ của chúng ta hỏi ông, ông phải trả lời cho tốt.
Nói xong nàng dùng ngón tay điểm vào "Huyền Cơ" huyệt của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải vươn vai để cho khí huyết từ từ lưu thông, ngay lúc đó trong đầu chàng lại hiện lên hình bóng của người đẹp áo lục, chàng hoảng sợ không biết tại sao mình cứ luôn nghĩ đến, giống như trong lòng chỉ có một mình nàng mà thôi.
Xuân Hồng chăm chú nhìn thần sắc trên mặt chàng, bất giác buồn bả than khổ, nói: - Tướng công, trong đầu ông lại hiện lên hình ảnh con yêu nữ đó ư? Âu Dương Hải đỏ bừng mặt, bởi vì chàng cảm thấy đây là một chuyện tế nhị, thấy tâm sự của mình bị cô ta điểm trúng, chàng

Xuân Hồng nói:
- Tướng công, ông hãy nghĩ ngơi một tí, hãy vứt bỏ hình bóng ma quái ấy đi.
Âu Dương Hải biết mình không cách nào vứt bỏ được hình bóng người đẹp trong tim, lúc ở Lý gia đại viện chàng đã tìm hết cách muốn bài trừ hình bóng của người đẹp áo lục nhưng kết quả chỉ làm chàng thêm đau khổ, không biết tại sao, trong đầu chàng lúc này lại thích bóng dáng đó, vĩnh viễn lưu lại trong trái tim.
Đây là một chuyện vô cùng thần bí, nếu không trải qua cảnh đó thì ai lại có thể tin được trên thế gian lại có loại nhiếp hồn kỳ diệu này.
Âu Dương Hải khẽ hỏi: - Cô nương, đây là đâu? Xuân Hồng nói:
Thiếu trang 93, 94
Lý Xuân Hồng nghe vậy bật cười khanh khách.
Âu Dương Hải thấy nàng cười càng thêm mơ hồ không hiểu gì cả. Lý Xuân Hồng nói: - Ngươi như ông lại ít biết chuyện võ lâm thật đáng tiếc thay, Khiên Thủ bang vốn không có một nam nhân nào, lấy đâu ra quần hùng?
Âu Dương Hải ngạc nhiên, nói:
- Sao, Khiên Thủ bang đều là nữ nhân à? Lý Xuân Hồng khẽ trợn đôi mắt đẹp, nói:
- Ông xem thường nữ nhân chúng ta ư? Khiên Thủ bang dưới sự lãnh đạo của gia tư, trong võ lâm giang hồ hiện nay bất kỳ môn phái nào cũng đều không dám khinh thị.
Âu Dương Hải nghe vậy cảm thấy kinh ngạc vô cùng, nghĩ thầm: "Con gái yếu không cản nổi gió thế mà lại tạo bang lập hội". Lúc này Lý Xuân Hồng đã dẫn Âu Dương Hải đến cửa một tòa sảnh, bên cửa sổ có hai thiếu nữ quấn khăn xanh trên đầu, cúi người thi lễ.
Âu Dương Hải vào đại sảnh, đảo mắt xung quanh chỉ thấy mười hai cô gái áo xanh sắp thành hàng, bọn họ tuổi tác cở chừng đôi mươi, dung mạo xinh tươi, linh hoạt, nhưng thần sắc trên mặt mỗi người đều lạnh lùng. Lý Xuân Hồng chỉ một cái ghế tre nói: - Mời tướng công ngồi giây lát, bang chủ tức thời sẽ đến. Nói xong nàng đi vào nội thất. Âu Dương Hải ngồi tại đại sảnh, ngó xung quanh, cảm thấy không yên, đại sảnh này giống như một ngôi nhà cổ hoang lương từ lâu không người ở, vách tường đều đã bong hết, nhưng trên mặt đất được quét tước rất sạch sẽ.
Chừng độ một tuần trà, rèm vải vén lên, Lý Xuân Hồng đã cùng hai cô gái khác đi ra, một cô đó là nữ nhân áo xanh vẻ người kiều mỵ, mặt nở nụ cười, ánh mắt Âu Dương Hải vừa tiếp xúc bất giác giật mình.
Nữ nhân này có thể xưng là phong hoa tuyệt đại, tú dật tuyệt luân, thân thể thướt tha xinh xắn, diện mạo tựa như Lý Xuân Hồng, có điều đôi mắt đẹp của nàng bắn ra tia sáng làm cho người không dám xâm phạm, sắc mặt uy nghiêm khiến không cần phải nói cũng làm cho người ta khâm phục được.

Âu Dương Hải bỗng nghĩ đến lúc mình ở Tịch Hồng Hiên đã đụng phải nàng, lập tức cúi đầu không dám nhìn nữa, chàng biết nữ nhân này chính là bang chủ Khiên Thủ bang danh trấn giang hồ. Chợt nghe giọng nói của Lý Xuân Hồng: - Tướng công, vị này là gia tư Lý Xuân Hoa, Lý bang chủ.
Nàng chỉ cô gái bên cạnh rồi nói:
- Tư tư ấy là hộ pháp Ngọc Tiêu Tiên Tử Liên Mị của bổn bang. Lý Xuân Hồng nói tiếp:
- Bang chủ, lời ông ta nói không phải là giả, muội nghĩ ông ta nói không được nguyên nhân.
Bỗng nhiên một cô gái áo xanh, lưng đeo trường kiếm từ ngoài sảnh đi nhanh vào, từ xa đã chắp tay quì gối làm lễ, nói: - Bẩm cáo bang chủ, ngoài viện có Đông Bắc Đường gia thiếu viện chủ đến bái kiến bang chủ.
Lý Xuân Hoa bang chủ lạnh lùng nói: - Mời ông ta vào trong.
Âu Dương Hải giật mình, nghĩ:
"Đường gia thiếu viện chủ? Có phải vị Đường tướng công mà mình đã mạo xưng? " Lý Xuân Hoa chăm chú nhìn Âu Dương Hải chậm rãi nói: - Tướng công đã không biết tại sao trúng "Nhiếp Hồn Thuật" ư? Thế thì ông đem những lời nói của họ nói với ông nói hết ra, một câu không được giấu, một chữ không được sai.
Âu Dương Hải nghe xong lại giật mình, trong đầu chàng thấp thoáng nhớ lại Lam Tinh Tinh phu nhân đã nói tất nhiều với mình, nhưng hiện giờ không nhớ nổi một câu.
Đây là một chuyện thật lạnh lùng, Âu Dương Hải biết trí nhớ của mình từ trước tới giờ rất tốt, nhưng hiện giờ trong đầu chỉ có thể nhớ được người đẹp áo lục kia ra, còn kỳ dư những cái khác trải qua trong óc đều trống rỗng.
Âu Dương Hải ngẩn đầu trầm tư, chàng giống như người đang hồi ức, lục tìm dĩ vãng thần thái mơ hồ.
Lý Xuân Hoa, Liên Mị và Lý Xuân Hồng là sáu con mắt đều chăm chú nhìn lên mặt của chàng.
Bỗng ngoài sảnh vang lên một tràng cười ha hả, nói:
- Đường Hải Minh mạo muội bái kiến bang chủ, có điều chi thất lễ mong bang chủ bỏ qua.
Vừa nói xong, ngoài cửa xuất hiện một thiếu niên vận áo dài màu lam tay phe phẩy cây quạt Cương Cổ Thiết Phiến, mày kiếm mắt sao, lưng hổ eo gấu, tư thái anh tuấn trác tuyệt.
Sau thiếu niên áo lam, một đạo nhân vận hoàng bào, dáng người thanh phong đạo cốt, mặt như cô nguyệt, vai đeo cổ kiếm đi cùng với bốn vị thanh niên đạo sĩ nữa.
Sau cùng chầm chậm đi vào một nho sĩ mặc áo dài trắng tướng mạo hiền hòa, khuôn mặt gầy mà sáng, tuổi chừng trên dưới bốn mươi.

Lý Xuân Hoa vừa trông thấy mọi người lập tức nghinh thân đứng dậy, cười nói: - Không ngờ tòa hoang lương phế viện này nhất thời lại có quí khách giáng lâm, xin thứ cho không thể nghinh tiếp từ xa, các vị đừng lấy làm lạ.
Thiếu niên áo lam trông thấy Lý Xuân Hoa hơi giật mình, nhưng vẫn tươi cười hơ hơ một tiếng, vội bước lên một bước cung thân thi lễ, nói: - Võ lâm truyền tụng Khiên Thủ bang Lý Xuân Hoa thống suất quần hùng, dương danh thiên hạ, oai trấn Trung Nguyên, hôm nay lại có thể gặp được phương giá thật là không lỡ chuyến này.
Lý Xuân Hoa cười nhạt nói:
- Đường thiếu viện chủ từ trước tới giờ tọa trấn Đông Bắc, hiếm khi giá lâm Trung Nguyên, hôm nay lại hành hiệp Trung Nguyên chắc có chuyện gì đây?
Đường Hải Minh mỉm cười, nói:
- Khách sáo, khách sáo, hành động của tại hạ làm sao có thể qua mắt Lý bang chủ.
Lý Xuân Hoa quay người thi lễ với hoàng bào đạo nhân, nói rằng:
- Không ngờ Thanh Thành Cổ Mộc đạo trưởng cũng đến đây, thật là một chuyện may.
Hoàng bào đạo nhân khẽ niệm Vô Lượng Thọ Phật rồi nói:
- Lý bang chủ chớ nói đùa, bần đạo từ nơi xa xôi gấp gáp tới Trung Nguyên đây đương nhiên là có đại sự.
Lý Xuân Hoa mỉm cười, quay qua bạch y nho sĩ thi lễ, nói:
- Nếu bổn bang đoán không lầm, đại giá chắc là Quan Đông đại hiệp danh mãn giang hồ, Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp?
Nho sĩ trung niên cười, nói:
- Chỉ là hư danh, sao dám nhận mỷ danh đại hiệp. Lý Xuân Hoa nói: - Xin chư vị ngồi.
Lúc này đã có ba thiếu nữ áo xanh mang vào phòng ba cái ghế, Truy Phong Tú sĩ Công Tôn Lạp, Thanh Thành chưởng môn Cổ Mộc đạo trưởng, Đường Hải Minh, ai nấy đều ngồi xuống, bốn đạo sĩ trẻ tuổi đứng bên cạnh Cổ Mộc.
Bỗng Đường Hải Minh vừa trông thấy Âu Dương Hải, khẽ kêu một tiếng, nói: - Xin hỏi Lý bang chủ, vị huynh đài đây xưng hô thế nào?
Lúc này Âu Dương Hải vẫn cúi đầu trầm tư, mấy người kia tiến vào chàng dường như cũng không thấy, rồi bỗng nhiên Âu Dương Hải mở bừng đôi mắt hổ, khẽ lắc đầu than thở nói: - Một câu ta cũng không nhớ nổi nữa.
Chàng nhìn một lượt mấy người trong phòng, người làm chàng chú ý nhất là Đường Hải Minh, Âu Dương Hải khẽ gật đầu mỉm cười.
Đường Hải Minh chắp tay nói:
- Thỉnh giáo huynh đài cao tánh đại danh, có phải đã có một lần có duyên

gặp mặt ở Lý gia đại viện rồi không?
Âu Dương Hải cất giọng nói:
- Chính là tại hạ, thế thì huynh đài là Đường gia thiếu viện chủ rồi. Đường Hải Minh thấy chàng vẫn chưa nói ra tên họ, bất giác cau mày gật đầu nói: - Không dám, kẻ hèn Đường Hải Minh đây ngày sau hãy còn xin chỉ giáo thêm.
Chàng ta vừa nói xong, một thiếu nữ áo xanh đi nhanh đến bên Lý Xuân Hoa nói nhỏ mấy câu rồi lập tức lui ra.
Mặt Lý Xuân Hoa lạnh lẽo như băng, quay sang Đường Hải Minh:
- Đường thiếu viện chủ, không biết các hạ đến đây có mang theo gia nhân chứ?
Đường Hải Minh thấy nàng biến đổi sắc mặt đã biết rằng xảy ra sự cố, nói: - Kẻ hèn này đến bái phỏng bang chủ, không hề mang theo gia nhân. Lý Xuân Hoa nói: - Treo lời đệ tử bổn bang nói bên ngoài gần trang viện phát hiện một đại hán áo lam hành tung khả nghi, trong lúc đệ tử bổn bang tra xét, đại hán nọ chợt xuất thủ đánh trọng thương ba vị hộ pháp của bổn bang, bây giờ đã bị tứ đại đàn chủ của bổn bang bắt được, y là người của Đông Bắc Đường gia đại viện.
Đường Hải Minh biến sắc, hỏi rằng:
- Không biết trên ngực áo của đại hán áo lam nọ có ký hiệu của bổn viện không?
Bỗng bên ngoài vang lên tiếng quát tháo, rồi lại một giọng nói khẩu âm thô hào, Đường Hải Minh vội vã đứng phắt dậy.
Trước cửa có bóng người, một đại hán mặc áo lam gọn gàng bước vào, phía sau có bốn thiếu phụ phong tư bất phàm, tóc dài đến lưng đi sát theo. Đường Hải Minh vừa trông thấy đại hán này cảm thấy mặit mũi vô cùng xa lạ, nhưng phục trang trên mình hắn ta thì lại chính là của gia nhân mình, người cơ trí lão luyện như Đường Hải Minh vừa trông thấy đã biết rằng sau khi mình rời khỏi Đông Bắc, nhân gia nhất định đã xảy ra biến cố.
Công phu hàm dưỡng của Đường Hải Minh cực cao, dù gặp phải chuyện trọng đại cũng vẫn trấn tỉnh như thường, chàng đi tới chắp tay hỏi: - Các hạ là ...
Đột nhiên chàng xuất thủ, chụp lấy đại hán áo lam nhanh không thể tả. Thân thủ đại hán nọ thật lanh lẹ, dù rằng Đường Hải Minh hạ thủ trong lúc xuất kỳ bất ý hắn vẫn tránh được, co chân đá vào huyệt Khí Hải ngay bụng dưới của Đường Hải Minh.
Đại hán áo lam đã biết người trước mặt là Đường gia thiếu viện chủ, mỉm cười lạnh lùng lật cánh tay đánh vào ngực Đường Hải Minh một chưởng.
Đường Hải Minh "hừ" một tiếng, chân phải bước xéo qua nửa bước tránh đòn đá của đối phương, tay phải nhanh chóng truy chưởng, tay trái triển

pháp Đại Cầm Nã thủ pháp bấu vào cổ tay đại hán áo lam.
Ai dè người áo lam võ công cũng chẳng vừa, thân mình lắc nhẹ đã tránh được hữu chưởng đánh ra và đòn cầm nã tay tả của Đường Hải Minh.
Đường Hải Minh hơi sững lại, nói: - Hảo tiểu tử, võ công khá lắm.
Vừa dứt tiếng, một chưởng đánh ra cực nhanh.
Đường Hải Minh danh dự rất cao trong võ công, cái tên "Thiết Phiến Thần Kiếm" lừng danh nam bắc, cũng vì trong bụng đã phẫn nộ, chưởng này đủ cả mười thành công lực, uy thế mạnh mẽ tuyệt luân.
Đại hán áo lam vừa tiếp chưởng liền bị chấn động thối lui ba nước. Đường Hải Minh đắc thủ, tức thời tung mình vung hữu chưởng công liền ba chiêu. Ba chiêu này xuất thủ mau như điện chớp, đại hán nọ bị bức đến nỗi bấn loạn cả tay chân.
Hai bên tai vang lên tiếng cười của Đường Hải Minh tay trái liên tục vỗ ra hai chưởng, tay phải lại ra chiêu Kinh Hồng Ly Vĩ nhắm ngay ngực đánh tới.
Đại hán áo lam trông thấy thế chưởng hiểm ác khó bề tránh khỏi, chỉ còn biết giơ tay chống đỡ.
Ai ngờ chưởng thế của Đường Hải Minh đột nhiên thay đổi từ đánh sang cầm nã, năm ngón tay bấu trúng vào mạch môn của hắn, quát rằng: - Bộ áo trên người mi mặc lấy ở đâu?
Đại hán áo lam tuy huyệt đạo bị khống chế không cựa quậy được nhưng mồm vẫn cứng cỏi, giận dữ quát: - Đệ tử Bạch Hoàng Giáo nào có phải là hạng tham sống sợ chết, ngươi chớ nên hỏi làm gì chỉ thêm phí lời.
Đường Hải Minh lạnh lùng nói:
- Nếu ngươi không muốn thưởng thức sự đau đớn của Ngũ Tuyệt Mạch Thác Cốt Pháp thì hãy thành thực trả lời câu hỏi của ta.
Đại hán áo lam quát:
- Ngươi có thủ đoạn gì ác độc cứ thi triển ra hết đi, nếu muốn hỏi gì ở ta hả? Thì ngươi chỉ nằm mộng giữa ban ngày.
Đường Hải Minh cười nhạt, nói:
- Hảo tiểu tử, thật là ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Tay phải chàng nhanh như chớp điểm vào ba nơi huyệt đạo của người nọ.
Các cao thủ trong phòng đều biết đó là thủ pháp làm cho người ta đau đớn cùng cực, thực không một ai có thể chịu nổi, ai ngờ đại hán áo lam bỗng ngẩn đầu cười sằng sặc...
Tiếng cười mang vẻ đau đớn, thảm thương khiến người nghe không khỏi kinh tâm động phách không rét mà run. Đại hán áo lam thôi cười, nói lớn: - Các ngươi nghe đây, hễ ai dám đối đầu với Bạch Hoàng Giáo của ta thì tất phải chết, trước mắt thì những cao thủ đến Châu Tiên Trấn không quá mười ngày tất phải chết.

Lý Xuân Hồng đứng bên cạnh Lý Xuân Hoa chợt lên tiếng: - Mau điểm vào huyệt Nha Tai và huyệt Nhĩ Dung của gã !
Bỗng nhiên thấy các thớ thịt toàn thân đại hán áo lam co giật, Đường Hải Minh không kịp nghĩ ngợi lẹ tay điểm vào huyệt đạo của hắn.
Lý Xuân Hồng khẽ thở dài nói: - Đã quá trễ rồi !
Nàng vừa nói xong, sắc mặt đại hán áo lam biến đổi, chết liền tức khắc. Mọi người đều sửng sờ, nói thầm: - Không biết là chất độc gì mà phát tác thật là nhanh.
Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp và Thanh Thành Cổ Mộc Đạo Trưởng chậm rãi bước tới chăm chú nhìn xác chết một hồi, rồi lại đưa mắt nhìn Lý Xuân Hồng, hiển nhiên ai nấy đều hoài nghi là không thấy người áo lam uống thuốc thì làm sao lại trúng độc chết đi.
Lý Xuân Hồng thở dài nói:
- Người trong Bạch Hoàng Giáo trong mình có giấu độc châm, thật là làm cho người ta khó mà lường được, mọi người hãy nhìn phía sau gót giày của hắn.
Mọi người bèn nhìn vào gót chân của xác chết, nơi gót chân phải của hắn có găm một cây kim bạc mảnh như lông trâu, lập lòe màu xanh biếc lạnh lẽo, hiển nhiên đã được tẩm chất độc cực mạnh.
Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp mỉm cười nói:
- Trên giang hồ đồn rằng Khiên Thủ bang Chủ có một người bào muội cơ trí tuyệt vời, xem ra chính là cô nương rồi. Âu Dương Hải nghe vậy bất giác cũng quay đầu ngó Lý Xuân Hồng một cái, chỉ thấy nàng khẽ cúi đầu e lệ nói:
- Tiểu nữ làm gì có đức ấy, sao dám nhận lời khen ngợi của Công Tôn đại hiệp.
Đường Hải Minh nói:
- Các huynh đệ, có một chuyện không được rõ, xin hỏi Lý cô nương, tại sao cô nương biết người này dùng độc châm tự sát?
Lý Xuân Hồng nói:
- Chuyện này rất đơn giản, bất cứ ai chỉ cần lưu ý một chút thì có thể thấu.
Đường Hải Minh nói: - Xin cô nương dạy bảo cho.
Lý Xuân Hồng nói: - Chuyện tuy giản đơn Trong lúc đang nói thì
Bỗng nhiên vang lên tiếng đàn réo rắt...
Tiếng đàn dường như rất xa xăm, xa xăm như từ nơi chân trời góc bể truyền lại, như có như không rất là nhỏ bé, nhưng người trong phòng đều nghe thấy rất rõ ràng, âm điệu khinh tựa như đang gọi một người nào. Âu Dương Hải nghe tiếng đàn, cả người chàng run lên bần bật, trong đôi mắt bỗng xuất hiện màu u ám.
Lý Xuân Hồng biến sắc, vội nói:

- Tư tư ! Mau điểm huyệt đạo của Âu Dương tướng công ! Lý Xuân Hoa ngồi bên trái Âu Dương Hải lập tức phất chỉ.
Ai dè cả người Âu Dương Hải nhảy lên như bị điện giật, tránh khỏi cú điểm huyệt cực nhanh của Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hồng la lên:
- Tư tư, tốt nhất trong ba chiêu phải điểm trúng huyệt đạo của hắn, nhưng không được làm bị thương, muốn cứu lấy vận mệnh võ lâm chỉ có hắn mới biết được bí mật của "Lạc Phách Cầm Nhiếp Hồn Thuật", mới có thể ...
Xuân Hồng lời chưa dứt, Lý Xuân Hoa nhanh như điện, vỗ ra hai chưởng, lại đảo tay điểm ra một chỉ.
Ai ngờ ba chiêu như vũ bảo này cũng bị Âu Dương Hải tránh được nốt.
Quần hào hiện diện đều kinh hãi, ngay cả người bình thường rất tự phụ như Lý Xuân Hoa cũng ngạc nhiên, nên biết trên giang hồ võ lâm người có thể tránh được bốn chiêu tuyệt nhanh như thế thì không có nhiều, lại không ngờ rằng một người vô danh như Âu Dương Hải lại là người thân hoài tuyệt kỷ.
Lúc này, Âu Dương Hải như con mãnh thú mất hết lý trí, xông vào Đường Hải Minh.
Bởi vì trong đầu chàng hiện giờ đã quên sạch bản tính của mình, chỉ biết đến lời nhắc nhở của Lam Tinh phu nhân đêm nào: - Giết chết Đường Hải Minh !
Âu Dương Hải xông vào Đường Hải Minh đánh ra một chiêu "Tấn Lôi Hạ Kích".
Thế đánh của chàng mạnh mẽ hiểm ác mà lại mau lẹ tuyệt luân khiến cho Đường Hải Minh chẳng kịp tránh, đành vung hữu chưởng đón đỡ. Chưởng lực hai người tiếp nhau, Âu Dương Hải bị chấn động bay lên không cao đến tám, chín thước, nhưng lúc rơi xuống đất vẫn đứng vững vàng. Còn Đường Hải Minh hai vai lắc lư, liên tiếp thoái lùi ra sau ba, bốn bước.
Qua một chưởng tiếp chạm nầy, Đường Hải Minh bị chấn động trong người khó chịu vô cùng, trong lòng vô cùng giận dữ.
Nhưng Âu Dương Hải lúc này như gã cuồng điên rồi, lao vút đến Đường Hải Minh như điện xẹt.
Trong lúc chàng phát chưởng, Đường Hải Minh đột ngột tung mình lên khéo léo tránh cú đánh, đồng thời thân mình lao bổ xuống, hữu chưởng đánh thẳng vào ngực, còn tay trái thủ giữ bên sườn.
Không biết Lý Xuân Hồng có quan tâm đến an nguy của Âu Dương Hải hay không, chỉ nghe thấy nàng hô lên: - Đường gia thiếu viện chủ, hắn đã mất cả lý trí rồi, xin hạ thủ ... Âu Dương Hải thần khí công dũng mãnh của đối phương không hề tránh né, song thủ nhập một xuất chiêu "Đồng Tử Bái Phật" phá tung hai chưởng tả hữu hợp bích của Đường Hải Minh.
Tình thế bức bách Đường Hải Minh không thể không thoát lùi hai bước, để

tránh khỏi thế trả đòn của Âu Dương Hải.
Rõ ràng dưới mắt mọi người Đường Hải Minh đã bị ép rơi vào thế hạ phong, trong bụng vô cùng giận dữ, nói thầm ; "Hôm nay không đả thương được hắn thì làm trò cười cho Khiên Thủ bang mất thôi".
Nên biết họ Đường là một thiếu niên đắc chí thành danh trong võ lâm, bình nhật rất tự phụ, huống chi đang đứng trước mặt bao nhiêu cao thủ võ lâm như vầy, làm sao y chịu mất mặt?
Vừa nghĩ thế, sát cơ nổi lên, tay chân đạp dấn tới, tay trái thi triển thuật cầm nã, chộp lấy yếu huyệt nơi khớp xương của Âu Dương Hải, tay phải nắm quyền vận kình đấm mạnh.
Hai tay của họ Đường thi triển hai loại võ công khác nhau, vừa khéo vừa mạnh, đây là thuật võ công phân nhị dụng, khiến cho mọi người có mặt tấm tắc khen ngợi, chả trách y đã thành danh tại Giang Băéc. Nhưng Âu Dương Hải với thân pháp kỳ ảo dị thường đã tránh được cả hai chiêu của Đường Hải Minh, nhanh chóng thi triển quyền cước phản kích trả lại. Chàng vừa xuất thủ, cũng nhanh như sấm chớp, trong nháy mắt đã đánh ra năm quyền ba cước hai chỉ.
Trong đại sảnh đã diễn ra một trậc ác chiến hiếm thấy trong võ lâm, tiếng gió rít vù vù, trận đánh trở nên kịch liệt dị thường. Lý Xuân Hoa, xuất hiện, Quan Đông Đại Hiệp, Thanh Thành chưởng môn, Ngọc Diện Tiên Tử, Liên Mị cho đến bốn vị đàn chủ võ thuật tuyệt cao của Khiên Thủ bang
đều kinh hồn võ công của Âu Dương Hải, không ngờ một người vô danh trên giang hồ lại có thể giao đấu với Đường Hải Minh danh chấn một phương mà không hề tỏ ra kém sút chút nào.
Lúc này tiếng đàn vẫn tiếp tục vang lên, cũng chính bị tiếng đàn này tác động Âu Dương Hải mới điên cuồng đánh nhau ác liệt với Đường Hải Minh.
Lý Xuân Hồng đi đến bên cạnh Lý Xuân Hoa, mặt lộ vẻ bất an, nói: - Tư tư, Âu Dương tướng công đã trúng phải thuật nhiếp hồn của cổ cầm, ký trí của chàng đã mất hết...
Lý Xuân Hoa nhìn Lý Xuân Hồng rồi nói: - Lý Xuân Hồng, tư tư thấy võ công của
Thiếu trang 116, 117
..... dê con đi lạc, tiếng đàn vô cùng ai oán bi thương !
Âu Dương Hải nghe thấy tiếng đàn chuyển biến, gầm lên một tiếng giận dữ, hữu chưởng của chàng tung ra luồng kình lực mãnh liệt vô biên, người như mũi tên bắn nhanh ra cửa đại sảnh.
Lý Xuân Hoa biến sắc vội la lên: - Công Tôn đại hiệp bắt lấy chàng ta.
Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp đứng cạnh cửa đại sảnh, mắt trông thấy Âu Dương Hải xông đến, cười ha hả nói: - Các hạ chớ đi, huynh đệ xin lãnh giáo một chút tuyệt học.

Âu Dương Hải đôi mắt hổ bắn tia hung quang, gầm lên một tiếng, tay phải liên tiếp điểm ra ba chỉ.
Ba luồng chỉ phong bén nhọn xé toang không khí lao thẳng đến. Thanh Thành Cổ Mộc Đạo Trưởng vội vả la lớn: - Đây là Thiếu Lâm Nhất Chỉ Thiền, không nên đón lấy, mau tránh khỏi đi.
Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp chỉ thấy chỉ phong điểm tới như kiếm, nghe tiếng quát liền nhảy qua bên cạnh tránh khỏi chỉ lực. Âu Dương Hải điểm ra ba chỉ, người đã nhanh như tên rời khỏi dây, áo quần lướt gió phần phật, lao thẳng ra ngoài sảnh.
Hai thiếu nữ áo xanh ngoài sảnh cũng tung mình xông tới.
Lúc này trong đầu Âu Dương Hải chỉ biết trở về ngay bên cạnh người đẹp áo lục, chàng xuất thủ nào có e dè nữa? Thế là hai tay đều đánh ra... Hai thiếu nữ áo xanh không kịp kêu một tiếng nào, thân mình bị đánh bay đi ngoài một trượng.
Lý Xuân Hoa nghiến răng giận dữ nói: - Thật là người hung ác.
Lý Xuân Hồng kêu lại: - Tư tư xin đừng ...
Thân pháp Âu Dương Hải như điện, trong chớp mắt đã ra xa ngoài ba bốn trượng. Thanh Thành Cổ Mộc Đạo Trưởng, Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp, Đường Hải Minh tức tốc đuổi theo.
Chỉ thấy bóng người vun vút, trong chớp mắt đã đuổi đến ngoài tòa viện, trừ Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp còn mọi người đều bị bỏ rơi hơn mười trượng.
Lý Xuân Hoa ở sau chót, bỗng hét lên một tiếng, mạnh mẽ tung mình nhanh như sao sa. Chỉ vài bước chân trong chớp mắt đã vượt qua người ở trước hết là Công Tôn Lạp.
Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp kiến thức rộng rãi, vừa thấy Lý Xuân Hoa triển khai thân pháp, không khỏi giật mình.
Cất giọng kêu lớn:
- Tuyệt kỷ thần công "Lăng Không Hư Độ", tại hạ hôm nay như mở rộng được tầm mắt !
Ông vừa kêu lên, chúng cao thủ bất giác định thần nhìn kỷ, chỉ một chút phân tâm Lý Xuân Hoa đã đuổi đến sau lưng Âu Dương Hải, nàng giơ tay đánh ra một chưởng.
Tuy Âu Dương Hải cất bước chạy như điên cuồng, nhưng thế chưởng của Lý Xuân Hoa đánh ra chàng cũng cảm, chàng quay đầu lại, tay phải nắm quyền, tay trái giơ chưởng nhất tề phản kích đánh trả.
Lý Xuân Hoa vận chân khí, đứng vẫn vững vàng, hữu chưởng thâu lại, biến thành chỉ, điểm vào lưng bàn tay nắm quyền của Âu Dương Hải, tả chưởng dùng một chiêu "Vân Phong Vụ Tỏa" chặn đứng tả chưởng của Âu Dương Hải đánh tới.

Âu Dương Hải gầm gừ, thuận thế xoay chuyển luôn thế chưởng, tay trái xuất thủ nhanh như điện điểm ngay vào khớp xương cùi chỏ cánh tay phải của Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa cau mày, thâu tay phải lại, điểm ngược vào mạch môn của Âu Dương Hải, tả chưởng tung ra đánh mạnh vào mạng sườn của chàng. Chỉ nghe Âu Dương Hải rên lên một tiếng, té lăn xuống đất, nhưng tay phải của chàng vẫn còn tiếp hờ trên cùi chỏ của Lý Xuân Hoa, biến thế cầm nã thành thế đâm, nhắm trước ngực Lý Xuân Hoa đâm tới cực kỳ mãnh liệt.
Mấy chiêu giao thủ này của hai người toàn là những thủ pháp chưa từng thấy trên võ lâm, những đòn đánh nhanh như chớp của hai người đều là tuyệt kỷ võ lâm, tất cả đều kinh hiểm vạn phần, sống chết chỉ cách nhau gang tấc.
Vốn một chưởng của Lý Xuân Hoa trúng vào mạng sườn Âu Dương Hải có thể giết chết chàng, nhưng vì lời nói của Lý Xuân Hồng cho nên nàng không muốn đánh chết, chỉ đánh trọng thương, ai ngờ Âu Dương Hải người đã bị trọng thương nhưng vẫn dũng mãnh tuyệt luân, biến thức, ngón tay điểm vào giữa hai ngọn nhủ phong của nàng.
Lý Xuân Hoa sát cơ nổi lên dùng đùng, giận dữ quát: - Ngươi thật muốn chết !
Hít vào một luồng chân khí, nàng lùi nhanh lại hai bước vận chỉ cách không điểm vào các yếu huyệt "Thiên Trì", Truy Phủ" của Âu Dương Hải, chỉ phong nhanh mạnh vô cùng. Bỗng lúc đó chợt nghe thấy một tiếng sáo vi vút từ xa đưa tới.
Tiếng sáo vừa thổi lên, tiếng đàn liền tắt...
Fđây quả là một chuyện quái lạ, tiếng sáo đó truyền đến tai của Âu Dương Hải, ngón tay điểm vào Lý Xuân Hoa của chàng đột ngột dừng lại.
Chỉ lực cách không điểm huyệt của Lý Xuân Hoa dường như Âu Dương Hải không hề cảm thấy.
Ở bên tai chàng vang lên tiếng la của Lý Xuân Hồng: - Tư tư, hạ thủ lưu tình ...
Giọng nói thật thê lương, động lòng người nhưng chỉ phong của Lý Xuân Hoa nhanh như điện làm sao có thể thu hồi lại được nữa, xem ra Âu Dương Hải phải chết dưới tay của nàng.
Bỗng Lý Xuân Hoa quét chân phải ra ...
Âu Dương Hải đang ngẩn ngơ quì trên mặt đất bị đòn đá của nàng nên ngã lăn ra, "phịch !" một tiếng ...
Âu Dương Hải tránh được chỉ kình điểm vào tử huyệt Thiên Trì, nhưng chỉ kình điểm vào "Truy Phủ" huyệt đã đánh trúng vào vai trái, chàng rên lên một tiếng ...
Âu Dương Hải thân người nằm sóng soài trên mặt đất, mặt trắng bệch, mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích gì hết.

Lý Xuân Hồng kinh hãi kêu lên "úi chao" vội vã xông đến, hai mắt nhìn Lý Xuân Hoa cho đến xuất thần.
Lý Xuân Hoa run lên nói nhỏ: - Muội muội, ta lỡ tay rồi sao?
Lúc này tiếng sáo thần bí cũng dừng hẳn trong màn trời bao la. Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp cảm khái thở dài, nói:
- Lý cô nương, tư tư của cô đã không dùng hết sức lực, đây thực sự là một chuyện ngoài ý muốn !
Phải, Âu Dương Hải nếu như không nghe thấy tiếng sáo huyền diệu kia thì chàng chưa chắc đã bị chỉ kình bắn trúng, cho dù tránh nó không kịp chàng cũng vận khí hộ thân.
Bỗng nghe một tiếng "Vô Lượng Thọ Phật", Thanh Thành Cổ Mộc Đạo Trưởng bên cânh Âu Dương Hải từ từ đứng lên, nói: - Tuy hắn bị thương rất nặng, nhưng mạch của hắn vẫn đập bình thường, nếu bần đạo không lầm, người này tử nhỏ đã tập được một môn nội công kỳ dị, nội phủ trong người chắc chắn, tinh khí sung mãn, chắc cũng không tới nỗi phải chết đâu.
Lý Xuân Hoa nghe vậy liền bước qua đưa tay siờ thử, xem xét mạch của chàng, nét mặt xinh đẹp của nàng lộ vẻ kinh dị.
Lúc này hai thiếu nữ áo xanh cùng đi tới, Lý Xuân Hoa vẩy tay gọi: - Các ngươi đem hắn vào trong phòng.
Hai thiếu nữ áo xanh đồng thanh nói ! - Vâng ! Thưa bang chủ.
Lý Xuân Hoa quay qua ngó Lý Xuân Hồng nói:
- Muội muội, muội tinh thông y thuật, chắc có thể làm cho hắn phục hồi được.
Lý Xuân Hồng nói:
- Chỉ cần mạch của chàng vẫn bình thường thì nhất định có thể cứu được.
Nói xong nàng cùng hai thiếu nữ áo xanh bước đi.
Lý Xuân Hoa thở dài nói:
- Chư vị đến đây chắc có chuyện cần, xin mời vào sảnh nói chuyện. Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp và Thanh Thành Cổ Mộc Đạo Trưởng, Đường Hải Minh tuy đều là tôn sư của một phái, là cao thủ danh chấn một phương nhưng họ tận mắt thấy thân thủ của Lý Xuân Hoa, trong bụng không khỏi kinh thầm.
Danh tiếng của Khiên Thủ bang chủ Lý Xuân Hoa tuy sớm đã vang xa, nhưng người trên giang hồ trong bụng đều có một kiến giải, một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp kia thì có làm được trò gì? Hôm nay tận mắt trông thấy võ công của nàng, mọi người đều dẹp bỏ ý nghĩ đó.
Họ cảm thấy Lý Xuân Hoa như con phụng hoàng giữa nhân gian, thân hoài tuyệt nghệ, thống xuất cả một Khiên Thủ bang thế lực đáng kể trong võ lâm, đại khái khoảng trăm năm nay võ lâm mới có một cô gái như vậy. Các cao thủ đi theo Lý Xuân Hoa vào đại sảnh vừa ngồi xuống, bên ngoài cửa vụt

tiến vào bốn thiếu phụ xinh đẹp, nhưng trên mặt họ cho đến quần áo đều nhuốm đầy máu tươi, đầu tóc rối bù.
Lý Xuân Hoa thất kinh, hiển nhiên bốn người này vừa trải qua một trận đánh nhau khốc liệt, mà có thể mười hai vị hương chủ đều đã một đi không trở lại.
Công Tôn Lạp, Cổ Mộc Đạo Trưởng gương mặt ai nấy đều biến sắc, nhưng bọn họ không người nào dám lên tiếng.
Chốc lát, từ trong đại sảnh lại đi đến sáu thiếu nữ áo xanh toàn thân nhuốm đầy máu tươi, trên mình các cô đều bị thương.
Người trong sảnh đều không lên tiếng, nhưng tâm tình của mọi người rất khẩn trương ! Lo lắng ! Nghi hoặc !
Đông Phương đàn chủ Châu Ngọc Hoa trong bốn thiếu phụ, thân hình run rẩy, đau đớn nói: - Bẩm báo bang chủ, bọn thuộc hạ không tròn nhiệm vụ, mười hai hương chủ đã chết sáu người ...
Sắc mặt Lý Xuân Hoa trầm giọng hỏi:
- Vậy chứ bọn họ là ai?
Đông Phương đàn chủ Châu Ngọc Hoa nói:
- Bốn tên áo đỏ, mười hai tên áo lam, mười tám tên áo trắng, bốn tên áo đỏ chính là hung thủ giết sáu vị hương chủ, bốn người này võ công cao nhất, một người trong đó chính là một hào kiệt Giang Nam tên là Hoàng Phổ Kỳ.
Đường Hải Minh kinh hãi kêu lên: - Hoàng Phổ Kỳ !
Hiển nhiên mọi người đều kinh ngạc trước việc một cao thủ võ công lại đầu thân cho Bạch Hoàng Giáo.
Lý Xuân Hoa khẽ phất tay:
- Các ngươi đã cực khổ rồi, hãy mau đi chữa thương điều dưỡng.
Bôn Châu Ngọc Hoa đều biết bang chủ tính cách cương nghị, nàng nghe hung tin tuy sắc mặt không biến đổi nhưng trong bụng dạ còn đau xót hơn tất cả mọi người, họ không muốn đứng ở dây thêm phút nào nữa để làm cho bang chủ thêm đau lòng, thế là họ mau chúng cung thân lui ra. Lý Xuân Hoa trầm tư một hồi, đột nhiên nói: - Công Tôn đại hiệp, Cổ Mộc chân nhân, Đường thiếu viện chủ, các vị có ai biết lai lịch và thân phận của bốn vị đàn chủ bốn bang không?
Ba người đều ngây ra, không biết nàng hỏi chuyện này là có ý gì, Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp nói: - Bang chủ, tuy chúng tôi không biết lai lịch tứ đại đàn chủ của quí bang, nhưng theo chúng tôi đoán, nhất định họ là những nữ hiệp thành danh trong võ lâm.
Lý Xuân Hoa lạnh lùng nói:
- Danh vọng của bốn vị đàn chủ tệ bang trên giang hồ không hề thua kém ba người các hạ.
Nàng nói câu này ra tuy trong bụng ba người hơi bất phục nhưng không dám nói gì. Lý Xuân Hoa ngừng lâu một chút rồi hỏi: - Đông Phương đàn chủ

Châu Ngọc Hoa, nàng ta là một ma nữ thủ đoạn tàn ác trứ danh vùng Tây Bắc, Tây Phương đàn chủ Cố Thanh là Tây Vực Ngọc Nữ Kiếm, Nam Phương đàn chủ Hàn Tinh Kiều là Nam Hải Nữ Hiệp, đồ đệ của Nam Hải Cửu Chỉ Thần Ni, Bắc Phương đàn chủ Dương Tĩnh Dung là một tay diệu thủ đoạt hồn về môn ám khí lừng danh thiên hạ. Lý Xuân Hoa chậm rãi kể ra lai lịch địa vị của tứ đại đàn chủ Khiên Thủ bang, bọn ba người Công Tôn Lạp đều bất giác buột miệng kêu lên, họ nằm mơ cũng không ngờ tới, bốn thiếu phụ xinh đẹp tuyệt luân kia lạ là những người lừng danh trong hai đạo hắc bạch mà võ lâm phải kiêng nể, hèn nào Khiên Thủ bang mới nổi lên mà thanh danh còn vượt qua cả hai đại bang phái Thiên Kiếm, Thiết Kỵ.
Lý Xuân Hoa lại nói:
- Các vị sau khi biết địa vị của tứ đại đàn chủ trong tệ bang thì cảm thấy võ công của họ như thế nào.
Công Tôn Lạp nghiêm nét mặt nói:
- Họ là cao thủ hạng nhất mà giang hồ hiện nay không có nhiều mấy. Lý Xuân Hoa nói: - Nhưng họ và mười hai hương chủ lại thất bại dưới tay của thủ hạ Bạch Hoàng Giáo.
Đường Hải Minh mỉm cười nói:
- Lý bang chủ có cao kiến gì xin cứ nói hết, chúng tôi hôm nay bái kiến quí bang chủ cũng là chuyện thương thảo để đối phó với Bạch Hoàng Giáo. Lý Xuân Hoa bỗng thở dài nhè nhẹ, nói: - Bổn giáo vốn không xem trọng Bạch Hoàng Giáo, cho rằng với sức của Khiên Thủ bang bang có thể tranh đua cao thấp với họ, nhưng từ khi muội muội của ta lọt vào được Lý gia đại viện dọ thám được kết quả, cho đến thảm bại hôm nay của bổn bang, rõ ràng thế lực của Bạch Hoàng Giáo thì với các đại môn phái Trung Nguyên, nhất cung nhị viện tam bang của võ lâm, bất cứ một môn phái đơn độc nào cũng khó có thể đối kháng nổi. Công Tôn Lạp, Cổ Mộc đạo trưởng nghe vậy đều gật đầu, Đường Hải Minh nói tiếp: - Lý bang chủ cao kiến, khiến lòng người bội phục, chúng tôi đều có cảm giác như vậy, hôm nay ...
Lý Xuân Hoa ngó Đường Hải Minh một cái rồi nói:
- Chư vị đã có sự suy nghĩ như vậy nhưng lại chậm trễ không có hành động, đến nỗi võ lâm cao thủ từng người một bị ám toán hoặc là quay về đầu hàng Bạch Hoàng Giáo.
Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp nhẹ thở dài nói:
- Lý bang chủ trách móc là phải chuyện Bạch Hoàng Giáo là cái họa cho võ lâm, bảy năm trước, khi Bạch Hoàng Giáo mới xuất hiện. Nếu lúc đó mà có người như bang chủ xuất hiện thì tiêu diệt giáo phái đó không khó, nhưng hôm nay Bạch Hoàng Giáo lông cánh đã đầy đủ, huống chi lại không có ai biết rõ được tổ chức của giáo phái này.
Lý Xuân Hoa trầm tư một hồi rồi nói:

- Cứ theo sự chạm trán ngày hôm nay, tứ đại đàn chủ của tệ bang với anh hùng Giang Nam Hoàng Phổ Kỳ thì thấy, đại khái trong Bạch Hoàng Giáo đã có thêm nhiều anh hùng danh chấn một phương giúp sức cho, điều làm cho người ta hoài nghi là những nhân vật võ lâm cực kỳ tự phụ cao ngạo này vì sao lại cam tâm để cho người ta điều khiển.
Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp than rằng:
- Như hôm nay nhìn Âu Dương Hải thì thấy, dường như hắn đã bị người ta ám toán, bị tiếng đàn kia thao túng.
Lý Xuân Hoa gật đầu nói:
- Hắn đã trúng phải Lạc Phách Nhiếp Hồn Thuật của Bạch Hoàng Giáo, thần trí hoàn toàn bị người chế ngự.
Cổ Mộc đạo trưởng niệm một tiếng "Vô Lượng Thọ Phật" rồi nói:
- Nếu như có người khám phá được nguồn gốc của "Nhiếp Hồn Thuật" thì phá giải không khó, đồng thời cũng có thể cứu được những cao thủ võ lâm trúng phải thuật này.
Lý Xuân Hoa nói:
- Nếu như muốn phá giải "Nhiếp Hồn Thuật" cũng chỉ truy xét trên mình người này, kỳ quái là người bị trúng phải thuật này một khi nghe tiếng đàn thì lập tức thần trí mất hết, bị tiếng đàn thao túng.
Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp đột nhiên hỏi:
- Chư vị có cảm thấy trong tiếng đàn kia có một tiếng sáo ngân lên, lúc đó Âu Dương Hải vừa nghe thấy lập tưức đứng lặng đi, không thấy được hai chỉ của bang chủ đánh hắn.
Công Tôn Lạp vừa nhắc đến, mọi người đều nhớ lại có tiếng sáo mờ ảo kia, ngươi mọi người đều không biết nguyên nhân từ đâu.
Lý Xuân Hoa bỗng cúi đầu trầm tư, dường như nàng nghĩ đến một chuyện rất quan trọng.
Rất lâu, Lý Xuân Hoa kêu lên: - Chẳng lẽ lại là ông ta?
Trên mặt Lý Xuân Hoa xuất hiện nụ cười thần bí, nói:
- Các vị có nhớ bốn mươi bảy năm trước, trên giang hồ xuất hiện một người hiệp sĩ trẻ tuổi cực kỳ lợi hại, tay cầm một ống sáo bằng sắt... Công Tôn Lạp nói: - Đó chính là người được xưng là Thiết Địch Thanh Cân quái hiệp. Hồi Long Chưởng nói: - Phải ! Chính là người đó !
Công Tôn Lạp nói:
- Nhưng Thiết Địch Thanh Cân quái hiệp xuất hiện trên giang hồ cực kỳ ngắn ngủi. Như hoa sớm nở tối tàn, như con thần long chỉ thấy đuôi mà chẳng thấy đầu, nghe truyền lại rằng lúc đó hắn bị người tình giết chết, nếu người còn sống trên đời thì làm sao trong hơn bốn mươi năm trở lại đều không thấy xuất hiện trên giang hồ?
Lý Xuân Hoa nói:

- Ta cũng có nghe sư phụ nói qua người có tao ngộ với Thiết Địch Thanh Cân quái hiệp, nhưng sự tình thực sự như thế nào thì ai nấy đều mơ hồ, không tường tận gì cả.
Đường Hải Minh bỗng hỏi:
- Lệnh sư của Lý bang chủ là ai? Có thể cho biết được không?
Chàng vừa nói ra, mọi người đều rất muốn biết vị bang chủ Khiên Thủ bang xinh đẹp diễm kiều này được cao nhân nào dạy dỗ, mấy cặp mắt đều đổ dồn lên mặt nàng.
Chỉ nghe thấy Lý Xuân Hoa ảm đạm nói:
- Lệnh sư của tại hạ là một người không chút tên tuổi, hôm nay xin tha thứ cho ta không tiện nói ra danh hiệu của lão nhân gia.
Đường Hải Minh thấy nàng không muốn nói đành phải mỉm cười nói: - Lý bang chủ, tại hạ chịu mệnh của gia phụ, từ nơi xa xôi đến Trung Nguyên dò tìm tung tích của Lý Thiên Phát uy chấn tám phương có phải hành tung mờ ám như người ta nói hay không. Hôm trước tại hạ vào trong Lý gia đại viện quả nhiên hoàn toàn không phải, cả một Lý gia đại viện đã bị Bạch Hoàng Giáo khống chế...
Lý Xuân Hoa nói tiếp:
- Viện chủ Lý gia đại viện Lý Thiên Phát thuộc giòng tôn phủ thế gia.
Đường thiếu viện chủ sau khi dò ra sự thật không biết ngày sau có dự định gì, hành động ra sao?
Đường Hải Minh trầm ngâm một hồi, nói:
- Điều này thì tại hạ cũng không thể quyết định được, đành phải viết thư bẩm cáo sự tình cho gia phụ, nhưng nếu Lý bang chủ muốn thì người của Đường gia cũng rất muốn hợp tác với quí bang, phải điều tra cho rõ ràng chuyện này.
Thanh Thành Cổ Mộc Đạo Trưởng niệm "Vô Lượng Thọ Phật" nói: - Viện chủ Lý gia đại viện Lý Thiên Phát đột nhiên mất tích, ngay chính hai vị sư đệ Cảnh Mộc, Khô Mộc của ta cũng thất tung giang hồ ba năm, không còn tin tức, cứ như vậy mà nghĩ, cảnh ngộ của hai vị sư đệ cũng giống y như Lý Thiên Phát. Lý bang chủ tài ba hơn người là tiên phong ở nhân gian, có thể cứu được vận mệnh võ lâm, bần đạo nguyện đem đệ tử toàn phái s»n sàng để cho bang chủ sai khiến, cùng quyết một trận tử chiến với Bạch Hoàng Giáo.
Lý Xuân Hoa cười nói:
- Tiện nữ làm gì có đức ấy, đâu dám lãnh sự yêu quí của võ lâm, Cổ Mộc chân nhân đừng làm khó tiểu nữ nữa, chẳng qua tệ bang đã dò thám được hành tung của Bạch Hoàng Giáo đang tiềm phục ở Lý gia đại viện, tuy hãy còn chưa biết được giáo chủ Bạch Hoàng Giáo, nhưng cũng biết rằng âm mưu của Bạch Hoàng Giáo là thôn tính cửu đại môn phái võ lâm Trung Nguyên, nếu chúng ta có thể dùng toàn lực thì tiêu diệt được chúng, chí ít

cũng có thể tiêu diệt một chút thực lực của Bạch Hoàng Giáo. Binh quí ở thần tốc, nếu các vị nguyện ý cùng tệ bang chống lại cái họa Bạch Hoàng Giáo thì hãy cho người đến đây cùng tính kế sách.
Cổ Mộc đạo trưởng đứng dậy nói:
- Lý bang chủ kiến giải cực phải, bần đạo xin cáo từ đây.
Đường Hải Minh cũng đứng dậy cáo biệt, Lý Xuân Hoa đột nhiên nói: - Tệ bang vào trung tuần tháng sau sẽ rại tòa viện hoang này bày tiệc khoản đãi thiên hạ anh hùng.
Lý Xuân Hoa đưa tiển Cổ Mộc đạo trưởng và Đường Hải Minh xong rảo bước vào sảnh, Công Tôn Lạp đứng dậy nói: - Không biết Lý bang chủ có điều chi sai khiến không, nếu không cần thì tại hạ xin được phép cáo từ.
Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:
- Công Tôn đại hiệp hãy ngồi lại một chút, ta đang có một chuyện muốn thỉnh giáo đại hiệp.
Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp mỉm cười nói: - Lý bang chủ có chuyện gì xin cứ dặn dò.
Lý Xuân Hoa ngó ra đám mây trôi ngoài cửa sổ khẽ thở dài nói:
- Thời gian tuế nguyệt như mây trôi, một đi không trở lại, ôi, bốn năm trước Khiên Thủ bang được sáng lập trên giang hồ, chính là lúc Bạch Hoàng Giáo bộc phát nguy cơ, nếu vài năm sau vận may có thể xua tan cơn nguy hiểm cho võ lâm, với tấm thân nhi nữ của chúng tôi làm sao có thể trường cửu với giang hồ.
Công Tôn Lạp nghe vậy cười nói rằng:
- Nhưng Khiên Thủ bang danh mãn thiên hạ, oai chấn giang hồ, nếu như không trường cửu với võ lâm, há chẳng phải phụ đi nguyện ý của bậc sáng lập quí bang.
Lý Xuân Hoa nhìn ông một cái, nói:
- Nhưng với thân nhi nữ như chúng tôi làm sao có thể vĩnh viễn tồn tại ở võ lâm?
Tuy tiểu nữ đã phát thệ, suốt đời cống hiến cho Khiên Thủ bang, nhưng tiểu nữ lại không thể làm làm trái sự bó buộc của luân thường, các đệ tử trong bang vĩnh viễn cũng giống như tiểu nữ, cho nên tiểu nữ sớm đã có ý tụ hội võ lâm hào kiệt để ngày sau thay thế bổn bang.
Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp đột nhiên ngẩng đầu cười sang sảng nói: - Công Tôn Lạp nửa đời sống trong võ lâm, không nơi dừng chân, không bị câu thúc, nếu như Lý bang chủ không chê, ta nguyện chịu mệnh của Lý bang chủ, có điều ...
Lý Xuân Hoa nghe vậy mừng lắm, ý của nàng hãy còn chưa nói hết, không ngờ Công Tôn Lạp đã tự biểu thị ra, lòng mừng thầm, nói: - Công tôn đại hiệp, với tấm lòng nhiệt tâm hào hiệp này làm cho tiểu nữ kính phục, từ này

về sau Khiên Thủ bang có thêm một người chẳng những là điều may mắn với bổn bang, cũng là phúc cho võ lâm ngày nay.
Thế là, danh chấn Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp là người nam thứ nhất gia nhập Khiên Thủ bang.
Công Tôn Lạp bỗng quay sang Lý Xuân Hoa cúi mình thi lễ, nói: - Bang chủ xem trọng tại hạ như vầy, làm tại hạ áy náy vô cùng.
Bỗng Lý Xuân Hồng từ trong phòng đi ra, mặt đầy vẻ lo lắng, Lý Xuân Hoa tới một bước hỏi:
- Muội muội, thương thế của Âu Dương tướng công thế nào? Lý Xuân Hoa đáp:
- Mạch của chàng khác với người thường, tuy bị thương, nhưng mạch và hơi thở vẫn bình thường, làm cho tiểu muội không biết cách nào chữa trị. Nội tâm của Lý Xuân Hoa rất bất an, nàng hỏi: - Thế thì có gì đáng lo cho sinh mạng của hắn không?
Lý Xuân Hồng nói:
- Tiểu muội đã giở hết những sách về y học mà gia sư lưu lại vẫn không tìm ra căn nguyên và cách chữa loại bệnh quái dị này.
Lý Xuân Hoa run người, nói:
- Muội muôi, thật ra lỗi lầm đều do ta cả ... Công Tôn Lạp than rằng:
- Bang chủn hộ pháp, đây là một việc ngoài ý muốn, mọi người không nên vì chuyện này mà ...
Lý Xuân Hồng nhìn Công Tôn Lạp rồi nói:
- Khiên Thủ bang có phước, được Công Tôn Lạp đại hiệp gia nhập bổn bang, Lý Xuân Hồng xin cúi mình hoan nghinh.
Nói xong nàng bái Công Tôn Lạp một bái, Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp cúi mình đáp lễ.
Lý Xuân Hoa cười nói:
- Công Tôn đại hiệp, xin hãy thứ lỗi cho tệ bang, vì đang đứng trước cơn đại loạn của võ lâm nên chưa có một chức vị nào phù hợp, hễ là hào kiệt gia nhập bổn bang, tạm thời là hộ pháp của bổn bang. Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp mỉm cười nói: - Bang chủ đối đãi với tại hạ như thế, tại hạ vĩnh viễn không quên. Lý Xuân Hồng nói: - Tư tư, muội thấy Âu Dương tướng công dường như từ nhỏ đã tập một môn nội công điều tức rất kỳ lạ, hy vọng chàng có thể tỉnh lại, sau đó hỏi xem chàng luyện môn nội công gì thì sẽ tùy bệnh bốc thuốc không khó. Bỗng một thiếu nữ áo xanh vội vã di tới, nói: - Lý hộ pháp, Âu Dương tướng công đã tỉnh rồi.
Lý Xuân Hồng nghe vậy thì mừng thầm, nói:
- Tư tư, Công Tôn hộ pháp, chúng ta cùng đi xem thử ra sao?
Thế là ba người đi nhanh qua một hành lang đến một tiểu viện, trong tiểu viện bày biện rất đơn giản, trên sảnh thư phòng treo bức tranh sơn thủy, sát

cửa sổ là hai chậu thủy cúc, một cái giường nhỏ kê ngay dưới cửa sổ. Âu Dương Hải vừa nghe tiếng bước chân, mở bừng đôi mắt, muốn cựa quậy ngồi dậy.
Lý Xuân Hồng bước vội lên trước ôn nhu nói:
- Âu Dương tướng công thương thế của tướng công chưa bình phục, không nên cựa quậy.
Âu Dương Hải khẽ mở mắt nhìn nàng, than rằng:
- Âu Dương Hải này vốn không quen biết, nhưng cô nương lại thi ân khoảng đãi, tấm lòng này thật khó quên. Lý Xuân Hoa đột nhiên bước lên một bước nói nhỏ: - Âu Dương tướng công, ta lỡ tay làm các hạ bị thương, xin tha thứ cho. Âu Dương Hải than rằng: - Thật không ngờ tại hạchạy trốn khỏi sự truy sát của chư tăng Thiếu Lâm Tự, vì kiếm miếng ăn mà vào lầm Lý gia đại viện, lại gặp phải chuyện bất ngờ, ôi Chị em Lý Xuân Hoa và Công Tôn Lạp không biết thân thế lai lịch của Âu Dương Hải, nghe chàng nói cảm thấy lạ, không biết nguyên nhân chàng chạy trốn sự truy sát của chư tăng Thiếu Lâm Tự là vì sao?
Công Tôn Lạp khẽ hỏi:
- Âu Dương huynh, xem võ công của tiểu huynh nhất định học tự Thiếu Lâm, sao lại ...
Âu Dương Hải nhìn Công Tôn Lạp cười thảm não:
- Tại hạ vốn không muốn nói ra thân thế của mình, nhưng hôm nay đã đến bờ vực của cái chết, thực tình không dám giấu, tại hạ vốn là con của một gia đình nghèo khổ, từ nhỏ đã mất cha, được gia mẫu nuôi dưỡng cho đến khôn lớn, năm tại hạmười bốn tuổi thì đến Thiếu Lâm tự làm một người làm công trong bếp. Mười ngày trước là lúc Trung Thu đại hiệu ba năm có một lần của Thiếu Lâm Tự, vì tại hạ nhất thời không chịu nổi những lời nói áp bức của vài vị sư huynh, bèn tư thí võ nghệ với họ, ai dè trong một chiêu lở tay giết chết bốn năm người, tại hạ nguyện không co thầy truyền dạy võ nghệ, chỉ là học trộm võ công do đó lâm vào đại họa... trải qua một cuộc chạy trốn, hôm trước đến Châu Tiên Trấn, tại hạ không có đến một đồng xu, rồi đi xin cơm đỡ đói, không ngờ lại bị người của Lý gia đại viện ám hại Nghe chàng nói, bọn ba người Lý Xuân Hoa đều nhíu mày, họ thật không tin một người làm công trong bếp mà trình độ võ công của y những người bình thường trên giang hồ đừng hòng sánh nổi. Âu Dương Hải lướt nhìn họ nói: - Có phải mọi người cảm thấy tại hạ nói chưa được tường tận? Ôi ! Tại hạ tự biết mình sắp chết, còn giấu các người làm gì, phải mà, với võ công trên người bất cứ ai cũng không tin lời tại hạ nói, tuy tại hạ không có thầy truyền dạy võ công, nhưng ngấm ngầm được một vị Thiếu Lâm thần tăng truyền cho tuyệt kỷ, thực ra vị thần tăng đó chẳng qua chỉ là giải đáp những nghi nan về võ công khi tại hạ hỏi mà thôi, ông không thừa nhận là người dạy võ công cho tại hạ,

bởi vì mỗi lần ông trả lời câu hỏi về từng chiêu từng thức, thì đó là khi tại hạ đánh thắng ông một ván cờ.
Bọn Lý Xuân Hoa nghe vậy rất ngạc nhiên. Lý Xuân Hồng đột nhiên hỏi:
- Âu Dương tướng công, theo lời nói của huynh, trước khi huynh vào Thiếu Lâm, có phải có người đã dạy cho huynh một cách tu luyện nội công rất kỳ dị phải không?
Âu Dương Hải lắc đầu nói:
- Thân mẫu tại hạ là người không biết chút võ công nào, đến lúc tại hạ hơi lớn càng không có bất kỳ ai đến thăm nhà. Thực ra lúc tại hạ học trộm võ nghệ ở Thiếu Lâm Tự chẳng qua là muốn học lấy chút thuật phòng thân mà thôi, căn bản là không có học qua môn nội công nào vì Thiếu Lâm thần tăng nọ cũng không dạy cho tại hạ một phép nội công nào cả. Thật là kỳ lạ, một người có được chưởng lực trầm hùng như thế, lại chưa học qua nội công, chuyện này thì bất cứ ai trong võ lâm khó mà tin được? Nhưng quan sát vẻ mặt và lời nói, những lời chàng nói không hề có một chút gì giả dối.
Lý Xuân Hoa và mọi người càng nghe càng lấy làm lạ, đối với võ công của chàng càng thêm mơ hồ, Lý Xuân Hoa thấy thất vọng trong lòng.
Âu Dương Hải lại nói:
- Tự bản thân cũng cảm thấy lạ, tại hạ sao mà lại có được võ công nhường ấy !... Không ngờ tại hạ lại phải chết vì môn võ nghệ kỳ dị đó. Lý cô nương...
Lý Xuân Hồng nói:
- Âu Dương tướng công, huynh có điều chi căn dặn? Đôi mắt Âu Dương Hải bỗng rơi ra hai giọt lệ nói:
- Tại hạ có một việc muốn nhờ Lý cô nương ... Tại hạ tự biết không lâu sẽ chết, nhưng xin cô hãy an táng qua loa, sau đó xin ...
Lý Xuân Hồng run giọng nói:
- Sau đó thế nào? Huynh nói đi chớ ngại, dẫu thế nào ta cũng đáp ứng yêu cầu của huynh.
Âu Dương Hải xúc động một hồi, trong đôi mắt tuôn ra dòng lệ cảm kích, nói: - Sau đó, xin cô nương đến Võ Thắng Quan tỉnh Hồ bắc, dưới chân núi có một mái nhà tranh tìm gặp từ mẫu của tại hạ, đem bà đến quí bang làm chút việc vặt vãnh, để cho bà có thể sống những năm cuối đời mà không phải chết đói, tại hạ chết xong mới yên dạ. Ân đức của cô xin để Âu Dương Hải kiếp sau báo đáp.
Nghe lời chàng nói đủ thấy chàng là một người chí hiếu, bọn Lý Xuân Hoa trong lòng thấy cảm thương vô cùng.
Lý Xuân Hồng nói:
- Âu Dương tướng công, ta sẽ mời tất cả danh y trong thiên hạ để chữa thương thế cho tướng công, vạn nhất ... lời dặn dò hôm nay của tướng công,

chúng tôi nhất định sẽ đi Võ Thắng Quan nghinh tiếp lệnh đường... Lý Xuân Hồng nói đến đây thì nghẹ ngào không nói được, nàng bỗng quay mình lui khỏi thư phòng. Lý Xuân Hoa và Công Tôn Lạp cũng lui ra.
Lý Xuân Hoa trông thấy em gái nước mắt lưng tròng, trong lòng cảm thấy thương xót không thôi, buồn bả nói: - Muội muội, chàng ta ...
Lý Xuân Hồng lau khô nước mắt, nói:
- Xem chừng tối đa chàng chỉ có thể sống trong ba hôm.
Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp đều yên lặng cúi đầu, một thanh niên thân mang võ công thần bí khó lường, chỉ ba hôm sau là phải xuống suối vàng, một đống đất phủ lên xương tàn, đây quả là chuyện làm cho người ta phải bi thương.
Lý Xuân Hoa đột nhiên hỏi:
- Muội muội, chúng ta có thể kéo dài thêm sinh mệnh cho chàng ta được không?
Lý Xuân Hồng gật đầu nói:
- Nếu như tư tư có thể đem chân khí giúp đỡ cho chàng, chắc có thể kéo dài đến sáu ngày, nhưng khắp gầm trời này thì còn có ai có thể chữa được vết thương trên người chàng nữa, trừ khi gia sư sống lại.
Lý Xuân Hoa buồn bã nói:
- Muội muội ... tư tư hận mình ra tay quá độc... Lý Xuân Hồng nói:
- Chuyện xảy ra ngoài ý muốn, tư tư trách mình làm gì, đây là ý trời, ôi ... đợi ba ngày sau xem biến hóa thế nào, nếu thật cần, xin tư tư giúp kéo dài thêm tính mạng cho chàng...
Vừa nói hết câu, đột nhiên có một thiếu nữ áo xanh chạy vội đến, nói: - Bẩm báo cáo bang chủ, có cao tăng Thiếu Lâm đến viếng.
Mấy người Lý Xuân Hoa nghe vậy đều giật mình, Lý Xuân Hoa vội nói: - Muội tiếp rước họ vào đại sảnh, ta sẽ ra ngay, nhất thiết không để cho họ xông vào ...
Câu nói chưa hết, bỗng nghe một tiếng niệm "A Di Đà Phật" oang oang: - Lý thí chủ còn nhớ lão nạp là Thiên tuệ không?
Từ hành lang đã có bảy vị hòa thượng Thiếu Lâm chầm chậm bước tới, đi đầu là một vị lão tăng mặc áo cà sa màu vàng nhạt, người hơi mập, thọ mi Phật nhãn, ông chính là thủ tọa La Hán Đường của Thiếu Lâm, Thiên Tuệ thiền sư.
Phía sau bên trái là mộtlão tăng gầy còm, người này là thủ tọa Đạt Ma Đường, Thiên Ma thiền sư, phía sau là năm đại đệ tử của La Hán Đường. Lý Xuân Hoahơi biến sắc, lạnh lùngnói: - Thiên Ma thiền sư, các vị xông vào nhà trong như thế này thực là thất lễ, chắc là không coi bổn bang ra gì?
Thủ tọa La Hán Đường Thiên Tuệ thiền sư cúi đầu niệm Phật, nói: - Tội xông bừa vào nội viện xin Lý bang chủ khoan lượng, chúng tôi mạo muội

như vậy thực là không phải, chẳng qua ...
Công Tôn Lạp cười ha hả rồi nói tiếp:
- Đại sư mới đến nếu như có chuyện mupn bàn xin mời đến khách sảnh trước mặt dùng trà.
Vừa nói xong liền chắp tay thi lễ, Thiên Tuệ ngó Công Tôn Lạp rồi nói: - Xin thứ cho lão tăng mắt kém, không biết đại danh của thí chủ. Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp khẽ cười nói: - Tại hạ là Quan Đông Công Tôn Lạp, được lời mời của Lý bang chủ, đã gia nhập Khiên Thủ bang.
Thiên Tuệ đại sư khẽ kêu lên:
- Hóa ra là Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp thí chủ, lão nạp xin có lễ...
Nói xong chắp tay thi lễ, Công Tôn Lạp cười nói: - Chỉ là hư danh mà thôi, ở đây không phải nơi nói chuyện, xin đến khách sảnh đàm đạo.
Công Tôn Lạp liền chắp tay mời khách, ai ngờ bảy vị Thiếu Lâm tăng vẫn đứng yên không nhúc nhích. Thiên Ma đại sư cười nhạt bước lên nói: - Hôm nay lão nạp và sư huynh xông vào đây thực ra là muốn bắt đứa phản đồ của bổn phái mà đến, chỉ sợ bị ngăn trở ở ngoài nên cái tội không mời mà đến xin Lý bang chủ và Công Tôn đại hiệp hiểu cho.
Câu này vừa thốt ra mọi ngươi đều biến sắc, không ngờ tai mắt Thiếu Lâm Tự lại linh thông như vậy. Âu Dương Hải đến đây làm sao mà họ cũng biết được, Lý Xuân Hoa lạnh lùng nói: - Nghe ý đại sư nói có phải là ám chỉ chúng tôi che dấu phản đồ của quí phái phải không, Thiên Ma đại sư cười khan, nói: - Không dám ! Không dám ! Nhưng không biết tại sao người của quí bang lại biến sắc mặt, mà còn ...
Lý Xuân Hoa hừ một tiếng, nói:
- Im đi ! Đường đường là cao tăng Thiếu Lâm lãnh tụ võ lâm mà lại dẫn người xông vào nội các khuê phòng người ta, một khi truyền ra tới giang hồ, không biết các đại sư nghĩ sao?
Thiên Ma tăng nổi giận, chợt nghe Thiên Tuệ đại sư nói nhỏ:
- Lý thí chủ, xin chớ giận dữ, tên phản đồ này là người hung tàn ác độc, khi sư diệt tổ, không biết tại sao thí chủ lại muốn giữ loại người này, xin thí chủ suy nghĩ kỷ, giao lại phản đồ để lão nạp trở về phục mệnh với sư huynh.
Bỗng nghe một giọng nói rất thê lương từ trong tiểu viện vẳng ra:
thiếu trang 155, 156.....
Âu Dương Hải đột nhiên ngẩng đầu cười đau khổ...
Tiếng cười chợt cắt ngang, thân mình đổ nhào xuống ngất lịm đi. Lý Xuân Hồng thất kinh gọi:
- Âu Dương tướng công ! Âu Dương tướng công ... Nàng ôm lấy Âu Dương Hải, lấy giọng quát lớn:
- Chàng dù có tội lỗi gì nhưng cũng phải nhìn xem chàng ta ốm đau tàn tật, các người bức hại một người bệnh, sức trói gà không chặt thì đó đâu phải

hành vi của người niệm kinh bái Phật.
Thiên Ma thiền sư cười nhạt, nói:
- Cho dù hắn chết thì thi thể cũng phải mang về Thiếu Lâm Tự, nếu các ngươi muốn kết thù oán với Thiếu Lâm Tự thì ...
Câu nói chưa dứt thì nghe Lý Xuân Hồng giận dữ nói:
- Cái đám lừa ngu ngốc, các người trên một câu Thiếu Lâm, dưới một câu Thiếu lâm, chẳng lẽ Khiên Thủ bang bọn ta lại sợ Thiếu Lâm các người sao?
Thiên Ma tăng tức giận đến tái mặt, hừ một tiếng, chiếc áo lay động, xông thẳng đến trước mặt Lý Xuân Hồng quát: - Quỉ nha đầu, nói mà không lựa lời, ta ...
Lời chưa dứt, lão đã giơ tay nhắm ngay mặt Lý Xuân Hồng mà tát... Công Tôn Lạp buông một tiếng cười lớn, vung tay một chưởng đánh tới Thiên Ma tăng !
Thế chưởng chưa đến, nhưng một luồng kình phong mãnh liệt đã cuốn đến trước mặt Thiên Ma tăng đánh lại một chưởng, trực tiếp đón thế chưởng của Công Tôn Lạp.
Trong chiêu này ông ta đã dùng đến tám thành chân lực, muốn đánh lùi Công Tôn Lạp.
Ai ngờ Công Tôn Lạp thuận thế tiến công biến chưởng thành chỉ, điểm vào Thiên Ma tăng.
Thiên Ma tăng quá bất ngờ, buộc phải lui lại. Công Tôn Lạp không đuổi theo, bật cười ha hả ói:
- Đường đường là một cao tăng Thiếu Lâm lại ra tay đánh một cô gái, ngày sau truyền ra giang hồ chắc người ta cười cho đến rụng cả răng mất thôi.
Thiên Ma tăng tức quá hai mắt trợn tròn nói: - Nghe truyền Quan Đông Truy Phong Tú Sĩ võ công tuyệt luân, hôm nay bần đạo xin được lãnh giáo tuyệt học.
Công Tôn Lạp cười nói:
- Nói hay lắm, lão thiền sư nếu không sợ tiêu tan danh dự thì cứ ra tay. Công Tôn Lạp nói câu này hiển nhiên là nói Thiên ma không phải là địch thủ của ông, hễ chỉ giơ tay một cái thi Thiên Ma tăng tất phải thua ngay. Thiên Ma tăng vốn nóng tính, làm sai chịu được sự diễu cợt này bè tung mình đến đánh ra một quyền.
Cú đấm thật mạnh và nhanh xé gió, quả nhiên không phải tầm thường. Công Tôn Lạp sao mà không biết Thiên Ma tăng là sư đệ của đương kim chưởng môn Thiêu Lâm võ công cực cao, vừa thấy cú đấm liền khéo léo lách mình tránh được, rồi chuyền ra phía sau Thiên Ma tăng, cười nói:
- Thiếu Lâm tăng, đỡ đây.
Quyền chưởng đánh ra như mưa sa gió giật linh lẹ tuyệt luân.
Thiên Ma tăng cảm thấy áp lực quá lớn, Công Tôn Lạp dĩ nhiên đã đoạt

được tiên cơ.
Thiên Ma tăng dùng hết sức chống chọi, hai lần phản kích lại hòng đoạt lại tiên cơ đã mất.
Thiên Ma bây giờ mới biết gặp phải kẻ địch cả đời chưa bao giờ gặp phải, nên không dám khinh thường chút nào, thi triển Thập Bát La Hán chưởng vang danh võ lâm để đánh lại.
Cục diện trận đấu lúc này thay đổi, quả nhiên Thập Bát La Hán chưởng không phải tầm thường, mỗi chiêu xuất thủ thế mạnh như chém đá xẻ non, với chiêu chưởng hùng dũng mạnh mẽ này, Thiên Ma lập tức đã chiếm lại được tiên cơ.
Nhưng Công Tôn Lạp có nhiều kinh nghiệm đối địch, vẫn bình tĩnh thâm trầm vô cùng, tuy uy lực thế chưởng của đối phương rất ghê gớm, ông vẫn không bối rối mảy may, thi triển quyền cước phòng thủ môn hộ kín như bưng.
Thiên Tuệ đại sư thấy hai người động thủ, hai đạo thọ mi khẽ nhíu lại, trong bụng nghĩ thầm: "Hôm nay nếu dùng sức mạnh bắt đứa phản đồ thì chắc không thể không xảy ra một trận đấu đẫm máu, nếu như vậy phái Thiếu Lâm và Khiên Thủ bang sẽ kết mối thù không giải, tình thế trên võ lâm hiện nay, Bạch Hoàng Giáo nổi lên thế mạnh như chẻ tre làm hại các môn phái Trung Nguyên, nhìn khắp nhất cung nhị viện tam bang trong võ lâm chỉ có Khiên Thủ bang dưới sự lãnh đạo của Lý Xuân Hoa là ra mặt chống lại Bạch Hoàng Giáo, vị nữ anh hùng có một không hai này thật không thể trở thành thù oán với nàng được, nhưng môn qui của Thiếu Lâm phái thâm nghiêm, làm sao có thể để cho một đứa phản đồ tiêu dao tại ngoại ...? " Thế là Thiên Tuệ đại sư cao giọng cất tiếng niệm Phật.
Tiếng niệm Phật của ông cao như trống đánh chuông kêu, hàm chứa sức lực cương mãnh ở trong, làm chấn động mọi người.
Lý Xuân Hoa bỗng cau mày, nàng nghĩ ngợi rất nhiều, nhưng nàng đã nguyện dù sao đi nữa cũng không để cho người Thiếu Lâm Tự bắt Âu Dương Hải trở về.
Thiên Tuệ đưa ánh mắt nhìn lên mặt Lý Xuân Hoa trầm giọng nói: - Lý thí chủ, nếu có tâm sự gì khó nói thì hãy thương lượng với lão nạp, chúng ta hà tất phải vì một đứa phản đồ mà kết thù oán, để cho Bạch Hoàng Giáo nhân cơ hội lấn lướt.
Lý Xuân Hoa nói:
- Bất luận thế nào bổn bang cũng không thể để Âu Dương Hải cho đại sư đem trở về Thiếu Lậm Tự, hắn đã trúng phải "Lạc Phách Cầm Nhiếp Hồn Thuật" của Bạch Hoàng Giáo, chỉ cần khi thần trí hắn tỉnh lại nói ra đã trúng thuật như thế nào, việc này giúp cho võ lâm rất nhiều. Hơn nữa hắn giết người của quí bang cũng là điều khổ tâm, huống chi hắn đã là một người

đang hấp hối đang chờ chết...
Thiên Tuệ đột nhiên nhìn trận đấu của Công Tôn Lạp và Thiên Ma tăng, trầm giọng quát: - Mọi người dừng tay ...
Tiếng quát chưa dứt, chỉ nghe hai tiếng "hự hự", bóng người tách ra. Đôi vai của Thiên Ma tăng run bần bật, liên tiếp lùi lại năm bước, phun ra một bụm máu tươi.
Công Tôn Lạp đứng nguyên tại chỗ, mặt tái nhợt, lồng ngực phập phồng, mặt vẫn nở một nụ cười.
Hiển nhiên hai người ai nấy đều đã bị thương nghiêm trọng. Lý Xuân Hoa xông đến bên Công Tôn Lạp hỏi: - Công Tôn đại hiệp bị thương ra sao?
Công Tôn Lạp mỉm cười nói:
- Không nặng cũng không nhẹ, nhưng ông ta bị nặng hơn tại hạ một chút...
Bỗng la lên một tiếng, Công Tôn Lạp cũng phun ra một bụm máu tươi.
Lý Xuân Hoara tay nhanh như chớp, vỗ vào huyệt "Mệnh Môn" của Công Tôn Lạp nói rằng: - Công Tôn đại hiệp, hãy vào trong viện nghĩ ngơi, để ta ở đây ứng phó là được rồi.
Công Tôn Lạp lộ vẻ cười, nói:
- Bang chủ, tại hạ hãy còn có thể chịu đựng được.
Mặt Thiên Ma tăng dầy vẻ oán độc, nhưng thân mình ông ta lại cứ run lên không ngớt, hai đệ tử La Hán Đường lập tức lại dìu ông ta.
Vẻ mặt Thiên Tuệ đại sư vẫn ôn hòa, trầm giọng nói:
- Uy danh của Thiếu Lâm Tự luôn luôn là lãnh tụ võ lâm Trung Nguyên không thể để cho thiên hạ khinh thường được, hôm nay quí bang bao che cho phản đồ bổn phái, vô lý làm to chuyện, rõ ràng là có bụng muốn đối kháng với bổn phái.
Lý Xuân Hoa mặt lạnh như băng giá, lạnh lùng nói:
- Đã giải thích cho đại sư rõ rồi, là bạn hay là địch hoàn toàn do đại sư quyết định.
Thiên Tuệ đại sư khẽ niệm Phật, nói:
- Vấn đề to lớn như thế, lão nạp cũng không dám có ý kiến, ba ngày sau bổn phái sẽ trở lại nói chuyện với thí chủ.
Nói xong đại sư dẫn quần tăng đi khỏi.
Lý Xuân Hoa nhìn bảy vị tăng đi khỏi, sắc mặt càng thêm trầm ngâm, nàng không biết mình làm thế là đúng hay không đúng?
Bỗng nghe Công Tôn Lạp nói:
- Bang chủ, chúng ta đã có rắc rối với Phái Thiếu Lâm rồi.
Chợt thấy Lý Xuân Hồng từ trong tiểu viện đi ra, Lý Xuân Hoa hỏi: - Hắn ra sao rồi?
Lý Xuân Hoa cũng không hiểu tại sao mình càng lúc càng quan tâm đến an nguy của Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hồng nói:
- Hôn mê bất tỉnh, răng cắn chặt, mặt đầy vẻ uất ức, phiền muộn, ôi... Lý Xuân Hoa bỗng nói với Lý Xuân Hồng: - Muội muội, tư có chuyện muốn nói với muội.
Lý Xuân Hồng buồn bã thốt:
- Muội biết tư tư muốn nói cái gì, dẫu sao thương thế của chàng, muội cung không có cách chữa cho thuyên giảm. Lý Xuân Hoa than rằng: - Muội muội, muội hiểu lầm ý ta rồi, trước lúc hắn ta chưa chết ta tuyệt đối sẽ không giao hắn ta cho Thiếu Lâm Tự, thì trong lúc hắn ta còn sống, ta phải tận lực cứu giúp.
Lý Xuân Hoa kêu lên nho nhỏ:
- Tư tư ! Nàng xông vào lòng Lý Xuân Hoa thổn thức khóc. Lý Xuân Hoa an ủi:
- Sống chết có mạng, phú quí tại trời, không nhất định rằng hắn ta sẽ chết ! Muội đã mệt cả ngày rồi chúng ta hãy đi nghỉ ngơi một lát.
Mặt trời đã ngã về tây, một áng mây chiều bao trùm vạn vật, vạch ra một màu sắc thê lương. Đêm tối bao giờ cũng thần bí kỳ lạ. Bỗng một tiếng kêu phá vỡ màn đêm: - Âu Dương tướng công ! Âu Dương tướng công ... chàng đi đâu ... Đó là tiếng kêu của Lý Xuân Hồng, dưới ánh trăng, chỉ thấy nàng đang đứng trong sân phát ra tiếng kêu gọi động tâm...
Một bóng người nhanh như tên bắn phi tới, kêu lên: - Muội muội, Âu Dương tướng công làm sao rồi?
Tiếp đó trong tiểu viện lại phi đến mấy bóng người, họ là tứ đại đàn chủ và Công Tôn Lạp, Ngọc Tiêu Tiên Tử Liên Mị.
Lý Xuân Hồng hốy hoảng nói:
- Âu Dương tướng công không thấy đâu cả. Lý Xuân Hoa hỏi: - Các đệ tử trông coi hắn ta đâu?
Hai thiếu nữ áo xanh lảo đảo đi đến, cung kính nói: - Bang chủ, chúng tôi ở đây.
Lý Xuân Hoa trầm giọng hỏi:
- Các ngươi làm sao mà để Âu Dương tướng công rời khỏi? Thiếu nữ áo xanh bên trái nói:
- Chúng tôi nghe tiếng kêu của Lý hộ pháp mới biết Âu Dương Hải đã rời khỏi !
Lý Xuân Hoa nghĩ thầm:
- Xem thần sắc trên mặt hai người, tuyệt đối không phải bị người điểm huyệt đạo, nhưng hắn ta bệnh tật như thể sắp chết đến nơi, nếu không phải có người bắt hắn ta đi thì chả lẽ tự rời khỏi, huống chi lúc này đã là sang canh ba ...
Lý Xuân Hoa bớt vẻ bi thương, nói:

- Tư tư, có phải chàng đã bị phái Thiếu Lâm bắt đi? Lý Xuân Hoa gật đầu nói:
- Bạch Hoàng Giáo cũng có khả năng. Tứ đại đàn chủ, các ngươi hãy dẫn những hương chủ không bị thương đuổi đến hướng đông, nếu gặp phải người của Bạch Hoàng Giáo, lập tức bắn tín hiệu cho bổn bang. Công Tôn đại hiệp và Ngọc Tiêu Tiên Tử Liên Mị, giữ vững trong viện, phòng khi biến cố, muội muội, muội và ta truy tầm ở phía tây, mọi người nếu đến canh tư mà không phát hiện thì phải lập tức quay về.
Nàng phát ra mệnh lệnh, mọi người lập tức lên đường.
Vốn vào lúc canh hai, mọi người trong tòa phế viện của Khiên Thủ bang đều đã chìm sâu vào giấc ngủ, chỉ có một số thiếu nữ áo xanh thay phiên nhau canh gác, đi khắp xung quanh viện.
Lúc này trong nội viện, Âu Dương Hải ở trong một căn phòng nhỏ, vẳng ra tiếng thở nặng nề, kế tiếp trong lúc đó, một bóng người từ trong căn phòng chàng ở bước ra rất nhanh, chốc lát đã biến mất.
Khoảng chừng một tuần trà, Âu Dương Hải đang bệnh nặng bỗng xuất hiện ở cửa sổ, ngẩng đầu nhìn ánh trăng thu vằng vặc đến xuất thần. Chính lúc chàng muốn lên giường, đột nhiên có tiếng sáo vi vu trong gió ...
Âu Dương Hải khẽ nhíu mày, nói thầm:
"Tiếng sáo này đã từng nghe qua hai lần rồi, mỗi lần mình mất hết lý trí thì nghe tiếng sáo này, lập tức tỉnh lại.
Nhưng tiếng sáo như gọi mời, văng vẳng bay vào tai Âu Dương Hải. Đây quả là chuyện hi hữu, sau khi tiếng sáo nọ truyền vào tai Âu Dương Hải, chàng cảm thấy tâm thần chấn động, hình như bệnh tình đả đở nhiều.
Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, chàng chầm chậm đi ra khỏi phòng, bước lần tới tiếng sáo...
Nếu thân thể chàng hoàn toàn khỏe mạnh, khi nghe tiếng sáo kỳ diệu này cũng cảm thấy hiếu kỳ, huống chi thân thể bệnh tật sắp chết nằm trên giường, biết thêm một bí mật vẫn là một chuyện sung sướng.
Mà tiếng sáo này giống như có sức mạnh chữa khỏi bệnh tật bản thân. Âu Dương Hải trong đêm đen, như ma đưa lối quỉ đưa đường đi ra khỏi tòa phế viện, chàng cảm thấy tiếng sáo rất gần không xa lắm. Nhưng chàng đi mãi vẫn nghe tiếng sáo ở phía trước.
Chàng mơ hồ bước đi trong cả một canh, tự mình cũng không biết có được sức mạnh từ đâu ra mà đi được đoạn đường dài như vậy.
Bỗng nhiên, tiếng sáo mất hẳn...
Âu Dương Hải đã đến một ngôi chùa Phật tổ, tiếng sáo im bặt, chàng không khỏi hoảng hốt.
Chợt nghe bên tai chàng một giọng nói quen thuộc:
- Ha ha ! Ta xem cái bộ dạng con khỉ ốm đói của ngươi thì làm gì có khả

năng thông thiên kích địa.
Âu Dương Hải nghe tiếng nhìn ra, chàng giật mình một cái, dùng tay dụi mắt nhìn kỷ, chàng cho rằng mình hoa mắt hoặc đang nằm mơ.
Hóa ra trên nóc lầu chuông cao ngất của ngôi chùa cổ, có hai bóng người đang ngồi.
Nóc lầu chuông nghiêng như chảy xuống mặt đất, mà lại không hiểu tại sao hai người nọ làm cách nào ngồi lên trên đó được.

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 03
BINH LÂM THÀNH HẠ

Đ ột nhiên một giọng nói kêu gọi: - Âu Dương tướng công!
Âu Dương Hải giật mình nhìn ra, chỉ thấy dưới ánh trăng thu có hai bóng người mãnh khảnh phóng tới, họ là Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng.
Hai nàng trông thấy Âu Dương Hải đứng ngẫn ngơ ở đó, cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Lý Xuân Hồng giơ tay nắm lấy cổ tay chàng hỏi:
- Âu Dương tướng công, huynh bị ai dẫn đến đây vậy?
Nàng biết Âu Dương Hải đang trọng thương sắp chết, nếu không bị người bắt đi thì tuyệt đối không thể nào tự mình đến đây được.
Âu Dương Hải khẽ thở dài, nói: - Ta tự mình đến đây.
Lý Xuân Hồng cau mày nói:
- Huynh đến nới chùa hoang này để làm gì?
Lý Xuân Hồng cho rằng thần trí chàng không tỉnh táo, nàng ngó mãi vào mặt chàng, lại thấy trên mặt chàng chả hề có chút bệnh tật nào, đôi mắt hơi loang loáng, thần quang phụ tàng.
Vừa trông thấy vậy, người thông minh tuyệt đỉnh như Lý Xuân Hồng cũng vừa mừng, vừa sợ! Muốn hỏi xem tình hình hồi nãy thế nào.
Âu Dương Hải bỗng kêu lên "Các vị nhìn....
Chàng chỉ tay lên nóc lầu chuông, nhưng khi ánh mắt chàng quét lên, hai bóng người trên nóc lầu chông trong chớp mắt đã mất tiêu rồi, Âu Dương Hải sững sốt lạnh cả sống lưng, bất giác run cầm cập. Cho rằng hai người mới nãy mà chàng trông thấy là quỉ hiện hình.
Chị em Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng nhìn theo tay chàng chỉ, không thấy gì cả. Lý Xuân Hồng nói nhỏ: - Âu Dương tướng công, huynh bảo chúng tôi nhìn cái gì? Âu Dương Hải run run nói: - Tại hạ vừa rồi trông thấy ma!
Lý Xuân Hồng cười lên khanh khách nói:
- Âu Dương tướng công huynh đừng có hù dọa người ta nữa, trên đời này làm gì có ma?
Âu Dương Hải vẫn kinh nghi không thôi nói:
- Lý bang chủ, các vị nghĩ coi, một người khinh công có cao đến mấy làm sao có thể ngồi ở trên nóc cái gác chuông ấy?
Lý Xuân Hoa đứng kế bên theo dõi từng cử chỉ của chàng, nàng cảm thấy Âu Dương Hải không bệnh chút nào, có điều thần trí chưa được yên tĩnh, nói năng hơi thất thường.

Nàng chăm chú nhìn kỷ cái gác chuông nọ, cái gác chuông này cao có hơn mười trượng, trên đỉnh nghiêng dài nếu với khinh công của mình thì cũng cố gắng lên được nóc gác chuông đó, nhưng bảo mình ngồi lâu trên đó thì không thể được, bèn nói với Âu Dương Hải: - Âu Dương tướng công, huynh đã trông thấy có người ngồi trên nóc gác chuông ư?
Âu Dương Hải nói:
- Vào khoảng một khắc trước khi hai vị vừa tới đây.
Rồi nói tiếp:
- Một người khinh công đạt đến mức tuyệt diệu, đương nhiên có thể ngồi đó, nhưng lúc họ rời khỏi như tên bay biến, không thấy một động tĩnh gì, huống chi võ công của Lý bang chủ đã đạt đến mức hoả hầu cũng không nhìn thấy, thật là tuyệt vời!
Lý Xuân Hoa cũng cảm thấy kinh ngạc, hỏi:
- Huynh đã thấy người trên nóc gác chuông và họ đã rời khỏi nơi đó? Âu Dương Hải nói: - Chính lúc các vị đang nói, tại hạ chợt thấy bóng người trên gác chuông lây động rồi biến mất trong chớp mắt.
Lý Xuân Hoa nghe vậy nghĩ thầm:
"Người này đích thực khing công phi phàm"
Nàng bất giác ngẩng đầu chăm chú nhìn gác chuông. Lý Xuân Hồng khẽ nói:
- Âu Dương tướng công , huynh chỉ cần nói cho chúng ta biết làm thế nào mà huynh đến trước ngôi chùa cổ này, nhất định ta có thể tìm ra chút manh mối.
Âu Dương Hải nói:
- Đại khái khoảng canh hai, tại hạ đang hôn mê bỗng tĩnh lại, nghe tiếng sáo văng v»ng truyền đến. Lòng hiếu kỳ tại hạ theo tiếng sáo tìm đến đây, lúc ấy tiếng sáo chợt dừng, tại hạ cố gắng lắng nghe, chỉ nghe thấy có tiếng người thì thầm nói chuyện trên nóc gác chuông, ngước nhìn lên thì thấy có hai bóng người ngồi đối diện trên đó.
Lý Xuân Hồng nghe nói vậy cũng cảm thấy thần kỳ lạ lùng, ngàng hỏi: - Nếu nói như vậy, thương thế của tướng công đã được tiếng sao kia chữa khỏi ư?
Âu Dương Hải mừng rỡ nói: - Thương thế của ta đã khỏi à?
Lý Xuân Hồng nói:
- Nhìn thần sắc của huynh thì biết không co bệnh, huynh thử vận khí xem? Nhưng ta nghi ngờ tiếng sáo đó chỉ chữa được ám tật, nếu ta đoán không lầm thì cao nhân kia nhất định đã vào trong phòng ra tay chữa vết thương trong người của huynh.
Âu Dương Hải thử vận khí, quả nhiên bách mạch điều thông suốt chân khí đầy đủ. Chàng ngẫng đầu chăm chú nhìn lên không trung, suy nghĩ rằng

không biết có vị cao nhân nào đã ngầm giúp đỡ mình, nếu nói là Thiếu Lâm Thien Sơn tăng thì thần tăng từ đó đến giờ có biết thổi sáo đâu, thế thì người nào giúp đỡ?
Lý Xuân Hồng dịu dàng nói:
- Vị cao nhân đó đã có thể chữa khỏi thương thế của huynh, ta nghĩ ông ta tất nhiên phải biết huynh tập luyện môn nội công nào, ta không tin trên thế gian lại có một người nào đó giỏi y thuật hơn gia sư. Âu Dương tướng công huynh thữ nghĩ lại xem, huynh có thể nhớ lại vị cao nhân nào ngầm giúp đỡ huynh không?
Âu Dương Hải lắc đầu. Lý Xuân Hoa bỗng nói:
- Ta thấy trên gác chuông hơi kỳ quái, mọi người ở đây đợi một lát, ta lên xem thử.
Đột nhiên một giọng nói thâm trầm truyền vài tai Âu Dương Hải: - Âu Dương Hải, ngươi ngăn cản nàng ta không nên đi, nếu không nàng ta sẽ chết!
Âu Dương Hải nghe vậy kinh hãi, vội vã nói với Lý Xuân Hoa: - Lý bang chủ, cô...
Lý Xuân Hoa quay qua hỏi: - Chuyện gì?
Trong đầu Âu Dương Hải loé qua giọng nói truyền âm nhập mật kia, khẽthở dài nói: - Lý bang chủ, tại hạ nghĩ, cô nương bất tất phải xông pha vào nơi nguy hiểm, hai người họ là bạn hay là thù không rõ ràng, một khi đối phương ẩn nấp lén ra tay đã thương, thì...
Lý Xuân Hồng quan sát mặt của người rất giỏi, đã trông thấy Âu Dương Hải nói không hết được ý, liền nói tiếp: - Tư tư, cao nhân kia đã không xâm phạm đến chúng ta, hà tất quấy rầy họ. Chúng ta đã tìm được Âu Dương tướng công rồi, bây giờ nên đi thôi.
Đột nhiên, thanh âm kỳ dị kia lại truyền vào tai Âu Dương Hải, nói: - Vào lúc sơ canh đêm mai ngươi hãy trở lại đây, trên gác chuông có một ván cờ đang ở thế tàn cuộc, nếu ngươi nhìn ra cách phá giải, thì hãy nói cho lão hầu tử quaí dị kia, người này hung tàn tánh tình cổ quái, tàn khốc, quen giết người nếu làm hắn thích thì có thể cứu mạng sống cho ngươi. Người của Bạch Hoàng giáo đang bao vây ngôi phế viện kia, ngươi tạm thời hãy giúp đỡ các cô gái đó
Bất thình lình, trên bầu trời phía đông bắc bắn vọt lên một đạo pháo hoả tiễn màu lam, bay thẳng lên tận mây xanh, nổ đùng một tiếng, toé ra những tia ngũ sắc tuyệt đẹp.
Lý Xuân Hoa trông thấy tín hiệu, mặt biến sắc, vội nói: - Muội muội, phân viện của chúng ta đã gặp cường địch.
Nói chưa hết nàng đã phóng vọt đi. Lý Xuân Hồng cũng lộ vẻ khẩn trương nói:

- Âu Dương tướng công, nếu huynh chưa khỏi bệnh thì hãy từ từ, ta đi trước đây.
Âu Dương Hải đã được chỉ thị của cao nhân, khẽ lắc mình phóng lên ngang hàng với Lý Xuân Hồng. Lúc này Lý Xuân Hoa đã chìm mất hút vào trong đêm tối.
Âu Dương Hải thi triển khinh công, thân hình nhanh như chớpchỉ trong thoáng chốc đã xa đến một hai trượng, thân pháp không kém gì Lý Xuân Hồng.
Lý Xuân Hồng trồng thấy công lực của Âu Dương Hải đã phục hồi, mừng thầm, tận lực phóng đi.
Trong chớp mắt, nàng gia tăng tốc độ phóng nhanh lên phía trước, chỉ vừa tung mình đã xa hơn mười trượng. Âu Dương Hải thấy nàng muốn đọ cước trình với mình, bèn mĩm cười cùng vận chân khí gấp rút đuổi theo.
Bỗng nhiên một tiếng kêu thét, chỉ thấy Lý Xuân Hồng ở phía trước tung mình trên không theo một thức "Thương ưng hồi tuyền" rồi đáp xuống đất vững vàng.
Âu Dương Hải biết có biến liền vọt tới rất mau, mắt trợn trừng, có hai người áo đỏ diện mạo khủng bố, đứng như trời trồng ở phía trước xa chừng một trượng, hiển nhiên hai người áo đỏ này đột ngột xuất hiện làm cho Lý Xuân Hồng sợ hãi thét lên. Âu Dương Hải cảm thấy hai người áo đỏ này lộ vẻ kỳ quái bất thiện.
Bên trái là một đại hán cao gầy, xương gò má nổi cao, mũi ửng, mắt sắc, bên hàm có mấy sợi râu bạc, trong tay cầm một thanh trường kiếm đã tuốt ra khỏi võ sáng loà.
Còn người bên phải, thần sắc khuôn mặt âm u, nét mặt xấu xa quái gỡ, ở giữa hai gò má cao là cái mũi thấp tẹt, người này mỗi khi chớp mắt, thần quang như diện, cánh tay trái đã đứt lìa, trong tay phải cầm một thanh đoản kiếm tinh quang lấp lánh.
Lý Xuân Hồng quan sát kỷ hai người này, càng thêm kinh hãi. Nàng hơi trấn tĩnh hỏi: - Trông thấy Thất tinh thiên kiếm xuất hiện, chắc các hạ là Thiên Kiếm bang chủ Quách Dộc Phiêu danh chấn võ lâm Trung Nguyên? Vị bên trái chắc là tổng hộ pháp Thiên Kiếm bang. Hoàng Thiên nhất kiếm Bắc đẩu Hàn Mạc Bá Thiên?
Tuy Lý Xuân Hồng đã nói ra được lai lịch của hai người áo đỏ, nhưng trong lòng vẫn thắc mắc, bởi vì hai người đó kiếm thuật cao cường, vang danh thiên hạ mà lại gia nhập vào Bạch Hoàng giáo, e rằng võ lâm tất sẽ nổi sóng.
Nàng vừa nói xong, đại hán cao gầy bên trái bổng giơ tay, thanh trường kiếm trong tay lập tức biến thành luồng kiếm phong ào ạt như sao sa đâm thẳng vào mặt hai người.
Lý Xuân Hồng trông thấy thế kiếm này cả kinh, nhưng nàng vẫn mĩm cười

trấn tĩnh chậm rãi nói: - Quả nhiên là Hòng Thiên nhất kiếm Bắc đâu Hàn, cùng thất tinh thiên kiếm Quách Độc Phiêu đại giá giang lâm, Khiên Thủ bang Lý Xuân Hồng xin có lễ Nói xong nàng hướng về phía hai người áo đỏ nghiêng mình thi lễ.
Người một tay áo đỏ mặt âm u vẫn không có biểu lộ tình cảm gì, mà đại hán cao gầy kia lại ngẩng đầu lên trời cười điên cuồng nói: - Hai con nha đầu Khiên Thủ bang quả nhiên khác với người ta, mặt mũi xinh đẹp cơ trí hơn người, giảo hoạt có tiếng, thật danh bất hư truyền.
Âu Dương Hải nghe vậy, mặt lộ vẻ giận dữ nhưng Lý Xuân Hồng mĩm cười, nói: - Mạc đại hiệp quá khen, tiểu nữ e không dám?
Nàng hơi ngừng lại rồi nói:
- Hai vị là nhân vật anh hùng của Thiên Kiếm bang lừng lẫy giang hồ, sao hôm nay lại bỏ địa vị lãnh tụ, mà đầu nhập vào cửa? Bạch Hoàng? giáo việc này làm cho tiểu nữ có phần không hiểu.
Hoàng Thiên nhất kiếm Bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên cười rú lên nói: - Mi không hiểu? Ta nói cho mi biết, ngày nay đã đến lúc thế cuộc giang hồ võ lâm thay đổi lớn, Mạc mỗ muốn thống nhất hào kiệt võ lâm, xưng bá giang hồ Lý Xuân Hồng nghe vậy kinh thầm, hoá ra người này tâm địa bất chánh, muốn xưng hùng võ lâm. Mới cam nguyện làm tay sai cho Bạch Hoàng giáo.
Thế rồi Lý Xuân Hồng thản nhiên nói: - Đó là thâm ý của các hạ, tiếc rằng phía trên hãy còn giáo chủ? Bạch Hoàng giáo? các hạ quyết không thể độc tôn võ lâm được, nhưng không biết các hạ có chức vụ gì trong Bạch Hoàng giáo?
Hoàng Thiên bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên cười gằn:
- Quư nha đầu, thật là uổng phí tâm cơ, mi đã muốn hỏi triệt để thì ta nói thực cho mi biết, nhưng mi có chắc sống qua đêm nay không?
Lý Xuân Hồng cười nói:
- Phải rồi! một người sắp chết, nếu không rõ được chân tướng mà hồ đồ chết đi thì thật là chết không nhắm mắt, xin mời các hạ cứ nói!
Hoàng Thiên bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên cười nói:
- Ta là người Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật trong Bạch Hoàng giáo, hiện xưng là Lạc Phách Nhân?
Lý Xuân Hồng bất giác quay đầu ngó Âu Dương Hải một cái, nhưng trên mặt chàng vẫn lãnh đạm, tưa như không biết cái tên Lạc Phách Nhân này.
Lại nghe Mạc Bá Thiên cười nói:
- Quư nha đầu, mi có biết câu này không?? Diêm vương đã chỉ định canh ba phải chết, thì không để ngươi sống đến canh năm?, mi hãy yên tâm mà chờ chết đi!
Gả vừa nói xong, Lý Xuân Hồng bổng cảm thấy ánh kiếm loé lên trước mặt, khí lạnh ào tới, không biết từ lúc nào Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc

Phiên đã lướt tới, thanh Thất Tinh đoản kiếm trong tay đâm vút vào giữa đôi lông mày của nàng.
Kiếm khí lạnh lẽo, hàn quang chói mắt, mơ hồ làm cho người ta khó mà mở mắt ra được.
Âu Dương Hải đứng bên cạnh Lý Xuân Hồng trông thấy nhát kiếm bay tới quá nhanh, sợ nàng không đở nỗi Thất Tinh đoản kiếm của Quách Độc Phiêu, thế là quát to một tiếng, chàng xoay người phi ra một cước mãnh liệt vào cổ tay cầm kiếm của Thiên Kiếm bang chủ.
Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phiên không phải là người dễ coi thường. Ông ta không tránh cũng không né, kiếm quang bỗng chúc xuống, điểm vào đầu gối của Âu Dương Hải.
Ông takhông nhúc nhích, cánh tay không gập, kiếm chiêu đã biến, chẳng những biến đổi kiếm chiêu nhanh như chớp, mà kiếm chiêu tấn công Âu Dương Hải đến chí mạng, thật không hổ danh là chúa một bang.
Âu Dương Hải xoay người nhảy lên, dĩ công chế công, vận song chưởng đánh thẳng vào ngực Quách Độc Phiên.
Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phiên xoay cổ tay đâm xéo lên, kiếm quang loang loáng liên tiếp điểm vào khuưu tay trái, phải của Âu Dương Hải.
Chiêu thức của hai người đều mãnh liệt, mau chóng, lấy công làm thủ, không để cho đối phương lấy một cơ hội nhỏ nhoi nào để thở.
Hoàng Thiên Nhất Kiếm bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên vốntưởng triệt hạ hai người này không tốn tí sức nào, ai dè Quách Bá Thiên liên tiếp tung ra mấy chiêu mà cũng không làm gì được gã thiếu niên áo xanh này, bất giác cả kinh. Lý Xuân Hồng trông thấy Âu Dương Hải chiến đấu dũng mãnh, đã yên tâm nhiều, biết rằng chàng thắng không nổi Thiên Kiếm bang chủ nhưng cũng chưa rơi vào thế hạ phong hẳn. Chỉ cần kéo thời gian thêm một chút, mình sẽ phát tín hiệu cầu cứu.
Bỗng nghe Mạc Bá Thiên cười lạnh lùng, nói: - Quỉ nha đầu, tiểu tử đó là ai?
Lý Xuân Hồng mĩm cười nói:
- Các ngươi chết chắc rồi, còn dám hỏi hắn là ai? Hề hề! Hắn ta là? Nàng chợt dừng lại không nói tiếp, nên biết Lý Xuân Hồng vốn thông minh nhanh nhạy, nâng biết nếu cho hắn ta một câu đố thần bí làm cho đối phương mãi suy nghĩ về lai lịch của Âu Dương Hải thì tạm thời hắn sẽ không xuất thủ liên công.
Hoàng Tiên bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên, gian xảo, cơ trí, làm sao mà gã không biết tâm ý của Lý Xuân Hồng được, nhưng thiên tính của một con người là vậy, đối với một chuyện không được rõ ràng, vẫn cứ muốn giải đáp cho ra, thế là gã cười nhạt nói: - Quỉ nha đầu, hắn là ai? Mi cứ cương quyết không nói thì mi sẽ nếm mùi đau khổ đấy!

Lý Xuân Hồng cười nói:
- Nói với các hạ thì không khó, nhưng ta hãy còn vài chuyện không rõ, các hạ nói cho ta biết trước đi.
Mạc Bá Thiên nói:
- Mi chết đến nơi rồi, hãy còn dám đôi co trả giá nữa ư?
Lý Xuân Hồng trầm giọng hỏi:
- Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phiên, xem ra thần trí ngô nghê như vậy, không biết ông ta có phải đã uống mê hồn dược của Bạch Hoàng giáo hay chăng?
Mạc Bá Thiên giật mình, con nha đầu này nhãn quang quả nhiên lợi hại, nếu không giết quách nó đi thì di luỵ về sau, nhưng tính gã vốn tự phụ, đương nhiên không sợ Lý Xuân Hồng chạy thoát khỏi tay mình, bèn nói: - Quách Độc Phiên ngày trước tuy là Thiền Kiếm bang chủ chỉ huy bọn ta, nhưng nay đã khác rồi, hiện giờ ông ta là thuộc hạ của ta, ha ha ha?
Gã nói xong, ngẫng mặt lên trời cười lên. Lý Xuân Hồng mắng thầm:
? Thân tôi tớ cho người mà còn làm như vui lắm, ba hoa khoác lác, thật là vô liêm sỉ?.
Lý Xuân Hồng biết Quách Độc Phiên nếu không phải đã trúng mê hồn dược của Bạch Hoàng giáo thì ông ta tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ người nào sai khiến, huống chi người đó lại là thuộc hạ của ông ta ngày trước.
Lý Xuân Hồng đột nhiên nói:
-Mạc Bá Thiên giáo chủ Bạch Hoàng giáo là ai?
Hoàng Thiên bắc đẩu Mạc Bá Thiên bỗng biến sắc, gầm gừ nói:
- Quỉ nha đầu, mi không sợ hỏi quá nhiều thì xuống âm ty sẽ bị cắt lưỡi hay sao?
Lý Xuân Hồng thấy sắc mặt của gã như thế biết rằng sẽ không nói ra tên của giáo chủ Bạch Hoàng giáo, thế là nàng ngẩng đầu lên cười khanh khách, nói: - Mạc Bá Thiên, ngươi đã chết đến nơi rồi mà còn không biết ư?
Mạc Bá Thiên bị nàng đột ngột nói như thế bất giác hoảng hốt, đảo mắt nhìn xung quanh. Ngay tức khắc, Xuân Hồng nhanh chóng rút trong bụng ta một cây tín hiệu tiễn, giật điểm hỏa, lậy tức một tiếng? Xì? vang lên, bay vút lên tận trời xanh tóe ra muôn vàn tia lửamàu sắc?
Mạc Bá Thiên rú lên: - Quỉ nha đầu!
Thanh trường kiếm trong tay nhắmđầu Lý Xuân Hồng xà mạnh xuống.
Âu Dương Hải đương kịch đấu với Quách Độc Phiên lập tức nhảy tới đánh một chưởng vào Mạc Bá Thiên.
Mạc Bá Thiên cười gằn một tiếng, tả chưởng đưa lên nghênh tiếp. Ai dè ngọn chưởng này của Âu Dương Hải mãnh liệt vô song, nội công thâm hậu. Trong lúc kịch đấu, Âu Dương Hải ngầm vận chân khí, đột nhiên hét to một tiếng, dốc hết toàn lực tung ra một chưởng.

Lực đạo đòn chưởng này ghê gớm quá, một luồng kinh khí mãnh liệt tuyệt luân xuyên qua không khí phóng thẳng vào Quách Dộc Phiên, làm cho cát sỏi tung mù.
Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phiên trông thấy uy thế của ngọn chưởng nhưng vẫn đứng vững trên mặt đất không nhúc nhích, trong nháy mắt lóe lên tia sáng hung ác ghê người, thanh Thất Tinh đoản kiếm nâng lên từ từ đâm tới chưởng kình bạt sơn đảo hải kia!
Đột ngột nghe Lý Xuân Hồng thét lên:
- Đừng đối đòn trực tiếp với lảo, người của chúng ta sẽ đến ngay thôi.
Lý Xuân Hồng biết nhát kiếm của Quách Độc Phiên chứa kình lực và sát khí vô biên, nàng sợ Âu Dương Hải bị thương dưới nhát kiếm đó nên lập tức kêu tiếng ngăn lại.
Đồng thời nàng biết Mạc Bá Thiên cũng đã có ý rút lui, gã mệnh cho Quách Độc Phiên trong bốn chiêu phải lập tức sát thương Âu Dương Hải, rõ ràng ám thị ông ta rằng sau bốn chiêu thì phải rút.
Âu Dương Hải trông thấy nhát kiếm của Quách Độc Phiên đâm tới, một luồng kiếm khí lạnh buốt thâm nhập vào da thịt, kiếm khí ẩn chứa sát cơ vô cùng, lúc này nghe tiếng kêu của Lý Xuân Hồng, chàng lập tức né mình lui lại. Ai ngờ thế kiếm của Tiên Kiếm bang chủ vẫn không thay đổi, hai chân dấn tời kiếm thức độc chiêu giết người cũng lao theo. Bỗng nghe Mạc Bá Thiên kêu lớn: - Lạc Phách Nhân số bảy, chúng ta đi thôi!
Thiên Kiếm bang chủ không mấy chống lại, nghe thế lập tức thâu mình lại, ngưng hẳn chiêu kiếm, nhìn Mạc Bá Thiên một cái rồi cúi đầu ủ rũ, mà đi.
Trường kiếm của Mạc Bá Thiên rung lên, người nhanh chóng phóng về phía đông nam, Quách Độc Phiên cũng phóng theo sau Mạc Bá Thiên.
Lý Xuân Hồng thầm kêu lên:
- Nguy hiểm quá! Nàng biết nếu Mạc Bá Thiên ngăn ông ta lại chậm hơn một chút thì Âu Dương Hải chắc phải chết dưới chiêu kiếm thứ hai. Kỳ thực Mạc Bá Thiên dưới tình huống ấy, kêu Quách Độc Phiên nhanh chóng rút lui là vì canh ba đêm nay gã dẫn toàn bộ huynh đệ Hắc ưng đội và Bạch Lộ ty đội năm vị Lạc Phách Nhân đột kích Khiên Thủ bang, đến hiên giờ đã gần canh năm mà lại không thấy một người nào đến đây hội hợp, hiển nhiên là bị tiêu diệt hết rồi, mà Lý Xuân Hồng đã phát tín hiệu tiễn, nếu còn không đi thì vây cánh của Khiên Thu bang sẽ đến, chắc táng mạng như chơi. Âu Dương Hải cũng biết chiêu xuất thủ thứ hai của Quách Độc Phiên mình không cách gì có thể địch nổi. Lúc đó trông thấy hai người hoảng hốt rút đi, bất giác thở phào nói: - Trình độ võ công của người đó cao thâm, quả thật khó lường? Cứ thế xem ra những tay đáng gờm trong giang hồ thật nhiều,
Lý Xuân Hồng mĩm cười nói: - Âu Dương tướng công, tiểu nữ thật sự bội phục công lực của huynh, nên biết giang hồ võ lâm hiện nay, người có thể

đấu liền năm, sáu mươi hiệp với Thiên Kiếm bang chủ, rằng không tìm đâu ra.
Âu Dương Hải than rằng:
- Lý cô nương, xin đừng chế giễu tại hạ .
Lý Xuân Hồng nghiêm nét mặt nói:
- Từ trước đến nay chưa người nào giao đấu với Thiên Kiếm bang chủ qua nổi ba mươi chiêu, làm sao ta lại chọc huynh chứ? Âu Dương Hải nghe nàng nói đành im bặt, kỳ thực trong lòng chàng đang nghĩ:? Đêm mai, lúc sơ canh, phải gặp kỳ nhân trên gác chuông, không biết là phúc hay hoạ??. Lý Xuân Hồng cho rằng chàng nghĩ đến cuộc chiến vừa rồi bèn nói: - Âu Dương tướng công, huynh tuổi còn trẻ mà đã có võ công cao thâm như vậy, nếu tập luyện nhiều thêm nữa thì chẳng đến mười năm sau tất sẽ là một tay cự phách bậc nhất võ lâm.
Đột nhiên nghe thấy Âu Dương Hải trầm giọng quát: - Ai?
Một giọng nói lạnh lùng trả lời: - Ta đây.
Từ trong lùm cỏ ngoài mười trượng, từ từ đi ra một thiếu nữ áo xanh, mặt như phủ sương giá, trên áo nàng vết máu loang lỗ còn chưa lâu, chính là Thiên Thủ bang chủ Lý Xuân Hoa.
Rõ ràng nàng đã đến từ lâu rồi, nhưng lắng nghe mọi người nói chuyện, cho nên nhất thời không tiện xuất hiện.
Âu Dương Hải trông thấy vết máu trên áo nàng, thầm nghĩ:
? Với máu nhuộm trên người nàng như thế chắc là nàng đã giết nhiều người?. Lý Xuân Hồng thất kinh hỏi: - Tư tư, tình hình Khiên Thủ bang chúng ta ra sao? Các tư muội thế nào? Lý Xuân Hoa buồn rầu nói: - Trong bang đã gặp phải cường địch tập kích, số người chết không phải là ít, nhưng may mà đánh lui được địch nhân.
Lý Xuân Hồng nghe vậy hơi an tâm, thở hắt ra một hơi nói:
- May mà cả hai cao thủ bọn họ chưa gia nhập vào cuộc chiến.
Lý Xuân Hoa hỏi:
- Các người đã gặp người nào?
Lý Xuân Hồng nói:
- Là Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phiên và Hoàng Thiên bắc đẩu Mạc Bá Thiên, họ đã gia nhập? Bạch Hoàng giáo?. Quách Độc Phiên dường như đã trúng mê hồn dược của bọn chúng.
Lý Xuân Hoa nghe vậy lộ vẻ lo lắng, trên mặt càng thêm vẻ sầu, nhưng nàng lại trầm mặc không nói gì .
Lý Xuân Hoa đảo mắt nhìn lên người Âu Dương Hải, chậm rãi nói: - Muội muội, người của phái Thiếu Lâm lại đến bang viện của chúng ta. Lý Xuân Hồng biến sắc, nói: - Phải họ đến thăm Âu Dương tướng công không?
Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Đêm nay nếu không có mười ba vị cao thủ Thiếu Lâm đến bang chúng ta, thì e rằng Khiên Thủ bang chắc toàn bộ bị tiêu diệt hết! Lý Xuân Hồng nghe thế, đã biết hết tình thế gian nan, Âu Dương Hải lặng lẽ không nói, lòng đau đớn vô hạn.
Lý Xuân Hoa nói:
- Muội muội, muội nghĩ thử coi có cách nào vẹn toàn cả hai hay không?
Lý Xuân Hồng chăm chú nhìn vào mặt Lý Xuân Hoa rồi hỏi: - Tư tư, tư có nói hành tung của Âu Dương tướng công cho người phái Thiếu Lâm biết không?
Lý Xuân Hoa trầm giọng nói:
- Thiếu Lâm Thiên Minh chưởng môn nói: Chỉ cần chuyện này giải quyết xong, thì ông ta sẽ đem những người tinh nhuệ trong Thiếu Lâm dốc toàn lực cùng Khiên Thủ bang chúng ta đối phó với Bạch Hoàng giáo.
Lý Xuân Hồng biến sắc run run nói: - Tư tư?tư đã nói cho họ biết rồi ư?
Lý Xuân Hoa không trả lời, tiếp tục nói:
- Cục thế võ lâm hiện nay, nếu đối phó với Bạch Hoàng giáo thì phải mượn lực lượng của Thiêu Lâm tự.
Lý Xuân Hồng khẽ lau mắt than rằng:
- Tư tư đã nghĩ như vậy, muội cũng không có kế nào vẹn toàn cả hai nữa.
Bỗng Âu Dương Hải lạnh lùng nói tiếp:
- Kế vẹn toàn cả hai thì sớm đã không có rồi, Thiếu Lâm quần tăng kiến nghị cương cường, họ nguyện dù cho cả chùa bị phá nát chứ không thể phản bội qui luật, huống chi quí bang đang trong cơn động loạn của võ lâm, lại không thể đắc tội với Thiếu Lâm, mà mất đi thế lực môn phái? Thực ra tại hạ và quí bang không hề có mối giao tình sâu đậm, các vị hà tất phải vì tại hạ mà khó xử? Chuyện này là án oan của tại hạ với Thiếu Lâm tự, không can thiệp đến quí bang. Âu Dương Hải ngày nay được nhận đại ân tình của quí bang, nếu tại hạ may mắn có thể sống thêm nữa, ngày sau sẽ hết sức giúp đỡ quí bang đối phó Bạch Hoàng giáo để báo đáp ân huệ của quí bang đối với tại hạ.
Nói xong, chàng quay minh bước đi, Lý Xuân Hồngvội kêu lên: - Âu Dương tướng công hãy dừng bước, ta?
Âu Dương Hải không để ý đến lời kêu gọi thê lương của Lý Xuân Hồng, chàng triển khai khinh công lao đi.
Chàng chạy một mạch ra đến ba bốn dặm.
Vừng hồng dần dần ló dạng ở phương đông, ánh dương quang chói lọi, đẹp đẽ lạ kỳ.
Âu Dương Hải tạm dừng bước, hít một hơi thật sâu. Thình lình, phía sau có người quát: - Âu Dương Hải!
Chàng giật mình quay lại .
Chỉ thấy Lý Xuân Hoa đứng phía sau mình ba trượng trong ánh mặt trời

chiếu rọi trông nàng xinh đẹp tuyệt thế. Nhưng lộ vẻ dử tợn khủng khiếp.
Âu Dương Hải hoảng hốt, hỏi:
- Lý bang chủ, hkông biết có chuyện gì sai bảo?
Lý Xuân Hoa mặt lạnh như sương giá noi: - Ngươi nên biết mục đích của ta truy đuổi!
Âu Dương Hải thất kinh, buột miêng nói: - Là vì muốn giết tại hạ?
Lý Xuân Hoa cười nhạt nói:
- Ngươi là kẻ giao hoạt nhất, là gã nam tử thông minh nhất mà ta đã từng gặp, suýt chút nữa ta bị ngươi lừa, khiến cho cả đời ôm hận!
Âu Dương Hải kinh ngạc nói: - Tại hạ không hiểu ý của cô nương?
Mặt Lý Xuân Hoa càng thêm lạnh lùng, xuất hiên sát khí quát: - Ngươi nói thực đi, ngươi có phải là người của Bạch Hoàng giáo không?
Âu Dương Hải nặng nề đáp:
- Ta biết, cô nương muốn giết ta từ lâu rồi, như thế thì trăm điều lợi mà không có hại, dù ta không phải là Bạch Hoàng giáo cô cũng sẽ không tha đâu.
Lý Xuân Hoa kinh nạgc nói:
- Làm sao ngươi biết được tâm ý của ta?
Âu Dương Hải ngẩng đầu cười một hơi, nói:
- Cô nương ở trong Lý gia đại viện cửu ta ra, thứ nhất là kh6ong muốn Bạch Hoàng giáo có thêm một cao thủ, thứ hai là muốn nghiên cứu trên mình ta để biết bí quyết của Lạc Phách cầm nhiếp hồn thuật. Nhưng như cô nương biết không có cách nào lấy được bí mật này thì kiên quyết giết ta, để người trong Bạch Hoàng giáo khỏi đến cứu ta trở về để cho chúng điều khiển, huống chi trước mắt đang lâm vào cảnh xung đột với phái Thiếu Lâm, cô nương không giết ta thì không được mà sau khi giết ta, nhất định sẽ bày ra hiện trường mê ly, nói rằng ta bị người của Bạch Hoàng giáo giết chết, để có thể tránh khỏi sự oán hận của tiểu muội đối với cô nương, ta nói thế đúng không?
Lý Xuân Hoa nghe chàng nói xong một lượt, mặt lúc đỏ lúc xanh. Bình sinh nàng làm việc quả quyết, cơ trí thông minh, có khi khái của nam tử anh hùng, bây giờ lại yếu đuối do dự không quyết như vậy, nàng biết rõ giết chết Âu Dương Hải thì đúng như điều chàng nói:? chỉ có trăm điều lợi mà không có một điều hại? nhưng lại không biết tại sao nàng không hạ độcthủ nổi .
Lúc này Âu Dương Hải suy nghĩ rất lung, chàng biếtchỉ cần Lý Xuân Hoa vừa ra tay thì mình khó bề thoát khỏi độc thủ. Nhưng phải nghĩ cách phá mở cục diện tìm cho được đừng sống.
Lý Xuân Hoa hằn học nói:
- Vì nguy cơ của võ lâm dù ta có giết lầm người thì cũng hkông sao! - Cô nương ra tay đi!
Lý Xuân Hoa nói:

- Với võ công hiện nay của ngươi khó mà tránh khỏi mười chiêu của ta, thế này vậy. Nếu ngươi có thể tiếp nổi mười chiêu của ta thì cho ngươi sống.
Âu Dương Hải kiên nghị đáp:
- Tốt! tốt! Vì mạng sống quí báu của ta, đành phải chịu sự khinh khi nhục mạ này, nhưng ta phải nói cho cô biết, có một ngày ta cũng sẽ nhục mạ lại cô nương y như thế.
Lý Xuân Hoa lạnh lúng nói:
- Nếu thật sự có một ngày như thế, ta nhất định sẽ tự sát.
Âu Dương Hải nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, bụng nghĩ. ? Chẳng lẽ mình không địch nổi mười chiêu của cô ta?? Lý Xuân Hoa quát: - Ngươi bảo trong lấy thân!
Nàng nhẹ nhàng đảo người, hữu chưởng dùng một chiêu? Tố thủ đoạt hồn? vồ tới thật nhanh.
Âu Dương Hải biết cái vung tay nhẹ nhàng của nàng ẩn chưa nội công ghê gớm, chàng không dám trực tiếp đón chưởng, thân mình khẽ di chuyển, tay phải vung ra chém vào vai nàng.
Lý Xuân Hồng lắc vai tránh khỏi đòn đánh.
Âu Dương Hải như đã vào cửa chết, không đếm xỉa gì hết, lao mình tới thình lình phóng ra bốn chưởng.
Chưởng phóng vù vù, tiềm lực mạnh mẽ, chặn đứng đường lùi của nàng.
Nào hay Lý Xuân Hoa vẫn đứng nguyên chỗ cũ như không thấy chưởng lực đánh ra của Âu Dương Hải, nàng đứng im không động.
Âu Dương Hải Sững sốt, nhưng chàng biết rằng nàng tất sẽ tung cú sát thủ? vừa nghĩ đến đây chỉ thấy Lý Xuân Hoa chân vẫn thẳng, thân người hkông đảo, nhưng người đã đến trước mặt Âu Dương Hải, nàng duỗi tay trái lẹ làng chụp lấy cánh tay phải của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải trông thấy nàng duỗi tay trái đã sắp chạm đến cổ tay mình vội quát lớn?
Cổ tay phải của Âu Dương Hải vừa xoay vừa giật, đã tranh khỏi tay trái của Lý Xuân Hoa đồng thời phát ra kình lực mạnhkhông thể tả đánh ngược lại Lý Xuân Hoa.
Nội công thế chưởng này của Âu Dương Hải mạnh nhưng lại quá nhiều sơ hở. Tay trái của Lý Xuân Hoa vừa co lại vừa búng ra, vận đủ chân khí vào năm đầu ngón tay phải chập vào ngực Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải kêu? hự? một tiếng, y phục toàn thân của chàng rung lên phần phật, hai gối khuỵu xuống, cơ hồ té lăng xuống đất, rõ ràng đã bị trọng thương.
Lần giao đấu dử dội này của hai người đã trải qua một lần sinh tử. Lý Xuân Hoa gật gù nói: - Võ công của ngươi thật là phi phàm, hãy còn bốn chiêu nữa.

Nói xong, thân mình của nàng lao tới mãnh liệt như giông bão, hai bàn tay không liên tiếp vung lên?
Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!?.
Âu Dương Hải đỡ không kịp, ngực, bụng, vai trái, xương sườn, mỗi nơi đều trúng một chưởng.
Âu Dương Hải? hự? lên một tiếng nữa, đổ nhào xuống đất.
Lý Xuân Hoa đánh ra bốn chưởng xong, không nói một lời, quay mình phóng đi.
Âu Dương Hải sắc mặt tái mét, mồ hôi va ra như hạt đậu, nén nhịn đau đớn, gắng gượng muốn đứng dậy nhưng rồi lại ngã xuống.
Những dòng suy nghĩ lộn xộn cứ hiện ra trong đầu Âu Dương Hải? Lý Xuân Hoa vì sao không thừa lúc mình bị thương không còn sức phản kháng mà giết chết ta?
Chẳng lẽ nàng không muốn mang cái tiếng giết ta có ý để cho ta từ từ chết trong đau đớn chăng?
Một người mỷ nữ diễm lệ như nàng mà lại tàn khốc, nham hiểm, độc ác như vậy, quả thực khó làm người ta tin được!
Ta với nàng vốn không có oán thu vì sao nàng hạ độc thủ với ta? Giả như nói rằng Lý Xuân Hoa chưa giết chết ta là vì hãy còn tấm lòng nhân từ, thương hại đối với ta, nhưng ta lại cho rằng đó vẫn là một sự sĩ nhục vô cùng lớn!
Từ Thiếu Lâm tự trốn ra, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã trãi qua hai lần bị cái chết uy hiếp, hơn nữa lại còn bị cuốn vào vòng ân oán của võ lâm.
Sau cùng, Âu Dương Hải nghiến răng căm hận tự nói:
- Ta sẽ trả lại mối thù này cho ngươi !

*
**

Mặt trời đã lên cao, bầu trời không gió không mây, mặt đất cả vùng oi bức, trên cánh đồng bao la không thấy một bóng người.
Trong đám cỏ rậm rạp vang ra những tiếng rên: - Nước, nước, khát quá? nước?
Người này chính là Âu Dương Hải, mặt chàng vàng khè, hai mắt đỏ ngầu, khẽ nhúc nhích thân hình, chầm chậm từ trong đám cỏ bò ra.
Trong một thời gian dài chàng đã liên tục năm lần, mỗi lần chàng tỉnh lại thì ý niệm cầu sống lại nổi lên, ý chí quyết tâm phục thù càng thêm mạnh mẽ.
Lúc này, chàng nghĩ:
? Vào trước lúc sơ canh mình phải bò đến ngôi chùa cổ hoang vu ấy, cầu cứu sự trợ giúp của vị cao nhân nọ?.

Bỗng, trên đồng cỏ vang lên những tiếng kêu gọi: - Âu Dương tướng công? Âu Dương tướng công?
Đó là tiếng gọi của Lý Xuân Hồng?
Chàng nhanh chóng bò vào một lùm cỏ rậm rạp, giấu mình trong đó. Gió nhẹ hây hây, hai bóng người xinh đẹp kề vai lướt đi như gió thổi, đó là Lý Xuân Hồng và Lý Xuân Hoa.
Hai người bọn họ đã có đến ba lần đi sát qua nơi Âu Dương Hải nấp, nhưng không có một tiếng động nào nên họ không phát giác ra chàng.
Âu Dương Hải kêu thầm trong bụng:
Lý Xuân Hoa à Lý Xuan Hoa, ngươi đừng có giả cách không biết gì, ngươi biết đó, ngươi càng giả vờ thì ta càng thêm hận ngươi?.
Lý Xuân Hoa và Ly Xuân Hồng bốn đạo mục quang rà quét xung quanh một hồi rồi triển khai khinh công phóng về phía tây.
Âu Dương Hải đợi khi hai người đã đi xa mới cố gắng ngồi dậy, ngưng thần vận khí điều hoà hơi thở, mãi cho đến lúc mặt trời lặn chàng mới lao đao đi đến ngôi chùa cổ.
Chàng đến dưới một cây bạch dương, phóng mắt nhìn cái chuông nọ đến xuất thần, bụng nghĩ làm sao có thể lên trên đó được?
Âu Dương Hải khẽ thở dài một tiếng, cất bước nặng nề loạng choạng, cố gắng leo lên gác.
Bỗng nhiên trong đầu như mê muội, chàng lại ngã xuống đất lịm đi? Sương khuya thấm ướt người, gió se se lạnh?
Âu Dương Hải từ từ mở mắt ra, trước mắt tối om, đêm đã khuya rồi. Thình lình một tiếng hú choáng người từ trên nóc lầu chuông vọng xuống. Tiếng hú vừa dức từ trên lầu chuông có một bóng người bay vụt xuống như sao sa.
Âu Dương Hải dõi mắt nhìn. Thấy khoảng bốn thước phía trước mặt có một quái nhân hình dạng lạ lùng, đôi cánh tay và bộ mặt của hắn lông đen mộc xồm xoàm, hình trạng mười phần giống như một con vượn hay con khỉ, ghê người nhất là đôi mắt của hắn bắn ra hai tia sáng màu vàng sáng rực, chiếu thẳng vào người Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải hoảng hốt, chàng nghĩ:
? Người này chắc là Hầu nhân mà kỳ nhân nọ đã nói?? Vị tiền bối kia ơi, xin hãy cứu tôi, mạng vãn bối! Quái nhân nghe vậy đột ngột há miệng cười quát to, nói:
Hê hê những người mà cả đời ta đã gặp chắc chỉ có ngươi to gan như vậy?
Âu Dương Hải lặng đi một lúc, không hiểu lảo quái nói vậy là có ý gì, quái nhân lại nói: - Chỉ với phần đảm lượng này của mi thì ta phải nên cứu rồi.
Âu Dương Hải giờ mới hiểu ý, hoá ra là hắn tán thưởng sự can đảm của chàng, bởi vì với hình dạng xấu xa như quư của hắn thì vào ban ngày cũng làm cho người ta vừa gặp đãkinh sợ rét run, làm sao còn dám nói chuyện với

hắn nữa?
Âu Dương Hải cung kính nói:
- Lão tiền bối ra tay tương cứu, vãn bối cả đời khó quên.
Quái nhân cười hềnh hệch lạnh lùng:
- Mi quên hay không quên, ta không cần biết đến?
Quái nhân vừa dức lời, Âu Dương Hải cảm thấy toàn thân chấn động, cánh tay của mình đã bị bàn tay to lớn của quái nhân chụp lấy, thân mình bắn vút lên không trung.
Chớp mắt, Âu Dương Hải đã trở nên hốc hác chuông cao hơn mười trượng, chàng kính thầm, không thể ngờ khinh công của quái nhân cao cường như thế, thật là cái thế cổ kim.
Chàng đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy phía tây của gác chuông này có bày hai cái ghế dài nhỏ, nhính giữa quả nhiên có một bàn cờ đang ở thế tàn cục.
Quái nhân kêu ủa một tiếng, nói rằng: - Thương thế của ngươi thật là hiếm thấy?
Âu Dương Hải nghe giọng nói của lão liền biết mình bị tróng thương rất nặng.
Chàng thởi dài thê lương, nói:
- Lão tiền bối, vết thương của vãn bối không cứu được ư?
Đôi mắt dài của quái nhân trợn lên, giận dữ nói:
- Thiên hạ võ lâm không có thứ võ công nào mà ta không biết, mi bị võ công của phái Tâm Đạo môn vùng Tây Vực đánh bị thương. Có điều Tâm Đạo môn từ sau khi Vô Tâm đạo trưởng Quan Thiên Thông chết đi, trong võ lâm thất truyền môn võ công này đã có hơn trăm năm rồi, nhưng thương thế trên người của mi rõ ràng là bị Tố Nữ thất âm chỉ của Tâm Đạo môn đánh bị thương?
Âu Dương Hải lúc tại Thiếu Lâm tự đã từng nghe Thiên Sơn tăng nói qua, các môn võ công hiểm độc ghê gớm trong thiên hạ đều không vượt qua nổi chân khí vô hình của Tố Nữ thất âm chỉ. Một khi? Thất âm chỉ? đánh ra đều khắp tâm mạch thì trúng bảy nơi trong người, cực kỳ lợi hại.
Âu Dương Hải kinh ngạc hỏi: - Sao? Đó chính là Tố Nữ thất âm chỉ?
Quái nhân cười nhạt nói:
- Mi cũng cũng biết môn võ công này?
Âu Dương Hải khẽ gật đầu nói:
- Người trúng phải loại?chỉ? này, tâm mạch nổi ửng đỏ, hai mươi bốn khắc sau huyết khí ngưng hết, dù là thần tiên la hán cũng không chữa khỏi .
Đột nhiên quái nhân kêu lên một tiếng lạ lùng, đôi bàn tay to lớn lông lá xồm xoàm của lão ta vỗ vào huyệt đạo của Âu Dương Hải nhanh nhu chớp.
Hoá ra ngay lúc Âu Dương Hải vừa nói hết câu mắt bỗng trắng dã, cổ họng

phát ra những tiếng hơ hơ quái lạ, bởi vì chàng đã trúng thương gần hai mươi bốn khắc rồi.
Nếu không phải quái nhân tức thời phát giác, chỉ hơi chậm một khắc thì dù có Hoa Đà tái thế, Biên Thước sống lại thì Âu Dương Hải khó mà bảo trì được tánh mạng.
Khí ấm của ban mai làm Âu Dương Hải từ trong cơn hôn mê tỉnh lại? Chàng nhắm đôi mắt, tiến hít lấy hai ngụm không khí trong lành, tức khắc cảm thấy không khí tràn ngập trong phổi, tinh thần sảng khoái vô cùng, thình lình chàng mở mắt ra?
Quái nhân lông lá xồm xoàm nọ đang ngoác cái mồm nhọn mĩm cười với chàng.
Âu Dương Hải đứng dậy cúi mình nói:
- Nếu không có lão tiền bối ra tay tương cứu thì vãn bối đã xuống suối vàng, công ơn trời bể này khó mà quên được.
Quái nhân cười hơ hớ một tràng chói tai nói: - Tiểu tử, ngươi tên gì?
Âu Dương Hải nói rõ:
- vãn bối họ là Âu Dương, tên Hải .
Quái nhân lại hỏi: - Sư phụ của ngươi?
Âu Dương Hải nói:
- Vãn bối xuất thân là một đứa làm công ở Hương Tích trù của Thiếu Lâm tự, hiện tại là phản đồ bị phái Thiếu Lâm truy sát, ôi? nói ra thì rất dài dòng?
Quái nhân nghe thế cười nói:
- Âu Dương Hải, ngươi không nên nói ta, tuy ta cứu ngươi nhưng trong mắt ta cũng có thể lấy đi cái mạng của ngươi.
Âu Dương Hải vội nói:
- Lão tiền bối, những lời vãn bối nói đều là thực, tuyệt đối không giã dối chút nào.
Quái nhân nói: - Ngươi biết ta là ai chứ?
Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Không biết!
Đội mắt quái nhân đột nhiên bắn ra một tia hung quang nói: - Thế tại sao ngươi lại đến ngôi chùa cổ này?
Âu Dương Hải hoảng hốt, càng biết người này cực kỳ hung tàn quái gở, có thể một lời nói sai sẽ làm lão ta nổi sát khí, nghĩ ngợi một hồi, Âu Dương Hải nói: - Vãn bối?
Bỗng nhiên có một giọng nói nhỏ như muỗi kêu bay vào trong tai chàng:
- Ngươi không nên nói ra chân tướng, hắn là Cô Thiên Nhân Viên danh trấn thiên hạ võ lâm bốn mươi năm trước, là một quái vật cực kỳ quái dị hung tàn, hắn đã có hảo cảm với ngươi, sẽ không giết ngươi đâu, ngươi đừng ngại ngần hãy đặt cược điều kiện trao đổi với hắn?
Âu Dương Hải nghe vậy tâm trí liền sáng tỏ, nói: - Vãn bối? vãn bối không

muốn nói.
Quái nhân ấy chính là Cô Thiên Nhân Viên mà măn nào danh chấn thiên hạ, người ta nghe cái tên đó cũng đủ kinh hồn táng đởm, lúc này lão ta thấy Âu Dương Hải to gan cự tuyệt trả lời câu hỏi của lão, không khỏi ngạc nhiên, nói: - Vì sao ngươi không muốn nói?
Âu Dương Hải mĩm cười nói:
- Vãn bối không muốn nói thì không muốn nói chứ còn sao nữa.
Cô Thiên Nhân Viên cười mấy tiếng nói:
- Tiểu tử, ngươi thật to gan. Chỉ cần ngươi nói ra người nào kêu ngươi đến ngôi chùa cổ này ta sẽ đáp ứng làm cho ngươi một chuyện.
Âu Dương Hải đã được cao nhân ngầm chỉ bảo, trong bụng đã có tính toán, bèn cười nói: - Đa tạ lão tiền bối, ủa? lão tiền bối, người đánh cờ với ai vậy? Chàng giả bộ ngạc nhiên chỉ bàn cờ trước mặt.
Cô Thiên Nhân Viên ham thích cờ tướng, nghe Âu Dương Hải nhắc đến, lão bèn nhớ ngay đến ván cờ tàn này mà đến khi mặt trời lặn lão cũng không tìm ra cách phá giải, định bụng thua chắc rồi.
Cô Thiên Nhân Viên nói: - Ngươi cũng biết đánh cờ ư?
Âu Dương Hải nhìn chăm chú ván cờ tàn, nói: - Không biết vị cao nhân nào đã đi được nước cờ hay này?
Cô Thiên Nhân Viên ngạc nhiên nói: - Sao? Ngươi thấy sự lợi hại của nước cờ này à?
Âu Dương Hải mĩm cười nói:
- Vãn bối lâu lắm chưa đánh cờ, lão tiền bối, chúng ta đánh thử một ván được không?
Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Không được không được, ván cờ này là ta với một người bằng hữu đánh cá đó. Âu Dương Hải nói: - Không biết các vị cá độ gì?
Cô Thiên Nhân Viên nói: - Tính cá mạng người.
Âu Dương Hải sửng sốt, nói:
- Các vị lấy tánh mạng của mình ra cá độ sao?
Cô Thiên Nhan Vien ngoác miệng cười, nói:
Không phải cá độ mạng chúng ta, mà là mạng của người khác. Âu Dương Hải nghe vậy càng thêm mờmịt, khẽ nhíu mày hỏi: - Là mạng của người nào?
Cô Thiên Nhân Viên cười nói:
- Võ lâm giang hồ trong thiên hạ mỗi người một mạng.
Âu Dương Hải càng nghe càng kỳ lạ, nói như thế ván cờ này có liên quang đến vận mệnh giang hồ võ lâm thiên hạ, làm sao mình có thể nhúng tay vào??
Chàng nghĩ chưa xong, Cô Thiên Nhân Viên cười ha hả nói: - Thằng nhỏ Âu

Dương , ngươi có muốn biết câu chuyện này không? Âu Dương Hải nói: - Câu chuyện gì?
Cô Thiên Nhan Viên nói:
- Vào bốn mươi năm trước, có một quái nhân cực kỳ hunh ác, tính gã vốn hiếu sát, lúc đó giết người khó mà đếm hết được, mà vì võ công của gã quá cao, nên mãi vẫn không có ai là đối thủ của gã, tuy các phái trong thiên hạ đều muốn giết gã nhưng khó mà toại nguyện được?
Âu Dương Hải vừa nghe đã biết người mà lão ta nói có thể chính là lão, nhưng Âu Dương Hải vẫn giả vời không biết, hỏi: - Lão tiền bối, không biết người đó là ai?
Cô Thiên Nhan Viên đột nhiên ngững đầu hú lên một tiếng? Thân người như mũi tên vừa rời khỏi dây cung bay vút ra? Âu Dương Hải thấy lão từ trên không trung cao mười trượng tung mình nhảy thẳng xuống, rất lấy làm khâm phục, chàng cũng cúi đầu nhìn xuống.
Chỉ thấy thân ảnh của Co Thien Nhân Viên như ánh chớp rơi xuống đất.
Hoá ra trước ngôi chùa còn có ba người áo đen đứng đó từ lúc nào, chỉ nghe Cổ Thiên Nhân Viên lại hú lên một tiếng kinh tâm động phách, tiếp liền sau đó là ba tiếng kêu thảm khốc?
Ba người áo đen, tất cả đều ngã xuống!
Âu Dương Hải trông thấy thủ pháp giết người nhanh như chớp của lão, kinh hãi vô cùng. Một tiếng cười vang lên?
Vù một tiếng, Cô Thiên Nhân Viên lại từ mặt đất bay lên nóc chuông lầu.
Âu Dương Hải trông thấy vậy chàng mơ hồ không tin rằng võ lâm lại có thứ thân pháp tuyệt nhanh như thế, chàng không khỏi nhìn quái nhân ngẩn ngơ.
Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Tiểu tử, ba tên đó là người của Bạch Hoàng giáo cho nên ta giết chúng liền không do dự.
Âu Dương Hải ủa một tiếng:
- Nếu không phải vãn bối tận mắt nhìn thấy, thì vãn bối cũng không tin lão tiền bối lại có võ công tinh tuyệt như vậy.
Cô Thiên Nhân Viên đắc ý cười nói:
- Thiên hạ chỉ có võ công một người làm lão phu bội phục, ngoài ra? hề hề? Sự thực, võ lâm hiện nay người có võ công cao cường giống như Cô Thiên Nhân Viên thật hiếm thấy.
Co Thiên Nhân Viên cười một trận, nói:
- Thằng Âu Dương, lão phu nói cho ngươi biết, quái nhân mà ta nói đó chính là ta.
Âu Dương Hải đã biết trước chính là lão, giả bộ ủa một tiếng, nói: - Không ngờ cả đời vãn bối lại có dịp hạnh ngộ lão tiền bối.
Cô Thiên Nhan Viên nói tiếp:

- Nếu như bốn mươi năm trước ngươi gặp ta thì coi như ngươi gặp vận xui rồi.
Âu Dương Hải hỏi:
- Lão tiền bối, tiền bối nói từng có một người võ công làm tiền bối bội phục, không biết là người nào? Co Thiên Nhân Viên không trả lời câu hỏi của chàng, nói: - Năm đó, lão phu cơ hồ làm điên đảo cả giang hồ võ lâm, có một hôm, chợt có một người thanh niên bảo ta không nên giết người, lúc đó ta cảm thấy người thanh niên này thật cả gan.
Âu Dương Hải nói:
- Lão tiền bối có thử sức với người đó không?
Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Ta đã xuất thủ đánh gã ba chiêu nhưng gã đều khéo léo tránh được, đột nhiên gã móc ra một cây sáo thổi lên một khúc, thật kỳ quái, tiếng sáo đó làm cho tâm thần của ta hơi phủ động, không suất thủ đánh hắn nữa, thế là thanh niên đó cất cây sáo, nói với ta rằng tuy võ công gã không bằng ta nhưng có thể dúng tiếng sáo điều khiển được tâm thần của ta.
Âu Dương Hải than rằng:
- Vạn vật trên thế gian này thật lắm điều kỳ lạ, người thổi sáo mà lão tiền bối nói không biết xưng hiệu là gì?
Cô Thiên Nhân Viên vẫn không trả lời câu hỏi của chàng, tiếp tục nói: - Từ hôm đó về sau, bọn ta trở thành bạn hữu, nữa bước không rời, mỗi lần lão phu không nhịn được muốn giết người, gã bèn cá độ cờ tướng với ta, gã nói:
- Nếu ta chơi cờ thắng gã, gã sẽ không ước thúc ta đi giết người nữa, thế rồi bốn mươi năm qua, cờ tướng của ta vẫn luôn luôn thua gã?
Âu Dương Hải nghe vậy bỗng tỉnh ngộ, hoá ra lúc nảy Cô Thiên Nhân Viên nói: ? Ván cờ này cá độ tính mạng của người trong võ lâm giang hồ?, nguyên do của nó chính là đây. Quả nhiên với tuyệt kỷ thân thủ giết người của Cô Thiên Nhân Viên mới rồi, cứ mặc nhiên tha sức tung hoành trên giang hồ thì đích thực là mối hoạ lớn, không biết có bao nhiêu người trong võ lâm phải chết dưới tay lão. Âu Dương Hải nghĩ ngợi, khẽ hít một ngụm không khí trong lành, nói: - Lão tiền bối, có phải người tính trở lại giang hồ để giết người?
Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Nhưng cờ thức của ta thủy chung vẫn thua gã.
Âu Dương Hải nói:
- Nếu có một ngày tiền bối đánh cờ thắng người đó, tiền bối có muốn làm theo lời ước. Trở lại giang hồ để giết người chứ? Cô Thiên Nhân Viên cười nói: - Bốn mươi năm nay hung tính của ta đã bị đức tính của gã cảm hoá không ít, nếu không thì ngươi đời nào còn sống nữa! Hề hề? nhưng giang sơn dễ đổi, bản tánh khó dời, mới rồi hung tính của ta lại nhen nhóm lên,

giết ba người của Bạch Hoàng giáo.
Âu Dương Hải nghe lời nói của lão đầy dẫy mâu thuẫn, cảm thấy tính cách người này kỳ lạ, khó mà đoán bắt được, giống như loài cầm thú tính hoang dã khó thuần.
Kỳ thực chàng đâu có biết Cô Thiên Nhân Viên vốn là sự kết tinh hỗn hợp giữa người và thú!
Bổng nhiên?
Từ nơi xa xăm bay đến một luồng ngư âm rõ ràng, bay vào trong tai Âu Dương Hải: - Âu Dương Hải, hiện tại tuy vết thương của người đã khỏi rồi, nhưng ngươi vẫn chưa thoát khỏi? Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật?. Nếu không mau chóng giải trừ, tiếng? Lạc phách cầm? vừa nổi lên thì thần trí của ngươi bị khống chế, trên thế gian này người có thể giải trừ? Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật? chỉ có một mình Cô Thiên Nhân Viên, ngươi không nên cho hắn là ngu ngốc, kỳ thực Cô Thiên Nhân Viên rất thông minh linh tri, hơn nữa lão lại có mối quan hệ với giáo chủ Bạch Hoàng giáo rất không bình thường, ngươi tuyệt đối phải đem cách phá giải thế cờ ra tương ước, để lão chưa khỏi bệnh cho ngươi.
Âu Dương Hải nghe thấy giọng nói truyền âm nhập mật này liền biết là giọng nói của người thổi sáo đêm qua, nhưng chàng nghĩ không ra kỳ nhân này là nhân vật nào?
Dường như người thổi sao biết rất rõ tất cả thình hình của mình, với mấy lần ngầm tương trợ, đương nhiên sẽ không làm hại mình.
Nhưng lời nói của ông ta lại làm cho chàng cảm thấy kỳ lạ vô cùng?
Cô Thiên Nhân Viên rõ ràng mới giết chết người của Bạch Hoàng giáo, vì sao người ấy, ta lại nói Cô Thiên Nhân Viên và Bạch Hoàng giáo chủ có quan hệ không bình thường?
Đột nhiên, Âu Dương Hải trông thấy đôi mắt của Cô Thiên Nhân Viên bắn ra môt luồng phảng quang rợn người, chăm chú nhìn Âu Dương Hải, chàng kinh thầm, cảnh giác.
Chỉ nghe Cô Thiên Nhân Viên cười mấy tiếng quái gỡ, nói: - Thằng nhỏ Âu Dương, người có thể nhìn ra cách phá giải ván cờ này không?
Âu Dương Hải nhìn thần sắc đầy vẽ hung dữ của lão, không biết lúc này trong bụng lão đang mưu tính gì, trả lời: - Để vãn bối xem kỷ Chàng chăm chú nhìn vám cờ. Rất lâu! Rất lâu sau?
Âu Dương Hải ủa lên một tiếng, chàng nhớ lại đã từng thấy thế cờ này lúc nào rồi, có điều không nhớ ra thấy nó ở đâu và ai đánh.
Cô Thiên Nhân Viên sốt ruột quá hỏi: - Sao? Ngươi nghĩ ra chưa?
Âu Dương Hải mĩm cười, nói: - Thế cờ này vãn bối có thể phá.
Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Nếu như ngươi có thể đem cờ của quân đỏ chuyển nguy thành an ta sẽ cho

người một thứ.
Âu Dương Hải cười nói:
- Không biết lão tiền bối muốn cho vãn bối cái gì?
Cô Thiên Nhân Viên móc từ trong người ra một cái hộp bằng ngọc,? tách? một tiếng, nắp hộp bật mở.
Ngay lúc đó Âu Dương Hải cảm thấy một luồng khí lạnh xông lên, bên trong hộp phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, thêm ánh sáng mặt trời chiếu vào làm cho Âu Dương Hải không nhìn rõ là vật gì.
Chàng xê dịch vị trí, lại mở mắt nhìn vào?
Đó là tám thanh tiểu kiếm chỉ dài chừng ba tấc, bề rồng ước chừng nửa tấc, trắng phau như ngọc, nhỏ nhắn tinh xảo, khiến người vừa nhìn là biết ngay vật báu. Âu Dương Hải sững sờ hồi lâu. Từ trước đến giờ chàng chưa từng thấy thứ tiểu kiếm tân kỳ này. Cô Thiên Nhân Viên cười nói: - Tám thanh tiểu kiếm này, ta được nó vào bốn mươi năm trước, lưỡi kiếm bén nhọn vô cùng, luyện được nó ắt là đoạt cả công phu của trời đất, sau khi ta thấy được đó là thứ quí giá, luôn luôn mang theo bên mình, chỉ cần người nói ra cách phá giải ván cờ này ta sẽ tặng ngươi kiếm.
- Tám thanh tiểu kiếm này tuy rằng vãn bối yêu thích, nhưng?
Bỗng giọng nói truyền âm nhập mật lại văng vẳng:
- Âu Dương Hải, tám thanh kiếm này bất luận thế nào ngươi cũng phải có. - ?Nhưng người quân tử bắt cá không thể hai tay.
Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Cái gì mà bắt cá hai tay, ngươi hãy còn muốn thứ gì của ta?
Âu Dương Hải lắc đầu nói:
- Không phải muốn thứ gì của tiền bối, mà là muốn xin tiền bối giúp cho vãn bối một chuyện. Nhưng tám thanh tiểu kiếm này vãn bối yêu thích vô cùng, không nỡ bỏ qua cơ hội này. Cô Thiên Nhân Viên mắng: - Người có thể phá giải được thế cờ này hay không còn chưa biết, mà lại còn trả giá với ta.
Âu Dương Hải nói:
- Nói như vậy thì lão tiền bối đáp ứng yêu cầu của vãn bối rồi! Cô Thiên Nhân Viên nói: - Không biết ngươi muốn thỉnh ta giúp chuyện gì?
Âu Dương Hải nói:
- Chữa cho vãn bối một thứ bệnh khác Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Ta cứ tưởng chuyện gì khó, được! Ta đáp ứng.
Âu Dương Hải không ngờ lão lại dễ dàng đáp ứng yêu cầu của mình, mừng thầm trong bụng, thế rồi nói: - Thế cờ này rõ ràng bên đen thua, nhưng lợi hại nhất là nghi trận mà bên đen bày ra, làm cho người ta không thể thấy là bên đen thua. Lão tiền bối thấy thế nào?
Cô Thiên Nhân Viên trầm ngâm một hồi vẫn nghĩ không ra. Âu Dương Hải cười nói: - Nhưng tuy bên đỏ biết rõ nghi trận của bên đen nhưng lại do dự

không quyết bởi vì đi sai một nước cờ thì bên đen chiếu tướng, quân đỏ thua ngay. Cho nên làm cho bên đen không có cơ hội để triển khai thế công.
Cô Thiên Nhân Viên nhìn Âu Dương Hải hỏi: - ö của ngươi là quân đỏ phải điều xe giữ tướng?
Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Đương nhiên là lấy công làm thủ, hư thủ thực công.
Cô Thiên Nhân Viên vẫn không hiểu, hỏi: - Thế nào là hư thủ thực công?
Âu Dương Hải cười nói:
- Quân đỏ điều xe, giữ tướng, tuy giống như thế thủ, nhưng thật sự chính là kế hoạch tấn công địch ghê gớm nhất.
Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Ta vẫn không biết cách đi thế cờ bày của ngươi, nhưng theo lời ngươi nói, hai con xe, pháo của bên đỏ sẽ bị mất, sau đó thì làm sao ngăn chặn quân lực hùng hậu của bên đen được.
Âu Dương Hải cười ha ha, nói:
- Bên đỏ thí hai con xe và pháo chính dụ cho xe đen và mã đen rơi vào gốc chết, sau đó bên đỏ có thể tiến mã giả vờ công dụ xe địch hồi trân, rồi tiến chế, hợp pháo chiếu tướng?
Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Không ngờ ngươi tuổi còn trẻ mà kỳ nghệ lại cao minh như thế, vừa nhìn đã có thể thấy được cuộc thế toàn bàn, hiếm có hiếm có. Ha! Ha! ha ha ha ha? Cô Thiên Nhân Viên ta đã ẩn cư giang hồ hơn bốn mươi năm, nhưng hôm nay lại sẽ tái xuất giang hồ, thiên hạ phải lại một phen đảo điên hỗn loạn rồi?
Âu Dương Hải nghe nói giật mình, thầm mắng mình vì lợi ích cá nhân lại tạo cơ hội cho tên hỗn thiên ma vương giết hại sinh linh này trở lại võ lâm, như thế sao có thể ăn nói với người trong võ lâm đây?
Mà kỳ nhân ẩn thân truyền ngữ tự nhiên biết rõ tình hình này, vì sao lại kêu mình làm như thế? Chẳng lẽ trong đó còn có nguyên nhân khác? Âu Dương Hải? Ngươi vốn là một người bình thường, không thể ngờ trong một vài ngày ngắn ngủi này, khắp xung quanh ngươi đầy dẫy ân oán giang hồ, thù sát nhuộm máu?
Trong đầu chàng nhất thời hỗn loạn, đột nhiên giọng nói thần bí kia lại văng vẳng truyền đến: - Âu Dương Hải, chúc mừng ngươi, chẳng những đây là vận may của ngươi mà cũng là dịp may của thiên hạ. Bây giờ ngươi có thể nhận tiểu kiếm của lão ta, sau đó nói cho lão ta biết tình hình trúng độc? Nhiếp hồn thuật? của mình. Đợi tối nay canh ba ngươi trở lại nơi này gặp ta.
Giọng nói vừa dứt, xung quanh im ắng tịch mịch. Bỗng nghe Cô Thiên Nhân Viên cười nói:
- Tám thanh kiếm này đã là của ngươi. Trên mình ngươi có bệnh tật gì nói ra

đi, ta sẽ lập tức chữa cho ngươi.
Nói xong, lão lấy chiếc hộp ngọc đưa cho Âu Dương Hải. Âu Dương Hải đem chiếc hộp cất vào người, nói:
- Vãn bối đã trúng? Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật? của Bạch Hoàng giáo.
Co Thiên Nhân Viên trầm sắc mặt hỏi: - Sau ngươi biết ta có thể giải được tà thuật này?
Âu Dương Hải thấy vẽ mặt khá lạ của lão, trong bụng hơi sợ, vội vã đáp: - Vãn bối thấy lão tiền bối là kỳ nhân cái thế, thứ tà thuật này nhất định có thể giải được, kỳ thực vãn bối cũng không dám đoán định lão có thể chữa được bệnh này hay không.
Cô Thiên Nhân Viên cười nói:
- Hảo tiểu tử, ta đã vào tròng của ngươi rồi.
Nói xong tay trái cũa Cô Thiên Nhân Viên nhanh nhẹn chụp lấy uyển mạch của Âu Dương Hải. Âu Dương Hải cảm thấy cái bấu chụp tay này của lão ẩn chứa thủ phát vô cùng tinh vi ảo diệu. Làm cho chàng không cách nào tránh khỏi, chỉ cảm thấy mạch môn cổ tay phải đã bị chụp trúng.
Đột nhiên một giọng nói lanh lãnh quát lên. - Lão chớ hại hắn ta!
Chỉ thấy trên nóc gác chuông một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt luân đứng đó, nàng là Khiên Thủ bang chủ Lý Xuân Hoa.
Âu Dương Hải trông thấy nàng máu nóng bốc lên hừng hực, chàng quên hết sự đau đớn của uyển mạch cổ tay bị bấu, phần Cô Thiên Nhân Viên lại vô cùng kinh ngạc, lão không ngờ thiếu nữ xinh đẹp này lại cũng có thể lên được nóc chuông mà lão không hề phát giác ra!
Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói:
- Lão tiền bối, lão có chữa hay không chữa cho vãn bối hoàn toàn tuỳ lão, lão bỏ tay ta ra?
Cô Thiên Nhân Viên nới tay ra hỏi: - Nha đầu ấy là ai?
Âu Dương Hải nói:
- Là người Tố Nữ thất âm chỉ đả thương vãn bối.
Lý Xuân Hoa nghe thế vô cùng kinh ngạc, không ngờ chàng lại nói trúng võ công sư môn của mình, nhưng nàng thấy Âu Dương Hải với ánh mắt phẫn hận nhìn mình, lòng không khỏi lo lắng.
Cô Thi6en Nhân Viên lạnh lùng nói:
- Thằng nhỏ Âu Dương, ta nói thực với ngươi, cả gầm trời này, người có thể giải được Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật chỉ có ta và bằng hữu của ta liên thủ mới có thể giải được, như thế thì xem ra ngươi được người bằng hữu đó của ta sai khiến đến đây, kỳ nghệ của ta hơi kém một chút nên bị mắc mưu hắn, thôi cũng đành theo lời ước mà chữa cho ngươi.
Âu Dương Hải thảnh nhiên nói:
- Lão chữa hay không chữa không can hệ gì mấy!

Cổ Thiên Nhân Viên cười một hồi rồi nói:
- Đó chính là nhược điểm của ta, cho nên hắn mới thừa cơ hội lừa gạt ta, để cho ta vào tròng, ha ha? nhưng lão phu nầy khi đã hứa thì không bao giờ nuốt lời.
Cô Thiên Nhân Viên móc ra một viên thuốc màu đen, nói:
- Hoàn thuốc này, năm trước Bạch Hoàng giáo chủ tặng riêng mình ta ba viên, bây giờ còn lại một viên, ngươi giữ lấy, chúng ta sau sẽ còn gặp lại.
Nói xong, lão lắc mình nhảy xuống nhanh như tên bắn. Lúc đó chợt nghe Lý Xuân Hoa kêu lên: - Xin tạm thời dừng bước!
Lý Xuân Hoa cũng bay vụt xuống .
Thế rơi của Cô Thiên Nhân Viên rất mau nhưng Lý Xuân Hoa cũng bay theo nhanh như sao xẹt. Cô Thiên Nhân Viên thình lình đảo người lộn một cái, tay áo phất lên một trận kình phong cuốn ra? Lý Xuân Hoa biết lợi hại, tà áo xanh phiêu động, lưỡng chưởng tả hữu tung ra.
Hai đạo ám kình vừa va chạm, tiếng thét vang trời.
Lý Xuân Hoa bị chấn động bay lên ba trượng rồi khẽ rơi xuống.
Cô Thiên Nhân Viên thấy nàng tiếp được một đạo chưởng lực của mình mà vẫn an nhiên không sao cả, sắc mặt lão trầm xuống, hai mắt nhìn Lý Xuân Hoa chằm chằm hỏi: - Mi là đồ đệ của ai?
Lý Xuân Hoa nói:
- Gia sư đã tạ thế, xin thứ cho tội không nói đến tên người, tiểu nữ có chút chuyện muốn thỉnh giáo lão tiền bối.
Cô Thiên Nhân Viên cười nhạt, nói: - Có chuyện gì cứ nói.
Lý Xuân Hoa nói:
- Trước tiên xin thỉnh giáo tôn tánh đại danh của lão tiền bối?
Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Lão phu không bao giờ nói ra danh tánh.
Lý Xuân Hoa lại nói:
- Thứ hai là xin hỏi lão tiền bối và Bạch Hoàng giáo chủ không biết quan hệ ra sao?
Cô Thiên Nhân Viên lạnh lùng mói:
- Chuyện này thì lại càng không thể trả lời được, bởi vì ta và hắn có ước hẹn trước kia .
Lý Xuân Hoa cau mày nói:
- Thứ ba là xin hỏi lão tiền bối? Thất hồn đàn? của Bạch Hoàng giáo và cả thuốc giải? Lạc Phách cầm nhiếp hồn thuật? điều chế thế nào?
Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Cách điều chế, ta không biết, cho nên không cách nào trả lời được.
Lý Xuân Hoa thở dài một tiếng, nói:
- Lão tiền bối, xin lão hãy vì chúng sanh mà tạo phúc, nói ra cách phá giải

thuốc mê.
Cô Thiên Nhân Viên ngửa cổ cười the thé một hồi rồi nói:
- Ngươi có biết lão phu là ai không? Ta nói cho ngươi rõ! Ta chính là Cô Thiên Nhân Viên, bốn mươi năm về trước từng giết người không chớp mắt.
Lý Xuân Hoa hoảng kinh, nói:
- Cô Thiên Nhân Viên?? Không ngờ lão lại? ở nhân gian.
Cô Thiên Nhân Viên lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Mi còn gì để nói nữa?
Lý Xuân Hoa biết được lão là hỗn thiên ma vương của bốn mươi năm trước, trong bụng kinh hãi vô cùng. Nàng vốn được nghe rằng Cô Thiên Nhân Viên là hung thần ngày trước, người này hôm nay nếu lại tung hoành võ lâm đại loạn mất, mới nãy vừa nghe nói lão và Bạch Hoàng giáo chủ rất thân quen, nếu lão gia nhận Bạch Hoàng giáo, thì hậu quả càng thêm khó lường.
Lý Xuân Hoa biến động thanh sắc, cất tếing hỏi:
- Xin hỏi lão tiền bối hôm nay muốn đi đâu?
Cô Thiên Nhân Viên trầm sắc mặt gằn giọng nói:
- Cái đó con nít như mi mà cũng lắm làm gì mà lãi nhải hoài không chịu thôi?
Lý Xuân Hoa nói:
- Xin hỏi lão tiền bối, người đã ẩn cư giang hồ mấy mươi năm, có phải lại muốn tái xuất võ lâm không?
Cô Thiên Nhân Viên cười rú lên, nói:
- Đã lâu rồi ta lại phải đại khai sát giới, dương oai võ lâm.
Lý Xuân Hoa nghe vậy, biến sắc, nghĩ thầm:
- Có thể thấy được tánh nết hung hãn độc ác của Cô Thiên Nhân Viên vẫn còn, võ lâm chúng sanh khó tránh khỏi lao lung lần này, Lý Xuân Hoa ta thân đà ở trong giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, lần này đâu thể để lão ma đầu này rời khỏi đây?
Nghĩ xong nàng nói khẽ:
- Thứ cho vãn bối thất lễ mạn phép khuyên ngăn lão tiền bối, nên theo chính nghĩa. Thế thiên hành đạo làm việc thiện chớ đừng có giết người bừa bãi nữa .
Cô Thiên Nhân Viên trầm nét mặt nói: - Con nha đầu này cả gan dám giáo huấn lão phu?
Lý Xuân Hoa nói:
- Nếu lão tiền bối còn chấp mê bất ngộ thì e sau này hối hận đã trể!
Cô Thiên Nhân Viên lửa giận ngùn ngụt, quát lớn: - Mi còn nói hồ đồ nữa đừng trách ta lấy cái mạng của mi!
Lý Xuân Hoa cười nhật nói:
- Nếu như lão tiền bối không muốn qui ẩn giang hồ, hôm nay tiểu nữ phải xin lãnh giáo!

Cô Thiên Nhân Viên buông tiếng cười đinh tai nhức óc, nói:
- Không ngờ lão phu mấy năm nay không đi lại trên giang hồ, ngay cả con nhỏ này cũng dám chọc giận!
Lý Xuân Hoa nói:
- Nếu lão không tin thì hãy thử một chiêu của ta xem sao!
Vừa nói xong nàng đã búng ra một chưởng! ? Soạt!? một tiếng khẽ!
Cô Thiên Nhân Viên nhún vai, lùi sau ba bước sắc mặt đột biến. Không ngờ một chỉ này của Lý Xuân Hoa bên trong có kình lực cực mạnh, công lực bá đạo, Cô Thiên Nhân Viên trúng qua chiêu này hơi bị thương nhẹ.
Lý Xuân Hoa tung ra chiêu này chỉ thấy Cô Thiên Nhân Viên khẽ lùi ba bước, nàng cũng cảm thấy kinh hãi.
Song chưởng của Cô Thiên Nhân Viên chấp lại, mắt bắn ra tia hung quang trừng trừng nhìn Lý Xuân Hoa.
Lúc này Âu Dương Hải từ trên nóc gác chuông leo xuống, chàng thấy Cô Thiên Nhân Viên đang tập trung vận công lực, muốn dùng độc chiêu hạ thủ giết chết Lý Xuân Hoa?
Lý Xuân Hoa mặt lạnh như sương giá, ngầm điều khí chuẩn bị đề phòng.
Bổng nhiên Cô Thiên Nhân Viên quát lớn một tiếng? Hữu chưởng giơ lên đánh thốc tới!
Một luồng khí âm hàn sát khí mãnh liệt ập vào người của Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa tay cũng đưa lên, kéo vèo đánh ra bốn chưởng.
Chân lực nội công của hai bên đều thi triển. Chương kình của Lý Xuân Hoa vừa tiếp xúc nội công cương kình của Cô Thiên Nhân Viên, tâm thần nàng lập tức bị xáo động!?
Nàng vội vã tung người nhảy lên, tay hữu lẹ làng rút từ vai ra một thanh trường kiếm?
Cô Thiên Nhân Viên quát:
Lão tung người lên cao ba trượng, thi triển tuyệt kỷ khinh công? Bình Bộ đăng không? nhắm Lý Xuân Hoa xông tới.
Ngay lúc Cô Thiên Nhân Viên tung người lên, Lý Xuân Hoa chuyển vận chân khí nhẹ nhàng đáp xuống đất, Cô Thiên Nhân Viên thuận thế hồi chưởng rơi theo.
Lý Xuân Hoa trường kiếm vung lên một đao ngân quang, Lướng vào thân mình rơi xuống của Cô Thiên Nhân Viên đâm tới! Đây là kỷ thuật tối cao trong kiếm pháp, nếu đạt được công lực? thuần thanh thì dùng chiêu kiếm tâm hợp nhất? này có thể đả thương người ở ngoài hai mươi trượng, nhưng công lực của Lý Xuân Hoa đối với kỷ thuật này hãy còn thấp, tuy nhiên có thể ráng sức thi triển được nó, uy lực cũng không kém phần lợi hại.
Cô Thiên Nhân Viên bất giác hoảng kinh, tay phải đánh thốc xuống hai luồng chưởng phong mạnh mẽ ngăn chặn kiếm khí phóng lên, mượn

thế trầm chân khí tại đan điền thủ lại xung kình, chân vừa chạm đất liền nhảy búng ra sau hơn hai trượng.
Kình lực của Lý Xuân Hoa kém hơn, bị thế đánh xuống ngăn chặn đầy uy lực của Cô Thiên Nhân Viên, không thể nào sử kiếm đâm theo người vừa rơi xuống đất, kiếm quang vụt thu về.
Bởi vì thuật?ngự kiếm? này rất tiên hao nguyên khí, sau khi Lý Xuân Hoa rơi xuống thì thấy choáng váng, vội vã ngưng thần hành công, vân khí điều tức.
Con mắt vàng của Cô Thiên Nhân Viên bắn ra tia sáng rợn người, nói: - Con nhỏ này lợi hại thật, hôm nay nếu mi không chết, không đến mười năm sau, trên giang hồ sẽ không ai thắng nỗi mi.
Lý Xuân Hoa cười ngượng nói:
- Cũng như vậy, nếu hôm nay ông rời khỏi đây thì giang hồ võ lâm sẽ phải một phen gian khổ.
Cô Thiên Nhân Viên cười nhạt, nói:
- Nếu mi còn có vận may thì hãy tiếp lão phu một chiêu nữa!
Nói xong, Cô Thiên Nhân Viên đánh thốc một chưởng.
Lý Xuân Hoa cảm thấy một luồng khí lạnh xâm nhập vào người, vội vã vận khí giữ lấy tạng phủ, phong bế yếu huyệt.
Tiếp đó nàng thét lên, thanh trường kiếm chém ra một luồng sáng bạc!
Nhưng kiếm quang vừa cất lên thì kiếm khí đã hoàn toàn tắt ngấm? Hai vai Lý Xuân Hoa lắc lư liên tục, mắt trắng bệch như giấy, loạng choạng lùi lại phun ra một búng máu tươi rồi té nhào xuống đất, thanh trường khiếm trong tay văng ra một bên.
Một tiếng hú quái dị xé toang mây mù Cô Thiên Nhân Viên quay mình phóng đi?
Ngôi chùa cổ hoang tàn trở lại yên tĩnh!

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 04
ÂM DƯƠNG TÁI HIỆN

Lúc này, chính vào giờ ngọ.
Bầu trời xanh thẳm, từng đám mây tráng trôi qua... Thình lình...
Một tiếng rên yếu ớt... Xé toang bầu không khí tịch mịch của ngôi chùa cổ.
Âu Dương Hải chầm chậm đi đến trước Lý Xuân Hoa.
Chỉ thấy Lý Xuân Hoa mặt trắng bệch, mắt khép lại, đôi lông mày đen nhíu,vẫn còn khe khẽ thoi thóp, bên góc miệng chảy một dòng máu tươi, hiển nhiên nàng bị thương rất nặng, bất tri bất giác! Âu Dương Hải tuy hận nàng, nhưng bây giờ thấy nàng nằm thoi thóp, bất giác cảm thấy tiếc thương, nhất là sau khi chàng vừa trông thấy tuyệt thế võ công của nàng đấu với Cô Thiên Nhân Viên.
Âu Dương Hải cúi xuống nhặt thanh trường kiếm cắm vào bao rồi khe khẽ ôm lấy mình nàng chậm chạp đi đến hành lang đại điện, đặt nàng nằm xuống một nơi tương đối sạch sẽ.
Âu Dương Hải khẽ thở dài ngẩng đầu lên nhìn trời, những dòng tư tưởng trongđầu như quấn lại với nhau nổi hiện, lướt qua?
Chàng vốn không phải là người trong võ lâm, không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi trốn chạy tìm mạng sống đã trải qua những kỳ ngộ, bí mật, kinh nghiệm, phân tranh? Liên tục không ngớt, làm cho chàng bất giác bị cuốn nhập vào ân oán giang hồ, tựa như vĩnh viễn không lúc nào ngơi nghỉ? tuy chàng muống chạy trốn khỏi mối hoạ thị phi này, quay trở về quê nhà khai khẩn ruộng nương trồng trọt cày cấy, sống an tĩnh làm niềm vui vô biên, nhưng, vận mệnh sao trớ trêu, nó như từng đợt sóng cồn liên tiếp phủ ập vào người chàng làm chàng lúng túng, hỗn loạn, chìm đắm, trôi dạt đi?
Trước mắt, làm sao chàng có thể chạy thoát khỏi sự truy sát của Thiếu Lâm Tự?
Và Lý Xuân Hoa trước mặt chàng đây cũng có lúc giành giật tính mạng của chàng?
Nghĩ đến Lý Xuân Hoa, chàng bất giác quay đầu ngó nàng một cái. Lúc này nàng vẫn hôn mê bất tỉnh?
Âu Dương Hải Lị nghĩ đêm nay gặp kỳ nhân nọ xong. Tương lai sẽ ra sao?
Tương lai? Tương lai thật tựa như là giấc mộng, tựa như là ca7u đố!? Bỗng một tiếng hú dài xé bầu không khí bay đến! Một bóng người màu trắng phi nhanh đến ngôi cổ tự.

Âu Dương Hải giật mình , nhìn thân pháp của người đó biết ngay là người võ công không phải tầm thường.
Người áo trắng khẽ dừng bước, nhìn khắp xung quanh rồi từ từ đi thẳng vào trong đại điện.
Âu Dương Hải nhìn kỷ người này, mình mặc áo trường bào màu trắng, thân hình thấp nhỏ, gầy gò như que củi, tuổi độ lục tuần trở lên, đôi mắt lập loáng ánh thần quang nhìn thẳng vào Âu Dương Hải?
Bất chợt, ánh mắt của người áo bào trắng chuyện sang nhìn vào người Lý Xuân Hoa, lão ta giật mình sửng sốt rồi đưa mắt nhìn Âu Dương Hải từ trên xuống dưới, quan sát kỷ lưỡng một lượt.
Sau đó đằng hắng một tiếng quát: - Ngươi là ai?
Âu Dương Hải thấy lão ta xuất ngôn vô lễ, thản nhiên hỏi lại: - Các hạ là ai?
Người áo trắng nghe vậy hơi biến sắc, hỏi khô khốc: - Nàng ta bị ai đã thương?
Lão ta lấy tay chỉ Lý Xuân Hoa đang nằm bên cạnh, hiển nhiên người áo bào trắng này biết không phải bị Âu Dương Hải đả thương.
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Nói người đó ra các hạ cũng không biết, ông hà tất phải hỏi nhiều.
Người áo bào trắng là một cao thủ danh chấn võ lâm, những cao thủ thành danh đối đãi với lão ta không ai là không kính nễ ba phần, không ngờ hôm nay lão ta đụng phải Âu Dương Hải, không khỏi phẫn nộ trong lòng, đột nhiên trừng mắt giận dữ nhìn Âu Dương Hải cười nhạt mấy tiếng, nói:
Huynh đài, lá gan của huynh đài thật không phải nhỏ!
Âu Dương Hải nhướng mày, giận dữ nói:
- Các hạ mở miệng mắng người, gan còn lớn hơn nhiều!
Tình huống này làm cho người áo bào trắng vừa tức giận vừa buồn cười, lão ta đứng sửng một lúc mới nói: - Ngươi có quen biết nàng ấy không?
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- thế thì các hạ là người quen của nàng rồi.
Người áo bào trắng biến sắc, nói:
- Ngươi không quen biết nàng thì đích thị là kẻ địch rồi, hoặc ngươi al2 tặc đạo? hái hoa?
Vừa nói đột nhiên áo bào phất lên, không thấy lão ta chuyển bước, đã xông đến sát trước mặt Âu Dương Hải, hai tay tả hữu đánh thốc tới, một đánh vào ngực một chụp lấy uyển mạch tay trái Âu Dương Hải.
Thân pháp của lão ta quá nhanh không thể tả.
Âu Dương Hải chuyển chân di động ra ba bước tránh khỏi đòn đánh. Người áo bào trắng thấy thân thủ của chàng lanh lẹ kỳ ảo, trong bụng cũng kinh thầm.
Lúc này Âu Dương Hải đột ngột chuyển thân, khí tụ đan điền vận công ra tả

chưởng, đánh vụt tới mãnh liệt vào sau lưng người áo bào trắng, tay pahỉ điểm nhanh vào huyệt ? não hộ ?.
Bạch bào nhân hừ một tiếng, tay phải dùng chiêu ?Cân trần thanh đàm?, chặn đứng hữu chiêu của Âu Dương Hải, ta chưởng dùng chiêu Thần Long hiện trảo? chụp xuống, uy lực mãnh liệt vô biên.
Âu Dương Hải trông thấy thế đánh, không tiếp không nhảy lùi lại ra sau nhường một chiêu, bởi vì chàng chưa muốn quyết đấu với người áo bào trắng, cho nên tay trái súc tích một lực, thủ lại không phát ra.
Người áo bào trắng cũng không truy bước nữa, bởi vì ông ta thấy mặt mũi Âu Dương Hải nghiêm chánh, thái độ quết không giống như kẻ xấu, do đó lão dừng tay, thảnh nhiên nhìn Âu Dương Hải cười nhạt, nói: - Một chiêu giao tiếp, thân thủ các hạ thật bất phàm, nhưng với công lực của các hạ thì không thể nào đã thương Khiên Thủ bang chủ được?
Âu Dương Hải hừ một tiếng nói:
- Trước mắt thì võ công của nàng hơn ta một bậc, nhưng cuối cùng cũng sẽ có một ngày nàng thất bại dưới tay ta.
Người áo bào trắng nghe thế sắc mặt đột biến nói: Nói như vậy thì người có sự thù hận với Lý bang chủ. Âu Dương Hải nói: - Đương nhiên là có sự thù hận rất sâu sắc với nàng.
Bach bào nhân nghe nói thế, lập tức liền phán đoán người trước mặt nhất định tập trung sức mạnh nhiều người tìm Lý Xuân Hoa báo thù, đánh nàng bị thương, lúc này nhân lúc nàng hôn mê, động tà niệm muốn?
Nghĩ xong lão ta nổi sát khí, xông tới mấy bước đồng thời giận dữ quát lên: - Ngươi đừng mong báo thù nữa!
Không đợi cho Âu Dương Hải mở miệng, Người áo bào trắng dùng một chưởng rất độc đánh thẳng vào chàng.
Âu Dương Hải vội đưa chân phải nhanh lên nửa bước, thân người chuyển xéo qua, hoành chưởng chém qua.
Thân hình người áo bào trắng linh hoạt vô cùng, xoay chân trái nhanh lại, song chưởng liên tiếp tung ra, chớp mắt đã đánh ra bốn chưởng mà lực đạo mỗi chưởng mỗi lúc thêm uy mãnh hơn.
Âu Dương Hải nhất thời bị lão ta đoạt mất tiên cơ, phải lùi ra sau liền liền.
Hai người xoay vòng với nhau, chớp mắt đã giao đấu được mấy chiêu.
Người áo bào trắng thầm kinh hãi:
- Gã thiếu niên này không biết là ai? Võ công lại thâm hậu như thế, nếu không xuất độc chiêu e rằng khó sát thương được gã?
Bỗng chưởng thế của người áo trắng biến đổi, kình lực trở nên vô cùng thâm hậu, hàm ẩn trong đó 1 lực hút, phù trầm biến hoá, từng lúc từng lúc tinh vi như nhện giăng tơ.
Cao thủ tư võ, đôi bên phải dành tiên cơ, không được có một chút sơ suất

nào, tuy Âu Dương Hải thân hoài tuyệt kỷ nhưng kinh nghiệm đối địch không nhiều, mỗi khi xuất thủ biến chiêu đều bị người áo trắng dùng chưởng truy ra liên miên ngăn đỡ, dù mang một thân bản lĩnh cũng khó mà thi triển.
Lúc này Âu Dương Hải bị chưởng kinh âm nhu của đối phương bức lùi lại phía sau liên tiếp. Không đánh trả lại được.
Người áo bào trắng thừa thế cứ đánh tới, làm Âu Dương Hải nổi điên, hú một tiếng dài, chân tay đấm, chép, chặt, điểm tất cả đánh ra mười chiêu mãnh liệt.
Người áo bào trắng hét lên, đưa song chưởng ra tấn công rất nhanh. Trong khoảng khắc, chưởng ảnh tung hoành, kình phong đầy trời, người áo bào trắng bị Âu Dương Hải đánh một trân điên cuồng, khó mà tiến lên một bước nào.
Hai người quyết đấu một hồi lâu. Âu Dương Hải càng đấu càng thâm dũng mãnh, từ từ thế trận trở nên cân bằng.
Người áo bào trắng tựa như không kiên nhẫn đánh lâu được nữa, phóng ra hai chưởng vèo vèo rồi nhảy lùi ra sau năm thước, đứng im vận khí hành công.
Âu Dương Hải nghĩ:
- Nếu để đối phương vận công phát chưởng tất nhiên chống lại không dễ ta phải tiên phát chế nhân mới được.
Vừa nghĩ, lập tức tụ chân khí giơ tay quát lớn: - Hãy nếm thử một chưởng của ta!
Chàng phát chưởng đánh vù ra một luồng kình lực nóng bỏng ập đến người áo bào trắng.
Người áo bào trắng đã biết công lực thâm hậu của Âu Dương Hải, không dám khinh thường, hơi dịch sang bên trái nửa bước, song chưởng cùng đánh ra.
Hai luồng tiềm lực vừa tiếp chạm, tức thì nổi lên một trận gió dữ dội. Dường như công lực của người áo bào trắng kém một chút, chưởng lực của lão ta bị chưởng lực mạnh mẽ vô bờ của Âu Dương Hải tiếp chạm đánh tiêu tan hết.
Ai ngờ Người áo bào trắng trong lúc đó, song chưởng lại bung trở lại! Đột nhiên một tiếng quát lớn: - Âu Dương Hải lão đệ mau lùi lại, đó là chưởng lực âm độc?
Một bóng người vùn vụt chạy đến, cổ tay lắc mạnh kình phong ào ạt tuôn ra!
Mấy luồng tiềm lực vừa tiếp chạm, lập tức cuốn tung đá sỏi trên mặt đất, tung bay lên mù mịt.
Chỉ thấy ba bóng người ở ba nơi, Âu Dương Hải, Người áo bào trắng và người mới đến, ai nấy đều lùi ra ssau ba bốn bước.
Người áo bào trắng đưa mắt quan sát người mới đến, lạnh lùng nói: - Các hạ là ai? Công lực thật thâm hậu!

Lúc này Âu Dương Hải nhìn thấy rõ người mới đến, chính là Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp.
Truy phing tú sĩ Công Tôn Lạp cười ha ha, nói:
- Đâu dám, đâu dám, các hạ đúng là Bách độc Tẩu Lang Dật đạo huynh, ha ha đệ Công Tôn Lạp đã lâu được nghe đại danh của Tôn huynh, mấy lần muốn bái kiến, chỉ vì trưởng huynh như mây bay, khi chỗ này khi chỗ khác, hôm nay được gặp thật là may mắn vô cùng. Bỗng nghe một giọng nói quen thuộc kêu lên: - Âu Dương tướng công?
Hoá ra là Lý Xuân Hồng cũng tới, nàng vừa thấy Âu Dương Hải thì vui mừng khôn xiếc đang lúc muốn chạy đến tái chợt thấy Lý Xuân Hoa nằm trong điện, lập tức xông tới thất kinh gọi lớn: - Tư tư?
Công Tôn Lạp nghe thấy tiếng kêu của Lý Xuân Hồng, quay người alị nhìn cũng hoảng hốt chạy đến.
Âu Dương Hải nói:
- Lý cô nương, tư tư của cô bị người ta đánh trọng thương, nàng hôn mê bất tỉnh đã nấy khắc rồi!
Lý Xuân Hồng quá đau xót vội vã xem xét kỷ trên người Lý Xuân Hoa, nắm lấy uyển mạch cổ tay của nàng xem thử Lát sau, nước mắt của Lý Xuân Hồng tuôn rơi lả chả, từng giọt từng giọt tựa trân châu.
Công Tôn Lạp thấy thế bất giác hoảng kinh, ông vốn biết Lý Xuân Hồng rất tinh tường y thuật, nếu không phải bị thương nặng thì làm sao nàng lại rơi nước mắt, thế là vội vã hỏi: - Lý họ pháp, bang chủ làm sao rồi?
Lý Xuân Hồng run run nói:
- Tư tư bị thương rất nặng, thật không ngờ tư tư lại bị người đánh trọng thương như thế?
Phải, với trình độ võ thuật của Lý Xuân Hoa, võ lâm hiện nay lại có mấy người làm bị thương nàng nổi?
Công Tôn Lạp quay đầu nhìn Âu Dương Hải nói: - Âu Dương lão đệ, tình huống này xảy ra thế nào?
Bách Độc Tẩu vốn cho rằng Âu Dương Hải dùng nhiều người họp lại đánh bị thương Lý Xuân Hoa, nhưng bây giờ trông thấy họ đều là người thân, nhất thời không dám chỉ ra hung thủ là Âu Dương Hải, kỳ thực lão ta cũng hoang mang không biết được chân tướng sự việc ra sao.
Âu Dương Hải nói:
- Nàng bị Cô Thiên Nhân Viên đánh bị thương.
Mọi người tại đó nghe đến cái tên Cô Thiên Nhân Viên đều kinh hãi, Công Tôn Lạp trầm giọng nói: - Cô Thiên Nhân Viên là hầu nhân quái dị điên cuồng, giết hại vô số người trong giang hồ năm xưa.
Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Trừ lão ta ra, ai lại có thể đã thương được Lý cô nương?

Lý Xuân Hồng than rằng:
- Tư tư của tôi bị thương nặng như thế này. Âu Dương tướng công có phải huynh còn hận tư tư?
Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:
- Bây giờ thì mọi người đã đến đây rồi, ta không cần phải ở lại đây nữa, chúng ta sau này sẽ gặp lại.
Nói xong, Âu Dương Hải quay mình bước đi. Bách Độc Tẩu Lang Dật quát:
- Tạm dừng bước!
Lão phóng đến cản trước mặt Âu Dương Hải nói: - Chuyện của chúng ta còn đã xong đâu?
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Nếu các hạ nhất định muốn quyết một trận thắng phụ thì còn chần chờ gì nữa.
Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp biết rõ trình độ võ công của Bách Độc Tẩu, lão là nhân vật bạch đạo trong võ lâm, nhưng không biết lão và Âu Dương Hải có xung đột gì? Công Tôn Lạp nói to: - Lang huynh, Âu Dương Hải lão đệ, hai vị có nể mặt của ta mà ngưng ngay chuyện xung đột này không?
Bách Độc Tẩu lang Dật cười nhạt nói:
- Nói hay lắm. Dù là chuyện lớn như trời, nhưng trước mặt Công Tôn huynh cũng nên dẹp bỏ, có điều người này ngạo mạn khinh người, không biết sư phụ của hắn là ai?
Công Tôn Lạp nói:
- Tất cả hãy để đệ giải thích cho Lang huynh sau, không biết Lang huynh vội vã đến đây là có chuyện gì?
Bách Độc Tẩu Lang Dật Đạo cười, nói tiếp:
- Ngày trước tại Lạc Dương gặp Thanh Thành Cô Mộc đạo trưởng, được biết những chuyện có liên quan đến Khiên Thủ bang, nên đến đây bái hội Lý bang chủ, không ngờ trên đường lại gặp quí bang chủ đang hôn mê và thanh niên này?
Lúc này Âu Dương Hải lặng lẽ bỏ đi hơn mười bước, bỗng nghe thanh âm của Lý Xuân Hồng kêu gọi: - Âu Dương tướng công?
Âu Dương Hải bất giác dừng lại, Lý Xuân Hồng ôm lấy Lý Xuân Hoa trên tay, chầm chậm đi đến, đôi mắt ngấn lệ, nói: - Âu Dương tướng công, dù tư tư có đối xử với huynh không phải, nhưng tiểu nữ lại?
Âu Dương Hải trông thấy dòng lệ đáng thương của nàng, bất giác thở dài, nói: - Tư tư của cô hầu như là đánh chết ta, cô nương có biết không? Lý Xuân Hồng khe khẽ gật đầu, nói: - Tư tư rất hối hận, hai cúng ta đã tìm huynh cả ngày.
Âu Dương Hải nói:

- Cô nương là người lương thiện, nhưng tư tư của cô cực kỳ độc ác thâm hiểm, nàng có ý biểu thị hối hận, để nhận được sự lượng thứ của cô nương.
Lý Xuân Hồng thấy mặt Âu Dương Hải lộ vẻ giận dữ, nội tâm càng thêm đau khổ, nước mắt tuôn rơi lả chả, buồn bã nói: - Hiền huynh không thể quá kích động, đem sự tình nghĩ xấu như vậy. Kỳ thực Lý tư tư không hề có tâm tính như thế.
Âu Dương Hải nói:
- Được, vậy tại hạ tin cô nương.
Lý Xuân Hồng nói:
- Nếu tư tư còn có thể sống sót, nhất định sẽ xin lỗi hiền huynh. Âu Dương Hải kinh hãi hỏi: - Sao? Nàng thật sự bị thương ghê gớm vậy ư?
Lý Xuân Hồng gật đầu bi thương nói:
- Tư tư bị một thứ chưởng âm độc rất lợi hại đã thương, hàn độc đã xâm nhập vào sáu mạch tam dương tam âm, nếu không có nội lực thâm hậu, e rằng đã chết, nhưng?
Nàng nói đến đây lại nứa nở, Công Tôn Lạp đứng bên cạnh cũng hiện vẻ ảm đạm, Âu Dương Hải sửng sốt kêu lên: - Lý cô nương, y thuật của cô như thần, chẳng lẽ?
Lý Xuân Hồng lắc đầu than rằng:
- Chưởng lực âm độc mà tư tư bị trúng thứ chân lực nội gia của Cô Thiên Nhân Viên, mượn sức mà đem chất hàn độc xâm nhập vào trong huyết mạch, loại nội thương này với công lực của tiểu nữ thì không cách nào chữa được.
Âu Dương Hải đột nhiên nhớ đến lời nói của Cô Thiên Nhân Viên nói lúc đánh Lý Xuân Hoa:
- Nếu hôm nay ngươi có thể sống sót thì không đến mười năm sao thiên hạ sẽ không có ai thắng nổi ngươi?
Nói như thế thì Cô Thiên Nhân Viên nhất định đã hạ độc thủ. Lý Xuân Hoa buồn bã nói: - Nếu muốn chữa khỏi thương thế này phải có loại thuốc hồi sinh công hiệu như Tuyết liên, Tuyệt sâm, Thiên niên hà thu ô các loại kỳ trán dược? Nhưng những loại thuốc đó trong lúc nhất thời thì kiếm ở đâu ra? Huống chi thương thế của tư tư e rằng khó qua nổi bay ngày? nếu sư phụ của tiểu nữ hãy còn tạ thế, thì có thể với nội công độc đáo tinh thâm của người có thể đã thông sáu mạch tam dương, tam âm cho tư tư, theo tiểu nữ biết từ khi ân sư chết đi, trong võ lâm chưa thấy có cao nhân nào có công lực kư tuyệt như vậy?
Đột nhiên một âm thanh lạnh lẽo vang lên:
- Ta không tin trong thiên hạ lại có chứng bệnh khó trị nào có thể làm khó ta!
Tiếp theo đó, một người thân hình cao gầy mặt xương xương, từ trong điện

chậm rãi bước ra, người đó mặc chiếc áo dài màu xám.
Lão nhân áo xám này vừa xuất hiện, mọi người đều kinh hãi, nên biết mọi người ở đây đều là cao thủ, nhưng không một ai hay biết người này vào trong điện từ lúc nào, Công Tôn Lạp và Lang Dật Đạo quan sát kỷ lưỡng người này nhưng thấy không quen biết.
Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp mĩm cươio chắp tay nói:
Công Tôn Lạp thỉnh giáo các quí tánh đại danh?
Lão nhân áo xám trên mặt không lộ vẻ gì, hừ một tiếng, nói:
- Ta biết ngươi tên Công Tôn Lạp, bất tất phải nói tên với ta.
Quan Đông đại hiệp công phu tu dưỡngkhá cao nhưng cũng không chịu nổi sự khinh thị này của lão, nhưng Âu Dương Hải và Bách Độc Tẩu đã giận dữ.
Lý Xuân Hồng vội vã hỏi:
- Tiền bối muốn thứ gì?
Lão nhân áo xám chậm rải nói: - Chỉ là tám thanh tiểu kiếm thôi.
Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp, Lang Dật Đạo ba người nghe nói đều nhíu mày, còn Âu Dương Hải thì kinh hải vô cùng, thầm nghĩ ? Tám thanh tiểu kiếm? Đó không phải là tám thanh tiểu kiếm của Cô Thiên Nhân Viên cho mình hay sao??.
Lý Xuân Hồng hỏi:
- Không biết tiểu kiếm đó ra sao?
Lão nhân áo xám chỉ Âu Dương Hải, nói: - Ngươi bảo hắn cho ngươi xem!
Âu Dương Hải thất kinh, lùi lại một bước, quả nhiên lão ta chỉ tám thanh bảo kiếm trong hộp ngọc của mình, trừ Cô Thiên Nhân Viên và người thổi sáo ra, làm sao lão ta biết mình có thứ này?
Nếu nói lão nhân áo xám chính là người thổi sáo, thế tại sao ông ta mấy lần giúp đỡ mình? Huống chi thanh âm của người này không hề giống với người thổi sáo. Như thế thì chỉ có một khả năng, chính là lão ta trông thấy Cô Thiên Nhân Viên tặng kiếm cho mình.
Nói như vậy, lão nhân áo xám này đã có thể thoát khỏi tai mắt của Cô Thiên Nhân Viên và người thổi sáo, suy ra võ công của lão cao cường ra sao thì cũng có thể biết rồi.
Lý Xuân Hồng chăm chú nhìn Âu Dương Hải, hỏi: - Huynh có thứ ấy không?
Kỳ thực chẳng cần nói, với bộ dạng của Âu Dương Hải, ai nấy đều thấy rõ trên mình chàng tất nhiên có tiểu kiếm, nhưng lại không biết đó là vật báu ra sao.
Âu Dương Hải khẻ gật đầu, nói:
- Đó là vật mà Cô Thiên Nhân Viên cho tại hạ.
Bách Độc Tẩu Lang Dật Đạo cười nhạt nói:
- Giỏi a! Hoá ra ngươi và tên ma vương đó có tình bạn thắm thiết

Âu Dương Hải và Công Tôn Lạp nghe vậy đều biến sắc? Âu Dương Hải bỗng ngửa đầu cười sằng sặc, nói:
- Cô Thiên Nhân Viên đối với ta rất tốt, chẳng những lão chửa trị bệnh cho ta mà còn đem tiểu kiếm yêu quí của mình tặng ta. Hừ hừ , chẳng lẽ lão đỏ mắt rôi ư?
Công Tôn Lạp trầm ngâm, trầm giọng nói:
- Âu Dương lão đệ, đệ nên biết Cô Thiên Nhân Viên là kẻ hung tợn, tàn khốc?
Âu Dương Hải không để ông nói hết, nói tiếp:
- Tại hạ chỉ biết lão đối với ta rất tốt, mà một số người tự xưng mình là người hiệp nghĩa thì lại đối với ta thâm hiểm, ác độc.
Chàng nói đến đây, giọng nói vừa nhanh vừa run run, hiển nhiên trong lòng chàng kích động vô cùng.
Quan đông đại hiệp Công Tôn Lạp than rằng:
- Âu Dương lão đệ, ta thật sự tiếc cho một lão đệ kiệt nhân tài như đệ? bây giờtạm thời bình tĩnh một chút rồi suy nghĩ một lát xem sao, chẳng lẽ trên thế gian này không có ai thật sự yêu mến đệ?
Thực sự, trong lòng Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp là bạn hữu rất tốt với mình, đặc biệt là mấy ngày trước lúc Thiếu Lâm thiền sư Thiên Tuệ xuất linh môn đồ muốn tróc bắt chàng. Công Tôn Lạp lúc nào cũng bảo hộ chàng. Khiếng cho Âu Dương Hải kính phục cảm kích vô ngần, lúc này nghe ông nói như thế, bất giác chàng cảm thấy vừa rồi mình thực quá khích, cho nên bối rối vô cùng.
Lý Xuân Hồng quay qua hỏi lão nhân áo xám: - Tiền bối tự tin mình có thể trị được vết thương này ư?
Lão nhân áo xám cười nói: - Thì ngươi có tiểu kiếm đó không?
Lý Xuân Hồng nói:
- Trừ thứ ấy ra, không biết còn thứ gì có thể thù lao được?
Lão nhân áo xám lắc đầu: - Không có.
Âu Dương Hải bỗng thở dài, nói
- Được rồi, nếu lão có thể chữa khỏi thương thế cho Lý bang chủ, ta sẽ đưa tiểu kiếm cho lão. Lý Xuân Hồng và mọi người không ngờ Âu Dương Hải lại khẳng khái như vậy. Hai mắt Lý Xuân Hồng rơi ra giọt nước mắt cảm kích nói: - Âu Dương tướng công, huynh? huynh quá tốt, tiểu nữ không biết phải báo đáp cho huynh thế nào?
Âu Dương Hải cho tay vào ngươiù lấy ra cái hộp đưc cho Lý Xuân Hồng xem, nói: - Đây là vật của Cô Thiên Nhân Viên, ông ta đả thương lệnh tư, bây giờ lại do vật của ông ta cứu lại tánh mạng của cô ấy, mọi thứ đều có nhân kiếp trước.
Lý Xuân Hồng nói:

- Âu Dương tướng công, huynh tạm thời giữ lấy, hãy còn không biết tiền bối kia có thể chữa khỏi vất thương này không?
Lão nhân áo xám khẽ hừ một tiếng, nhẹ nhàng duỗi tay nắm lấy mạch môn của Lý Xuân Hoa, chăm chú chẩn đoán, đột nhiên mặt lão nhân biến sắc?
Mọi người trông thấy vẻ mặt ông ta như vậy, ai nấy đều kinh hãi, mấy đạo mục quang đều chăm chú nhìn vào người lão.
Không biết phải mất bao lâu lão nhân áo xám lắc đầu, phát ra tiếng thở dài, nói: - Không ngờ linh đan dị dược trên mình Vân Trung Nhạc ta lại không có tý bổ ích gì cho thương thế này!
Công Tôn Lạp, Lang Dật Đạo nghe lão nhân nói đột nhiên nhớ đến một người, đó là câu nói mà bốn mươi mấy năm trước thiên hạ võ lâm có truyền: Thiên Viên, Vân Nhạc, Đông Hậu, Nam Cơ, Bắc Hiệp, để biểu thị năm vị kỳ nhân dị sĩ trong giang hồ, trừ Cô Thiên Nhân Viên thường tung hoành trong giang hồ, cho nên người ta quen mặt, còn bốn người: Văn Nhạc, Đông Hâu, Nam Cơ, Bắc Hiệp có thể nói là chưa có ai thấy qua mặt mũi thật sự của họ, huống chi họ đều là nhân vật có từ hơn bốn mươi năm trước.
Lão nhân áo xám tự nói là Vân Trung Nhạc, Công Tôn Lạp chợt nghĩ đến Vân Trung Nhạc trong ? Võ lâm ngũ kỳ ?,chẳng lẽ lão nhân áo xám trước mặt chính là Vân Trung Nhạc trong ngũ kỳ sao?
Lý Xuân Hồng trợn mắt nhình lão nhân áo xám, chậm rãi hỏi: - Xin hỏi lão tiền bối, người là Vân Trung Nhạc trong ?Võ lâm ngũ kỳ? phải không? lão nhân áo xám không trả lời câu hỏi, ảm đạm nói: - Ta không còn cách nào chữa trị vết thương này được, các người đi tìm người cao minh đi!
Lão nhân nói xong quay mình bước đi. Lý Xuân Hồng vội vã gọi:
- Vân lão tiền bối, xin dừng lại một lát, vãn bối có lời?
Lão nhân áo xám quả nhiên dừng lại, quay đầu nói:
- Nghe những lời ngươi vừa mới nói, về y thuật ngươi nhất định có trình độ cũng tương đối, không sai, tư tư của ngươi bị Hỗn thiên đồng âm công của Cô Thiên Nhân Viên đánh bị thương, tuy ta đã vận dụng chân nguyên đả thông tam dương tam âm lục mạch của nàng, nhưng vẫn không thể trị được, trừ phi bây giờ có một loại thuốc ở trong tay mới có thể hoàn toàn chữa khỏi vất thương của nàng.
Lão nhân nói như vậy làm mọi người đều hoảng hốt. Lý Xuân Hồng vừa kinh lại vừa mừng, nói:
- Vân lão tiền bối, người đã đả thông tam âm tam dương lục mạch của tư tư tiểu nữ rồi ư?
Bởi vì đây là một việc khó tin, không ngờ trong khoảng khắc lão nhân áo xám vừa bắt mạch đã dùng chân nguyên bản thân đả thông tam ân tam dương lục mạch của Lý Xuân Hoa, với nội công thâm hậu kình người này e rằng chỉ thuộc vào trong năm vị kỳ nhân.

Lão nhân áo xám nói:
- Lục mạch của nàng tuy thông, nhưng trong vòng trăm ngày nếu không dùng thuốc chữa trị thì võ công của nàng sẽ bị phế hết.
Âu Dương Hải đột nhiên móc từ trong người ra cái hộp ngọc, nói: - Tiền bối đã đả thông lục mạch cho nàng ấy, vật trong chiếc hộp như lời ước sẽ tặng cho tiền bối.
Lão nhân áo xám lạnh lùng hừ lên một tiếng, nói:
- Lão phu tuy rất yêu thích vật này, nhưng cũng sẽ không làm loại người thất tín. Lục mạch của nàng tuy đã thông, nhưng ta vẫn chưa hoàng toàn chữa trị hết thương thế của cô ta.
Sau đó lão nghiêm nét mặt nói tiếp:
- Ngươi cất vật này chớ để lộ cho người ngoài biết, nếu không thì khó tránh khỏi cái hoạ sát thân, lúc đó có hối hận thì đã trễ.
Nói dức, lão nhân áo xám khẽ tung mình người bay vào đêm tối nhanh như làn khói.
Lý Xuân Hồng vội gọi lớn:
- Vân lão tiền bối, xin tiền bối chỉ thật ở đâu có loại linh dược chữa trị thương thế cho tư tư tiểu nữ?
Xa xa văng vãng tới giọng nói của lão nhân áo xám:
- Aâm Dương cốc Vạn niên linh xà, Vạn niên linh xà?
Bách Độc Tẩu, Lang Dật Đạo thất kinh kêu lên: - Âm Dương cốc!
Công Tôn Lạp nhìn vẻ kinh hoàng của Lang Dật Đạo, buột miệng hỏi: - Lang huynh, xảy ra chuyện gì?
Bách Độc Tẩu mặt tái mét, vội nói: - Không có, không có!
Lý Xuân Hồng khẽ hỏi:
- Lang bá bá, có phải bá bá biết rõ chuyện ở Âm Dương cốc đó? - Không biết, không biết. Lão phu phải cáo từ đây!
Công Tôn Lạp gọi:
- Lang huynh, huynh dừng lại một chút?
Nhưng Bách Độc Tẩu như tên rời khỏi đây, lao đi như tên bắn? bỗng một tiếng rên từ miệng Lý Xuân Hoa phát ra.
Lý Xuân Hồng vừa mừng vừa sợ, gọi: - Tư tư, tư tỉnh rồi ư?
Lý Xuân Hoa nhăn nhó nói:
- Muội muội, lại đây ta có một số chuyện quan trong nói cho muội rõ. Lý Xuân Hồng khẽ nói: - Tư tư, hiện giờ trong người tư tư có biến hoá gì không?
Lý Xuân Hoa cười khổ, nói:
- Muội muội, không phải tư tư coi thường y thuật của muội. Oâi, nhưng ta biết vết thương này không cách nào khỏi được.
Lý Xuân Hồng thê lương nói: - Tư tư? vết thương của tư có thể khỏi.

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:
- Muội muội có biết ta bị ai đả thương không? Oâi, dường như Cô Thiên Nhân Viên biết rõ môn Ngọc Nữ thất âm chỉ của ta cho nên hắn dùng một môn võ công cực kỳ lợi hại đả thương kỳ minh bát mạch của ta?
Lý Xuân Hồng vội nói tiếp:
- Tư tư hãy an tâm nghỉ ngơi đi, vết thương của tư t3y đã được một cao nhân giúp đỡ chữa trị, trong vòng một trăm ngày nếu được chữa trị bằng thuốc thì có thể khỏi hẳn.
Lý Xuân Hoa nghe vậy vội hỏi: - Là cao nhân nào?
Nàng vừa nói vừa run rẩy, thân người hư nhược của nàng run lên như sắp ngã, Lý Xuân Hồng vội vã vực nàng dậy, trả lời: - Là Vân Trung Nhạc một trong ? Võ lâm ngũ kỳ ? đồng danh Cô Thiên Nhân Viên.
Lý Xuân Hoa thất kinh nói: - Vân Trung Nhạc?
Lý Xuân Hồng tóm tắc mọi chuyện xảy ra kể một lượt.
Lý Xuân Hoa đột nhiên hỏi:
- Còn Âu Dương tướng công đâu, có phải đã đi rồi không?
Nàng hỏi câu này, Lý Xuân Hồng và Công Tôn Lạp quay nhìn ra sau, trong bóng đêm mịt mờ nào có thấy bóng dáng của Âu Dương Hải ở đâu, không biết từ lúc nào, chàng đã âm thầm bỏ đi rồi.
Lý Xuân Hoa than rằng:
- Muội muội, ta thật không phải với Âu Dương Hải. Ôi! Trước mắt thì thế cuộc giang hồ võ lâm hiện nay, có quan hệ rất nhiều với Âu Dương Hải, hân một điều là ta đã đả thương huynh ấy vô cớ, làm hắn ôm h6ạn trong lòng, không muốn hợp tác cùng với chúng ta. Nếu mà anh ta được Bạch Hoàng giáo thu phục thì thật là tổn thất trọng đại cho chúng ta.
Lý Xuân Hồng không hiểu, nói: - Tư tư, tư nói thế là có ý gì?
Lý Xuân Hoa nói:
- Trên mình Âu Dương Hải có một viên thuốc giải mê dược của Bạch Hoàng giáo, nếu chúng ta nghiên cứu ra cách cấu tạo, thế thì chúng ta có thể giải cứu võ lâm đồng đạo bị trúng thuốc mê của Bạch Hoàng giáo.
Lý Xuân Hồng ủa một tiếng, hỏi:
- Làm sao mà Âu Dương huynh lại có loại thuốc ấy?
Lý Xuân Hoa khẽ thở dài nói:
- Cô Thiên Nhân Viên cho hắn , Ôi! Ta vốn hoài nghi hắn là người của Bạch Hoàng giáo, nhưng thấy hắn và Cô Thiên Nhân Viên đặt cược với nhau, ta cảm thấy ta sai rồi, nhưng Âu Dương Hải người này thật sự rất quái dị, hắn có những chỗ làm ta mê hoặc khó hiểu.
Lý Xuân Hồng nói:
- Chúng ta quay về nghỉ ngơi đi, sau khi đưa tư tư về, muội sẽ lại phải tìm liếm Âu Dương huynh.

Lý Xuân Hoa đột nhiên hỏi:
- Muội muội, muội nói có loại thuốc gì có thể chữa khỏi thương tật của ta?
Lý Xuân Hồng nghe nàng nhắc đến, chợt nhớ đến tình hình Bách Độc Tẩu nghe cái tên Âm Dương cốc mà kinh hoàng vội vã đi mất, nàng quay qua hỏi Công Tôn Lạp: - Công Tôn hộ pháp, ông thường đi lại trên giang hồ, có hiểu biết về Âm Dương cốc không?
Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp không nói một lời, trong đầu ông nhớ đến một chuyện, tức là Âm Dương cốc, một địa danh thần bí.
Công Tôn Lạp lắc đầu cười nói:
- Cái tên này mười năm trước tại hạ đã từng nghe qua, nhưng ba người nói ra địa danh này vào một đêm nọ đều phơi xác trong một khách đếim, lúc đó ta cảm thấy kinh ngạc vô cùng, rồi bí mật điều tra trong ba năm, vẫn không có kết quả, lại không còn nghe nói đến cái tên Âm Dương cốc nữa, thật không ngờ hôm nay Vân Trung Nhạc lại nhắc đến Âm Dương cốc, lại
khiến cho một người đỉnh đỉnh đại danh như Bách Độc Tẩu kinh hoàng đi mất, tình hình này thực làm cho người ta khó giải đáp.
Oâng hơi ngừng lại, nói tiếp:
- Nếu ta đoán không nhầm, Bách Độc Tẩu Lang Dật Đạo nhất định rất quen thuộc nơi Âm Dương cốc này, tiếc rằng lão đã vội vã bỏ đi mất không thể hỏi lão ta cho rõ.
Lý Xuân Hồng nói:
- Xem vẻ kinh hãi của ông ta, dù có hỏi ông ta cũng sẽ không nói.
Công Tôn Lạp nói:
- Không sai. Âm Dương cốc này chắc có liên quan đến một chuyện bí mật gì đây .
Lý Xuân Hồng nói:
- Vân Trung Nhạc nói muốn chữa khỏi bệnh cho bang chủ phải có Vạn niên linh xà của Âm Dương cốc, nhưng chúng ta không biết Âm Dương cốc ở chỗ nào, làm sao tìm kiếm được đây?
Công Tôn Lạp sắc mặt trầm trọng, nói:
- Tại hạ sẽ nghĩ cách thám tra nơi Âm Dương cốc này, nhưng ngoài ra chẳng lẽ không còn loại thuốc nào có thể chữa khỏi bệnh cho bang chủ sao?
Lý Xuân Hồng nói:
- Đã biết bang chủ bị loại võ công nào đả thương rồi, đợi tiểu nữ trở về điều tra xem sách thuốc tiên sư để lại thì mới biết.
Lý Xuân Hồng dìu Lý Xuân Hoa cùng Quan Đông đại hiệp rời khỏi nơi này.
*
* *
Khi mọi người vừa đi khỏi. Trong sương đêm mờ mịt, có bóng của một người đi chậm chạp đến. Người đó chính là Âu Dương Hải.

Chàng ngửa đầu nhìn lên trời, đã đến lúc sơ canh? còn hai canh nữa mới đến lúc hẹn với người thổi sáo, thế là Âu Dương Hải đứng bồi hồi bên cạnh ngôi chùa cổ thỉnh thoảng lấy hoàn thuốc ra ngữi, rồi cho vào miệng nuốt xuống. Chàng cảm thấy hoàn thuốc này chẳng có mùi vị chi cả, giống như một cục đất vậy.
Gió thổi cỏ bay, Âu Dương Hải chợi cảm thấy xung quanh ngôi chùa cổ này âm u ghê rợn, nếu lúc bình thường Âu Dương Hải thật không dám đến đây. Đột nhiên một tiếng tiêu vang lên, văng vẳng vọng đến. Âu Dương Hải giật mình tự hỏi:
? Có phải ông ta đến rồi chăng? Nhưng kỳ nhân nọ thổi sáo, chứ không phải thổi tiêu? Mà bây giờ còn lâu mới tới canh ba? Trăng thu tròn vành vạch, sương khuya phủ đầy đất.
Âu Dương Hải từ từ cất bước, đột nhiên tiếng tiêu ngừng lại. Âu Dương Hải nói thầm: Chắc là một cao nhân nào khác chăng?.
Vừa nghĩ xong, tiếng tiêu dìu dặt lại cất lên? Âm điệu dịu dàng ôn nhu, văng vẳng bay tới. Âm lượng thanh âm này không lớn, nhưng nghe rõ dị thường. Mới nghe âm thanh vận thì thấy nhu mì uyển chuyển, rất là hay. Nhưng càng nghe càng cảm thấy không đúng, tiếng tiêu đó như lời ca ai oán của thiếu nữ phòng khuê, như tiếng hót của con chim phụng lẻ loi, từng tiếng như rung động lòng người. Âu Dương Hải giật mình?
Lúc chàng cảm thấy kỳ dị thì đã trễ.
Tâm thần của chàng đã bị tiếng tiêu đó nhiếp hồn.
Trong lúc nhất thời lục thần không ổn định được, ảo giác phát sinh, cảnh vật trước mắt thay đổi.
Bỗng thấy Lý Xuân Hồng mặt mày khóc lóc sầu não, hu hu? hu hu? Như trong nháy mắt lại biến thành khuông mặt của Lam Tinh Tinh phu nhân đang cười cợt với chàng.
Chớp mắt lại biến thành Lý Xuân Hoa, mặt nàng lạnh lùng băng giá, mắt đầy sát khí?
Sau cùng lại biến thành mỷ nhân áo lục xinh đẹp kiều diễm vô cùng mỉm cười với chàng, Âu Dương Hải trong lúc đó trái tim như xáo động.
Thình lình tiếng tiêu dừng lại, ảo giác tan biến. Âu Dương Hải cảm thấy đau đầu, mê muội? Lúc chàng còn chưa tỉnh, tiếng tiêu lại vang lên?
Lần này tiếng tiêu khác lạ, quan quan bách chuyển, réo rắt như hót . Âu Dương Hải thấy không tự chủ được nữa, dần dần thần hồn phiêu động, chàng vội vã ngồi xuống tĩnh toa vận công, bắt đầu phương pháp hít thở điều tức, nhưng khôn làm thế nào ngăn chặn được tiếng tiêu réo rắt bay lọt vào tai.
Với công lực hiện nay của Âu Dương Hải, chống lại tiếng tiêu này khôgn khó, hiềm một nỗi chàng đã trúng Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật vẫn chưa

khỏi, lại thêm vào đó là sức cảm nhiệm của tiếng tiêu đầy dẫy ma lực, càng dễ làm mất lý trí bản thân, thế rồi công lực của chàng càng lúc càng giảm đi.
Lát sau?
Âu Dương Hải không tự chủ được nữa, trên đầu vã mồ hôi đầm đìa, mơ hờ muốn bật lên múa loạn theo tiếng tiêu.
May mà đang lúc nguy cấp, tiếng tiêu đó lại ngừng.
Trải qua một hồi giày vò, Âu Dương Hải không chiu nổi nữa, đứng dậy đi mấy bước, nhưng lại ngã lăn ra.
Nên biết tiếng tiêu di đó có một sức mạnh nhiếp hồn phách của người, Âu Dương Hải dùng nội công tu luyện của bản thân kháng cự qua lại với ma lực của tiếng tiêu, tiếng tiêu đó vào lúc Âu Dương Hải không chịu nổi nữa thì nó dừng lại, làm tiêu hao chân lực toàn thân của chàng.
Chuyện này đối với chàng còn ghê gớm hơn là trải qua một trận ác đấu, sau khi ngã vật xuống, chàng cảm thấy tứ chi vô lực, toàn thân tê dại, tựa như mới qua cơn chết chóc, chàng thử vận khí, nhưng ở tứ chi không còn theo ý muốn được nữa, chân khí ởđan điền vận lên đến ngực thì tan đi không tụ lại được.
Chàng thử liền mấy lần, đếu vô ích.
Thế rồi chàng dứt khoát cứ nằm lăn trên đất, nhìn mây trắng trôi trên trời, khẽ thở dài thê lương?
Đột nhiên tiếng tiêu lại vang lên.
Một bóng người áo đỏ phóng nhanh tới, theo sát phía sau là mấy người áo đen. Âu Dương Hải giật mình, chàng biết người áo đỏ là người của Bạch Hoàng giáo.
Âu Dương Hải gắng gượng giãy giụa, nhưng không còn sức nữa, bóng đỏ vụt đến, một người mặt mũi âm u lạnh lẽo đứng trước mặt chàng.
Âu Dương Hải nhìn thấy người này chợt kêu lên kinh hãi, gã chính là người đêm nọ đã chỉ huy Thiên Kiếm bang chủ ác đấu với chàng, không ai xa lạ chính là Mạc Bá Thiên.
Soạt soạt? bốn gã đại hán áo đen đều đã đến.
Hoàng Thiên bắc đẩu Hàn Mạc Bá Thiên, trên mặt nở một nụ cười lạnh lẽo, nhìn Âu Dương Hải nói: - Chúng ta thật hữu duyên, hề hề! Nghe nói ngươi tên là Âu Dương Hải phải không?
Âu Dương Hải vẫn nằm trên đất, nói: - Phải thì sao?
Mạc Bá Thiên cười nói:
- Nghe nói ngươi là Lạc Phách Nhân số mười tám?
Âu Dương Hải giật mình hỏi: - Lạc Phách Nhân là gì?
Mạc Bá Thiên cười ha hả nói:
- Đương nhiên bây giờ ngươi không biết, đợi khi uống hoàn thuốc này xong thì sẽ hiểu ngay.

Nói xong gã móc ra một hoàng thuốc màu đỏ. Âu Dương Hải cười ngạo nghễ nói:
- Chuyện sống chết là cái quái gì, Âu Dương Hải ta không bận tâm. Nhưng nếu ngươi muốn sĩ nhục ta. Hừ! Làm ma ta cũng phải lấy mạng của ngươi
Bỗng một tiếng nữ nhân thét lên, tiếp lời:
- Chuyện sống chết là chuyện lớn, người kỳ quái như ngươi làm sao lại không bận tâm?
Mạc Bá Thiên thất kinh, quay người lại nhìn, không biết từ lúc nào, phía sau họ có thêm một thiếu nữ áo đỏ.
Thiếu nữ này trang sức lạ lùng, mặt cho một miếng sa đỏ dài đến mấy tấc, toàn thân trừ hai ban tay trắng ngần, ngoài ra không thấy một màu gì khác. Thân hình nàng mảnh mai dị thường, ta phải cầm ống ngọc tiêu phau như bạc ngọc, bộ áo đỏ và vải che mặt của nàng khẽ phiêu đông trước gió đêm, hồng ảnh rực rỡ như cõi u minh làm cho người ta cảm thấy vô cùng ghê rợn.
Mạc Bá Thiên vẫn là một bá chủ ngang tàng một đời, tuy gã hơi cảm thấy kinh hãi, nhưng không lộ vẻ gì, lạnh lùng quát: Ngươi là ai? Nói mau, nếu còn giả bộ hù doạ người thì ta phải ra tay đó.
Lúc này bốn người áo đen đã vậy chặt xung quanh thiếu nữ áo đỏ. Nữ nhân áo đỏ khẽ huơ cây ngọc tiêu, từ trong tấm lụa che mặt phát ra tiếng cười khanh khách, nói: - Ngươi muốn động thì động thủ thử coi?
Nói đến đây, thanh âm của nàng bỗng từ hoà hoàn trả gay gắt, quát: - Mạc Bá Thiên, kiếmbang gia nhập Bạch Hoàng giáo hiện nay ở chức vị nào?
Mạc Bá Thiên nghe cảm thấy lạnh mình, thiếu nữ biết mình quá rõ. Gả cười hề hề mấy tiếng, nói: - Ngươi hót ngóc ngách như vậy không biết có dụng ý gì?
Thiếu nữ áo đỏ cười khanh khách, nói: - Không có dụng ý gì, chẳng qua? Câu nói vừa thốt ra, chỉ thấy nàng lắc mình. Ngọc tiêu quét bên trái đánh bên phải. Chớp mắt đã đánh mỗi đại hán áo đen mỗi người một chiêu.
Hoá ra bốn gả đại hán áo đen được ám thị của Mạc Bá Thiên, muốn chuyên thân xông đến đánh Âu Dương Hải, cho nên thiếu nữ áo đỏ lẹ làng phát công động kích.
Thiếu nữ áo đỏ xuất thủ như điện, thế công mỗi một chiêu như có mấy lần biến hoá, vừa đánh vừa điểm, như chém như quét, làm cho người khó mà đỡ gạt Bốn đại hán áo đen võ công rất cao, họ vừa thấy chiêu thức của Thiếu nữ áo đỏ cảm thấy chiêu thuật của đối phương kỳ ảo không lường, bốn người đồng thời lùi lại sáu, bảy bước.
Hoàng Thiên bắc đẩu Hàn Mạc Bá Thiên thấy chiêu thức ngọc tiêu của nàng bất giác giật mình, gả đột nhiên nghĩ đến một người, lập tức hỏi: - Xem ra một tiêu của cô nương chỉ lên trời, thì sông Hán cũng phải đổi màu, e rằng phượng giá chắc là Nam Quốc Tiên Cơ?

Nữ nhân áo đỏ cười khanh khách, nói:
- Ta là Nam Quốc Tiên Cơ ư? Ha ha, không ngờ Mạc Bá Thiên danh chấn giang hồ lại đoán thanh sắc cũng nhầm, thật là buồn cười quá.
Thực ra Mạc Bá Thiên nào có phải không nghe được giọng nói của nàng, là một thiểu nữ trẻ tuổi, có điều gả cảm thấy tiêu thức của nàng kỳ ảo vô cùng, theo lời truyền,trong võ lâm có một nữ lang kỳ tài là Nam Quốc Tiên Cơ, tay cầm một cây ngọc tiêu, biến hoá như thần, có thể làm sông Hán biến sắc, nhật nguyệt thất quang. Thế là gả thuận mồm hỏi luôn, định thám thính lai lịch của nàng.
Chợt nghe một tiếng quát: - Đứng yên.
Hoá ra đột nhiêu Mạc Bá Thiên đưa mũi chân đá vào Âu Dương Hải đang nằm dưới đất.
Thiếu nữ áo đỏ quát một tiếng, phóng mình tới, ngọc tiêu đã điểm vào đầu gối Mạc Bá Thiên, Mạc Bá Thiên thất kinh nhanh chóng thu chân lùi lại?
Thiếu nữ áo đỏ cười nói:
- Nếu chiêu này của ta muốn sát thương ngươi thì ngươi có thể lùi lại được không? Ta nghĩ tốt nhất ngươi mau chóng rút đi thôi.
Mạc Bá Thiên tránh được ngọn tiêu, người lạnh toát, gã không ngờ trên giang hồ lại xuất hiện một cô gái võ công tuyệt cao như vậy.
Mạc Bá Thiên cười nhạt, nói: - Thế thì coi không được.
Đột nhiên thiếu nữ áo đỏ rút từ trong người ra một cây cờ nhỏ có thiêu một cây cổ cầm và một cây ngọc tiêu, nàng khẽ giơ lên nói: - Các ngươi khôgn rút đi thì còn đợi lúc nào?
Mạc Bá Thiên một nhân vật ngang tàng ngạo nghễ là thế, vừa trông thấy cây cờ xem biến sắc, gã và bốn đại hán áo đen nhất tề cùng thân thi lễ, xoay mình phóng đi Thiếu nữ áo đỏ trông thấy năm người đã đi xa mới cười lên khanh khách, thanh âm rất trong trẻo, có điều âm thanh phát ra sau tấm sa che mặt, làm cho người ta cảm giác vị lạnh lẽo, Âu Dương Hải nằm nghiêng trên mặt đất bất giác cũng thấy run.
Thiếu nữ áo đỏ từ từ bước đến bên cạnh Âu Dương Hải hỏi: - Ngươi từ đâu tới? Vì sao lại sinh chuyện với Bạch Hoàng giáo?
Thanh âm của nàng rất nhu hoà, tựa hồ không có chút ác ý gì.
Âu Dương Hải nhìn qua tấm sa che mặt, thấp thoáng thấy đôi môi anh đào đỏ mộng của đối phương hé mở, trên mặt như có vẻ cười, chàng lấy lại can đảm, lật mình ngồi dậy, trả lời: - Tại hạ mới rồi nghe tiếng tiêu, trong bụng hiếu kỳ, muốn theo tiếng tìm người, nhưng lại không khống chế nỗi uy lực hàm ẩn trong tiếng tiêu nên bị thụ thương ở đây.
Thiếu nữ áo đỏ cười nói:
- Thế thì bây giờ muốn chết ư? Hay muốn sống?
Âu Dương Hải nghe thế sững sốt, nói:

- Muốn chết là sao? Muốn sống là thế nào? Xin hãy chỉ thị để tại hạ được hiểu. Thiếu nữ áo đỏ khẽ cười nói: - Từ lúc ta xuất đạo ra giang hồ, gặpo phải không ít người van xin cầu sống, nhưng ta từ trước giờ không hề đưa tay cứu người, đương nhiên ngươi cũng không ngoại lệ.
Âu Dương Hải nói:
- Tại hạ vốn không có cầu cô nương cứu, điều đó không quan hệ gì.
Thiếu nữ áo đỏ cươì nói:
- Ngươi nghĩ tuyệt lắm, nghĩ ta sẽ cho ngươi sống mà đi?
Âu Dương Hải thở dài thê lương, nói:
- Chúng ta không oán không thù, vì sao cô nương không để cho tại hạ sống?
Thiếu nữ áo đỏ như ngạc nhiên lặng im một hồi rôì bật cười nói: - Mới rồi ta cứu mạng ngươi, bây giờ ta muốn thu lại cái mạng đó, chẳng lẽ lại cần gì đến oán thù?
Âu Dương Hải thở dài, nói:
- Nếu tại hạ muốn sống thì cô nương sẽ sai khiến tại hạ làm việc gì?
Thiếu nữ áo đỏ cười nói: - Ta muốn ngươi đi gặp một người.
Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm: Có phải cô ta do người thổi sáo gọi đến tiếp ta? ?.
Chàng hỏi:
- Muốn đi gặp người nào?
Thiếu nữ áo đỏ nói:
- Người này không cần phải hỏi, tóm lại là ngươi quen biết.
Nói xong thiếu nữ áo đỏ đi đến phía Đông của ngôi chùa cổ. Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn trời, đúng lúc canh ba? Chàng nghĩ: ? Có lẽ người thổi sáo bảo nàng ta đến đây trước để dẫn mình ?. Thế rồi chàng chậm chạp bước theo sau cô gái.
Chỉ nghe thấy gió núi xào xạc, từng cơn từng cơn thổi qua, chung quanh yên lặng như tờ, Âu Dương Hải nghe thấy cả tiếng thở của mình.
Lúc này thiếu nữ áo đỏ đã leo lên mặt dốc núi, hướng vào núi sâu đi tới.
Âu Dương Hải như u mê cứ bước theo nàng, trong đầu không ngớt suy nghĩ, mấy lần chàng không nhịn được muốn hỏi, nhưng nén được.
Thiếu nữ áo đỏ đi đến một vách núi cao, quay đầu lại nói: - Đã đến rồi.
Thế núi trước mặt kỳ lại độc đáo, hai bên đều là đỉnh núi cao ngất, một ngọn đột như nhơ lên giữa hai ngọn núi, tựa người ta khéo mượn hình thế thiên nhiên mà đắp núi được, sâu vào mấy trượng một dòng suối xuống một khe núi, hình thế hiểm yếu lạ thường. Ở ven núi, khói sương toả mờ mịt, thấp thoáng có một người đang ngồi.
Âu Dương Hải chăm chú nhìn? Người đó là một nữ nhân.
Trên chiếc bàn tròn thấp có đặt một cây cờ cầm.
Lại đi vào mấy bước nữa, một khuôn mặt cực kỳ mỷ lệ hiện ra trước mắt.

Đáng sợ là nàng chính là mỷ nhân đẹp áo lục, cô nương gảy đàn ở Lý gia đại viện.
Thiếu nữ áo đỏ chạy lên mấy bước, nói: - Sư tư, để tư đợi lâu quá.
Người đẹp áo lục nói: - Sư muội, muội vất vả quá.
Âu Dương Hải không thể ngờ thiếu nữ áo đỏ lại là sư muội của mỷ nhân áo lục, trong lòng chàng bắt đầu cảm thấy bất an.
Thiếu nữ áo đỏ gặp người đẹp áo lục thì nàng chầm chậm gỡ tấm sa che mặt ra , để lộ khuông mặt của mình , nàng nói với Âu Dương Hải: - Ngươi đừng sợ, chúng ta không hại ngươi đâu.
Âu Dương Hải thấy thiếu nữ áo đỏ này tuổi độ mười bảy, nhưng đẹp đẽ đầy đặn vô cùng, da trắng như tuyết, môi mộng anh đào mày như vẽ, mắt sáng long lanh, miệng lúc nào cũng nở nụ cười, thái độ kiều my mọi người chẳng dám ngó, Âu Dương Hải bất giác quay mặt đi .
Mỷ nhân áo lục lấy ra một viên thuốc màu trắng, nói: - Người uống viên thuốc này đi.
Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói: - Vì sao ta phải uống nó chứ?
Thiếu nữ áo đỏ mĩm cười nói:
- Ngươi đã trúng Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật của sư tư ta, uống viên thuốc này xong lập tức có thể giải trừ được thuật này.
Âu Dương Hải hoảng hốt, sao họ lại biết mình trúng phải bệnh đó? Nếu nói nàng muốn hại ta thế thì Mạc Bá Thiên bắt ta uống Thất hồn đan, vì sao thiếu nữ áo đỏ lại? , họ có dụng ý gì? Âu Dương Hải nhất thời nghi hoặc không quyết, đứng ngây ra đó.
Mỷ nhân áo lục nói:
- Sao ngươi kỳ quái vậy? Thực ra ta chữa khỏi ngươi thuật này là muốn mặc cả trao đổi với ngươi câu chuyện.
Âu Dương Hải tò mò hỏi:
- Muốn trao đổi gì? Cô nương nói nghe thử?
Mỷ nhân áo lục nói:
- Có phải ngươi là phản đồ của phái Thiếu Lâm?
Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói: - Thế thì có liên quan gì tới các vị?
Mỷ nhân áo lục nói:
- Trong lòng ngươi vô cùng phẫn hận người của Thiếu Lâm tụ chứ?
Âu Dương Hải cười ha hả, nói:
- Cô nương đoán sai rồi, tại hạ không hận họ đâu.
Mỷ nhân áo lục lại nói:
- Ngươi hận hay không hận bọ họ không liên quan đến ta nhưngta có một chuyện nói cho ngươi rõ, Thiếu Lâm tự luôn luôn không tha muôn đồ phản loạn.
Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn trời, suy nghĩ mãi lời nàng, rồi nói: - Phải

Thiếu Lâm tự nhất định sẽ không tha, với sức của một mình tại hạ đương nhiên không thể nào đối chọi với Thiếu Lâm được sớm muộn gì tại hạ cũng là tù phạm của Thiếu Lâm tự.
Mỷ nhân áo lục lai nói:
- Ngươi là người rất thông minh, đương nhiên biết được hậu quả, quả nhiên người này khí ngất trời, không sợ cái chết, nhưng người nhân tài như ngươi mà chết đi thì không đáng, quả là tiếc?
Âu Dương Hải nghe vậy liền hỏi: - Thế các vị muốn ta phải làm gì?
Mỷ nhân áo lục và chàng nói chuyện đều quay nghiêng mặt, lúc này đột nhiên nàgn quay lại, hai mắt chăm chú nhìn vào mặt Âu Dương Hải, mỉm cười, chậm rãi nói: - Gia nhập vào Bạch Hoàng giáo của bọn ta.
Nụ cười của nàng như đoá hoa mấy trăm màu sắc bất đồng nhất tề nở rộ, kết hợp nên vẻ quyến rũ không gì tả nổi, thật là nghiêng nước nghiên thành, như hớp hồn người khác.
Âu Dương Hải cảm thấy trong nụ cười của nàng có hàm ẩn sức câu hồn đoạt phách, chàng chỉ nhìn thôi tim cũng đập thình thịch, hoang mang, bèn quay đầu đi tránh nụ cười của nàng.
Đôi môi mọng đỏ của mỷ nhân áo lục lại hé mở, một thanh âm trong trẻo uyển chuyển vang lên: - Nếu ngươi gia nhập vào bổn giáo chúng ta, ta sẽ không phụ đãi ngươi đâu, nếu Thiếu Lâm tự muốn tìm người gây phiền phức, trừ phi chỉ phá sạch Bạch Hoàng giáo mới có thể bắt ngươi được. ö ngươi muốn thế nào , suy nghĩ kỷ rồi hãy trả lời.
Âu Dương Hải định thần lại, lạnh lùng nói:
- Thịnh tình của cô nương Âu Dương Hải xin tâm lãnh, vô luận thế nào tại hạ cũng sẽ không gia nhập Bạch Hoàng giáo, xin các vị hiểu cho.
Chàng quay đầu bước đi, kỳ quái là Mỷ nhân áo lục và Thiếu nữ áo đỏ cũng không ngăn trở chàng, Âu Dương Hải đi vài bước bỗng lại quay lại, hỏi: - Cô nương, tại hạ có vài chuyện muốn hỏi .
Mỷ nhân áo lục nói:
- Ngươi có chỗ nào nghi nan không hiểu cứ hỏi ta là xong.
Giọng nói của nàng chợt trở nên lạnh lùng, Âu Dương Hải khẽ hít một hơi mới nói: - Cô nương, có phải cô là giáo chủ Bạch Hoàng giáo?
Mỷ nhân áo lục cười nhạt một tiếng, nói: - Không phải, có phải ngươi muốn biết tên giáo chủ?
Âu Dương Hải nói:
- Diều này tại hạ nghĩ các vị sẽ không nói. Tại hạ chỉ muốn biết phương danh của nàng và vị cô nương đây. Mỷ nhân áo lục hơi trầm ngâm, nói: - Họ của ta là Đông Phương, tên Ngọc. Sư muợi của ta họ Lục tên Thiên Mai.
Âu Dương Hải nói:
- Nói như thế, Đông Phương cô nương và Lục cô nương quyết không phải là

người của Lý gia đại viện rồi, nhưng không biết chủ nhân của Lý gia đại viên danh chấn tám phương Lý Thiên Phát hiện còn sống hay đã chết?
Mỷ nhân áo lục nói: - Oâng ta còn sống.
Âu Dương Hải nói:
- Không biết Lý gia chủ hiện tại ở đâu?
Đông Phương Ngọc nói: - Ở Âm Dương cốc.
Âu Dương Hải nghe xong giật mình, cái tên Âm Dương cốc lần thứ hai chàng lại được nghe.
Âu Dương Hải hỏi:
- Không biết Âm Dương cốc ở đâu?
Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói:
- Người trong giang hồ võ lâm nghe đến tên Âm Dương cốc đều phải chết hết, chẳng lẽ ngươi không sợ chết?
Âu Dương Hải nói:
- Thế thì các vị nghe cái tên Âm Dương cốc sao không chết?
Chàng hỏi câu này thật buồn cười. Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói: - Ngươi hỏi hết chưa?
Âu Dương Hải nói:
- Chỉ cần các người nói Âm Dương cốc ở đâu thì ta không còn câu hỏi nào nữa.
Đông Phương Ngọc nói:
- Thật là chưa xuống suối vàng thì chưa chịu chết, Âm Dương cốc tại núi Cửu Cung sơn ở giữa ngọn núi Đông Vân phong và Tây Vân phong.
Âu Dương Hải lẩm bẩm:
- Cửu Cung sơn ở giữa Đông Vân phong và Tây Vân phong, Cửu Cung sơn?
Đông Phương Ngọc cắt ngang:
- Ngươi nói đã hết, bây giờ để cho ngươi chọn một cách chết.
Âu Dương Hải hỏi:
- Ngoài cái chết ra, còn có cách nào nữa?
Từ nãy đến giờ thiếu nữ áo đỏ Lục Thiên Mai vẫn trầm ngâm chợt cười khanh khách, nói: - Sư tư, tư nói với hắn quá nhiều rồi, nếu sư phụ quở trách thì hai chúng ta chịu không nổi đâu.
Đông Phương Ngọc lại nói:
- Sư phụ kêu muội đến Hà Nam chắc là thay thế chức vị của ta?
Lục Thiên Mai nói:
- Không dám, sư phụ phái muội và đại sư huynh hạ sơn, trừ đại sư huynh chấp hành một nhiệm vụ khác, còn thì giúp đỡ tất cả mọi việc cho sư tư.
Đông Phương Ngọc nói:
- Nhân tiện giám thị hành động của ta phải không?
Lục Thiên Mai cười nói: - Đó là sư tư tụ nghĩ đấy thôi.

Âu Dương Hải nghe hai tư muội bọn họ nói chuyện một hồi, chàng cảm thấy tuy họ là sư tư muội chí thân nhưng đôi bên vẫn khôgn tính nhiệm nhau. Thiếu nữ áo đỏ xem ra thì tươi cười luôn miệng nhưng tâm cơ của cô ta vô cùng độc địa thâm trầm.
Đông Phương Ngọc nói:
- Sư muội võ công hơn ta đến mấy lần, nếu muội muốn đả thương ta thì như trở bàn tay?
Lục Thiên Mai cười nói:
- Nhưng sư tư đã được hết tuyệt học của sư phụ, nếu muốn ám toán muội thì muội thật sự không cách chi phòng bị.
Đông Phương Ngọc bỗng thở dài, nói:
- Thiên Mai sư muội, chúng ta bên nhau đã mười năm, chẳng lẽ không có chút tình nghĩa tay chân hay sao?
Lục Thiên Mai cười nói:
- Sư phụ đã từng nói, giữa sư huynh muội chúng ta, không thể tồn tại một chút tình nghĩa nào, dù là sư tư có phạm lỗi, cũng phải trừng phạt không tha.
Đông Phương Ngọc khẽ rùng mình, nói: - Sư muội, phải muội nói ta có chỗ sai?
Lục Thiên Mai nói:
- Chỉ cần giết gã này diệt khẩu, tư tư sẽ không sai.
Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh, thầm nghĩ:
- Quả nhiên Lục Thiên Mai đối với người thật âm hiểm tàn khốc, thật không thể ngờ một cô gái xinh đep quyến rũ như thế mà tâm địa tàn độc không cùng.
Âu Dương Hải nghĩ đến đây, lẳng lặng quay mình bước đi. Chợt nghe tiếng quát: - Đứng lại!
Âu Dương Hải ngẩng đầu cười ha hả một hồi rồi đột nhiên quay mình lại, bởi vì chàng biết không thể nào thoát khỏi bọn họ, chỉ bằng quyết liều một trận rồi tính sau.
Chỉ thấy chiếc áo đỏ của Lục Thiên Mai lay động, tiếng lại phía chàng.
Đông Phương Ngọc đứng phắt dậy, nói: - Sư muội, sư phụ đã nói với muội rồi, nhiện vụ lật đổ chín đại môn phái của Trung Nguyên là do ai chủ trì?
Lục Thiên Mai quay lai cười nói: - Tất cả đều do một mình sư tư chủ trì.
Đông Phương Ngọc nói:
- Thế thì đúng rồi, muội biết dụng ý ta thả hắn ra chứ?
Lục Thiên Mai cười nói:
- Nhưng tư tư đã phạm vào đại kỵ của Bạch Hoàng giáo.
Đông Phương Ngọc đột nhiên rút ra một cây cờ nhỏ màu trắng, hai bên mặt đều có thêu một chiếc cổ cầm, nàng phất cờ lên nói: - Sư muội, hãy lùi lại.
Lục Thiên Mai khẽ mỉm cười, cũng rút từ trong người ra một cây cờ nhỏ

màu trắng, trên đó một mặt thiêu đàn, một mặt kia thiêu tiêu, nàng cười nói:
- Sư tỷ lùi lại và sư tư phải tuân mệnh muội. Đông Phương Ngọc vừa nhìn thấy cây tiêu bạch kỳ mặt liền biến sắc, nói: - Không ngờ sư muội đã có được ? Tiêu cầm tiên tiên kỳ ? vô thượng tối cao của sư phụ.
Lục Thiên Mai cất cây cờ, nhìn Âu Dương Hải nói:
- Vốn ngươi có thể sống lâu hơn một chút nữa, có điều ngươi lắm mồm quá.
Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói:
- Ngươi nghĩ sao quá dễ dàng, chẳng lẽ ta lại bó tay chờ chết hay sao?
Nói xong, tay phải của Âu Dương Hải đưa ngang trước ngực đánh vụt ra một chưởng.
Giưa hai vách núi rộng khôgn đến hai trượng mà động thủ, chỉ trừ cách đánh liều lĩnh đối đòn trực tiếp, còn rất khó thi triển thuật bay nhảy né tránh.
Âu Dương Hải đánh ra một chưởng mãnh liệt, tiềm lực chưởng phong ào ào trong không khí.
Lục Thiên Mai cười nói:
- Công lực của ngươi dường như rất thâm hậu.
Tai nghe tiếng tay áo phần phật, một bóng đỏ lao sát đến bên chàng nhanh chóng vô cùng.
Âu Dương Hải cảm thấy toàn thân bên trái bên phải dao động, bình bình mấy tiếng chát chúa, mỗi bên má đều trúng hai chưởng.
Bốn cái bạt tay nãy lửa này chẳng những đánh rất nhanh mà thủ pháp cũng cực kỳ trầm trọng đến nổi Âu Dương Hải tóe máu mồm thần trí tán loạn, đầu óc xay xẩm.
Chàng định thần lại, thấy Lục Thiên Mai tươi cười đứng ngay trước mặt.
Âu Dương Hải bị một phen nhục nhã, lửa giận của chàng đùng nổi lên, tay trái ra chiêu ? Huyền điểu hoạch sa ? đánh xéo tới, tay phải cũng vương ra lẹ như sao sa.
Lục Thiên Mai thấy chiêu này giật mình một cái, tả chưởng cùa Âu Dương Hải lại thình lình biến chuyển, năm ngón tay rất khéo léo chộp trúng vào uyển mạch môm tay phải của nàng.
Thủ pháp kỳ ảo thượng thừa này quả là tuyệt học trên giang hồ chưa nghe thấy bao giờ . Lục Thiên Mai lùi nhanh lại . Hoang mang hỏi: - Đây gọi là võ công gì?
Âu Dương Hải cười nhạt, nói: - Đây gọi là ? trả lại cái bạt tai ?
Hữu chưởng của chàng nhắm ngay không mặt đầy đặn nõn nà của Lục Thiên Mai tát mạnh.
Ai ngờ Âu Dương Hải cảm thấy năm ngón tay trái chợt lỏng ra, Lục Thiên Mai đã giật tay ra được ngón tay của nàng dùng một chiêu ? Chỉ Vân chỉ nguyệt ? đâm vào yếu huyệt ?huyền cơ? của Âu Dương Hải.
Trong nháy mắt, Âu Dương Hải cảm thấy công lực của thiếu nữ này siêu

tuyệt vô luân, chàng quát lên một tiếng.
Tay phải đánh một chiêu ?Ngũ ngục tỏa long? chân trái sấn lên một bước, năm ngón tay nhắm cổ tay Lục Thiên Mai chợp xuống, cùi chỏ thúc vào huyệt ?Huyền cơ? trước ngực nàng.
Thế công thúc cùi chỏ này là một công phu tài tình, bức Lục Thiên Mai phải thu chiêu lùi lại.
Mấy chiêu giao tiếp đã hiện rõ vô kỳ của hai bên tuyệt cao.
Lục Thiên Mai nằm mơ cũng khôgn ngờ tới Âu Dương Hải lại có võ công cao cường như vậy, trên mặt nàng thủy chung vẫn giữ nụ cười như gió xuân bây giờ đã trở nên đanh lại.
Bỗng nghe Đông Phương Ngọc nói:
- Sư muội, chắc muội biết dụng tâm của tư không giết hắn chứ? và cả lý do vì sao bổn giáo vẫn còn trù trừ chưa dám tiến quân tới Thiếu Lâm tự chứ?
Lục Thiên Mai nói:
- Sư tư, hắn ở Thiếu Lâm có chức vụ gì?
Đông Phương Ngọc nói:
- Chẳng qua chỉ là một người làm công trong hương trù, chức vị đê tiện.
Đột nhiên Lục Thiên Mai phát ra tiếng cười lanh lảnh? Tiếng cười liên tiếp không dứt, chấn động vang rền trong hang núi.
Đông Phương Ngọc biến sắc, kêu lên: - Sư tư, muội?
Giọng nói chưa dứt, đã thấy Lục Thiên Mai phóng người lao đến. Âu Dương Hải biết nàng muốn hạ độc thủ, trông thấy thế lao tới của Lục Thiên Mai nhanh như điện chớp, chàng lập tức tung người nhảy tránh sang bên cạnh, ngầm vận công lực vào hữu chưởng đợi hai chân nàng vừa đứng vững liền vung lên đánh thốc tới?
Một luồng tiềm lực mạnh mẽ xé không khí vút đến như sóng trào. Lục Thiên Mai khẽ cười, tả chưởng vừa kéo lại vừa xoay?
Trong nháy mắt một trân cuồng phong xé không gian theo cái bật cổ tay của Lục Thiên Mai vút ra ngược trở lại Âu Dương Hải, kình lực cách khôgn mãnh liệt, tiếng rít gió vù vù.
Âu Dương Hải chưa từng thấy loại võ học tinh kỳ ảo diệu này bao giờ, không khỏi thất kinh.
Chàng không kịp dời bộ được, vội vã trầm chân khí xuống đan diền, hai cánh tay gồng lại đâm thẳng lên nhanh như cung rời khỏi đây. Nhưng trận cuồng phong đã tới rồi.
Bên tai chàng văng vẳng tiếng cười xao động lồng ngực của Lục Thiên Mai, thấy tay phải nàng hơi giơ lên.
Phía ngực của Âu Dương Hải giống như bị người đánh mạnh, hự một tiếng? Thân mình chàng bay lên không, bị luồng tiềm lực va chạm thật nhanh, làm chàng bắn vọt đi thẳng lên trời như con ngựa sổng dây cương, không còn

năng lực tự chủ được nữa!
Ở nơi ranh giới của sự sống và cái chết này, tình thế như ngàn cân treo sợ tóc?
Một tiếng hét lo9ng trời lở đất vang lên?
Một bóng người bắn tới nhanh nhơ chớp, đã ôm được thân người của Âu Dương Hải.
Lục Thiên Mai vừa liếc thấy, đã biết người này vô công cao thâm khó lường.
Lục Thiên Mai quát lên, thi triển thân pháp ?Lưu tinh cản nguyệt? bay vèo tới chặn đứng trước mặt người mới đến.
Nàng đã thấy người mới đến thân pháp rất nhanh cho nên tung mình nhảy đến vượt qua cự ly mấy thước, song chường cũng đồng thời vận lực cùng xuất kích.
Nhưng chỉ thấy tay áo rộng của người mới đến phất lên?
Lực đạo của Lục Thiên Mai đánh ra đã bị ngăn chặn, bay ngược trở lại. Lục Thiên Mai biết đây là môn khí công lợi hại, muốn thu chưởng nhảy lùi lại nhưng đã không kịp nữa rồi. Cảm thấy sức đàn hồi đến như sóng vỗ bờ.
Lục Thiên Mai biết rõ nếu miễn cưỡng vận công tiếp chống đỡ tức thì nội phủ tất bị chấn thương. Đành phải trầm chân khí tại đan điền, vận công toả ra tứ chi, hai cánh tay duỗi ra, ráng sức ngăn chặn thế đánh xông tới, vừa lúc đó nàng trượt xuống bên mép vách núi.
Ai dè lực đạo phân kích của người mới đến may sao lại dừng.
Trong hoáng chốc, người đó đã thu chiêu. Đột nhiêu tiếng đàn ?Tình tang? vang lên. Nên biết một người tu luyện nội công đến tột đỉnh, lực đạo thu phát đều có thể như ý muốn. Người mới đến dường như cũng không sợ ma lực tiếng đàn đầy sát khí của Đông Phương Ngọc.
Lục Thiên Mai tung mình tiến công, tuy chưa thể chặn người mới đến lại được, nhưng thế ngăn chặn của nàng cũng làm trì hoãng tốc độ của người mới đến không ít.
Đông Phương Ngọc lại đàn lên mấy tiếng đàn vô hiệu, tinh tính tình tang? Tiếgn đàn bay đi văng vẳng?
Người mới đến vốn muốn đi, nghe tiếng đàn bên chầm chậm quay lại, nói: - Không ngờ Nam Quốc Tiên Cơ lại dạy được đệ tử như vầy, chả trách khí thế ma quái vang xa ngàn trượng!
Người mới đến che mặt bằng một tấm khăn xanh, làn tóc mai bay theo gió, chỉ lộ ra đội mắt có ánh thần quang bức người, tay trái ôm lấy Âu Dương Hải.
Trong lúc người đó nói thì Lục Thiên Mai đã công tới! Áo đỏ bay phất phới, thế chưởng như gió bảo tới tấp, toàn là chiêu số công kích, nhanh đến mức hoa mắt.
Người mới đến tay trái ơm Âu Dương Hải, một chưởng tay phải truy ra đối

phó thế công như vũ bao của Lục Thiên Mai, tựa như có ý thử xem thành tựu võ công của nàng.
Hai người giao thủ mười chiêu, Lục Thiên Mai đã liên tiếp sử dụng mười loại chiêu thức khôgn giống nhau, dùng hết tuyệt học của bản thân, chiêu nào chiêu nấy kỳ ảo vô cùng.
Tuy Lục Thiên Mai xuất chiêu liên tiếp nhưng thuư chung vẫn không chiếm được ưu thế nào.
Người che mặt tuy chỉ dùng mỗi hữu chưởng nhưng vẫn cướp được tiên cơ, dù cho thế công của Lục Thiên Mai có thiên biến vạn hoá đều nó thể đối phó dể dàng.
Lúc này tiếng đàn của Đông Phương Ngọc càng lúc càng nhanh? Đột nhiên người che mặt cười lớn nói: - Võ công các ngươi đều giỏi lắm, ha ha?
Tiếng cười của người đó xé toang bầu trời? Chớp mắt thân hình đã mất hẳn trong đêm.
Lục Thiên Mai như mệt mỏi rã rời, ngồi phệt xuống đất vận công điều tức.
Đông Phương Ngọc cũng thu Cổ cầm, buồn bã nói:
- Võ lâm giang hồ ngày nay mà lại có người võ công cao cường nhường ấy.
Lục Thiên Mai vốn nội công thâm hậu, nàng điều tức hít thở một hồi đã đứng dậy nói: - Sư tư, tư biết hắn là ai không?
Đông Phương Ngọc lắc đầu nói:
- Ta đã hạ sơn bốn năm, người này là lần đầu tiên được gặp.
Lục Thiên Mai nói:
- Sư tư, muội phải lập tức trở về báo cáo với sư phụ, nếu người này có ý đối địch với chúng ta thì đại sự của chúng ta nhất định gặp phải trở ngại to lớn.
Đông Phương Ngọc nói:
- Muội đi đi! Thay mặt ta vấn an sư phụ.
Lục Thiên Mai cười nói:
- Sư tư, muội có một điều muốn nói, tuy sư phụ rất yêu thương chúng ta, nhưng nếu chúng ta làm sai, sư phụ sẽ trừng phạt nghiêm khắc, sẽ khôgn khoang thứ đâu.
Đông Phương Ngọc nói:
- Cám ơn sư muội nhắc nhở, phần muội cũng nên cảnh giác nhiều hơn.
Lục Thiên Mai cười khanh khách, bóng áo đỏ vụt chớp, người đã biến mất.
Đông Phương Ngọc thấy nàng đã đi rồi, ngón tay như ngọc khẽ gảy dây đàn, tình tính tang tang, vang lên một khúc nhạc thê lương.
Đôi mắt đẹp của nàng lập tức long lanh những giọt nước mắt? Nàng là cô gái cực kỳ mỷ lệ, đoan trang, trong võ lâm ai trông thấy nàng đều hồn xiêu phách lạc, nhưng nào có ai biết được sự buồn khổ trong nội tâm nàng.
Nàng từ nhỏ đã không có cha mẹ, hai mươi năm nay nàng lớn dưới sự đào luyện dạy dỗ tàn khốc cay nghiệt của sư phụ nàng, nhưng bản tính thiên

lương của nàng làm cho nàng cảm thấy sợ hãi tác phong của sư phụ.
Đương nhiên nàng không dám phản kháng sư phụ nàng, chỉ vì đêm khuya tinh lặng nơi núi sâu nàng mới dùng tiếng đàn tấu lên tiếng ai oán sâu xa trong lòng mình.
Hãy nói lúc ấy Âu Dương Hải nghe thấy tiếng đàn cầm như kêu như gọi trong lúc hôn mê, chàng muốn vùng vẫy mà dậy, nhưng người che mặt đã điểm vào huyệt đạo của chàng.
Chàng lại mơ hồ thấy chiêu thức tấn công như điên cuồng của Lục Thiên Mai. Sau đó chàng ngất lịm đi, hoàn toàn mất hết tri giác đến lúc chàng tỉnh lại.
Chỉ thấy mình đang ở trên một ngọn núi cao, nằm dài trên một phiến đá, ngoài một trượng trước thấp thoáng có một người đang ngồi xếp bằng.
Miệng người đó đang thổi một cây sáo bằng sắt, tiếgn sáo véo von vang lên như chim hót.
Lúc này Âu Dương Hải trong lòng bình tỉnh vô cùng, tuy chàng không thể thấy được mặt mũi người thổi sáo, nhưng chàng biết người đó chính là Thiết Dịch Quái khách đã mấy lần giải cứu mình.

Chiến Yên Hùng Cái

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 05
CHíN CHIÊU VÕ CÔNG

Âu Dương Hải không dám cắt ngang nhã hứng của người thổi sáo, chàng tĩnh tọa ngồi một bên, khép hờ đôi mắt, thư thả lắng nghe...
Những âm thanh trong vắt cứ miên man róc rách, nghe hay vô cùng. Không biết từ lúc nào chàng đã ngủ thiếp đi...
Sao trời nhấp nháy.
Gió sớm vi vu. Phương đông đã lộ ra ánh quang minh rực rỡ.
Âu Dương Hải thức giấc. Phát giác mình đang ngủ trong động núi, xung quanh thân người chất đầy cỏ mềm mại dị thường, không biết người thổi sáo phủ lên người chàng từ lúc nào.
Chàng trở lại phóng mắt nhìn khắp nơi, nhưng không thấy người thổi sáo đâu, chỉ thấy trên bàn đá bày đầy các loại đồ ăn gồm hoa quả lương khô, bên cạnh là một tờ giấy có dằn lên một cục đá, trên giấy viết mấy chữ...
"Cứ tạm thời ở đây tập luyện kỳ thuật võ công, trong quyển sách nhỏ này có ghi chép các tinh hoa võ học của danh phái võ lâm thiên hạ, ta mỗi ngày đêm đều đến thọ giải cho ngươi một chiêu, ngươi phải tận lực học cho thuộc

khẩu quyết biến hóa chiêu thức, không được lười biếng, chín ngày sau ta không truyền dạy nữa, nhớ lấy, nhớ lấy!" Bên dưới không có đề tên, Âu Dương Hải cầm tờ giấy lên, đó là mấy tờ giấy quyển mỏng đóng lại mà thành...
Âu Dương Hải ngắm nghía, trong lòng dâng lên một niềm cảm khái khôn tả Đây thật là một sự kỳ ngộ cả đời khó gặp, bất cứ ai trong tình huống này nhất định sẽ mừng rỡ như điên, mừng như được báu vật, nhưng chàng lúc này phân vân, bối rối vô cùng...
Bởi vì
Chàng không phải là người cuồng nhiệt với võ công, chàng không muốn đặt mình vào ân oán giang hồ. Chàng càng căm ghét sự giết chóc của võ lâm!
Chàng... Nhưng...
Hoàn cảnh mấy ngày rày của chàng giống như từng nút thắt buột chặt bên mình chàng!
Thật là không hiểu được, lý lẽ càng thêm loạn, nút kết chưa giải, từng nút lại buột thêm!
Tựa như chàng không cách nào giải thoát khỏi ân oán thị phi trên giang hồ, sự ràng buột của giết chóc.
Cuối cùng...
Vì sự an toàn bảo toàn tính mạng, chàng quyết tâm đối mặt với hiện thực, kiên cường phấn đấu!
Vì chống lại sự xâm hại từ bên ngoài, chàng quyết tâm chuyên cần học tập khổ luyện, thu được tuyệt k... cao siêu!
Vì đem tấn công chế ngự tấn công, chế thắng địch nhân, chàng quyết tâm xông vào dòng xoáy võ lâm giang hồ!
Đây là... ö trời? Số mạng? Con người?
Tuy nhiên, quyết không phải là nơi tâm chàng sở nguyện, nhưng chuyện đời luôn luôn là thứ khó mà như tâm sở nguyện!
Không sai! Sau khi Âu Dương Hải trầm tư, tạm thời trong lòng chàng nhẹ nhỏm rất nhiều, chàng vươn tay chợp lấy thức ăn ăn cho kỳ no, sau đó cầm quyển sách nọ rảo bước ra khỏi động.
Phóng tầm mắt nhìn cảnh vật xung quanh, hóa ra cái động này đặt trong một u cốc, dưới đáy một vách núi sừng sững, trong cốc nở rộ những loại hoa núi màu sắc rực rỡ, róc rách dòng nước chảy, cỏ tươi xanh ngắt, thân tùng cao lớn chọc trời, lác đác lá rơi, thật là một nơi quá tốt để học tập võ công.
Âu Dương Hải đứng dưới một cây tùng già xanh ngắt, lật giở quyển sách nhỏ ra, bên trong ghi chép toàn là kinh văn, câu chữ huyền ảo sâu xa, làm người phải tốn công suy nghĩ tham cứu.
Âu Dương Hải cau mày, chàng lật sang tờ thú hai cũng vẫn là một đoạn kinh văn, ý chữ hình như càng thêm thâm ảo, chàng giở luôn đến tờ thứ chín, bên

trong vẫn không có bất cứ một bức hình chú giải nào, mà toàn là kinh văn hàm ý thâm ảo.
Chàng càng xem đầu óc càng mụ mẫm, cảm thấy khô khốc vô vị. Thình lình, Âu Dương Hải nghĩ đến lúc Thiên Sơn tăng thọ giải võ thuật cho mình có nói: - Một người học võ chủ tại luyện khí, khí bình, thần sẽ ngưng, khí phù (nổi) thần sẽ loạn...
Chàng kêu thầm lên:
- Phải rồi! Ta hiện giờ tâm trí phù động, làm sao có thể ngộ giải đoạn kinh văn võ công tinh thâm này.
Nghĩ vậy, Âu Dương Hải lập tức ngồi tỉnh tọa dưới gốc cây ngưng khí điều tức.
Không lâu sau, khí bình tâm tịnh.
Chàng lại lật tờ thứ nhất, miệng tụng đoạn kinh văn:
- Tế tôn đại ý, vị học Phật thừa giả sơ cơ hữu nhị, nhất viết thanh hư, nhất viết dũng vãng, thanh hư vô chướng, dũng vãng vô tòng, bất tiên biện thử, tiến thoái vô cơ. Thanh tử vi hà? Huyết tủy thị dã. Dũng vãng thị dã? Dịch cân thị dã, dịch dã biến dã, cân tịnh dã...
Âu Dương Hải xem hết một đoạn này, nghĩ ngợi một lúc, bất giác khoan khoái gật gù, tiếp tục xem tiếp đoạn sau, tụng rằng: - Nhân chi nhược biến vi cường, biến phan trường, biến nhu vi cương, cân tinh giả nhu, cân động giả cương. Thức nhất xuất, tinh hóa khí, khí hóa thần, thần hoãn hư, hư hóa ngũ hoa tụ đỉnh, thị vi vô thượng đại lực, lực dục ý hội biến hóa tùy tâm, thị vi tiểu thừa.
Đoạn kinh văn này, giải thích khó vô cùng, Âu Dương Hải xem đi xem lại mấy lần đều nhíu mày, tuy chàng biết thủ pháp chiêu thức ở trong ý chữ đoạn kinh văn, nhưng lý giải cả một giờ, dù có đem hai đoạn kinh văn của tờ thứ nhất đọc thuộc lòng như cháo chảy, chàng vẫn khó ngộ giải thâm ý của nó.
Sau giờ ngọ, Âu Dương Hải đứng bồi hồi bên ngoài động, trong đầu vẫn nghĩ ngợi động tác của chiêu thức này.
Bỗng chàng mừng rỡ kêu lên:
- Phải rồi, học phật thừa giả sơ cơ hữu nhị, nhất viết thanh hư... Chàng lập tức đứng ngay ngắn trên mặt đất, hai tay chắp lại, hốt nhiên hít mạnh một luồng không khí xuống đan điền, song chưởng án phía trước, chân đứng theo thế hình chữ đinh.
Âu Dương Hải vừa làm thức này, thần sắc trên mặt lập tức trầm ngưng, thần quang lấp loáng của đôi mắt dần dần thu lại, tư thế như một lão tăng nhập định.
Ước chừng một tuần trà, Âu Dương Hải vẫn không nhúc nhích.... Dường như chàng đã ngủ say...

Lúc này....
Đột nhiên ba con chim nhạn bay lướt qua trước mắt Âu Dương Hải...Chợt nghe Âu Dương Hải quát lên một tiếng. Mắt chàng vẫn nhắm, nhưng người nhanh như tên bắn, dương ngón tay búng một phát.
Oác, một tiếng chim kêu...
Một con chim nhỏ từ trên không rơi phịch xuống đất. Âu Dương Hải khẽ mở mắt, cất tiếng cười ha hả.
Trong tiếng cười, cả niềm vui và hưng phấn lẫn lộn. Chàng chỉ một thức thành công, đương nhiên trong lòng vui mừng khôn tả, nhưng quí hơn nữa là chàng chỉ thấy một chiêu võ công này biết bao nhiêu là xuất kỳ, tuyệt diệu! Chàng cảm thấy thức ... Bảo nguyên thủ ... này, bất kỳ ngoại địch nào xâm nhập đều có thể biến hóa đánh được, nhanh như chớp mắt, lẹ như tên bay làm cho người không cánh khó mà tránh khỏi.
Thật là một tuyệt chiêu chí mạng! Mặt trời lặn....
Đêm tới...
Âu Dương Hải bồi hồi ngoài động. Lúc này đã là giờ tý
Âu Dương Hải ôm ấp niềm vui sướng mong đợi được thấy vị kỳ nhân mấy lần tương cứu mình.
Chàng mở mắt nhìn xung quanh... Gió thổi cỏ lay, bóng cây nghiêng ngả.
Bất chợt tại u cốc này giọng nói rành rọt vang lên:
- Âu Dương Hải, ngươi ngộ giải tờ kinh văn thứ nhất chưa?
Âu Dương Hải nghe thế thì trông ra, chỉ thấy ngoài sáu bảy trượng, trên một phiến đá có một bóng người ngồi trên đó, chẳng hỏi cũng biết, người ấy chính là kỳ nhân thổi sáo.
Âu Dương Hải mừng rỡ đáp: - Sư phụ con đã ngộ giải rồi.
Nói xong chàng rảo bước đi tới phiến đá... Chỉ nghe kỳ nhân thổi sáo cất tiếng:
- Ngươi nhận ta làm sư phụ cũng được, không nhận ta là sư phụ cũng xong, nhưng hiện giờ ngươi hãy đứng đó, không được tiếp cận bên ta.
Âu Dương Hải nghe vậy lập tức ngưng bước, sau khi ngạc nhiên, chàng nói:
- Người dạy võ k... cho con đều là sư phụ của con, đương nhiên thầy là sư phụ của con.
Kỳ nhân thổi sáo nói:
- Nhưng ngươi lại phải hành lễ bái sư, mà bắt ta nhận lễ bái sư thì rất phiền phức, vậy đợi để sau này lập đàn dựa theo qui củ mà hành lễ, hiện tại coi như ngươi là ký danh đệ tử.
Âu Dương Hải nói:
- Không biết sư phụ xưng hiệu gì? Kỳ nhân thổi sáo nói:
- Ta có hai đệ tử, sống chung bảy năm cũng không biết xưng hiệu của ta, điều này thì ngươi hà tất phải hỏi, nhưng hơn bốn mươi năm trước trong

giang hồ họ gọi ta là: Thiết Địch quái hiệp.... Âu Dương Hải nói: - Xin sư phụ có thể chỉ thị sư huynh của đệ tử là ai?
Thiết Địch quái hiệp nói:
- Họ là phận nữ nhi, chứ không phải là nam đệ tử, để cho ngươi có thể chuyên tâm nhất ý tập võ, tạm thời ta không nói cho ngươi biết hai vị đồng môn sư tư muội là ai? Nhưng họ đều cho rằng ta đã chết rồi.
Âu Dương Hải lặng yên không nói, nhưng trong đầu chàng lại nghĩ: - Những gì mình hỏi, ông ta đều không trả lời rõ ràng, không biết là có ý gì?
Thiết Địch quái hiệp lại nói:
- Ngươi nói chiêu thứ nhất đã ngộ giải rồi, ngươi tập luyện cho ta xem thử xem.
Âu Dương Hải đáp: - Đệ tử tuân mạng!
Nói xong Âu Dương Hải đứng nghiêm trên mặt đất, hít vào mấy hơi thật sâu xong lập tức ra thế ... Bảo nguyên ... điều tức trong chốc lát, chàng đã điều vận khí bình hòa, sau đó trầm ngưng tại đan điền.
Dần dần chàng đã tiến vào cảnh giới ...Vật ngã lưỡng vong (vật và ta đều quên hết) Chợt nghe Thiết Địch quái hiệp cất tiếng: - Chiêu này tên gọi là ... Phản phác qui chân ..., chủ yếu là tĩnh... , càng tĩnh càng có thể phát huy uy lực uyên thâm, ngươi mới bắt đầu khơi thức mà đã làm rất khá. Bây giờ ta thử xem ngươi đã ngộ giải công phu biến hóa trong đó chưa?
Thiết Địch quái hiệp vẫn ngồi trên phiến đá, đột nhiên ông ta búng ngón tay bắn ra một viên Phi Hoàng thạch nhanh như điện chớp, phóng vút đến huyệt trên vai trái Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải hé mắt nhìn thấy viên Phi Hoàng thạch sắp đánh tới rồi, bèn vung tay đánh vào viên Phi Hoàng thạch.
Chớp mắt, chỉ thấy thân hình Âu Dương Hải khẽ lay động, người chàng đã tránh ra xa bốn thước, vút một tiếng, viên đá Phi Hoàng thạch đã bắn trúng tảng đá phía sau.
Thiết Địch quái hiệp nói:
- Ngươi đã biết được yếu quyết trong đó, nhưng hãy còn chưa thuần thục, cho nên cú đánh của ngươi không đánh trúng viên Phi Hoàng thạch, cũng có thể nói, ngươi phản kích đã không đánh trúng kẻ địch. Chiêu ...Phản phác qui chân... này huyền diệu vô cùng, chính là cơ sở luyện tập võ công thượng thừa, nếu như ngươi có thể luyện tập chiêu này đến mức tuyệt đỉnh, nội công của ngươi cũng vô hình trung tăng tiến một bậc, công phu của ngươi trong một ngày mà lại có thành tựu như vậy thật là hiếm có, ta vốn tính rằng phải thời gian chín đêm để thọ giáo cho ngươi chín chiêu võ công này. Nhưng nay thì xem ra đại khái mất chừng bảy đêm thì ngươi có thể luyện thành.
Trong lòng Âu Dương Hải cảm thấy xấu hổ vô cùng, không ngờ cú vừa rồi của mình lại không đánh trúng viên Phi Hoàng thạch, tuy Thiết Địch

quái hiệp nói như vậy nhưng trong lòng chàng cảm thấy buồn bã không vui.
Thiết Địch quái hiệp lại nói :
- Trí tuệ của ngươi cực cao, yếu quyết biến hóa của chiêu ...Phản phác qui chân... này ngươi đã lãnh ngộ rồi, tiến độ của ngươi là chiêu thứ hai thứ ba, nhưng nếu như ngươi không tự tin lãnh ngộ dự ảo diệu trong đó thì không nên tự ép mình tập luyện, nếu không thì sẽ đưa đến chỗ nguy hiểm, tẩu hỏa nhập ma, ngươi nhớ lấy!
Âu Dương Hải nói:
- Đệ tử tuân mạng, chiếu theo chỉ thị của sư phụ mà hành sự... Thiết Địch quái hiệp nói : - Đêm nay đến đây thì ngừng, ta phải đi đây.
Âu Dương Hải vội nói:
- Sư phụ! Kính hỏi chín chiêu võ công này có tên gọi thế nào? Thiết Địch quái hiệp nói:
- Chín chiêu võ công này là phần còn sót lại trong ...Hải lưu chân kinh... đã từng làm điên cuồng nhân tâm người võ lâm mấy trăm năm nay, niên đại của kỳ thư này lưu truyền rất lâu, từng vì nó mà phát sinh biết bao sự kiện lưu huyết, tranh qua đoạt lại, và cuối cùng đã đem bộ Hải Lưu chân kinh hoàn chỉnh xé tan ra, phần ta được là một bộ phận rất nhỏ, do đó không biết danh xưng của chiêu võ học này là gì...
Thiết Địch quái hiệp hơi ngừng lại, nói tiếp:
- Chín chiêu võ học này là một loại tuyệt chiêu cực kỳ uy lực, một trăm năm trước đây Tâm đạo chưởng môn giáo Vô Tâm đạo trưởng Quan Thiên Thông học xong chín thức võ học này cơ hồ trong thiên hạ khó tìm địch thủ...
Thiết Địch quái hiệp nói đến đây, đôi mục quang lạnh lẽo từ ngoài bảy trượng chiếu tới , Âu Dương Hải vừa đụng phải ánh mắt đó của ông ta bất giác run người.
Chàng cảm thấy nhãn thần của Thiết Địch quái hiệp vô cùng oai nghiêm.
Thiết Địch quái hiệp trầm mặc một hồi nói:
- Ngươi học tuyệt k... này xong nếu hành sự bừa bãi, dựa vào võ thuật để làm chuyện gian tà thì nhất định sẽ giống Vô Tâm đạo trưởng Quan Thiên Thông năm xưa, đi vào con đường chết.
Nguyên Vô Tâm đạo trưởng Quan Thiên Thông, một trăm năm trước bị cao thủ võ lâm các phái vây đánh chết tại ngọn núi Hồng Hà thuộc dãy Hoàng Sơn.
Âu Dương Hải mỉm cười nói:
- Sư phụ, đệ tử tuyệt đối sẽ không ư võ hại người. Thiết Địch quái hiệp khẽ gật gù, nói:
- Rất tốt! Ta biết ngươi là một nhân tài có thể dạy bảo được, không đến nỗi phải uổng phí lời thề mà tự hủy bỏ.

Thiết Địch quái hiệp nói xong, khẽ thở dài.
Âu Dương Hải nghe thế thất kinh, chàng cảm thấy tiếng thở dài này đầy rẫy những thê lương bi phẫn khôn tả xiết. Cảm thấy kỳ nhân này trong lòng nhất định ẩn dấu nhiều tâm sự ưu sầu không cho người biết.
Thiết Địch quái hiệp nói :
- Âu Dương Hải, ngươi vào động nghỉ đi, mai ta lại đến.
Chỉ thấy ông ta chầm chậm đứng lên, đi xuống phiến đá, biến mất dần vào trong đêm tối.
Bảy ngày sau, Âu Dương Hải đã học thành công toàn bộ chín chiêu võ học trong phần sót lại của ...Hải Lưu chân kinh....
Đêm nay, chàng vẫn đứng xa xa ngó Thiết Địch quái hiệp.
Bảy đêm truyền thụ tuyệt k..., Âu Dương Hải thủy chung vẫn đứng cách ông ta bảy trượng! Chàng vẫn không thấy mặt mũi thật của con người thần bí này, ngay cả thân ảnh của ông ta cũng chỉ mơ hồ, nhưng ân nghĩa dạy võ bảy đêm thì vĩnh viễn khắc sâu trong tâm khảm Âu Dương Hải.
Đêm nay, Âu Dương Hải không cảm thấy buồn ngủ tí nào, đứng bồi hồi trong cốc.
Trong đầu chàng nổi lên bóng dáng thần bí của Thiết Địch quái hiệp! Giọng nói thần bí, tiếng sáo thần bí, hành tung thần bí....
Ông ta...Thiết Địch quái hiệp thật sự là một kỳ nhân thần bí khó lường!
Càng kỳ quái hơn là dường như ông ta biết rõ thân thế của Âu Dương Hải!
Đêm khuya cũng thần bí!
Ngọn núi phía đông xuất hiện ánh thái dương, Thiết Địch quái hiệp cũng biến mất ba giờ. Tâm lý Âu Dương Hải hỗn loạn, cùng theo bóng đêm từ từ tan hết, trầm tư mặc tưởng một hồi, hốt nhiên nghĩ đến Thiết Địch quái hiệp giải thích đoạn kinh văn chiêu thức thứ chín ...Vạn vật thiện hư....
Âu Dương Hải đem tâm trí bình tĩnh trở lại, tay trái hoành ngang trước ngực, người đứng thẳng, hữu chưởng từ từ đẩy lên....
Một luồng chân khí theo chưởng đi lên, kình lực mạnh mẽ xé không trung, thanh thế kinh người, đột nhiên một tiếng hét lớn, tay phải Âu Dương Hải bỗng nhẹ nhàng thu về.
Kỳ lạ thay, chàng vừa thu tay về thì luồng kình khí mạnh mẽ chợt dừng, giống như cả một lực đạo được chàng thu về hết.
Ai ngờ trong lúc ấy.
Một cây tùng thân to bằng miệng bát không gió lại đổ. Nhưng thân cây tùng đổ xuống hoàn toàn không bị gì hết ngay cả vỏ cũng liền.
Đây quả là chuyện hiển nhiên không bàn cãi gì nữa!
Hóa ra Âu Dương Hải dung chân khí hữu hình vận chuyển thành vô hình, đã đánh tan nát phần thân cây sau lớp vỏ.
Âu Dương Hải thử nghiệm thành công trong bụng vừa mừng vừa sợ, không

ngờ mình học được tuyệt k... chiêu thứ chín này, nội công lại có được thành tựu cao như thế, sự tiến triển thần bí đó làm chàng khó biết được nguyên nhân.
Chàng nhớ đến hồi còn ở Thiếu Lâm tự, tuy từng được Thiên Sơn tăng ngầm truyền võ, nhưng nội công thì trước đến giờ chàng chưa học tập, sao mình lại có được công lực thâm hậu dường ấy? Chẳng lẽ thật sự là thiên tư kỳ trí, thông tuệ siêu phàm?
Thiết Địch quái hiệp mà Âu Dương Hải được gặp gỡ là một người thần kỳ! Nhưng bản thân chàng cũng chẳng là người vô cùng thần kỳ sao? .....
Âu Dương Hải ở thêm trong u cốc nọ đã qua ba ngày... Trong thời gian ấy, chàng tập đi tập lại chín chiêu tuyệt k....
Tự nhiên, chàng từ trong ...Hải Lưu chân kinh... thể nghiệm ra càng thêm nhiều yếu quyết, mà còn tiến triển thần tốc, công lực gia tăng mạnh mẽ, thật là ngày đi ngàn dặm, thiên hạ vô địch!.
Từ đó cũng làm nổi lên sự hứng thú vô bờ của chàng đối với võ nghệ, không ngừng tìm tòi nghiên cứu, không ngừng rèn luyện, không ngừng tiến bộ....
Ngày nọ, lúc hoàng hôn, Âu Dương Hải rời khỏi u cốc.
Vốn chàng dự tính trở về gặp mẫu thân trước hết, nhưng bỗng nhớ đến thương thế của Khiên Thủ bang chủ Lý Xuân Hoa không biết đã khỏi hẳn chưa?
Tuy Lý Xuân Hoa đối với chàng không được thân thiện lắm, nhưng chàng cảm thấy công đức cứu độ thế nhân của nàng cũng đáng để kính phục. Mà Âu Dương Hải đã dò ra vị thế Âm Dương cốc từ lời nói của Đông Phương Ngọc, thì cũng nên đem tin tức này nói cho họ biết.
Không quá một giờ, Âu Dương Hải đã đến bên tòa phế viện của Khiên Thủ bang.
Trong màn đêm mông lung, chỉ thấy mái nhà liền san sát nhau, bóng đêm bao trùm tòa viện hoang lương này yên tĩnh không tìm ra dấu vết con người! . Nhưng Âu Dương Hải lại biết xung quanh trang viện bí mật bố trí cao thủ của Khiên Thủ bang luân phiên canh giữ, đây cũng chính là nơi đầm rồng huyệt hổ.
Âu Dương Hải đi đến cửa trang viện, kỳ lạ thay, trên cả con đường chàng lại không gặp một đệ tử tuần đêm nào của Khiên Thủ bang ngăn chàng xét hỏi, việc này làm chàng bất giác phải cau mày.
Hóa ra cửa lớn của trang viện lại mở toang, Âu Dương Hải cảm thấy ngạc nhiên sinh nghi, nói thầm:
...Lý Xuân Hồng là người thông minh, cơ trí chẳng lẽ nàng có dụng ý khác
Chàng chậm rãi đi vào cửa lớn trang viện, đi thẳng vào đại sảnh...
Trong bóng đêm, Âu Dương Hải trông thấy cánh cửa đại sảnh đóng chặt.
Ngay lúc đó....

Âu Dương Hải bỗng nghe tiếng gió nhẹ nổi ngay sau người. Âu Dương Hải lanh lẹ xoay mình, một bàn tay bất ngờ đã chụp vào áo chàng.
Người này xuất thủ rất nhanh, vô thanh vô tức.
Âu Dương Hải trong lúc cấp bách, lập tức nghĩ ngay đến tuyệt k... đã luyện trong u cốc, ý vừa nghĩ đến thì chiêu đã xuất ra...
Chỉ thấy vai Âu Dương Hải khẽ nghiêng, bàn tay trái chuyển nhanh, năm ngón tay búng trúng vào cổ tay của người nọ. Thật là chiêu thế xảo diệu vô cùng, bạn hay địch không biết, do đó Âu Dương Hải không dùng sức tận lực.
Người đánh chàng có nằm mơ cũng không ngờ trên giang hồ lại có một thủ pháp thượng thừa kỳ ảo không thể tả này, nhưng người này võ công cực cao, cơ trí ứng biến cũng rất nhanh, hắn ta thừa lúc Âu Dương Hải không dụng kình lực, cổ tay hắn vận sức giật ra, đầu gối chân phải hắn thúc mạnh vào bụng dưới Âu Dương Hải.
Cái thúc này nhanh như điện xẹt, người nào trúng phải nếu không chết thì cũng bị thương.
Nhưng nên biết võ công của Âu Dương Hải đã trải qua khổ luyện, đã đạt đến mức cao cường, huống hồ chín chiêu võ công Hải Lưu chân kinh chàng vừa luyện tập đều là võ học thượng thừa thân tùy ý xuất.
Do đó đối phương vừa thúc đầu gối, Âu Dương Hải tự nhiên lùi lại một bước tránh khỏi.
Lúc này Âu Dương Hải đã thấy rõ đối phương là một người áo lam, mặt mũi xanh xao lạnh lùng, đôi mắt lộ tia sáng kinh dị, ngẩn ngơ nhìn Âu Dương Hải hồi lâu rồi nói: - Ngươi là ai?
Âu Dương Hải thản nhiên nói:
- Ta muốn tìm Lý Xuân Hồng tiểu thư.
Chưa nói xong, người áo lam đột nhiên rút trong người ra một ngọn chủy thủ sáng loáng, sấn tới một bước, một chiêu ...Phất Vân chỉ nguyệt... đâm nhanh vào yếu huyệt của Âu Dương Hải.
Người áo lam chỉ một thế đâm mà trong đó ẩn giấu ba lần biến hóa, cực kỳ nhanh chóng và lợi hại.
Âu Dương Hải thấy thế đâm tới, mười phần quái dị, thế đâm tuy nhanh nhưng làm như có kình lực ẩn chìm chưa phát.
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Các hạ cứ kiểu ra tay truy bức người thế này thì đừng trách ta vô lễ.
Tay phải chàng một chiêu ...Ngũ nhạc tọa long... chân trái sấn lên một bước, cùi chỏ đánh thốc vào yếu huyệt ...Huyền cơ... trước ngực người áo lam.
Người áo lam bị bất ngờ, lưỡi chủy thủ đang thế công phải bị chế ngự, làm hắn từ công thành thủ, lùi nhanh lại phía sau.
...Một chiêu thất cơ, toàn bàn thọ chết....

Người áo lam cảm thấy cổ tay phải nhón lên, ngọn chủy thủ đã bị đoạt mất, đồng thời ...Huyền cơ huyệt... cũng bị cùi chỏ Âu Dương Hải điểm nhẹ vào. Chỉ cần Âu Dương Hải gia lực thêm một chút, người áo lam lập tức sẽ bị thương dưới tay của chàng.
Người áo lam bình sinh đã trải qua không biết bao nhiêu trận đánh, ngày hôm nay bị người nhẹ nhàng dùng một chiêu đã đoạt được binh khí, điểm trúng huyệt, bất giác kinh hãi đứng trơ ra nhìn Âu Dương Hải...
Đột nhiên, trong đại sảnh vang ra một giọng nói quát mắng:
- Bạch Hoàng giáo chủ các ngươi là ai? Sao lại không ra đây, đợi đến khi hắn ra đây ta phải chửi đến tổ tông ba đời nhà hắn.
Chỉ nghe một tiếng cười lạnh lùng nham hiểm vang lên, rồi tiếng nói: - Cái đồ thối tha như ngươi mà cũng muốn gặp mặt giáo chủ của chúng ta....
Tiếng người cuồng bạo kia giận dữ gầm lên...
Rồi dường như đánh ra một quyền mạnh đến long nhà đổ cửa. Chợt nghe một tiếng ...A di đà Phật..., nói: - Vu thí chủ, xin hãy bình tĩnh lại.
Âu Dương Hải nghe những giọng nói này chàng biết Khiên Thủ bang đã xảy ra biến cố lớn.
Chàng bỗng vận lực cấu chặt vào mạch môn của người áo lam, trầm giọng hỏi: - Ngươi là người của Bạch Hoàng giáo?
Người áo lam bị Âu Dương Hải dùng kình lực cấu mạnh xương cốt đau muốn gãy lìa, khẽ rên một tiếng nói: - Ngươi đã biết ta là người của Bạch Hoàng giáo sao không ra tay giết ta đi.
Âu Dương Hải cười nhạt, tay trái điểm vào huyệt đạo của người áo lam, trầm giọng quát:
- Bọn Bạch Hoàng giáo bên trong nghe đây, đồng bọn của các ngươi đã bị ta chế ngự rồi.
Giọng nói chưa dứt bên ngoài vang vào một giọng nói lảnh lót: - Phải Âu Dương tướng công không?
Âu Dương Hải quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau ngoài bảy trượng, có ba người phụ nữ xinh đẹp chậm rãi đi đến, họ là Lam Tinh Tinh phu nhân, Hắc Ưng phu nhân, Bạch Lộ Ty phu nhân, theo sát phía sau là một mụ già tóc đỏ tay chống gậy trúc, tất cả đều xúm xít theo Lục y m... nhân Đông Phương Ngọc, trong tay nàng vẫn ôm cây cổ cầm.
Âu Dương Hải trông thấy họ, không khỏi sửng sốt...
Thiếu phụ áo lam đi thẳng đến trước mặt Âu Dương Hải, cười nói: - Không ngờ chúng ta lại gặp mặt nhau ở đây.
Âu Dương Hải lạnh lùng hỏi:
- Người của Khiên Thủ bang đã bị các người chinh phục rồi ư? Thiếu phụ áo lam cười nói:
- Không chỉ là người của Khiên Thủ bang mà bao gồm cả những người trong

võ lâm thiên hạ.
Chợt nghe thiếu phụ áo đen kêu lớn:
- Tiêu cầm lệnh chủ giá lâm, hãy mau mở cửa nghênh tiếp.
Âu Dương Hải biết Tiêu Cầm lệnh chủ là chỉ Lục y m... nhân Đông Phương Ngọc.
Bỗng cửa đại sảnh mở toang, vụt ra mười hai người áo lam, trong tay mỗi người đều cầm lăm lăm một lưỡi dao chủy thủ sáng lòa.
Tiếp đó từ trong sảnh một người áo đỏ đi ra, gã chính là Hoành Thiên bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên.
Lúc này trong đại sảnh đột nhiên thắp sáng lên mấy mươi ngọn nến, ánh sáng rực rỡ chỉ thấy bên trong một đám người ngồi đầy nghẹt, Âu Dương Hải thấy vậy ngạc nhiên vô cùng....
Thiếu phụ áo trắng, thiếu phụ áo đen và mụ già tóc đỏ đi theo sát Đông Phương Ngọc tiến vào đại sảnh.
Âu Dương Hải cũng bèn theo sau thiếu phụ áo lam tiến vào! Đảo mắt nhìn một lượt....
Âu Dương Hải giật mình, không ngờ trong đại sảnh này cơ hồ tụ tập đủ anh hùng hào kiệt trong võ lâm tại đây.
Trong đại sảnh rộng lớn bày đủ bàn ghế, bên phía đông có mười vị hòa thượng ngồi, họ chính là người của phái Thiếu Lâm, Âu Dương Hải đương nhiên nhận ra người cầm đầu là thủ tọa La Hán đường, Thiên Tuệ thiền sư, và kế đó là chín vị đệ tử La Hán đường, phía sau là sáu vị đạo sĩ áo vàng, Âu Dương Hải cũng nhận ra họ là đồng bọn của Cổ Mộc đạo trưởng phái Thanh Thành.
Hơn hai mươi lão nhân, và những đại hán ngồi ở mé Tây, cứ nhìn thần quang trong mắt họ thì biết họ đều là cao thủ thành danh nội công thượng thừa.
Phía Nam là đệ tử Khiên Thủ bang, Hộ pháp Liên Mị và Đông Tây Nam Bắc tứ đại đàn chủ đều ở đó, không thấy có Lý Xuân Hồng và Truy Phong tú sĩ Công Tôn Lạp.
Đứng xung quanh mọi người thì có chín người áo đỏ cao thấp mập lùn đều có, họ đứng yên như xác chết, hiển nhiên đám người này là ...Lạc Phách nhân....
Lúc Âu Dương Hải đảo mắt nhìn mọi người trong sảnh thì mấy chục đạo mục quang đều đổ dồn vào người Đông Phương Ngọc, chỉ có chín vị đệ tử La Hán đường phái Thiếu Lâm thấy nàng mà vẫn không động dung.
Âu Dương Hải sấn tới trước mặt nhị đại hộ pháp Khiên Thủ bang là Ngọc Tiêu tiên tử Liên Mị.
Mặt Liên Mị dàu dàu, nói:
- Âu Dương tướng công, sao tướng công cũng đến đây? Âu Dương Hải nói :

- Liên cô nương, Lý Xuân Hồng cô nương và Công Tôn đại hiệp đâu? Liên Mị trầm giọng nói: - Họ bị Bạch Hoàng giáo bắt giữ.
Âu Dương Hải nói: - Các người ở đây làm gì? Liên Mị than rằng:
- Chúng tôi muốn tìm kiếm tin tức của Lý bang chủ.
Hoá ra trước khi Lý Xuân Hoa bị thương đã bắn thơ hẹn anh hùng hào kiệt thiên hạ các lộ đến tòa phế viện này tụ yến, để cùng thương thảo kế sách đối phó Bạch Hoàng giáo, ai ngờ Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng và Công Tôn Lạp mất tích một cách bí mật, tòa phế viện này đồng thời bị Bạch Hoàng giáo công kích và khống chế.
Âu Dương Hải lúc này đã hơi hiểu được tình hình. Bỗng nghe một tiếng cuồng bạo kêu rằng: - Mạc Bá Thiên, người nào là giáo chủ của các ngươi?
Âu Dương Hải đưa mắt nhìn thì chỉ thấy người đó là một đại hán mặt đen râu xồm, thân hình rất khôi ngô, nhìn bên ngoài hiển nhiên người này là cao thủ.
Mạc Bá Thiên cười lạnh lùng nói:
- Vu Bàng, ngươi còn hàm hồ lớn lối nữa thì đừng mong ta nhẹ tay đâu nhé!
Hóa ra người này là Hồng Sa Thủ Vu Bàng, vốn là cầm đầu bọn lục lâm bảy tỉnh Giang Nam, tính tình thô bạo nhưng lại là một người chính nghĩa, ông ta nghe Mạc Bá Thiên nói bèn giận dữ quát lớn: - Mạc Bá Thiên, đã lâu nghe nói kiếm pháp của ngươi cực kỳ tàn độc, Vu Bàng ta muốn lãnh giáo ngươi vài cao chiêu!
Mạc Bá Thiên thấy họ Vu nắm tay thành quyền, lăm lăm muốn đánh, cười nhạt một tiếng nói : - Tốt lắm, tốt lắm, muốn lãnh giáo thì qua đây.
Hồng Sa Thủ Vu Bàng đột nhiên từ trên ghế sộc tới, tay phải vù một chưởng từ ngực đánh thẳng ra.
Mạc Bá Thiên cười nham hiểm nói:
- Đây là ngươi tự tìm đường chết đấy nhé, không trách ta được đâu.
Lời nói chưa dứt, Mạc Bá Thiên xoay cổ tay rút trường kiếm, hàn quang sáng lòa!
Hồng Sa Thủ Vu Bàng thấy kiếm thế của gã, vội giật mình tung mình lùi lại.
Mạc Bá Thiên lạnh lùng nói:
- Ngươi trốn khỏi thanh kiếm này thì ta không xứng là Hoành Thiên nhất kiếm bắc đẩu hàn nữa.
Vừa buông lời, Vu Bàng cảm thấy trước mắt bạch quang vụt chớp, không khỏi thất kinh, gia tăng kình lực xuống chân lùi nhanh lại phía sau.
Nhưng cảm thấy cánh tay lạnh toát, một cái đau nhói tim, cánh tay phải bị trường kiếm của Mạc Bá Thiên chặt đứt đến cùi chỏ.
Mạc Bá Thiên cười lạnh lùng, nói: - Vu Bàng ngươi nên rút khỏi giang hồ đi.
Nói xong thanh kiếm trong tay chuyển hướng đâm ra...

Âu Dương Hải thấy Vu Bàng bị hại dưới lưỡi kiếm của Mạc Bá Thiên, lập tức quát lên: - Dừng tay lại!
Nội công chàng thâm hậu, tiếng quát này lớn như tiếng chuông đồng, chấn động ù ù lỗ tai của quần hùng hào kiệt trong đại sảnh, Âu Dương Hải quát xong người lao đến như thiên mã hành không (ngựa trời bay trên không trung).
Tiếng quát của chàng chưa dứt, người đã nhảy đến, một ngón tay điểm ra. Trong một thoáng mà nhanh chóng vô cùng.
Mạc Bá Thiên kinh hãi nâng vội trường kiếm, một chiêu ...Bạch vân xuất tụ..., múa kiếm như mưa sa phòng giữ yếu huyệt, rồi lùi nhanh ra xa ba bước.
Tay trái gã thuận thế chợp lấy , mạch môn cổ tay trái của Vu Bàng. Sự việc diễn ra trong chớp mắt, đợi đến khi Âu Dương Hải xông đến cứu thì Mạc Bá Thiên đã đắc thủ.
Âu Dương Hải lao đến nhanh chóng vô cùng, Mạc Bá Thiên vừa cầm nã được mạch môn tay trái Vu Bàng thì chỉ phong của Âu Dương Hải đã đến sau lưng.
Mạc Bá Thiên rất nham hiểm, gã vốn biết rõ người lao đến cứu sẽ rất nhanh cho nên khi cầm nã cổ tay Vu Bàng gã lập tức nhảy vút sang bên.
Tuy gã ứng biến rất nhanh nhưng phía sau lưng vẫn bị chỉ phong của Âu Dương Hải quét trúng ...soạt... một tiếng, áo sau lưng gã rách tung để lại một lỗ dài mấy tấc.
Âu Dương Hải một chiêu chưa đắc thủ, Mạc Bá Thiên đã nhanh tay gia tăng kình lực kéo Vu Bàng thân đến ngay trước mặt. Lúc này chiêu thứ hai của Âu Dương Hải vừa vặn tung ra, tay trái Mạc Bá Thiên vận nội lực đẩy Vu Bàng một cái bay thẳng đến đầu ngọn chưởng của Âu Dương Hải.
Đến khi Âu Dương Hải phát giác thì chưởng phong đã đến trước ngực Vu Bàng. Vu Bàng không kịp mở miệng kêu tiếng nào chỉ nhắm nghiền đôi mắt chờ chết.
Ngón tay của Âu Dương Hải đã chạm y phục của Vu Bàng rồi. Trong lúc sinh tử đó chàng đột nhiên thâu kịp thế công.
Võ công Âu Dương Hải quả làm cho quần hào có mặt đều kinh hãi, nhất là Thiên Tuệ đại sư của phái Thiếu Lâm, đại sư đương nhiên thấy rõ đấy là võ học thượng thừa thu phát tùy tâm, không ngờ một gã xuất thân làm công trong bếp ở Thiếu Lâm tự lại có được môn võ học nội gia tuyệt luân như vậy.
Cổ Mộc đạo trưởng ở phía sau hỏi nhỏ: - Thiên Tuệ huynh, hắn là đệ tử của quí phái? Thiên Tuệ đại sư trầm giọng nói: - Hắn là phản đồ của bổn phái đang tróc nã. Chợt nghe Mạc Bá Thiên cười nhạt nói: - Hóa ra là ngươi, thật không ngờ!

Âu Dương Hải lạnh lùng nói: - Ngươi thả ngay Vu Bàng ra!
Nguyên tay Vu Bàng bị kiếm chặt đứt máu tuôn như suối, lúc này mặt ông ta đã trở nên tím ngắt, nếu không kịp thời cầm máu thì sẽ chảy quá nhiều máu mà chết.
Đây là một chuyện cực kỳ tàn nhẫn... Thiên Tuệ đại sư đã đứng lên, nói: - Mạc thí chủ xin hãy bỏ Vu thí chủ ra.
Mạc Bá Thiên thấy thân mình Âu Dương Hải khẽ động, vội quát lên: - Ngươi còn dám động một bước nữa trường kiếm của ta chỉ khẽ đưa lên cũng chém chết hắn ngay tại trận.
Âu Dương Hải trợn mắt, nói:
- Ngươi cho rằng như thế có thể giải thoát được mình hay sao? Chàng thấy tay Vu Bàng chảy máu không ngừng, thì không còn do dự nữa, cất tiếng cười nhạt tung mình tiến lên, tả chưởng quét một chiêu ...Huy trần thanh đàn..., tay phải dùng hai ngón thực chỉ và trung chỉ điểm nhanh vào yếu huyệt ...Khí môn... của Mạc Bá Thiên.
Mạc Bá Thiên khẽ lắc vai, mang theo cả Vu Bàng lùi lại tám bước cổ tay vận trường kiếm vung lên múa vù vù chém xuống.
Âu Dương Hải không tránh né kiếm, xoay người lao thẳng đến sát bên người Mạc Bá Thiên.
Đây là chiêu dĩ công khắc công, vừa mới xuất thủ thân người đã tiến tới, kinh hiểm vô cùng!
Mũi kiếm của Mạc Bá Thiên suýt còn chút nữa thì đâm trúng, nhưng kỳ diệu thay trong khoảng cách nhỏ bé đó, thân thủ của Âu Dương Hải đã đoạt được vị trí an toàn, nếu quá một chút thì máu đã đổ. Mạc Bá Thiên
tuy trải qua nhiều trận, gặp vô số cao nhân, nhưng với thân pháp xoay người quái dị của Âu Dương Hải thì gã mới gặp lần đầu, bất giác hơi sửng sốt.
Ngay trong lúc gã hơi sửng sốt đó...
Âu Dương Hải đã tiến sát đến bên cạnh tay phải đánh ngược lại một chiêu ...Băng phong thủy hà..., tiềm lực theo cánh tay phát ra đánh lại trường kiếm của Mạc Bá Thiên.
Tả chưởng liên tiếp đánh thốc ra ba chưởng.
Ba chưởng này tuy trước sau nối tiếp đánh tới nhưng vì tốc độ quá nhanh, giống như ba chưởng nhất tề xuất thù, làm mắt người hỗn loạn, không còn thấy đường tránh né.
Mạc Bá Thiên thất kinh, toàn thân đột nhiên ngã ra sau, đến khi xương sống cách đất chừng ba tấc, gót chân khẽ dùng lực đẩy mạnh, cả người bắn lùi sát mặt đất ra xa tám chín thước.
Choang... một tiếng, trường kiếm của Mạc Bá Thiên đã bị Âu Dương Hải đánh rơi.
Lúc này Thiên Tuệ đại sư xông tới đón lấy Vu Bàng, ngón tay điểm lẹ yếu

huyệt cầm máu cho họ Vu.
Mạc Bá Thiên và Âu Dương Hải qua mấy chiêu giao thủ, ai nấy đều thấy rõ võ công tuyệt học giang hồ hiếm thấy của Âu Dương Hải, quần hào ngồi một bên quan sát ai cũng kinh ngạc.
Đồng thời, trong bụng mọi người đều nghĩ:
Mạc Bá Thiên sở dĩ được danh hiệu nhất kiếm Hoành Thiên bắc đẩu hàn quả nhiên danh bất hư truyền....
Nên biết Âu Dương Hải vừa mới tránh đòn, xông tới, bức kiếm, thi triển tấn công tất cả đều là một chiêu tuyệt học của Hải Lưu chân kinh, mọi người trong sảnh đều cảm thấy với võ công của mình nhất định khó mà an toàn tránh khỏi chiêu này, mà Mạc Bá Thiên lại có thể tránh được, với trình độ võ công cao thâm như vậy của Mạc Bá Thiên, mọi người đều cảm thấy kinh dị biết chừng nào.
Hơn nữa, một người trẻ tuổi như Âu Dương Hải chưa hề nghe danh, mà võ công tuyệt cao như thế làm sao không làm cho người ta kinh hãi vạn phần, mấy mươi đạo mục quang đều đổ dồn nhìn vào chàng.
Ngay cả người đã gặp Âu Dương Hải rồi cũng cảm thấy kinh ngạc, nhất là Đông Phương Ngọc, Lam Tinh Tinh phu nhân, càng thêm kinh ngạc, bởi vì họ đã thấy qua võ công của Âu Dương Hải không hề có cao siêu như hồi nay, tuy nhiên, toàn sảnh chỉ có mình Đông Phương Ngọc biết Âu Dương Hải từng được người khăn xanh che mặt cứu đi, nàng nghĩ thầm: Chẳng lẽ trong hơn mười ngày qua hắn được cao nhân chỉ điểm?...
Sau khi Mạc Bá Thiên tránh khỏi thức đánh của Âu Dương Hải xong, lửa giận nổi lên đùng đùng, nên biết tính gã vốn thâm trầm, võ công thường là dấu k... không để lộ, người trong giang hồ tuy biết võ công gã cực cao nhưng không một ai biết công phu chân chính của gã ra sao, hôm nay, gã bị đánh rơi kiếm dưới chưởng của Âu Dương Hải làm sao gã không nổi giận cho được.
Mạc Bá Thiên trên mặt lộ sát khí, cười nhạt một tiếng, nói:
- Võ học của các hạ thực xứng đáng là kình địch, cả đời Mạc mỗ chưa gặp qua, thật là không ngờ tại cái thị trấn nhỏ bé này lại có thể gặp phải một cao nhân....
Gã ngẩng đầu buông tiếng cười lạnh lùng. lại nói:
- Nhưng, Mạc mỗ nghĩ không ra võ công của phái nào trong thiên hạ lại kỳ ảo như vậy, không biết vị kỳ nhân dị sĩ nào lại dạy được một đệ tử tuyệt vời như thế?
Mạc Bá Thiên đi khắp thiên hạ, kiến văn rộng rãi, biết rõ võ học các phái trong võ lâm tuy không tinh thông, nhưng chỉ cần đối phương vừa xuất thủ là có thể thấy được họ thuộc phái nào.
Nhưng gã lại nhìn không ra nguồn gốc võ công của Âu Dương Hải. Mọi

người tại đương trường cũng đều muốn biết sư thừa, môn phái của người trẻ tuổi này, mà trong võ lâm lại có vị cao nhân nào dạy được một đệ tử võ nghệ cao cường, thân hoài tuyệt k... như thế.
Chợt nghe La Hán đường thủ tọa đệ tử Thiết Trí tăng kêu lên: - Hắn là phản đồ của phái Thiếu Lâm chúng ta!
Tiếng nói vừa cất lên, mọi người lại thêm kinh ngạc, đảo mắt nhìn vào người Thiên Tuệ thiền sư, quần hào biết Thiên Tuệ là cao tăng Thiếu Lâm nhất định sẽ không trả lời giả dối.
Thiên Tuệ thiền sư lầm rầm niệm phật, nói:
- Hắn là một tên làm công trong bếp của bổn tự. Vì phạm phải môn qui bản phái bây giờ lão nạp đang muốn tróc nã hắn luận qui xử trị.
Những người trong quần hào khinh thị Thiếu Lâm tự, lúc này nghe nói thế cũng không khỏi biến sắc, nghĩ thầm: ...Chỉ một gã làm công nhà bếp thôi mà đã có võ công kinh nhân hãi thế rồi, từ đó có thể thấy nhân vật của Thiếu Lâm thật không phải tầm thường!....
Mạc Bá Thiên tuy không tin trong đám hòa thượng Thiếu Lâm lại có cao nhân dạy được một cao đồ này, nhưng trong trí nhớ của gã lần thứ nhất gặp Âu Dương Hải cùng giao thủ với Thiên kiếm bang chủ, quả nhiên toàn là tuyệt k... của phái Thiếu Lâm, trong bụng không khỏi bán tín bán nghi, gã cười nhạt nói với Thiên Tuệ thiền sư: - Nói thế thì chiêu mới vừa rồi là tuyệt học Thiếu Lâm.
Thiên Tuệ thiền sư lắc đầu nói:
- Theo lão nạp biết, phái Thiếu Lâm không có chiêu thức như thế. Âu Dương Hải trong lúc họ đang nói chuyện, cất bước đi lại phía Đông Phương Ngọc.
Thiên Tuệ thiền sư cho rằng chàng muốn bỏ đi, trầm giọng nói:
- Âu Dương Hải, ngươi chớ đi, xin hãy theo lão nạp cùng trở về Thiếu Lâm.
Vừa dứt lời, chín vị La Hán cao đệ đồng lúc bật dậy bao vây Âu Dương Hải.
Thần quang đôi mắt Âu Dương Hải lóe sáng như điện, đôi lông mày cau lại lộ vẻ giận dữ lạnh lùng nói: - Ta không phải là đệ tử Thiếu Lâm, chỉ vì muốn no cái bụng nên phải vào Thiếu Lâm tự làm công nhà bếp mà thôi, các người nếu cứ nhì nhằng như vậy thì đừng trách ta xuất thủ không nể người.
Thiên Tuệ thiền sư chấp song chưởng nói:
- Âu Dương Hải, ngươi chưa hề hành lễ bái sư của bổn phái, đương nhiên không phải là đệ tử Thiếu Lâm, nhưng lão nạp muốn nói một câu, ngươi là người của phái nào sai tới Thiếu Lâm tự?
Âu Dương Hải cười nhạt, nói:
- Ta đã nói không biết bao nhiêu lần, ta không môn không phái, cũng không bị ai sai khiến đến nằm vùng ở Thiếu Lâm, tin hay không tin tùy ở các người.
Thiên Tuệ thiền sư nghe vậy khẽ nhướng đôi mi, chậm rãi nói: - Ngươi đã

không phải được người khác sai đến mà lại phạm tội giết người, bổn phái qui luật nghiêm minh, nhất định phải theo công bằng mà luận tội, ngươi phen này phải theo lão nạp trở về chùa Thiếu Lâm.
Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:
- Các người nếu muốn ta trở về Thiếu Lâm, trừ phi giết chết ta đi. Cổ Mộc đạo trưởng từ từ đứng dậy nói: - Vô lượng thọ phật! Thiên Tuệ thiền sư xin hãy tạm thời bỏ việc tư mà vì việc công.
Thiên Tuệ nghe vậy chợt nhớ đến mục đích đêm nay đến đây...Khẽ niệm ...A di đà phật... một tiếng, giơ tay phẩy một cái, chín vị La Hán đệ tử lập tức lùi lại.
Bầu không khí lúc đó vô cùng căng thẳng, nhờ một tiếng nói của Cổ Mộc đạo trưởng mà tiêu trừ.
Mạc Bá Thiên phẫn nộ cùng cực, cười nhạt nói:
- Đồ mũi trâu, các ngươi hôm nay lại muốn rời khỏi đây an toàn sao? Cổ Mộc đạo trưởng nói: - Chúng ta đã dám đến đây, thì sớm đã bỏ ngoài chuyện sống chết ra ngoài. Mạc Bá Thiên, ngươi là một danh gia võ lâm, tất sẽ thủ tín, bây giờ, có thể nói ra tin tức của Khiên Thủ bang chủ được không?
Lúc này Âu Dương Hải đưa ánh mắt dò hỏi nhìn Đông Phương Ngọc như đang hỏi nàng rằng: ...Cô cầm giữ Lý Xuân Hoa và mọi người ở đâu?...
Mặt Đông Phương Ngọc không có phản ứng.
Đột nhiên Lam Tinh Tinh phu nhân dùng tay vẫy khẽ, Mạc Bá Thiên lập tức đến cạnh nàng, hai người kề tai to nhỏ một hồi.
Mạc Bá Thiên ha hả cười lớn nói:
- Đương nhiên có thể nói cho biết tin tức của bọn Khiên Thủ bang rồi, có điều Tiên Cầm lệnh chủ giáo ta hỏi trong các người, ai có đảm lượng đi gặp Khiên Thủ bang chủ?
Ngọc Tiêu tiên tử Liên Mị vội vã nói:
- Bây giờ ta muốn gặp bang chủ của chúng ta. Phiền dẫn đường! Mạc Bá Thiên nói: - Được lắm, được lắm, Liên hộ pháp nàng cùng đi với lệnh chủ của ta! Lúc này, Đông Phương Ngọc, Lam, Hắc, Bạch phu nhân và mụ già tóc đỏ, năm người chậm rãi đi vào trong một viện.
Liên Mị hơi kinh nghi một lúc rồi lập tức cất bước đi theo. Đột nhiên Âu Dương Hải kêu lớn: - Khoan đã Liên hộ pháp, tại hạ cùng đi với hộ pháp.
Mạc Bá Thiên vụt rút kiếm nhảy tới quát lớn: - Các hạ muốn đi, xin đợi một lát.
Âu Dương Hải vung tay phóng một chưởng thẳng vào gã, kêu lên: - Liên hộ pháp, cô không nên đi!
Mạc Bá Thiên tránh đòn tấn công của Âu Dương Hải, cười nhạt nói: - Chốc nữa thì các ngươi sẽ không thể nào sống sót!
Liên Mị nghe tiếng kêu gọi của Âu Dương Hải bèn dừng bước quay đầu

lại....
Ngay lúc đó, bọn Đông Phương Ngọc đã ra khỏi đại sảnh, đồng thời ở viên môn xuất hiện sáu người áo lam, trong tay mỗi người đều cầm một lưỡi chủy thủ.
Nến trong đại sảnh đồng loạt tắt phụt, xung quanh một màn tối đen. Trong bóng tối vang lên tiếng cười nham hiểm của Mạc Bá Thiên, nói: - Bây giờ các ngươi đã là chim lồng cá chậu cả rồi, trước mắt chỉ còn hai con đường để đi, một là mỗi người uống một viên thuốc của lệnh chủ chúng ta ban cho, còn một con đường kia là từng người một đi gặp Khiên Thủ bang chủ.
Âu Dương Hải lạnh lùng hỏi: - Mạc Bá Thiên, ngươi ở đâu?
Nên biết trong đại sảnh một màn tối om mọi người tuy đều võ công thâm hậu nhưng không thể lập tức nhìn được mọi vật trong bóng tối. Mạc Bá Thiên không trả lời câu hỏi của Âu Dương Hải, tiếp tục nói: - Trên cái bàn phía tây có bảy mươi ba viên thuốc, mỗi người các ngươi đi lấy một viên...
Âu Dương Hải quay đầu nhìn sang phía tây, chỉ thấy một bóng đen đặt trên bàn một vật, Âu Dương Hải quát to một tiếng tung người qua, song chưởng một trước một sau đánh ra....
Lực đạo mãnh liệt từ thế chưởng bay thẳng đến bóng đen cạnh bàn. Bóng đen phát giác Âu Dương Hải xông đến cười nhạt một tiếng, tả chưởng vận kình lực đẩy ra, tay phải rút ra một lưỡi chủy thủ.
Hắn chưa kịp xuất thủ thì đã trễ, chỉ nghe một tiếng kêu rú, thân mình gã như ngựa vuột dây cương lao vào tường đánh sầm, miệng hộc máu tươi chết ngay tại chỗ.
Hóa ra lực đạo của Âu Dương Hải đánh tới phân thành hai luồng, trước là hư sau là thực, bóng đen hãy còn chưa tiếp xúc kình lực hư nhược trước mặt thì ngực đã bị lực đạo êm ru phía sau đánh trúng. Nên biết một chiêu này là một chiêu rút từ chiêu thứ chín ...Vạn vật thực hư... trong phần sót lại của Hải Lưu chân kinh.
Âu Dương Hải vừa ra tay đã đánh chết người đó, mọi người trong sảnh không khỏi thất kinh. Mạc Bá Thiên vì sợ oai một chưởng của Âu Dương Hải nên không dám lên tiếng.
Âu Dương Hải quát lớn:
- Mạc Bá Thiên, nếu ngươi không gọi Đông Phương Ngọc ra đây thì ta không còn khách sáo nữa.
Lại nghe một tiếng cười nhạt, nói:
- Dù ngươi có dũng khí của trượng phu nhưng e rằng ngươi cũng khó mà chống nổi chín người Lạc Phách nhân vây đánh.
Trong bóng tối, Âu Dương Hải trông thấy chín cái bóng áo đỏ từ từ ép lại phía chàng.
Âu Dương Hải biết Lạc Phách nhân ai nấy đều là cao thủ thành danh trong

võ lâm bị Bạch Hoàng giáo đầu độc trở thành mất đi lý trí, võ công của họ cực kỳ lợi hại.
Âu Dương Hải lập tức thủ thế, sử ra chiêu ...Phản phác qui chân.... Chàng nghĩ, chỉ cần chín người vừa xuất thủ, mình sẽ ra tay dùng độc thủ.
Chợt nghe một tiếng ...Vô lượng thọ phật... trầm trọng vang lên, nói: - Âu Dương Hải thiếu hiệp, xin hạ thủ lưu tình, những người này đều là anh hùng hào kiệt võ lâm lúc trước, chỉ vì trúng mê dược của Bạch Hoàng giáo mới mất đi lý trí.
Hóa ra Cổ Mộc đạo trưởng trong bóng tối thấy Âu Dương Hải thủ thế hàm ẩn sát khí cực kỳ lợi hại, nên lên tiếng nhắc nhở Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, nói thầm: ...Phải à! Nếu Nhiếp hồn thuật mà ta bị chưa giải trừ được, thì cùng là một bọn với những người đáng thương kia....
Vừa nghĩ chưa xong thì thấy một Lạc Phách nhân đã xuất thủ, người xuất thủ là Thiên Kiếm bang chủ, cây Thất tinh kiếm trong tay bắn ra luồng hàn quang lạnh buốt đánh tới...
Âu Dương Hải tai mắt tỉnh táo, chàng lách người tránh khỏi một kiếm nhưng chưa xuất thủ.
Chợt nghe một tiếng kêu rú vang cả đại sảnh. Đồng thời nghe giọng cười nham hiểm của Mạc Bá Thiên kêu lên: - Các người không uống thất hồn đan thì chỉ có chết ở trong tay Lạc Phách nhân ha ha ha ha ....
Hóa ra Lạc Phách nhân khác đã hạ độc thủ giết một người trong sảnh. Lại một tiếng rú thê lương...
Quần hào và Lạc Phách nhân, và bọn áo lam trong sảnh triển khai một trận đấu đá hung mãnh kịch liệt.
Kiếm ảnh chưởng phong vun vút giao thoa lẫn nhau. Máu đổ thịt rơi, tiếng la hét vang rền!
Bỗng...
Âu Dương Hải hét lớn một tiếng, một chưởng đánh lùi Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phong, tránh mình sang bên cao giọng hô lớn: - Ai có mồi lửa!
Chợt nghe một tiếng nữ nhân cất lên: - Âu Dương tướng công, tiểu nữ có.
Âu Dương Hải xông tới, đánh ra vù vù hai chưởng đẩy lui hai Lạc Phách nhân trước mặt.
Lúc này bên người chàng bay lên một mùi hương kỳ dị, lập tức cảm thấy váng đầu mở mắt, Âu Dương Hải vội vã tung chưởng đánh mãnh liệt.
- ...i chao! Một tiếng kêu đau đớn.
Âu Dương Hải vội xông lại chụp trúng cổ tay người đó quát lớn: - Mau đưa thuốc giải ra đây. Ýa! Là cô nương?
Âu Dương Hải trông rõ người này lại là Khiên Thủ bang hộ pháp Ngọc Tiêu tiên tử Liên Mị, không ngờ nàng lại là người của Bạch Hoàng giáo phái đến nằm vùng. Liên Mị thều thào: - Ngươi ra đòn dữ quá....

Âu Dương Hải cảm thấy đầu óc càng lúc càng choáng váng hôn trầm, chàng một mặt vận công chế ngự sức tấn công của mê dược, một mặt vội hỏi: - Bang chủ đang ở đâu? Nói mau, nếu không thì đừng mong sống sót.
Liên Mị khẽ hé mở đôi môi nói:
- Là ta hại họ...nhưng ta không thể không nghe sự sai khiến của bọn họ, thuốc giải...trong...người ta...một ...cái bình...bên trong có...
Đột nhiên nàng phun ra một bụm máu tươi ngả vào trong lòng Âu Dương Hải tắt thở mà chết!
Âu Dương Hải không hiềm kỵ nam nữ phân biệt, đưa tay vào người nàng lấy ra một cái bình nhỏ. Chàng vội vã đổ ra một viên thuốc rồi nuốt xuống.
Trong giây lát, đầu óc của chàng đã tỉnh táo, đặt thi thể Liên Mị xuống, đang muốn xông lên tiếp tục cuộc chiến...
Đột nhiên trong đại sảnh sáng sủa trở lại, rõ ràng đã có người châm lửa đốt nến...
Âu Dương Hải liếc thấy ba người áo lam xông lại phía chàng, vù vù vù, chàng liên tiếp phóng ra ba đợt kình phong hùng hậu...
Ba người áo lam đồng thời trúng chưởng hự lên một tiếng ngã nhào xuống đất.
Mạc Bá Thiên quát lớn:
- Mọi người lùi lại! Thủ giữ hai cửa.
Chín lạc phách nhân và những người áo lam nọ nhanh chóng tản ra lùi lại giữ vững bên cánh cửa.
Trận đấu ác liệt bây giờ đã đình chỉ. Trong sảnh máu tươi, thi thể đầy đất, thê thảm vô cùng.
Trận đấu này, Bạch Hoàng giáo bốn người bỏ mạng, quần hào có gần nửa số bị thương vong.
Mọi người tựa hồ như trải qua một cơn ác mộng, mà lúc tỉnh lại vẫn còn bàng hoàng...
Đông Phương đàn chủ Lạt thủ ma nữ Châu Ngọc Hoa của Khiên Thủ bang đột nhiên phát hiện thi thể của Liên Mị, kinh hoàng kêu lên một tiếng xông lại.
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Nàng ta là người của Bạch Hoàng giáo. Lạt thủ ma nữ Châu Ngọc Hoa thất kinh nói:
- Sao ngươi dám nói Liên hộ pháp là người của Bạch Hoàng giáo, có phải ngươi giết nàng không?
Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Vừa rồi Liên Mị đã dùng thuốc mê ám toán tại hạ... Châu Ngọc Hoa biến sắc, quát: - Ngươi nói bậy, ngươi mới là người của Bạch Hoàng giáo. Âu Dương Hải khẽ nhướng mày, nói: - Không tin thì cô nương hãy hỏi Mạc Bá

Thiên.
Mạc Bá Thiên cười hề hề, nói:
- Các đại môn phái trong thiên hạ hiện nay đều có người của Bạch Hoàng giáo, có gì là lạ đâu.
Châu Ngọc Hoa nghe vậy kinh ngạc vạn phần, vì nàng và Liên Mị có cảm tình rất mật thiết, Liên Mị lại là người của Bạch Hoàng giáo sao nàng không hề biết gì cả.
Thiên Tuệ thiền sư đưa mắt nhìn những thi thể trong đại sảnh, luôn mồm niệm phật.
Đột nhiên đôi mắt ông bộc lộ một tia sáng, nói:
- Cổ Mộc đạo trưởng, đêm nay chúng ta phải đại khai sát giới rồi. Mạc Bá Thiên cười nhạt nói: - Nếu các ngươi không chịu uống Thất hồn đan kia phát động lần tần công thứ hai xem thử các người còn có mấy người có thể sống sót.
Vừa nói xong, có mấy người sợ chết đi thẳng đến cái bàn ở phía đông...
Âu Dương Hải quát: - Đứng lại!
Tiếng quát này của chàng vang rên như tiếng đại hồng chung, chấn tỉnh đầu óc mấy người kia, vội vàng lùi lại.
Thiên Tuệ thiền sư chắp tay nói:
- Mạc thí chủ, nếu người còn bày ra những việc tàn nhẫn vô nhân đạo như thế này, thì hãy thứ cho ngã Phật không từ bi nữa.
Mạc Bá Thiên mỉm cười nói: - Đại sư muốn tế thiên hành đạo ư?
Đôi mắt Thiên Tuệ thiền sư phóng ra tia sáng kỳ dị , nói:
- Mạc thí chủ, ta muốn lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học của thí chủ. Chợt Thiết Minh tăng vẹt mọi người đi ra, nói: - Xin sư phụ lùi lại để đệ tử thu phục tên hung thủ này.
Mạc Bá Thiên thản nhiên nói:
- Chết trước hay sau chẳng qua chỉ cách nhau một tý thời gian, vậy mà... Gã vừa nói xong, đột nhiên Âu Dương Hải lao đến.
Mạc Bá Thiên giơ tả chưởng đánh ra một luồng kình lực.
Âu Dương Hải dường như không kịp phòng bị, bị lực đạo nọ va chấn, toàn thân bay lên rơi xuống ngoài ba trượng đứng vững như không có chuyện gì.
Mạc Bá Thiên thất kinh, nghĩ thầm:
...Võ công người này thật khó mà lường được, làm sao bị nội kình của ta đánh trúng mà vẫn không tổn hại gì?...
Âu Dương Hải lao nhanh tới cửa đại sảnh, đồng thời kêu lên: - Các vị lui nhanh, thế lực kẻ địch hùng hậu...
Vù vù! Âu Dương Hải đánh hai chưởng vào hai người áo lam.
Tiếng quát này của chàng làm bừng tỉnh quần hào, liên tiếp những tiếng la hét vang lên.

Âu Dương Hải đánh ra hai chưởng, rồi phi thân nhảy lên lao vào Mạc Bá Thiên.
Mạc Bá Thiên thấy chàng phi thân đánh xuống biết là lợi hại, không dám đối đòn trực tiếp, phẩy tay áo một cái, nhảy ngang sang trái chín thước.
Hóa ra Âu Dương Hải biết chín người Lạc Phách nhân trên đương trường hoàn toàn nghe theo lệnh chỉ huy của Mạc Bá Thiên, nếu như có thể đánh được hắn, hoặc là trói được, thế thì chín người Lạc Phách nhân võ công cao cường kia cũng là đồ vô dụng ngu ngốc.
Âu Dương Hải vặn mình lộn một vòng trên không trung, nhanh như sao sa phóng thẳng theo Mạc Bá Thiên, chưởng phong như kiếm quét, đánh vào vai sau. Hai chân của Mạc Bá Thiên còn chưa đứng vững thì chỉ phong của Âu Dương Hải đã sát bên người.
Mạc Bá Thiên kinh sợ vội nằm rạp xuống, tay đánh ngược lại một chưởng ...Hồi đầu vọng nguyệt..., kiếm trong tay phải cũng đâm nhanh ra.
Gã biết rõ không thể tránh khỏi thế truy kích như điện xẹt của Âu Dương Hải, cho nên quyết liền tận dụng hết sức bình sinh đánh ngược trở lại.
Âu Dương Hải tuy thân hoài tuyệt k... võ học nhưng với kinh nghiệm đối địch thì chàng còn thiếu, Mạc Bá Thiên lại liều lĩnh dùng cách đánh lưỡng bại câu thương không đếm xỉa đến nguy hiểm tánh mạng, quả nhiên Âu Dương Hải phải thu chiêu, chàng khẽ vặn mình, thân người đang xông tới đột ngột dừng lại, tiện thể mượn luôn tiềm lực của đối phương bay lùi trở lại sáu bảy thước.
Mạc Bá Thiên mạo hiểm hóa giải được một chiêu nguy cấp, sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh.
Chín Lạc Phách nhân trong lúc Mạc Bá Thiên chưa phát hiệu lệnh, họ đều đứng trờ trờ trên mặt đất, chỉ còn lại hơn mười người áo lam thủ giữ cửa đại sảnh.
Mười mấy người áo lam võ công tuy cao nhưng khó mà chống nổi, bị quần hào vây đánh, trong chớp mắt bên bọn áo lam đã bị thương sáu, bảy người chỉ còn lại sáu người đang cố chết chiến đấu.
Mạc Bá Thiên thấy vậy càng thêm giận dữ, tay trái đưa nhanh vào người Âu Dương Hải tung mình tới vung tay đánh xuống một chưởng.
Mạc Bá Thiên đã biết sự lợi hại của Âu Dương Hải, thấy chàng đến cực kỳ nhanh, không cách nào rút vật trong người ra được, tay phải kiếm tay trái chưởng nhất tề tấn công trở lại.
Một kiếm một chưởng này của gã kỳ ảo, lanh lợi vô cùng.
Âu Dương Hải chưa hiểu ra chiêu này, đành phải tạm thời thâu chưởng lùi lại.
Chợt nghe một giọng lanh lảnh quát lên:
- Lệnh chủ truyền lệnh, lam y đồ sĩ hãy lùi xuống.

Lúc này sáu người áo lam lại bị thương thêm một người nữa, còn lại năm người nghe thấy vậy như trút được gánh nặng, nhanh chóng lùi ra, quần hào lũ lượt ra khỏi sảnh.
Âu Dương Hải đang nghi hoặc lệnh thoái lùi của lam y phu nhân...bỗng nhiên Một tiếng đàn vang lên.
Tang tang...
Âu Dương Hải thất kinh quát lớn:
- Chư vị mau tránh khỏi nơi đây, rời khỏi càng xa càng tốt...
Tuy nhiên, quần hào nghe tiếng đàn, ai nấy đều dừng bước đứng sững lại.
Tiếng đàn như khóc. Âm điệu cực kì thê lương...
Trong chớp mắt, thần sắc trên mặt quần hào đều lộ ra vẻ bi thương vô hạn.
Âu Dương Hải và Mạc Bá Thiên với chín người Lạc phách nhân trên mặt cũng lộ vẻ kích động.
Tiếng đàn tưng tưng tang tang... Lúc cao lúc thấp, lúc chậm lúc nhanh! Giống như tiếng châu ngọc chạm nhau, phát tiếng lanh canh thật hay! Giống như vạn trượng phi lão, rung chuyển tâm hồn. Sự biến hóa của tiếng đàn nhanh như chớp mắt, bứt đứt tơ lòng. Hiển nhiên, tâm thần của mọi người bị tiếng đàn kỳ dị này dẫn dụ đến cảnh giới làm quên đi bản thân mình. Trong đầu óc, chỉ là trống rỗng ...Không nhớ gì nữa, không nghĩ gì, không cầu mong gì.
Âu Dương Hải thấy hiện trạng ấy thì giật mình, trong đầu chàng hiện lên chiêu thức Phản phác quy chân thu thần tĩnh trí trong Hải Lưu chân kinh, Âu Dương Hải lập tức bão nguyên thủ khí, đứng yên vận nội công.
Trong chốc lát , Âu Dương Hải đã thoát khỏi ma lực tiếng đàn, chàng từ từ bước vào cảnh giới ngã vật lưỡng vong. Lúc này quần hùng ai ai cũng như mất hồn, mục quang vô thần, đứng ngây ra không nhúc nhích...
Đột nhiên...
Bên ngoài có tiếng người than
- Châu nhi, đừng đàn nữa, nếu đàn nữa thì cả lão lão đây cũng không chịu nổi nữa.
Thanh âm chợt dừng lại.
Từ ngoài cửa viện thất, Đông Phương Ngọc chầm chậm đi đến, mụ già tóc đỏ và Lam, Bạch, Hắc ba người cũng bước theo. Chỉ nghe Lam y phu nhân cười nói: - Ngươi xem kìa, ai ai cũng như pho tượng gỗ Bạch y phu nhân hỏi : - Tiểu thư, những người này xử trí ra sao?
Đông Phương Ngọc nói:
- Những người khác nội công đều yếu hơn Mạc tổng quản và Lạc phách nhân đợi đến khi Mạc tổng quản tỉnh lại tự sẽ có cách xử trí bọn chúng. Còn người này chúng ta bắt hắn về Lý gia đại viện!
Nàng lấy tay chỉ vào Âu Dương Hải. Đột nhiên Âu Dương Hải mở mắt, cười

nhạt nói: - Ngươi nghĩ thật chu đáo, nhưng ta tỉnh lại nhanh hơn họ.
Bọn Đông Phương Ngọc nghe chàng nói đều thất kinh. Họ thấy đôi mắt Âu Dương Hải thần quang sáng rực, không hề giống như người bị tiếng đàn mê hoặc, nói như thế thì chàng không bị cảm nhiễm tiếng đàn hay sao?
Đông Phương Ngọc hỏi nhỏ:
- Lão lão, lão cho rằng tiếng đàn ta mới đàn hồi nãy thế nào? Mụ già tóc đỏ nói:
- Thật là quái lạ, chẳng nhẽ trong thiên hạ có người không bị cảm nhiễm tiếng đàn này ư?
Đông Phương Ngọc nói:
- Ta đã từng thấy qua một người và giờ đây hắn là người thứ hai. Mụ già tóc đỏ hỏi: - Châu nhi, người đó là ai?
Đông Phương Ngọc lắc đầu nói: - Ta không biết hắn.
Âu Dương Hải khẽ hừ một tiếng, nói
- Ta hỏi ngươi, tư muội Khiên Thủ bang chủ và Công tôn đại hiệp đang ở đâu?
Đông Phương Ngọc thản nhiên nói: - Ngươi muốn gặp những người đó làm gì?
Âu Dương Hải bị nàng hỏi đứng sững người một lúc mới nói: - Ta muốn biết vì họ bị các ngươi làm hại?
Đông Phương Ngọc nói:
- Họ hãy còn chưa chết, ngươi không cần phải đi gặp nữa! Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng nói:
- Nếu ngươi không nói ra họ bị giam cầm ở đâu, đêm nay các ngươi đừng mong rời hỏi đây.
Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói: - Ngươi tự tin vậy sao?
Âu Dương Hải nói:
- Không tin thì hãy thử xem!
Đông Phương Ngọc quay lại nói với lam y phu nhân: - Cô đi tiếp hắn vài chiêu xem sao?
Lam Tinh Tinh phu nhân mỉm cười với Âu Dương Hải nói: - Xem ra Âu Dương võ nghệ đại tiến, tiện thiếp xin mạo muội. Âu Dương Hải khẽ khép hờ đôi mắt, bảo nguyên thủ thế, vẽ như không để đến bên ngoài.
Lam y phu nhân thấy Âu Dương Hải đứng yên thu thần, trong lòng chột dạ nói thầm: ...Võ công của hắn thật là tinh tiên ghê gớm, chả trách ý lệnh chủ muốn thâu phục hắn, nếu hắn thật sự có thể hiếu trung với lệnh chủ thì thế lực của Tiêu Cầm hội càng thêm lớn mạnh....
Nàng tính thầm như vậy , tay trái đột nhiên móc từ trong người ra một viên thuốc màu đỏ hồng kẹp chặt trong tay.
Nên biết lúc này Âu Dương Hải khí bình tâm tịnh, tuy bề ngoài chàng khép

hờ đôi mắt, nhưng kỳ thực mỗi cử động nào của kẻ địch đều không lọt khỏi tầm mắt của chàng.
Âu Dương Hải mở bừng mắt, phát ra một luồng hàn quang, chăm chú nhìn vào ngón tay lam y phu nhân, lạnh lùng nói:
- Ta khuyên phu nhân không nên dùng thử thủ pháp ma qui huyền này, nếu không thì hãy coi chừng tính mạng.
Nhất cử nhất động của lam y phu nhân đều bị chàng trông rõ, trong lòng rất kinh hãi, nàng cười khanh khách, nói: - Đây cũng là một loại vũ khí, ngươi đã biết rồi thì càng phải nên cẩn thận.
Lam y phu nhân nói xong thì tung người tới. Thân người Âu Dương Hải khẽ tránh sang, năm ngón tay vồ lấy khuưu tay của lam y phu nhân, chiêu này biến hóa thần bí khó lường. Lam y phu nhân khẽ kêu lên, vặn người đá nhanh ra một cước. Âu Dương Hải bị cú đá ...Câu Hoàn Ngọc thoái... của nàng phải lùi lại năm bước...
Lam y phu nhân cười khanh khách, tay áo bay phấp phới, đánh ra ba chưởng nhanh như chớp. Âu Dương Hải bị một chiêu này của nàng cướp được tiên cơ, nổi giận khẽ hừ một tiếng song thủ liên hoàn đánh ra, cũng tấn công ba chiêu.
Hai bên đánh nhau dần dần trở nên khốc liệt. Quyền bay cước phóng biến hóa vạn phần, thu hút tâm thần người xem. Chả mấy chốc hai người đã đấu được hai mươi chiêu. Trong lúc kịch đấu, lam y phu nhân nghiêng người tránh một chưởng của Âu Dương Hải, bật người khẽ bung ngón tay diểm nhanh vào huệt Khúc trì của chàng.
Âu Dương Hải chuyển người xuất chưởng, bỗng nghe tiếng cười của lam y phu nhân nói:
- - Cẩn thận.
Rồi chụp vào uyển mạch huyệt bên hữu của chàng. Âu Dương Hải cho rằng nàng muốn búng viên thuốc kia ra, lại không ngờ rằng nàng lại chộp lấy uyển mạch của mình, chàng thất cơ một nước, lạnh lùng hừ một tiếng. Bèn chuyển năm ngón tay quật trúng trở lại uyển mạch của nàng.
Lam y phu nhân không ngờ Âu Dương Hải lại có chiêu thức tuyệt luân như vậy, nàng cảm thấy uyển mạch nhói lên , thế tấn công lập tức chậm lại. Nhưng lập tức lam y phu nhân đột ngột phi cước đá vào bụng dưới của chàng . Âu Dương Hải cau mày, tay trái chém xuống. Lam y phu nhân lại bị bức, phải thu chân lùi lại. Âu Dương Hải không để nàng cướp tiên cơ nữa, tay phải giơ lên đánh thốc vào ngực...Chiêu thế của chàng kỳ ảo tuyệt luân thế đánh như điểm như chém. Lam y phu nhân nhấc tay phải muốn đem viên mê hồn dược ra bắn . Nhưng thấy trước mắt hoa lên, cổ tay trái bị chộp cứng, phía sau lưng bị Âu Dương Hải chặn một chưởng, lam y phu nhân tuy quý tính mạng nhưng vẫn cười ngạo nghễ, nói : -Ta võ công thừa nhận thua

ngươi, nhưng còn bao nhiêu người đứng đó , ngươi nắm tay ta làm gì ?
Đến lúc này Mạc Bá Thiên, Lạc phách nhân, Thiên Tuệ thiền sư, Cổ Mộc đạo trưởng, tứ đại đàn chủ Khiên Thủ bang đều đã tỉnh lại , mọi người đang nhìn cuộc đấu của hai người . Âu Dương Hải quay đầu nhìn lại thấy mấy mươi cặp mắt đang nhìn mình, chàng hơi đỏ mặt bỏ tay xuống thả lam y phu nhân. Chợt nghe lam y phu nhân cười khanh khách một tràng ...Trước mắt Âu Dương Hải xuất hiện một luồng khói màu hồng. Hoá lam y phu nhân, ngay lúc Âu Dương Hải buông tay liền búng viên mê hồn dược.
Âu Dương Hải không những nội công thâm hậu mà còn thông minh cơ trí, lúc chàng buông cổ tay lam y phu nhân ra thì đã nín thở ngưng hô hấp, thấy làn khói vừa toả ra , chàng liền loạng choạng cố ý giả vờ bị trúng thuốc mê rồi ngã vật xuống đất. Tiếng Đông Phương Ngọc vang lên : - Mạc tổng quản, những người đó tuỳ ngươi xử trí.
Nói xong nàng chậm rãi đi tới lấy từ trong người ra một lọ thuốc, đổ ra một hoàn thuốc màu trắng nói: - Lam phu nhân, viên thất hồn đan này phu nhân để cho hắn uống .
Ai ngờ lúc này lam y phu nhân tiếp lấy viên thất hồn đơn, Âu Dương Hải ở dưới đất đột nhiên dùng chân quét một cái nhắm vào hai chân Đông Phương Ngọc. Chiêu này quả thực bất ngờ. Đông Phương Ngọc đương nhiên không thể nào tránh khỏi, bị đòn đá của chàng ngã lăn xuống đất. Âu Dương Hải lăn người đến sát bên Đông Phương Ngọc, tay trái chụp cùi chỏ của nàng bẻ lại rồi đứng lên.
Một tiếng hét vang lên, lam y phu nhân đánh ra ba chưởng . Âu Dương Hải khẽ vung tay phải chặn ba chưởng của lam y phu nhân, chàng cảm thấy sau lưng có một chưởng lực đánh tới .
Kình phong xé gió ào ạt...
Âu Dương Hải Xoay người kéo theo Đông Phương Ngọc tránh xa ba bước...
Quay đầu lại nhìn chỉ thấy mục già tóc đỏ hai tay cầm ngang cây trượng trúc, đảo bước như gió sấn tới đâm một trượng. Âu Dương Hải thất kinh, không ngờ bà già răng muốn rụng này lại đi bước nhanh nhẹn như vậy, vút một cái, trượng trúc đã đâm tới trước ngực.
Âu Dương Hải thấy thế truợng của mụ điểm tới kỳ ảo lạ lùng, trước thế trượng biến hoá mờ ám này, Âu Dương Hải đành phải lui một bước. Ai ngờ mụ già đó giữ nguyên chiêu thức không thay đổ trượng trúc lại đâm tới.
Cứ thế ba lần, Âu Dương Hải lại bị bức phải kéo Đông Phương Ngọc liên tiếp lùi lại bẩy tám bước. Mụ già tóc đỏ lần thứ tư đâm tới ...Âu Dương Hải cau mày, đánh ra một chưởng. Kình phong ào ạt, uy thế bức người. Quả nhiên lúc một chưởng của Âu Dương Hải đánh ra, mụ già tóc đỏ nhanh nhẹn vứt trượng xông lên, dùng trảo chụp tới, tốc độ nhanh đến hoa mắt .
Âu Dương Hải biến sắc, vung tay phải đành liền ba quyền bốn chưởng, thế

công mãnh liệt. Bảy chiêu cấp công này quả thực là tuyệt chiêu võ lâm hiếm thấy một lần, mỗi một quyền một chưởng Âu Dương Hải đánh ra đều là sở học chưa từng nghe chưa từng thấy. Thế xông tới của mụ già tóc đỏ bị ngăn trở mặt.
Mụ già lùi lại nhưng hai tay liên tiếp thi triển những chiêu thức điểm huyệt bắt gân rất lạ lùng. Chớp mắt, Âu Dương Hải đã đánh hết bảy chiêu. Mụ già áo đỏ múa lộng hai tay liên tục, kình lực kêu vù vù ...
Mụ lại đánh ra bảy chiêu. Bảy chiêu, chưởng pháp này rất quái dị, Âu Dương Hải phải lùi bảy bước. Cao thủ giao đấu, tốc độ như điện, một chút sơ hở cũng có thể dẫn đến cái chết, lúc này hai bên đã đánh nhau đến mức độ sống chết.
Đôi mắt Âu Dương Hải bắn hàn quang, quát to một tiếng, tả chưởng đẩy ra từ từ ...Mụ già tóc đỏ quả nhiên không phải tầm thường, mụ thấy thế chưởng của Âu Dương Hải đánh ra có tiếng gió nhưng không dám coi thường, bèn thoái bộ né tránh .
Bỗng nhiên, một tiếng kêu rú thê thảm ... Chín người lạc hồn phách nhân chầm chậm đi tới, một người trong đó ộc máu chết tươi, thân mình nhũ ra ngã nhoài xuống, người như bị hút sạch máu, tan nát thịt xương, chỉ còn lại một lớp da. Mụ già tóc đỏ nghe tiếng rú ... Chợt nghe Đông Phương Ngọc kêu: - Lão lão! Dừng tay!
Thân mình của mụ già tóc đỏ quả nhiên dừng lại. Đông Phương Ngọc bị Âu Dương Hải bẻ tay mặt vẫn không biến sắc, nhưng nàng trông thấy thảm trạng của Lạc phách nhân, khuôn mặt xinh đẹp liền biến sắc, nàng lạnh lùng hỏi Âu Dương Hải : - Hắn bị ngươi giết chết phải không?
Ngón tay nàng chỉ Lạc phách nhân phía dưới. Lúc này chợt thấy bọn Thiên Tuệ thiền sư đều vây lại. Mạc Bá Thiên phất tay muốn kêu Lạc phách nhân xuất kích. Nhưng Đông Phương Ngọc đã lên tiếng : - Trận chiến hôm nay dừng lại ở đây, Mạc tổng quản, ngươi bãi chiến được rồi.
Chợt thấy Cổ Mộc đạo trưởng bước đến bên cạnh cái xác Lạc phách nhân, thê lương nói : - Khô Mộc sư đệ, sư đệ chết sao quá thảm thương!
Cổ Mộc đạo trưởng nói mấy câu này, nước mắt lưng tròng, thì ra Lạc phách nhân này là Khô Mộc đạo trưởng trong Thanh Thành tam kiếm. Âu Dương Hải thấy tình cảnh như vậy, trong lòng vô cùng bồi hồi, người chàng run lên, buông rời cánh tay của Đông Phương Ngọc. Mụ già tóc đỏ vụt một cái đã lao đến giữa chàng và Đông Phương Ngọc.
Thiếu 2 trang
- Hắn là đệ tử của bổn giáo, chuyện hậu sự của hắn, tự khắc có người của bổn giáo an bài .
Cổ Mộc mặt nổi sát khí, từ từ đi tới Mạc Bá Thiên ..Nhưng chợt nghe Đông Phương Ngọc quát: - Ta đã nói rồi , không được động can qua nữa, Mạc

tổng quản ngươi lui ra, thi thể của Lạc phách nhân số mười hai để họ thu liệm cho xong .
Mạc Bá Thiên không dám làm trái lệnh , đáp: - Vâng.
Rồi cúi mình đi ra. Âu Dương Hải từ từ đi đến trước Cổ Mộc, cung thân thi lễ, nói: - Vãn bối rất là hối tiếc...
Cổ Mộc đạo trưởng biết sự khó xử trong lòng của Âu Dương Hải, ông khẽ nghiêng nét mặt nói: - Âu Dương thiếu hiệp , đừng vì chuyện này mà dằn vặt mình, ôi...
Ông thở dài một tiếng, nói tiếp :
- Sư đệ của bần đạo đã trúng sự ám toán của Bạch Hoàng giáo sớm muộn gì thì cũng chết, hôm nay y có thể sớm thoát ly khỏi bể khổ, bần đạo phải cám ơn Âu Dương thiếu hiệp.
Âu Dương Hải nghe xong ngửa đầu nhìn trời nói :
- Tại hạ Âu Dương Hải một ngày còn ở trên đời, thề phải có cách giải cứu bọn họ.
Chàng nói xong, quay đầu lại nói với Đông Phương Ngọc: - Ngươi phải dẫn chúng ta đi gặp Khiên Thủ bang chủ .... Đông Phương Ngọc thản nhiên nói:
- Các ngươi hãy đi theo ta.
Dưới bóng trăng sắp tàn rải rác, Đông Phương Ngọc dẫn đầu chầm chậm đi ra khỏi toà thế viện. Âu Dương Hải và quần hào võ lâm đi sau. Đột nhiên Đông Phương Ngọc dừng lại, quay đầu nói:
- Trước tiên ta phải cảnh cáo các người, nếu gặp Khiên Thủ bang chủ xong, các người không một ai có thể sống sót, nếu còn muốn bảo lưu tính mạng thì không nên đi.
Nàng vừa nói xong, có rất nhiều ngườiquay đầu đi ra, còn lại hai mươi bảy người. Âu Dương Hải đã biết nơi này hung hiểm khó tránh, nên nói lớn: - Các chư vị, nếu không có liên quan đến Khiên Thủ bang thì bất tất phải mạo hiểm. Thế là trong hai mươi bảy người còn lại có sáu người ra đi.
Cổ Mộc đạo trưởng khẽ thở dài mói với bốn đạo sĩ sau lưng rằng: - Thanh Phong, Ninh Hạc, Trùng Dương, Đoan Huy, bốn người các ngươi hãy an táng thi thể sư thúc xong thì cũng nên chôn những cái xác này cho tốt.
Thiếu Lâm Thiên Tuệ thiền sư miệng niệm một tiếng A di đà Phật, nói :
- Thiết Minh, chín người các ngươi cũng giúp họ chôn cất cho những người chết. Lúc này chỉ còn lại Âu Dương Hải, Thiên Tuệ thiền sư, Cổ Mộc đạo trưởng, Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ tổng cộng bảy người. Đông Phương Ngọc đưa đôi mắt xinh đẹp lướt nhìn qua bảy người, trên môi hé một nụ cười, nói: - Chư vị xem thường cái chết quả thật làm người ta khâm phục. Mời!.
Nói xong nàng liền cất bước, mọi người đều đi theo sau .

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 06
KỲ NGỘ ĐỆ NHẤT CHIÊU

Trên trời tối đen.
Gió đêm lướt qua những tàn cây phát ra tiếng rì rào.
Côn trùng xung quanh cất tiếng gáy u oán, như khóc than kể lể. Mọi người im lặng không nói, sắc mặt trầm trọng, tâm tình trầm trọng, bước chân trầm trọng, tất cả theo sau Đông Phương Ngọc đến trước một tòa cổ lầu đại viện.
Âu Dương Hải bất giác giật mình, hóa ra đây là Lý gia đại viện, căn cứ địa của Bạch Hoàng giáo.
Âu Dương Hải bước vọt lên, trầm trọng hỏi:
- Khiên Thủ bang chủ ở đây ư?
Đông Phương Ngọc thản nhiên nói:
- Các ngươi nếu sợ hãi thì hãy nhân lúc này mà đi đi, còn chưa muộn đâu.
Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Tốt, ngươi cứ dẫn đường đi!
Lúc này trước mặt, bốn người áo lam đã mở cửa viện, Đông Phương Ngọc nói: - Mạc tổng quản, hãy dẫn lạc phách nhân lui ra.
Mạc Bá Thiên và tám người lạc phách nhân bước vào đại sảnh của ngôi viện thứ nhất, Đông Phương Ngọc đi đầu dẫn mọi người đến cái cửa bên cạnh.
Hiện ra trước mắt họ là một cái vườn hoang, cây khô cỏ dại um tùm, lá rụng đầy đất, vách tường đổ nát, dây leo cây dại mọc bám trong vách, phất phơ trong gió.
Trong vườn là cả một cảnh hoang lương. Âm u!
Ghê rợn!
Oác! Một tiếng, một con chim đêm từ chạc cây nhảy ra, đập cách vọt qua đầu mọi người bay trên không?Mọi người bất giác lạnh xương sống.
Mọi người ngầm ngưng chân khí, giữ thế phòng bị trong đêm tối mờ mịt, từ từ đi tới...
Trừ tiếng chân đạp lên lá khô còn không hề có một âm thanh gì! Yên lặng, tịch mịch, tựa hồ làm tim mọi người ngừng đập. Ước chừng cạn một tách trà, Âu Dương Hải không nhịn được cất giọng hỏi: - Đến chưa?
Chỉ nghe phía trước chừng một trượng tiếng Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói: - Ngươi yên tâm, ta sẽ không chạy mất đâu.
Quần hào nghe thấy Đông Phương Ngọc vẫn còn ở phía trước, trong dạ hơi yên. Chợt trước mắt bỗng sáng lên, mọi người đã đi vào một ngõ hẽm nhỏ âm u, trước mặt là một ngôi lầu cổ sừng sững, xung quanh phòng viện san

sát, kiến trúc hùng vĩ tráng lệ. Âu Dương Hải đã từng đến Lý gia đại viện, với cảnh vật trước mắt cũng không lạ mấy, nhưng bọn Thiên Tuệ đại sư sáu người thì há hốc cả mồm, khẽ nghĩ thầm: "Chả trách Lý gia đại viện là một viện trong Nhất cung nhị viện tam bằng nổi tiếng võ lâm thiên hạ!".
Mọi người đi đến trước lầu, lúc này Đông Phương Ngọc nói: - Khiên Thủ bang chủ ở ngôi nhà dưới cổ lầu.
Âu Dươnh Hải lạnh lùng nói: - Phiền ngươi dẫn chúng ta tới.
Đông Phương Ngọc cười nhạt, dẫn mụ già tóc đỏ, hắc bạch lam ba người thiếu phụ đi lên bậc cấp bằng đá trước cửa lầu, rồi đứng tại đó.
Bọn bảy người Âu Dương Hải trông thấy cửa lầu đóng chặt, lòng chợt sinh nghi, chợt nghe Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói: - Các người đứng ngây ra đó làm gì? Cánh cửa cổ lầu này là giả, thông lộ tại nơi bậc đá này, các ngươi lần lượt hãy đứng trên bậc đá.
Âu Dương Hải đi trước đứng lên bậc cấp, Thiên Tuệ, Cổ Mộc và tứ đại đàn chủ Khiên Thủ bang thấy thế cũng làm theo. Chỉ thấy bậc cấp trên cùng, lam y phụ nhấc mũi chân đạp vào một tấm đá thò ra...
Đột nhiên mười hai bậc tam cấp bằng đá ngay lập tức sụt xuống. Trong nháy mắt, ước chừng sụt xuống sâu ba bốn trượng thì tự nhiên dừng lại. Đây là một con đường lớn tối om, nhiều ngã rẽ quanh co, ước chừng hơn mười trượng, trên vách cắm một cây đuốc tỏa ra ánh sánh yếu ớt màu vàng.
Đông Phương Ngọc nói:
- Đã vào đến đây rồi, các người đã cách cái chết không xa nữa.
Khiên Thủ bang Đông Phương đàn chủ Lạt thủ ma nữ Châu Ngọc Hoa lạnh lùng nói: - Chúng ta đã dám đến đây thì cũng dám nhận sự khiêu chiến của cái chết, các ngươi cứ dẫn đường đi!
Bảy người bọn họ đều là cao thủ võ lâm vô cùng tự phụ, tuy ở nơi đầm rồng huyệt hổ này vẫn không mảy may khiếp nhược hay sợ hãi. Họ vẫn tay không đi theo sau bọn Đông Phương Ngọc, Âu Dương Hải nghĩ thầm: "Chỉ cần bọn họ hơi có cử động mình lập tức sẽ ra tay trước".
Đi hết con đường thông đạo, hai bên trái phải lại có một thông đạo nữa, Đông Phương Ngọc dẫn mọi người đi về phía con đường tối om không một ánh sáng.
Qua một ngã rẽ, con đường thông đạo dài dằng dặc này vốn không ánh sáng nào, lúc này lại le lói ánh sánh màu lục. Bọn Âu Dương Hải đi vào thận trọng từng bước một ở đầu mút thông đạo có một bức rèm châu
(thiếu 2 trang)
Tây Vực Ngọc nữ kiếm Như Thanh là một nữ kiệt lừng danh giang hồ, trường kiếm xuất thủ, kình lực như gió, chợt nghe một tiếng kim loại va chạm mạnh, trường kiếm bị hắc y phụ nhân lao tới dùng cây Ưng hình tam giác xoa gạt ra. Như Thanh co cổ tay thu kiếm, chiêu thứ hai hãy còn chưa

đánh ra, tam giác xoa của hắc y phụ nhân đã đánh tới. Như Thanh vội đề chân khí đan điền, nội lực thấu ra mũi kiếm, dùng một chiêu "Bảo Long dẫn phụng? hóa giải chiêu tam giác xoa đâm tới mãnh liệt kia.
Nàng hét một tiếng, triển khai Ngọc Nữ kiếm pháp.
Trong khoảng khắc, kiếm phong mờ mịt, hào quang loang loáng, Tây Vực Ngọc Nữ kiếm pháp vốn lấy nhanh nhẹn khéo léo làm chủ, thích nghi với tấn công, lại thêm nội lực thâm hậu của nàng, thế công càng thêm phần lanh lợi.
Các cao thủ ở bên cạnh quan sát cuộc chiến trông thấy lưỡi kiếm của Như Thanh giống như rồng giỡn nước, xuyên qua bay lại trên cây tam giác xoa của hắc y phụ nhân, điểm, đâm, chém, chặt linh hoạt vô cùng, bất giác nghĩ thầm: "Chả trách Khiên Thủ bang chỉ trong thời gian ngắn ngủi ba năm mà có thể nổi trội trong giang hồ võ lâm, hóa ra tứ đại đàn chủ tuy toàn là hạng nữ lưu nhưng lại có trình độ võ công xứng đáng làm tông chủ một phái?
Từ trước đến giờ Âu Dương Hải chưa từng thấy qua võ công của họ, hôm nay vừa nhìn thấy kiếm pháp của Như Thanh đã thầm kinh phục, chàng nghĩ: "Nếu với sức lực của bảy người chúng ta thì đủ chống lại sự ám toán của bọn chúng..." Âu Dương Hải từ khi học xong chín chiêu tuyệt kỷ trong phần sót lại của "Hải Lưu chân kinh" đã dần dần hứng thú với võ học, lúc này thấy hai người đấu nhau kịch liệt, chàng ngưng chú tinh thần, im lặng quan sát những biến hóa của các chiêu thức, trong đầu thì nghĩ ngợi những đoạn kinh văm uyên thâm, sâu sắc, nghĩ đến những chiêu thức võ công của chín chiêu tuyệt học kia. Chàng vừa nhìn họ giao đấu vừa nghiên cứu kỷ lưỡng, với thành tựu võ công của chàng càng thêm ích lợi vô cùng.
Kiếm khí của Như Thanh tung hoành ngang dọc, liên tiếp tấn công mấy mươi chiêu. Nhưng thủy chung vẫn không thể nào bức hắc y phụ nhân lùi lại một bước, đột nhiên thế kiếm của nàng biến chuyển, tay phải kiếm, tay trái chưởng cùng đánh xéo ra.
Kiếm quanh như sao bạc lấp lánh đầy trời, chưởng phong như song dữ cao vạn trượng cuốn lên, kiếm được đánh ra rất khéo léo ánh sánh lóa mắt, nội lực của chưởng phát ra uy thế bức người.
Quả nhiên hắc y phụ nhân đã rơi vào thế hạ phong, đột nhiên nghe lam y phụ nhân nói: - Hắc Ưng phu nhân, chúng ta bất tất phải hao phí sức lực với hắn.
Nói xong, Lam y phụ nhân vung tay đánh ra một luồng tiềm lực ép Như Thanh phải thâu kiếm lùi lại. Trong lúc Như Thanh lùi lại, Đông Phương Ngọc, mụ già tóc đỏ, lam, bạch, hắc phụ nhân quay mình đi vào sau tấm vải màn linh đường...
Âu Dương Hải quát: - Các ngươi chậm lại!
Chàng tung mình đuổi theo...
Chợt nghe một tràng cười quái dị hơ hớ của mụ già tóc đỏ, trong tay áo của

mụ đánh hất ra một luồng khói trắng dày đặc bay thẳng vào mặt Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải sợ là loại thuốc mê hồn dược nên vội thu mình lùi lại. Một tiếng hét vang. Khiên Thủ bang Bắc Phương đàn chủ Diệu thủ thôi hồn Đường Thanh Dung vung tay bắn ra một loạt ám khí Phong Vĩ châm của Đường gia Tứ Xuyên nổi danh thiên hạ.
(Thiếu 2 trang)
"lẹ cùng cực, một chưởng này của Âu Dương Hải lạc không. Người áo trắng tránh né xong thì không thấy xuất hiện trở lại.
Âu Dương Hải và mọi người đi vội đến trước hàng rào, không ngờ hàng rào thép này là do loại thép cứng rắn luyện thành, dù lực khí có lớn mạnh đến đâu cũng không làm suy suyễn được nó.
Thiên Tuệ thiền sư khẽ thở dài một tiếng, nói:
- Không ngờ chúng ta thật sự thành chim trong lồng của Bạch Hoàng giáo.
Âu Dương Hải nghiến răng nói:
- Bọn Bạch Hoàng giáo giảo huyệt này, Âu Dương Hải nếu còn sống trở về nhất định giết chúng bay từng đứa một không tha.
Một giọng lảnh lót vang lên:
- Nếu ngươi có thể còn sống thì đã trở thành người của Bạch Hoàng giáo rồi, chứ đâu lại làm chuyện ngược đời như ngươi nói?
Không biết từ lúc nào, xa ba trượng bên ngoài hàng rào, lam y phụ nhân đã đứng đó.
Âu Dương Hải hừ một tiếng giận dữ nói:
- Chúng ta dù có nhảy vào vạc dầu cũng sẽ không gia nhập Bạch Hoàng giáo.
Lam y phụ nhân bật cười khanh khách nói:
- Các ngươi không chịu gia nhập bổn giáo, nhưng chúng ta đã có cách khiến các ngươi tự động gia nhập, ha ha ha...
Nàng lại phát ra giọng cười đắc ý rồi nói tiếp:
- Ở đây có bảy viên Thất hồn đơn, các ngươi mỗi người uống một viên tự sẽ quên mất hết lý trí và ký ức, cảm thấy kỳ thú tuyệt luân. Nói xong, nàng từ từ lại gần hàng rào thép?
Vụt thấy Diệu Thủ thôi hồn Đường Thanh Dung khẽ vung tay, bắn ra một loạt độc châm nhanh như chớp, lam y phụ nhân biết ám khí này lợi hại, nàng ném bình thuốc trong tay ra, còn người lao đến sát vách tường, leng keng leng keng mấy tiếng, nhưng cây Phong vĩ chạm đến rơi xuống.
Lam y phụ nhân cười nói:
- Tốt nhất thì các người nên tự động uống Thất hồn đơn, nếu không thì chúng ta sẽ có cách làm các ngươi trúng thuốc mê rồi sẽ phải bị ép uống Thất hồn đơn. Chư vị đều là người thông minh vì sao rượu mừng không

muốn nâng mà lại muốn uống rượu phạt?
Nói xong có tiếng bước chân nhè nhẹ vang lên, chắc nàng đã bỏ đi. Cổ Mộc đạo trưởng khẽ thở dài, đi lại nhặt bình thuốc đó lên? Âu Dương Hải vội nhảy tới kêu lên: - Lão tiền bối...
Hóa ra Âu Dương Hải lầm tưởng Cổ Mộc đạo trưởng muốn uống Thất Hồn đơn. Cổ Mộc đạo trưởng nghiêng đầu mỉm cười với Âu Dương Hải, nói: - Nếu đây quả thật là Thất Hồn đơn, bần đạo sẽ mang thuốc này về để cho những bọn tinh thông y thuật trên giang hồ nghiên cứu thành phần của thuốc, sẽ tìm ra phương thuốc giải không khó?
Âu Dương Hải nghe xong giật mình, hỏi:
- Chẳng lẽ lọ thuốc này không phải là Thất Hồn đơn ư? Cổ Mộc đạo trưởng nói:
- Nếu đây thật sự là Thất Hồn đơn thì nước cờ đi sai này của Bạch Hoàng giáo sẽ dẫn đến thua cuộc toàn bàn.
Khiên Thủ bang nam phương đàn chủ Hàn Tịnh Kiều nói:
- Chúng ta bị khốn ở căn phòng này, điều đầu tiên phải tìm cách thoát khỏi nơi đây.
Đột nhiên Cổ Môc đạo trưởng khẽ vẫy tay kề tai nói nhỏ với Âu Dương Hải:
- Âu Dương thiếu hiệp, võ công của ngươi khá cao, thử nghe xem gần nơi đây có người hay không?
Âu Dương Hải nghe vậy liền lập tức ngưng thần tịnh khí?
Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ và Thiên Tuệ đại sư thấy cử động có vẻ thần bí của hai người đều nghi hoặc. Đông Phương đàn chủ Châu Ngọc Hoa mở miệng định nói.
Cổ Mộc đạo trưởng lập tức giơ tay ngăn lại, đột nhiên Âu Dương Hải hơi biến sắc!
Chàng chầm chậm ghé sát vào bên cạnh hàng rào sắt. Thình lình tung người lên đánh vụt ra một chưởng vào phía bên phải ở bên ngoài hàng rào sắt.
Một tiếng hự vang lên sau đó. Rầm một tiếng!
Bên ngoài hàng rào sắt có một người ngã lăn xuống, chính là người áo trắng ban nãy.
Mọi người trông thấy đều kinh hãi! Cổ Mộc đạo trưởng mỉm cười nói:
- Âu Dương thiếu hiệp, công lực thật là cao. Âu Dương Hải nói:
- Lão tiền bối, người đã thấu triệt được tiên cơ, vãn bối kém cỏi không hiểu, kính thỉnh tiền bối có thể giải trừ sự thắc mắc này cho vãn bối được không?
Cổ Mộc đạo trưởng nói:
- Nếu Lý cô nương đi thắng nước cờ này thì giang hồ sóng gió sẽ có thể dẹp yên.
Thiên Tuệ đại sư nói:
- Cổ Mộc đạo huynh, huynh nói chị em họ Lý của Khiên Thủ bang? Họ

không ?
Vừa nói vừa đưa mắt nhìn ba cỗ quan tài. Cổ Mộc đạo trưởng thở dài nói:
- Ba cỗ quan tài đó không phải chứa tư muội Lý Xuân Hoa, đây là mưu kế của Bạch Hoàng giáo.
Lạc thủ ma nữ Châu Ngọc Hoa hỏi:
- Nếu nói như thế, bang chủ, hộ pháp của chúng tôi đều không bị nguy hiểm ư?
Cổ Mộc đạo trưởng lắc đầu nói:
- Tin tức của bang chủ hiện tại thì không rõ, nhưng Lý Xuân Hồng cô nương và Công Tôn Lạp tiên sinh thì yên ổn không việc gì.
Tây vực Ngọc nữ Kiếm Như Thanh vội nói: - Thế thì Lý hộ pháp và Công Tôn Lạp đang ở đâu? Cổ Mộc đạo trưởng nói: - Hành tung của họ làm sao bần đạo có thể biết được. Ngừng một lát Cổ Mộc lại trầm ngâm tiếp:
- Thiên hạ võ lâm giang hồ xuất hiện một kỳ nữ này thật là điều may mắn lớn cho võ lâm.
Âu Dương Hải cau mày nói:
- Lão tiền bối, tiền bối càng nói càng làm tăng thêm sự thắc mắc của vãn bối!
Cổ Môc đạo trưởng cười nói:
- Võ lâm thiên hạ hiện nay có hai nàng nữ tử, liên hiệp đối kháng Bạch Hoàng giáo, các người nói là ai?
Lạt thủ ma nữ nói:
- Là bang chủ và Lý hộ pháp của chúng tôi Cổ Mộc gật đầu nói:
- Lý Xuân Hoa dùng võ lực đối kháng Bạch Hoàng giáo, nàng ấy kết minh anh hùng hào kiệt các nơi. Lý Xuân Hồng thì dùng trí lực bày trí đại sự hỗ trợ cho tư tư cô ấy.
Âu Dương Hải khẽ thở dài, nói tiếp:
- Võ công của Lý Xuân Hoa có thể nói là người tài giỏi trên thiên hạ, nhưng trong Bạch Hoàng giáo không chỉ có một. Trí lực của Lý Xuân Hồng tuy siêu nhân bất phàm nhưng trong Bạch Hoàng giáo cũng có người ngang ngửa với cô ấy. Không phải tại hạ làm cụt hứng các vị, so sánh Khiên Thủ bang với thế lực của Bạch Hoàng giáo, có thể nói Khiên Thủ bang kém hơn rất nhiều.
Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ nghe thế rất khó chịu, nhưng họ vẫn không mở miệng chỉ trích.
Cổ Mộc đạo trưởng khẽ mỉm cười, gật gù nói:
- Âu Dương thiếu hiệp thấy rất phải, đúng là người tài, hèn nào hai phái chánh tà đều cố sức tranh lấy thiếu hiệp.
Ông nói đến đây làm Âu Dương Hải bối rối, mà cũng cảm thấy mê hoặc.
Thiền Tuệ thiền sư cũng cảm thấy gã phụ bếp trước đây ba tháng chẳng

những công lực hơn người mà còn vô cùng thông minh. Nếu bắt gã về chùa Thiếu Lâm xử tội thực là đáng tiếc nhưng khi ông nghĩ đến những qui củ nghiêm khắc của bản quy ? bất giác thở dài.
Âu Dương Hải hỏi:
- Lão tiền bối nói chánh tà hai phái tranh lấy vãn bối, sao lại nói như vậy được?
Cổ Mộc đạo trưởng nói:
- Ngày trước, lúc bần đạo gặp Lý Xuân Hồng cô nương, cô ấy ba bốn lần dặn bần đạo nếu gặp Âu Dương đại hiệp thì phải dẫn dắt thiếu hiệp theo con đường chánh nghĩa. Vì Lý cô nương sợ Âu Dương thiếu hiệp mới ra giang hồ rất dễ đi lầm vào con đường bất chánh. Hiện nay Bạch Hoàng giáo cũng rất xem trọng ngươi, theo bần đạo thấy tất cả mọi hành sự của Tiên Cầm lệnh chủ đêm nay thể hiện thực sự có ý muốn dùng ngươi.
Âu Dương Hải thở dài nói:
- Được Lý cô nương yêu quí như vậy thật làm cho vãn bối e thẹn, nhưng vãn bối không có ý ở lâu trên giang hồ võ lâm.
Cổ Mộc đạo trưởng cười nói:
- Âu Dương thiếu hiệp nói như vậy thì làm sao mà bần đạo an tâm. Ông hơi ngừng lại rồi nói:
- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp nói Bạch Hoàng giáo có người gồm đủ mưu trí như Lý Xuân Hồng là chị Tiêu Cầm lệnh chủ? Nhưng không biết có mấy người nào võ công lại hơn Lý Xuân Hoa?
Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Vãn bối thấy Đông Phương Ngọc trí mưu bách xuất, không thể xem thường, còn nói về võ công thì có một vị sư muội đồng môn của Đông Phương Ngọc tên gọi là Lục Thiên Mai, cô gái này võ công không kém Lý Xuân Hoa, ngoài ra còn có một người chính là Bạch Hoàng giáo chủ, người này là sư phụ của Đông Phương Ngọc, hãy còn có một người nữa chưa lộ diện, là một nam đệ tử nữa của Bạch Hoàng giáo chủ, võ công của hắn vãn bối nghĩ là hơn hẳn Lục Thiên Mai. Theo những tin tức hữu quan của Bạch Hoàng giáo mà vãn bối nghe được, tổ chức và thế lực của Bạch Hoàng giáo chủ to lớn hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều.
Cổ Mộc đạo trưởng khẽ mỉm cười nói:
- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp cho rằng chị em họ Lý chỉ có một tổ chức Khiên Thủ bang này ngoài ra không còn một tổ chức nào khác ư?
Lạt ma nữ Châu Ngọc Hoa ngạc nhiên nói:
- Chẳng lẽ bang chủ của chúng ta ngoài ra còn có căn cứ địa bí mật nào khác hay sao?
Cổ Mộc đạo trưởng nói:
- Lý gia tư muội thành lập bang ba năm trời, ngoài Khiên Thủ bang ra, nàng

còn xếp đạt một loạt các cao thủ tại nơi bí mật do Quan Đông đại hiệp Truy Phong tú sĩ Công Tôn Lập làm chủ trì, căn cứ địa bí mật đó bao gồm các cao thủ về y thuật các nơi trong thiên hạ, chuyên nghiên cứu thuốc giải của loại thuốc Bạch Hoàng giáo dùng để khống chế võ lâm cao thủ ?
Âu Dương Hải và mọi người nghe xong đều thốt lên kinh ngạc, không ngờ Công Tôn Lạp mới gia nhập Khiên Thủ bang ba tháng trước mà đã là người của Khiên Thủ bang từ lâu rồi.
Âu Dương Hải cảm thấy giang hồ võ lâm thật là kỳ bí vô cùng, nếu Cổ Mộc đạo trưởng không nói ra những bí mật ấy thì có ai biết được Công Tôn Lạp đã là người của Khiên Thủ bang ba năm trước.
Cổ Mộc đạo trưởng cảm khái than rằng:
- Tư muội họ Lý làm việc này bí mật như vậy hoàn toàn đều nghĩ đến đại cuộc của thiên hạ võ lâm. Người võ lâm có nhiệt huyết đều theo Lý Xuân Hoa và tôn Lý Xuân Hoa làm minh chủ, mọi người không nên trách họ. Ông vừa nói vừa đưa mắt nhìn Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ, tứ đại đàn chủ đồng thanh nói: - Bang chủ và Lý hộ pháp làm việc luôn luôn ẩn hành huyền cơ?cách làm thế này của họ là có dụng ý làm sao ai dám trách.
Diệu Thủ thôi hồn Đường Thanh Dung hỏi tiếp:
- Cổ Mộc chưởng môn, ngài nói hành tung của bang chủ đến nay không được rõ, có phải là bị Bạch Hoàng giáo bắt đi không?
Cổ Mộc đạo trưởng lắc đầu nói:
- Tông tích của Lý bang chủ, Lý Xuân Hồng và Công Tôn Lạp đã phái nhiều cao thủ điều tra nhưng vẫn không tìm ra manh mối.
Thiên Tuệ thiền sư cúi đầu niệm Phật, rồi nói:
- Lý bang chủ có thể nói là cây cột trụ võ lâm hiện nay, nếu nàng xảy ra chuyện gì có thể gây ra sự náo loạn thảm khốc.
Ông ta khẽ thở dài rồi nói tiếp:
- Bạch Hoàng giáo dẫn chúng ta đến xem ba cỗ quan tài này nói là tư muội họ Lý đã chết. Kỳ thực là để làm tiêu tan ý chí phấn đấu của chúng ta, sau đó thì họ sẽ chỉ giơ tay một cái là phá tan các phái trong võ lâm.
?ột nhiên, Âu Dương Hải nghe thấy một tiếng động khẽ...Chàng bất động thanh sắc, ngưng thần lắng nghe, sắc mặt hơi biến. Từ từ đi thẳng đến một cỗ tài....Thình lình chàng tung người, vươn tay bật nắp quan tài lên...
Ai ngờ thân hình của chàng vừa động trong quan tài một thanh trường kiếm lạnh toát đâm vút ra. Âu Dương Hải nghiêng người tránh khỏi...
Rắc! Rắc! Rắc! Ba nắp quan tài đều bật tung, từ bên trong ba người áo lục nhảy ra!
Âu Dương Hải hừ một tiếng lao mình tới điểm huyệt.
Ngay lúc Âu Dương Hải xuất chỉ điểm huyệt một người áo lục, một người áo lục trong số ba người có khuôn mặt xương xương đột nhiên đảo tay vung

kiếm chém vào một người áo lục khác.
Sự biến hóa lạ lùng này làm người áo lục kia nằm mơ cũng không thấy, một tiếng rú lên, đã bị trường kiếm chém ngang thành hai đoạn máu tươi rồi đổ nhào xuống đất.
Người áo lục còn lại tránh được Âu Dương Hải điểm huyệt quay lại thấy tình cảnh như vậy thầm kinh ngạc kêu lên: - Trương Vân, ngươi ....
Người áo lục khuôn mặt xương xương chẳng nói chẳng rằng nhảy tới chém soạt một chiêu kiếm "Nghiệp phong cuồng khiếu?, kiếm quang từ đỉnh đầu người áo lục kia xả xuống. Người áo lục khuôn mặt xương xương chém một kiếm không trúng, hét lên một tiếng, huy động trường kiếm liên tiếp đánh ra ba chiêu tuyệt học.
Trong phút chốc, kiếm trở nên dày đặc như mưa sa, người áo lục kia phải lùi ba bước, người có khuôn mặt xương xương phi thân lên vọt tới theo thế "Cô nhạn hoành phi? bay xa hơn một trượng.
Thân mình hãy còn chưa chạm đất thì kiếm trong tay đã đánh vút đến! Chiêu này vừa nhanh vừa độc!
Một tiếng rú lên, người áo lục kia bị đâm trúng huyệt "Thiên Linh" chết ngay tức khắc. Người áo lục mặt xương xương nhanh như chớp giết chết hai người xong lau vết máu trên kiếm tra kiếm vào vỏ, vội nói: - Mọi người hãy theo ta.
Cổ Mộc đạo trưởng khẽ hỏi: - Các hạ là ai?
Người đó nói:
- Việc không nên để chậm, để lát sau hãy nói, mọi người nhanh lên theo ta.
Nói xong người áo lục vội chạy vào sau tấm màn, chợt nghe tiếng ken két, người áo lục vội vã chạy ra nói: - Mọi người mau lên! Nếu chậm thì chạy không thoát.
Hóa ra mọi người đều đứng nguyên ở đó, còn nghi ngờ không quyết. Âu Dương Hải cảm thấy giọng nói người này rất quen thuộc, giống như nghe qua ở đâu rồi, chỉ thấy khuôn mặt xương xương của người áo lục trắng bệch như không có chút huyết sắc.
Mọi người bị người áo lục này thôi thúc một lần nữa đành phải theo người đó. Không biết từ lúc nào, bức tường sau tấm màn vải đã lộ ra một cánh cửa tròn, người áo lục dần dần bước vào!
?ây là một con đường hẹp cao sáu thước, chỉ có thể một người đi lọt. Âu Dương Hải theo sau người áo lục, mọi người đi sau, liên tiếp chuyển qua mười ngã rẽ, người áo lục như rất quen thuộc con đường này nên đi mau như gió.
Trong chớp mắt mọi người đã đi ước chừng ba trăm trượng, đột nhiên đường dần dần rộng rãi. Rồi trước mặt xuất hiện ánh mặt trời...
Vừa rồi trong lúc mọi người hành tẩu, ai cũng ngưng thần phòng bị, lúc này

chợt thấy ánh dương quang thì biết đã đi khỏi căn nhà giam dưới đất bất giác ai cũng thở một hơi dài khoan khoái. Lúc này ánh mặt trời đã chiếu rọi khắp nơi.
Người áo lục khẽ đưa tay bóc lớp mặt nạ da người ra, thì ra y chính là Đường gia thiếu viện chủ Đường Hải Ninh. Âu Dương Hải mừng rỡ nói: - Hóa ra là Đường thiếu viện chủ.
Đường Hải Ninh cười ha hả một tràng, nói:
- Âu Dương huynh, chúng ta tạm biệt hai tháng đã có dư, huynh gần đây khỏe chứ?
Âu Dương Hải nói:
- Hôm nay nếu không được Đường huynh ra tay cứu giúp chắc bọn này phải chết trong căn phòng dưới đất kia.
Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ ai nấy đều qua bái tạ. Đường Hải Ninh mỉm cười nhìn Âu Dương Hải:
- Xem ra võ công của Âu Dương huynh tiến triển thật thần tốc. Âu Dương Hải mỉm cười nói:
- Không biết Đường huynh tiềm phục trong Lý gia đại viện này bao giờ?
Đường Hải Ninh nói:
- Mười ngày trước, tại hạ được Lý Xuân Hồng tiểu thư chỉ thị phải tiềm phục trong Bạch Hoàng giáo để dò la tông tích của Lý bang chủ, người chủ trì Lý gia đại viện chủ Bạch Hoàng giáo ? ?ông Phương Ngọc, người này cơ trí thật cao hơn người một bậc, hễ một động hướng nào trong giang hồ võ lâm hiện nay hoàn toàn được thao toán trong bàn tay cô ta.
Cổ Mộc đạo trưởng hỏi:
- Đường gia thiếu viện chủ ở tại Lý gia đại viện mười mấy ngày không biết đã tìm ra tung tích của Lý bang chủ chưa?
Trên mặt Đường Hải Ninh lộ vẻ buồn, nói:
-Thật vô cùng mắc cỡ, trong mười ngày nay, tại hạ sớm tối tiềm phục Bạch Hoàng giáo nhưng lại không tìm ra chút tin tức nào có lien quan đến Lý bang chủ.
Âu Dương Hải đột nhiên hỏi:
- Đường huynh, mười ngày trước huynh gặp Lý Xuân Hồng, vậy có biết hành tung của nàng ấy chứ?
Đường Hải Ninh đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói:
- Nơi đây tiếp cận Lý gia đại viện, chúng ta tìm một nơi kín đáo rồi hãy nói.
Nói xong đi thẳng vào sơn cốc. ?ến dưới một dốc núi, Đường Hải Ninh dừng bước quay đầu lại nói: - Âu Dương huynh, tuy tại hạ gặp được Lý Xuân Hồng tiểu thư nhưng lại không biết được hành tung cố định của nàng, nàng cũng không thấu lộ cho tại hạ biết nơi ẩn thân của nàng, không biết huynh có chuyện gì, nếu tại hạ gặp được sẽ chuyển báo.

Âu Dương Hải trầm ngâm một lúc, nói:
- Chuyện này có quan hệ đến tánh mạng của Lý bang chủ, nếu chưa tường được tung tích của Lý bang chủ thì nói lại với Lý Xuân Hồng cô nương cũng vô dụng.
Đường Hải Ninh biến sắc nói:
- Chuyện gì mà có quan hệ đến tánh mạng của Lý bang chủ. Âu Dương Hải thấy mọi người đều muốn biết đành phải nói: - Lý bang chủ nửa tháng trước trúng phải độc chưởng của Cổ Thiên Nhân Viên tính mạng nguy hiểm cần phải có Vạn Niên linh xà dược vật chữa trị. Tại hạ hiện giờ biết được chỗ hái thuốc, nhưng Lý bang chủ tung tích biền biệt. Hôm nay được Đường huynh tương cứu, ơn này tiểu đệ nguyện không quên, hiện tại vì còn chuyện riêng phải cáo từ đi trước.
Cổ Mộc đạo trưởng thấy Âu Dương Hải muốn đi vội nói: - Âu Dương thiếu hiệp, xin tạm dừng bước!
Âu Dương Hải quay đầu lại nói: - Không biết tiền bối có gì chỉ thị?
Cổ Mộc đạo trưởng đi nhanh lên mấy bước ghé vào tai chàng nói nhỏ:
- Âu Dương thiếu hiệp ta nhận lời dặn dò của Lý Xuân Hồng cô nương, không thể không nói cho thiếu hiệp biết. Nếu thiếu hiệp muốn tìm Lý Xuân Hồng, đêm nay canh ba đến bờ hồ Chu Tiên, huýt sáo ba cái...
Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Xin đa tạ, lão tiền bối hãy tự bảo trọng.
Chàng chắp tay chào mọi người rồi quay mình ra đi.
Từ đêm qua tới giờ, Âu Dương Hải chưa có nửa hột cơm vào bụng, đói muốn hoa mắt, chàng rảo bước phóng về phía Chu Tiên trấn.
Mặt trời gay gắt nóng như thiêu đốt, người đi trên đường thưa thớt. Âu Dương Hải vào một tiểu điếm nhỏ, gọi cơm và ăn ngấu nghiến hết sạch.
Cơm nước xong xuôi thì những dòng suy nghĩ cứ lũ lượt hiện lên...
Ba tháng lại đây thân mình như trong mộng ảo, cả một chuỗi kỳ ngộ kinh hiểm lại hiện lên rõ mồn một trong đầu chàng...
Từ nay về sau biết làm thế nào?
Chẳng lẽ dựa vào vận mệnh đã an bài mà bước vào giang hồ võ lâm? Chàng trong cơn mê loạn, cảm thấy mệt mỏi rã rời. ?ột nhiên sau lưng phát ra tiếng thở dài khe khẽ nói: - Huynh đang nghĩ gì mà nhập thần vậy? Người ta đứng sau lưng huynh nửa ngày rồi à!
Âu Dương Hải như tỉnh giấc mộng, quay đầu nhìn lại...
?ứng sau lưng chàng là một cô gái áo trắng, nghi thái kiều mị nhàn tịnh, trong sáng như hoa sen trắng mới nở.
Nàng chính là Lý Xuân Hồng. Âu Dương Hải mừng rỡ kêu "a" lên một tiếng, đang muốn nói thì Lý Xuân Hồng cướp lời: - Ta đã trả tiền ăn ở cho huynh rồi, chúng ta đi.

Âu Dương Hải ngạc nhiên nói: - Phải đi đâu?
Lý Xuân Hồng nói:
- Huynh gặp tứ đại đàn chủ của bổn bang vào lúc nào?
Âu Dương Hải thấy mặt nàng lộ vẻ thê lương thì giật mình hỏi: - Vào mấy giờ trước, họ làm sao rồi?
Lý Xuân Hồng rơi lệ, buồn bã nói:
- Tứ đại đàn chủ đều đã chết rồi, mà chết vô cùng thảm khốc. Âu Dương Hải kinh ngần vô ngần, vội vã hỏi: - Làm sao họ chết?
Lý Xuân Hồng thở dài nặng nề, bi ai nói: - Huynh đi xem với ta sẽ rõ.
Âu Dương Hải cảm thấy chuyện đã xảy ra quá nghiêm trọng vội vã bước theo Lý Xuân Hồng ra khỏi tửu điếm.
Lúc này trước cửa có đậu một chiếc xe ngựa, Lý Xuân Hồng ngồi vào trong khoang xe, Âu Dương Hải ngồi cạnh người xa phu. Chỉ thấy người xa phu vung cây roi da trong tay, xe ngựa phóng vút về con đường lớn phía tây. Bánh xe lăn lộc cộc bắn tung bụi mù...
Âu Dương Hải trong lòng suy nghĩ, có phải tứ đại đàn chủ chết vì độc thủ của Bạch Hoàng giáo?
?ột nhiên có tiếng ngựa hí vang...Xa phu thất kinh kêu lớn: - Lý cô nương coi chừng!
Tiếng còn chưa dứt, hai con tuấn mã trước xe ngã khuỵu xuống, xe đang chạy có trớn cho nên thân xe lật nghiêng! Người xa phu dùng tay ấn nhẹ càng xe người đã tung mình lên không! Âu Dương Hải muốn phi thân lên, đột nhiên chàng nghĩ đến Lý Xuân Hồng trong xe. Thế là chàng nhảy xuống đất, tay phải vận chân lực nắm giữ càng xe rắc rắc một tiếng...Càng xe lập tức gãy đôi do đó ngăn cản được trớn xe đổ về phía trước, Lý Xuân Hồng trong xe thừa cơ tung mình nhảy ra. Người xa phu còn ở trên không vươn tay nắm cánh tay của Lý Xuân Hồng từ từ rơi xuống đất. Lúc đó, ầm ầm một tiếng cực lớn? Cả chiếc xe ngựa tông vào một vách đá bên tường, thân xe tan nát.
Ba người đều la thầm: - Thật may!
Sau phút kinh hồn trấn định lại, Âu Dương Hải cau mày lạnh lung quát: - Hãy xuất hiện ra đây cho ta, hà tất phải co đầu rụt cổ.
Bởi vì hai con tuấn mã vô duyên ngã khuỵu, hiển nhiên là có người ám toán.
Lý Xuân Hồng nghe tiếng quát của Âu Dương Hải, đảo mắt nhìn hình thế xung quanh, thấy bên đường là núi đá và rừng, cây cỏ âm u um tùm, nơi như thế này thì bất cứ chỗ nào cũng có thể có người ẩn núp, nhưng sau tiếng quát của Âu Dương Hải, chung quanh vẫn không có một chút phản ứng nào.
Lý Xuân Hồng hỏi người xa phu:
- Trịnh Hổ, ngươi có nghe tiếng người không?
Người xa phu khẽ lắc đầu. Lý Xuân Hồng biết võ công của Trịnh Hổ không

kém Âu Dương Hải cho nên nàng nghe tiếng hô của Âu Dương Hải thì cảm thấy rất hoài nghi, kỳ thực nàng đâu có biết mới cách biệt bao ngày mà võ công của Âu Dương Hải đã thăng tiến vô kể.
Lúc này, xung quanh im phăng phắc, Xuân Hồng thấy Âu Dương Hải đứng yên chỗ cũ, vững như sơn nhạc, không nhúc nhích, trong bụng đã biết chàng đang vận một thứ nội công thượng thừa để đối phó với địch nhân hữu thực vô hình, không ngờ võ công của Âu Dương Hải đã bước sang giai đoạn mới!
Hồi lâu! ...Vẫn không thấy đông tĩnh gì! Người xa phu Trịnh Hổ và Lý Xuân Hồng hơi mất kiên nhẫn, đồng thời phát sinh hoài nghi. Họ hoài nghi Âu Dương Hải có phải thực sự đã phát giác ra có địch nhân hay chưa?
Quả thật như thế, từ khoảng thời gian không thể coi là ngắn, hai bên cùng chờ đợi, nếu có thể biết địch nhân dấu mặt, tất có thành tựu võ công cực cao!
?ột nhiên Âu Dương Hải cất tiếng: - Ta đã phát hiện ngươi nấp trên cây bạch dương bên phải ngoài bảy trượng.
Chàng vừa nói xong, một giọng cười lạnh lẽo như băng vang lên?Quả nhiên trên cây bạch dương ngoài bảy trượng có một bóng người bay xuống. Lý Xuân Hồng dõi mắt trông ra chỉ thấy người này toàn thân khoác áo Hoàng kim trường bào, sắc mặt tái nhợt như ván gỗ, trên vai có một thanh trường kiếm.
Nhìn cước bộ của gã nhanh như hành vân lưu thủy đủ biết người này võ công cực cao. Lý Xuân Hông thấy người mặc kim hoàng trường bào đi tới trước Âu Dương Hải, giật mình quay đầu nói với người xa phu: - Trịnh Hổ, ngươi hãy cản người đó lại.
Người xa phu tung người phi đến trước mặt Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải từ lúc lên xe ở tiểu điếm trong trấn đến bây giờ không hề quan sát kỷ người xa phu này, trong ấn tượng của chàng chỉ cảm thấy người xa phu này rất khôi vĩ to lớn. Bây giờ trông thấy thân pháp người xa phu nhanh nhẹn cực kỳ, không khỏi ngạc nhiên, quan sát hắn ta từ đầu đến chân.
Chỉ thấy Trịnh Hổ thân hình cao lớn, hai cánh tay cường tráng, trên mặt mọc lông dài, mặt tròn đầu hổ, mày rậm mắt to, tuổi chừng hai mươi sáu hai mươi bảy, uy vũ hữu lực. Người Kim hoàng trường bào nhìn thấy Trịnh Hổ đã tới, khuôn mặt âm u của gã chẳng hề có một chút biểu tình gì, chỉ có đôi mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ.
Lý Xuân Hồng kêu lên:
- Âu Dương tướng công, tướng công tạm thời lùi lại một bên.
Âu Dương Hải nghe thế lùi lại đến bên cạnh nàng, một mặt có ý bảo vệ nàng. Trịnh Hổ quát: - Hai con ngựa của chúng ta có phải ngươi làm hại không?
Người mặc Kim hoàng trường bào lạnh lùng cười hề hề hai tiếng nói: - Là ta đánh chết đó, ngươi muốn làm gì?

Trịnh Hổ giận dữ quát:
- Chúng ta và ngươi không quen biết, không oán không thù ngươi vô duyên vô cớ đánh chết ngựa, phá hủy xe của ta, ý muốn gì?
Âu Dương Hải nghe Trịnh Hổ nói một lượt, bất giác cau mày, từ những từ cực ngắn gọn này đã biết họ Trịnh là người không có chút tâm cơ. Vì sao Lý Xuân Hồng lại chọn dùng người này? Âu Dương Hải bất giác nhìn nàng một cái, Lý Xuân Hồng mỉm cười nói: - Hắn ta tên là Trịnh Hổ. Tuy bất tác tâm cơ nhưng lại rất thông minh, có thể nói là một viên ngọc chưa mài dũa, hiện nay là thị vệ của ta.
Người mặt Kim hoàng trường bào nghe Trịnh Hổ chỉ trích cười nhạt nói:
- Ta muốn giết người tên là Âu Dương Hải, còn đối với các ngươi không có chút ý muốn gia hại, nếu ngươi có thể phân biệt
(thiếu 10 trang)
...một ngón tay một bàn chân cũng đủ làm chết người, mà Trịnh Hổ trúng liền ba chiêu mà vẫn không chết. ?iều này khiến chàng nghĩ mãi không ra, Lý Xuân Hồng vội lao tới kêu lên: - Sao ngươi quay lại làm chi hả?
Trịnh Hổ nhìn Lý Xuân Hồng hung quang thu lại, lắc đầu nói: - Lý tiểu thư, tiện nhân có thể chịu đựng được.
Hắn ta nói xong thì vùng đứng dậy nhưng hai vai liên liếp run rẩy. Lý Xuân Hồng vội nói: - Ngươi mau ngồi xuống vận khí điều tức, để ta và Âu Dương công tử đối phó với hắn.
Trịnh Hổ y lời ngồi xuống điều tức chân khí. Âu Dương Hải hỏi: - Thương thế của Trịnh huynh?
Lý Xuân Hồng nói:
- Hắn ta dã luyện qua công phu Kim chung trạo, Thiết bố sam đao kiếm đâm không thủng, hai chưởng một cước này không làm hại đến tính mạng hắn ta đâu.
Âu Dương Hải nói:
- Lý cô nương, nàng hãy chăm sóc vết thương cho Trịnh huynh. Lý Xuân Hồng hơi ấp úng. Âu Dương Hải nói xong tiến lên phía trước mấy bước, nói:
- Các hạ võ công tuyệt cao, xuất thủ lại vừa hiểm vừa độc.
Người mặc Kim hoàng trường bào lạnh lùng nói tiếp theo:
- Khách sáo khách sáo, xem cách ngươi động thủ với thần nội thị pháp lúc nãy cũng đủ biết??
Âu Dương Hải trầm sắc mặt lạnh lùng nói:
(thiếu 2 trang)
?động vị trí thì biết ngay là chân đạp huyền cơ, bộ thái bát đẩu, muốn tìm vị trí có lợi.
Lý Xuân Hồng tinh tường về Kỳ môn đạo thuật, nàng vừa trông thấy bộ thế của hai người thì cả kinh, nhất là cách thức mà Âu Dương Hải bày ra thật là

kỳ ảo huyền bí khó luờng! Mà dù có người từ bất cứ góc độ nào đánh tới đều cũng không cách nào đánh được mà phải bị chàng phản kích.
Rõ ràng người mặc kim hoàng trường bào nhìn thấy ngay sự ảo diệu trong đó, cho nên liên tục thay đổi vị trí cố ý làm rối loạn tâm thần của Âu Dương Hải.
Nhưng Âu Dương Hải tâm vẫn tĩnh, cả mi mắt cũng không động, chàng đã tiến nhập vào cảnh giới vật ngã luỡng vong!
Người mặc kim hoàng truờng bào đứng đối diện với Âu Dương Hải, không nhúc nhích, đôi mắt chăm chú nhìn Âu Dương Hải không chớp. Rất lâu sau! Xung quanh đều tĩnh lặng. Trong sự tĩnh lặng đó, đầy dẫy khẩn trương, kinh hiểm ghê sợ! Đây tất là một trận quyết đấu sinh tử tồn vong! Lý Xuân Hồng ngưng thở yên lặng quan sát?
Trong lòng nàng tim đang đập thình thịch? ?ột nhiên?
Tay phải của người mặc Kim hoàng trường bào chầm chậm di động về phía sau, "Xoảng" một tiếng tựa như tiếng long ngâm năm ngón tay của gã nắm chặt chuôi kiếm từ từ rút ra một thanh trường kiếm hàn quang lạnh buốt. Tay phải gã cầm kiếm chỉ thẳng vào mi tâm của Âu Dương Hải, tay trái bắt kiếm quyết. Qua thời gian chừng cạn chén trà?
Hai người đều giữ vững vị trí không một cử động. Lý Xuân Hồng có cảm giác rằng nếu người mặc kim hoàng trường bào tranh tiên xuất chiêu trước, Âu Dương Hải tất sẽ trúng độc thủ, nàng cơ hồ muốn mở miệng nhắc nhở chàng chú ý ? Nhưng nàng sợ làm phân tán tâm thần của Âu Dương Hải nên không dám mở lời. Đột nhiên, người mặc kim hoàng trường bào từ từ thu kiếm về, xoảng một tiếng, trường kiếm đã vào vỏ.
Sau đó gã dần dần di động bước chân lùi lại?
Gã lùi lại mười mấy bước, sau đó quay đầu phóng vụt đi như tên bắn, thoáng chốc đã biến mất trong rừng cây bóng lá hoang lương.
Nguyên người mặc kim hoàng trường bào là một người vô cùng cẩn trọng , lại có tính nhẫn nại vượt hẳn người thường, đối với việc mình không nắm chắc thì chưa từng khinh xuất vọng động bao giờ!
Bởi vì gã thanh niên vừa rồi với chiêu phản phát qui chân của Âu Dương Hải, tự biết võ công của mình khó mà phá giải được, không muốn mạo hiểm thí mạng, cho nên mới thu chiêu chạy đi!
Đây quả thật đáng gọi là ?biết người biết ta? ...
Sau khi người mặc Kim hoàng bào đi rồi. Âu Dương Hải mới mở mắt ra, khẽ thở ra một hơi dài nói: - Người không động, ta không động. Người động ta chủ động. Ôi! Nếu người ta biết mà lui đi thì ta không cách nào hạ được địch thủ, thiên hạ đệ nhất kỳ chiêu này của ta cũng có khiếm khuyết.
Xuân Hồng nghe vậy mừng rỡ kêu: - Âu Dương tướng công!
Nàng vội chạy đến, đôi mắt lấp lánh lệ quang, hỏi: - Chiêu võ công huynh

vừa sử dụng tên gọi là gì?
Âu Dương Hải thấy nàng có vẻ xúc động như vậy không khỏi ngạc nhiên, trả lời:
- Tên goi là Phản pháp qui chân. Lý Xuân Hồng hỏi:
- Tịnh giả hằng tĩnh, động tác chủ động, thiên hạ chỉ có một chiêu này của huynh đáng được nói như vậy, vừa rồi ta sợ lắm.
Âu Dương Hải nói: - Tiểu thơ sợ gì?
Lý Xuân Hồng mỉm cười nói: - Ta sợ huynh bị hại dưới tay người. Âu Dương Hải khẽ than một tiếng,nói:
- Đa tạ Lý cô nương! Võ công của người đó thật là lợi hại. Chợt nghe Trịnh Hổ chửi:
- Con bà nó, sau này còn gặp lại hắn, nhất định phải trả mối thù này. Âu Dương Hải quay đầu lại nhìn, bỗng giật mình hoá ra Trịnh Hổ đã đứng dậy, thần quang đôi mắt sáng rực, tinh thần hoán phát giống như là chưa hề bị người khác đánh trọng thương . Nên biết là Trịnh Hổ mới rồi bị trọng thương, nếu không có linh dược chữa thì không thể trong một thời gian mau chóng hồi phục trở lại thế lực, Âu Dương Hải hoài nghi hỏi: - Trịnh huynh, thương thế của huynh đỡ chưa?
Thịnh Hổ cười ha ha một tiếng, nói:
- Cảm ơn Âu Dương tướng công lo lắng, thương thế của tiểu nhân khỏi rồi, mà lại còn thêm mạnh mẽ hơn nữa.
Lý Xuân Hồng mỉm cười nói:
- Bình sinh ta gặp được hai nhân vật thần kỳ Trịnh Hổ hỏi: -Lý tiểu thư, hai người đó là ai?
Lý Xuân Hồng nói:
- Một người là Âu Dương tướng công, người kia chính là ngươi. Trịnh Hổ Trịnh Hổ vô cùng bối rối, lắp bắp nói: - Tiểu ? tiểu nhân sao dám nhận là người thần kỳ. Lý tiểu thư đừng nói đùa nữa. Tiểu thư và Âu Dương tướng công mới là người thần kỳ trong thiên hạ Âu Dương Hải cười một tiếng, nói:
- Trịnh huynh, đệ có muốn thỉnh cầu huynh.
Trịnh Hồ nói:
- Chuyện gì? Âu Dương tướng công. Âu Dương Hải cười nói:
- Trịnh huynh, đệ muốn huynh đừng gọi đệ là Âu Dương tướng công, chúng ta xưng danh là được rồi.
Trịnh Hổ nói:
- Không được, không được. Tướng công là ân nhân của Lý tiểu thư, tiện nhân là thị vệ của Lý tiểu thư nếu không xưng hô như thế thì e không phân được cao thấp tiện nhân phải gọi người là Âu Dương tướng công.
Âu Dương Hải quay đầu ngó Lý Xuân Hồng một cái, nói: - Lý cô nương, mọi người xưng hô Trịnh huynh thế nào? Lý Xuân Hồng mỉm cười nói:

- Trịnh Hổ là thị vệ của ta, vẫn là xuất phát bởi giới tâm thành ý của hắn nguyện suốt đời bảo vệ cho ta.
Âu Dương Hải ủa một tiếng ?
Lý Xuân Hồng thấy thế chợt nghĩ ra mình nói lỡ lời, vội nói:
- Tướng công đùng hiểu lầm, hắn ta chỉ bảo vệ cho ta đến khi ta lấy... Trịnh Hổ cười ha hả, nói: - Âu Dương tướng công, Lý tiểu thư là một kỳ nữ trong thiên hạ võ lâm đối kháng lại với Bạch Hoàng giáo, sớm tối đều có người muốn giết tiểu thư ấy cho nên tiện nhân tự động bảo vệ sự an toàn của nàng.
Âu Dương Hải cau mày nói:
- Trịnh huynh xin đừng gọi tôi là Âu Dương tướng công nữa có được không, xưng hô như vậy có vẻ xa cách quá.
Lý Xuân Hồng nói với Trịnh Hổ:
- Ngươi nên tuân theo ý của Âu Dương huynh đi! Trịnh Hổ lập tức đáp: - Vâng!
Âu Dương Hải khẽ cười nói:
- Trịnh huynh, nếu hôm nay ta và huynh được kết làm bằmg hữu nhỉ! Trịnh Hổ ngửa mặt cười lớn,nói - Trịnh Hổ cả đời này từ nay chỉ nghe lời có hai người, một là Lý tiểu thư, hai là Âu Dương huynh.
Nên biết Trịnh Hổ tính tình bộc trực, một khi có người tôn kính hắn thế thì hắn cũng kính ái lại người đó đến chết thôi. Hắn đã đồng ý cùng Âu Dương Hải kết làm tri kư. Lý Xuân Hồng như chợt nhớ ra điều gì, à lên một tiếng nói: - Hỏng bét!
Âu Dương Hải nói:
- Lý cô nương có chuyện gì? Lý Xuân Hồng nói:
- Chúng ta bị sự ngăn trở của Bạch Hoàng giáo nơi đây thật bất ngờ, kỳ thực là trúng vào quư kế của Bạch Hoàng giáo, ôi... hết rồi, chắc bọn họ lại phải chết dưới tay Bạch Hoàng giáo.
Âu Dương Hải nói
- Nhưng sự tình không đến nỗi tồi tệ như vậy, chúng ta mau đi ngay. Trịnh Hổ, Lý Xuân Hồng, Âu Dương Hải lập tức triển khai khinh công phóng về phía nam!
Một lát sau, ba người đã đến bên ngoài một khu rừng âm u. Trịnh Hổ đi đầu cùng Âu Dương Hải tiến vào.
Vào rừng hơn mười trượng, trước mặt là một gò đá, vượt qua gò đá, một tòa mao ốc thỏa lư ẩn hiện thấp thoáng trong rừng cây.
Trừ tiếng gió thổi vi vu, bên trong ngôi nhà tranh ấy rất tĩnh lặng. Lý Xuân Hồng run người, sự ước đoán của nàng đã thành sự thật. Âu Dương Hải và Trịnh Hổ xông vào đẩy cánh cửa bằng tre ra, một mùi máu xộc vào mũi ? Kinh hãi, một xác chết đầm đìa máu nằm ngang trước cửa đại sảnh. Lý Xuân Hồng kêu lên: - Giang Phong trại chủ! Giang Phong trại chủ?

Nàng xông đến nâng xác chết dậy, người chết là một ông lão tóc râu đều bạc, đôi mắt bị móc đi, thân người trúng ba nhát kiếm bảy nhát đao, chân trái bị chặt đứt tới đầu gối, tử trạng cực kì thảm khốc.
Âu Dương Hải thấy Lý Xuân Hồng bi ai đau đớn, chàng khẽ vỗ vai nàng thở dài nói: - Lý cô nương, xin đừng vì đau thương mà có hại đến thân thể.
Lý Xuân Hồng loạng choạng đứng dậy, đang muốn đi ra vườn sau, thì thấy Trịnh Hổ cản trước mặt, nói rằng: - Tiểu thư không nên qua đó.
Lý Xuân Hồng rưng rưng nước mắt, ảm đạm nói: - Đều chết hết rồi ư?
Trịnh Hổ gật đầu nói:
- Mười bảy người, không một ai sống sót
Âu Dương Hải đưa mắt nhìn ra sau vườn, cảnh nhìn thấy làm nhiệt huyết chàng bừng bừng choáng váng ?
Chỉ thấy vườn sau rộng dài chừng bốn trượng, một xác chết nằm đứt đầu đứt chân, bị chém đứt ngang hông ruột gan đẻ lòng thòng, máu tươi tung toé thê thảm vô cùng.
Lý Xuân Hồng nép vào vai Âu Dương Hải khóc nức nở, nói:
- Những anh hùng hào kiệt này vì tiêu diệt ma đạo mà đều rời bỏ quê hương, đồng phất cờ nghĩa, không ngờ tráng chí chưa thành thì thân đã...
Nàng khóc lên không nói thành lời.
Quả thực hơn mười ngày nay, nàng luôn gặp phải thất bại, thân xác Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ chưa lạnh thì tiếp những người này lại chết trong vũng máu.
Nàng tuy là một kỳ nữ, nhưng trong thất bại này quả thật đã làm nàng thối chí.
Âu Dương Hải khẽ vỗ vai nàng nói:
- Lý cô nương, xin đừng quá buồn khổ. Họ đều đã chết rồi, chúng ta chỉ có báo thù rửa hận cho họ mà thôi!
Lý Xuân Hồng chợt nghĩ đến Trịnh Hổ đang ở bên cạnh vội vã lùi lại một bước lau nước mắt nói: - Âu Dương tướng công, tướng công hãy đến xem thi thể của tứ đại đàn chủ.
Nói xong, nàng dẫn Âu Dương Hải đi vào một gian nhà cỏ, vừa vào cửa đã thấy cỗ quan tài đỏ xếp thành hàng, hãy còn đậy nắp.
Âu Dương Hải đưa mắt nhìn vào trong quan tài thứ nhất, một khuôn mặt máu me hiện ra trước mắt chàng, người chết này chính là Đông phương đàn chủ quyền thủ ma nữ Hà Ngọc Hoa, chỉ thấy trên khuôn mặt của nàng và ở chính giữa ngực, ở trước bụng đều găm một cây phi tiêu bạc, ngoài ra thân thể không có thương tích gì khác. Âu Dương Hải chăm chú nhìn ba cây phi tiêu nhỏ trên xác chết, buột miệng kêu lên: - Thiếu Lâm tuyệt hồn tiêu!
Lý Xuân Hồng nói:
- Âu Dương tướng công xem kỷ đi có phải thật sự là Thiếu Lâm tuyệt hồn

tiêu hay không?
Âu Dương Hải gật đầu trầm giọng nói:
- Tuyệt hồn tiêu là một trong bảy mươi hai tuyệt kỷ của Thiếu Lâm, cũng là ám khí độc nhất vô nhị của Thiếu Lâm, cây tiêu này cấu tạo rất linh xảo kỳ dị. Thiếu Lâm tự vì thấy tiêu này quá ư tịch độc, đã trăm năm không truyền, mà loại tiêu pháp này rất khó luyện, hiện tại Thiếu Lâm quần tăng đệ tử đời thứ hai không có một ai biết sử dụng, Thiên Tuệ đại sư thuộc hàng chữ Thiên là truyền nhân duy nhất Thiếu Lâm tự hàng chữ Thiên học được tiêu pháp này.
Lý Xuân Hồng nói:
- Cách nói của huynh và điều Đường Hải Nình nói không sai mảy may.
Nàng lại nói tiếp: - Âu Dương tướng công xin xem thử thi thể khác.
Âu Dương Hải lại dòm vào ba cỗ quan tài, người nằm trong đó chính là Tây phương đàn chủ Ngọc nữ kiếm Như Thanh, Nam phương đàn chủ Nam Hải nữ hiệp Hàn Tịnh Kiều, Bắc phương đàn chủ Diệu thủ thôi hồn Đường Thanh Dung ba người.
Nhưng họ chết cực kỳ an lành, trên mặt không có vẻ nào đau khổ, trên người cũng hoàn toàn không thương tích, không biết nguyên nhân nào làm họ phải chết?
Âu Dương Hải nhìn thi thể bốn người con gái, nghĩ đến mới sáng nay họ vẫn còn sống và nói chuyện với mình, chàng bất giác thở dài! ?ây thật là một cơn ác mộng?
Lý Xuân Hồng hỏi:
- Ba người này làm sao mà chết? Huynh nhìn có ra không? Âu Dương Hải lắc đầu: - Lý cô nương, nàng đã khám nghiệm qua thi thể của họ chưa?
Lý Xuân Hồng nói:
- ?ã khám qua rồi, trên người không một vết thương. Âu Dương Hải đột nhiên nói: - Làm thế nào mà nàng biết tin về cái chết của họ? Lý Xuân Hồng hỏi trở lại:
- Sáng nay trừ tứ đại đàn chủ và huynh ở một nơi còn có ai nữa? Âu Dương Hải nói: - Sau khi tại hạ rời khỏi bọn họ, tứ đại đàn chủ và Cổ Mộc đạo trưởng, Đường gia thiếu viện chủ, và cả Thiếu Lâm thiền sư Thiên Tuệ đều ở một nơi.
Lý Xuân Hồng gật đầu nói: - Không sai một điểm nào.
Âu Dương Hải biết nàng muốn coi sự quan sát phán đoán của mình để truy ra nguyên nhân vụ án này. Âu Dương Hải than: - Không biết mấy người này có ai may mắn sống sót?
Lý Xuân Hồng nói:
- Chỉ còn Âu Dương tướng công và Đường Hải Ninh, Thiên Tuệ đại sư hãy còn chưa biết sống hay chết. Cổ Mộc đạo trưởng hãy còn lại tánh mạng

nhưng đã trở thành phế nhân, hai tai đã bị điếc, mắt trái cũng bị mù, lưỡi đã bị cắt đứt, gân mạch tứ chi đều bị bứt đứt, khớp xương bị bẻ sai khớp, huyệt Thiên Nhai nơi hàm bị điểm, tuy thần trí ông ta vẫn còn tỉnh táo, nhưng không có sức lực nào đem chuyện cực kỳ cơ mật nói cho chúng ta biết, bởi vì bất cứ khí quan nào có thể thông đạt với người khác đều bị phá hủy hết, điều hung thủ làm thật là tàn khốc triệt để!
Âu Dương Hải nghe vậy đầu nóng bừng, căm hận nói: - Hung thủ quá ư tàn khốc!
Lý Xuân Hồng lại nói:
- Theo như Đường Hải Ninh nói, có hai người có khả năng rất lớn là hung thủ, một là Thiên Tuệ đại sư vì ông rời khỏi sau huynh, hai là Âu Dương tướng công người rời khỏi đầu tiên? Âu Dương Hải trợn mắt trầm giọng nói:
- Âu Dương Hải xin thề với trời...
Lý Xuân Hồng cắt ngang lời chàng, nói:
- ?ó là phán đoán của Đường Hải Ninh bởi vì huynh là người phái Thiếu Lâm mà Tuyệt hồn tiêu trên người Hà Ngọc Hoa lại là vật của Thiếu Lâm cho nên Đường thiếu chủ khó tránh khỏi hoài nghi.
Âu Dương Hải than thở nói:
- Duy chỉ có ba người còn sống, đương nhiên khó tránh khỏi nghi ngờ, nhưng tại hạ hỏi tiểu thư, thi thể Tứ đại đường chủ được phát hiện ở đâu?
Lý Xuân Hồng nói:
- Phát hiện trong phân đà đại viện của bổn bang. Âu Dương Hải nghĩ thầm:
- Có khả năng Cổ Mộc đạo trưởng và tứ đại đàn chủ trở về nơi đó là muốn đi gặp bốn đệ tử phái Thanh Thành lưu lại đó mai táng xác chết, do đó mà tham ngộ độc thủ.
Lý Xuân Hồng trầm ngâm một hồi nói:
- Căn cứ các hiện tượng quan sát được mà phán đoán, hung thủ là người trong Bạch Hoàng giáo. Đường Hải Ninh và Thiên Tuệ đại sư trong đó có một người, hoặc...là cả hai người chính là người của Bạch Hoàng giáo.
Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi: - ?iều này không thể có được. Lý Xuân Hồng lại nói:
- Nếu ta phán đoán không sai thế thì võ công của hai người đó nhất định cao siêu tuyệt vời.
Âu Dương Hải nói:
- Tiểu thư nói thế nghĩa là sao? Lý Xuân Hồng nói:
- Với cái chết của Tứ đại đàn chủ và vết thương của Cổ Mộc đạo trưởng, chỉ có dấu tích hai thủ pháp không giống nhau. Cái chết của Như Thanh, Hàn Tịnh Kiều, Đường Thanh Dung giống như trúng độc uống phải một loại biệt tính xuân dược? vì hạ thể ba người đều chảy máu, hiển nhiên là bị người cưỡng hiếp?

Lý Xuân Hồng nói đến đây mặt ửng đỏ. Âu Dương Hải nghĩ thầm: - Không ngờ nàng lại xem xét tường tận như vậy.
Lý Xuân Hồng ngừng lại một lúc, rồi lại nói:
- Mà cái chết của Hà Ngọc Hoa, giống như trong lúc bị người cưỡng hiếp, cô ấy cố gắng kháng cự lại vì vậy có dấu máu lưu lại ở móng tay nàng, có thể? có thể là? cào bị thương đối phương? mà khiến cho hung thủ giận dữ điểm huyệt đạo của nàng, dùng Tuyệt hồn tiêu đâm vào ngực, bụng, sau đó còn chưa hả cơn giận lại hủy luôn bộ mặt của nàng ấy. Hơn nữa, thủ pháp làm cho Cổ Mộc đạo trưởng bị trở thành tàn phế cũng y hệt thủ pháp điểm huyệt Hà Ngọc Hoa, cho nên cách làm những người này chết chỉ có hai thủ pháp, cũng có thể nói là do một người ra tay vậy.
Âu Dương Hải nghe lời phán đoán lý giải của nàng thì rất khâm phục, không ngờ cách phân giải của nàng lại tường tận tư mư như vậy cứ như là tận trông thấy.
Lý Xuân Hồng lại tiếp tục nói:
- Căn cứ Đường Hải Ninh tự nói, Đường thiếu chủ ngay lúc Thiên Tuệ đại sư rời khỏi thì từ biệt năm người mà đi, nhưng không lâu sau quay trở lại và trông thấy vụ án thảm khốc này mới vội vã thông báo cho ta biết ngay. Với con người như Đường Hải Ninh, ta cảm thấy tính tình thâm trầm khó hiểu với hành tung đáng ngờ của họ Đường trong ba ngày nay thì khả năng Đường thiếu chủ là hung thủ rất cao. Nhưng tựa hồ như có thể không phải vì tuyệt đối Đường Hải Ninh không có món ám khí duy nhất của Thiếu Lâm là Tuyệt hồn tiêu, còn một hung thủ có khả năng nữa chính là Thiên Tuệ đại sư vì ông ta là truyền nhân duy nhất Thiếu Lâm tuyệt tiêu. Nhưng với đạo hạnh của Thiên Tuệ và cả môn qui của Thiếu Lâm tự thì bất kỳ ai cũng không Thiên Tuệ đại sư gây ra vụ án mạng xấu xa ghê tởm này.
Âu Dương Hải nghe thấy nàng nói có lý, nhưng chàng cho rằng Đường Hải Ninh không phải là hung thủ, vì chàng đã tận mắt thấy Đường Hải Ninh ban đêm đột nhập vào Lý gia đại viện, liên tiếp đánh hạ mấy mươi mạng người của Bạch Hoàng giáo, lại nữa chàng ta đã từng cứu mình và mấy người thoát khỏi sự gian cầm dưới tầng ngầm, thì sao chàng ta lại làm chuyện này được? Nếu nói là Thiên Tuệ đại sư, mình ở Thiếu Lâm bảy năm đương nhiên biết rõ phẩm hạnh của Thiếu Lâm cao tăng Thiên Tuệ đại sư, và đại sư cũng tuyệt đối không thể phản bội môn qui đi theo Bạch Hoàng giáo.
Lý Xuân Hồng hỏi:
- Không biết Âu Dương tướng công có kiến giải gì khác? Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Tại hạ thấy hai người này không phải là hung thủ.
Thực ra với tài trí hơn người của Lý Xuân Hồng, nàng cũng không dám võ đoán chỉ rõ Đường Hải Ninh và Thiên Tuệ đại sư là hung thủ, những lời nàng nói ban nãy chỉ là một giả thiết, suy đoán.

Quả thực vụ án mờ ám phức tạp này đã làm nàng đau đầu không ít. Lý Xuân Hồng khẽ thở dài buồn bã, nói: - Ta cũng không dám nói là họ.
Âu Dương Hải hỏi:
- Lý tiểu thơ, sao tiểu thơ không nghi ngờ tại hạ?
Lý Xuân Hồng chăm chú nhìn chàng với đôi mắt tình cảm, chậm rãi nói: - Ta tin là huynh không gây ra vụ án thảm khốc này.
Âu Dương Hải nhìn ánh mắt của nàng bất giác giật mình. Lý Xuân Hồng than rằng: - Âu Dương tướng công, ta cảm thấy mình không còn ý chí phấn đấu kiên nghị nữa!
Âu Dương Hải thất kinh hỏi: - Sao vậy?
Lý Xuân Hồng buồn bã nói:
- Nếu tìm không ra tung tích của tư tư, ta sẽ rời bỏ giang hồ võ lâm. Âu Dương Hải thấy nàng gặp phải bao nhiêu sự công kích ác liệt mà phải thối lòng, bèn nói: - Lý cô nương, hãy nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta từ từ rồi hãy nói chuyện sau.
Âu Dương Hải không muốn nàng vì câu chuyện mà cảm thương nữa, bèn dìu dắt tay nàng bước ra khỏi nhà.
Gió nhẹ nhàng phảng phất, từ người Lý Xuân Hồng bay ra mùi hương thơm ngát xao xuyến cả tâm thần. Âu Dương Hải nhìn qua, thấy Lý Xuân Hồng giống như thứ hoa lan nơi u cốc làm cho lòng người có cảm giác thanh thản, nhàn nhã.
Mà với tâm tính thiện lương, cử chỉ thuần phác trí tuệ tuyệt thế của nàng, quả thực làm cho người kính phục.
Âu Dương Hải chăm chú nhìn nàng, trong lòng bất giác dâng lên tình cảm ái mộ. Lúc này Lý Xuân Hồng tựa hồ như nhận ra thần thái kỳ lạ trong ánh mắt của Âu Dương Hải, bất giác cũng chăm chú nhìn chàng...
Bốn mắt nhìn nhau, hồi lâu không nói??ột nhiên Lý Xuân Hồng khẽ nói: - Âu Dương tướng công, ta đã quyết định rút ra khỏi ân oán thị phi trên giang hồ, ta cũng giống nguyện vọng của huynh, tìm một nơi tựa núi kề sông yên tĩnh, náu mình quy ẩn.
Âu Dương Hải trầm ngâm một lúc, nói:
- Tiểu thư có thể bỏ hết sự nghiệp bao năm tâm huyết dựng nên ư? Tiểu thư không vì cái chết của những anh hùng hào kiệt mà báo thù ư? Lý Xuân Hồng bề ngoài điềm tĩnh yếu đuối, kỳ thực nội tâm nàng kiên nghị, cương cường không kém Lý Xuân Hoa, cái chết của tứ đại đàn chủ tuy nàng rất bi ai thương xót nhưng hãy còn chưa đến nỗi làm cho nàng khuất phục, nàng nói những lời như thế với Âu Dương Hải là để quan sát tâm tính của chàng, bởi vì nàng hy vọng Âu Dương Hải có thể có thể gia nhập vào hàng lối của, vĩnh viễn làm bạn cùng nàng. Lúc này nàng vừa nghe Âu Dương Hải nói bụng đã mừng thầm. Vì trong những câu nói ấy đã chứng tỏ Âu Dương Hải là một

người có lòng hiệp cốt nhiệt trường.
Lý Xuân Hồng thở hắt ra, nói:
- Sự nghiệp trước mắt đã bị phá hủy hết sạch, nếu bọn chúng cứ tiếp tục ra tay như trước cuối cùng cũng có một ngày chúng ta gặp phải cảnh tượng thảm khốc như tứ đại đàn chủ, không bằng bây giờ bỏ chuyện đó đi, giải tán chư vị anh hùng hào kiệt. Ôi, người chết thì cũng đã chết rồi, với thân nữ nhi như tiểu nữ thì có sức mạnh nào để bao thù cho họ?
Âu Dương Hải thầm nghĩ:
Phải à! Nàng là một nữ nhân, làm sao có đủ sức báo thù cho họ?
Âu Dương Hải nhìn mặt trời sắp lặn về tây đến xuất thần. Đột nhiên Âu Dương Hải lẩm bẩm nói:
- Mặt trời lặn rồi, nhưng ngày mai mặt trời lại mọc, sinh mệnh con người một đi không trở lại, trong chớp mắt chỉ còn là nắm xương trắng vùi trong đất cát?
Chàng nói đến đây thì thở dài, quay qua nói với Lý Xuân Hồng: - Lý cô nương, nếu nàng cần đến, tại hạ nguyện đem sinh mạng có hạn của mình cùng kề vai chiến đấu với cô nương diệt trừ yêu ma, phấn đấu chấn chỉnh đạo nghĩa võ lâm.
Lý Xuân Hồng mừng rỡ kêu lên:
- Âu Dương ca, ca ca thật sự sẽ cùng ta chiến đấu chứ?
Nàng nói xong đưa tay nắm bàn tay của Âu Dương Hải, mặt tươi cười rạng rỡ. Tiếng ?Âu Dương ca ?này làm Âu Dương Hải xao xuyến cả tâm thần, khi tay nàng vừa nắm lấy, Âu Dương Hải bất giác giật mình?
Lý Xuân Hồng thấy vẻ măt của Âu Dương Hải chợt cảm thấy mình quên giữ ý, vội vã rút hai tay lại.
Âu Dương Hải hỏi nhỏ:
- Xuân Hồng muội muội, muội thật sự vui mừng ư?
Tiếng ?Âu Dương ca? vô hình trung đã thay đổi cách xưng hô của hai người.
Lý Xuân Hồng nghe thấy chàng gọi ngọt ngào vô cùng, nàng đột nhiên sà vào lòng Âu Dương Hải, phục vào đôi vai rộng của chàng, nàng nói: - Muội rất vui mừng, vui mừng hơn tất cả mọi thứ, có ca ca cùng kề vai chiến đấu sẽ làm tăng thêm dũng khí vô cùng cho muội.
Âu Dương Hải như ngất ngây trong giọng nói ngọt ngào của nàng, đôi mắt Lý Xuân Hồng khẽ ngước lên nhìn chàng. Âu Dương Hải nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, bất giác cúi xuống hôn một cái?Lý Xuân Hồng ứ một tiếng, thân mình khẽ run rẩy, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng được hôn cho nên vô cùng nhạy cảm...
Một mùi vị ngọt ngào vô cùng dâng trào trong lòng nàng?Âu Dương Hải cũng cảm thấy như máu chảy mạnh hơn, đôi tay chàng khẽ ôm siết lấy nàng?Lúc đó, đột nhiên?Trong căn nhà tranh vang ra tiếng kêu của Trịnh

Hổ: - Lý cô nương, chim câu đưa thơ đến rồi.
Lý Xuân Hồng cựa thoát ra vòng tay của chàng, mỉm cười nói: -Chúng ta đi mau, chắc có chuyện khẩn cấp.
Hai người đến căn nhà tranh, Trịnh Hổ đã đứng bên cửa, trong tay có một con chim bồ câu, dưới chân nó có buộc một bức thư cuộn lại, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng đi nhanh vào đại sảnh.
Xác chết trong đại sảnh và sau vườn, Trịnh Hổ đã mai táng hết, cả vết máu trên đất cũng được lau chùi sạch sẽ. ?êm đã tới. Trong sảnh, Trịnh Hổ thắp một ngọn đèn dầu, Lý Xuân Hồng lấy cuộn giấy nhỏ dưới chân con chim câu, tay trái nàng thả ra, con câu trắng lập tức bay vút lên trời. Lý Xuân Hồng mở cuộn giấy nhỏ ra, trên tờ giấy có viết một hàng chữ: ?Lúc hoàng hôn, phát hiên một người một ngựa lướt qua, người kỵ sĩ ôm một người cô gái tựa như Lý minh chủ, xin mau phái người truy đuổi, ta đã thuận đường đuổi theo đến Hà Bắc. Kiếm Dã chân nhân?.
Âu Dương Hải hỏi:
- Vị Kiếm Dã chân nhân này là ai? Lý Xuân Hồng nói:
- Là người đứng đầu Côn Luân tam chân, theo lời ông ta nói trong thơ, địch nhân đi về hướng bắc.
Âu Dương Hải kinh thầm không ngờ tổ chức của chị em Lý Xuân Hồng thật là to lớn, ngay cả Côn Luân phái trong chín đại môn phái cũng gia nhập vào hệ thống của họ.
Lý Xuân Hồng trầm ngâm một hồi, mặt biến sắc, chậm rãi nói:
- Với võ công của Côn Luân tam chân, nếu muốn chặn đường kỵ mã đó lại, nhất định không khó khăn gì, nhưng Kiếm Dã chân nhân vội vã viết thư cầu viện như vậy hiển nhiên địch nhân cực mạnh.
Âu Dương Hải nói:
- Chúng ta không nên chậm nữa, mau lên đường truy đuổi ngay!

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 07
THẦN CÂU TẦM CHỦ

Lý Xuân Hồng nói:
- Trịnh Hổ, mau chuẩn bị ngựa! Trịnh Hổ đáp: - Vâng!
Lập tức vào vườn sau, Âu Dương Hải theo Lý Xuân Hồng ra khỏi nhà, hỏi: - Chúng ta dùng ngựa?
Lý Xuân Hồng mỉm cười nói: - Có ba con thần câu...
Nàng chưa nói hết, Trịnh Hổ đem ra ba cái yên ngựa ra, đồng thời chu miệng huýt một tiếng...Tiếng huýt lanh lảnh, vang xa trong không trung.
Lát sau, xa xa vang vang tiếng vó ngựa. Một bóng ngựa lao tới như bay!
Âu Dương Hải nhìn vó ngựa không khỏi buột miệng kêu lên:
- Thật là một con thần câu hùng tuấn!
Hóa ra bóng ngựa đó chính là một con ngựa ô cao to hùng tráng, toàn thân đen tuyền, lông bờm dài, mục quang lấp lánh thần lý.
Lát sau, lại thấy hai con thần câu một trắng một vàng phi tới, sắc lông của nó cũng trắng bóng thần khí vạn trượng. Lý Xuân Hồng chỉ ba con người nói: - Bạch mã thì Xuân Hồng này cưỡi, vàng mã thì tư tư cưỡi, còn con Ô Vân cái tuyết (mây đen che phủ) là di vật của ân sư.
Âu Dương Hải cảm khái than rằng:
- Chỉ nhìn con thần câu đủ biết tôn sư là vị kỳ nhân của võ lâm. Lý Xuân Hồng buồn bã nói: - Sư phụ đã tạ thế, đến nay con thần câu Ô Vân cái tuyết vẫn chưa có chủ.
Âu Dương Hải nói:
- Sao? Con thần câu này không ai có thể cưỡi à được ư? Lý Xuân Hồng nói:
- Con Ô Vân cái tuyết tính tình kỳ quặc, linh mẫn cực kỳ, hiểu được ý người, chỉ để cho sư phụ cưỡi, nhưng hai chị em muội nếu gặp phải chuyện cần kíp nó như hiểu được và tạm cho cưỡi. Năm trước không biết nó ở đâu dẫn đến hai con ngựa trắng và vàng tặng chị em muội, do đó có thể cưỡi biết nó không muốn để cho người khác cưỡi.
Âu Dương Hải nghe vậy lấy làm tò mò, bất giác quay mặt ngó con ngựa ô một cái. Chỉ thấy nó khẽ hí lên một tiếng, gật đầu, vẫy đuôi với Âu Dương Hải.
Lúc này Trịnh Hổ đem ba bộ yên cương lắp lên ngựa xong xuôi. Âu Dương Hải thấy con ngựa ô gật đầu chàng, trong lòng mừng rỡ đi tới khẽ vỗ vào cổ ngựa, nói: - Ô Vân, có chịu cho ta cưỡi không?

Thật kỳ lạ, con ngựa ô nghe nói vậy thì gật đầu liền liền, nó đưa mõm đến trước mặt Âu Dương Hải ngửi ngửi, hí lên không ngớt, làm như thân quen lắm vậy.
Trịnh Hổ và Lý Xuân Hồng thấy vậy đều ngẩn ngơ, họ biết con Ô Vân, trừ chị em Lý Xuân Hồng cưỡi nó một hai lần ra, đến bất cứ người nào chỉ cần tiếp cận nó thì nó lồng lên đá lung tung, đừng hòng mà cưỡi được.
Lý Xuân Hồng thấy vậy rất mừng, nói:
- Câu nói ? Linh câu tầm chủ ? không ngờ đêm nay lại ứng nghiệm. Âu Dương ca. Ô Vân đã thuộc về ca ca rồi.
Âu Dương Hải vội nói:
- Như thế sao được, Ô Vân là di vật của tôn sư, là sao Âu Dương Hải này dám xứng?
Lý Xuân Hồng cười nói:
(thiếu 2 trang)
...Lý Xuân Hồng bỗng nói:
- Địch nhân từ Châu Tiên trấn theo hướng Bắc mà đi, trạm thứ nhất là Đào Hoa cư, với bồ câu đưa thư mà nói, chúng ta còn cách địch nhân ước chừng một giờ, nếu quả đi đúng đường, thì bốn giờ sau chúng ta sẽ đuổi kịp kẻ địch.
Âu Dương Hải trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Theo thơ của Kiếm Dã chân nhân, địch nhân đi về phía Hà Bắc, nhưng từ trấn này đến Hà Bắc có đường thủy, đường núi, đường lớn bằng phẳng, ba đường đều có thể đi được, không biết đối phương đi đường nào?
Lý Xuân Hồng nói:
Theo muội phán đoán, địch nhân nhất định đi tắt theo đường núi, bởi vì đối phương có mang theo người, đi trên đường núi có thể ẩn giấu mình, tránh khỏi sự chú ý của người khác.
Âu Dương Hải nói:
- Tốt nhất chúng ta chia ba đường truy đuổi, nếu không lỡ tính nhầm đường thì hỏng hết.
Lập tức, ba con thần câu đã phi đến ngã ba Đào Hoa cư, đột nhiên từ trong bóng cây đào vang ra giọng nói yếu ớt: - Có phải Lý tiểu thư không? Côn Luân Kiếm Dã ở đây.
Ba người nghe thấy vội ghìm ngựa lại tung mình nhảy xuống, thấy một vị đạo sĩ ngồi xếp bằng dưới bóng cây, ở dưới gốc cây có hai người một nam một nữ nằm vật ra đó.
Lý Xuân Hồng trố mắt hỏi:
- Mọi người đều đã bị trọng thương rồi sao? Đạo sĩ râu trắng thở dài một tiếng nói:
- Địch nhân võ công cao kinh người, sư đệ sư muội của bần đạo đều bị trọng

thương, ôi, chân ta cũng bị trúng một chưởng, cử động khó khăn, do đó không thể truy đuổi theo kẻ địch, Lý cô nương hãy lượng thứ cho.
Lý Xuân Hồng bước đến thấy hai người nằm dưới gốc cây, máu tươi vẫn còn rỉ ra từ vết thương, nàng vội quay lại nói với Trịnh Hổ: - Trịnh Hổ, mau lấy hòm thuốc lại đây.
Kiếm Dã chân nhân trầm giọng nói:
- Lý cô nương, đừng để lỡ thời gian nữa, trước đây một giờ địch nhân bắt theo minh chủ chạy lên đường núi, mọi người mau gấp...
Câu nói chưa hết, ông ta đưa mắt nhìn người Âu Dương Hải và Trịnh Hổ mặt lộ vẻ lo lắng vì chỉ thấy Lý Xuân Hồng bất quá mang theo có hai người, kẻ địch võ công cao cường như thế dù là đuổi kịp cũng khó mà kiềm chế nổi hắn.
Chợt nghe Âu Dương Hải nói:
- Mọi người ở lại chăm sóc người bị thương.Tại hạ đi truy kích địch nhân.
Nói xong chàng đã tung người lên ngựa. Lý Xuân Hồng thấy Côn Luân tam chân bị đánh trọng thương, thì biết võ công của kẻ địch rất cao cường cho nên vội kêu: - Trịnh Hổ, hãy cùng đi với Âu Dương huynh!
Âu Dương Hải quay đầu ngựa lại nói:
- Trịnh huynh, hãy bảo vệ Lý cô nương phòng bị địch nhân vòng trở lại. Ô Vân thần câu hí dài một tiếng, phóng đi hơn hai mươi trượng như tên bắn, tốc độ nhanh vô cùng.
Trịnh Hổ nhìn theo bóng dáng của Âu Dương Hải, ngơ ngẩn xuất thần.
Kiếm Dã chân nhân trông thấy thân pháp tung mình lên ngựa của Âu Dương Hải thì ngạc nhiên hỏi: - Xin hỏi Lý cô nương, thanh niên nọ là ai? Xem ra võ công không phải tầm thường.
Lý Xuân Hồng nói:
- Người ấy là Âu Dương Hải.
Kiếm Dã chân nhân ồ lên một tiếng, nói:
- Người này đêm qua độc chiến mười mấy cao thủ Bạch Hoàng giáo, chỉ một đêm danh dương thiên hạ giang hồ võ lâm.
Lý Xuân Hồng có thoáng nghe thấy chuyện đêm qua của Âu Dương Hải, lúc này nghe Côn Luân chưởng môn Kiếm Dã chân nhân xưng tụng chàng như thế thì hả dạ, cười nói: - Âu Dương Hải, hiện giờ đã là người của chúng ta.
Kiếm Dã chân nhân than rằng:
- Kẻ địch đêm nay võ công rất cao, thủ đoạn thâm độc, Âu Dương thiếu hiệp võ công không phải tầm thường, nhưng chỉ sợ...
Lý Xuân Hồng nghe vậy thầm lo, hỏi:
- Không biết địch nhân đó ăn mặc ra sao? Là người của phái nào? Kiếm Dã chân nhân nói: - Người đó mặc kim hoàng trường bào...
Lý Xuân Hồng biến sắc thất kinh nói:

- Đó là Tiên Cầm Ngọc tiêu mỷ nhân lệnh chủ của Bạch Hoàng giáo. Kiếm Dã chân nhân kinh nghi hỏi: - Lý cô nương đã gặp qua người này ư?
Lý Xuân Hồng nói:
- Đã gặp qua, người này võ công quái lạ, Âu Dương thiếu hiệp muốn thắng gã thì cực kỳ khó, Trịnh Hổ mau đuổi theo trợ lực!
Trịnh Hổ nghe nói đến kẻ thù đã đánh mình bị thương liền đáp: - Vâng tiện nhân đi.
Dứt lời Trịnh Hổ tung người lên ngựa và phóng đi.
*
* *
Ô Vân thần câu phóng như bay trong đêm!
Âu Dương Hải điều khiển ngự phi như đằng vân giá vũ, tốc độ càng lúc càng nhanh vó ngựa dồn dập vang cả sơn cốc! Một lát sau, Âu Dương Hải đã phóng qua ba mươi mấy dặm, thân mình đang ở giữa núi non trùng điệp tầng tầng. Thình lình hẻm núi trước mặt có tiếng ngựa hí. Â u Dương Hải liền đoán định ngay rằng địch nhân nhất định nghe tiếng
vó ngữa mà rẽ đường khác lẩn trốn. Chàng quát to một tiếng. Ô Vân thần câu phóng tới chỗ tiếng ngựa hí như sấm sét. Âu Dương Hải phi thân xuống ngựa, triển khai khinh công lao vào hẻm núi.
Quả nhiên trước mặt hiện ra một kỵ sĩ đang ôm một người trước ngựa. Kỵ sĩ nọ vừa thấy bóng người đuổi đến, hoang mang bay xuống ngựa chạy nhanh như tên bắn vào đám rừng rậm phía trước.
Âu Dương Hải quát: - Hãy đứng lại đó cho ta!
Miệng vừa quát thân hình như sao sa vọt tới đuổi theo. Khinh công người trước mặt cũng thật là nhanh, tuy gã cắp một người nhưng thân
người nhẹ như chim én, loáng một cái thân mình đã tung ra xa ba bốn trượng, Âu Dương Hải khó mà tiếp cận được.
Âu Dương Hải thấy thế càng nóng lòng. Đột nhiên có tiếng vó ngựa, Ô Vân thần câu chạy tới như gió cuốn. Âu Dương Hải vừa kinh vừa mừng, chàng phi thân lên lưng ngựa.
Ô Vân thần câu là một con ngựa thiên lý lương câu, ở con đường núi nhỏ hẹp này mà vẫn phi như trên đất bằng, trong chớp mắt đã đuổi đến sau lưng người nọ.
Âu Dương Hải hú lên một tiếng, quẫy người tung mình lên không vung tay đánh xuống... Đồng thời Âu Dương Hải thấy rõ đối phương toàn thân kim hoàng trường bào, chàng giật mình, thế chưởng đánh ra gia tăng ba thành kình lực.
Người mặc kim hoàng trường bào nhận biết Âu Dương Hải vung chưởng, gã cảnh giác quay đầu lại, tay phải vận chỉ thình lình đánh lại.
Âu Dương Hải trầm chân khí, chân vừa chạm đất, hữu chưởng thâu nhanh

bàn tay trái mãnh liệt phất vào uyển mạch của đối phương, hữu chưởng chứa hàm kình tống ra nhanh như điện.
Chiêu thức của người mặc kim hoàng trường bào thật quái dị mau lẹ, tuy tay trái gã cắp một người, nhưng tay phải linh hoạt phi thường, chỉ thấy gã biến thế dùng chiêu ? Vân phong vụ tỏa ? chặn đứng được thế công của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải cảm thấy lực đạo hữu chưởng của mình đánh ra bị thủ pháp người mặc kim hoàng trường bào khéo léo đưa vào chỗ không, đánh trúng vào cây tùng thấp ngoài mấy thước, cây tùng bị chấn động lá rơi ào ào thân cây gãy lìa.
Hữu chưởng của Âu Dương Hải hoảng kinh hơi bị khựng lại, người mặc kim hoàng trường bào đã thuận thế đánh thốc một chưởng đến, tốc độ mau kinh người. Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên nương theo thế chưởng đảo người qua một bên, hít hơi chân khí, lực tỏa đều khắp lòng bàn chân, thân mình còn cách đất cỡ một thước bỗng vùng mạnh xoay người tiến sát bên lưng người mặc kim hoàng trường bào, năm ngón tay đã chém lên khớp xương cùi chỏ cánh tay của người mặc kim hoàng trường bào.
Đây là một chiêu trong ? Hải lưu chân kinh ?, người mặc kim hoàng trường bào có nằm mơ cũng không thể ngờ Âu Dương Hải có được chiêu thức ảo diệu này, trong lúc sửng sốt thì khớp xương đã bị cấu trúng.
Nhưng gã là người cực kỳ trầm tĩnh, tuy rơi vào cảnh nguy hiểm, vẫn trầm tĩnh như thường. Gã lạnh lùng cười một tiếng, hữu cước phi ra như điện, đá vào huyệt khí hải của Âu Dương Hải.
Nếu Âu Dương Hải muốn tăng kình lực bóp gãy khớp xương cùi chỏ của người mặc kim hoàng trường bào, thì chàng cũng không thể tránh khỏi một cước chí mạng của đối phương. Âu Dương Hải giận dữ hừ một tiếng dịch ra nửa bước, nhưng bàn tay phải chàng nắm khớp xương của người mặc kim hoàng trường bào biến cầm nã thành thế đâm, chỉ lực nhắm trước ngực của người mặc kim hoàng trường bào đâm tới. Người mặc kim hoàng trường bào lạnh lùng mỉm cười, vội lùi về hơn trượng.
Đồng thời nhanh chóng để người đang ôm xuống đất. Hai người giao thủ mấy chiêu, không chiêu nào không phải là thủ pháp chưa từng thấy trên giang hồ. Âu Dương Hải quét mắt nhìn người trên mặt đất, chỉ thấy toàn thân người này bị một tấm khăn trải giường quấn chặt, nhưng hơi lộ ra mái tóc dài, không trông thấy mặt.
Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Các hạ lại là hạng xúc phạm nữ lưu!
Âu Dương Hải, ngươi đâu đâu cũng đối chọi với ta, tự cho là võ công cao cường mà tự đại ngông cuồng. Hôm nay ngươi phải biết thế nào là trời cao đất rộng.

Mới rồi, hai người giao tiếp mấy chiêu đều cảm thấy hoang mang vì võ công kinh nhân của đối phương, cho nên lúc này hai bên chưa dám xuất thủ công kích, bởi vì kỳ phùng địch thủ hơi sơ suất một chút thì sẽ gặp thất bại, nhất là người mặc kim hoàng trường bào còn có âm mưu khác, gã giả vờ nói chuyện bất thình lình xuất thủ cướp tiên cơ.
Âu Dương Hải quát: - Cô gái này là ai?
Người mặc kim hoàng trường bào cười nói: - Ngươi nghĩ cô ta là ai?
Âu Dương Hải giật mình nghĩ:
Nếu cô gái này không phải là Lý Xuân Hoa thì ta cố sức đuổi tới đây chỉ là công cốc ?.
Kim hoàng trường bào nhân nói tiếp:
- Cô ta là người nào ư? Ngươi có thể xem qua thử!.
Gã nói xong liền cúi xuống vươn tay mở tấm vải che mặt, Âu Dương Hải ngưng thần mục nhìn, ai ngờ trong lúc đó...
Người mặc kim hoàng trường bào đột nhiên bật người bắn tới, thi triển chỉ kình cách không điểm vào huyệt ? Thiên trì ?, ? Trung phủ ? của Âu Dương Hải, chỉ phong mạnh mẽ tuyệt luân.
Nên biết Âu Dương Hải sau khi luyện thành chín chiêu võ học thượng thừa trong Hải lưu chân kinh thì nội công đã tiến nhập vào cảnh giới ? ý niệm do tâm ? đương lúc chỉ phong của người mặc kim hoàng trường bào dính sát bên người thì chàng đã bay vọt lên như cánh chim hồng.
Âu Dương Hải tung mình lên không bay thẳng ra xa hơn ba trượng, khinh công hiếm có này làm cho người mặc kim hoàng trường bào đứng sững ra đó.
Âu Dương Hải thân vừa rơi xuống, lạnh lùng hừ một tiếng từ từ đi lại. Đột nhiên chàng thấy người mặc kim hoàng trường bào sắc mặt cứng đơ không biểu cảm gì, liền nói: - Vì sao các hạ không lộ chân diện mục ra đi?
Kim hoàng trường bào nhân nghe thấy vậy lấy làm sửng sốt, tức thì cười hề hề nói: - Mắt ngươi thật sắc sảo, đã thấy được đây không phải là mặt thật của ta.
Trong đầu Âu Dương Hải vụt lóe lên một tia sáng, chàng quát hỏi: - Ta hỏi ngươi, ngươi có phải hung thủ giết tứ đại đàn chủ của Khiên Thủ bang không?
Người mặc kim hoàn trường bào cười nói:
- Không sai, mười mấy nhân mạng của bọn giang Phong trại chủ cũng đều là kiệt tác của ta, ngươi muốn gì nào?
Âu Dương Hải nghe vậy trong lòng vừa căm hận vừa kinh sợ, căm hận là vì gã độc ác, tàn khốc, kinh sợ là võ công của gã quả thực cao cường không thể tả.
Âu Dương Hải quát lớn:

- Ngươi là hung thủ tàn khốc độc ác, đêm nay ta phải báo thù cho họ. Người mặc kim hoàng trường bào cười nói: - Đêm nay ngươi tất phải chết dưới kiếm của ta.
Soạt một tiếng, người mặc kim hoàng trường bào đã rút thanh trường kiếm sau lưng ra, cổ tay rung động, một chiêu ? Hạnh hoa xuân vũ ? tung ra, kiếm quang đầy trời.
Gã vừa ra một chiêu kiếm thuật mà uy thế vô cùng to lớn, Âu Dương Hải giật mình nghĩ thầm:
Kiếm pháp thật lợi hại ?.
Âu Dương Hải trông thấy kiếm quang đến gần ngầm vận chân khí, chân không co, vai không động, người đột nhiên lùi nhanh lại năm thước, thoát khỏi làn kiếm quang ào ạt đổ xuống.
Người mặc kim hoàng trường bào vừa trông thấy thân pháp né tránh kiếm thế của Âu Dương Hải, gã cũng không khỏi kinh thầm, gã lại tung ra chiêu Xuyên vân trích nguyệt, người và kiếm nhất tề xông tới.
Lần này Âu Dương Hải không lùi lại né tránh nữa, tay phải của chàng ngăn trường kiếm đối phương, tay trái tiện thể chụp vào cổ tay của người mặc kim hoàng trường bào.
Tay phải của Âu Dương Hải đã ngăn chặn được kiếm thế của đối phương, và tấn công luôn vào phía trái của gã, Âu Dương Hải nghĩ người mặc kim hoàng trường bào chỉ còn đường lùi lại phía sau.
Ai ngờ, kiếm quang của đối phương thu lại thật nhanh, chẳng những chiêu cầm nã của Âu Dương Hải bị hụt mà còn bị kiếm khí lạnh lẽo của đối phương bay vèo đến trước ngực, Âu Dương Hải thất kinh vội vã lùi lại sáu bảy thước. Người mặc kim hoàng trường bào cười nói:
- Thân pháp tránh né của ngươi nhanh thật!
Tiếp đó soạt soạt soạt gã chém liền ba nhát kiếm. Ba kiếm này rất lạ rất nhanh, Âu Dương Hải không biết là thủ pháp gì, bèn đưa tay ngăn chặn ba kiếm. Đôi mắt người mặc kim hoàng trường bào lộ ra một tia sát khí, nói: - Ta không tin ngươi lại có thể tránh được kiếm pháp này của ta.
Gã thi triển tuyệt học, quẫy động song chưởng cũng đánh ra muôn vàn chưởng ảnh, thân người di động liền liền.
Người mặc kim hoàng trường bào đã sử dụng kiếm thành một đạo cầu vồng dài quấn lấy Âu Dương Hải. Chính trong chiêu kiếm này hai người đã tạo một cuộc chiến đấu sinh tử tồn vong vô cùng ác liệt.
Kiếm khí lạnh buốt, chưởng lực trùng trùng, nhưng không nghe một tiếng động nào. Điều này chứng minh hai người đã dùng nội công thượng thừa giao đấu, ai nấy đều thi triển sở học, tận lực ra sức muốn đem chiêu thuật kỳ diệu để chế phục đối phương.
Đây là một trận ác chiến kinh tâm động phách. Trong lúc kịch đấu, chợt

nghe một tiếng hự. Thân hình Âu Dương Hải thoát khỏi vòng vây kiếm khí, thân mình chàng không tự chủ phải liên tiếp lùi lại ba bốn bước.
Mặt chàng tái nhợt, mồ hôi tuôn như mưa, cánh tay trái thõng xuống, hiển nhiên đã bị trọng thương.
Hóa ra Âu Dương Hải dưới vòng vây kiếm của đối phương, song chưởng đánh ra hơn bảy mươi chiêu, thủy chung vẫn không phá được thế kiếm nọ, chợt chàng nghĩ đến một chiêu thức trong Hải lưu chân kinh có thể phá vòng vây.
Ai ngờ lúc Âu Dương Hải thi triển ra chiêu thức đó, tuy xông ra khỏi bức màn kiếm nhưng vai trái lại bị thanh kiếm của người mặc kim hoàng trường bào đánh trúng.
Người mặc kim hoàng trường bào bật ra tiếng cười quái gở, nói:
- Âu Dương Hải, nử nhân mà ngươi muốn tìm có phải là Lý Xuân Hoa đã từng đánh ngươi bị trọng thương không? Hề hề... không ngờ hôm nay nàng lại ở trước mặt ngươi chờ chết...
Âu Dương Hải trong lòng kinh dị khôn xiết, chàng không biết người mặc kim hoàng trường bào làm sao biết được chuyện chàng từng bị Lý Xuân Hoa đánh bị thương?
Người mặc kim hoàng trường bào lại nói:
- Ngươi biết nữ nhân này là ai chứ? Hề hề... Lý Xuân Hồng tự nhận mình là cơ trí tuyệt đỉnh, liệu sự như thần, nhưng mấy ngày nay bất cứ hành động nào của nàng cũng hoàn toàn nằm trong sự tính toán của ta, cuối cùng cũng có một ngày ta phải làm nàng phát điên lên, mất hết ý chí mà lui khỏi giang hồ võ lâm.
Trong lúc gã đang nói, Âu Dương Hải đã nhanh chóng vận chân khí chữa trị vết thương trên vai, nhưng xương vai đau đớn như vỡ vụn, vai trái không thể thi triển sức lực được chút nào.
Đột nhiên người mặc kim hoàng trường bào tiến tới hai bước, nói: - Giờ ngươi chỉ còn có đợi chết nữa mà thôi, ngươi có trăn trối lại gì không?
Âu Dương Hải lạnh lùng mỉm cười, không chút nào e sợ hoang mang, chàng ngẩng đầu hỏi: - Ngươi tin rằng có thể làm hại được ta sao?
Người mặc kim hoàng trường bào thầm ngạc nhiên, đôi mắt nghi ngờ nhìn Âu Dương Hải, cười nói: - Ta không tin dưới một tuyệt chiêu nữa của ta lại có người sống sót.
Âu Dương Hải cười nói:
- Trịnh Hổ trúng liền ba chiêu của ngươi nhưng không chết, mà ngược lại còn thấy khỏe thêm, không tin thì ngươi cứ đánh đi, thử xem chưởng kình vô hình của ta.
Ngay lúc đó, Âu Dương Hải đã ngưng vận một luồng chân khí đưa vào hữu chưởng, chân đứng vững như núi trên mặt đất.

Người mặc kim hoàng trường bào đã nghe qua chuyện Âu Dương Hải dùng một chưởng giết chết Lạc phách nhân, gã bất giác lùi lại ba bước.
Kỳ thực Âu Dương Hải lúc này không thể nào vận dụng được chiêu ? vạn vật thực hư ?. Dù có miễn cưỡng thi triển chiêu này cũng không cách nào đủ lực đả thương được người mặc kim hoàng trường bào.
Người mặc kim hoàng trường bào đột nhiên thu trường kiếm lại, tay trái tung một cú phách không chưởng bay thẳng vào Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải xoay chân nửa bộ, hữu chưởng từ từ đẩy ra... Người mặc kim hoàng trường bào mỉm cười, thân mình gã di động nhanh như loài vượn đột nhiên xoay người phi thân thẳng lên trời, gã đã kiếm đường tháo lui.
Âu Dương Hải nhìn theo bóng gã mất dần thở dài một tiếng... Chân chàng nhũn ra, ngồi bệt xuống đất mồ hôi tuôn ròng ròng...
Bỗng sau lưng chàng có một giọng nói vang lên:
- Một kẻ hiểm độc tàn khốc, tâm cơ thâm trầm, giảo hoạt gian tà, một vị đại hiệp tâm trường, tính tình trung hậu, nếu biết vận dụng trí não thì thắng địch nhân không khó!
Âu Dương Hải nghe nói giật mình quay đầu lại nhìn. Chàng nhìn thấy một lão nhân áo xám vóc người gầy gò đứng đằng sau mình ngoài ba trượng.
Âu Dương Hải lướt mắt qua thất kinh nói:
- Hóa ra là Vân lão tiền bối... Lão tiền bối có điều chi dạy Âu Dương Hải xin nguyện nghe theo.
Người áo xám không phải ai xa lạ mà chính là Vân Trung Nhạc. Vân Trung Nhạc đi đến nói:
- Vai của ngươi đã trật khớp sao ngươi còn vận khí, điều này khiến ngươi không làm sao hết đau được. Nói xong Vân Trung Nhạc cúi người, tay trái nắm vai Âu Dương Hải, tay phải khẽ nâng cánh tay, chỉ thấy lão nhân khẽ vặn một cái...
? Rắc! ? một tiếng nhỏ...
Lập tức Âu Dương Hải cảm thấy bớt đau, chàng khẽ xoay chuyển tay trái vài lần là có thể hoạt động bình thường. Chàng mừng rỡ cúi mình thi lễ nói: Đa tạ Vân lão tiền bối ra tay chữa trị vết thương, nếu lão tiền bối có dặn dò điều gì thì vãn bối có chết cũng không dám từ!
Vân Trung Nhạc cười nhạt một tiếng, nói:
- Ngươi thật lợi hại, lại biết được cả tâm sự của ta, ta hỏi ngươi, điều ước khi trước của chúng ta đến nay có còn hiệu lực không? Âu Dương Hải ngạc nhiên, hỏi: - Chuyện gì, xin lão tiền bối nói rõ hơn một chút.
Vân Trung Nhạc nói:
- Ngày trước tại ngôi chùa cổ ngươi nói chỉ cần lão phu có thể chữa khỏi thương thế của Lý Xuân Hoa thì ngươi sẽ đem tiểu kiếm cho ta, không biết lời nói đó có còn hiệu lực đến hôm nay không?

Âu Dương Hải nghe vậy rất ngạc nhiên nghĩ thầm:
?Ông ta là một vị tuyệt đại kỳ nhân, đối với các loại báu vật đều coi như bùn đất, hôm nay ông ta cứ nhắc đi nhắc lại mấy thanh tiểu kiếm của mình chắc tám thanh kiếm nhỏ đó nhất định là vật có giá trị hoặc là vô cùng quan trọng đối với ông ta... ?
Vân Trung Nhạc lại nói:
- Ngươi đem tám thanh tiểu kiếm tặng cho ta, nói ra thì ngươi cũng thiệt thòi, nhưng nếu như ngươi đồng ý, ta có thể cho ngươi một thanh kiếm khác nhân tiện sẽ dạy luôn cho ngươi mấy chiêu kiếm pháp.
Âu Dương Hải trầm ngâm một hồi, nói:
- Đương nhiên những lời nói với lão tiền bối khi trước vẫn còn có giá trị, nhưng...
Vân Trung Nhạc nghe vậy khuôn mặt lạnh như băng của ông ta hé lộ vẻ vui mừng, nói: - Nhưng như thế nào?
Âu Dương Hải đưa mắt nhìn cô gái ở trên mặt đất ngoài một trượng, muốn nói lại thôi, nguyên là chàng thấy người mặc kim hoàng trường bào bỏ đi thì biết người nằm đó tuyệt đối không phải Lý Xuân Hoa, nếu không thì người mặc kim hoàng trường bào đâu dễ dàng bỏ nàng lại.
Vân Trung Nhạc mỉm cười nói:
- Trong cái bọc đó chẳng qua chỉ là hình nhân ngụy trang bằng tóc giả! Âu Dương Hải nghe vậy kinh thầm, chàng đi đến đưa tay xé lớp vải, quả nhiên bên trong là một cuộn chăn bông, Âu Dương Hải đứng ngây ra tại đó.
Âu Dương Hải nói:
-Lão tiền bối, có phải lão tiền bối đã tìm thấy Lý Xuân Hoa? Vân Trung Nhạc gật đầu:
- Gã tiểu tử Bạch Hoàng giáo đó từ ba ngày trước đã cho mộ chiếc xe ngựa đưa Lý Xuân Hoa đi, sau đo gã tráo người giả để dụ các người đuổi theo.
Âu Dương Hải thở dài nói:
- Giang hồ võ lâm toàn là những chuyện quái dị làm người khó mà ngờ được.
Vân Trung Nhạc mỉm cười nói:
- Nhưng người của Bạch Hoàng giáo đâu có biết sau khi lão phu tím được linh dược xong thì bí mật khám phá tung tích của Lý Xuân Hoa. Cho nên hành động của gã tiểu tử đó thủy chung vẫn nằm trong sự giám sát của lão phu.
Âu Dương Hải rất mừng nói:
- Nói vậy là lão tiền bối đã tìm ra được Lý cô nương, chữa khỏi vết thương cho nàng rồi?
Vân Trung Nhạc nói:
- Vết thương của Xuân Hoa không đáng lo ngại mấy, chỉ cần điều dưỡng vài

ngày thì có thể phục hồi.
Âu Dương Hải hỏi: - Nàng ở đâu?
Vân Trung Nhạc đưa tay chỉ phía Đông Bắc nói: - Tại một ngọn núi cách đây ngoài tám mươi dặm. Âu Dương Hải rút chiếc hộp ngọc trong người ra nói:
- Lão tiền bối, xin tiền bối hãy dẫn vãn bối đi gặp nàng, vật này xin báo đáp.
Vân Trung Nhạc đưa tay tiếp lấy cái hộp ngọc, ?tách? một tiếng, nắp hộp mở ra, tám luồng hàn quang kiếm khí lạnh tỏa ra chừng ba trượng.
Âu Dương Hải thất kinh than thầm:
- Chỉ với kiếm quang như thế cũng đủ biết đấy là một báu vật giá trị liên thành.
Vân Trung Nhạc ngó qua một cái, nói: - Không sai, chính là vật này.
Nói xong ông ta đậy nắp hộp lại nhét vào trong người, cười nói:
- Lời hứa cho và truyền thụ kiếm thuật, đợi đến nơi xong lão phu sẽ thực hiện. Chúng ta đi thôi.
Âu Dương Hải chu miệng huýt một tiếng vang động cả hẻm núi... Tiếng huýt chưa dứt đã nghe tiếng vó ngựa gõ dồn dập...
Ô Vân thần câu phóng như gió đến hẻm núi.
Vân Trung Nhạn nhìn con ngựa quí tán thưởng liền miệng:
- Thật là một con thần câu, thật là một con bảo mã ngày đi ngàn dặm. Âu Dương Hải đưa tay khẽ vỗ lên lưng ngựa nói:
- Ô Vân có chuyện cần gấp, ngươi có thể chở hai người đi được không? Ô Vân thần câu hí nhỏ một tiếng, lắc đầu dậm chân.
Vân Trung Nhạc cười ha hả nói:
- Tám mươi mấy dặm đường, chỉ hai khắc lão phu đã tới, Âu Dương Hải ngươi cưỡi ngựa lão phu đi bộ cũng được.
Âu Dương Hải nói:
- Như thế coi sai được, vãn bối cùng đi với tiền bối. Vân Trung Nhạc nói: - Ngươi tự tin là đi kịp ta sao?
Nói xong, Vân Trung Nhạc đã phóng đi ngoài bảy tám trượng. Âu Dương Hải thấy vậy thất kinh biết không thể theo kịp, đành phải nhảy lên ngựa.
Ô Vân thần câu hí dài một tiếng, từ phía sau phóng vọt lên,...
Nội công của Vân Trung Nhạc đã đến bậc thượng thừa, ông ta đi như bay chân không chấm đất một cái tung mình đã lướt qua năm sáu trượng!
Con ngựa Ô Vân thần câu như con thần long ở trong mây chạy sát theo Vân Trung Nhạc không nhanh không chậm.
Âu Dương Hải ngồi vững trên yên ngựa, gió thổi ào ào bên tai, cảnh vật xung quanh lùi lại như bay.
Quả nhiên không đến hai giờ họ đã đến trước một ngọn núi, Vân Trung Nhạc quay lại nói: - Đã đến nơi rồi!

Ô Vân thần câu khẽ hí một tiếng, đang chạy nhanh đột ngột dừng lại! Vân Trung Nhạc ca ngợi: - Con bảo mã này xứng đáng là thiên hạ đệ nhất thần câu.
Âu Dương Hải mỉm cười nói:
- Cái danh ấy kể cũng xứng với nó, nhưng nó muốn so cước trình với tiền bối thì còn kém xa.
Nói xong chàng nhảy xuống yên ngựa, theo Vân Trung Nhạc bước vào trong cốc, chỉ thấy trong cốc các loài hoa núi muôn màu nở rộ, cỏ mọc xanh rờn, mùi hương hoa lan tỏa bốn bề. Một dòng nước róc rách chảy qua một chiếc cầu gỗ, trước mặt bảy tám trượng có một cây tùng thấp rườm rà tươm tất, cánh cây duỗi thẳng lên không, gió thổi cây reo, khu rừng phía sau thấp thoáng một gian nhà cỏ.
Vân Trung Nhạc và Âu Dương Hải đi qua chiếc cầu, từ trong nhà một hán tử râu rậm đi ra, từ xa đã cúi mình nói: - Sư phụ, người đã về!
Âu Dương Hải nhìn trung niên hán tử. thấy y trên người mặc quần áo nhà nông, thần quanh của đôi mắt thu tang không lộ, hiển nhiên là một tay cao thủ. Vân Trung Nhạc khẽ hất hàm với hán tử râu rậm nói: - Vị này là Âu Dương Hải.
Hán tử râu rậm nhìn Âu Dương Hải cười nói:
- Âu Dương thiếu hiệp gần đây danh chấn giang hồ, hôm nay lại được gặp mặt thật là có phước, tại hạ Chấn Sơn Dân xin có lễ.
Nói xong đưa tay vào trong.
Lúc này trong nhà có một người nữ phụ đi ra, cười nói:
- Vị nào là Âu Dương thiếu hiệp? Lý cô nương muốn gặp ngay. Âu Dương Hải nói: - Kẻ hèn này là Âu Dương Hải, xin đại tẩu dẫn đi gặp Lý cô nương.
Nói xong chàng đưa mắt quan sát người nữ phụ này, chỉ thấy phụ nhân cũng mặc y phục và trang sức như phụ nữ nhà nông, nhưng dù trang phục thô bằng vải thô cũng không che được nhan sắc của nàng. Nữ phụ trang sức kiểu nhà nông này nhìn Âu Dương Hải nói: - Công tử hãy theo ta vào!
Trong một gian phòng nhỏ bày trí giản đơn, trên cái giường sát vách, một nữ nhân đầu tóc rối tung, sắc mặt tiều tụy đang ngồi, nàng mở đôi mắt phụng mông lung suy nghĩ...
Chợt thấy Âu Dương Hải và người nữ phụ nông dân tiến vào, nàng thật sự buồn bã nói: - Âu Dương tướng công, người thật sự đã đến rồi. Nhưng ta trước sau vẫn không tin, vì... ta... vô cùng xin lỗi tướng công... Âu Dương Hải không ngờ nàng trong lòng quả nhiên hối hận, lòng mừng thầm đi đến hỏi nhỏ: - Lý minh chủ, thương thế của Minh chủ tốt rồi chứ?
Người phụ nữ nông dân nọ cười nói:
- Anh yên tâm, Lý cô nương đã hoàn toàn khỏi vết thương, bất quá chỉ cần nghĩ ngơi vài ngày.

Lý Xuân Hoa nghe Âu Dương Hải gọi mình là minh chủ thì ngạc nhiên, hỏi:
- Tướng công...Người đã là...
Âu Dương Hải nói tiếp:
- Tại hạ đã là người của Thanh ?ạo Minh dưới quyền bang chủ. Lý Xuân Hoa lộ vẻ vui mừng trong ánh mắt, nàng run run nói: - Muội muội của ta khỏe chứ. Tình hình Khiên Thủ bang ra sao? Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm: - Chuyện Khiên Thủ bang thảm bại và bị hủy diệt không nên nói với nàng...
Trên mặt lộ một nụ cười, nói:
- Lý hộ pháp rất khỏe, chỉ có điều ngày đêm lo lắng cho minh chủ. Lý Xuân Hoa thở dài nói: - Nếu không được Vân lão tiền bối tương cứu, mệnh ta sớm đã xuống suối vàng, vĩnh viễn không thể gặp lại muội muội được nữa...
?ột nhiên, một thanh âm lạnh lùng cất lên, nói:
- Lý cô nương là Âu Dương thiếu hiệp cứu mạng, lão phu từ trước đến giờ vẫn là người thấy chết không cứu đã nổi danh giang hồ , trừ phi có một cái gì xứng đáng .
Vân Trung Nhạc từ bên ngoài chầm chậm đi vào, trong tay ông cầm một thanh cổ kiếm.
Lý Xuân Hoa nghe vậy đưa mắt nhìn Âu Dương Hải, trong ánh mắt đầy vẻ hồ nghi , hỏi: - Âu Dương tướng công, thế này là thế nào?
Lý Xuân Hoa đương nhiên hiểu rõ vị võ nhân cái thế kỳ nhân Vân Trung Nhạc này chẳng những tính tình cô độc , lạnh lùng cao ngạo mà còn rất ít tình cảm , ông ta binh sinh không thụ ơn người khác mà cũng không thi ơn với người khác , cho nên Vân Trung Nhạc giải cứu nàng làm cho nàng cứ mãi hồ nghi không hiểu nổi vì sao một lão nhân cực kì ích kư này lại cứu mình?
Âu Dương Hải mỉm cười nói: - Vân Lão tiền bối nói đùa mà!
Vân Trung Nhạc lạnh lùng hừ một tiếng nói:
- Lão phu xưa nay ân oán phân minh , hiện tại lão phu thi hành điều ước của chúng ta , thanh kiếm này tên là ?Thanh qui kiếm? là do lão phu chữa trị cho một người bệnh mà được . Lão phu từ trước tới giờ chưa từng dùng thanh kiếm này , căn cứ theo kiếm phổ ghi lại , Thanh Qui kiếm có vào thời Xuân Thu Chiến quốc , là một trong mười hai thanh kiếm mà ? Luyện kiếm danh thần ? Công Ôn Dã đã luyện , thanh kiếm này vì chôn vùi dưới đất đã lâu năm lắm rồi , nên trên võ lâm giang hồ người biết tên thanh kiếm này rất ít , hiện giờ thanh kiếm này thuộc về ngươi .
Âu Dương Hải tiếp nhận thanh cổ kiếm không khách sáo, tay cầm chuôi kiếm khẽ rút ra tách một tiếng nhỏ, kiếm đã rời khỏi vỏ, ánh khí sáng ngời, sáng đến nỗi che lấp ánh đèn trong nhà .
Âu Dương Hải quan sát kỷ lưỡng thanh kiếm chỉ thấy toàn thanh kiếm có

những đường vân mai rùa màu xanh tinh xảo , chỉ xem những vân mai rùa khéo léo này cũng đủ biết đây là một thanh danh kiếm .
Chỗ rất kì lạ là những vân mai rùa tinh xảo đó đã bị màu trắng của hai thanh lưỡi kiếm ánh vào thì kiếm khí hơi động , những đường vân mai rùa chạy lăn tăn thật sống động , ánh sáng xanh loé chớp chói mắt người xem ...
Lý Xuân Hoa buột miệng khen:
- Thật là một danh kiếm! Âu Dương tướng công . Tướng công có thanh kiếm này thì như được giúp thêm sức không ít!
Hàm ý trong câu nói của nàng là ám thị Âu Dương Hải chớ có từ chối thanh kỳ trân bảo kiếm này .
Đột nhiên đèn trong nhà sáng lên , thanh Qui Kiếm đã vào vỏ . Âu Dương Hải mỉm cười nói:
- Vân lão tiền bối tặng vãn bối thanh kiếm quí giá này không biết có bị thiệt thòi không?
Vâm Trung Nhạc lạnh lùng nói:
- Không hề , không hề . Nhưng lão phu muốn nói cho ngươi rõ , đương kim thiên hạ bảo kiếm đã vào tay ngươi , đối với sự an nguy của bản thân phải thêm chú ý.
Âu Dương Hải mỉm cười nói: - Cảm ơn lão tiền bối đã nhắc nhở Vân Trung Nhạc nói:
- Lão phu vì có chuyện cần , sang sớm mai sẽ đi nơi khác , từ giờ đến sáng sớm hãy còn hai canh nữa , ta sẽ dùng thời gian ngắn ngủi này thực hiện lời hứa sau cùng của ta , truyền dạy ngươi một chiêu kiếm thuật . Không biết ngươi cảm thấy thời gian có đủ không? Nếu không đợi để lần khác ta sẽ dạy.
Âu Dương Hải nói: - Tôi cứ thử xem sao!
Vân Trung Nhạc gật đầu nói:
Tốt! Việc này không nên chậm trễ , ngươi đi theo ta. Âu Dương Hải cáo biệt Lý Xuân Hoa cùng với Vân Trung Nhạc đi lên chóp núi.
Vân Trung Hạc nhặt từ dưới đất một cành cây khô, nói:
- Kiếm thuật ta dạy cho ngươi tuy chỉ là một chiêu , nhưng trong đó có sự biến hoá vô cùng , nếu ngươi lãnh hội được ảo diệu thì có thể tận dụng như ước muốn , phát huy công hiệu chí cao!
Vân Trung Nhạc ngừng một lát rồi nói tiếp:
- Điều tối thượng trong kiếm đạo là ngự kiếm , cái bây giờ ta muốn dạy cho ngươi chính là muốn tiếp nhận vào bát môn kiếm thuật của kiếm đạo thượng thừa , ngươi hãy quan sát động tác của ta.
Chỉ thấy Vân Trung Hạc ngầm vận khí , tay cầm cành cây khô đứng yên , thần tình trên mặt ông ta trang nghiêm , đôi mắt nhìn vào đỉnh chóp của cành cây khô .
Âu Dương Hải nhìn ông ta không chớp , đột nhiên Vân Trung Hạc lui lại

một bước , rồi lại tiến tới , biến thành cung hữu tiền bộ thức , cả một thân người phục xuống , nhưng cành cây vẫn nắm trong tay , liên tiếp dao động phải trái cực nhanh , phát ra những tiếng vun vút ...
Bỗng nhiên tiếng vun vút ngừng lại .
Cả người Vân Trung Nhạc bật trở lại nhanh như chớp, lại cầm cành cây khô đứng vững, sau đó thu chiêu thở ra mấy hơi dài nói: - Chiêu Vạn Lưu qui tông này tuy là một chiêu nhưng lại hàm chứa ba thức.
Thức thứ nhất là luyện khí , thức thứ hai là phòng thủ ,thức thứ ba là tấn công . Các phái võ thuật trên giang hồ ngày nay , không có một chiêu kiếm nào có thể tấn công nổi thế kiếm phòng thủ này ... ? Trong lúc Vân Trung Nhạc nói , mồ hôi từ trên đầu chảy xuống ròng ròng . Âu Dương Hải thấy vậy thất kinh , nghĩ thầm: ? Chẳng lẽ một chiêu kiếm thuật của ông ta diễn qua sơ sài , lại khiến người phí công lực đến vậy? Trong đó chẳng qua lúc cành cây khô quẫy động phát ra tiếng vù vù là có công lực , còn dư hai thức khác căn bản không thấy xuất lực , với công lực của Vân Trung Nhạc sao lai chảy mồ hôi? ?.
Mục quang lạnh băng của Vân Trung Nhạc quét vào mặt Âu Dương Hải, nói: -Mới rồi ngươi thấy ta thi triển kiếm thuật này , bí quyết của thức thứ hai nằm ở đâu? Ngươi hãy nói những gì ngươi thấy được cho ta nghe .
Âu Dương Hải đáp:
- Thức thứ hai phòng thủ, lùi lại trầm mình xuống thấp tránh kiếm của kẻ địch song chưởng ôm kiếm , đó là chủ yếu nhất của tấn công địch trong phòng thủ , nhưng vãn bối...
Vân Trung Nhạc lạnh lùng tiếp:
- Ngươi có thể nhận ra được thức giản đơn này , phòng thủ sự tấn công của kẻ địch như thế nào không?
Vân Trung Nhạc nói xong , hít vài hơi bước tới nói: -Cho ta mượn tạm Thanh Qui kiếm của ngươi!
Ông ta rút kiếm theo nguyên thức thi triển một hồi . Âu Dương Hải lần này trông rất rõ ràng chính xác , chàng trợn mắt nhìn Vân Trung Nhạc đến xuất thần .
Chàng thấy rõ lúc Vân Trung Nhạc ôm kiếm ngồi gập xuống, thanh kiếm kẹp giữa hai lòng bàn tay, có lúc vạch ra một vòng tròn . Bởi vì tốc độ quá nhanh , nhãn lực không nhìn rõ , chỉ có thể nghe mũi kiếm rung động phát ra tiếng vùn vụt , còn thanh kiếm thì không thể nào trông thấy di động và chuyển biến thế nào .
Vân Trung Nhạc hỏi:
- Ngươi đã trông rõ biến hoá trong thức thứ hai chưa? Âu Dương Hải nói:
- Chỉ thấy một cách khái quát , khó hiểu hết sự biến ảo kỳ diệu trong đó .
Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói: - Nếu kiếm pháp dễ ngộ được như vậy thì

làm sao có thể nói là chiêu kiếm thuật đệ nhất thiên hạ , ngươi thử nói xem , thức thứ ba chính là chiêu sát địch , ảo diệu trong đó ở chỗ nào?
Âu Dương Hải đáp:
- Thức này không giống với kiếm pháp các phái trong võ lâm , là nắm ngược chuôi kiếm . Biến hoá cuối cùng là dùng tay phải thi triển kiếm rồi chuyển sang tay trái đâm kẻ địch .
Vân trung Nhạc nghe vậy kinh hãi nghĩ:
- Ngộ lực của người này thật là siêu tuyệt , nếu ta dốc sức truyền thụ e rằng hắn sẽ khám phá ra nhiều kỳ thức nữa! Vốn Vân Trung Nhạc truyền cho chàng chiêu kiếm pháp này không hề tận tâm , ông ta chẳng qua không muốn làm trái lại lời hứa của mình.Vì ông ta nghĩ Âu Dương Hải dù rất thông minh cũng khó mà học hết được tuyệt chiêu này trong hai canh , vốn ông ta muốn thi triển mấy lần nữa cho Âu Dương Hải xem nhưng bây giờ chàng lại thấy được bí quyết của thức thứ ba cho nên ông ta đột nhiên thay đổi thâm ý.
Vân Trung Nhạc ngẩng đầu nhìn trời khẽ thở ra một tiếng rồi tự nói: - Thời gian đã gần canh tư ,lão phu phải đi đây ...
Ông ta thở dài một tiếng , sau đó nói:
- Bây giờ ta thi triển một lần nữa , ngươi phải xem cho kĩ lưỡng , nhớ kĩ những ảo diệu trong đó , rồi phải chuyên cần luyện tập thì sẽ ngộ đươc bí quyết chiêu này không khó.
Ông ta nói xong rút thanh kiếm Thanh Qui rồi đặt vỏ kiếm ở một bên , rồi lại nói: - Lần này ta dùng kiếm thật để phân giải , kiếm khí có thể toả ra ngoài bốn trượng tốt nhất thì ngươi đứng ở xa để khỏi bị kiếm khí làm bị thương.
Âu Dương Hải nhìn kĩ Vân Trung Nhạc thi triển lại lần thứ hai chiêu Vạn Lưu qui tông chàng cảm thấy chiêu kiếm pháp này vô cùng lạ lùng Chàng cũng biết tâm ý của Vân Trung Nhạc không muốn truyền tuyệt kĩ này cho chàng lắm . Âu Dương Hải y lời lùi ra ngoài bốn trượng nhưng chàng lập tức thi triển chiêu thức Phản thác quy chân trong Hải lưu chân kinh , ngưng thần tập trung.
Vân Trung Nhạc đổi tay nâng kiếm đứng ngoài bốn trượng . Thình lình ...
Kiếm quang loé chớp
Soạt soạt... soat soạt ... tiếng kiếm khí cất lên xé gió ...
Vân Trung Nhạc đã nâng kiếm đứng nghiêm , phục hồi nguyên trạng . Một chiêu gồm ba thức này thì lúc bắt đầu cho đến hoàn tất đều có tia lửa xẹt ra như điện chớp , nhanh đến nỗi làm người ta chỉ thấy quang kiếm liên tục lóe sang mà thôi.
Âu Dương Hải đứng ngoài bốn trượng cảm thấy kiếm khí lạnh buốt da thịt , chỉ xem một lần , Âu Dương Hải đã thấy toàn bộ biến hoá của chiêu Vạn Lưu qui tông này .

Hoá ra trong kiếm chiêu như sấm sét này lại ẩn thức mười hai thức biến hoá .
Chợt nghe thấy Vân Trung Nhạc khẽ bước tới nói:
- Chiêu kiếm pháp này đã truyền giải xong rồi . Ân oán giữa hai chúng ta đã sạch , không ai còn nợ ai nữa. Sau khi lão phu và đồ đệ rời khỏi đây , ngươi cứ ở lại đây thêm vài ngày nữa , tập luyện cho thuần thục , với trí lực của ngươi kì ngộ giải bí quyết trong chiêu kiếm này không khó , lão phu xin cáo từ đây .
Âu Dương Hải nhận lại Thanh Qui kiếm , cúi chào Vân Trung Nhạc nói: - Ân tình lão tiền bối truyền thụ tuyệt học vãn bối xin khắc cốt ghi lòng vĩnh viễn không quên , lão tiền bối có việc phải đi , thứ cho vãn bối không đưa tiễn xa được .
Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:
- Hôm nay truyền tuyệt kĩ cho ngươi cũng chỉ là sự trao đổi , không dám nhận tiếng cám ơn.
Nói xong ông ta tung mình phóng đi... Lão nhân này thật là người lạnh nhạt , cô độc , dường như trên thế gian này không một ai có thể lưu lại trong tim ông ta một chút tình cảm .
Âu Dương Hải nhìn theo bóng dáng ông ta khuất dần , lắc đầu thở dài cảm khái . Qua một lúc lâu tự mình diễn luyện chiêu Vạn Lưu qui tông .
Đầu tiên chàng cảm thấy mấy thức này đơn giản , nhưng lúc diễn luyện thì rất khó thuận theo tâm ý mình , qua hai lần biểu diễn , Âu Dương Hải chợt phát giác ra bộ pháp của chiêu kiếm này giống như mỗi bước đều hàm ẩn huyền cơ , kiếm thức cũng vô cùng kì lạ , hoàn toàn không giống với kiếm của các môn phái trong võ lâm .
Trong khoảnh khắc ấy , Âu Dương Hải cảm thấy chiêu kiếm thuật này quả có chỗ độc đáo của nó , do vậy mà khó có thể nhất thời tập luyện thuần thục được.
Phương đông xuất hiện ánh mặt trời , Âu Dương Hải đành phải thâu kiếm trở về ngôi nhà cỏ.
Lý Xuân Hoa đã đứng ở trước cửa . Âu Dương Hải vội đi tới hai bước , hỏi:
- Lý Minh chủ , họ đã đi rồi ư?
Lý Xuân Hoa nói:
- Ta không biết vì sao họ lại vội vã ra đi, nhưng như vậy thì cũng rất yên tĩnh .
Âu Dương Hải mỉm cười nói:
- Nơi này thật có ích để cho Minh chủ điều dưỡng viết thương. Lý Xuân Hoa cau mày nói:
- Âu Dương tướng công , tướng công có thể đổi cách xưng hô với ta được không? Trên môt câu minh chủ , dưới câu minh chủ, cảm thấy phiền chết đi

được .
Âu Dương Hải cười ha hả nói:
- Thế thì còn nàng , trái một câu tướng công, phải cũng một câu tướng công , không biết dành cho người cảm tưởng nào?
Lý Xuân Hoa cười nói:
- Cơm đã nấu chín rồi , huynh đói chưa? Âu Dương Hải than một tiếng ,nói:
- Sao? Nàng đã khoẻ hẳn rồi ư?
Lý Xuân Hoa cười nói:
- Tóm lại chết không nổi , đợi huynh luyện kiếm thuật xong chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây.
Âu Dương Hải sáng sớm tối khuya mỗi ngày tiêu phí rất nhiều thời gian tập luyện chiêu kiếm thuật nọ , mỗi khi chàng luyện xong , Lý Xuân Hoa đều đã nấu cơm xong đợi chàng cùng ăn.
Trong thoáng chốc đã bảy ngày .Một người lạnh lùng cương nghị như Lý Xuân Hoa trong mấy ngày này lại tỏ ra cực kỳ dịu dàng , tuy nàng cư xử với Âu Dương Hải rất hoà hợp nhưng giữa đôi lông mày của nàng lại ẩn chứa lo buồn . Nỗi lo buồn đó theo thời gian càng ngày càng thêm sâu . Âu Dương Hải cả ngày chìm đắm trong võ công cho nên vẫn không phát hiện được nỗi lo buồn trong lòng nàng .
Chàng chỉ cảm thấy Lý Xuân Hoa không hề lạnh lùng cao ngạo như trước kia khi chàng mới gặp , nàng lại là một nữ ân nhân rất dễ hoà hợp , mà cũng ôn nhu hiền hòa vô cùng .Tối hôm nay Âu Dương Hải luyện xong chiêu kiếm pháp , một mình ngồi trên mỏm núi ngẩng đầu nhìn trăng sao tinh tú trên trời ...
Một tiếng nói trong trẻo từ sau lưng cất lên: - Đã luyện thuần thục kiếm pháp chưa?
Âu Dương Hải quay đầu nhìn lại , Lý Xuân Hoa đã đi đến cạnh sau lưng.
Âu Dương Hải cười nói:
- Thời gian còn nhiều , ở gần bên Xuân Hoa tư tư ta cảm thấy rất vui , ở đây luyện tập thêm vài ngày nữa có ngại gì?
Lý Xuân Hoa nghe vậy biến sắc , thần quang trong đôi mắt phụng loé chớp .
Âu Dương Hải thấy khí độ uy nghi bức người của nàng thì cúi xuống khẽnói: - Xuân Hoa tư tư , xin tư tư không nên có ý nghi ngờ , thứ cho tội nhất thời tại hạ nói không lựa lời .
Giọng nói của chàng rất nhỏ, dường như rất hoảng hốt. Lý Xuân Hoa thấy chàng cúi đầu giống như cảm thấy có lỗi , trong lòng cũng thấy bất an cười nói: - Sao thế? Ta có nói gì đâu?
Âu Dương Hải nói:
-Với thần thái uy nghi của tư tư làm cho người ta vô cùng bất an .
Lý Xuân Hoa cười nói:

- Sao ta lại không cảm thấy nhỉ? Âu Dương Hải nói:
- Tại hạ lần đầu tiên gặp mặt Xuân Hoa tư tư liền cảm thấy tư tư không giống người thường . Lý Xuân Hoa hỏi: - Âu Dương thiếu hiệp , huynh còn hận ta không?
Âu Dương Hải ngạc nhiên,trả lời: - Vì sao tôi phải hận tư tư?
Lý Xuân Hoa bỗng cúi xuống ngồi bên cạnh Âu Dương Hải , khẽ nói: - Âu Dương thiếu hiệp , lần đầu gặp huynh ta tưởng huynh là tay chân của Bạch hoàng giáo cho nên mới xuất thủ đả thương huynh . Ôi! Tuy huynh đã không hận ta nhưng trong lòng ta vẫn thấy không yên . Âu Dương thiếu hiệp , huynh đánh ta mấy cái đi được không? Như thế ta mới an tâm . Âu Dương Hải nói: - Khi trước thái độ của tư tư đối với ta thật sự không tốt , Nhưng Âu Dương Hải này nhất quyết không hề có như thế , chỉ vì ngẫu nhiên tình cờ mà hiểu lầm thôi .
Lý Xuân Hoa nghe vậy lòng mừng rỡ ...
Lúc này Lý Xuân Hoa hình như hoàn toàn thay đổi thành một người khác , vẻ kiêm cốt cao ngạo đã hoá thành ôn nhu dịu dàng , nàng ngồi sát bên người Âu Dương Hải , thần thái kiều mỵ mê người .
Từ người nàng tỏa ra hương thơm kỳ dị , như chi như lan, hương bay xộc vào mũi làm người đê mê ...
Âu Dương Hải bị hương thơm đó làm tâm hồn chàng xao động , chàng không tự chủ được nắm lấy đôi bàn tay mềm mại của nàng .
Bốn mắt nhìn nhau, ẩn chứa tình cảm dạt dào , cả hai im lặng không nói .Kỳ thực, lúc này nên biết nói gì? Ánh mắt thay cho lời nói tất cả , hơn ngàn vạn lần những lời nói .
Lý Xuân Hoa từ lúc sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên được một người con trai nắm lấy đôi tay của mình .
Trái tim nàng hơi dao động ,khuôn mặt áp vào ngực Âu Dương Hải , thân mình từ từ nhích sát vào người chàng .
Đối diện với người ngọc , Âu Dương Hải chẳng phải là Liễu Hạ Huệ , không tự chủ được , đang muốn dang tay...
Đột nhiên thân mình Lý Xuân Hoa run rẩy ,nàng từ từ xích ra , đứng dậy lùi ra một bước , quay mình ngắm nhìn trăng sao trên trời đến xuất thần .
Âu Dương Hải ngạc nhiên thầm nghĩ , vì sao nàng đột nhiên vùng ra? Chẳng lẽ ngộ nhận ta có cử chỉ không phải với nàng .
Âu Dương Hải lặng đi một hồi mới kêu lên nho nhỏ: - Tư tư!
Lý Xuân Hoa chợt quay đầu lại , đôi mắt trong xanh đầy nước mắt , thần sắc trên mặt buồn bã .
Âu Dương Hải vội nói:
- Tư tư... ta đã làm tư tư thương tâm?
Trong mắt Lý Xuân Hoa lộ ra muôn ý như tình, nói nhỏ

- Không phải , vì ta nghĩ đến một chuyện mà bất giác chảy nước mắt Kỳ thực Âu Dương Hải đâu biết nỗi ưu phiền trong đáy lòng nàng ... Vốn qua mấy ngày cùng ở chung trong nơi núi sâu này .Lý Xuân Hoa bất giác nảy sinh tình cảm ái mộ đối với Âu Dương Hải , nàng tuy là kỳ nữ , nhưng dẫu xao nàng cũng là người! Đương nhiên , nàng và nữ nhân thông thường đều có nhiều tình cảm như nhau, chẳng qua trước đây , nàng đem phần tình cảm nóng bỏng đó chôn dấu tại nơi sâu xa của tâm hồn , nhưng bây giờ cánh cửa ái tình của nàng đã được Âu Dương Hải mở ra.
Nhưng nàng biết ý trung nhân của nàng chính là người mà muội muội của mình yêu. Theo tình hình lúc trước muội muội đối đãi với chàng và cả việc đem Ô vân thần câu tặng chàng thì có thể biết Xuân Hồng muội muội yêu chàng quá sâu sắc rồi.
Lý Xuân Hoa là ngươi chị ruột, có thể nào đoạt người yêu của muội muội được?
Nhưng ái tình quả thực có một ma lực kỳ diệu không thể tả. Lý Xuân Hoa biết rõ mình không thể yêu chàng, nhưng không hiểu sao đã không khống chế nỗi tình cảm của bản thân.
Tuy nhiên trong lúc khẩn yếu đó, trong đầu nàng xuất hiện nụ cười của Xuân Hồng muội muội... , nàng như lại bị dội một gáo nước lạnh, lòng nhiệt hứng giảm xuống, con tim lại trở lại lạnh lùng, thần chí tỉnh táo.
Âu Dương Hải khẽ than một tiếng, nói:
- Sanh tồn ở chốn trần giang này, ai cũng khó tránh khỏi những chuyện cay đắng.
Lý Xuân Hoa chuyển câu chuyện:
- Âu Dương thiếu hiệp, huynh dùng bảo vật gì mà để cho lão Vân Trung Nhạc chữa vết thương cho ta và truyền cả kiếm thuật cho huynh?
Âu Dương Hải cười nói:
- Chắc tư tư cũng biết, đó là tám cây tiểu kiếm Cổ Thiên nhân niên cho Âu Dương Hải này. Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:
- Tiểu kiếm đó ta chưa thấy qua, lúc đó ta chỉ đứng từ xa trông thấy nóc gác chuông bắn ra tám đạo kiếm quang tỏa lên trời, mấy thanh kiếm đó nhất định quí báu vô cùng.
Âu Dương Hải nói:
- Lão nhân Vân Trung Nhạc tuy tánh tình cô độc bất cận nhân tình, nhưng ông ta lại biết giữ tín nghĩa, nếu ông ta ư có võ công cao, cưỡng đoạt lấy tám cây tiểu kiếm thì có thể nói chẳng tốn chút hơi sức nào.
Đôi mắt phụng của Lý Xuân Hoa nhìn vào mặt Âu Dương Hải nói:
- Âu Dương thiếu hiệp, nếu ta đoán không lầm, gần đây nhất định huynh có nhiều kỳ ngộ, đặc biệt về võ công, huynh tiến bộ rất nhanh, có phải không?
Âu Dương Hải cười, nói:

- Hơi có tiến bộ nhưng với võ nghệ bé mọn hiện có thì chưa đủ. Lý Xuân Hoa nói: - Ta ở trước nhà cỏ, trông lên mỏm núi thấy kiếm quang loang loáng, kiếm khí xung thiên, nghĩ chắc kiếm thuật của huynh đã tập luyện thành công rồi.
Âu Dương Hải chợt nhớ lại mục đích truy tìm tung tích, kẻ địch của mình, chẳng than một tiếng: - Mấy ngày nay tại hạ chỉ lo luyện kiếm mà lại quên đi chính sự.
Lý Xuân Hoa cau mày thở dài:
- Muội muội của ta chắc chờ đợi nóng ruột lắm.
Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn trời đêm, trăng sáng vằng vặc, lúc này đã là canh ba...
Chàng trầm ngâm một lát rồi nói: - Chúng ta nên trở về đi.
Lý Xuân Hoa than thầm trong bụng:
- Ở đây thêm một phần quyến luyến, sẽ tăng thêm ngàn vạn sầu khô... Âu Dương Hải chợt quay đầu lại hỏi: - Xuân Hoa tư tư, hình như tư tư có tâm sự nặng nề.
Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:
- Ta hiện giờ chỉ nhớ đến Xuân Hồng muội muội và cả an nguy của các anh hùng hào kiệt võ lâm.
Âu Dương Hải trong lòng cảm khái vạn phần nghĩ:
- Nàng thật là một vị cân quắc anh hùng, lúc nào cũng lo lắng cho chính nghĩa võ lâm và sự an nguy của người khác.
Hai người vừa đi vừa nói, bất giác đã vào hang núi. ?ột nhiên Lý Xuân Hoa đưa tay kéo Âu Dương Hải, tung mình lướt đến bóng cây tùng.
Âu Dương Hải lập tức cảnh giác, chàng vụt thấy một bóng người lướt đến trước ngôi nhà thật nhanh.

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 08
NGƯỜI CHE MẶT

Lúc này, từ trong nhà có một người đi ra, người đó đưa mắt chăm chú nhìn vào một tảng đá to ngoài mấy trượng, cất giọng quát: - Người nào! Lén lén lút lút ẩn nấp không ra đây thì đừng có trách Chấn mỗ phải ra tay!
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa thấy người từ trong nhà đi ra lại là đồ đệ của Vân Trung Nhạc là Chấn Sơn Dân, không biết sau khi Chấn Sơn Dân rời khỏi đây đã hai ngày vì sao lại trở lại đây. Sau phiến đá to, vang lên một tiếng cười sằng sặc, vụt một cái, một đại hán mình mặc chiếc áo sợi gai vàng dài trên đầu gối, chân mang giày thảo lưu, trên mặt hằn vết bơ phờ mệt mỏi tung người nhảy ra.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy Chấn Sơn Dân tai mắt tinh tường như vậy, không khỏi thầm bội phục, nghĩ: Võ công của y như vậy làm sao không thấy đi lại trên giang hồ?
Chấn Sơn Dân thấy rõ bóng người này rồi, dường như giật mình, lập tức cười nói: - Ta tưởng là ai? Hoá ra là Tróc Quỉ thần sứ Địch Thiên Sử huynh.
Lý Xuân Hoa nghe cái tên này thì kinh thầm.
Hoá ra Tróc Quỉ thần sứ này mười mấy năm trước là một cao thủ võ lâm hắc đạo tung hoành Tây Bắc, gần đây đã ít nghe thấy nói đến, không ngờ hôm nay lại xuất hiện.
Tróc Quỉ thần sứ Địch Thiên Sử cười lạnh lùng nói:
- Hơn mười năm nay được nhận sự quan tâm của vợ chồng Chấn huynh, Địch Thiên Sử cả đời khó quên!
Chấn Sơn Dân biến sắc, hỏi:
- Địch huynh, đêm nay chắc đến đây tầm thù phải không? Tróc Quỉ thần sứ đột nhiên cười lên the thé:
- Hay lắm hay lắm, Sử mỗ đêm nay đến đây tính sổ món nợ với Chấn huynh.
Chấn Sơn Dân đáp:
- Đã như thế thì tại hạ liều mạng phụng bồi.
Âu Dương Hải nghe những lời nói cuồng ngạo của Địch Thiên Sử trong bụng thất kinh.
Tróc Quỉ thần sứ đột nhiên ngẩng đầu cất một tràng cười quái gỡ, tiếng cười đó như quỉ khóc sói tru, khó nghe vô cùng.
Chợt trong hẻm núi cũng cất lên một tràng cười dài, cùng tương ứng với tiếng cười của Địch Thiên Sử.

Tiếng cười tuy xa mà lại gần, như tiếng sấm rền. Chấn Sơn Dân nghe thấy tiếng cười đó thì biến sắc.
Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải cũng đông thời cảm thấy tràng cười này xé toang mây mù mà còn sang sảng kéo dài, hiển nhiên người phát ra tiếng cười này có nội công cực tinh thâm!
Ngay lúc đó có một người đã đứng ngoài mười trượng! Địch Thiên Sử nhướng mày, nói:
- Khi xưa vợ chồng Chấn huynh hai người đả thương một mình ta, hà hà, đêm nay ta cũng chỉ cần một người giúp sức là đủ rồi.
Thình lình, người đứng ở đằng xa mười trượng lạnh lùng nói:
- Chấn Sơn Dân, ngươi ám phục hai người giúp sức, nên mời họ ra đây. Câu này vừa nói ra, Chấn Sơn Dân và Địch Thiên Sử đều ngơ ngác. Nhưng Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa lại kinh ngạc vô cùng. Không ngờ người đó vừa hiện thân đã phát giác ra hai người mình, nhãn quang quá sắc sảo thật đáng khâm phục.
Hành tung đã bị người phát giác rồi, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đành phải đi ra.
Tróc Quỉ thần sứ Địch Thiên Sử vừa trông thấy hai người bè cười ré lên, nói:
- Hoá ra là hai đứa oắt con, ha ha, Chấn huynh mà cũng thâu được đồ đệ.
Chấn Sơn Dân thấy hai người thì mừng thầm ông ta vội bước tới nói: - Lý cô nương, tại hạ cho là các vị đã đi rồi.
Âu Dương Hải quay đầu nhìn người đứng ở xa nói:
- Vị cao nhân này đã đến đây, thì tại sao không đến trước mặt nói chuyện.
Người đó cười ha ha hai tiếng, nói:
- Lão đây há tuỳ tiện để cho người thấy mặt sao?
Người đó nói xong, rút ra một dải lụa nhanh chóng bịt mặt lại, chầm chậm đi tới.
Chỉ thấy trong đêm tối người này râu bạc dài quá ngực, thân mặc chiếc áo bằng vải đoạn màu lam, thân hình bình thường, không ốm không mập, chỉ vì lão ta che mặt bằng dải lụa cho nên không trông thấy rỏ mặt mũi như thế nào.
Chấn Sơn Dân, Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đều cau mày.
Chấn Sơn Dân lúc này đã biết người che mặt võ công cực cao, nhưng không biết là ai lòng thầm nghĩ: ?Tróc Quỉ thần sứ làm sao lại lại mời được một cao thủ thế này??
Mặt Chấn Dân Sơn biến sắc, hỏi:
- Địch huynh, hình như không phải vì tầm thù mà tới? Tróc Quỉ thần sứ Địch Thiên Sử cười nhạt nói:
- Hảo hán không để hạt cát trong mắt, lai lịch xuất thân của Chấn Sơn Dân ngươi thì người khác không biết, nhưng lại không dấu nổi Địch Thiên Sử

này, ha ha, người đã ẩn tức giang hồ mười tám năm là vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi có thể dấu ta được sao?
Chấn Dân Sơn nghe vậy chấn động, nhưng lập tức khôi phục lại như thường, thản nhiên nói: - Địch Thiên Sử, ngươi muốn báo mối thù năm xưa thì hãy ra tay đi.
Tróc Quỉ thần sứ nói:
- Ngươi đừng vội, đợi lát nữa ta sẻ tính sổ với ngươi, ha ha? Chấn huynh nghe ta hỏi, vào bốn mươi năm trước, giang hồ võ lâm xuất hiện một vị kiến trúc sư thần uy, tên gọi Chấn Thổ Công, dám hỏi người này có phải lệnh tôn của Chấn huynh?
Thần sắc của Chấn Sơn Dân trở nên cực kỳ khẩn trương, hoảng hốt, giống như một bí mật trọng đại đã bị người ta bóc trần, tình cảnh này của Chấn sơn Dân mọi người tại đó đều trông thấy hết.
Tróc Quỉ thần sứ Địch Thiên Sử mỉm cười đắc ý, lại nói:
- Lệnh tôn Chấn Thổ Công thật là một vị kiến trúc kỳ tài, lão đã xây dựng rất nhiều công trình kiến trúc vĩ đại trong thiên hạ, đặc biệt nhất là Âm Dương cốc là kiến trúc mà cả đời lão khó quên nhất. Ngoài ra lão cũng đã phát hiện một đại bí mật của thiên hạ trong Âm Dương cốc? do đó mà lão đã đem kiến trúc tất cả của Âm Dương cốc vẽ lại một tấm bản đồ.
Cái tên Âm Dương cốc lại một lần nữa đến tai Âu Dương Hải, làm chàng cảm thấy kỳ bí vô cùng. Lý Xuân Hoa nghe cái tên ?Âm Dương cốc? cũng biến sắc, nàng vốn đã nghe qua những truyền thuyết về tử cốc thần bí này.
Lúc này Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều chăm chú lắắngnghe Tróc Quỉ thần sứ nói tiếp, nhưng gã lại không nói nữa.
Tróc Quỉ thần sứ ngừng một lát, sau đó mỉm cười gian xảo, nói: - Sự việc đã nói rỏ rồi, Chấn huynh đương nhiên biết đêm nay bọn ta đến đây là muốn vật gì? Ha ha? nếu Chấn huynh có thể dâng tấm bản đồ bí mật đó, cùng hợp tác với chúng ta thì thù hận khi xưa đều giải trừ hết, ý muốn thế nào? Xin Chấn huynh nghĩ kỷ.
Gã vừa nói xong, Chấn Sơn Dân lập tức tung mình nhảy lên, đánh thốc song chưởng ra, một luồng kình lực lật núi nghiêng sóng bay thẳng vào ngực Tróc Quỉ thần sứ.
Chấn Sơn Dân đánh ra thế này, vận dụng hết công lực toàn thân, vì ông ta đã thấy người che mặt có võ công tuyệt thế, nếu để bọn họ ra tay trước thì chỉ sợ địch không nổi, tình cảnh hiểm ác dị thường, chi bằng sớm hạ độc thủ diệt trừ đi một người.
Ai ngờ Tróc Quỉ thần sứ lại là một tên cực kỳ giảo hoạt, hắn đã liệu Chấn Sơn Dân sẽ bất ngờ đột kích, cho nên song chưởng Chấn Sơn Dân vừa đánh ra hắn đã nhảy lui, cười lên the thé:
- Chúng ta đã mười mấy năm không gặp, chưa thương lượng gì thì đã ra tay,

không biết như thế có kỳ lắm không?
Một chiêu của Chấn Sơn Dân rơi vào chỗ không, bèn lắc vai một cái đã áp sát bên người Tróc Quỉ thần sứ, tốc độ mau vô cùng.
Chỉ thấy hai tay áo Chấn Sơn Dân bay phần phật, thân người nhảy tới như tên rời khỏi cung thốc ra ba chưởng.
Tróc Quỉ thần sứ kinh hãi, không ngờ võ công của Chấn Sơn Dân tiến bộ hơn trước đến mấy lần, may mà còn có vị cao thủ kia trợ giúp, chứ nếu đơn độc một mình chắc là đã uổng mạng.
Chợt nghe lão già che mặt nói:
- Địch Thiên Sử, võ công của ngươi không bằng hắn, mau lùi lại? Lão già che mặt thân hình bất động, giơ tay phải nhẹ nhàng đánh ra một chưởng cách không.
Âu Dương Hải thấy thế chưởng của ông già che mặt đánh ra không có một chút lực đạo nào, bất giác thầm nghĩ: - Chưởng này nếu không có ám kình ngầm chứa trong đó, thì nhất định có biến hoá lạ lùng gì đây.
Mấy tháng nay, liên tiếp trải qua đại biến, nhiềud lần gặp cường địch, Âu Dương Hải đã tăng thêm nhiều kinh nghiệm lịch duyệt, cho nên trông thấy một chưởng của lão già che mặt thầm biết trong đó tất có ẩn dấu sát cơ vô tận! Vừa nghĩ đến đây?
Chỉ thấy Chấn Sơn Dân lộn người bay nhanh ra phía sau.
Lão già che mặt cười ha hả một tràng, vụt một cái đã đến sát bên người Chấn Sơn Dân, năm ngón tay khẽ búng ra.
Chấn Sơn Dân lại la lên một tiếng lảo đảo ngã xuống. Lão già che mặt đắc ý bật cười, nói: - Địch Thiên Sử, ngươi bắt lấy nó.
Lý Xuân Hoa phóng người tới quát: - Lùi lại!
Nàng vung tay đánh ra một đạo phách không chưởng lực nhằm vào Tróc Quỉ thần sứ.
Tróc Quỉ thần sứ cười hề hề lạnh lùng nói: - Nhãi con! Cả ta mà mi cũng dám ra tay!
Nói xong hắn vung chưởng lên đón đỡ, tự đắc cho rằng một chưởng của mình có thể đánh chết nàng.
Chưởng kình của đôi bên chạm nhau?
Tróc Quỉ thần sứ ụa lên một tiếng, từ trong miệng phun ra một bụm máu tươi, cả người loạng choạng lùi lại phía sau, mặt tái mét, da thịt co rúm.
Lúc đó, Âu Dương Hải cũng xông đến bên cạnh Chấn Sơn Dân, thình lình lão già che mặt lao vút tới.
Lý Xuân Hoa sợ Âu Dương Hải thọ thương, nàng quát lên một tiếng, thân hình bay nhanh như hành vân lưu thuư cản ngay lão già che mặt lại.
Lão già che mặt nhướng mày, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Mi muốn chết?
Tả chưởng tung một chiêu đánh thẳng vào Lý Xuân Hoa.

Thế chưởng này trông thì có vẻ không dụng lực tí nào, chỉ là tiện tay đánh ra mà thôi, nhưng thực ra lão ta đã ngầm vận nội gia phách không cương lực.
Lý Xuân Hoa võ công cao thâm, kiến thức phong phú, nghe thấy tiếng gió hơi khác, nàng đột ngột trầm mình khẽ đánh xéo hai chưởng.
Lão già che mặt nghĩ:
?Con nhãi ranh, dù mi có võ công cao cũng khó tiếp nổi chưởng này của ta.?
Ai ngờ luồng lực đạo ập tới, lão già che mặt cảm thấy nội kình cương lực đánh ra của mình bị luồng tiềm lực đánh xéo tới đó dẫn trật qua một bên, lão không khỏi thất kinh.
Lão già che mặt đột nhiên quát lớn một tiếng, hữu chưởng tung ra tả chưởng rút về liền?
Luồng kình lực liên miên ào ạt đánh vào Tróc Quỉ thần sứ bị lão ta đánh tan.
Lý Xuân Hoa thất kinh kêu lên: - Thu phát do tâm, ý tuỳ niệm phát?
Âu Dương Hải cũng cảm thấy chiêu đó của lão già che mặt chính là võ học nội công thượng thừa.
Lão già che mặt sau khi lộ ra một chiêu thức nội công thượng thừa đó, đưa mắt nhìn vào mặt Lý Xuân Hoa, nói: - Lão không đã thương ngươi, chuyện này không có liên quan gì với các ngươi, hai người bọn ngươi bất tất nhiều chuyện.
Lý Xuân Hoa lạnh lùng đáp:
- Chúng ta đã từng nhận ân huệ của người, làm sao có thể thấy ân nhân gặp nguy mà không cứu?
Lão già che mặt nghe Lý Xuân Hoa nói, đôi mắt loé lên một tia sáng lạnh lẽo, lạnh lùng cười nói: - Lão biết hai ngươi với chút võ nghệ bé mọn ấy thì chẳng phải là địch thủ của lão, thức thời mau tránh qua một bên sẻ khỏi chết uổng mạng.
Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải nghe lão nói biết mình, không khỏi ngạc nhiên?
Âu Dương Hải lạnh lùng tiếp:
- Lão tiền bối võ công cao như vậy, là người có danh trên giang hồ. Vì sao lại học những trò quỉ mị mờ ám của hạng tiểu bối, giấu đầu giấu đuôi, chẳng lẽ không thấy hổ thẹn với người đời hay sao?
Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải châm biếm lão ta như thế thì biết hỏng rồi?
Quả nhiên dự đoán không sai, lão già che mặt lạnh lùng hừ một tiếng vung hữu chưởng ngang ngực đánh tới.
Lý Xuân Hoa vội kêu lên: - Mau lùi lại.
Nàng biết chưởng này của lão già che mặt có kình lực mạnh khôn tả. Ai ngờ Âu Dương Hải đã phòng bị sẵn vừa thấy chưởng lão già đánh tới, chàng bỗng hét lớn một tiếng, vung tay trái ra đón đánh.

Lý Xuân Hoa không ngờ chàng đối chưởng trực tiếp với lão, nàng thấy vậy thất kinh, ngưng vận mười thành công lực đưa ra ngọn chưởng đánh vào chưởng kình của lão gia che mặt.
Chưởng Lý Xuân Hoa phát ra trong tình thế khẩn cấp, uy thế vũ bão, luồng tiềm lực trong tay đánh ra như bạt sơn đảo hải.
Lão già che mặt lạnh lùng cười ha hả hai tiếng, quát lên: - Khá lắm!
Hữu chưởng phát ra của lão chợt rút về rồi lại đột ngột phóng ra. Tại một thế rút về và đánh ra này, lực đạo tăng mạnh hơn gấp bội. Ba luồng kình lực va chạm nhau.
Bùng! Một tiếng nổ lớn như sấm sét xé tan mây mù.
Ba người đều đứng nguyên chỗ cũ, đôi vai của họ đều lắc lư không ngớt?
Chợt Âu Dương Hải hét lớn một tiếng, hữu chưởng tức thì phóng vút ra.
Chưởng thế vừa đánh ra không tiếng động, không có gió, vô ảnh vô hình?
Đôi mắt của lão già che mặt lộ ra vẻ kinh hãi, lão không dám tiếp chưởng, thân mình bay vèo đi ngoài bảy tám thước nhanh như tia chớp. Rắc rắc rắc một tràng vang lên liên tiếp. Cây tùng phía sau không gió mà đổ, nhưng cây tùng này đổ thật quái dị, bên trong thân cây nát bét, vỏ cây vẫn liền.
Lão già che mặt đưa mắt xem kỷ cây tùng đổ xuống, nhãn quang lộ tia sát khí lạnh lùng hỏi: - Chưởng lực này của ngươi do ai dạy?
Với thanh âm lạnh lùng này, cách hỏi này, làm Âu Dương Hải nhớ đến hồi ở Thiếu Lâm bị Thiên Ma Thiền Sư hỏi lai lịch võ công của mình vậy.
Âu Dương Hải đột nhiên phát ra một trận cười ha hả không ngớt, thanh âm bi tráng cùng cực.
Lý Xuân Hoa thấy uy phong một chưởng của Âu Dương Hải nàng cũng thấy kinh hãi vô cùng, nàng chợt nhớ đến một loại chưởng lực năm xưa ân sư đã nói qua.
Âu Dương Hải vừa ngừng tiếng cười, lùi sa sau ba bước, lạnh lùng nói: - Lão mà cũng xứng hỏi lai lịch võ công của ta sao?
Sự cuồng ngạo cùng cực này làm lão già che mặt vừa kinh hãi vừa giận dữ, cả đời lão thì trên giang hồ chỉ có người sợ lão chứ nào có ai dám ngang nhiên khiêu khích lão?
Hữu chưởng của lão già che mặt vừa mới giơ lên? Ai dè động tác của Âu Dương Hải còn nhanh hơn.
Thanh quỉ kiếm sau lưng Âu Dương Hải rời khỏi vỏ, chém một kiếm như sấm sét.
Lão già che mặt lắc vai một cái, thân người né ra ba thước tránh khỏi nhát kiếm.
Thủ pháp rút kiếm của chàng nhanh cực, tuyệt diệu thiên hạ. Âu Dương Hải không tiếp tục xuất kích, chàng đứng yên hai tay cầm kiếm, sắc mặt ngưng trầm.

Lão già che mặt và Lý Xuân Hoa làm sao biết được kiếm thức đó của Âu Dương Hải chính là khởi thủ thức ngự kiếm thuật thượng thừa.
Lý Xuân Hoa mừng rỡ, Âu Dương Hải bảy ngày luyện kiếm nàng không trực tiếp xem, không ngờ chàng lại luyện thành môn kiếm pháp thượng thừa này.
Lý Xuân Hoa cũng là một tay kiếm thủ tuyệt học, lúc này thấy tư thức cầm kiếm của chàng, vững như núi, đối với kiếm đạo đường như đã có mấy mươi năm hoả hầu, do đó nàng cảm thấy kinh nghi vô cùng, nàng không thể ngờ vì sao trong bảy ngày ngắn ngủi Âu Dương Hải lại có thể luyện thành hoả hầu kiếm pháp này?
Nên biết trong võ công, chỉ cần yếu quyết được tỏ thì vạn sự đều thông. Lão già che mặt thấy kiếm thức của Âu Dương Hải, lão đứng sững không xuất thủ.
Đột nhiên Âu Dương Hải trầm giọng nói:
- Lão tiền bối, người hảy lùi đi, vãn bối không muốn thấy tiền bối phải đổ máu dưới kiếm.
Thình lình một tiếng thét vang lên? Lão già che mặt lướt tới?
Âu Dương Hải đột nhiên trầm người xuống, thanh quỉ kiếm đâm bên tả quét bên hữu.
Tức khắc, hàn quang lưu động, kiếm khí đầy trời.
Kiếm trên tay của Âu Dương Hải đổi sang tay trái, chém ra? Kiếm quang loé chớp?
Lão già che mặt thất kinh kêu lên một tiếng, tấm lụa che mặt đã bị Âu Dương Hải dùng kiếm đánh rớt.
Lý Xuân Hoa kêu lên: - Đường bá bá, là ông?
Tấm vải che mặt đã bị khều rớt nhưng tay áo lão già đã đánh trúng vào thân thanh quỉ kiếm.
Âu Dương Hải kêu lên một tiếng, thanh quỉ kiếm lập tức rớt xuống. Lúc lão già che mặt đánh rớt thanh quỉ kiếm của Âu Dương Hải, nghe Lý Xuân Hoa kêu lên lão liền quay mặt vội vã phóng đi liền.
Tróc Quỉ thần sứ Đich Thiên Sử cũng quay mình vọt đi.
Lý Xuân Hoa thấy trường kiếm của Âu Dương Hải rơi xuống, đi tới hỏi: - Âu Dương huynh, huynh có bị thương không?
Âu Dương Hải mỉm cười, nói: - Chỉ bị đau hộ khẩu mà thôi.
Nói xong chàng lượm thanh quỉ kiếm cho vào vỏ. Âu Dương Hải nói tiếp: - Xuân Hoa tư tư, tư tư thấy rỏ mặt lão già đó không?
Lý Xuân Hoa gật đàu, nói:
- Mày dài, mắt hổ, miệng rộng, mặt tròn, da dẻ hồng hào, thật là một khuôn mặt phúc tướng.
Âu Dương Hải khen rằng:

- Nhãn quang của tư tư thật là sắc sảo. Xuân Hoa tư tư, vì sao tư tư gọi ông ta là Đường bá bá? Tư tư quen biết ông ta sao?
Lý Xuân Hoa than:
- Mong rằng không phải là ông ấy.
Âu Dương Hải quay lại đến gần Chấn Sơn Dân. Chấn Sơn Dân vội vã đứng thẳng người, nói: - Hôm nay được hai vị giúp đỡ, thật vô cùng cảm kích? Lý Xuân Hoa cũng đi đến hỏi: - Chấn tướng công, các hạ bị trọng thương ư?
Chấn Sơn Dân lắc đầu nói:
- Không có quan hệ gì, tại hạ có thể chịu được vết thương này. Lý Xuân Hoa khẽ nói:
- Chấn tướng công, không biết các hạ có thể giải thích vài mối nghi nan cho chúng ta được không?
Chấn Sơn Dân nghe vậy biến sắc, hỏi:
- Cô nương dù có chuyện nghi nan gì, hãy tha thứ cho Chấn mỗ khó mà giải thích cho được.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe vậy bất giác cau mày. Lý Xuân Hoa nói:
- Bí mật của Chấn tướng công tuyệt đối chúng ta không hỏi, nhưng ta muốn biết Âm Dương cốc ở chỗ nào, ở đó có những nhân vật gì?
Chấn Sơn Dân vòng tay nói:
- Lý cô nương, xin hãy tha thứ, Chấn mỗ không thể nói, nếu cô không chuyện gì thêm hãy ở lại đây mấy ngày đừng ngại, Chấn mỗ có mấy chuyện lặt vặt phải xin cáo từ đây.
Chấn Sơn Dân vừa nhỏm mình định đi. Hốt nhiên?
Trong đêm tối loé lên một tia sáng? Tiếp theo đó?
Một tiếng sấm nổ vang trời.
Tiếng sấm này thật bất ngờ, ba người không khỏi giật mình, ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một đám mây đen từ phía tây bắc ập tới rất nhanh, chốc lát đã che phủ hết ánh sáng trăng sao.
Hiển nhiên chỉ chốc lát nữa mưa to sẽ trút xuống. Âu Dương Hải nói:
- Chấn huynh, trời sắp đổ mưa rồi. Chúng ta vào nhà nói chuyện. Chấn Sơn Dân chắp tay nói: - Âu Dương huynh, xin hãy thứ lỗi, tại hạ thụ mệnh sư phụ không thể ở lâu nơi đây, xin phép hai vị.
Nói xong, Chấn Sơn Dân lao mình vào đêm tối. Lý Xuân Hoa lắc đầu than rằng: - Nếu y không có việc gấp thì cũng tuyệt đối không nên đội mưa mà đi.
Âu Dương Hải nói:
- Chấn Sơn Dân rời khỏi đây bảy ngày, hôm nay bỗng trở lại, không biết vì cái gì?
Lý Xuân Hoa khẽ ừ một tiếng, nói: - Chắc là đến để tìm đồ vật. Âu Dương

Hải tò mò hỏi: - Đến tìm cái gì?
Lý Xuân Hoa cười nói:
- Mới rồi Tróc Quỉ thần sứ không phải đã bảo Chấn Sơn Dân lấy tấm bản đồ Âm Dương cốc ra hay sao, nên ta đoán không lầm, Chấn Sơn Dân bảy ngày trước vội vã ra đi có thể quên lấy tấm bản đồ ấy đi, đêm nay trở lại để lấy.
Ôi? cái nơi Âm Dương cốc thần bí ta nghe đã lâu rồi, nhưng vẫn không thể tìm ra chân tướng của cái cốc thần bí đó, bởi vì hễ người nào đàm luận về Âm Dương cốc đều chỉ trong khoảnh khắc bị chết một cách thần bí.
Âu Dương Hải mỉm cười, nói:
- Tại hạ biết Âm Dương cốc ở nơi nào. Lý Xuân Hoa kinh ngạc hỏi: - Sao? Huynh biết chỗ Âm Dương cốc ư?
Âu Dương Hải gật đầu, từ từ kể lại Vân Trung Nhạn đã nói ra tên Âm Dương cốc, rồi Vạn Niên Linh Xà? và mình gặp Đông Phương Ngọc như thế nào, vân vân? kể qua cho Lý Xuân Hoa nghe một lượt.
Lý Xuân Hoa khẽ cau mày, nói:
- Nếu như vậy thì Âm Dương cốc và Bạch Hoàng Giáo có quan hệ rất lớn.
Âu Dương Hải nói:
- Theo tại hạ đoán căn cứ địa của Bạch Hoàng Giáo có thể ở tại Âm Dương cốc.
Đột nhiên?
Lại một tia chớp loé lên, sấm nổ điếc tai.
Lúc này gió núi chuyển sang thổi mạnh, vù vù thổi qua, cát bay đá chạy.
Chớp sáng liên tiếp, sấm nổ ầm ầm. Lý Xuân Hoa cười nói:
- Đêm nay chúng ta không thể nào rời khỏi nơi đây, mưa to lát nữa sẽ ập xuống, chúng ta hãy vào trong?
Nàng nói chưa hết, thình lình?
Vài tiếng la hét cùng với tiếng sấm và tiếng gió vi vút vang lên. Ngay sau đó?
Tiếng cười lớn?
Tiếng giận dữ chửi mắng?
Liên tiếp những tiếng vang lên văng vẳng.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều ngạc nhiên, Âu Dương Hải nói: - Chấn Sơn Dân có thể bị người bắt, chúng ta đến đó xem sao? Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi, nói: - Những thanh âm này hình như ở tại một nơi, Chấn Sơn Dân chạy sang hướng tây bắc sao?
Âu Dương Hải nói:
- Đêm khuya thế này chẳng lẽ lại có người nào khác của giang hồ võ lâm cũng đến nơi này?
Đột nhiên, một tiếng rú thê thảm vang lên? ¨m ầm ầm ầm?
Dư âm của tiếng rú đó bị tiếng sấm che lấp. Âu Dương Hải nói: - Xuân Hoa

tư tư, chúng ta đi mau!
Lý Xuân Hoa nói:
- Không nên vội, hình như họ đang đến đây.
Quả nhiên thanh âm những tiếng hỗn tạp đó càng lúc càng gần. Trong chớp mắt đã đến trước Tây Phong cốc.
Đột nhiên một luồng điện quang loé lên mãnh liệt?
Ngoài bốn mươi trượng chỉ thấy bóng người chập chờn, một chiếc kiệu trúc được bốn người khiêng chạy ở phía trước.
Lý Xuân Hoa vội nói:
- Chúng ta mau tìm chỗ kín đáo ẩn thân. Âu Dương Hải nói tiếp: - Tốt nhất là chỗ có thể tránh được mưa gió. Lý Xuân Hoa tung người nhảy về bên trái? Âu Dương Hải cũng nhảy theo.
Nơi đây là một hang đá cạn, Lý Xuân Hoa đã ở đây bảy ngày, cảnh vật nhà cửa xung quanh nàng biết rất rỏ, cho nên nàng dẫn Âu Dương Hải đến đây ẩn nấp.
Sấm sét vang lên, chớp giật ngang trời.
Âu Dương Hải nhân ánh chớp nhìn ra, chỉ thấy chiếc kiệu lúc đó đã đến ngoài mười trượng, đủ thấy cước bộ của người khiêng kiệu nhanh như thế nào cũng có thể biết được.
Bốn người khiêng kiệu thân hình thấp nhỏ, mình mặc áo gai trắng, lưng thắt dây đai đỏ, để bộ râu sơn dương bạc trắng.
Người ngồi trong kiệu cũng mặc áo trắng.
Tia chớp trong sáng làm chói mắt, soi rõ khắp ngọn núi, nhưng vừa loé lên rồi tắt.
Trong khoảnh khắc lại trở về đêm tối, Âu Dương Hải trông rỏ bốn người khiêng kiệu ra còn thoáng thấy phía sau có bóng người vụt tới.
Chợt nghe ầm một tiếng lớn, chấn động núi non bốn bề.
Lúc tiếng sấm mới nổi lên, bỗng Lý Xuân Hoa đưa bàn tay mềm mại khẻ nắm lấy cổ tay Âu Dương Hải, nói: - Âu Dương thiếu hiệp, chúng ta tạm thời không nên lên tiếng, hiện tại không biết có bao nhiêu cao thủ võ lâm tập trung tại đây, chúng ta ở đây yên lặng xem thử nhiệt náo, người trong kiệu huynh đã thấy rỏ chưa?
Âu Dương Hải lắc đầu nói nhỏ: - Chưa!
Lý Xuân Hoa nói:
- Đó là một người tàn phế, hai tay và hai chân đều cụt. Vừa nói xong, chợt nghe một giọng nói quát lên: - Không để chúng nó chạy vào nhà, mau chận lại.
Chỉ nghe những tiếng cười điên cuồng, tiếng hô hét tạp loạn đan xen lẫn nhau. Tiếp đó lại vang lên mấy tiếng rú thê thảm, hiển nhiên có người đã bị trọng thương.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải nội công tinh thâm, tuy trong bóng tối, nhưng cảnh vật xung quanh bảy trượng cũng thấy rõ.
Lúc này chiếc kiệu trúc đã ở ngoài năm trượng, thình lình?
Mấy bóng người bay tới như chim đáp xuống bên cạnh cản đường đi của chiếc kiệu trúc.
Ở chính giữa có một người mặt đỏ râu dài như Quan Vân Trường, ha hả cười lớn, nói: - Hải lão nhi, đêm nay ngươi đã rơi vào trùng vây rồi, nếu muốn rút lui an toàn, e rằng còn khó hơn đi lên trời, ta nghĩ đến thân phận địa vị của ngươi trên chốn giang hồ, cho ngươi được toàn thây, mau hãy tự sát đi.
Lý Xuân Hoa nói nhỏ với Âu Dương Hải:
- Người nói đó là đương kim chưởng môn nhân Hoa Sơn, Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc, nghe nói Hoa Sơn chưởng môn gần đây ra mặt liên kết chín đại môn phái ở Trung Nguyên, đảm trách cuộc thế võ lâm giang hồ hiện nay, nhưng cùng liên kết với ông ta chỉ có hai phái Điểm Thương và Chung Nam. Hai người đứng bên tả hữu xem ra chính là chưởng môn phái Điểm Thương Bát Tý Đồng Vũ Chính Cương và chưởng môn Chung Nam phái Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung.
Âu Dương Hải nghe xong vô cùng khâm phục kiến thức rộng rãi của Lý Xuân Hoa.
Chỉ nghe thấy người áo trắng trên kiệu cười nhạt, lát sau mới nói: - Ngươi cho rằng chút âm mưu thủ đoạn của các ngươi mà làm kinh hãi được lão phu hay sao? Ha ha?
Trong tiếng cười lạnh lùng đó?
Bỗng hự một tiếng và một tiếng rú vang lên? Âu Dương Hải thất kinh nói:
- Chiếc kiệu trúc đó hình như giấu đầy ám khí kịch độc.
Hoá ra lúc người áo trắng trong kiệu cười, trong cán kiệu đột nhiên bắn ra ba đạo lục quang vào chưởng môn nhân ba phái trước mặt.
Chưởng môn phái Điểm Thương Bất Tý Đồng Vũ Chính Cương gầm lên: - Hải Lão Nhi, ngươi thật độc ác vô cùng.
Lão nhân tàn phế áo trắng trong kiệu lạnh lùng nói:
- Chẳng lẽ chưởng môn Điểm Thương phái hôm nay mới biết sự độc ác của Hải Hồn Quỉ.
Lý Xuân Hoa đột nhiên kêu lên kinh hãi? Âu Dương Hải hỏi nhỏ: - Lão già đó có lợi hại không?
Lý Xuân Hoa nói:
- Lão già đó chính là một kỳ nhân, hiệu xưng ?Tàn Độc? trong ngũ kỳ võ lâm, người này trời sinh đã tàn tật, tứ chi đều bị cụt tới khuưu, nhưng trí lực của lão hơn hẳn bất kỳ ai, nhất là lão giỏi dùng độc, bốn mươi năm trước, lão vang danh hắc bạch hai đạo trong võ lâm thiên hạ, nhưng nghe nói lão

Tàn độc Kỳ Tẩu này đã chết rồi, không ngờ lúc này lại xuất hiện?
Lý Xuân Hoa nói đến đây, một tia sáng loé lên trong đầu, nàng khẽ kêu lên:
- Hỏng rồi!
Âu Dương Hải hỏi: - Chuyện gì? Lý Xuân Hoa nói:
- Trông thấy lão Tàn độc Kỳ Tẩu này làm ta nghĩ đến lời nói của một người trong võ lâm lúc sắp chết nói với ta. Ông ta nói Bạch Hoàng Giáo có hai vị thống soái, ba vị lệnh chủ, một vị thống soái trong đó là Tàn độc. Người chết vừa nói đến hai chữ ?Tàn độc? thì chết, lúc đó ta nghĩ không ra ?Tàn độc? là chỉ người nào, không ngờ đêm nay lại gặp lão độc quư này, nghĩ lại ?Tàn độc? chắc là chỉ lão tàn tật Hải Hồn Quỉ này, nếu người này đúng là thống soái của Bạch Hoàng Giáo thì thật là đau đầu cho mọi người.
Âu Dương Hải nói:
- Xuân Hoa tư tư, chúng ta đi ra dốc toàn lực giết lão già đó. Lý Xuân Hoa nói:
- Khoan đã, lão già này trí lực hơn người, giảo hoạt vô cùng, đêm nay lão một mình đến đây có thể hoàn toàn không phải bị đám Hoa Sơn Thiết Quải Tử đuổi đến? Chúng ta chờ một chút nữa xem sao?
Lúc này chớp giật đầy trời, sấm sét vang lừng? Gió thổi điên cuồng, cây lá xào xạc?
Những hạt mưa to như hạt đậu ập xuống như trút, Lý Xuân Hoa đột nhiên xích lại gần Âu Dương Hải, hoá ra chỗ nàng đứng là ngay dòng nước chảy xuống, lúc này khoảng cách hai người rất gần, từ người Lý Xuân Hoa toả ra mùi hương xử nữ.
Âu Dương Hải thình lình quay đầu lại?
Ai ngờ mặt Lý Xuân Hoa sát bên vai chàng, vừa quay qua, Âu Dương Hải cảm thấy môi mình chạm ngay vào đôi môi đỏ mọng của nàng.
Lý Xuân Hoa run lên như bị điện giật? Âu Dương Hải hỏi nhỏ: - Tư tư lạnh không?
Đêm khuya mưa gió, không khí mang theo chút hơi lạnh. Lý Xuân Hoa ừ một tiếng, nói: - Trong gió lớn có hơi lạnh.
Kỳ thực với nội công cao thâm của Lý Xuân Hoa thì có trong trời đông băng tuyết nàng cũng không cảm thấy lạnh.
Âu Dương Hải nói:
- Tư tư không nên để bị mưa làm ướt. Lý Xuân Hoa lại ừ?
Nàng nhích sát vào Âu Dương Hải, hai ngươi đã tựa sát vào nhau. Âu Dương Hải cảm thấy bên người thơm mùi hoa lan, một hương vị ngọt ngào dâng lên trong lòng hai người, họ đều cám ơn trời đã cho cơn mưa này.
Trận mưa kéo dài suốt một giờ, làm cho đất xung quanh như cái chậu nhỏ ở đâu cũng tích nước.
Trong một tiếng đồng hồ đó không nghe thấy tiếng hò hét của hai bên. Bỗng

nhiên mưa tạnh mây tan, thế gió mạnh giảm dần.
Mặt trăng lại xuất hiện trên trời cao, trong sáng như nước, soi rọi quần sơn.
¨m? một tiếng pháo nổ?
Làm kinh tỉnh hai người, Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải đang chìm đắm trong giấc mộng ngọt ngào, họ định thần nhìn ra?
Chỉ thấy hướng tây bắc một hoả tiễn bắn vọt lên trời, nổ bùng trên không.
Lý Xuân Hoa nói:
- Chẳng lẽ người của Khiên Thủ Bang chúng ta cũng đến ư?
Nguyên tín hiệu hoả tiễn xung thiên đó là loại lân quang hoả pháo độc nhất vô nhị của Khiên Thủ Bang, Âu Dương Hải đã từng thấy Lý Xuân Hoa sử dụng loại hoả tiễn này rồi, chàng mừng rỡ nói: - Có lẽ là Lý Xuân Hồng và mọi người đã đến.
Lúc này ngoài bốn năm trượng đã đứng đầy người, thì ra trong lúc mưa to như trút, môn hạ đệ tử của đôi bên đều đuổi đến.
Đệ tử Hoa Sơn, Điểm Thương, Chung Nam đã vây dày đặc xung quanh Tàn Độc Kỳ Tẩu.
Chiếc kiệu đã đặt trên một nơi đất cao không có nước, Hải Hồn Quỉ vẫn ngồi trên chiếc kiệu, bốn người áo trắng khiêng chiếc kiệu đứng thủ trước và sau.
Quần hào trông thấy hảo pháo xung thiên phía tây bắc họ đều không hề kinh dị.
Hoa Sơn Thiết Quải Tự Khấu Thời Cuộc cười ha ha một tràng, nói: - Hải Lão Nhi, trận mưa to vừa rồi đó chính là trời giúp cho ngươi cơ hội chạy trốn, không ngờ ngươi lại bỏ qua cơ hội tốt đó, gió ngừng mưa tạnh mây tan trăng hiện trở lại rồi, e rằng những thủ đoạn của ngươi cũng không đủ bảo vệ lấy thân ngươi đâu.
Chung Nam Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung liếc nhìn Điểm Thương Vũ Chính Cương một cái rồi nói: - Không ngờ lão độc vật này lại đầu nhập Bạch Hoàng Giáo, đêm nay nếu không hợp lực diệt trừ hắn đi thì sẽ để lại hậu quả vô cùng.
Điểm Thương Bát Tý đồng mỉm cười, nói:
- Khấu huynh, xin ra tay trước, đệ sẽ đảm nhận trận thứ hai. Hoa Sơn Thiết Quái Tử nói:
- Đối phó với tên độc vật Hải Hồn Quỉ tội danh của thiên hạ này bất tất phải nói qui luật giang hồ với hắn, chúng ta cùng tiến lên đi!
Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ trong lúc họ đang nói, lão vẫn ung dung ngồi trên kiệu, mỉm cười lạnh lùng không ngớt, dường như trong lòng lão không hề e sợ, mà vô cùng trấn tĩnh.
Điểm Thương Bát Tý Đồng Vũ Chính Cương cười nói:
- Đương nhiên rồi. Bất quá chúng ta xem lão độc vật như? như? hà hà hà?
Tàn Độc Kỳ Tẩu ngồi trên kiệu đột nhiên lạnh lùng nói tiếp:

- Đêm nay lão phu thật sự thấu rõ được các ngươi đường đường chính chính là chưởng môn danh phái mà ai ai cũng tham sống sợ chết. Ha ha? Nếu Bạch Hoàng Giáo phát động tấn công thì chỉ trong nữa tháng là đã có thể nắm được giang hồ võ lâm trong tay.
Chung Nam Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung quát lên giận dữ, phi thân nhảy lên, phóng một chưởng vào Tàn Độc Kỳ Tẩu trong kiệu.
Chưởng phong cương mãnh hung hiểm vô cùng.
Chưởng kình đã sát bên người, đột nhiên hai người áo trắng phía sau vung lên bốn chưởng.
Từ trong tay bắn ra một luồng lực đạo ghe gớm đánh thẳng vào Bàng Chung đang bay trên không? Chung Nam Phiên Thiên Bàng Chung lạnh lùng hừ một tiếng lộn người rơi xuống đất, đưa tay rút kiếm?
Ai ngờ trong lúc Bàng Chung vừa rút kiếm? thì thân hình run rẩy, đôi vai lắc lư sém té xuống.
Các đệ tử phái Chung Nam thấy hình như chưởng môn của mình trúng phải ám toán, có hai người vội vã phóng ra.
Chợt nghe Bàng Chung run rẩy kêu lên: - Các ngươi đừng đến, trong nước có độc?
Tiếng kêu chưa dứt, hai đệ tử Chung Nam phái chạy đến đó đều loạng choạng ngã nhào.
Hoa Sơn Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc thấy tình hình này mặt mày biến sắc, đề khí phi thân lên không muốn cứu Chung Nam Phiên Thiên Kiếm.
Ai ngờ một luồng gió tạt tới dữ dội.
Khấu Thời Cuộc đành trầm mình xuống phía dưới nhưng không dám đưa chân chạm đất, cây thiết quải trong tay khẽ điểm lên mặt đất, người lại bắn lộn ra sau.
Trong khoảnh khắc đó, hai tên đệ tử phái Chung Nam ngã xuống đất miệng rên rỉ thê thảm, cả người lăn lộn trong vũng nước như cực kỳ đau đớn.
Thân hình Phiên Thiên Kiếm lúc này lảo đảo liên tiếp.
Chợt nghe một tiếng hú dài, một bóng người bay đến như phi mã hành không. Chỉ thấy người này vụt một cái đã bay trên đầu Bàng Chung, một tay nắm lấy cánh tay của Phiên Thiên Kiếm.
Lúc đó bốn người áo trắng đứng trước sau chiếc kiệu, đều đánh ra vù vù mỗi người hai luồng chưởng lực?
Tám đạo chưởng kình cương mãnh vô song cuộn đến thế nhanh như bạt sơn đảo hải.
Chợt nghe một tiếng hét lên:
- Huynh cứ cứu Chung Nam chưởng môn, ta ngăn cản chưởng kình! Âu Dương Hải một tay nắm trúng cánh tay Bàng Chung, hít mạnh chân khí, đảo người một cái, chàng chẳng cần điểm tựa, mang luôn cả người Bàng Chung

ra ngoài ba trượng.
Còn Lý Xuân Hoa tay không liên tiếp đánh ra ba chưởng, vận dụng xảo kình đánh tám luồng chưởng lực kia.
?Vèo? một tiếng?
Trong kiệu đột nhiên bắn ra bốn đạo lục quang, phân làm ba hướng thượng trung hạ đâm vào Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa biết những ám khí đó đều là những thứ cực độc, nàng không dám đụng đến nó, chân khẽ búng nhẹ, thân hình khéo léo lông một vòng bay ra ngoài ba trượng.
Bốn tiếng pháo nổ?
Bốn đạo lục quang đó nổ tung trong không trung, bắn ra những vạt lửa màu lục, khi rơi xuống đất thì bùng cháy lên sáng rực cả một vùng xung quanh.
Quần hào đều kinh hãi toát mồ hôi.
Lý Xuân Hoa thấy oai liệt của ám khí đó, buộc miệng kêu lên: - Nguy hiểm thật!
Nếu như nàng không kịp bay trở lại thì nhất định bị những tia lửa kia thiêu cháy mất rồi.
Âu Dương Hải cứu Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung trở về, chỉ thấy mặt ông ta đổ mồ hôi dầm dề ngồi bệt xuống đất, dường như đang vận dụng công lực mấy mươi năm của bản thân để chống lại độc khí.
Âu Dương Hải xoay mình định cứu hai đệ tử phái Chung Nam, chàng vừa nhìn thì giật mình?
Hai người đều bị tia lửa màu lục thiêu cháy. Đột nhiên kiếm quang loé lên?
Một tiếng rên?
Chung Nam chưởng môn Bàng Chung rút trường kiếm trên vai chặt đứt chân phải từ gối trở xuống, máu phọt ra như suối.
Máu chảy ra toàn một màu đen sậm.
Bàng Chung cắn răng chịu đau, để cho sắc máu trở lại màu đỏ mới vận chỉ phong bế mạch máu, ông ta lúc này đã sức cùng lực kiệt, hơi thở dồn dập.
Rõ ràng Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ nhan lúc mưa to đã lén dời lên chỗ cao, sau đó phóng độc vào những chỗ đọng nước xung quanh.
Không biết chất độc gì mà lợi hại như vậy.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy thảm trạng này đều kinh hãi. Hề, hề, hề?
Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ ngồi trên kiệu trúc phát ra tiếng cười gian xảo thâm độc lạ lùng, lão nói: - Đây là một sự giáo huấn, hề hề? lão phu bốn mươi mấy năm nay không xuất hiện trên giang hồ võ lâm, đã có rất nhiều người quên sự lợi hại của lão phu rồi.
Người của ba phái Chung Nam, Hoa Sơn, Điểm Thương đều tức giận nghiến răng nghiến lợi, nhưng không một ai dám phát động tiến công, nên biết vũng

nước xung quanh chỗ đất cao đó ước chừng hai trượng, người khinh công hơi kém thì không thể nào nhảy qua, làm sao có thể động thủ với người ta được?
Ngay cả Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải cũng cảm thấy chỗ đất cao nơi đặt chiếc kiệu của Tàn Độc nguy hiểm vô cùng, làm người phải chùn bước.
Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ lại cười nói:
- Lão phu đến đây là có ước hẹn với một người, chứ không có ý muốn gặp đám các người. Hà hà? các ngươi nếu biết lợi hại thì hãy mau rời khỏi đây, chớ nhúng vô chuyện người khác.
Hải Hồn Quỉ nói như vậy là có ý như cảnh cáo Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải. Thực ra Tàn Độc Kỳ Tẩu thực sự lợi hại, lão vừa trông thấy thân pháp khinh công cứu người của Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải thì đã biết hai người này võ công cực cao, lão không biết hai người thuộc phái nào, do đó lão vừa thẩm tra lai lịch thân phận của hai người vừa đe doạ hai người.
Âu Dương Hải hừ một tiếng, cất bước định đi tới, chợt thấy Lý Xuân Hoa đưa tay nắm chàng lại, nói nhỏ: - Lão này quỉ kế đa đoan, không nên xem thường, lão chỉ ngồi bất động trong kiệu kỳ thực chỉ chỗ đất nhỏ xíu vuông tròn chừng bốn trượng lão đứng đó, thật chẳng khác nơi đầm rồng huyệt hổ, sát khí tầng tầng lớp lớp.
Âu Dương Hải nghe vậy đành phải dừng lại, nhưng trong bụng chàng rất không phục.
Âu Dương Hải khẽ nói:
- Chẳng lẽ chúng ta đứng trơ ra ở đây? Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:
- Lão nói muốn ước hẹn một người, chúng ta đứng im xem người lão đợi là ai, xem người đó đối phó với lão thế nào, chúng ta quan sát tình thế ra sao rồi hãy hạ thủ.
Tiếng hai người nói chuyện cực nhỏ cho nên người bên cạnh không nghe thấy gì. Hoa Sơn Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc đột nhiên đi đến chắp tay nói: - Xin hỏi vị cô nương.
Lý Xuân Hoa thản nhiên nói:
- Không biết Khấu chưởng môn có việc gì? Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc ngạc nhiên nói: - Khấu mỗ nếu đoán không sai, cô nương nhất định là?
Lý Xuân Hoa đột nhiên nháy mắt, Khấu Thời Cuộc là người rất cơ trí thấy vậy liền im bặt, ông ta phát ra tràng cười lớn để thay cho mấy câu nói sau.
Chợt nghe Tàn Độc Kỳ Tẩu ngồi trên kiệu mỉm cười lạnh lùng, tự nói cho mình nghe: - Lão phu kại lỡ hẹn rồi, hà hà, chẳng lẽ hắn cũng sợ sự lợi hại của lão phu mà rụt cổ quay về?
Thình lình? một thanh âm lạnh lẽo cất lên:
- Hải lão quỉ, lão đừng nhân trời tối mà lật thuyền, người mà lão đợi đã đi mất tăm rồi.

Câu nói vừa dứt, ngoài bảy trượng đột nhiên xuất hiện một lão già áo lam che mặt, ông ta chính là lão già che mặt mới rồi dùng chưởng đánh Chấn Sơn Dân. Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải thấy lão già che mặt lại xuất hiện, không khỏi ngạc nhiên?
Nhất là Lý Xuân Hoa, nàng đã thấy qua khuôn mặt của lão già này lúc thanh quỉ kiếm của Âu Dương Hải đánh rớt tấm khăn che mặt.
Khuôn mặt của lão nhân rất quen thuộc xuất hiện trong mắt nàng, cho nên nàng buột miệng kêu: - Đường bá bá!
Nàng đã cho rằng lão già che mặt chính là viện chủ Đường gia đại viện. Nhật Nguyệt Luân Đường Tông Chủ.
Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ trông thấy ông ta, đột nhiên hừ một tiếng, nói: - Hữu thống soái, lão phu thấy giáo chủ thường thường lễ nhượng ngươi, mà ngươi lại chuyên làm cho lão phu xúi quẩy.
Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải đều biến sắc. Nói như vậy lão già bịt mặt lại là hữu thống soái, nhân vật cực cao của Bạch Hoàng Giáo.
Lão già bịt mặt lạnh lùng cười nói:
- Hải Hồn Quỉ, lão là quân sư duy nhất của bổn giáo, lão phu mỗi lần gặp chuyện khó đều phải thỉnh giáo Hải huynh, làm sao dám đắc tội với lão, hơ hơ?
Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ cười nham hiểm:
- Hữu thống soái, nếu ngươi không phục lão phu chỉ huy, thì chúng ta hãy làm một cuộc so tài cao thấp.
Lão già bịt mặt cười nói:
- Hay lắm, hay lắm. Chúng ta tiếp xúc với nhau mấy năm rồi, nhưng trước sau vẫn ngầm thử nhau, ai cũng không phục ai, khó lắm chúng ta mới được ngày hôm nay so tài cao thấp như ý muốn, nhưng?
Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ nói tiếp: - Nhưng làm sao? Ngươi nói ra đi?
Lão già bịt mặt cười khan một tiếng, nói:
- Hôm nay chúng ta giao đấu, nếu lão thua thì làm sao? Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ lạnh lùng cười nói:
- Lão phu nếu bại dưới tay ngươi, thì sẽ lập tức rút lui khỏi Bạch Hoàng Giáo.
Lý Xuân Hoa nghe vậy mừng thầm, không ngờ đại thống soái Bạch Hoàng Giáo lại cùng nhau tranh quyền, như thế chỉ có lợi cho phe mình chứ không có hại.
Lão già bịt mặt cười nói:
_Hải huynh, một khi lão đã rút khỏi bổn giáo thì tổn thất sẽ rất lớn. Hơ hơ? ngay cả giáo chủ cũng không để cho lão rút khỏi bổn giáo. Huống chi ý muốn của ta cũng không phải đẩy lão ra khỏi bổn giáo, mà là chỉ muốn lão nghe lời chỉ huy của ta thôi.

Tàn Độc Kỳ Tẩu lạnh lùng hỏi lại:
- Nếu ngươi bại thì thế nào? Lão già bịt mặt đáp nhanh:
- Vĩnh viễn phục tùng sự chỉ huy của lão.
Ông ta vừa nói xong, phía tây bắc đột nhiên có một đạo hào quang bắn vọt lên trời.
Lúc này đã canh năm, trăng sao đã lặn mặt đất tối mò, cho nên luồng hoả qung đó vô cùng rõ ràng sáng sủa, trong ánh hào quang thấp thoáng có tiếng la hét.
Lão già bịt mặt đột nhiên nói:
- Hải huynh, cuộc tư võ của chúng ta tại đây đổi sang ngày khác đi. Xem tình hình thế này người của bổn giáo đã trúng quỉ kế của địch nhân, bị bao vây trong biển lửa rồi.
Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ cười hề hề hai tiếng, nói:
- Có phải là gã tiểu tử cuồng điên thuộc hạ của Bạch Hoàng Giáo chủ không?
Lão già bịt mặt vội nói:
- Hải huynh, nếu lão không mau đi cứu thì thương vong của bổn giáo lão hoàn toàn phải chịu trách nhiệm.
Tàn Độc Kỳ Tẩu cười lạnh lùng nói:
- Gã tiểu tử đó được giáo chủ nuông chiều quá mức rồi, để cho gã nếm mùi đau khổ một phen đi.
Đột nhiên lão già bịt mặt rút từ trong người một ngọn hoàng kỳ, nói: - Tả thống soái tiếp Bạch Hoàng Lệnh Kỳ.
Tàn Độc Kỳ Tẩu và bốn người áo trắng thấy Lệnh Kỳ đột nhiên rập mình thi lễ, yên lặng đợi mệnh lệnh.
Lão già bịt mặt trầm giọng nói:
- Bây giờ mệnh lệnh cho tả thống soái lập tức đi giúp sức Bạch Hoàng Lệnh Chủ.
Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Món nợ của hữu thống soái ngày hôm nay ngươi nhớ lấy.
Bốn người áo trắng đột nhiên nâng kiệu tung mình nhảy qua vũng nước xung quanh.
Âu Dương Hải hét lớn một tiếng vội vã xông đến phóng một chưởng cách không.
Lão già bịt mặt vọt tới, tả chỉ điểm ra mãnh liệt.
Lý Xuân Hoa cũng biết đây là thời cơ tốt nhất nếu có thể cản hai người bọn họ lại một khắc thì chiến sự bên kia phần thất bại nặng nề sẽ thuộc về Bạch Hoàng Giáo.
Tuy nàng vẫn không biết phe nào đối địch với Bạch Hoàng Giáo, nhưng hảo pháo mới rồi xuất hiện là của Khiên Thủ Bang thì có thể Lý Xuân Hồng

muội muội đã xuất lĩnh huynh đệ trong Khiên Thủ Bang truy kích địch nhân.
Lý Xuân Hoa quát lớn: - Khấu chưởng môn, chúng ta tận lực ngăn chúng lại.
Lý Xuân Hoa như một cánh én lướt đến tấn công Tàn Độc Kỳ Tẩu. Hoa Sơn Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc đắc ý cười ha hả, nói: - Lý bang chủ, chúng ta đã nhận lệnh của Lý Xuân Hông cô nương truy kích lão độc vật này. Ha ha? Lý Xuân Hồng cô nương thật là người mưu trí hơn người, làm địch nhân phải trúng kế.
Người bịt mặt trông thấy Lý Xuân Hoa xuất thủ liền quát lớn một tiếng, tả chưởng tống ra một luồng kình phong ào ạt đánh tới..
Lý Xuân Hoa không tiếp chưởng, lách mình nhảy tránh, nói: - Khấu chưởng môn, muội muội của ta đã đến đây rồi ư? Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc cười nói: - Hảo thư của Thanh Đạo Minh, đại bộ phận đều đã tập trung ở đây. Lý Xuân Hoa nghe vậy mừng rỡ vô cùng, hỏi: - Xin hỏi Khấu chưởng môn, các vị có phải đã gia nhập vào Thanh Đạo Minh?
Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc nói:
- Ba phải Hoa Sơn, Chung Nam, Điểm Thương mấy ngày trước nhận được sự hậu ái của Lý Xuân Hồng cô nương và đã gia nhập Thanh Đạo Minh. Cuộc chiến hôm nay rất khẩn yếu, hai bên đều tung hết chủ lực?
Chợt Lý Xuân Hoa hét lên một tiếng, thân người vụt xông tới dùng một chiêu ?Hoàng Tảo Ngũ Nhạc? vỗ vào yếu huyệt ?Huyền Cơ? của lão già bịt mặt.
Lúc này đệ tử ba đại phái đều đã vây chặt chiếc kiệu của Hải Hồn Quỉ. Lão già che mặt thấy Lý Xuân Hoa xuất thủ, cười nhạt một tiếng, thân hình đột nhiên lướt ra mấy bước tránh một chiêu của Lý Xuân Hoa, đồng thời bay thẳng đến sát bên người Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải giận dữ hét lên, tả chưởng từ trước ngực tống nhanh ra. Một luồng lực đạo ghê gớm từ ngọn chưởng đánh thẳng vào lão già che mặt.
Thân người lão già che mặt vẫn còn chưa chấm đất hữu chưởng cất lên nghênh đón cương lực nội gia của Âu Dương Hải, chỉ một cái quạt tay, thân người đã chạm xuống đất.
Âu Dương Hải cảm thấy cương lực nội gia đánh ra của mình bị một lực âm nhu hút qua một bên, bất giác thất kinh vội trầm khí tại đơn điền, đảo người di động sang trái ba thước.
Lão già che mặt mỉm cười lạnh lùng, nói:
- Công lực của ngươi khá lắm, tiếp một chưởng nữa của lão phu xem sao?
Tay phải lão giơ lên, một chưởng phiêu diêu bay thẳng tới.
Thế chưởng của lão đánh ra không có một chút tiếng gió nào, cứ như tiện tay đánh ra vậy.
Chợt nghe Lý Xuân Hoa kêu lên: - Không nên tiếp chưởng lực của lão. Soạt, soạt, soạt?

Lý Xuân Hoa đã rút trường kiếm, liên tục đánh ra năm nhát kiếm. Năm nhát kiếm này đều là chiêu thức cực kỳ tinh diệu.
Chỉ thấy kiếm quang lưu động, kiếm ảnh tung hoành biến hoá ra một bức màn kiếm, ngăn chặn thế công của lão già bịt mặt.
Âu Dương Hải trông thấy kiếm chiêu của Lý Xuân Hoa, cười nói: - Xuân Hoa tư tư, trình độ kiếm pháp của tư tư cao thâm vô cùng. Chàng nói xong cũng liền đánh ra một chưởng thẳng vào lão già bịt mặt. Uy thế đòn chưởng này của Âu Dương Hải rất ghê gớm. Chưởng phong vù vù mãnh liệt âm chưởng dữ va đập vào vách đá.
Lý Xuân Hoa nghe lời khen của Âu Dương Hải lòng dạ hoan hỉ, cổ tay lắc một cái, kiếm ảnh đang lưu động chợt hợp lại làm một, đâm thẳng vào ngực lão già bịt mặt.
Lão già bịt mặt trước sau đều thọ địch mà hai người trẻ tuổi này lại là cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, lúc này chưởng phong và mũi kiếm sắp trúng người ông ta rồi.
Chợt lão toàn thân nằm rạp xuống đất.
Lý Xuân Hoa hét lên vội trầm cổ tay, một chiêu ?Khu Châm Địch Hải? đâm vào huyền cơ huyệt của lão già bịt mặt.
Âu Dương Hải đánh một chưởng vào lưng lão già bịt mặt, nhưng lão lại đột ngột nằm rạp xuống, thế chưởng bay vào không trung, một luồng tiềm lực bay thẳng vào Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa vận khí vào tay trái chuẩn bị hoá giải chưởng kình mãnh liệt của Âu Dương Hải, trường kiếm ở tay phải vẫn đâm vào yếu huyệt của lão già bịt mặt.
Ngay lúc đó lão già bịt mặt đã dán mình sát xuống đất, bay ra ngoài một trượng rồi nhảy thẳng dậy.
Âu Dương Hải quát lớn một tiếng, người như cung tên bắn vọt theo. Bỗng nghe lão già bịt mặt buông tiếng cười quái gỡ?
Tay trái cất lên, chưởng phong bay vút vào Âu Dương Hải.
Lý Xuân Hoa thấy lão già che mặt xuất chưởng, trong tiếng hơi gió có mùi lạ, giật mình hét lên: - Lùi lại mau lên, chưởng phong có độc.
Hốt nhiên, một tia sáng loé lên.
Một đạo bạch quang phi thẳng vào lão già che mặt.
Âu Dương Hải hừ một tiếng, hít mạnh chân khí đan điền, phi thân bay lên cao ba trượng, lôn người một cái biến thành thân pháp ?Thương Ưng Tróc Yến? rút kiếm bổ xuống đầu lão già che mặt.
Chưởng thế của lão già che mặt đánh ra thì luồng hàn quang đã đến sát bên người, ai ngờ lão không hề loạng choạng, rút tay lại, một thanh đoản kiếm đã cầm ở tay, thủ pháp xảo diệu cực kỳ.
Lão vừa cầm đoản kiếm, thanh quỉ kiếm của Âu Dương Hải đã xé gió xoay

tít.
Lão già che mặt mỉm cười nham hiểm, thanh đoản kiếm trong tay lão chia ra đón chưởng Âu Dương Hải đánh tới, liền đó?
Lão lắc vai, đột nhiên vọt ra xa chín thước, cánh tay phải vận chỉ tung ra cương khí nội gia theo thế ?Thiệt Tụ Thần Công?, cách không quét ngay vào hạ bộ của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải hít một hơi chân khí tại đơn điền, xoay mình trên không trung vọt thẳng tới trước đến sát bên lão già bịt mặt.
Cú xoay người trên không này hoàn toàn nhờ vào một hơi chân khí tại đơn điền vận chuyển, nếu không có khinh công thượng thừa và nội công thâm hậu thì khó mà làm được.
Thình lình?
Kiếm trong tay phải Âu Dương Hải đảo qua tay trái cầm ngược chuôi kiếm, thúc ngược mũi kiếm lại.
Chiêu này có thể nói mau lẹ tuyệt luân, kỳ bí vô cùng.
Lúc lão già bịt mặt cảnh giác thì thanh quỉ kiếm đã đến sát người. Ngay lúc khẩn cấp đó?
Lão già che mặt lạnh lùng hừ một tiếng, ống tay áo trái phất mạnh vào thân kiếm, lập tức có một luồng tiềm lực đánh bạt thanh kiếm ra, tay phải vung tới bấu vào cổ tay cầm kiếm của Âu Dương Hải.
Nhưng Âu Dương Hải đột nhiên biến thức, tay trái cầm ngược chuôi kiếm lại chuyền qua tay phải cầm kiếm quét xéo ra.
Ánh sáng xanh loé chớp nhanh như điện. Một tiếng hự?
Vạt áo lão già bịt mặt bị kiếm chém đứt tung.
Tuy chưa chạm đến da thịt lão già che mặt, nhưng chiêu kiếm thuật này cũng làm cho lão cảm thấy kinh hãi vô cùng, và lão cũng cực kỳ phẫn nộ?
Nhát kiếm của Âu Dương Hải không sát thương được lão chàng cũng hết hồn. Lúc này mắt chàng tiếp xúc mục quang ghê rợn của đối phương, chàng không khỏi sững lại?
Âu Dương Hải vội cầm kiếm đứng vững, rút lại thủ thế. Chợt nghe mấy tiếng rú thê thảm, liên tục vang lên. Lý Xuân Hoa quay đầu lại nhìn?
Chỉ thấy Tàn Độc Kỳ Tẩu bị các đệ tử phái Hoa Sơn, Chung Nam, Điểm Thương vây bọc trùng trùng, đột nhiên lão triển khai thế kiệu cùng cực kỳ dị. Bốn người áo trắng đồng loạt khiêng kiệu xoay vòng tròn xông thẳng vào đám người.
Nơi chiếc kiệu lập tức có ba bốn người đệ tử rú lên ngã xuống. Lý Xuân Hoa thấy vậy thất kinh lắc mình phi thân lên không?
Nhưng thân hình của lão già che mặt còn nhanh hơn, bay vọt lên phóng ra một đạo kình lực trầm hùng bay thẳng vào Lý Xuân Hoa.
Âu Dương Hải vung kiếm thành một đạo cầu vồng, cả người và kiếm đuổi

theo rất nhanh.
Ba người xuất thủ tuy có trước có sau nhưng tốc độ rất nhanh làm người xem tưởng ba người đồng loạt phát chiêu?
Mấy tiếng hự vang lên?
Ba bóng người từ trên không bay xuống.
Chỉ thấy đôi mắt Lý Xuân Hoa loé sáng giận dữ nhìn lão già che mặt. Còn Âu Dương Hải mặt mày tái nhợt, thanh quỉ kiếm rơi xuống, chàng cúi xuống nhặt lên. Lão già che mặt đứng yên trên mặt đất cực kỳ ung dung, cười nhạt nói: - Lão phu mấy mươi năm nay chưa gặp cường địch, không ngờ hôm nay lại đụng phải hai kẻ địch trẻ trung như các ngươi, võ công cao cường của các ngươi làm lão phu kinh ngạc.
Chính trong lúc này kiệu trúc của Tàn Độc Kỳ Tẩu đã xông ra khỏi trùng vây, nhắm hướng mặt trời mọc lao đi.
Bốn người áo trắng cước bộ thật nhanh, ngay cả chưởng môn nhân hai phái Hoa Sơn, Điểm Thương đuổi theo cũng không kịp họ.
Lão già bịt mặt hơi ngừng lại rồi nói:
- Nhưng lão phu không rõ trên đời này trừ Bạch Hoàng Giáo ra lại còn có ai có thể dạy được đệ tử như vầy?
Lý Xuân Hoa thấy trong lúc lão nói, đôi mắt lấp loáng hung quang? Nàng kinh hãi vội hét lên: - Âu Dương thiếu hiệp, chú ý?
Vừa mới buông lời.
Chỉ nghe lão già bịt mặt cười ha hả một tràng? Tay phải điểm ra hai chỉ?
Hai đạo bạch quang bắn thẳng vào Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa. Chỉ phong rít lên, xé gió.
Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải trường kiếm trong tay mỗi người múa tít thành một bức màn kiếm, người nhanh chóng lùi lại.
Âu Dương Hải vì phát giác hơi trễ, cảm thấy cổ tay tê dại, trường kiếm rơi xuống đất, còn người cũng ngã nhào.
Lão già bịt mặt dánh ra hai chỉ xong thì đã tung mình lên không đi mất. Lý Xuân Hoa vội tiến lại xem, thấy cổ tay Âu Dương Hải trầy sát mạch môn máu đang tuôn chảy, nàng bất giác cau mày.
Lúc này Hoa Sơn Thiết Quải cũng đến gần, nói:
- Nếu không bị thương đến mạch môn, có thể dùng Kim Thương được cầm máu.
Nói xong, ông ta lấy ra một bao thuốc, Lý Xuân Hoa rắc thuốc lên vết thương ở cổ tay Âu Dương Hải, xé một miếng vải băng vết thương lại.
Âu Dương Hải thở ra một hơi nói:
- Chỉ lực của người đó lợi hại vô cùng, nếu phát giác chậm thì nhất định không tránh kịp.
Lý Xuân Hoa ngẩng đầu nhìn ra, nàng thấ ngoài bảy tám trượng xác chết

đầy đất, nàng buồn bã thở dài, nói: - Dù bị thương nhiều người như thế này nhưng có thể cũng có ích lớn lao.
Thiết Quải Khấu Thời Cuộc cười mếu, nói:
- Chiến sự phía bên kia của Lý Xuân Hồng cô nương chắc đã thu được thắng lợi hoàn toàn.
Âu Dương Hải đứng dậy nói: Bị mờ 1 dòng không đọc được?
Lý Xuân Hoa quay nói với Khấu Thời Cuộc: - Chúng tôi có ngựa cưỡi, phải đi trước đây! Khấu Thời Cuộc gật đầu nói: - Việc rất gấp, tiểu thư cứ đi trước đi! Âu Dương Hải che miệng huýt một tiếng?
Chàng và Lý Xuân Hoa phóng thẳng đến hướng Tây Bắc.
Vừa đến miệng cốc, phía sau đã vọng lên tiếng vó ngựa, Ô Vân Thần Câu đã đuổi đến.
Lý Xuân Hoa hơi đỏ mặt, nói:
- Chúng ta chỉ có một con ngựa mà hai người cùng cưỡi, huynh lên trước đi.
Âu Dương Hải nhìn nàng một cái, tung mình lên ngựa.
Lý Xuân Hoa nhẹ nhàng nhảy lên sau?
Một tiếng ngựa hí, Ô Vân Thần Câu đã tung bốn vó phi ra khỏi hẻm núi.
Chợt nghe Lý Xuân Hoa thở dài buồn bã, nói: - Âu Dương huynh, huynh có biết thân thế của chị em chúng tôi không? Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Không biết.
Lý Xuân Hoa nói:
- Huynh có cảm thấy lạ rằng ta gọi lão già che mặt là Đường bá bá không?
Âu Dương Hải khẽ ừ một tiếng nói:
- Tư tư không nhắc đến thì ta cũng quên hỏi. Lý Xuân Hoa thở dài:
- Lão già che mặt đó cực giống viện chủ Đường Gia Đại Viện Nhật Nguyệt Luân Đường Tông Chủ.
Âu Dương Hải thất kinh hỏi:
- Thế tại sao tư tư lại gọi ông ta là Đường bá bá? Lý Xuân Hoa nói:
- Đường Gia Đại Viện mười mấy năm trước và phụ thân của ta giao tình rất thắm thiết.
Âu Dương Hải hỏi:
- Không biết Xuân Hoa tư tư lênh tôn xưng hô thế nào? Lý Xuân Hoa nói:
- Phụ thân của ta chính là Lý gia đại viện chủ, Uy Chấn Bát Hoang Lý Thiên Phát.
Âu Dương Hải kinh ngạc ồ lên một tiếng quay đầu lại, trông thấy mắt Lý Xuân Hoa ngấn lệ.
Lý Xuân Hoa chớp mắt, hai giọt nước mắt rơi xuống bị gió thổi đi thật xa, nàng cười buồn bã nói: - Lúc phụ thân ta còn tại thế, Đường gia đại viện Đường Tông Chủ thường đến nhà ta, cho nên mặt mũi ông ta rất quen thuộc với ta.

Âu Dương Hải trầm ngâm một hồi, hỏi:
- Tư tư nói hữu thống soái của Bạch Hoàng Giáo là Đường Gia Đại Viện Chủ?
Lý Xuân Hoa than rằng:
- Đây là chuyện không thể có, mới rồi lão già bịt mặt giao thủ rất lâu mà ta vẫn không thấy chiêu thức của lão ta là võ công của Đường Gia.
Bị mờ 2 dòng?
Lý Xuân Hoa ừ một tiếng, không đáp lại. Ô Vân Thần Câu phóng vun vút như bay.
Đột nhiên phong cốc trước mặt có một cụm khói đen, hai người phi ngựa đến?
Tiến vào phong cốc, nghe thấy mùi hôi theo gió đập vào mũi. Lúc này chung quanh rất tĩnh lặng, không có dấu tích của cuộc chém giết nào.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều xuống ngựa đi đến một hẻm núi, trước mắt là một bải cỏ rộng lớn.
Trên bãi cỏ này bị cháy ba bốn khoảnh đất, trên chỗ cháy có một cái xác đen thui như than, đao thương kiếm gãy vất bừa trên đất. Vài nowi hãy còn bốc khói đen.
Đây là một cảnh tượng cực kỳ thê lương.
Từ đó có thể tưởng tượng rằng chiến sự nơi đây thật kịch liệt.
Nhưng không biết tại sao xung quanh lại không có một người nào, hình như người của đôi bên tham chiến đều chết sạch cả rồi.
Mặt Âu Dương Hải vẽ bi thương?
Rõ ràng chàng thấy cảnh tượng thảm khốc này mà lòng cảm thấy buồn thương.
Chàng nghĩ:
- Vì sao nhân loại cứ phải tàn sát lẫn nhau??
Sự suy nghĩ của Lý Xuân Hoa thì lại khác, nàng chỉ nghĩ:
- ?Không biết bên mình chết bao nhiêu người? Thắng hay là thua? Hiện giờ Hồng muội muội đang ở đâu??
Hai người đứng rất lâu tại cánh đồng này? Đột nhiên?
Lý Xuân Hoa nghe thấy phía sau có tiếng chân bước? Hai người bất giác vội quay lại?
Bốn đạo mục quang tiếp xúc?
Chỉ thấy phía sau hiện ra ba mươi mấy đại hán vạm vỡ, trong tay họ đều nắm chặt một cây cung đã lắp tên, nhắm thẳng vào hai người.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều kinh hãi.
Hiển nhiên hai người đã đứng trong tầm bắn khoảng ngoài bảy trượng, đã là mục tiêu của cung tên, bất cứ khinh công cao đến đâu cũng không thể thoát được.

Chợt Lý Xuân Hoa hạ giọng:
- Âu Dương huynh, nếu họ vừa buông tên, chúng ta đồng thời rút kiếm, huynh yểm hộ cho ta, dùng tốc độ cực nhanh xông vào trận địa địch, thì có thể giảm trừ được uy hiếp của cung tên.
Lúc này những đại hán vạm vỡ kia từ từ di động bước chân, bao vây thành hình vòng cung.
Với những cử động nhẹ nhàng của họ đủ biết ba mươi sáu tay cung thủ này đều có sở lực nội công cực thâm hậu.
Lý Xuân Hoa kinh thầm, không ngờ kẻ địch lại có đám cung thủ này. Âu Dương Hải cũng cảm thấy ba mươi sáu tay cung thủ này vô cùng đáng sợ? Vòng này chặt chẽ đến đáng sợ? Đây là phút làm người ta ngừng thở? Thình lình?
Một tiếng huýt vang lên lanh lảnh? Một bóng người màu xám lao tới như bay.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe thấy tiếng huýt này đều giật mình. Sau khi thấy rõ mặt người mới đến, trên mặt hai người lộ vẻ mừng rỡ.
Người mới đến cũng thấy rõ Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, ngạc nhiên rồi mừng rỡ kêu lên: - Âu Dương huynh, Lý minh chủ.
Thanh âm chưa dứt, người đó đã xông vào trận cung tên.
Ba mươi sáu tay cung thủ nghe thấy tiếng kêu ?Lý Minh Chủ? dây cung nhất tề thu lại, đồng loạt kêu lên ?Minh chủ về rồi, Minh chủ về rồi!?
Hoá ra những người này toàn là người của Thanh Đạo Minh, chỉ vì những cung thủ này sau khi Lý Xuân Hoa mất tích, gần đây mới được Lý Xuân Hồng tổ chức, cho nên Lý Xuân Hoa không nhận ra họ.
Âu Dương Hải đi lên hai bước để đón, nói:
- Trịnh huynh, lâu quá không gặp, Lý Xuân Hồng cô nương khoẻ chứ?
Người mới đến chính là Trình Hổ.
Trịnh Hổ cúi mình chào Lý Xuân Hoa xong, cười với Âu Dương Hải: - Âu Dương huynh, ta và Lý tiểu thư tìm các ngươi muốn chết! Âu Dương Hải khẽ siết tay Trịnh Hổ, nói: - Trịnh hổ, huynh cực khổ quá!
Với cử chỉ thăm hỏi đơn giản ngắn gọn của hai người đã bộc lộ tình cảm bằng hữu rất sâu sắc.
Lý Xuân Hoa hỏi:
- Trịnh Hổ, sau khi ta mất tích, tình hình xảy ra thế nào? Trịnh Hổ khẽ thở dài nói:
- Từ khi minh chủ mất tích, người trong toàn bang phân toả ra các nơi tìm kiếm thăm dò? tứ đại đàn chủ Khiên Thủ Bang đã thảm tử và những biến cố liên tiếp xảy ra, đã làm Lý Xuân Hồng tiểu thư rất bi phẫn?
Lý Xuân Hoa không đợi Trịnh Hổ nói hết, thất kinh hỏi: - Sao? Ngươi nói tứ đại đàn chủ thảm tử?

Âu Dương Hải buồn bã thở dài nói:
- Phải đó, Khiên Thủ Bang đã bị hư diệt toàn bộ, tứ đại đàn chủ thảm tử, Liên Mị hộ pháp lại là người của Bạch Hoàng Giáo, và chết dưới tay Âu Dương Hải này?
Lý Xuân Hoa nghe vậy tái mặt, thân người run rẩy, đôi mắt nàng nhìn chăm chú vào mặt Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải nói tiếp:
- Lúc tại hạ gặp minh chủ, vì sợ làm minh chủ đau lòng cho nên không nói ra tin dữ này?
Chàng thở dài một tiếng, kể lại tường tận tất cả những chuyện xảy ra cho Lý Xuân Hoa nghe.
Lý Xuân Hoa nghe xong hừ một tiếng, nói:
- Ta, Lý Xuân Hoa thề báo thù cho các huynh đệ tư muội đã chết. Toàn thân nàng run rẩy, răng cắn chặt, tức giận đến tái mặt. Trịnh Hổ nói: - Hôm nay cùng với kế sách thần cơ diệu toán của Lý Xuân Hồng cô nương, đã giết được hơn một trăm tên Bạch Hoàng Giáo?
Trịnh Hổ hơi ngừng lại, kể qua vắn tắt:
- Tám ngày trước, vì Âu Dương huynh vội tìm kiếm tông tích của minh chủ rồi thất tung luôn.
Lý Xuân Hồng cô nương lo lắng vô cùng. Lúc đó chúng tôi truy đến Hà Bắc vẫn không thấy hành tung của Âu Dương huynh? Ở tại Hà Bắc, chúng tôi nghe được một tin rằng Bạch Hoàng Giáo muốn phát động một cuộc tấn công tàn khốc, thế là Lý Xuân Hồng tiến thủ nhanh chóng điều động một loạt nhân thủ theo kế giương đông kích tây dụ địch đuổi theo, cuối cùng với sự bố trí như thần của Lý Xuân Hồng tiểu thư, bên ta với bốn mươi mấy người đánh bại bên địch thu được thắng lợi lớn, tên mặc Kim hoàng trường bào cũng bị trúng tên phải chạy trốn.
Trịnh hổ nói đến người mặc kim bảo trường bào trên mặt lộ vẻ rất kích động, Âu Dương Hải đương nhiên biết Trịnh Hổ đã từng bị người mặc Kim hoàng trường bào đánh bại, hôm nay thấy đối phương bỏ chạy nhục nhã nên vui mừng khó tả xiết.
Lý Xuân Hoa hỏi:
- Muội muội của ta hiện giờ ở đâu? Trịnh Hổ nói:
- Lý tiểu thư hiện giờ đang ở tại hang núi chữa thương cho những người bị thương. Tiểu nhân dẫn các vị đi đến đó ngay.
Lúc này ba mươi sáu tay cung thủ đã xếp thành hai hàng cung kính hầu một bên, thấy Lý Xuân Hoa đi đến, nhất tề cúi mình nói: - Thanh Đạo Minh tam thập lục xuyên tâm tiễn bái kiến Lý minh chủ.
Lý Xuân Hoa mỉm cười, gật đầu nói:
- Chư vị khổ cực quá, mọi người xin hãy lui về nghỉ ngơi.

Âu Dương Hải nghe đến cai tên ?Tam thập lục xuyên tâm tiễn? nghĩ thầm: - ?Họ dùng hiệu đặt tên như vậy, chẳng lẽ ai ai cũng có tài thần tiễn xuyên tâm??
Trịnh Hổ cười, nói:
- Lý minh chủ, hôm nay đại chiến thắng lợi, toàn đều nhờ vào ba mươi sáu Xuyên tâm tiễn thủ, mỗi một người bọn họ đề đáng xưng là thần tiễn, bá phát bá trúng, mũi tên nào cũng bắn trúng tim kẻ địch.
Lý Xuân Hồng biết Trịnh Hổ không hề khoa trương, nàng bất giác ngó bọn cung thủ một cái?
Chỉ thấy bọn họ ai ai thân thể cũng cường tráng khoẻ mạnh, lưng hổ tay vượn, đặc biệt nhất là thần quang hai mắt lấp lánh như điện, nàng bất giác khen thầm: - ?Thật đúng là vóc dáng của tay thần tiễn!?
Trịnh Hổ dẫn mọi người đến một khe núi, băng qua một khu rừng tùng rậm rạp, đến một thâm cốc mọc đầy tùng xanh, cỏ xanh tươi tốt, đối diện với vách núi.
Thâm cốc này quanh co ngoằn ngoèo, đi chừng nửa dặm, chuyển qua một góc núi, cảnh vật trước mắt đột nhiên thay đổi.
Chỉ thấy xung quanh vách núi sừng sững rừng cây trước mặt lộ ra vài căn nhà tranh mới xây dựng lên.
Âu Dương Hải thấy hình thế xung quanh phải khen thầm:
- Lý Xuân Hồng thật có tài điều quân bố trận, nàng chọn lấy khe núi này chỉ cần giữ được con đường thông đạo kia thì có thể cự lại quân địch đông ngàn vạn người.
Đột nhiên một tiếng kêu mừng rỡ từ trong căn nhà tranh vọng ra: - Tư tư, tư tư?
Tiếp đó một cô gái áo trắng chạy ra? nàng như mọt con Yến bay khỏi tổ, lao thẳng vào ôm lấy Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa giang đôi tay, hai người ôm nhau thật chặt?
Họ không nói một câu nào, nhưng đôi mắt hai người đều ràn rụa nước mắt.
Hồi lâu?
Lý Xuân Hoa mới nói một câu: - Muội muội, muội thật là được việc! Lý Xuân Hồng thổ thức nói:
- Tư tư, muội nhớ tư tư chết được, nếu tư tư không về chắc muội đau lòng chết mất. Lúc này trong nhà tranh có mười mấy người đi đến, trên vai, cánh tay, đùi họ đều quấn bằng vải trắng, trên áo dấu máu hãy còn, họ dều tươi cười.
Lý Xuân Hoa vừa trông thấy họ vội bước tới cười nói:
- Chư vị anh hùng hào kiệt, các vị đã đến đây, Lý Xuân Hoa này cảm kích vô ngần?
Nàng thấy người trong bản minh đối với thân hữu ái như vậy, cảm động đến

rơi lệ.
Côn Luân chưởng môn Kiếm Dã Chân Nhân trong số đó vuốt râu cười nói: - Minh chủ bình an trở về, xin thứ lỗi cho chúng tôi không ra nghinh đón được.
Trong mười mấy người của phái Côn Luân, có người là đệ tử tục gia. Đột nhiên trên con đường trong khe núi vang lên tràng cười ha ha rất lớn: - Kiếm Dã đạo trưởng, các vị khổ cực quá.
Chỉ thấy miệng cốc xuất hiện hai mươi mấy người, họ chính là bọn Hoa Sơn Thiên Quải Tử Khấu Thời Cuộc, Điểm Thương Bát Tý Đồng Vũ Chính Cương và Chung Nam Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung.
Lý Xuân Hồng vừa trông thấy Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung được mọi người dìu tới thì vội vã chạy tới hỏi: - Bàng chưởng môn, người?
Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung cười ha hả nói:
- Chúng tôi tổn thất mười mấy người đệ tử và ta mất một chân, nhưng đổi lại là một trận thắng. Lý cô nương, cô naói chúng tôi có bị thiệt không?
Lý Xuân Hồng buồn bã than rằng:
- Nếu không có mọi người và Bàng Chưởng môn dẫn dụ Tàn Độc Kỳ Tẩu thì chúng ta chắc phải mất mát, cho nên nói công lao trận này Bàng Chưởng môn đứng đầu.
Điểm Thương Bát Tý Đồng Vũ Chính Cương mỉm cười:
- Một lũ võ phục bọn chúng tôi nếu không có Lý cô nương dụng quân như thần, quyết thắng ngàn dặm thì có thể tranh nổi cao thấp với bọn ma đầu Bạch Hoàng Giáo được. Hoa Sơn Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc khẽ than một tiếng, nói tiếp: Vũ huynh nói rất phải, ngày trước chúng ta cho rằng Bạch Hoàng Giáo chỉ là một lũ tà ma ngoại đạo, thân phận nhỏ bé, không đáng đánh, nhưng qua mấy trận kịch đấu chúng ta cảm thấy thực hổ thẹn, chẳng những Bạch Hoàng Giáo thế lực mạnh mẽ mà còn có những tên ma đầu đủ làm mọi người kinh khiếp. Dù chín đại môn phái trong Trung Nguyên liên minh đối kháng Bạch Hoàng Giáo, nhưng nếu không có người mưu trí tuyệt thế như Lý cô nương đến điều hành thông suốt thì e rằng chỉ mấy ngày là giang hồ võ lâm thiên hạ bị hư diệt.
Lý Xuân Hồng đột nhiên nghiêm mặt, thi lễ nói với Lý Xuân Hoa: - Minh chủ đã trở về, mọi việc từ nay về sau hoàn toàn do minh chủ chủ định, không biết minh chủ có mệnh lệnh gì?
Lý Xuân Hoa khẽ đưa tay, nói:
- Mọi người tạm thời vào trong nghĩ ngơi, có lời thiết yếu gì từ từ hãy nói.
Quần hào nghe lời, cung thân lui bước.
Trịnh Hổ, Âu Dương Hải, Kiếm Dã Chân Nhân, Thiết Quải Tử, Vũ Chính Cường, Lý Xuân Hồng, Lý Xuân Hoa bảy người chậm rãi bước vào một căn nhà tranh.

Bên ngoài có mấy phiến đá, Lý Xuân Hoa đợi mọi người ngồi xuống xong, còn mình bước đến ngồi bên trái Âu Dương Hải, nói: - Đầu tiên ta giới thiệu cho chư vị, vị này là Âu Đương thiếu hiệp, tên chỉ một chữ ?Hải?.
Lý Xuân Hồng cười nói:
- Minh chủ, Âu Dương thiếu hiệp gần đây danh chấn thiên hạ võ lâm, mọi người ở đây đều đã biết đại danh của chàng. Nói xong, nàng mỉm cười với Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải đứng dậy, chắp tay thi lễ với mọi người, nói:
- Âu Dương Hải này là lạc phách nhân của giang hồ võ lâm, mà lại được Lý tiểu thư khen thưởng thật làm cho tại hạ mắc cỡ vô cùng.
Kiếm Dã Chân Nhân cười nói:
- Âu Dương thiếu hiệp, tính cách khiêm tốn, thật là phong độ của một đại hiệp, chúng tôi rất khâm phục.
Lý Xuân Hoa từ khi thụ thương mất tích, chuyện Âu Dương Hải trổ tài ở ngôi phế viện ngày trước nàng không biết tý gì cho nên hiệp danh của chàng gần đây chấn động giang hồ nàng căn bản không biết. Nàng chăm chú nhìn thẳng vào Âu Dương Hải tỏ ý ngạc nhiên.
Lát sau nàng cười nói:
- Lý Xuân Hoa ly biệt chư vị gần một tháng, không ngờ võ lâm lại có biến đổi to lớn.
Lý Xuân Hồng buồn bã than: - Bẩm cáo minh chủ, Khiên Thủ?
Thiếu 2 trang 37 và 38?
- Sa mạc thất tiễn! Họ nổi danh một vùng Mông Cổ, Tân Cương, Thanh Đảo?
Lý Xuân Hồng nói:
- Họ đã thu lại tính hung hãn vốn có, thề sống chết với Thanh Đạo Minh.
Lý Xuân Hoa gật gù nói:
- Sa mạc thất tiễn, thuật xạ tiễn sớm đã nổi danh toàn quốc, Thanh Đạo Minh may mắn có được họ thật là một chủ lực lớn.
Lý Xuân Hồng nói:
- Hôm nay đại thắng Bạch Hoàng Giáo, theo tiểu nữ suy đoán, đã làm cho bọn chúng thu bớt sự hung hãn, đại khái trong nữa tháng, bọn chúng sẽ không tiến công chúng ta. Tiểu nữ nghĩ, chúng ta nên nhân lúc này chỉnh đốn lại tổ chức bản minh để chuẩn bị cho thắng lợi lần đại chiến sau.
Lý Xuân Hoa lại nói:
- Ta vốn đã muốn nơi phân đà Khiên Thủ Bang triệu tập võ lâm đại hội cùng thương lượng đại sự, nhưng vì sau khi ta thọ thương thì phải bỏ . Hôm nay, quần hào thiên hạ liên tiếp gia nhập Thanh Đạo Minh, điều này có thể chính thức dương danh Thanh Đạo Minh được rồi.
Nàng dừng lại một chút, đổi giọng nói:

- Thanh Đạo Minh từ lúc trù bị đến nay đã hai năm, được sự yêu mến của chư vị anh hùng, chọn tiểu nữ làm minh chủ, nhưng lại chưa qua tuyển cử chính thức, và đối với tổ chức của bản minh chưa có sự an bày thoả đáng, cho nên tiểu nữ muốn dịp gần đây triệu tập người trong toàn minh tuyển chọn minh chủ mới.
Kiếm Dã Chân Nhân trầm giọng nói:
- Thanh danh của Lý minh chủ trên giang hồ võ lâm có thể nói là người được chọn xứng đáng nhất hiện nay của bản minh, bần đạo nghĩ chuyện chọn minh chủ có thể miễn đi.
Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc đêm qua đã tận mắt thấy võ công của Lý Xuân Hoa, ông ta nói tiếp:
- Theo lão phu thấy, thiên hạ giang hồ võ lâm trừ Lý minh chủ ra không có một người nào khác có thể vinh đăng ngôi vị Thanh Đạo Minh chủ.
Lý Xuân Hoa nghiêm mặt nói:
- Thanh Đạo Minh nhân tài đầy dẫy, bất cứ một vị nào đều có thể vinh đăng ngôi vị Thanh Đạo Minh chủ , ví dụ như Quan Đông đại hiệp Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp, ông ta có thể nói là người được tuyển chọn tốt nhất cho chức vị Thanh Đạo Minh chủ.
Mọi người nghe vậy đều nghĩ thầm:
_Phải rồi! Công Tôn Lạp có thể đảm nhiệm vị trí trọng yếu này. Lý Xuân Hoa lại nói: - Ngoài ra hãy còn những người mới nổi danh trên giang hồ cũng có thể tuyên nhậm chức vị minh chủ.
Mọi người đều biết nàng đang ám chỉ Âu Dương Hải.
Tuy thanh danh của Âu Dương Hải trên giang hồ không bằng Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng nhưng mọi người đều biết chàng là nhân tài mới nổi trong võ lâm, tiền đồ còn thênh thang vô hạn lượng.
Âu Dương Hải trông thấy ánh mắt của Lý Xuân Hoa thì biết tâm ý của nàng, chàng đứng dậy cười ha hả nói: - Lý minh chủ giữ chức đã hai năm, tài năng xuất chúng, không ai có ý kiến gì khác, nếu Thanh Đạo Minh thay đổi minh chủ, một khi xảy ra bất cứ tranh chấp nào thì thực là cơ hội tốt cho kẻ địch thừa cơ tấn công, với ý nghĩ của tại hạ, chức vụ Minh chủ tuyệt đối không thể thay đổi, không biết các chư vị tại đây nghĩ thế nào?
Kiếm Dã Chân Nhân, Thiết Quải Tử, Bát Tý Đồng, đồng thanh nói: - Âu Dương thiếu hiệp nói rất phải, mong Lý Minh chủ hãy nghĩ đến đại cuộc võ lâm.
Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:
- Tiểu nữ lui khỏi chức vụ Minh chủ chứ không hề lui khỏi Thanh Đạo Minh.
Nàng thở dài nói:
- Chư vị đều biết Lý Xuân Hoa vốn là một thân nhi nữ, làm sao có thể sống

lâu dài trên võ lâm giang hồ được, cho nên tiểu nữ muốn tuyển một người vĩnh viễn giữ chức vị Minh chủ, làm cho Thanh Đạo Minh vĩnh cửu với võ lâm, vì người trong giang hồ thiên hạ hoà giải nhưng tranh chấp, giương cao chính nghĩa.
Âu Dương Hải cười khẽ nói:
- Lý Minh chủ tuy thân nhi nữ, nhưng chúng ta ngày nay phát thệ đoàn kết tiêu diệt ma đạo, tiêu diệt Bạch Hoàng Giáo, tại hạ nghĩ Bạch Hoàng Giáo cũng không tồn tại lâu mà không bị tiêu diệt, Lý Minh chủ có thể công thành thân thoái.
Chàng nói rất có lý làm Lý Xuân Hoa không thể biện giải được nữa. Nàng trầm ngâm một hồi mới nói:
- Các chư vị tuy suy tôn tiểu nữ làm Minh chủ, nhưng Thanh Đạo Minh cơ hồ tụ tập anh hùng hào kiệt các nơi trong thiên hạ, không chắc mỗi vị đều có sự ủng hộ giống nhau, do đó tiểu nữ quyết định vào ngày hai mươi bảy tháng mười một triệu tập người trong toàn bản minh, tự do tuyển cử Minh chủ. Lý Xuân Hoa nếu được tuyển đương nhiên sẽ không nói lời nào khác nữa.
Nàng vừa nói xong, Trịnh Hổ lên tiếng:
- Ai dám không phục Lý Minh chủ, Trịnh Hổ sẽ giết chết người đó. Lý Xuân Hoa quát lên: - Trịnh Hổ, ngươi nói gì?
Trịnh Hổ thấy mục quang uy nghiêm của nàng,cúi đầu nói: - Trịnh Hổ nhất thời lỡ lời. Xin Minh chủ thứ tội.
Lý Xuân Hoa thấy vậy, mỉm cười nói:
- Thanh Đạo Minh do các anh hùng hào kiệt các nơi trong thiên hạ tập hợp lại mà thành, tuy nhiên trong tổ chức trên hình thức phải có chức vị, nhưng người trong cùng một minh nên tôn trọng lẫn nhau, tuyệt đối không thể tồn tại tâm lý bá đạo.
Mọi người nghe vậy thầm phục mỷ đức của Lý Xuân Hoa, nên biết bọn Kiếm Dã Chân Nhân, Thiết Quải tử, Bát Tý Đồng đều là thân phận tông chủ của một phái, họ một khi gia nhập minh, lại bị người khu sử, đây chẳng phải là một chuyện rất hiếm có hay sao?
Lý Xuân Hoa quay lại hỏi Lý Xuân Hồng:
- Hồng muội, không biết muội có ý kiến gì với lời ta vừa nói? Lý Xuân Hồng nói:
- Cách nhìn của tư tư giống với muội. Thanh Đạo Minh nên chính thức tuyển ra một vị Minh chủ mới.
Lý Xuân Hoa hỏi:
- Không biết muội muội định chọn nơi nào để tổ chức buổi lễ hội thề với bản minh?
Lý Xuân Hồng nói:
- Chúng ta đặt mình ở nơi sơn cốc này. Xung quanh vách núi cao vút, địa thế

hiểm trở, chỉ có một thông đạo, người của Bạch Hoàng Giáo nếu trong buổi lễ hội thề của chúng ta bất ngờ đột kích, thì nơi này quả thật dễ thủ.
Lý Xuân Hoa gật đầu nói:
- Tốt! Chúng ta chọn u cốc này làm tổng đàn của Thanh Đạo Minh. Lý Xuân Hồng nói: - Ngày hai mươi bảy tháng mười một, hãy còn mười lăm ngày nữa, chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút. Trịnh Hổ, ngươi cưỡi ngựa đến ba căn cứ địa của bản minh đi thông báo.
Trịnh Hổ gật đầu đáp:
- Vâng! Tiểu nhân lập tức đi ngay. Âu Dương Hải đột nhiên đứng dậy, nói:
- Trịnh huynh, khoan đã! Lý Xuân Hoa hỏi:
- Âu Dương huynh, huynh có chuyện gì? Âu Dương Hải nói:
- Lý Minh chủ, tại hạ đã ba năm chưa về nhà, trong lòng luôn mong nhớ gia mẫu, tại hạ muốn nhân mấy ngày này trở về cố hương thăm lão mẫu, tuyệt đối sẽ trở lại đây trước ngày hai mươi , tham gia buổi lễ hội thề.
Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:
- Âu Dương thiếu hiệp là người rất chí hiếu, thật làm mọi người phải kính. Thiếu hiệp nên mau trở về thăm lão nhân gia. Xin Âu Dương thiếu hiệp chuyển giùm lời thăm hỏi gia mẫu của chúng tôi.
Đôi mắt của Lý Xuân Hồng trong xanh như thu thuư, nhìn Âu Dương Hải cười nói: - Nếu không bận rộn nhiều việc, chị em chúng tôi sẽ cùng đi với huynh đài bái kiến bá mẫu.
Lý Xuân Hoa thấy ánh mắt của muội muội, trong lòng khẽ thở dài?
*
* *
Âu Dương Hải và Trịnh Hổ lên ngựa phóng đi. Trời chiều lặn về Tây, ráng đỏ ngập trời.
Một con thiên lý thần câu, người cưỡi là một vị thiếu niên phong thái như ngọc.
Đó là Âu Dương Hải, chàng cưỡi ngựa chậm rải đi vào trấn Võ Thắng Quan đôi nhãn thần của chàng quét vào lầu phòng phố tiệm tấp nập phồn vinh trong trấn, trên mặt lộ một nụ cười vui sướng.
Thì ra đây là cố cư của chàng, khi nãy thấy sự phát đạt của cố cư chàng đương nhiên mừng vui. Người trong trấn đều đưa ánh mắt kỳ dị nhìn chàng. Bởi vì chàng cưỡi thần câu, trông rất cao lớn hùng tráng, thu hút cái nhìn của mọi người.
Kỳ Vân Sơn là một ngọn núi duy nhất trong trấn, cách trung tâm trấn chừng nửa dặm.
Âu Dương Hải khẽ xuống ngựa, chạy thẳng vào Kỳ Vân Sơn.
Thần sắc vốn cực vui mừng của chàng đột nhiên lộ vẻ kỳ dị, kinh hoàng. Ba năm trước, chàng có về thăm nhà, lúc ấy chàng còn ở Thiếu Lâm Tự, chàng

nhớ dưới chân núi Kỳ Vân Sơn trừ căn nhà tranh của nhà mình ra hãy còn bốn hộ dân cư khác, nhưng hôm nay dãy nhà tranh đó ở đâu? Âu Dương Hải chạy nhanh đến, chỉ thấy mảnh đất này hiện ra tàn tích của lửa cháy.
Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, chàng ngẩn ngơ nhìn mảnh đất đen ngòm này đến xuất thần.
Tịch dương đã qua đầu núi, màn đêm từ từ buông xuống? nơi này trở nên cực kỳ âm u, thê lương.
Đột nhiên, một người tiều phu gánh một gánh củi từ trong núi đi ra. Tiều phu nọ ngẩng đầu lên thấy Âu Dương Hải không nhúc nhích, kinh hãi kêu lên: - ?i ma? ma ma ma lại xuất hiện.
Tiếng kêu này làm kinh tỉnh Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải đột nhiên tung mình xuống ngựa đuổi theo.
Tiều phu nọ thấy bóng người vụt một cái, Âu Dương Hải đã đứng ngang ngay trước mặt, tiều phu kêu lớn một tiếng quay mình toan chạy.
Tiều phu nọ cả người run cầm cập, run run nói:
- Ma oan, ma oán? tiện dân với các vị không oán không thù, xin đừng bắt tôi? Nam mô a di đà Phật! Nam mô a di đà Phật! Thượng Đế!... Diêm La Vương?
Tiều phu như quá sợ ma, lẩm bẩm tụng những tên thần không ngớt. Âu Dương Hải trầm giọng nói: - Vị lão huynh này, hãy quay đầu qua xem thử coi, ta là người hay là ma?

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 09
Thiếu Lâm Tranh Hùng

Tiều phu sợ qúa kinh hãi tuy nghe thất đấy là tiếng người, nhưng vẫn không dán quay lại nhìn, gã nói: - Tiện dân không tin, người là oan hồn mà hoá thân, xin hãy thương cho tôi, tôi có nội tôi chín mươi tuổi, cả đời tôi chưa làm chuyện xấu bao giờ, chưa từng hại một ai ?
Âu Dương Hải nói:
- Ta có là quỷ dữ cũng không hại ngươi, hãy quay đầu lại ta có điều muốn nói.
Tiều phu nghe vậy mới từ từ quay mình lại nhưng ánh mắt của gã vẫn mang vẻ hãi hùng, đứng ngây ra nhìn Âu Dương Hải, hai chân run lẩy bẩy.
Âu Dương Hải khẽ nói:
- Xin hỏi lão huynh những nhà ở đây chuyển đi đâu rồi?
Tiều phu nghe vậy biết chàng đích thực là người rồi, gã vẫn còn e sợ hỏi: - Ông là...? Công tử là người ngoài đến phải không?
Trong lòng Âu Dương Hải ngầm lo lắng, lúc này chàng cảm thấy sự tình có hơi bất bình thường bèn nói: - Trước đây ta ở nơi này, hôm nay trở lại tìm một người.
Tiều phu đưa ánh mắt hoài nghi nhìn Âu Dương Hải hỏi: - Công tử nói thật không?
Âu Dương Hải nói:
-Ta nói thật !
- Công tử không phải tìm nữa, người ở tại đây toàn bộ đều chết hết rồi. Âu Dương Hải nghe vậy đưa tay chụp vào vai tiều phu, quát lên: - Ngươi nói láo .
Chỉ nghe thấy gã tiều phu rống lên như heo bị thọc tiết. Hoá ra Âu Dương Hải chợp một cái, cơ hồ làm vai gã nát vụn.
Â dương Hải biết mình hơi qúa đáng, bèn nới lỏng tay, chỉ thấy tiều phu mồ hôi đổ dầm dề, rên rỉ không ngớt.
Âu Dương Hải rút trong người ra một thỏi bạc nói:
- Xin lỗi lão huynh, ta vì nhất thời làm bị thương lão huynh, chút bạc này lão huynh cầm lấy mà uống trà.
Tiều phu thấy bạc lập tức thôi rên, nhưng vẫn nhăn nhó mặt mày, rõ ràng vai của gã hãy còn đau.
Âu Dương Hải nhét bạc vào tay gã nói:

- Lão huynh, huynh nói người ở đây toàn bộ chết hết rồi có phải không?
Tiều phu nói: - Tiện dân tận mắt thấy, làm sao mà không thật. Tin tức về cái chết của người ta mà dám nói láo hay sao?
Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh vội hỏi:
- Lão huynh thấy thế nào xin kể lại kỷ cho ta nghe.
Tiều phu thấy chàng kinh hãi, đột nhiên làm gã nhớ đến một chuyện, đưa mắt chăm chú nhìn vào mặt Âu Dương Hải, chợt hỏi: - Xin hỏi công tử có phải họ Âu Dương?
Âu Dương Hải ngạc nhiên, nói: - Sao huynh biết được họ của ta? Tiều phu khẽ thở dài nói: - Cuối cùng công tữ đã đến ? Âu Dương Hải biến sắc, hỏi:
- Huynh nói gì? mau kể những gì xảy ra cho ta nghe. Tiều phu nhìn Âu Dương Hải nói:
- Đây là câu chuyện đáng sợ, là một vu án giết người vô nhận đạo? ? Vào hai tháng trước, tiện dân đốn củi ở trong núi, chợt nghe tiếng kêu cứu vang lên ? ?
Lúc này tuy trời đã tối, trong lòng tiện dân rất sợ sệt, nhưng cứu một mạng người còn hơn xây đắp bảy bức phù đồ. Thế là tiên dân tìm theo tiếng kêu mà tới đến chân núi, nhưng tiếng kêu không còn nữa, đột nhiên trước mặt sáng lên, nhà của bốn năm hộ gia dình bị lửa thiêu cháy rừng rực. Tiện dân chay mau qua, dưới ánh lửa chỉ thấy các người đầy đất, trẻ nhỏ phụ nữ không biết bị người nào giết chết, máu tươi ngập tràn, cực kỳ ghê rợn kinh người.
Lúc đó tiện dân sợ qúa ngây ra, ngay lúc đó một tiếng kêu vang lên, từ trước cửa căn nhà ở mạn nam, có một người phụ nữ đứng nhưng rồi lại ngã xuống.
Âu Dương Hải không đợi gã nói hết, vội hỏi:
- Có phải người phụ nữ đó trên bốn mươi tuổi không? Sau đó thế nào? Tiều phu nhìn Âu Dương Hải buồn bã nói: - Lúc người phụ nữ đó chưa ngã xuống, hình như huơ tay gọi tiện dân, cho nên tiện dân chay nhanh đến, chỉ thấy người phụ nữ này máu tươi đầy mặt, quần áo rách bươm, máu tươi v»n chảy ròng ròng trên người.
Lúc đó bà ta hãy còn chưa chết, thấy tiện dân chay tới, lại vùng vẫy ngồi dậy, nhưng bà ta bị thương qúa nặng, chỉ nghe bà ta nói một câu, mở mồm phun ra một bụm máu tươi rồi ngã xuống đất chết ?
Âu Dương Hải vội hỏi:
- Bà ta nói gì?
Tiều phu nói:
- Bà ta nói, Âu Dương hai chữ rồi chết.
Âu Dương Hải tái nhợt, cả mặt mày, toàn thân run rẩy.
Tiều phu thở ra một hơi, lại nói:
- Lúc tiện dân đưa tay dìu bà ta dậy, đột nhiên thấy đôi tay đầy máu của bà

ta nắm chặt một cái khăn tay màu trắng, trên mặt khăn viết mấy hàng chữ, tiện dân là người không biết chữ, đương nhiên không biết bên trong viết gì ! Nhưng theo tiện dân nghĩ, người phụ nữ này lúc sắp chết nói ra hai chữ Âu Dương hình như là họ người, cho nên có thể đó là lời bà ta nhờ tiện dân truyền đạt lại cho người thân của bà ta ?
Âu Dương Hải đối mắt trợn trừng, hỏi:
- Sau đó làm sao?
Tiều phu nói:
- Tiễn dân lấy chiến khăn đó, nếu bà ta muốn tiện dân truyền đạt lời nói thì cuối cùng cũng có một ngày thân nhân của bà ta đến đây. Sự việc đã phát sinh đến nay cũng hai tháng, công tử là người đầu tiên đến nơi này, cho nên tiện dân mới hỏi ông có phải họ ?Âu Dương ? không ..
Tiện dân thấy người phụ nữ đó có thể là thân nhân của công tử, mảnh khăn tay tiện dân hãy còn cất giữ trong nhà, công tử đi với tiễn dân xem có phải là người công tử quen hay không. Ngưng một chút tiều phu nói tiếp:
- Còn một việc này tiện dân suýt nữa quên. Trước khi sự việc xảy ra mấy ngày tiện dân thấy có một vị hoà thượng lạ mặt lai vãng trong tiểu trấn này.
Âu Dương Hải lúc này trong lòng bi thương khôn tả, bởi vì người phụ nữ nói giống y như mẫu thân của mình, nhưng chàng không tin là mẫu thân gặp thảm họa.
Bởi vì mẫu thân của chàng không thù không oán với người ta, đương nhiên sẽ không có thù địch. Nếu là đạo tặc, mà những hộ ở đây đều rất nghèo, đạo tặc làm sao mà đến?
Âu Dương Hải hỏi:
- Nhà lão huynh ở đâu, chúng ta đi nhanh lên !
Tiều phu xốc gánh củi lên, đột nhiên kêu một tiếng ngã lăn xuống đất.
Âu Dương Hải cau mày, biết rằng vai gã hãy còn đau, thế là tay trái chàng nhẹ nhàng nhấc gánh củi lên vai, nói:
- Huynh hãy dẫn đường.
Tiều phu thấy Âu Dương Hải nhẹ nhàng nhấc gánh củi hơn trăm cân lên vai, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên khôn tả, vì bề ngoài của Âu Dương Hải giống như một thư sinh yếu đuối, làm sao có được lực khí như vậy.
Tiều phu đi trước dẫn đường, Âu Dương Hải đi theo sau. Ô vân thần câu cũng khẽ bước đi theo.
Đẹm khuya tĩnh mịch, tiếng vó của Ô vân Thần câu như tiếng nhạc bi ai, nặng nề đơn điệu.
Tâm tình Âu Dương Hải lúc này vô cùng trầm trọng, chàng thầm hy vọng với trời cao rằng tấm khăn tay đó không phải để lại cho mình.
Hai người đi chừng một tuần trà, tại một dãy nhà cổ đơn sơ ngoài trấn, tiều phu lấy tay chỉ vào một căn nhà rách nát nói:

- Ở đây !
Âu Dương Hải khẽ bỏ gách củi xuống, tiều phu đẩy cửa, bên trong có tiếng người già hỏi:
- A Cát con đã về ư? Hôm nay sao con về muộn vậy?
Chỉ thấy trong phòng có một ngọn đèn dầu, soi chiếu lên dường một bà lão nằm trên đó. Tiều phu chạy nhanh tới, nói:
- Bà bà, điệt tôn ở dưới núi gặp một vị công tử, công tử họ Âu Dương ?
Lão bà đó đưa tay vào người, hỏi:
- Có phải con muốn lấy mảnh khăn tay cho người ấy xem không?
Nói xong , bà lão rút ra một khăn tay màu trắng.
Âu Dương Hải đi tới khẽ nói:
- Xin chào lão bà bà , cho tiểu điệt mượn tấm khăn tay.
Lão bà khẽ ?ho? một tiếng nói:
- Mời vị tướng công này ngồi, ta là người già tàn phế, không thể ngồi dây nghinh khách.
Đôi tay Âu Dương Hải run run nhận lấy khăn tay.
Dưới ánh đèn dầu, chỉ thấy tấm khăn dính máu tươi loang lổ, trến đó viết mấy chữ lớn, dùng máu tươi viết nên.
Âu Dương Hải đôi mắt nhận ra nét chữ, khi thấy ba chữ đầu tiên đập vào mắt chàng, lá người chàng bất giác lảo đảo mấy lần, hóa ra trên đó viết ?Âu Dương Hải, con không phải là con trai ta, tiếc là ta không thể nói cho con nguyên do trong đó?.
Mấy chữ cực kỳ giản đơn này đã chứng minh cái chết của mẫu thân Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải xem xong, đôi vai run rẩy mắt tối xầm, lạong choạng ngã lăn trên mặt đất.
Tiều phu vội bước tới dìu chang dậy, kêi lên:
- Tướng công ? tướng công.
Âu Dương Hải đứng thẳng người dậy, lẳng lặng đi ra khỏi nhà, gió đêm vừa thổi, chàng không nén nổi đau thương cực độ trong lòng, bất giác bật khóc lên đau đớn.
Ai nói anh hùng không rơi lệ, chỉ vì chưa đến lúc thương tâm. Nước mắt chảy hết rồi, cái thay thế là máu.
Âu Dương Hải ngắm nhìn sao lạnh trời đêm, trong đầu chàng không ngừng suy nghĩ đến hai câu: ?Âu Dương Hải con không phải là con ta, tiếc rằng ta không thể nói cho con nguyên do trong đó ?
Âu Dương Hải tự nói:
Thế thì ta là con ai? Ta là con ai? Con của ai? Còn nữa, ai đã giết mẫu thân của ta?
Đột nhiên chàng kêu lên:

- Mẫu thân à ! Vì sao người không nói rõ cho con biết !
Chàng không ngớt hồi ức lại bao sự tình lúc trước, nhưng không có một chuyện khả nghi nào có thể chứng minh mình không phải là con của người.
Nhưng vì sao lúc lâm tử, lại vô cớ lưu lại lá huyết thư này?
Chẳng lẽ lại đem đứa con tự mình sanh ra nói rằng không phải con mình ư?
Âu Dương Hải như mê chàng không cách nào giải thích cho mình được.
Chợt Âu Dương Hải nghĩ đến một chuyện, hai tháng trước chàng bị Lý Xuân Hoa dùng thiên cang chỉ đả thương, ngọa bệnh nằm trong phân đà của Khiên Thủ bang, Lý Xuân Hoa nói mình lúc ấu thơ luyện một môn nội công huyền diệu, chẳng lẽ chàng thực sự từ nhỏ đã luyện nội công ư?
Nhưng mình nhớ lại thì đâu có người nào dạy nội công tâm pháp cho mình?
Âu Dương Hải chợt nhớ lại Thiếu Lâm sơn Thần tăng nói qua cách hô hấp của một môn nội công kỳ diệu, ông ta nói:
- Cách hô hấp của môn nội công này, cần phải luyện trong thai người mẹ, là nói trong lúc mang thai người mẹ phải tập luyện cách hô hấp này, suốt cho đến khi đứa bé ra đời là một giai đoạ cơ bản sơ bộ. Sau đó, vừa rời khỏi thân thể người mẹ, phải bắt đầu nhờ sức người dẫn đạo hô hấp cho đứa bé, dùng cách hô hấp kỳ đặc này của đứa trẻ luyện tập nội công, nhưng môn ?Anh nhi nội công tâm pháp? này rất khó luyện thành, bởi vì bản thân người mẹ cần phải là một người có nội công cực kỳ tinh thâm, và thứ giai đoạn luyện công thứ hai, lúc hướng dẫn đức trẻ hô hấp, người truyề thụ hoàn toàn dùng trân khí bản thân dẫn đạo cơ quan hô hấp của đứa bé, trong đó nếu có một sai sót nhỏ thì đứa bé lập tức huyết khí chảy ngược, ngừng thở mà chết.
Âu Dương Hải nhớ đến câu nói ấy, lâm bâm tự nói:
- Thiếu Lâm tự Thiên Sơn Tăng chưa từng dạy mình cách tu luyện nội công, mà ta cũng chưa luyện tập qua, một người luyện võ nếu không có nội công thì không thể vận chân khí đến tứ chi, nếu ta không học qua nội công thì sao lại vận chuyển được, chân khí lưu thông bách mạch? Lại có thể đề khí phi than nhảy lên, vì sao ta học và luyện võ công lại có thể vượt hẳn người thường?
Chẳng lẽ ta thật sự từ nhỏ đã luyện thành ?Anh nhi nội công tâm pháp? ư?
Mà cha mẹ sinh ra ta là cao thủ tuyệt thế võ lâm.
Thế thì họ là ai?
Họ đang ở đâu? Ở đâu?
Âu Dương Hải lúc này như phong cuồng, rú lên thật lớn.
Bao nhiêu suy nghĩ, suy đoán, chàng vẫn không nghĩ ra nguyên do. Với câu đố về thân thế của chàng, chàng đã không cách nào hiểu rõ. Tiếp theo là bí mật cái chết của mẫu thân chàng nghĩ: ?Chẳng lẽ là một chuyện sảy ra trùng hợp??
Nếu thế càng không có thể, nếu là tình cờ ngoài ý thì sẽ không đến nỗi

những người lân cư đều bị giết sạch, đó hiển nhiên, là thủ phạm tàn khốc giết người diệt khẩu.
Thù hận ư?
Đương nhiên mẫu thân của mình không có thù hận với người, như vậy sự tình trong đó có hai khả năng.
Thứ nhất: là thù địch của cha mẹ không rõ của mình tìm đến đây giết người diệt khẩu.
Thứ hai: là thù địch của mình, nổi lên tâm lý báo thù, tàn sát gia mẫu cho hả giận.
Thù địch của mình thì có những người nào?
Người của Bạch Hoàng giáo? ?
Nhưng, người của Bạch Hoàng giáo không có một người nào biết gia thế của mình, như vậy đương nhiên không phải là người của Bạch Hoàng giáo giết.
?Hay là hoà thượng Thiếu Lâm tự??
Nghĩ đến Thiếu Lâm tự, Âu Dương Hải chợt bùng lên ngọn lửa thù hận kinh người.
Chàng nghĩ:
? Khả năng là người trong Thiếu Lâm tự rất cao.?
Một người của Thiếu Lâm tự biết nhà mình ở đâu, hai là quần tăng Thiếu Lâm không thể bắt được mình, họ mới hạ độc thủ giết hại mẫu thân ta, bức ta lên Thiếu Lâm tự tầm thù.
Thế thì quần tăng Thiếu Lâm tự vì sao phải giết cả những người hàng xóm trông thấy, sợ mốt lúc nào đó sẽ đến tai giang hồ võ lâm, tổn hại đến danh dự Thiếu Lâm tự cho nên mới giết sạch diệt khẩu.
Âu Dương Hải càng nghĩ càng thấy đúng, ngay lúc đó, thù hận dâng trào trong tim, chàng kêu lớn:
- Thiếu Lâm quần tăng ạ ! thiếu lâm quần tăng ! Ta Âu Dương Hải nếu không moi tim bụng các ngươi tế mẫu thân thì thề không làm người. Nói đến đây, chàng giận dữ gầm lên một tiếng, phi thân lên ngựa.
Tiếng vó ngựa dồn dập xé ta màn đêm yên tĩnh.
Âu Dương Hải ra roi thúc ngựa, phóng nhanh đến đỉnh Thiếu Thất tịnh Hà Nam.
Đông nguyệt như móc câu, hàn tinh vạn điểm.
Trong ánh trăng sao sương chưa xuống, có thể lờ mờ thấy một quần thể kiến trúc luên miên trên đỉnh núi Thiếu Thất, vách màng ngói xanh màu bích lục.
Đó là Thiếu Lâm tự.
Lúc này đã sơ canh, các hoà thượng đã tụng xong kinh tối, chìm vào giấc mộng.
Một thiếu niên áo xanh đứng trước cửa lớn tự viên, đôi mắt lộ ra ánh hàn quang ghê người, góc miệng của chàng hé ra nụ cười lạnh lùng.

Nụ cười đó chứa đầy phẫn hận, bi thương ? Và có hơi mang theo một vẻ tàn khốc. Chàng cất bước đi thẳng đến cửa tự viện.
Rầm rầm rầm, chàng đưa tay đập cánh cửa. Chàng chính là Âu Dương Hải, một thiếu niên mang trong người mối thù hận sục sôi. Thanh âm này vang lên trong đêm, hòa thượng giữ cửa bị tiếng gõ cửa làm kinh tỉnh, mắt nhắm mắt mở từ cái cửa nhỏ bên cạnh đi ra.
Âu Dương Hải lại đưa tay gõ cửa lớn rầm rầm, hoà thượng áo xám nọ quát hỏi:
- Sao ngươi gõ cửa, lại cứ gõ cửa lớn làm gì?
Âu Dương Hải như không nghe thấy, rầm rầm rầm ? tiếp tục gõ cửa lớn tự viện.
Hòa thượng mở cửa xong phóng bước chạy ra đưa tay chộp lấy Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, tay trái khẽ đưa lên, vận nội kình tống ra một cái ?
Hòa thượng kêu lên ?úi chao? một tiếng.
Cổ tay phải xương như muốn thoát khớp, đau đớn vô cùng.
Nhưng hòa thượng này vùng nhấc chân phải lên, hung hãn đá vào huyệt hạ âm của Âu Dương Hải. Âu Dương Hải trừng mắt, dùng chân phải cản đòn đá của đối phương rồi đá bật trở lại.
Hòa thượng rú lên một tiếng xương chân bị va chạm gẫy rời, bắn ra hơn một trượng ngã ngồi xuống không dậy nổi.
Lúc này từ cửa bên cạnh ba vị hòa thượng vội vã chạy ra, họ xông đến xem xét thương thế của hòa thượng nọ, một người trong bọn ngẩng đầu nhìn Âu Dương Hải, trầm giọng nói:
- Vị thí chủ đêm khuya lên Thiếu Lâm tự dùng độc thủ đả thương người, không biết định làm gì?
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Các người mau mở cửa lớn tự viện nghênh tiếp sát thần.
Hòa thượng nọ ngạc nhiên, liền cười một tiếng, nói:
- Hoá ra thí chủ định đến Thiếu Thất này để tầm thù? Hừ hừ ! Thiếu Lâm tự mấy mươi năm nay không ai dám đến gây náo loạn, các hạ thật gan to hơn trời, xin báo danh tính.
Hòa thượng nọ cơ trí thâm trầm, ông biết người này này đến đây có tâm thiện bất, huống chi sư đệ của mình trong chớp mắt bị hắn đánh nát xương tay, đánh gãy xương chân, hiển nhiên cả một thân đầy tuyệt kỷ.
Âu Dương Hải lạnh lùng hỏi: - Các người có mở cửa lớn không? Hòa thượng trầm giọng nói:
- Cửa lớn đại viên trừ phi có chuyện cấp kỳ, cấp bách, ngoài ra tuyệt đối không mở, thí chủ đã đến đây tầm thù, xin theo cửa nhỏ mà vào, đợi ta thông

báo sư phụ định đoạt.
Cửa lớn Thiếu Lâm tự đối với hương khách hoặc là người của võ lâm bài phỏng thì trước giờ không mở, trừ phi là cao nhân cực kỳ danh vọng, hoặc là tự viện có đại lễ mới mở cửa lớn này. Âu Dương Hải ở Thiếu Lâm tự bảy năm làm sao chàng jkhông biết quy củ, chỉ vì đêm nay chàng đến tầm thù, đương nhiên cố ý làm khó bọn họ.
Âu Dương Hải lạnh lùng mỉm cười, nói:
- Các người không mở cửa lớn nghênh tiếp tự mình ta sẽ vào.
Nói xong, chàng nhẹ nhàng đề khí nhảy lên cửa lớn, tung bước mà vào.
Cử chỉ này đã phạm vào đại kỵ củ Thiếu Lâm tự, nên biết nhảy vào cửa lớn chính là miệt thị Thiếu Lâm vô cùng, những hoà thượng nọ thấy vậy biến sắc.
Họ chạy nhanh vào cửa bên cạnh cản Âu Dương Hải lại, quát:
- Thí chủ đã khinh miệt sự tôn nghiêm của bổn tự, thứ cho những người xuất gia chúng ta khồng còn khách sáo nữa.
Mắt Âu Dương Hải quét vào mặt ba người lạnh lùng nói:
- Các người muốn cản đường ta, đừng trách ta hạ độc thủ? Vị hoà thượng gầy gò nọ nói với hòa thượng bên trái:
- Sư đệ, ngươi mau gióng chuông (x) cảnh
Ông ta nói xong đột nhiên xông lên, một chiêu ?Hắc long du tâm? đáng thẳng vào người Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải cười nhạt, nói:
- Võ công của ngươi còn chưa đủ hạ hầu, hãy kêu Thiên Minh ra đây, ta có lời hỏi với ông ta.
Vị hòa thương này thất kinh, nên biết với võ công của mình, trong Thiếu Lâm tự đã được các vị sư phó khen ngợi.
Âu Dương Hảo?i đột nhiên dùng tay trái khua một cái, đem vị hòa thượng này ném ra ngoài một trượng, quanh người rảo bước đi vào !
Keng keng keng ? keng ?
Chuông canh báo hiệu của Thiếu Lâm tự đã vang lên.
Tiếng chuông, ba tiếng ngăn một tiếng dài.
Âu Dương Hải biết đây là tín hiệu khẩn cấp khi Thiếu Lâm tự gặp phải sự cố nghiêm trọng, chàng cười thầm, nói:
- Ha ha ? một gã làm công trong bếp mấy tháng sau trở lại Thiếu Lâm tự lại làm cho họ kinh hãi trọng thể, ha ha ha ha ?
Chàng đột nhiên ngẩng đầu cười sằng sặc ?
Nội công của chàng cực cao, tràng cười đó sang sảng còn hơn cả tiếng chuông.
Âu Dương Hải vừa cười, thân mình cũng đã xông vào tự viện.
Thiếu Lâm tự trăm ngàn con đường lớn nhỏ chàng đã thuộc lòng, cho nên

chàng phóng đi không có gi ngăn trở.
Chàng vừa bay vèo qua một nóc nhà, đột nhiên một tiếng niệm Phật vang lên.
Mấy luồng kình phong mang theo tiếng gió vù vù đánh ập vào người Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải cười ha ha, song chưởng cách không đánh ra.
Kình đạo chàng đánh ra uy mãnh kinh người, tiềm lực chưởng phong bức thẳng ngoài mấy trượng. Trong bóng tối vang ra mấy tiếng rên đau đớn ?
Bốn hòa thượng mặc cà sa màu xám lảo đảo lùi lại ba bốn bước.
Âu Dương Hải không đánh họ nữa, thân mình bay vút sát qua mình họ, bay qua một viện lạc khác.
Chàng giống như xông vào chỗ không người.
Trong chốc lát Âu Dương Hải lần ngăn chặn đột kích, nhưng tất cả đều bị chưởng lực hùng hậu của chàng đánh bị thương.
Âu Dương Hải có ý muốn làm láo loạn nghiêng ngửa Thiếu Lâm tự một phen, cho nên đi không có mục tiêu, chàng phóng đi vô mục đích trong các viện lạc trùng trùng điệp điệp của Thiếu Lâm tự, gặp phải hòa thượng nào ngăn trở hoặc đột kích chàng bèn ra tay đả thương họ.
bởi vì lúc chàng động thủ cực kỳ ngắn ngủi mau lẹ, cho nên các hòa thượng chùa Thiếu Lâm đều không nhận ra chàng.
Lúc này tiếng chuông chùa Thiếu lâm vang lên còn dồn cập hơn.
Âu Dương Hải biết trận loạn náo này đã làm kinh động người trong toàn chùa, chàng ngửa đầu phát ra tiếng rú rùng rợn, bi thương.
Người chàng như tên bắn, bay thẳng đến quảng trường Tàng Kinh Các của chùa Thiếu Lâm.
Đột nhiên mấy bóng người đuổi theo nhanh như chớp.
Ngươi đi đầu chính là thủ tọa Đạt Ma Đường Thiếu Lâm tự. Thiên Ma thiền sư, hãy còn có bốn vị cao đệ Đạt Ma Đường.
Thiên Ma thiền sư vừa trông rõ Âu Dương Hải, trong lòng ông ta chấn động, sau đó cười lạnh lùng, nói:
- Hóa ra là đức phản đồ. Thiên Đàng có đương ngươi không đi, địa ngục không có cửa mà ngươi tự nhảy xuống, hôm nay ngươi chớ mong sống sót rời khỏi Thiếu Lâm tự nữa.
Âu Dương Hải nghe vậy đôi mắt bắn ra tia lửa căm thù, nhìn chằm vào người Thiên Ma.
Thiên Ma thiền sư thấy đôi mắt sắc bén của chàng, trong lòng hơi chấn động? Âu Dương Hải nhếch mép phát ra giọng cười lạnh như băng giá, nói:
- Thiên Ma đại sư đã lâu không gặp, hôm nay ta phải giáo huấn ông một phen.
Bốn đại đệ tự Đạt Ma Đường bên cạnh gầm lên, nói:

- Phản đồ ! Ngươi thật là vô pháp vô thiện, trông thấy trưởng tôn còn dám hỗn ?
Trong tiếng quát, bốn đại đệ tử Đạt Ma Đường lao mình tới.
Â Dương Hải cười nhạt nói:
- Ta không hề là người của thiếu Lâm tự, nói cái gì là phản đồ? Tôn trưởng? Ha ha ? Các người không phải là đối thủ của ta hãy còn không cút đi sớm.
Nói xong chàng lắc đôi vai lướt qua vòng vậy của bốn vị tăng, lao thẳng vào Thiên Ma tăng.
Thiên Ma tăng quát lớn:
- Thiết Hoàn, các ngươi lui lại.
Đôi tay ông ta đã nắm quyền thủ trước ngực nghênh đón Âu Dương Hải lao đến.
Âu Dương Hải thấy trong thế thủ của Thiên Ma tất có biến hoá quái qủy gì đây, đột nhiên chàng tung mình lên không hít một luồng chân khí xuống đan điền rồi chuyển người.
Cao thủ đến bậc này xuất thủ giao đấu nhanh như điện, Âu Dương Hải vừa rồi chuyển mình, Thiên Ma đại sư đánh đến bên người, không một tiếng động.
Âu Dương Hải xoay mình qua, Thiên Ma đại sư đã đến sát chàng trong vòng hai thước.
Thiên Ma đại sư cử song quyền vung ra với cú đánh này uy thế to lớn vô cùng một luồng kình phong tựa như núi băng nồ tung.
Âu Dương Hải cười nhạt, tay phải vỗ ra một chưởng, người lập tức tung mình nhảy ra sau.
Chợt nghe một tiếng quát trầm trầm:
- Sư đệ, đừng tiếp chưởng của hắn.
Thân mình Thiên Ma đại sư từ phía trước xông tới, đột nhiên như bị lực đạo nào đó ngăn cản, vội rơi xuống, chân đứng vững trên mặt đất, thân mình hãy còn lắc lư không ngừng.
Một bóng người áo xám nhảy tới, ông ta chính là Thiên Tuệ thiền sư của La Hán Đường.
Thiên Tuệ đại sư đi đến bên cạnh Thiên Ma hỏi:
- Sư đệ ! có phải bị thương không?
Chiếc áo dài trên người Thiên Ma thiền sư không ngừng rung động, cả một thân thể mềm nhũn.
Thiên Tuệ vội đưa tay dìu lấy mình Thiên Ma, đột nhiên một luồng nhiệt khí từ trên người Thiên Ma thiền sư truyền qua.
Thiên tuệ đại sư trong lòng thất kinh, tay trái khẽ rờ vào chán Thiên Ma thiền sư, cảm thấy da thịt nóng như lửa.
Bốn vị cao đệ Đạt Ma Đường thấy sư phụ bị thương dưới tay Âu Dương

Hải, đồng giận dữ gầm lên, lao thẳng vào Âu Dương Hải
Thiên tuệ đại sư quát lớn:
- Thiết Hoàn, bốn người các ngươi mau khiêng sư phụ về Tâm Thiền Đường.
Bốn người đệ tử Đạt Ma Đường nghe lời lập tức ngừng lại thế công, xoay lại díu thân mình mềm nhũn của Thiên Ma thiền sư vộ vã bước đi.
Thiên Tuệ thiền sư niệm phật nho nhỏ, nói:
- Âu Dương thí chủ, xin thí chủ hãy nghĩ đến lúc chúng ta cùng tương xư, hãy nói ra dụng tâm của thí chủ.
Âu Dương Hải ảm đạm nói:
- Đêm nay ta có ý lên Thiếu Lâm tự tầm thù, ra tay quyết không lưu tình, thiên Ma bị nội kình của ta đáng bị thương ?tiêu tâm mạch? trong kỳ Kinh Bát Mạch, phong tỏa huyết khí toàn thân.
Thiên Tuệ đại sư nghe vậy lập tức nói với tăng nhân phía sau:
- Mau đi đến Tâm Thiền Đường nói là Thiên Ma sư thúc bị người đánh bị thương tiêu tâm mạch.
Thiên tuệ thiền sư nói xong, sắc mặt đột nhiên trầm lại quay đầu đối diện với Âu Dương hải, hỏi:
- Đêm nay Âu Dương thí chủ xông bừa vào thiếu thất, liên tiếp đả thương hơn sáu mươi đệ tử, có thể nói là sự việc mấy trăm năm nay Thiếu Lâm chưa hề xảy ra, tuy lão nạp cảm niệm đến tình chúng ta đã từng cùng liên thủ đối phó với Bạch Hoàng giáo, nhưng cũng không thể bỏ qua tỗi lỗi của thí chủ đêm nay.
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Nhưng nếu đại sư là kẻ thù giết chết mẫu thân của ta thì ta cũng sẽ không tha ông.
Thiên Tuệ đại sư nghe vậy thất kinh, hỏi:
- Thí chủ, thí chủ nói gì?
Âu Dương Hải nói:
- Thiếu Lâm phái các người giết chết mẫu thân của ta và hơn hai mươi mạng người hàng xóm.
Lời chàng vừa dứt, đột nhiên ? Một tiếng quát lớn: - Chưởng môn đến.
Bốn vị tiểu sa di hòa thượng mi thanh mục tú dẫn trước một vị tăng nhân thân hình khôi vĩ, đoan chính tiêu sài, đi thẳng đến, vị tăng này chính là đương kim trưởng môn Thiếu Lâm tự - Thiên Minh thiền sư.
Thiện Tuệ đại sư quay đầu hành lễ với Thiên Minh thiền sư, nói:
- Người đêm nay loạn xông vào Thiếu Lâm chính là Âu Dương Hải, bốn tháng trước chay trốn khỏi Thiếu Lâm.
Đôi mắt Thiên Minh quét một vòng xung quanh nói:
- Chúng đệ tử lập tức bố trí trận La Hán một trăm linh tám người, đêm nay

tuyệt đối không để cho tên cuồng đồ này tiêu dao ngoài nghiêm luật.
Âu Dương Hải nghe vậy nhướng mày, chàng ứng tiếng quát lớn:
- Thiên Minh chưởng môn, ông đã sai khiến những người vừa đến Võ Thắng quan vâ Kỳ Vân sơn sát hại mẫu thân của ta, nếu ông không giao hung thủ ra đây, đêm nay tả phải dùng máu rửa Thiếu Lâm tự. Thiên Tuệ đại sư nghe vậy chấn động trong lòng, thầm nghĩ:
?Chẳng lẽ Thiếu Lâm tự đêm nay gặp phải một trường máu đổ hay sao??.
Thiên Minh chưởng môn quát lớn:
- Cuồng đồ, đêm nay ngươi đã sát thương sáu mươi đệ tử bổn tự, tạo thành một sự sỉ nhục cho chùa Thiếu Lâm mấy trăm năm nay, nếu không đem ngươi trừng phạt theo chính pháp thì đệ tử Thiếu Lâm vĩnh viễn không thể đi lại trên giang hồ võ lâm được. Chúng đệ tử tiến lên bắt lấy tên cuồng đồ này.
Thiên Minh vừa nói xong, trên quảng trườn tiếng niệm phật vang lên rầm trời.
La Hán trận đã phát động rồi, một trăm lẻ tám vị hòa thượng xung quanh, giống như một xe lớn từ từ lăn tới, dần dần khép chặt vòng vây.
La Hán trận này là một đại tuyệt nghệ của chùa Thiếu Lâm, La Hán trân có một trận Tiêu La Hán do ba mươi sáu người tổ chức thành, trân này có uy lực vô cùng, mấy trăm năm nay, phái Thiếu Lâm rất ít khi dúng đến đại La Hán trận.
Đêm nay Thiền Minh thiền sư vì thấy Thiên Ma sư đệ đã bị thương dưới tay chàng, biết Âu Dương Hải thân hoài tuyệt mỷ, mình cũng không chắc có thể bắt được chàng, cho nên vận dụng đến đại La Hán trận.
Âu Dương Hải tuy biết rõ sự lợi hại của La Hán trận, nhưng chàng có ý muốn thử La Hán trận nổi danh võ lâm này một tý xem có những ảo diệu gì.
Trận La Hán này vừa mới phát động, nếu từ ngoài nhìn chỉ thấy quần hùng tăng di động, ngang có tám người một hàng, công tám hàng, phân chia đứng bốn phái đông tây nam bắc, thẳng là bốn người một hàng, cộng mười hàng, cắm xuyên qua vị trí tăng nhân hàng ngang trừ những bước chân, thân pháp ra, không thấy chỗ nào kỳ lạ.
Nhưng Âu Dương Hải đứng ngay chính giữa thì không cảm thấy như vậy.
Tiếng quần tăng niệm phật vang trời, đầy dẫy một oai lực uy hiếp hồn phách của người.
Những tăng nhân đó lui tới giao thoa lẫn nhau, thay đổi cước bộ, tăng y bay phần phật làm người hoa cả mắt
Âu Dương Hải xem một hồi, chợt cảm thấy bóng người trước mắt biến ảo, đầu óc hôn mê, chàng trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ:
Quả nhiên La Hán trận này lợi hại vô cùng, hỏng rồi, ta phải phá trận này thế nào đây??
Chàng vừa hoảng loạn, huyết khí phù động, thân hình như muốn di động

theo cước bộ của những tăng nhân kia.
Thiên Minh thiền sư bên ngoài thấy sắc mặt khủng hoản của Âu Dương Hải trong bụng mừng rỡ, ông ta hô lên:
- Lập tức phát động thế công.
Thiên Tuệ đại sư xem xong, than thầm:
Vị thiếu niên nhân tài võ lâm này đêm nay ắt phải táng mạng trong La Hán trận rồi.
Thình lình ?
Âu Dương Hải giận dữ gầm lên, song chưởng đánh ra mãnh liệt.
Hóa ra một dãy tăng nhân phía bắc áp tới chàng.
Nào ngơ Âu Dương Hải vừa đánh chưởng ra dãy tăng nhân này đột nhiên lui lại.
Một dãy tăng nhân phái tây lao đến sát bên người nhanh như hành vân lưu thủy, một tăng nhân trước mặt đã đánh ra một chưởng ra.
Tốc độ biến hóa nhanh cùng cực, thật đáng kinh người.
Âu Dương Hải thất kinh, chàng vung mạnh tả chưởng ra đón đánh?
Nhưng tăng nhân này vừa thấy Âu Dương Hải giơ chưởng ra, thì lại thu chưởng lùi lại.
Tiếp theo ?
Dãy tăng nhân phía đông lại áp đến.
Trong chốc lát ?
Trên mình Âu Dương Hải liên tiếp bị trúng bảy chưởng, may mà nội công của chàng tuyệt cao, vân cương khí hộ thân, tuy là như vậy chàng cũng bị đánh cho khí huyết nhộn nhào, hai vai lắc lư.
Thiên Minh và Thiên Tuệ đại sư bên ngoài thấy vậy rấy kinh ngạc, họ rõ ràng trông thấy trên mình Âu Dương Hải bị trúng bảy chưởng sao lại còn có thể cầm cự được nữa?
Đạôt nhiên Âu Dương Hải vụt nghĩ đến chiêu ?Phan nguyên Qui chần? trong hai lưu chân kinh.
Cháng quát to một tiếng, song chưởng vung lên trong nháy mắt đánh ra mười ba đạo chưởng lực hùng mạnh vô biên, làm cho tăng nhân bốn phía đông tây nam bắc phải lùi lại ngoài hai trượng.
Âu Dương Hải đột nhiên ra thế bảo nguyên thủ nhất.? Bảo nguyên thủ nhất? là gì? là đứng yên một chỗ bất động, người không động ta không động, người động ta động trước. Chàng vừa mới ra thế, hít thở vài lần xong. lập tức não trí rõ ràng sáng tỏ, tiếng niệm chú nhiếp tâm thần của quần tăng đã không thể cảm nhiễm được chàng.
Âu Dương Hải thấy một tăng nhân hàng ngang đã xông tới, tức khắc Âu Dương Hải thân nhanh như ma qủy ập sát vào người tăng nhân này.
Vị tăng nhân này miệng phún máu tươi ngã lăn xuống đất mà chết.

Âu Dương Hải chợt lại đứng nguyên vị, đôi mắt khẽ khép lại, Thiên Minh Thiện Tuệ bên ngoài biên sắc, họ không nhìn ra Âu Dương Hải dùng thủ pháp nào đáng trúng vị đệ tử La Hán đó.
Tiếp theo đó, mất tiếng hư hự liện tiếp vang lên ?
Bốn vị tăng nhân đều đổ xuống.
Trong chớp mắt, tăng nhân trong La Hán trận đã có bảy vị bị đánh chết, bốn vị bị trọng thương, tuy lập tức có người xông lên, trận thức chưa loạn, nhưng chúng tăng nhân đã không dám áp đến nữa.
Đột nhiên một thanh âm sang sảng vang lên nói:
- Người này đã ngộ thấu được tinh hoa võ công, tinh lặng như nước, không gì có thể làm xáo động, La Hán trận tuy rằng uy lực cực lớn nhưng không thể đả thương được hắn ta, chưởng môn Thiên Minh đời thứ ba mươi bảy, ngươi mau phát lệnh cho La Hán trận lui lại để tránh khỏi thương vong thêm nữa.
Thiên Minh chưởng môn nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia vui mừng, nói lớn:
- La Hán trận, lập tức lui lại, chúng đệ tử thủ ngoài hai mươi trượng, đứng im chờ lệnh.
Mệnh lệnh của Thiên Minh vừa xuất, chúng đệ tử La Hán trận mồm niệm phật, từ từ lùi lại hai mươi trượng.
Tiến niệm phật vừa dứt, hơn một trăm vị tăng nhân nhưng thần đứng im tại chỗ, thần thái rất là trang nghiêm tiêu sái.
Âu Dương Hải lúc này vẫn ?bảo nguyên thủ nhất? đứng nguyên chỗ cũ.
Thiên Minh chưởng môn phát lệnh lui La Hán trận xong, cúi mình nói:
- Chưởng môn Thiên Minh đời thứ ba mươi bảy xin bái kiến bảy vị sư thúc bá Tâm Thiền Đường.
Âu Dương Hải nghe vậy đôi mắt đột nhiên mở bừng, chỉ thấy trên bậc đá Tàng Kinh các không biết từ lúc nào đã có bảy vị cổ tăng già nua đang ngồi xếp bằng.
Bảy người này chính là thất lão Thiếu Lâm, xưa nay chân không rời khỏi Tâm Thiền đường một bước.
Nên biết thất lão Tâm Thiền đường này chính là cao thủ thiếu Lâm trước một đời, tuổi tác mỗi vị bọn họ đều đã bảy tám mươi tuổi, võ công của thất lão có cao không, không ai biết, họ vô luận Thiếu Lâm tự xảy ra chuyện gì cũng đều không muốn nhúng vào, năm này qua năm khác tham thiền trong Tâm thiền đường.
Â u Dương Hải thấy thất lão Tâm Thiền đường trong bụng kinh hãi, nghĩ:
Nếu bảy tăng này xuất thủ bắt ta, thì nhất định ta không thể nào trốn thoát?.
Thất lão Tâm Thiền đường ngồi xếp bằng trên bực đá, đôi mắt nhắm nghiền, Thiên Minh với quần tăng cúi mình thi lễ với thất lão xong, Thiên Minh cất

giọng nói:
- Bẩm cáo bảy vị sư thúc bá, người này chính là một tên làm công nhà bếp của bổn tự, vào bốn ngày trước lễ Trung thu đại hiệu, hắn đã giết chết bốn vị đệ tử, đêm nay tìm đến Thiếu Lâm, trong một đêm đã làm hại bảy mươi mấy đệ tử bản phái. Người này liên tiếp mấy lần đánh giết đã có mối thù như biển với Thiêu Lâm ta, đêm nay nếu không bắt hắn lại, án theo môn quy xử tử, để tử Thiếu Lâm phái ta nay về sau không còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ nữa, kính thỉnh bảy vị sư thúc bá định đoạt.
Thất lão Tâm Thiền đường nghe xong vẫn không động tĩnh gì, hình như họ đều đã nhập định rồi v à kh ông nghe thấy lời của Thiên Minh.
Kỳ thực bọn Thiên Minh đâu biết thất lão Tâm Thiền đường đang dùng Mã Nghị Thần Công (công phu của kiến) để cùng nhau thương lượng vấn đền trọng đại này.
Sự quyết định vấn đề này, liến quan đến đại cuộc giang hồ võ lâm nay về sau.
Âu Dương Hải cũng biết thất lão Thiếu Lâm này nếu ra tay mình khó tránh khỏi cái chết.
Âu Dương Hải đột nhiên hét lớn:
- Thiên Minh chưởng môn, ông không giao trả hung thủ giết người ra ư?
Thiện Tuệ đại sư khẽ niệm A di đà phật, nói:
- Âu Dương thí chủ, vì sao thí chủ chỉ chích người trong bản phái giết gia nhân của thí chủ?
Âu Dương Hải quát:
- Chẳng lẽ ta ngậm máu phun người ư? Thiên Tuệ đại sư, ông hỏi Thiên Minh thì biết, ông ta phái người đến nhà ta bắt ta như thế nào? Hừ. Các người bái phật tụng kinh để che lấp hung thủ, thật không còn nhân tính, giết gia mẫu ta không kể, còn giết luôn bốn nhà hàng xóm bất hạnh, phụ nữ trẻ thơ già trẻ đều giết sạch, thủ đoạn vô nhân đạo này làm người trong thiên hạ bi phẫn giận dữ, các người cho rằng giết người phóng hỏa như vậy sẽ hủy đi chứng cứ, nhưng lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt, đã bị một người tiều phu trông thấy những gì xảy ra. Thiên Minh chưởng môn, nếu ông không giao hung thủ ra, Âu Dương Hải ta đêm nay dùng bao kiếm chém sạch thiếu Lâm tự từng cọng cỏ ngọn cây.
Âu Dương Hải đối với Thiếu Lâm tự vốn không có hảo cảm, cho nên với vụ án này chàng chỉ dựa vào một điểm nhỏ nhặt, mà cho rằng hung thủ đích xác là người của Thiếu Lâm không sai. Bởi vì chàng thám thính trong trấn, nghe người nói đêm trước khi vụ án xảy ra có mấy vị tăng nhân đi đến nhà mình.
Thiện Tuệ đột nhiên dùng ánh mắt nhìn vào mặt Thiên Minh, khẽ hỏi: - Chưởng môn sư huynh, có thật người trong phái đến nhà hắn? Thiên Minh khẽ gật đầu, nói:

- Hai tháng trước thật sự có Thiên Ma sư đệ và bốn vị đệ tử hàng chữ thiết đến nhà hắn, tróc nã hắn. Sư đệ có tin bốn vị đệ tử lại làm ra chuyện thảo khốc này không?
Thiên Tuệ đại sư hơi biến sắc hỏi:
- Bốn vị đệ tử đó hiện nay ở đâu?
Thiên Minh chưởng môn trầm giọng nói:
- Họ ra khỏi nhà đến hôm nay hãy còn chưa trở về, ta định một hai ngày nữa sẽ phái người đi tìm kiếm.
Thiên Tuệ nghe vậy biến sắc, than một tiếng nói:
- Thế thì chúng ta không thể biện hộ nữa rồi !
Thiên Minh trầm giọng nói:
- Tên cuồng đồ này liên tiếp gia hại biết bao nhiêu là đệ tử phái ta, chẳng lẽhãy còn muốn hắngiảng đạo lý nữa ư?
Thiên Tuệ nói:
- Chưởng môn sư huynh, danh hiệu thiếu Lâm trên giang hồ luôn luôn là lãnh tụ các phái trên thiên hạ, nếu đệ tử phái ta thực sự làm ra chuyện rợn người ấy, thì một khi truyền ra thì danh dự Thiếu Lâm lập tức tiêu tan mất hết, bị võ lâm thiên hạ nguyền rủa suốt đời.
Mặt Thiên Minh phủ một lớp băng sương nói:
- Chúng ta chỉ cần đem tên cuồng đồ này giết đi thì chẳng lẽ nhân sĩ giang hồ biết chuyện đó được hay sao?
Thiên Tuệ đại sư nghe vậy nội tâm đau xót vô cùng, ông không ngờ sư huynh của mình lại tàn ác như vậy.
Thiên Minh khẽ thở dài:
- Vi danh dự của bổn phái, chúng ta không thể không làm như vậy. Thiên Tuệ ngao ngán nói: - Sư huynh là chưởng môn đời thú ba mươi bảy của bản phái, nhất thiết đều do sư huynh chủ định.
Chỉ nghe Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, quát lớn:
- Thiên Minh chưởng môn, ông không muốn giao hung thủ ra đây hay sao?
Thiên Minh trầm giọng quát:
- Cuồng phu, ngươi liên tục giết hại đệ tử của bổn phái, lại còn ngậm máu phun người.
Âu Dương Hải giận dữ quát:
- Chứng cứ rõ rành rành, chẳng lẽ ta lại nghi oan người tốt?
Thiên Minh quát:
- Im mồm ! ngươi xúc phạm đến mấy đại tội của bản phái, sắp chết đên nơi hãy còn không khoanh tay chịu trói thì còn đợi đến lúc nào?
Âu Dương Hải ngẩng đầu phát ra tràng cười bi tráng, thê lương.
Tay phải rút kiếm, soạt một tiếng rồng hú hổ gầm, thanh qui kiếm đã ra khỏi vỏ, một luồng hàn quang màu xanhchiếu lên mặt chàng, lộ ra vẻ sát khí rợn

người.
Thiên Tuệ miệng niệm A di đà phật, nhẹ bước đi thẳng tới Âu Dương Hải nói:
- Âu Dương thí chủ, thí chủ muốn gia hại người khác, đầu tiên phải giêết lão nạp này.
Âu Dương Hải cười nhạt, nói:
- Thiên Tuệ đại sư, ta biết ông nhân từ, rộng rãi, oan có đầu, trái có chủ, Âu Dương Hải chỉ muốn giết hung thủ giết người, nếu các người có thể giao ra đây thì tuyệt đối ta không gia hại bất cứ ai.
Thiên Tuệ đại sư nói:
- Không biết Âu Dương thí chủ có chứng cớ gì, nói đệ tử bản phái là hung thủ giết người? Â Dương Hải lạnh lùng nói:
- Chứng cứ? Đã đủ lắm rồi, thứ nhất Âu Dương Hải ta bình sinh chỉ có dây mơ rễ má với phài Thiếu Lâm, thứ hai cố cư của ta chỉ có phài Thiếu Lâm các người biết, thứ ba Thiếu Lâm tự đã thực sự phái ra bốn đệ tử đến nhà ta, tổng hợp các lý do ấy lại thì đích xác đệ tử Thiếu Lâm làm ra chuyện này.
Thiên Tuệ niệm phật một tiếng, nói:
- Âu Dương thí chủ, thí chủ có thể đợi lão nạp điều tra vụ án này cho ra chân tướng rồi hãy quyết định được chứ?
Chợt nghe Thiên Minh chưởng môn nói to:
- Thiên Tuệ đại sư đời thứ ba mươi bảy tiếp lệnh, lập tức bắt lấy tên phản đồ này.
Thiên Tuệ nghe vậy quay mình hướng Thiên Minh thi lễ nói:
- Thiên Tuệ tiếp lênh.
Sau đó quay lại nói với Âu Dương Hải:
- Lão nạp không thể không lãnh giáo thí chủ vài chiêu tuyệt học. Âu Dương Hải đột nhiên nâng kiếm đứng thẳng thản nhiên nói: - Binh khí không có mắt, đại sư phải chú ý.
Thiên Tuệ đại sư võ công tuyệt cao, ông nhìn Âu Dương Hải nâng kiếm đứng thẳng, than thầm: ?Thiên Tuệ đêm nay chết mà không hận rồi?? Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy ?
Chột nghe thất lão Tâm thiền đường trên bực đá người ngoài cùng bên phải lên tiếng:
- Tư thế cầm kiếm của người này chính là ?ngư kiếm thuật khởi thủ thức? cực kỳ thượng thừa, hàm chứa trong đó biến hóa vô cùng, sát khí ghê gớm kỳ dị, Thiên Tuệ ngươi không phải là địch thủ của hắn, mau lùi lại.
Thiên Tuệ đại sư đã từng thấy qua võ công của Âu Dương Hải, ông thừa biết mình không phải là địch thủ của chàng, sự việc ông ra giao đấu là bất đắc dĩ vì không dám kháng lại mệnh lệnh.
Thiê Minh chưởng môn nói:

- Sao bảy vị sư thúc bá không ra tay, các đệ tử đành phải liều thôi.
Tâm Thiền đường thất lão đột nhiên mở bừng mắt, mười bốn đạo thần quang sắc như lưỡi dao nhìn chằm chằm người Âu Dương Hải họ từ từ đứng dậy.
Thiên Minh thấy vậy đã biết thất lão sắp xuất thủ, kêu lên:
- Thiên Tuệ lùi lại.
Thiên Tuệ đại sư hư trút được gánh nặng lùi lại.
Âu Dương Hải cầm kiếm đứng thẳng, bất giác quay mình lại đối diện với thất lão trên bực đá thầm nghĩ:
?Dù rằng địch không nổi Thiếu Lâm thất lão nhưng cũng phải liều mạng một phen, nếu mình không cách nào báo thù được thì có chết ở đây?
Ngay lúc đó ?
Âu Dương Hải bỗng nghe trong tai một thanh âm rõ ràng, kêu rằng:
- Âu Dương Hải thất lão đã nhìn ra lai lịch chiêu thức của ngươi, họ sắp kêu Thiên Minh chưởng môn, hiệu lênh Thiên Sơn tăng xuất thủ bắt ngươi ?
Thanh âm vừa dứt, chợt nghe lão tăng bên phải trong thất lão từ từ nói:
- Thiên Minh, võ công của người này rất kỳ dị, trong bổn tự đại phái chỉ có một người có thể phá được chiêu thức của hắn.
Thiên Minh nói to: - Kính xin đại sư bá chỉ thị.
Tinh thiền lão tăng nói:
- Người đó chính là Thiên Sơn tăng sư huynh của ngươi, ba mươi mấy năm nay thi6en Sơn đã học được tinh tuý của võ học, ngươi mau dùng Lục ngọc trượng chí cao vô thượng của bổn môn truyền lệnh Thiên Sơn sư điệt đến đây.
Thiên Minh nghe lời cất bước đi ngay.
Âu Dương Hải nghe thấy giọng nói truyền âm nhập mật kia biết ngay là giọng nói của Thiết Địch quái hiệp, chàng kinh thầm, làm sao mà lão nhân gia cũng xuất hiện ở Thíâu Lâm tự?
Lúc này lại vang lên giọng nói của Thiết Địch quái hiệp:
- Âu Dương Hải, ngươi không đi còn đợi lúc nào, Thiên Sơn tăng là bạn chí giao hảo hữa của ta, ông ta mà tới đây thì ngươi toi mạng.
Âu Dương Hải nghe vậy, hú lên một tiếng phi thân lên không.
Đột nhiên một vị lão tăng cuối cúng trong thất lão là Tĩnh Thổ cười nhạt nói:
- Tâm Thiền thất lão ở đậy, ngươi có thể chạy được ư?
Nói xong, Tĩnh Thổ lão tăng đã phi thân tới chém xuống một chưởng.
Thiếu Lâm đời thứ ba mươi sáu đều dùng thứ bậu chữ ?Tĩnh?, người chưởng môn đời này là Tĩnh Công đại sư, còn thất lão này là: Tĩnh Thiền, Tĩnh Tâm, Tĩnh Kim,Tĩnh Mộc, Tĩnh Thuư, Tĩnh Hỏa, Tĩnh Thổ.
Thân mình Âu Dương Hải bay lên không chợt cảm thấy chưởng phong réo sau lưng, giật mình đảo người, thanh qui kiếm một chiêu ?Nghinh Phong đoạn thảo? chém ngược lại sau, còn thân người bay xuống ngoài ba trượng.

Chỉ nghe thấy Tĩnh Thổ lão tăng nói:
- Kiếm thuật của ngươi khá lắm, tiếp thêm mấy chưởng của lão tăng thử
Nói xong, chân khẽ đạp xuống tưng người bay tới.
Âu Dương Hải thấy thân hình của Tĩnh Thổ lão tăng nhanh như ma qủi, trong lòng kinh hãi, tung kiếm đánh xéo ra một chiêu ?Phi bảo lưu truyền?, mũi kiếm đâm thẳng vào ngực trái của kẻ địch, ngầm giấu sự biến hóa của một chiêu ?Đảo chuyển âm dương?, chỉ cần Tĩnh thổ lão tăng nhượng một chiêu lập tức sẽ biến đâm thành quét ép địch phải lùi.
Ai ngờ tĩnh thổ lão tăng không tránh chiêu thế, tả chưởng chụp lấy cổ tay chàng uy thế mãnh liệt bức dừng ngay thế kiếm, hữa chưởng một chiêu ?Trực khấu thiên môn?, chém thẳng xuống. Chưởng này uy mãnh tuyệt luân, áo của các hòa thượng xung quanh đều bay phần phật.
Trong tai Âu Dương Hải nghe giọng nói của Thiết Địch quái hiệp, nói:
- Âu Dương Hải, thất lão nếu đồng thời ra tay thì cả ta cũng khó địch nổi. Sao ngươi còn dám đánh lâu? Mau rút vào phía Tàng Kinh Các.
Âu Dương Hải nghe lời, thân mình vùng mạnh bay ra sau.
Đột nhiên hai đệ tử La Hán đường bộ tới.
Tà áo xanh của Âu Dương Hải phiêu động tả chưởng duỗi ra rồi rút lại, rồi nghe hai tiếng kêu rú, hai đệ tử La Hán đường mỗi người đều trúng một chỉ, ngã oạch xuống đất.
Thất lão Tĩnh Hỏa lão tăng quát to một tiếng, phất tay áo, một luồng kình phong từ tay áo cuốn ra ?
Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, cả người và kiếm hóa thành một đạo thanh quang bay vút về phía hai lão tăng.
Đây là thuật ngự kiếm tối cao trong kiếm pháp, lúc công lực tới mức hỏa hầu thuần thanh thì có thể sát thương người ngoài mười trượng, nhưng công lực hỏa hầu của Âu Dương Hải hãy còn nông cạn, chỉ có thể miễn cưỡng sử được thân kiếm hợp nhất.
Dù không đủ hỏa hầu nhưng thần công chí cao của thuật ngự kiếm này của chàng uy thế cũng to tát vô cùng. Tĩnh thổ, Tĩnh Hỏa hai lão tăng chỉ cảm thấy một luồng hàn quang cuộn theo gió kiếm ập đến, không thể nào xuất thủ chống đỡ được, bất giác tâm thần chấn động ?
Hai lão tăng đồng thời tung ra hai luồng chưởng phong cương mãnh vội vã cản lại kiếm khí đang đánh tới, muợn thế trầm chân khí xuống đan điền, thâu kình đạo lại, chân rơi xuống đất nhảy lùi lại phía sau một trượng xa.
Âu Dương Hải một kiếm bức lùi hai lão tăng, liền chuyển người lướt đi mấy trượng, chạy nhanh đến phía Tàng Kinh Các.
Tĩnh Thổ, Tĩnh Hỏa, Tĩnh Thuư, Tâm Thiền đường thất lão, đã có ba lão xuất thủ đuổi theo.
Lúc này tám người đệ tử La Hán đường đứng thành hàng ngang cản đường

đi của Âu Dương Hải. Â u Dương Hải gầm lên một tiếng, cả người và kiếm hóa thành một đạo cầu vồng phóng vọt ra.
Tám vị tăng này là cao đệ đời thứ ba mươi tám nhưng họ làm sao cản được thế kiếm này, hai vị tăng tránh né hơi chậm, hai cánh tay đứt lìa, kêu lên thê thảm, máu phun tung téo.
Nhờ một thế ngăn cản này, Tĩnh Hỏa, Tĩnh Thuư đã đuổi tới.
Tĩnh Hỏa vận công phóng thẳng một chưởng vào lưng Âu Dương Hải. Tĩnh Thủy lại dùng chiêu ?Phi Ưng bắt Thỏ ? cách không ập xuống. Âu Dương Hải nhảy lẹ sang bên phải, Âu Dương Hải không dám đối đòn, tung mình nhảy vọt lên ?
Một chân cuồng phong cuốn vèo qua thân chàng trong gang tấc, may mà không đánh trúng.
Vừa mới tránh khỏi chưởng lực của Tĩnh Thổ thì tĩnh Thủy, Tĩnh Hỏa lại bổ tới sau lưng, một tả chưởng ?Thần long thám trảo? bổ uống đầu, một hữa chưởng ?Phán quan phiến bạc? chộp vào cổ tay.
Âu Dương Hải lắc cổ tay, kỳ chiêu đột nhiên xuất ra ?
Thanh qui kiếm như đâm như chém, hoa ra chiêu này chính là chiêu chưởng thức trong Hải lưu chân kinh, chàng đột ngột biến thành kiếm thực thi triển ra. Chỉ thấy hàn quang lưu động, đâm nhanh vào ba đại yếu huyệt ?Huyền cơ?, ?Đường môn?, ?Tương đài? của Tĩnh Hỏa tăng.
Chiêu này kỳ ảo không thể tả, dù là Tĩnh Hỏa thân hoài tuyệt học cũng không giải được, lão tăng vội thu thế công, gấp rút nhảy lùi lại ba bước.
Âu Dương Hải tuy đánh lùi được Tĩnh Hỏa lão tăng, nhưng không cách nào tránh khỏi một đòn cấu vào uyển mạch cổ tay trái của Tĩnh Thủy lão tăng.
Chính ngay lúc đó, Âu Dương Hải chợt cảm thấy một luồng khí lực mềm mại đẩy thân mình nhảy ra ba bước, may mắn tránh được đòn của Tĩnh thũy lão tăng.
Âu Dương Hải biêết là Thiết Địch quái hiệp ngầm giúp đỡ, trong lúc gấp rút chàng nảy ra ý, nhân tiên chém vút ra một kiếm rồi hảy lên mược lực kiếm phong thi triển tuyệt học ?Lăng không hư độ? bay véo ra ngoài bảy tám trượng. Tĩnh Thổ, Tĩnh Hỏa, Tĩnh Thủy, tam lão muốn xông lên truy đuổi, đột nhiên một luồng tiềm lực mềm mại cản ngăn trước người họ, ba người kinh nghi thầm, ai nấy đếu phóng chưởng đánh tan tiềm lực kỳ dị kia xong, thì chỉ thấy Âu Dương Hải liên tiếp tung mình mấy cái, thân hình mất hút trong ánh trăng.

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 10
THANH ĐẠO MINH TUYỂN CHỦ

Tam lão hãy còn muốn đuổi theo, chợt thấy bọn tứ lão Tĩnh Thiền chạy lên, nói: - Người này một thân võ học, thế gian hiếm thấy nhưng công lực hãy còn chưa đến hoả hầu, qua vài năm nữa chúng ta chúng ta khó mà bì nổi hắn. Nghe nói hắn và Thên Sơn sư điệt tương xử với nhau rất thân, có thể Thiên Sơn sư điệt biết lai lịch người này.
Đột nhiên sắc mặt của Tĩnh Thiền lão tăng vụt biến đổi mười phần âm trầm, ngửa mặt nhìn lên mặt trăng trên trời, ngẩn ngơ đến xuất thần.
Sự chuyển biến thái độ này làm cho sáu lão kia ngạc nhiên, họ đều biết sư huynh đã luyện được tâm hồn như nước lặng, hỉ nộ ai lạc trước giờ không hề hiện lộ ra ngoài.
Qua một khắc, Tĩnh Thiền lão tăng can dặn rằng:
- Tĩnh Hoả sư đệ, đệ nói lại với Thiên Minh sư điệt xuất hết đệ tử Thiếu Lâm hàng chữ Thiết, nội trong vài ngày phải tìm được Âu Dương Hải, bắt sống là tốt nhất, đánh chết cũng được. Tĩnh Tâm, Tĩnh Kim, Tĩnh Mộc, Tĩnh Thuư, Tĩnh Thổ năm vị sư đệ, chúng ta chia nhau đuổi theo.
Ông ta vừa phát lệnh, cả Thiếu Lâm Tự đã s»n sàng lên đường. Lại nói, Âu Dương Hải chạy như bay ra khỏi chùa, nhắm hướng con thần câu của mình chạy đến.
Chàng phi thân nhảy lên Ô Vân Thần Câu, nhắm thẳng hướng núi mà chạy?
Con ngựa thiên lý thần câu này phóng bước dồn dập, thật như con thần long chơi giỡn trên không, trong nháy mắt đã phi qua mấy ngọn núi.
Trong lúc chạy như giông như gió, Âu Dương Hải đột nhiên cảm thấy phía sau yên ngựa hình như có một người?
Chàng kinh hãi ghê gớm, tay trái đánh mạnh ra một chưởng? Ai ngờ chưởng vừa đánh ra, phía sau chẳng có tiếng gì cả.
Lúc thế chưởng của chàng đánh ra, chàng đưa mắt lẹ làng liếc ra sau một cái?
Chàng vừa liếc thấy liền vô cùng kinh hãi?
Hoá ra đuôi con ngựa Ô Vân Thần Câu một người đang nắm lấy. Âu Dương Hải muốn lên tiếng quát hỏi?
Chợt nghe người ấy nói:
- Ngươi cứ phi ngựa về phía trước, Thiếu Lâm Thất Lão đã chia đường đuổi theo rồi.

Âu Dương Hải nghe vậy vừa kinh vừa mừng?
Mừng là vì giọng nói của người này là Thiết Địch Quái Hiệp.
Kinh là vì ngựa đã chạy nhanh như thế mà Thiết Địch Quái Hiệp lại có thể nắm được đuôi ngựa, dựa vào lực của lông đuôi mà phi hành chân không chấm đất, khinh công tuyệt cao này trên đời chỉ có một.
Âu Dương Hải đã từng thấy qua Vân Trung Nhạc, Cổ Thiên nhân viên, khinh công của hai người này tuy có thể nói là thiên hạ khó kiếm, nhưng nếu so sánh với Thiết Địch Quái Hiệp thì hãy còn kém một bực.
Ô Vân Thần Câu phi một giờ, đã chạy được hơn bốn mươi dặm Âu Dương Hải chọn một khe núi xa khuất, mới dừng ngựa lại
Chàng tung mình xuống ngựa, đảo mắt nhìn phía sau đuôi ngựa không còn thấy Thiết Địch Quái Hiệp nữa.
Đột nhiên Ô Vân Thần Câu khẽ hí lên một tiếng, bốn vó khẽ giơ lên, đầu ngựa gật gật liên tục, đi thẳng tới một phiến đá bên trái.
Âu Dương Hải quay đầu nhìn.
Trên phiến đá nọ có một người ngồi xếp bằng, ông ta bịt mặt bằng khăn xanh, râu dài quá ngực, trong tay cầm một cây sáo bằng thép đen bóng.
Ông ta chính là Bắc hiệp trong Ngũ Kỳ, Thanh Cân Thiết Địch Quái Hiệp.
Ô Vân Thần Câu chạy đến bên cạnh Thiết Địch Quái Hiệp, hí lên khe khẽ, dùng đầu chuyển qua chuyển lại trên người ông ta, coi bộ rất thân.
Âu Dương Hải thấy vậy kinh nghi không ngớt, nên biết Ô Vân Thần Câu linh thông tính người, đối với người lạ xưa nay không dễ gì gần gũi, con ngựa này đối với Thiết Địch Quái Hiệp tốt như thế, chẳng lẽ bảo mã cũng biết được đại hiệp ?
Chỉ thấy Thiết Địch Quái Hiệp đưa tay khẽ vuốt lên mặt ngựa:
- Ô Vân, ngươi đã chọn chủ khác rồi, không nên thân thiết như vầy để chủ ngươi khỏi ghen ghét, hãy mau qua bên kia ăn cỏ, ta có lời muốn nói với chủ ngươi.
Ô Vân Thần Câu nghe vậy nhẹ nhàng sải bốn vó chạy đi. Âu Dương Hải đứng ngẩn ngơ tại đó?
Trong đầu chàng loé lên một tia sáng, chàng buột miệng nói: - Sư phụ, sư phụ là?
Thiết Địch Quái Hiệp lắc tay ngăn trở câu nói của Âu Dương Hải, trầm giọng quát: - Âu Dương Hải !
Tiếng quát này của ông ta oai nghiêm, tiêu sái khôn tả. Âu Dương Hải nghe thấy, giật mình ngước nhìn lên?
Mục quang của chàng và đôi mắt sắc bén của Thiết Địch Quái Hiệp vừa tiếp xúc, bất giác chàng vội cúi đầu xuống. Trong lòng Âu Dương Hải thấp thỏm không yên, chẳng lẽ mình đã làm sai chuyện gì ?
Âu Dương Hải nói nhỏ:

- Sư phụ, người khoẻ chứ ?
Nói xong cung kính thi lễ với Thiết Địch Quái Hiệp. Thiết Địch Quái Hiệp chậm rãi nói:
- Ngươi đã đả thương bao nhiêu người của chùa Thiếu Lâm ?
Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, hoá ra ông ta đến đây là để chỉ trích mình giết hại người của Thiếu Lâm Tự.
Âu Dương Hải run run nói:
- Gia mẫu đệ tử bị người của Thiếu Lâm Tự giết? Thiết Địch Quái Hiệp đột nhiên thở dài nói: - Máu đổ đêm nay là do sai sót của lão. Ôi? Ông ta ngẩng đầu thở dài.
Trong tiếng thở dài này?
Đầy dẫy những thống khổ, bi thương, thê lương khôn xiết. Âu Dương Hải nghe vậy lại giật mình, nói thầm:
?Vì sao sư phụ nói máu đổ đêm nay là sai sót của người, đây là ý gì ??. Đôi mắt Thiết Địch Quái Hiệp nhìn vào mặt Âu Dương Hải, chậm rãi nói: - Người đàn bà dưới chân núi Kỳ Vân Sơn tại Võ Thắng Quan, không phải là mẫu thân sinh ra ngươi, mà là người thị tỳ thân thiết của mẫu thân ngươi.
Âu Dương Hải thất kinh lắp bắp nói:
- Bà? bà ấy không phải là mẫu thân của đệ tử, có? thật không ? Kỳ thực Âu Dương Hải hiện tại đã biết đích xác mình có một bí mật về thân thế lạ lùng mà không thể nói cho người khác, vốn chàng thấy lời di ngôn được viết từ máu tươi, trong bụng vẫn không tin, nhưng giờ nghe Thiết Địch Quái Hiệp nói, chàng hoàn toàn tin rồi.
Trong nháy mắt?
Chàng nhớ lại những bí mật khó giải thích trước kia, bây giờ đều rõ rồi. Như Lý Xuân Hồng nói: - Mình từ nhỏ đã luyện qua một môn nội công thần bí. Như vị Thiết Địch Quái Hiệp này, vì sao bao lần giải cứu mình, giúp đỡ mình, hiển nhiên ông ta biết rõ thân thế của mình.
Thiết Địch Quái Hiệp khẽ thở dài, nói:
- Ngươi từ nhỏ đã được ta giải cứu, giao cho người thị tỳ của mẫu thân ngươi nuôi dưỡng cho đến lớn, đây là sự việc hoàn toàn có thực, làm sao mà giả được?
Âu Dương Hải buồn bã nói:
- Thế thì phụ mẫu thân sinh của đệ tử là ai ? Họ hãy còn sống trên đời này không ?
Thiết Địch Quái Hiệp than rằng:
- Điều này thì bây giờ ta không thể nói cho ngươi rõ. Nhưng ta có một túi gấm, bên trong có một tờ giấy, viết tên của cha mẹ ngươi và một số chuyện?
Ông ta nói xong, đột nhiên rút tử trong người ra một túi gấm, ném nhẹ cho Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải đưa tay đón lấy túi gấm, chỉ nghe Thiết Địch Quái Hiệp dặn:
- Cái túi gấm này bây giờ ngươi không được mở ra, phải đợi đến lúc có người muốn lấy kim tiền này, mới có thể mở ra, hoặc là?
Đột nhiên Thiết Địch Quái Hiệp vung tay trái, một tia sáng bắn qua. Âu Dương Hải đưa tay tiếp lấy, đó là một đồng tiền vàng chế từ vàng nguyên chất, to nhỏ y như đồng tiền bình thường khác, nhưng trên chính diện có khắc bốn chữ ?Minh Âm Kim Tiền?. Mặt sau khắc bốn chữ ?Thiết Địch Quái Hiệp?.
Âu Dương Hải bị những sự việc kỳ diệu này làm cho ngẩn ngơ.
Vì sao muốn biết cha mẹ mình là ai thì phải phiền phức như thế này, đây là ý gỉ ?
Nhưng sự việc mà Âu Dương Hải bình sinh đã gặp, tất cả đều là một bí mật vô cùng?
Lúc chàng giải được một bí mật trước? Một bí mật mới lại len vào đầu óc chàng. Thiết Địch Quái Hiệp nhìn chàng một cái nói:
- Có phải ngươi cảm thấy chuyện này quá kỳ quái phải không ? Âu Dương Hải gật đầu nói: - Đệ tử không thể hiểu được nguyên nhân trong đó, kính thỉnh sư phụ giải thích cho.
Thiết Địch Quái Hiệp than rằng:
- Âu Dương Hải, ta nói cho ngươi rõ, cha mẹ của ngươi là danh nhân võ lâm giang hồ khi xưa, bởi vì trong đó có nhiều ân oán liên miên không dứt, cho nên hôm nay ngươi mới khổ cực như vậy. Ôi?
Ông ta thở dài buồn bã, nói:
- Nếu không phải lão và cha mẹ ngươi kết nghĩa kim lan thì hôm nay ngươi vẫn là một người bình thường, cungc không có khổ não như vầy. À, lão làm như vầy không biết là thương ngươi hay là hại ngươi ?
Âu Dương Hải rơi nước mắt, quì xuống nói:
- Ơn sư phụ bồi đắp, cả đời Âu Dương Hải khó quên.
Tay trái Thiết Địch Quái Hiệp khẽ phất, một luồng tiềm lực mềm mại tuôn ra nâng Âu Dương Hải dậy, nói: - Hài nhi, ngươi cứ làm theo lời của ta, đợi có người đòi Minh Âm Kim Tiền, ngươi mới có thể mở túi gấm trước mặt người đó, nếu không thì vĩnh viễn ngươi không thể biết bí mật của cha mẹ ngươi.
Âu Dương Hải nghe vậy liền hỏi:
- Vì sao đệ tử mở túi gấm trước thì không thể biết được bí mật của cha mẹ ?
Thiết Địch Quái Hiệp nói:
- Với bí mật ân oán trên giang hồ của cha mẹ ngươi cực kỳ phức tạp lạ lùng, lão cũng không được tường tận lắm. Chuyện trong thiên hạ không chuyện kỳ lạ nào không có, nhưng không có chuyện nào ly kỳ, phức tạp hơn chuyện này.

Âu Dương Hải vốn muốn tự mở túi gấm ra, nghe vậy giật mình, nghĩ:
Nếu là như vậy ta tuyệt đối không thể mở túi gấm ra trước. Nhưng?
Âu Dương Hải lại hỏi Thiết Địch Quái Hiệp:
- Sư phụ, đệ tử còn một chuyện không hiểu, nếu không có ai đòi Minh Âm Kim Tiền thế thì vĩnh viễn không thể mở túi gấm ư ?
Thiết Địch Quái Hiệp ngẩng đầu nhìn trời không, chậm rãi nói:
- Đã hai mươi năm rồi, ta đã đúng lời ước hẹn, trong năm nay giao chongươi túi gấm?
Câu nói sau vì quá nhỏ, Âu Dương Hải không nghe thấy, chàng muốn vận nội công để nghe trọn, đột nhiên Thiết Địch Quái Hiệp nói: - Nếu đến tiết đoan ngọ năm sau, vẫn chưa gặp người đòi Minh Âm Kim Tiền thì ngươi hãy mở ra vào giờ tý, sau đó theo trong đó đi tìm người. Nhưng ta muốn nói với ngươi trong thời gian này ngươi phải nỗ lực luyện tập võ công, tương lai sẽ có chỗ dùng.
Âu Dương Hải biết mình có cha mẹ thân sinh khác, trong lòng chàng đã thấp thoáng cảm thấy cha mẹ có thể đã chết rồi, và mang theo cả huyết thù phức tạp.
Chàng nghe lời của Thiết Địch Quái Hiệp nói, âm thầm quyết định: ?Từ nay về sau ta nhất định phải nỗ lực luyện tập võ công?.
Thiết Địch Quái Hiệp than rằng:
- Bởi vì ta trước đây không nói cho ngươi rõ những chuyện này, làm cho ngươi nộ nhận người trong phái Thiếu Lâm giết hại mẫu thân nuôi dưỡng ngươi, tạo thành mối thù hận không thể giải giữa ngươi và phái Thiếu Lâm. Ôi?
Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh hỏi:
- Sư phụ, người sát hại nghĩa mẫu của đệ tử không phải là người của phái Thiếu Lâm ư ?
Thiết Địch Quái Hiệp lắc đầu nói: - Không phải.
Âu Dương Hải nói:
- Xin sư phụ có thể chỉ rõ hung thủ giết nhũ mẫu, để đệ tử báo thù, trả lại phần nào ơn nuôi nấng của lão nhân gia ?
Thiết Địch Quái Hiệp trầm giọng nói:
- Hung thủ về sau ngươi sẽ biết, bây giờ ngươi không cần hỏi. Âu Dương Hải nói:
- Đệ tử hãy còn nhiều chuyện không hiểu, không biết sư phụ có thể giải đáp không ?
Thiết Địch Quái Hiệp chậm rãi nói:
- Trong thiên hạ không có một chuyện nào mà người ta không hiểu, chuyện hiện nay ngươi không hiểu, chỉ cần qua một thời gian chờ đợi thì sẽ rõ, cũng có thể nói thiên hạ không có chữ ?bí mật?.

Âu Dương Hải hỏi:
- Sư phụ trước kia có nói, đệ tử có hai sư tư đồng môn, không biết là vị nào ?
Thiết Địch Quái Hiệp đột nhiên cười ha hả nói:
- Họ nói ta đã chết rồi, nhưng ta vẫn còn sống trên trần gian. Đã như thế thì ngươi bất tất phải nói cho họ rằng ta vẫn còn sống.
Âu Dương Hải than:
- Không ngờ sư tư muội của đệ tử lại là hai vị kỳ nữ Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng?
Thì ra Âu Dương Hải thấy tình cảm giữa con Ô Vân Thần Câu và Thiết Địch Quái Hiệp chàng đã ngầm đoán ra vị Thiết Địch Quái Hiệp này có thể là ân sư của chị em nhà họ Lý.
Thiết Địch Quái Hiệp nói:
- Tình hình hiện nay ba người các ngươi bay nhảy trên giang hồ lão rất mừng, mong ba người các ngươi đừng phụ tấm lòng tài bồi của ta.
Quái Hiệp trả lời như vậy, hiển nhiên Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng là đệ tử của ông ta. Âu Dương Hải nói: - Sư phụ yên tâm, ba người bọn đệ tử tuyệt đối không phụ ân đức dạy dỗ của sư phụ.
Nói xong, Âu Dương Hải quì xuống nói:
- Xin sư phụ tha thứ, Hải nhi biết trước đây đã sai lầm. Thiết Địch Quái Hiệp gật đầu nói:
- Biết sai thì có thể sửa, phải nên làm điều thiện. Ngươi đứng dậy, từ nay về sau ngươi lúc nào cũng phải bảo vệ người của Thiếu Lâm, mối thù hôm nay từ từ giải được.
Âu Dương Hải hỏi:
- Sư phụ, đại nghiệp đối kháng Bạch Hoàng Giáo của các đệ tử không biết sư phụ có thể chỉ thị thêm không ?
Thiết Địch Quái Hiệp nói:
- Nhất thiết do các ngươi chủ định, ta không can thiệp chuyện của các ngươi, nếu Bạch Hoàng Giáo Chủ xuất hiện ở giang hồ, ta sẽ tự xuất hiện. Hải nhi, ngươi mau trở về hiểm cốc, ta đi đây.
Nói xong, Thiết Địch Quái Hiệp từ từ đứng dậy, thân hình vừa nhích động đã đi biệt tăm.
Âu Dương Hải thấy ông rời khỏi, trong lòng cảm khái khôn xiết?
Chàng cảm thấy tuy sư phụ đi khỏi, nhưng kỳ thực ông ta vẫn ở bên mình, bởi vì nhất cử nhất động của mình ở trên giang hồ, hình như đều không thoát khỏi tai mắt của ông.
Ông thật là thiên hạ đệ nhất kỳ nhân, luôn luôn thần bí. Âu Dương Hải cầm trong tay đồng Minh Âm Kim Tiền và cái túi gấm, lật qua lật lại khi nhìn ngắm, trong đầu nhớ lại những lời nói của Thiết Địch Quái Hiệp.
Hồi lâu?

Chàng mới đem những vật đó cất kỷ vào trong người, ngẩng đầu thở dài buồn bã?
*
* *
Tiếng vó ngựa dồn dập đã mang chàng ra khỏi khe núi này.
Một đêm trước ngày hai mươi bảy tháng mười một, Âu Dương Hải mới cưỡi ngựa phi đến hiểm cốc nọ.
Trong thời gian nhàn rỗi bảy ngày, chàng chọn một khe núi đem võ công của bản thân nghiên cứu tập luyện trở lại mấy lần, trong khoảng thời gian này, Âu Dương Hải lãnh ngộ được rất nhiều điều lạ trong võ công.
Buổi trưa hôm ấy, mặt trời bao giờ cũng làm người ta cảm thấy nóng bức khó chịu, Âu Dương Hải cưỡi ngựa Ô Vân Thần Câu từ từ đi qua thảo nguyên.
Thình lình từ trong bụi cỏ có hai hán tử mặc áo màu xanh gọn gàng nhảy ra, tay cầm trường kiếm cùng đứng chắn ngang đường, quát: - Các hạ là người nào ? Có giấy thông hành không ?
Âu Dương Hải dừng ngựa lại hơi ngạc nhiên, liền hỏi: - Hai vị có phải là người của Thanh Đạo Minh ?
Hai hán tử cầm kiếm nhìn chăm chú Âu Dương Hải một hồi, hỏi: - Không biết các hạ là người của phái nào ?
Âu Dương Hải cười đáp:
- Tại hạ Âu Dương Hải, là thị vệ của Lý Minh Chủ. Hán tử bên phải nói:
- Âu Dương thiếu hiệp, nổi danh thiên hạ võ lâm giang hồ, nhưng các hạ không có giấy thông hành, lại không có người biết các hạ ở bên cạnh, vậy mời các hạ chờ đợi giây lát để chúng ta xin ý kiến cấp trên thì mới có thể đi tiếp.
Vị đại hán này nói xong, quay qua nói với người đại hán bên trái: - Lý huynh, huynh đứng đây với Âu Dương thiếu hiệp, đệ đi sẽ về ngay. Chỉ thấy hán tử áo xanh vội vã chạy lên phía trước.
Còn hán tử kia tay phải bỏ trường kiếm xuống, đứng tránh qua một bên.
Âu Dương Hải thấy vậy thầm kinh dị, không ngờ chị em Lý Xuân Hoa đã bố trí ở quanh đây?
Chưa nghĩ xong, vút một tiếng, một mũi tên bay vọt lên không. Vị hán tử này lập tức cúi mình thi lễ, cười nói:
- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp có thể đi tiếp được rồi, tha cho chúng tôi ngăn trở trong giây lát.
Âu Dương Hải nghĩ thầm:
Họ không biết liên hệ như thế nào mà lại tuyền ngôn nhanh đến vậy
Chàng mỉm cười nói: - Làm phiền hai vị quá !
Âu Dương Hải vừa qua một vách núi, đã có thể thấy con đường cốc đạo ở

trước mặt, chỉ thấy miệng cốc đạo đã làm một bức hàng rào gỗ cao ba trượng, sắp hàng sáu hán tử lưng đeo trường kiếm, hai người đeo cung tên, Âu Dương Hải vừa liếc mắt đã nhận ra hai vị cung tiễn thủ chính là hai vị trong ba mươi sáu tay xuyên tâm cung thủ, chàng chắp tay mỉm cười với họ, nói: - Chư vị tận trung với chức vụ, quả thực là điều may cho bản minh chúng ta.
Hai vị cung tiễn thủ cười nói:
- Âu Dương thiếu hiệp ra khỏi đây mười mấy ngày trời. Hôm nay trở lại nhất định thiếu hiệp sẽ cảm thấy lạ.
Âu Dương Hải khẽ gật đầu mỉm cười, cưỡi ngựa đi vào, ai ngờ con đường thâm cốc này đã bố trí bảy bức tường rào, mỗi hàng rào đều có người thủ giữ trùng trùng điệp điệp rất chặt chẽ, nếu địch nhân muốn xông qua từng hàng rào này thật không phải chuyện dễ.
Âu Dương Hải đi qua bức tường rào cuối cùng, ngước đầu nhìn lên, chàng ngẩn người.
Một tiếng cười lanh lãnh vang lên?
Lý Xuân Hồng đã chạy đến trước mặt chàng, cười nói: - Hải huynh, sao huynh tới chậm thế ?
Âu Dương Hải đưa mắt lướt nhìn cảnh vật chung quanh luôn mồm khen ngợi: - Kiến trúc nơi đây quá đẹp, quá u mỷ ! Làmcho tại hạ cảm thấy lạ. Vốn thung lũng này đâu có đầm nước, vì sao đột nhiên lại có đầm nước lớn này, chẳng lẽ người của Thanh Đạo Minh chúng ta biết phép di sơn dẫn hải ư ?
Hoá ra cái thung lũng này đã biến thành một toà trang viện cảnh vật u mỷ, như bước vào tiên cảnh.
Chỉ thấy ở giữa thung lũng có hai đầm nước rộng chừng hai mẫu, làn nước xanh biếc ánh nước chọi rọi lên trời, bên bờ đầm cũng có vài ba con chim bói cá, xung quanh đều có trăm ngàn cây cối hoa cỏ, trên mặt đất cỏ mọc xanh rờn, trên gò đất gần vách núi lại xây một toà viện phòng bằng gỗ, trên mặt đều quét sơn trắng, xem ra như một phiến mây trắng - đẹp vô cùng.
Lý Xuân Hồng cười nói:
- Hải huynh, đây có thể nói trời đã cho Thanh Đạo Minh chúng ta một chỗ tốt, sau khi huynh rời khỏi, muội và tư tư vào giờ tý bỗng nghe tiếng nước chảy ầm ầm, đi ra khỏi nhà tranh xem, cái thung lũng này nào có nước chảy, nhưng tiếng nước chảy ầm ầm vẫn không dừng, thế là, muội phát hiện tiếng nước chảy ở tại vách núi góc tây bắc, mà vách núi cao ngất đó hình như có một mạch nước, không biết bị người ta lấp đi từ lúc nào, lúc đó muội lại phát hiện mạch nước này hình như có một con đường chạy thẳng vào chỗ đất lõm của thung lũng? và muội mở cửa dẫn nước cho chảy vào đầm, và thường thường có một bầy chim bói cá bay đến giỡn nước. Huynh thấy có ngộ

không ?
Âu Dương Hải hỏi:
- Nhưng tại hạ nghĩ không ra vì sao ở một nơi thần tiên ấm áp như mùa xuân, hàn đông không có tuyết này, lại làm cho người ở trước đây hưu đi tất cả mà chuyển đi nơi khác ?
Vừa đi vừa nói, đã qua đầm nước, trong viên lạc ra nghênh đón có Lý Xuân Hoa, Công Tôn lạp, Trịnh Hổ và các chưởng môn các phái Côn Luân, Hoa Sơn, Chung Nam, Điểm Thương còn cả những anh hùng hào kiệt các nơi trong thiên hạ mà Âu Dương Hải không biết.
Những người mỉm cười chắp tay thi lễ với chàng.
Mặt trời lặn về tây, màn đêm buông xuống, người của Thanh Đạo Minh trong u cốc đều bận rộn đến nửa đêm, rồi ai nấy mới vào viện lạc nghỉ ngơi.
Âu Dương Hải ngủ trên lầu trong nội viện, dưới lầu là phòng ngủ của chị em Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải nằm trên giường, trong đầu suy nghĩ về thân thế bí mật của mình.
Vậy cha mẹ thân sinh của mình là ai ? Họ còn sống hay đã chết rồi ? Vì sao nhũ mẫu của mình nuôi mình cho đến lớn, trong hai mươi năm dài ấy lại không nói rõ chân tướng của mình, chẳng lẽ như sư phụ nói mình có thân thế không thể nói cho người nghe?
Âu Dương Hải càng nghĩ càng thêm mê loạn. Lúc này đã canh ba, chàng nằm trên giường mãi vẫn không ngủ được.
Thình lình?
Âu Dương Hải thấy một bóng nử nhân từ lan can bay vào không tiếng động. Khinh công tuyệt cao đó trong u côc này chắc chỉ có một mình Lý Xuân Hoa mới có, cho nên Âu Dương Hải cho là Lý Xuân Hoa đến đây tìm mình nói chuyện.
Trong lúc Âu Dương Hải muốn ngồi dậy chào hỏi thì chàng phát giác bóng người này lại không phải là Lý Xuân Hoa, chàng giật mình, muốn xem thử người này có ý đồ gì với mình ?
Âu Dương Hải lại cảm thấy võ công người này cao hơn Lý Xuân Hoa, lại còn cao hơn bất kỳ người nào mà chàng đã từng thấy qua, đương nhiên bao gồm cả Cổ Thiên Nhân Viên, Vân Trung Nhạc. Bởi vì Âu Dương Hải trông thấy đôi mắt người mới đến trong bóng đêm phát ra một luồng ánh sáng màu lục, giống như mắt mèo phát sáng trong đêm vậy, người đó hiển nhiên nội công đã đến mức độ cao không thể bì được nên mới xuất hiện thần quang như thế.
Lúc đó Âu Dương Hải kinh hãi ghê gớm, tim chàng bỗng đập bình bình. Đột nhiên người đó lạnh lùng hỏi: - Ngươi hãy còn chưa ngủ ?
Âu Dương Hải thất kinh: ?Người này vẫn ở ngoài cửa sổ, mà đã thấy mình vẫn còn chưa ngủ?!

Âu Dương Hải vừa nghe là giọng nữ bèn trầm giọng hỏi: - Cô nương là ai ?
Chàng vừa lên tiếng, lập tức đánh lên một qua diêm. Nữ nhân nọ lạnh lùng hừ một tiếng lập tức quay mặt đi.
Trong lúc que diêm sáng lên, Âu Dương Hải thấy rõ người đó quả nhiên là một nữ nhân, mình mặc bộ quần áo trắng như tuyết, da thịt của nàng hình như còn trắng hơn cả bộ quần áo. Thần thái cực kỳ mĩ lệ, đầy đặn, tiếc rằng không thấy được khuôn mặt của nàng.
Âu Dương Hải trong lúc ánh diêm quẹt loé lên đột nhiên vặn mình xông đến nhanh như chớp !
Nhưng võ công của nữ nhân tuyệt cao, như quỉ mị u linh không thấy nàng cử động nhưng cả một thân người đã lộn xuống lầu. Một tiếng quát hỏi vang lên: - Ai ?
Hoá ra Lý Xuân Hoa ở dưới lầu đã tỉnh, nàng nhanh như chớp xông đến nữ nhân áo trắng, trường kiếm trong tay, trái đâm phải quét kiếm thế quái dị như điểm như cắt.
Chỉ thấy hàn quang lưu động, đánh lên mười mấy nơi huyệt đạo trên người nữ nhân áo trắng.
Nữ nhân áo trắng trông thấy thế kiếm lạ kỳ ảo diệu, hét lên một tiếng? Không biết nàng tránh né thế nào, ba nhát kiếm tuyệt chiêu của Lý Xuân Hoa đều rơi vào chỗ không.
Âu Dương Hải đã nhảy xuống lầu, chỉ thấy nữ nhân áo trắng vừa mới chuyển thân, trên mặt của nàng đã được che bằng một tấm lụa trắng.
Lý Xuân Hoa biết đã gặp phải kình địch chưa bao giờ thấy qua, nàng nghĩ:
- Đối phương tránh khỏi nhát kiếm này đến tài tình, quỉ không hay thần không biết, võ công quả cao cường thật.
Lý Xuân Hoa chém hụt ba kiếm, chuyển xéo người, cầm kiếm đâm tới. Nhát kiếm này kỳ ảo khôn xiết, trong đó hàn âm biến hoá và sát cơ vô cùng?
Nữ nhân áo trắng che mặt cười nhạt một tiếng, vung mạnh cổ tay phất lên thân kiếm, lập tức một luồng tiềm lực đánh bạt lưỡi kiếm, tay trái nhẹ nhàng đưa ra bấu vào cổ tay cầm kiếm của Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa giật mình lùi nhanh lại ba bước, kiếm thế bất ngờ thay đổi? Lại nghe một loạt những tiếng soạt soạt.
Hàn quang loé chớp, thế như cuồng phong gió táp cuốn đến.
Nữ nhân áo trắng tà áo bay phần phật, búng người nhảy vào màn kiếm của Lý Xuân Hoa, tay trái đỡ kiếm, tay phải công địch.
Nháy mắt?
Hai người đã tiếp năm chiêu?
Âu Dương Hải chỉ thấy mắt hoa lên, với võ công cao cường như chàng mà cũng không nhìn thấy được thân pháp kiếm chiêu của nữ nhân áo trắng và Lý Xuân Hoa.

Chợt nghe tiếng kiếm gãy.
Lý Xuân Hoa trong tay cầm nửa đoạn kiếm, mặt tái nhợt, lùi lại hơn một trượng.
Nữ nhân áo trắng đứng nguyên chỗ cũ, trông cực kỳ nhàn nhã, nàng phát ra tiếng cười uyển chuyển như oanh vàng, nói: - Võ công của ngươi quả nhiên không tồi.
Âu Dương Hải sợ nàng lại đột kích Lý Xuân Hoa, vụt nhảy tới, tay trái nhắm nữ nhân áo trắng tân công luôn ba quyền một chỉ.
Nữ nhân áo trắng khẽ đảo đôi vai, Âu Dương Hải cảm thấy bốn chiêu đánh ra của mình đều lạc không.
Nữ nhân che mặt cười lạnh lùng, một bàn tay như bạch ngọc đã vươn đến trước ngực của Âu Dương Hải, một luồng khí lạnh từ trong tay nàng toả ra.
Âu Dương Hải đã luyện đến mức ý khí do tâm, chàng khẽ hừ một tiếng, né qua một bên, tay phải đánh ra một chưởng vào nữ nhân áo trắng.
Nữ nhân áo trắng che mặt không ngờ Âu Dương Hải vừa tránh né vừa đánh trả, đành phải lùi lại một bước.
Âu Dương Hải thuận thế xông lên tấn công, chân phải phi một cú đá vào bụng nữ nhân áo trắng, tay trái vươn ra chụp vào cổ tay nàng nhanh như chớp.
Nữ nhân áo trắng bật lên tiếng cười nhạt.
Âu Dương Hải hãy còn chưa đánh trúng thì thế chưởng của đối phương đã đến, chàng kinh hãi xoay cước bộ, ai ngờ nữ nhân áo trắng đảo người một cái, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên lưng Âu Dương Hải.
Lý Xuân Hoa hét lên, nửa đoạn kiếm trong tay bay vụt đến như mộ dải cầu vồng.
Nữ nhân áo trắng tung mình né tránh, lạnh lùng nói:
- Đêm nay ta không đả thương các ngươi, mà đến để lấy Minh Âm Kim Tiền.
Đoạn kiếm gãy của Lý Xuân Hoa bắn ra thì người của nàng cũng nhảy tới.
Âu Dương Hải nghe nói: Lấy ?Minh Âm Kim Tiền? trong đầu chàng như sét nổ.
Chàng vội vã kêu:
- Sư tư, tạm thời dừng tay lại.
Lý Xuân Hoa nghe tiếng kêu của Âu Dương Hải, vội ghìm mình lại, nói: - Âu Dương huynh không bị thương chứ ?
Âu Dương Hải nói: - Không có !
Lúc này nữ nhân áo trắng rút bàn tay lại lùi về một bước nói:
- Ngươi mau lấy Minh Âm Kim Tiền ra đây, túi gấm cũng đem ra cho ta xem.
Trên mặt Âu Dương Hải lộ ra nụ cười vui vẻ, nói:

- Minh Âm Kim Tiền ! Minh Âm Kim Tiền ! Tại hạ sẽ đưa cho cô nương, sao cô nương không nói sớm. Âu Dương Hải nói lắp ba lắp bắp?
Tay phải chàng vội vã rút từ trong người ra một túi gấm và Minh Âm Kim Tiền, đưa ra lại nói: - Cô nương xem, tại hạ hãy còn chưa mở nó ra.
Nữ nhân áo trắng cầm lấy Minh Âm Kim Tiền lập tức cất vào người, cầm túi gấm xem xét một hồi rồi nói: - Ngươi có thể mở túi gấm này rồi, ngoài ra còn một túi gấm khác và một Minh Âm Kim Tiền, ngươi phải đợi có người đến lấy mới có thể mở ra.
Nữ nhân áo trắng, tay trái đưa ra một túi gấm xinh xắn khác và một đồng Minh Âm Kim Tiền y hệt như đồng tiền trước, Âu Dương Hải nhận túi gấm và Minh Âm Kim Tiền, không khỏi ngẩn ngơ.
Lý Xuân Hoa thấy những hành động lạ lùng của họ cũng ngẩn ra? Nữ nhân áo trắng giao túi gấm và Minh Âm Kim Tiền xong, thân người vụt một cái đã bay đi mất.
Âu Dương Hải như vừa tỉnh mộng, kêu lớn: - Cô nương? tạm dừng lại để tại hạ có lời? Chàng vội đuổi theo sau !
Lý Xuân Hoa cũng đuổi theo !
Nhưng khinh công của nữ nhân áo trắng cao siêu như hồn ma bóng quỉ. Chỉ thấy thân hình của nàng bay vèo lên vách núi cao nghìn trượng?
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa thấy khinh công không thể tưởng tượng được đó, bất giác ngẩn ngơ.
Trong nháy mắt, thân ảnh của nữ nhân áo trắng đã chìm xa tắp trong sương trắng mờ mờ.
Lúc này một giọng nói phía sau vang lên: - Sư tư, Âu Dương huynh, mọi người gặp địch ư ? Lý Xuân Hồng đã nghe tiếng chạy đến, tiếp đó? Quần hào nghe tiếng cũng rầm rập chạy lại. Lý Xuân Hoa quay lại phía quần hào nói: - Cường địch đã đi rồi, mọi người hãy vào trong an giấc. Mọi người nghe vậy, ai nấy đều về phòng ngủ của mình.
Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng đi vào khách sảnh của Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nói: - Nữ nhân này võ công cao tuyệt, bình sanh cả đời ta mới thấy, không biết nàng ta là ai ?
Đôi mắt nàng nhìn vào mặt Âu Dương Hải, như muốn hỏi chàng. Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Sư tư, tại hạ không quen biết nàng.
Lý Xuân Hoa nhướng mày, nói: - Sao huynh gọi ta là sư tư ?
Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, lắp bắp trả lời: - Ta? gọi sai rồi.
Âu Dương Hải từ khi nghe Thiết Địch Quái Hiệp nói Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng là sư tư muội đồng môn của mình xong, trong đầu chàng trước sau vẫn nhớ mãi chuyện đó, chàng nhất thời quên đi lời dặn của Thiết Địch Quái Hiệp, nên kêu lên như vậy.
Lý Xuân Hoa hỏi:

- Thế thì huynh có một người sư tư nào không ? Âu Dương Hải lắc đầu nói:
- Ta? ta không có.
Lý Xuân Hoa nói:
- Âu Dương Hải, vậy huynh có thể nói ra chúng ta biết Minh Âm Kim Tiền và túi gấm kia là thứ gì không ?
Âu Dương Hải lắc đầu thở dài nói:
- Đây là chuyện riêng của tại hạ, các vị bất tất phải biết làm gì.
Đôi mắt Lý Xuân Hồng hàm chứa vẻ dịu dàng nhìn vào mặt Âu Dương Hải nói: - Âu Dương ca, hình như huynh rời khỏi nơi đây mới mười mấy ngày mà có hơi thay đổi. Tuy huynh trước mặt chúng tôi có nói có cười, nhưng thực ra giữa hàng mi của huynh có vẽ bi thương, muội vốn định vào ban ngày muốn hỏi, nhưng cho rằng huynh không được khoẻ, nhưng bây giờ nhìn ra hình như huynh có tâm sự lớn lắm, không biết sau khi huynh trở về nhà, mẫu thân an khang chứ ? Nếu huynh không muốn cứ cách xa bá mẫu, chị em muội sẽ đón tiếp lão nhân gia về đây ở một ngày gần nhất.
Âu Dương Hải nghe nàng vừa nhắc đến mẫu thân, thở dài một tiếng cực kỳ thê lương, đôi mắt chảy ra hai dòng lệ.
Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng thấy vậy đều giật mình, thầm nghĩ: - Chẳng lẽ mẫu thân của chàng gặp chuyện bất ngờ gì chăng ? Nếu không tại sao chàng lại rơi nước mắt ?
Lý Xuân Hoa nói:
- Âu Dương Hải, chẳng lẽ huynh không rõ chị em chúng ta đối đãi với huynh một dạ chân thành, huynh có gì uẩn khúc khó nói cứ nói ra đi, huynh tự đau khổ như vậy trong lòng chúng ta càng khó chịu thương tâm hơn, Âu Dương Hải, huynh nói đi, nói nhanh lên !
Nàng tuy là một cô gái rất kiên nghị, nhưng lúc này trở nên cực kỳ ôn nhu, yếu đuối.
Âu Dương Hải nghe vậy cảm động vô cùng, nước mắt tuôn ròng ròng, nói: - Sư tư, sư tư, ta?
Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng đều ngạc nhiên, bốn mắt chăm chú nhìn chàng đến xuất thần.
Âu Dương Hải đưa tay lau nước mắt, rồi cười, nói:
- Sư tư, sư muội, các vị không phải thắc mắc nữa, ta sẽ đem toàn bộ những gì xảy ra trong mười mấy ngày kể cho các vị nghe, các vị nhất định phải cảm thấy lạ lùng. Làm sao ta lại gọi các vị là sư tư, sư muội, thực ra hai vị và ta là đồng môn sư huynh sư đệ, ôi? đây là sự thực, ta cũng gần đây mới biết được.
Lý Xuân Hồng thất kinh nói:
- Huynh? huynh là đồng môn sư huynh đệ với chúng ta, huynh không phải là đồ đệ Thiếu? Âu Dương Hải cắt ngang lời nàng đem những sự việc chàng đã

gặp trong mười mấy ngày qua từ đầu đến cuối nhất nhất kể ra tường tận.
Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng nghe vậy đều kinh ngạc vô cùng, không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Âu Dương Hải lại gặp bao nhiêu chuyện kinh người.
Lý Xuân Hoa thở dài:
- Nói như vậy, sư phụ hãy còn tại thế ? Âu Dương Hải chậm rải nói:
- Thật giống như cơn mộng, nhưng lại là một sự thực? Lý Xuân Hồng nhìn Âu Dương Hải nói:
- Âu Dương ca, bây giờ sao không mở túi gấm của sư phụ đưa cho huynh, xem thử thân thế bí mật của huynh có dính dáng đến sự việc trọng đại như thế nào.
Âu Dương Hải buồn bả nói:
- Ta vốn cho rằng người đến lấy Minh Âm Kim Tiền này không biết đến ngày nào mới đến, không ngờ lại đến nhanh như vậy, do đó trong lòng cảm thấy càng khủng hoảng? Lý Xuân Hoa đột nhiên nói:
- Âu Dương Hải, huynh xem thử phía sau Minh Âm Kim Tiền có khắc danh hiệu gì không ?
Âu Dương Hải nghe vậy vội vã lấy ra đồng Minh Âm Kim Tiền mà nữ nhân áo trắng đưa cho mình, lật lại xem, phía trên có khắc bốn chữ: ? Bắc Quốc Thiên Cơ ?.
Lý Xuân Hoa biến sắc nói:
- Không ngờ nàng là một trong ngũ kỳ danh chấn thiên hạ giang hồ võ lâm hơn bốn mươi năm trước. Bắc Quốc Tiên Di, hèn nào võ công của nàng lại cao siêu như vậy.
Âu Dương Hải cũng cảm thấy chấn kinh vô cùng, nói như vậy phụ mẫu thân sinh của mình thật sự là người có tiếng trong giang hồ.
Chàng cầm túi gấm của Thiệt Địch Quái Hiệp giao cho chàng, ? roẹt ? một tiếng, miệng túi đã được xé ra.
Một tờ giấy màu vàng hiện ra trước mắt chàng? Đôi tay Âu Dương Hải run run cầm tờ giấy đó mở ra?
Chỉ thấy nét chữ trên mặt giấy bay bướm như rồng bay phượng múa, viết rằng: - Âu Dương Hải, cha mẹ của ngươi chính là danh chấn giang hồ võ lâm, Đế Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt và Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc?
Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng thấy vậy tròn xoe mắt, họ dường như nằm mơ cũng không ngờ tới phụ thân của Âu Dương Hải lại là Đế Vương Cung Chủ danh chấn thiên hạ võ lâm, Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, mẹ chàng lại là Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc xếp trong ngũ kỳ võ lâm.
Âu Dương Hải biết tên cha mẹ mình rồi, đôi mắt chàng hoang manh nhìn Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng hai người, hoá ra cái tên này đối với chàng rất lạ

lẫm, bởi vì những chuyện chàng biết về nhân vật võ lâm giang hồ không nhiêu.
Âu Dương Hải khẽ niệm lẩm bẩm trong miệng:
- Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc, Ngọc Tu La?
Sau đó chàng lại xem tiếp:
- Với những ân oán giang hồ mà cha mẹ ngươi dính vào, sự tình cực kỳ lạ lùng, nhân vật cực kỳ phức tạp mà mối quan hệ rất trọng đại, ta vì chuyện này đi khắp chân trời góc bể mười tám năm, ai phải ai trái bất quá chỉ biết hơi đại khái mà thôi, nhưng vì chuyện này có liên can rất nhiều, ta cũng không thể vô căn cứ đem chuyyẹn này tuỳ tiện nói cho ngươi.
Tức là để hiểu được cúng giống như tìm theo bóng chim tăm cá, vì cha mẹ ngươi trong giang hồ tuy được hưởng danh dự to lớn, nhưng lại rất ít người biết họ. Ngươi muốn biết được đầu đuôi nguyên nhân của sự việc, tốt nhất hãy y theo lời chỉ bảo cuả người ta, từng bước từng bước thăm hỏi, cuối cùng cũng có một ngày có thể làm rõ được sự thật, còn trái lại thì sẽ nguy đến tính mạng của ngươi, nhớ kỷ, nhớ kỷ?
Âu Dương Hải xem xong bức thơ này, thở dài một tiếng nói:
- Tuy được biết tên của cha mẹ, nhưng chỉ càng làm tăng thêm nỗi đau khổ trong lòng.
Chàng cầm bức thư đó chầm chậm đi đến cửa sổ, ngước mắt nhìn trăng lạnh ngoài song.
Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng đứng dậy đi đến bên cạnh chàng, nói: - Âu Dương Hải, trên trần thế này đâu cũng có người thương tâm, chị em ta từ nhỏ mất mẹ, còn phụ thân thì hành tung không rõ. Ôi ! Xem ra cũng dính dáng đến một chuyện ân oán giang hồ. Khi huynh bỗng nghe được thân thế của mình thì trong lòng khó tránh khỏi bi thương chua xót, nhưng anh bất tất phải bi thương quá mức mà làm hại đến thân thể, sư phụ đã nói là hy vọng huynh có thể từng bước điều tra thân thế, lúc này huynh chỉ có chờ đợi thời gian.
Âu Dương Hải quay lại hỏi:
- Hoa tư tư, thanh danh của phụ mẫu Âu Dương Hải này trước kia trên giang hồ rất lớn phải không ?
Lý Xuân Hoa nói:
- Trước kia hùng bá thiên hạ chính là võ lâm ngũ kỳ. Thiên Viên, Vân Nhạc, Đông Hải, Nam Cơ, Bắc Hiệp thanh danh lớn nhất, lại thêm nhất cung, nhị viện, tam bang. Trừ Khiên Thủ Bang do tư muội chúng ta sáng lập ba năm trước ra. Thiên Kiếm,Thiết Kỵ hai bang đều có danh vọng giang hồ hơn mười năm. Cha của huynh là Đế Vương Cung Chủ, mẫu thân của huynh là Đông Hậu trong ngũ kỳ, quả nhiên là người danh chấn thiên hạ.

Âu Dương Hải nghe vậy trong lòng rất tự hào, rõ ràng cha mẹ của mình là cao nhân trong võ lâm.
Lý Xuân Hoa lại nói:
- Ngũ Kỳ và Đế Vương Cung Chủ năm xưa tuy danh dự rất lớn, nhưng vì võ công của họ quá cao, thiên hạ võ lâm căn bản có thể nói là chỉ nghe tên của họ mà không thấy được họ. Đến nay, ngũ kỳ lại xuất hiện, trừ song thân của anh ra, Thiên Viên, Vân Nhạc, Nam Cơ, Bắc Hiệp chúng ta đều thấy qua rồi.
Âu Dương Hải than rằng:
- Nói như vậy, sư tư cũng đã rõ sự tích của cha mẹ ta rồi ư ? Lý Xuân Hoa nói:
- Về cái tên ?Nhất Cung? này tuy bốn mươi mấy năm trước đã có, nhưng thật ra Đế Vương Cung ở chỗ nào, căn bản không có ai biết.
Lý Xuân Hồng đột nhiên nói:
- Muội nhớ đến một người, người đó hình như biết đến cái tên Đế Vương Cung.
Âu Dương Hải vội hỏi: - Hồng muội, người đó là ai ?
Lý Xuân Hồng đột nhiên xoay người đi xuống lầu, nói: - Mọi người ở đây đợi một chút, muội đi gọi người đó đến. Lý Xuân Hoa nghĩ thầm: - Không biết muội muội muốn đi gọi ai ?
Lý Xuân Hoa thấy Lý Xuân Hồng đi xuống lầu rồi, nàng thở dài nói: - Âu Dương Hải, không ngờ chúng ta là người đồng sư đồng môn, nếu sớm biết được chuyện này thì trước đây sẽ không xảy ra những hiểu lầm đáng tiếc.
Âu Dương Hải cười nói:
- Hoa tư tư, sao sư tư lại nhắc đến chuyện cũ làm gì ? Lý Xuân Hoa nói:
- Chúng ta từ nay về sau hiến thân cho Thanh Đạo Minh, quên đi chuyện cũ giữa ta và huynh.
Âu Dương Hải ngạc nhiên, không hiểu hàm ý của câu nói này là gì ? Lý Xuân Hoa chợt nhìn Âu Dương Hải, nói: - Âu Dương Hải, ta có một câu hỏi huynh, xin huynh hãy thẳng thắn nói ra ?
Âu Dương Hải nói:
- Không biết Hoa tư tư có lời gì muốn nói ? Lý Xuân Hoa nói:
- Từ khi cha mẹ của ta chết đi, ta là người lớn trong Lý gia, cho nên ta có trách nhiệm của người lớn, bây giờ ta có một tâm sự trước sau vẫn không thể giải quyết, nhưng từ khi gặp huynh xong ta đã?
Âu Dương Hải tròn mắt hỏi:
- Tư tư, ngươi muốn nói gì xin nói thẳng ra đừng ngại. Lý Xuân Hoa nói: - Chính là chuyện chung thân đại sự của muội muội? Âu Dương Hải nghe vậy giật mình?
Lý Xuân Hoa ngừng một lát, rồi nói tiếp:
- Quan sát mười mấy ngày nay, ta biết Hồng muội đã yêu huynh sâu sắc,

muội muội từ nhỏ đã mất đi sự yêu thương của cha mẹ, ta chỉ mong muốn rằng trong tương lại muội muội có một mái ấm tốt đẹp, hưởng được thú vui trời ban, Âu Dương Hải, ta hỏi huynh, ta muốn đem Hồng muội chung thân ưu thác cho huynh không biết?
Âu Dương Hải nghe vậy đưa mắt nhìn chăm chú vào mặt của nàng, chỉ thấy ánh mắt Lý Xuân Hoa ẩn một vẻ nhu tình u oán, tuy sắc mặt của nàng rất là bình tĩnh, không biểu lộ vẻ vui buồn gì ra ngoài, nhưng Âu Dương Hải biết trong nội tâm của nàng có một tình cảm oán hờn, khó quyết?
Phải, lúc này trong lòng Lý Xuân Hoa cực kỳ đau khổ, nên biết hình ảnh Âu Dương Hải lờ mờ trong tim của nàng, bởi vì nàng không muốn đoạt người yêu của muội muội, cho nên nguyện ý hy sinh thình yêu của mình cho muội muội.
Tuy lúc đầu Âu Dương Hải nảy sinh tình cảm với Lý Xuân Hồng, nhưng chàng và Lý Xuân Hoa bảy tám ngày đêm sống bên nhau, chàng cảm thấy Lý Xuân Hoa quả đoán, dũng cảm kiên nghị mà lại có sự ôn nhu của người con gái, có thể nói là thiên hạ khó kiếm, nên biết rằng trong thiên hạ không có nữ nhân nào thập toàn thập mỷ, nhưng chàng cảm thấy Lý Xuân Hoa thực sự là một người thập toàn thập mỷ.
Còn Lý Xuân Hồng tuy thông minh hơn người, mỷ lệ thuần khiết, dịu dàng, nhưng khuyết điểm của nàng chính là vẻ ngoài của nàng quá yếu đuối. Âu Dương Hải không hề muốn chuyển đổi tình cảm sang yêu Ký Xuân Hoa, mà chàng lại có tâm lý nhất tiễn song điểu (một mũi tên trúng hai con chim). Lúc ở trong núi hoang chàng đã nghĩ nếu mình có thể thành hôn với cả hai chị em nàng thì đúng là hạnh phúc mỷ mãn.
Chàng khẽ thở dài nói:
- Hoa tư tư, rất cảm tạ tư tư đã xem trọng, nhưng? Lý Xuân Hoa hơn ngạc nhiên nói: - Huynh? huynh không yêu muội muội ? Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Không phải.
Lý Xuân Hoa chợt nhìn thấy trong mắt Âu Dương Hải lộ ra một tia tình cảm nhìn mình, nàng giật mình, nói thầm: - Hỏng rồi ! Không ngờ chàng đã có tình cảm với mình, nếu ta không mau chóng nghĩ ra biện pháp thì nhất định ta sẽ rơi vào tội danh đoạt người yêu của muội muội?
Lý Xuân Hoa vội quay đầu đi nơi khác, lạnh lùng nói: - Đã không phải thì là nguyên nhân gì ?
Âu Dương Hải thở dài nói:
- Chúng ta lúc này nói chuyện đó thì quá sớm, huống chi gần đây Âu Dương Hải này biết được bí mật thân thế của mình, trong lòng rất phiền muộn, cho nên xin tư tư đem chuyện này đợi đến ngày sau hãy nói cũng chưa muộn.
Vừa nói xong, dưới lầu vang lên tiếng bước chân, Lý Xuân Hoa thở dài, xoay mình đi đến cửa sảnh.

Chỉ nghe thấy tiếng cười ha hả, khe khẽ có tiếng nói:
- Nghe nói Âu Dương lão đệ có chuyện quan trọng muốn bàn? Âu Dương Hải nghe tiếng biết là Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lập, chàng vội bước ra đón, cười nói:
- Đêm hôm khuya khoắt làm quấy rầy giấc mộng điệp của Công Tôn Đại Hiệp, thật là không phải, Âu Dương Hải trước hết xin lỗi huynh.
Nói xong chàng cúi mình thi lễ với Công Tôn Lập.
Công Tôn Lập cười ha hả, nắm lấy bàn tay của Âu Dương Hải, nói: - Làm sao nói quấy rầy giấc mộng đẹp của ta được, thực ra ta nằm trên giường mà vẫn không chợp mắt ! Nếu không phải Lý bang chủ đã cấm trò chuyện đêm, trước hôm đại tuyển thì ta chắc phải nói chuyện suốt đêm với lão đệ.
Lý Xuân Hoa nói:
- Công Tôn Đại Hiệp vì chuyện lớn của bản minh, thường xuyên nghĩ ngợi đến đêm khuya, thật làm cho người bội phục, bội phục.
Tiếp đó, Lý Xuân Hoa nói:
- Công Tôn Đại Hiệp, sư đệ của ta có một chuyện muốn thỉnh giáo ngài.
Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lập nghe vậy, tròn mắt hỏi: - Sao ? Các ngươi đều là môn đồ của Thiết Địch Quái Hiệp lão tiền bối ư ? Lý Xuân Hoa nói: - Vô cùng xấu hổ, đêm nay ta mới biết Âu Dương Hải và chị em chúng ta cùng một ân sư.
Truy Phong Tú Sĩ CCông Tôn Lập cười nói:
- Trừ Thiết Địch Quái Hiệp ra, trong thiên hạ còn có vị cao nhân nào có thể dạy được một nhân tài xuất chúng như Âu Dương lão đệ đây.
Âu Dương Hải thở dài nói:
- Công Tôn Đại Hiệp, huynh đừng làm khó đệ mà. Truy Phong Tú Sĩ nghiêm nét mặt lại nói:
- Âu Dương lão đệ, không phải ta quá khen, từ lúc mới gặp Âu Dương lão đệ, ta đã cảm thấy đệ là một thanh niên kiệt xuất.
Lý Xuân Hồng cười nói:
- Bây giờ mọi người nói vô đề đi. Công Tôn Đại Hiệp, tiểu nữ từng nghe đại hiệp nói qua về chuyện Đế Vương Cung, đêm nay sư huynh của tiểu nữ muốn hỏi ông một số chuyện về Đế Vương Cung.
Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lập nghe vậy lập tức nhíu mày trầm giọng hỏi:
- Lý cô nương, người đã nghe ta kể về chuyện Đế Vương Cung lúc nào ?
Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Âu Dương Hải trông thấy sắc mặt Công Tôn Lạp biến đổi, ai nấy đều giật mình.
Lý Xuân Hồng nói:
- Công Tôn đại hiệp, từng tại một đêm gió dữ, đứng bồi hồi một mình dưới bóng cây, thở ngắn than dài lẩm bẩm tự nói một mình? xin tha cho tiểu nữ đã trộm nghe những lời nói ấy.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp đột nhiên ngẩng đầu thở dài, nói: - Âu Dương lão đệ muốn hỏi chuyện gì ? Ta sẽ nói hết những gì ta biết. Âu Dương Hải trong lòng xúc động, nói:
- Công Tôn đại hiệp, điều đệ muốn hỏi rất quan trọng đối với bản thân, xin huynh có thể nói rõ, Âu Dương Hải này nhật định ghi nhớ trong lòng không quên.
Công Tôn Lạp thấy vậy ngạc nhiên hỏi: - Đế Vương Cung và đệ có quan hệ ư ? Âu Dương Hải gật đầu, nói:
- Đế Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt là phụ thân của ta, Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc là mẫu thân?
Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp đột nhiên đứng dậy, xông vào Âu Dương Hải?
Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng thấy vậy thất kinh cũng đồng thời đứng dậy?
Chỉ thấy Công Tôn Lạp hai ta ôm lấy Âu Dương Hải, xúc động nói: - Đệ? đệ là con của sư phụ ? Có thật không ? Thật sự phải không ? Tư muội Lý Xuân Hoa nghe vậy vừa kinh ngạc vừa mừng, không ngờ Công Tôn Lạp lại là đồ đệ của Đế Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, nên biết người trong võ lâm hiện nay không một ai biết Công Tôn Lạp là người của phái nào, mà ông cũng chưa hề nói qua sư môn của mình.
Âu Dương Hải cũng lặng người đi, chàng nình chăm chăm vào những nước mắt xúc động của Côn Tôn Lạp từng giọt lăn xuống !
Công Tôn Lạp khẽ lau nước mắt, đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, nói: - Không ngờ sư phụ đã có hậu nhân, tiếp tục hương hoả, ha, ha, ha?
Công Tôn Lạp này quá đỗi vui mừng.
Âu Dương Hải a lên một tiếng, kêu lên:
- Công Tôn đại hiệp, không sư huynh, huynh thật sự là đồ đệ của phụ thân ta ư ?
Lý Xuân hoa và Lý Xuân Hồng cũng cảm thấy nội tình trong đó phức tạp, Công Tôn Lạp là đồ đệ của Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt tại sao lại không biết sư phụ có đứa con trai này ?
Công Tôn Lạp lại thở dài một tiếng, nói:
- Tuy ta là đồ đệ duy nhất của Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, nhưng ta lại là người bị sư phụ đuổi khỏi sư môn.
Âu Dương Hải kinh nghi hỏi:
- Phụ thân tôi tại làm sao đuổi huynh ra khỏi sư môn ? Đôi mắt Công Tôn Lạp nhìn lên trần nhà đến xuất thần? Hồi lâu sau ông mới thở hắt ra nói:
- Đó là lỗi lầm của ta, ta không hề oán trách sư phụ, chỉ có trong lòng mình cảm thấy thẹn với công ơn dạy dỗ của sư phụ. Ôi ! Chuyện này nói ra dài lắm.

Âu Dương hải nói:
- Công Tôn sư huynh, nếu huynh không ngại, có thể nói nguyên nhân bị phụ thân đuổi khỏi sư môn không ?
Công Tôn Lạp trầm ngâm một hồi, nói:
- Ta phạm vào tội phản sư khi tổ? Sau khi ta theo sư phụ được ba năm, vào một buổi hoàng hôn, ta ở tại một khe núi cứu lấy một thiếu nữ muốn nhảy xuống núi tử tự, cô gái này xinh đẹp mê người. Lúc đó ta hỏi cô ta vì sao muốn tìm lấy cái chết ? Cô ấy khóc thút thít nói, cả nhà cô trên đường gặp phải cường đạo, già trẻ lớn bé ba mươi người đều bị giết sạch, chỉ còn cô ấy trốn thoát, cô cảm thấy trên cõi trần thế bao la này không còn ai để nương tựa, do đó mà muốn tìm cái chết. Lúc đó ta cảm thấy cô gái trẻ trung thế kia, lại gặp phải thảm biến này thực là đáng thương? ôi !
Công Tôn Lạp lại thở dài, nói tiếp:
- Lúc đó ta nói với cô ấy muốn đem cô gửi đến một nhà bà con xa. Mà cô ấy cứ lắc đầu cự tuyệt, đôi mắt lộ vẻ buồn bã ai oán nhìn ta khẩn cầu.
Thực là mắc cỡ, ta lại bị ánh mắt hàm chứa vẻ nhu tình u oán đó của nàng làm mềm lòng?
Ta liền dấu sư phụ đem nàng vào trong phòng ta hai tháng, một buổi xế chiều nọ ta từ chỗ sư phụ trở về, cô gái này đã đi biệt tăm.
Cô gái đay đi ba hôm, sư phụ phát hiện một bộ bí kíp võ lâm bị mất, và cả một bản nhật ký bình thường của sư mẫu cũng bị mất, lúc đó sư phụ sư mẫu rất lo lắng, hiển nhiên bộ bí kíp võ lâm và quyển nhật ký đó đối với sư phụ mẫu rất quan trọng, ta thấy sư phụ sư mẫu khủng hoảng lo lắng, thì trong lòng rất sợ, bèn kể cho sư phụ rõ mình cứu cô gái nọ và lưu cô ta lại ra sao, sư phụ truy vấn hỏi ta hình trạng của thiếu nữ đó, sư phụ sư mẫu nghe xong biến sắc, và giận dữ vô cùng? Ta không ngờ người con gái yếu đuối đáng thương kia lại là tên diễm tặc nổi danh giang hồ Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội?
Lý Xuân Hoa gật đầu nói:
- Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội, năm xưa thực sự là nổi danh hai đạo hắc bạch trên giang hồ võ lâm, nhưng tên của nàng hình như không còn nghe có người nói đến nữa, không biết?
Công Tôn Lạp than rằng:
- Sư phụ sư mẫu lúc đó tự thân đi khắp chân trời góc bể truy tìm nhưng hình bóng của Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội không biết đã ở nơi nào ? Lúc đó sư phụ muốn xử tử ta, nhưng dưới sự khẩn cầu của sư mẫu người, chị đuổi ta ra khỏi sư môn cắt ssút mọi quan hệ? Công Tôn Lạp nói đến đây, giọng nói lộ vẻ đau đớn. Âu Dương Hải khe khẽ thở dài nói: - Sự gặp gỡ đó bất cứ ai cũng sẽ phạm sai lầm, sư huynh, huynh bất tất phải tự trách mình làm chi.
Công Tôn Lạp xúc động, nói:

- Lúc đó ta cảm thấy mình đã gây nên tội lớn, ai ngờ một năm sau nghe nói sư phụ sư mẫu xảy ra thảm biến? Ta mới biết bộ bí kíp và nhật ký đó có quan hệ đến thảm biến này. Ta ? thật có lỗi với sư phụ và sư mẫu?
Công Tôn Lạp lại để rơi ra vài giọt lệ?
Âu Dương Hải run run hỏi: - Phụ mẫu đệ? đã chết rồi ư ? Công Tôn Lạp lắc đầu nói:
- Không biết, mười mấy năm nay ta dò la khắp nơi những chuyện có liên quan đến sư phụ sư mẫu, nhưng thuư chung vẫn không có một đầu mối, đó là Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội, nàng ta như đá chìm biển lớn vậy, nhưng ta biết có thể sư phụ sư mẫu gặp có thể bị thọ hại rồi ! Bởi vì hễ một người nào có duyên thấy mặt hoặc có quan hệ với sư phụ sư mẫu trước kia toàn bộ đều bị sát hại, tổng cộng có hơn ba trăm mạng người, mà đều chết một cách thần bí.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng nghe vậy đều kinh hãi, không ngờ chuyện này lại can hệ rộng đến vậy.
Âu Dương Hải chợt hỏi:
- Sư huynh, huynh có thể hình dung ra khuôn mặt của gia phụ gia mẫu để đệ có thể biết được hình dáng của họ như thế nào chăng ?
Công Tôn Lạp nói:
- Phụ thân của đệ hiệu là Ngọc Tu La, bởi vì cực kỳ anh tuấn, ung dung tiêu sái, có thể nói là đương thời cư thể mỷ nam tử, gia mẫu người được thiên hạ võ lâm xưng là Đông Phương Hậu, bà xinh đẹp thông minh như thế nào thì có thể biết, người và Bắc Quốc Tiên Cơ được người ta suy tôn là hai mỷ nhân trong thiên hạ.
Lý Xuân Hoa gật đầu nói:
- Công Tôn huynh nói không sai, tuy Bắc Quốc Tiên Cơ đêm nay che mặt băng vuông lụa trắng, nhưng thể thái, da dẻ, hình dạng của bà người ta khỏi nhìn cũng biết là một người rất đẹp.
Công Tôn Lạp mỉm cười hỏi:
- Sao ? Mới rồi địch nhân lại là Bắc Quốc Tiên Cơ à ? Âu Dương Hải gật đầu, đem tình hình xảy ra lúc nãy kể lại. Công Tôn Lập than một tiếng nói: - Bức thơ Thiết Địch Quái Hiệp để cho đệ, đưa đây ta xem thử.
Âu Dương Hải rút từ trong người ra lá thư đó, Công Tôn Lạp xem xong đôi mắt nhìn lên trần nhà đến xuất thần, thực ra trong đầu Công Tôn lạp đang nghĩ đến bao nhiêu nguyên nhân của sự việc này. Vừa đủ thời gian cạn một ấm trà nóng?
Công Tôn Lạp mới nói:
- Sư đệ, từ đây có thể thấy phụ mẫu của đệ thực sự dính dáng đến một bí mật trọng đại trong võ lâm, đệ không nên vội, cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta dò ra chân tướng, cả đời Công Tôn Lạp này bất luận thế nào cũng phải bôn

ba vì chuyện này, đến chết cũng không từ.
Âu Dương Hải than rằng:
- Vì chuyện này mà làm phiền các vị cả đêm, bây giờ đã sắp đến canh năm rồi, không biết Hoa sư tư có gì chỉ dụ để làm ?
Lý Xuân Hoa nói:
- Ta và muội muội thương lượng rất lâu, vấn đề tuyển chọn minh chủ nhất thiết không được tuyển chị em ta, vì chúng ta là phận nhi nữ cuối cùng sẽ có một ngày từ bỏ giang hồ không thể gắn bó mãi được.
Âu Dương Hải mỉm cười nói: - Sư tư, sao lại làm thế được? Lý Xuân Hoa nói:
- Nếu huynh tuyển ta đương nhiên ta và huynh rất khó xử. Âu Dương Hải cười nói:
- Tư tư lại uy hiếp ta rồi, ha ha? Âu Dương Hải này tuy không có thuật tiên tri nhưng sớm biết chức Minh Chủ Thanh Đạo Minh sớm đã thuộc về tư tư rồi.
Lý Xuân Hoa nói:
- Tổ chức Thanh Đạo Minh chúng ta trừ Minh Chủ ra còn có Phó Minh Chủ, phụ cho chức Phó Minh Chủ còn có nhị Đàn, dưới Đàn thì lập Đường, dưới Đường thì có chức vị Hương Chủ.
Công Tôn Lạp gật đầu nói:
- Lý cô nương sắp xếp như vậy cực kỳ thích hợp. Lý Xuân Hoa nhìn lướt ra bầu trời ngoài cửa sổ, nói: - Bây giờ chúng ta phải bắt đầu chuẩn bị công tác tuyển cử.
Hoá ra lúc này dưới sườn núi đã vang lên tiếng người, hiển nhiên đệ tử Thanh Đạo Minh đã bắt đầu làm việc rồi.
U cốc này bốn bề vách núi cao sừng sững, trừ mấy giờ trước và sau chính ngọ ra, trong cốc đầy bóng tối như hoàng hôn.
Lúc chính ngọ, trời xanh trong vắt, ánh thái dương toả chiếu trong không trung.
Trên bãi cỏ rộng ba bốn mẫu trong u cốc đã bày đầy bàn ghế, bóng người xung quanh ước chừng năm sáu trăm người, những người này đều là tinh hoa của Thanh Đạo Minh, bao gồm nhân vật võ lâm giang hồ khắp nơi trong thiên hạ.
Họ vào lúc giờ ngọ, tổ chức nghi thức cắt máu ăn thề vì bản minh, trên cánh tay mỗi người đều rạch một đường, để máu tươi của mình nhỏ vào một thùng lớn đây rượu.
Sau đó mỗi người múc đầy một ly rượu pha máu, chỉ thấy Lý Xuân Hoa nâng cao ly rượu nói lớn: - Cạn ly !
Một tiếng ?Cạn ly? lặp lại rền vang.
Lúc đó, đệ tử Thanh Đạo Minh trong cốc toàn bộ đều tụ tập tại nơi đây để

làm nghi thức cắt máu ăn thề, một số cửa không có người thủ giữ.
Đột nhiên ba lão tăng áo xám dưới ánh mặt trời bay vút đến như ma quỉ trước chiếu rượu.

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách
Hồi 10(b)
THANH ĐẠO MINH TUYỂN CHỦ

Một người trong đó mau như điện chộp lấy cổ tay của Âu Dương Hải đang nâng ly rượu uống. Điều này xảy ra quá bất ngờ, dù là người võ công cao đến mấy cũng không phòng bị nổi, huống chi người đột kích lại là một trong thất lão của phái Thiếu Lâm võ công cao tuyệt.
Âu Dương Hải vừa thấy bóng người lao đến bên mình thì mạch môn trên cổ tay đã bị ngón tay của người cấu trúng, chàng thất kinh, ly rượu nắm trong tay vội búng ra, năm ngón tay lật lại và cũng cấu trúng mạch môn người đó.
Một tiếng hừ lạnh lùng vang lên, hai người đều vận nội công chọi lẫn nhau nhưng không ai thoát nổi năm ngón tay rắn như sắt thép của đối phương.
Âu Dương Hải thấy rõ người đánh lén, chợt biến sắc?
Hoá ra ba vị lão tăng này chính là Tĩnh Thuư, Tĩnh Hoả, Tĩnh Thổ trong thất lão Tâm Thiên Đường mà Âu Dương Hải đã từng đấu quá, người bấu chặt lấy chàng là Tĩnh Thuư lão tăng.
Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hồng, Trịnh Hổ? đều bay đến. Chợt nghe Âu Dương Hải quát: - Mọi người dừng chân, đây là ba vị trong Thiếu Lâm thất lão tăng. Người trong chín đại môn phái của võ lâm, nghe thấy ba vị tăng là Thiếu Lâm thất lão vô luận là đời nào, thông thường đều không bước ra khỏi Thiếu lâm một bước, mà hôm nay thất lão lại hạ thủ với Âu Dương Hải hiển nhiên giữa họ đã có chuyện cực kỳ trọng đại.
Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp sớm biết chuyện Âu Dương Hải hiểu lầm đại náo chùa Thiếu Lâm, lúc này nghe nói là Thiếu Lâm Thất Lão Tăng, sắc mặt họ đều biến, họ đều biết chuyện đã phiền phức rồi đây.
Tính Thuý lão tăng thấy nội công của mình không thể nào khống chế nổi mạch môn ở cổ tay phải của Âu Dương Hải, tay trái dùng một chiêu ?Đàn Trần Thanh Đàn"?chém vào ngực Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải nhanh nhẹn tránh chưởng này, tay trái cuộn lại thành quyền đánh vào Tĩnh Thuư lão tăng.
Tĩnh Thuư lão tăng không ngờ Âu Dương Hải vừa tránh vừa đồng thời trả đòn, chưởng của Âu Dương Hải ép thân người lão tăng đổ bật ra phía sau, bàn tay của hai người đang bấu chặt lẫn nhau vẫn chưa chịu buông ra.
Thân người Tĩnh Thuư lão tăng đổ bật ra sau đột nhiên bật dậy, tay trái dùng chiêu ?Triều Phiếm Nam Hải? đánh tới.
Âu Dương Hải giật mình, nghĩ:

- Thiếu Lâm Thất Lão quả thực là khó đấu.
Tả chưởng của chàng dùng chiêu ?Nghinh phong Đoạn Thảo? quét vào mạch môn đối phương.
Tĩnh Thuư lão tăng liền trầm thế chưởng tránh đòn đánh, tay trái thi triển Thập Bát La Hán Quyền vù vù tấn công ba chiêu như sấm chớp.
Âu Dương Hải tránh khỏi ba quyền xong lập tức trả miếng, tay trái chàng nhanh như điện trả lại ba chỉ. Hai người tay vẫn bấu chặt không buông, thân mình cách nhau không quá một thước, mỗi người đều dùng tay trái đánh xáp la cà.
Cánh tay tung ra tức thì đã đến yếu huyệt chết người của đối phương, chỉ hơi không để ý một chút thì không chết cũng bị thương.
Lối đánh xáp la cà này, bao gồm cả cơ trí võ công, kinh nghiệm đối địch vân vân, cuộc đấu rất kịch liệt, khẩn trương ghê hồn.
Quần hào xem thảy đều kinh hãi, người của chín đại môn phái đều cho rằng Âu Dương Hải dù võ công cao đến đâu cũng khó mà địch nổi bảy quyền của Tĩnh Thuư Lão Tăng đánh ra.
Ai ngờ trong chốc lát, hai người đã trao đổi hơn hai mươi chiêu. Trong hai mươi chiêu này Âu Dương Hải dùng chiêu thức kỳ lạ để bù đáp phần kinh nghiêm không đủ của mình.
Tĩnh Hoả, Tĩnh Thổ hai lão tăng, muốn xuất thủ nhưng bị các cao thủ Thanh Đạo Minh ngăn cản lại, Lý Xuân Hoa biết võ công của Âu Dương Hải cao cường, nhất định có thể cự nổi Tĩnh Thuư lão tăng, trong lòng hơi yên tâm.
Giữa lúc kịch đấu, một tiếng hừ vang lên.
Thân hình hai người chợt tách ra, chỉ thấy Âu Dương Hải thần trí bình tĩnh lướt ra ngoài sáu thước, nói lớn: - Tĩnh Thuư lão thiền sư, tạm thời dừng tay, để cho tại hạ nói vài câu.
Chỉ thấy trên mặt Tĩnh Thuư lão tăng hiện lên sát khí, trầm giọng quát: - Cuồng đồ, ngươi còn gì để nói, bổn phái đã có mối thù với ngươi sâu tợ biển, ngươi không theo bọn ta lên Thiếu Lâm Tự còn đợi đến lúc nào.
Công Tôn Lạp cười ha hả bước tới, chắp tay thi lễ với Tĩnh Thuư lão tăng, nói: - Lão thiền sư, xin các vị nghe ta giải thích, chuyện hôm đó hoàn toàn đều do hiểu lầm?
Tĩnh Thổ lão tăng cười nhạt, quát:
- Hiểu lầm cái gì ? Người trong phái Thiếu lâm lại nói dễ như vậy sao ? Âu Dương Hải nói lớn: - Lão thiền sư, xin các vị tha thứ cho tại hạ lúc bấy giờ không rõ nguyên nhân?
Tĩnh Thổ lão tăng quát:
- Cuồng đồ, ngươi có nói sao cũng không tránh khỏi phải chết, hãy khôn hồn mau đưa tay chịu trói.
Lý Xuân Hoa từ từ đi đến trước mặt ba vị tăng Tĩnh Thuư, Tĩnh Thổ, Tĩnh

Hoả lạnh lùng hỏi: - Ba vị đắc đạo cao tăng, các vị biết bản minh hôm nay làm lễ cắt máu ăn thề chứ ?
Tĩnh Hoả lão tăng khẽ hừ một tiếng, nói:
- Chẳng lẽ Thanh Đạo Minh các người muốn đỡ đầu cho tên cuồng đồ kia ?
Lý Xuân Hoa quát:
- Dù người trong bản minh của ta có thù hận gì với quí phái thì hành động nhập môn đàn bắt người của các vị có phải là làm trái qui cũ của Thiếu Lâm không ?
Lý Xuân Hoa vừa nổi giận, đôi mắt phượng của nàng hàm ân tia anh khí bức người, khuôn mặt tuyệt đẹp lộ ra thần sắc khiến người bất khả xâm phạm.
Ba vị tăng nhân nghe nàng nói như vậy, ai nấy đều sửng sờ. Lý Xuân Hoa tiếp tục nói tiếp:
- Các vị xông bừa vào tổng đàn là đã có ý miệt thị bản minh, lại còn đảo loạn nghi thức cắt máu ăn thề, hiển nhiên là muốn phá hoại sự đoàn kết của bản minh.
Câu nói của Lý Xuân Hoa vừa dứt, trong quần hào có một tiếng chửi cất lên:
- Đuổi cổ ba con lừa ngu ngốc này đi ! Hừ ! Cả đời ta ghét nhất cái bọn hoà thượng giả nhân giả nghĩa, làm bộ làm tịch?
Quần hào người này một câu, người kia một câu, trong chốc lát đã rầm rầm hẳn lên.
Chợt nghe ba vị tăngThiếu lâm gầm lên một tiếng?
Mỗi người đều tung ra hai luồng kình phách không nhắm quần hào đánh tới.
Nên biết công lực của ba vị lão tăng tuyệt cao, sáu chưởng này lại do họ giận dữ điểm phát ra, chưởng thế như dời non dốc biển, chưởng kình vừa xuất?
Một loạt tiếng rú vang lên, bốn người đệ tử của Thanh Đạo Minh bị trúng chưởng chết tại trận, người hộc máu mồm, thân người bắn lên cao mấy trượng.
Tĩnh Thổ lão tăng cười lanh lùng, nói:
- Nếu các ngươi không giao tên cuồng đồ đó, thì ba chúng ta sẽ đại khai sát giới đây.
Chợt nghe một tiếng cười vang lên, có tiếng quát: - Đồ lừa ngu xuẩn, các ngươi lại còn dám hại người.
Trong quần hào một người thân hình thấp nhỏ đi ra, đó là một lão già thân người khô đét, người đó là tên tướng cướp lừng lẫy vùng Hắc Long Giang, Vũ Tan Hiệp Liễu Phiêu Dương.
Liễu Phiêu Dương nói xong, nhanh như chớp mắt, cái ô trong tay rít gió ào ào đâm về phía ba vị tăng Thiếu Lâm, phựt phựt phựt?
Cái ô trong tay Liễu Phiêu Dương bán ra ba luồng sáng màu đen, cùng thuận theo chiêu thức bắn ra.
Chiêu này kịch độc cùng cực, ba vị tăng không ngờ trong cái ô của lão ta lại

bắn ra ám khí, nhất thời lùi lại không kịp, trên áo cà sa ba người bị ba tia sáng đen rạch đứt một lỗ to, máu tươi rịn ướt.
Liễu Phiêu Dương vừa tấn công, quát to một tiếng phi thân lên trời huy động cái ô, hoá ra bóng ô rợp trời, cả người và ô lao nhanh xuống ba vị tăng. Chiêu này chính là chiêu ?Thiên Hà Đảo Quái? kỳ ảo nhất trong Phục Ma tâm pháp của Liễu Phiêu Dương.
Ba vị tăng Thiếu Lâm đột nhiên gầm lên một tiếng, thân hình ba người hơi khuyu xuống, sáu chưởng đều phất lên.
Chỉ nghe Liễu Phiêu Dương khẽ hự một tiếng, bóng ô đang đánh nhanh xuống thình lình rút lại, người trong không trung bay ra ngoài hai trượng, mặt xanh lè như chàm đổ, không nói một lời.
Một lão nhân mảnh khảnh, tướng mạo hiền lành từ trong quần hào nhảy ra, đưa tay vào người lấy một hoàn thuốc, nói: - Liễu huynh nhận lấy, thử xem Tuyết Liên Hoàn của đệ công hiệu như thế nào ?
Liễu Phiêu Dương đón lấy hoàn thuốc xong liền bỏ vào miệng nuốt, cảm thấy một chất nước mát hơi đắng trôi xuống cổ họng, lập tức trong bụng mát lạnh, thoải mái vô cùng, liền cười nói: - Gặp được Mệnh Bất Tuyệt tặng cho linh đơn, lão đây chắc chết không nổi.
Hoá ra lão nhân nọ chính là thần y vang danh thiên hạ, Mênh Bất Tuyệt Niên Long Hồi, tiên sinh.
Chỗ bị trúng ám khí của ba vị tăng Thiếu Lâm đột nhiên hơi phát nhiệt, trong bụng kinh hãi, biết rằng trong ám khí có chất độc, ba vị lão tăng giận dữ vô cùng, hét lên một tiếng, ba người xông vào quần hùng, sáu cánh tay vung múa loạn xạ, chém, chặt, đâm triển khai những chiêu thức sát thủ như điên cuồng.
Trong chớp mắt, nhưng tiếng rú liên tiếp vang lên.
Đã có sáu người đệ tử của Thanh Đạo Minh bị chưởng lực đánh chết. Chợt nghe Lý Xuân Hoa hét lớn: - Mọi người mau tránh ra.
Nàng tuy đẹp như hoa mùa xuân, nhưng lại có khí độ hơn người, nàng vừa mới cất tiếng, quần hào đang muốn xông lại ba vị tăng đều bất giác thu cước bộ lại.
Lý Xuân Hoa vừa hét xong, Âu Dương Hải đứng bên trái đã rút thanh Quỉ Kiếm ra, lắc mạnh cổ tay một cái, thân kiếm cách không bay thẳng đến.
Hoá ra, Âu Dương Hải trông thấy sự tàn sát của ba vị tăng Thiếu Lâm, chàng đã không thể nhịn được nữa, chàng muốn dùng ngự kiếm thuật để ngăn cản cuộc tàn sát của họ.
Nên biết rằng ngự kiếm thuật là một loại công phu tối cao trong kiếm thuật, Âu Dương Hải tuy chưa luyện đến tuyệt đỉnh, nhưng uy thế đã kinh người.
Chỉ thấy một làn sáng xanh nhanh như chớp bổ xuống ba vị tăng. Trong quần hào, có những người thường say sưa đắm chìm trong kiếm thuật, họ

đều muốn theo lên đỉnh cao của thuật ngự kiếm, nhưng đều không được yếu quyết, cho nên không ai thành tựu, lúc này trông thấy thuật ngự kiếm phi không, đều kinh hãi, lớn tiếng khen ngợi: - Hảo kiếm pháp, hôm nay coi như mở được tầm mắt !
Ba vị tăng thấy một làn sáng xanh cuồn cuộn theo gió kiếm ghê gớm ập tới mà không trông thấy bóng của đối phương đâu, không biết ra tay chống đỡ thế nào, ai nấy đều kinh hãi?
Họ tung mình nhảy lùi lại, đều vươn tay tóm lấy một người ném mạnh vào làn ánh sáng xanh, tiếp đó lại đánh ra ba luồng chưởng lực phách không. Âu Dương Hải sợ bị tổn thương đến đệ tử của Thanh Đạo Minh, đành phải làm tan chân khí ngự kiếm, ánh sáng xanh vừa thu lại bóng người liền hiện ra. Nhưng ba người đệ tử bị ném ra không trung lại bị chưởng lực của ba vị tăng đánh ra làm tứ chi gãy rời, tâm mạch bị đứt tung , hự lên một tiếng rồi chết. Ba cái xác rơi bịch xuống đất, máu tươi dầm dề, thê thảm vô cùng. Chợt thấy bóng ba vị tăng bay thẳng ra ngoài cốc?
Vèo một cái, Lý Xuân Hoa đã phi thân nhanh như tia chớp tung mình xuống trước mặt ba vị tăng cản đường lại, nói: - Ba người các vị đi dễ vậy sao ?
Tĩnh Thuư lão tăng giận dữ gầm lên vung tay đánh ra một chưởng. Lý Xuân Hoa đảo người tránh né, ngón tay khẽ búng một luồng chỉ phong đánh thẳng vào mạch môn của Tĩnh Thuư lão tăng.
Tinhy Thuư kinh hãi nhảy lùi lại năm thước, ngẩn người nhìn Lý Xuân Hoa. Lão biết một chỉ này của Lý Xuân Hoa chính là thần công ?Đàn Chỉ Đả Huyệt? rất khó luyện của Phật gia, đơn thuần chỉ một môn công phu này phải cần thời gian tập luyện ba mươi năm mà Lý Xuân Hoa xem ra bất quá chỉ là hai mươi tuổi đổ lại.
Lý Xuân Hoa lắc vai tung mình tới tung ra ba chưởng xẹt lửa.
Ba vị tăng thi triển thân pháp tuyệt kư Thiếu Lâm ?Di Hình Hoán Vị?, tránh khỏi ba chưởng lanh lẹ này, liền đó phản kích trở lại, triển khai tấn công nhanh. Trong chốc lát đã đánh ra liên tiếp hơn hai mươi chưởng.
Chợt nghe Âu Dương Hải quát: - Sư tư, hãy tránh ra !
Quát xong, Âu Dương Hải cầm kiếm xông đến.
Thanh Quỉ Kiếm chuyển động vun vút, như điểm, như chém, như quét, như đâm? khí lạnh rợn người.
Một tiếng hự vang lên, kiếm quang thu lại? Ba vị tăng loạng choạng lùi lại mấy bước?
Chỉ thấy máu tươi trên cánh tay họ tuôn rơi trên mặt đất, họ xoay minh tung người nhảy đi rất nhanh biến mất.
Âu Dương Hải quay ngược múi kiếm, đứng nhìn theo hướng ba vị lão tăng vừa đi, buồn bã than rằng: - Sư phụ bảo ta nhượng cho họ mấy phần, không ngờ hôm nay huyết thù với hộ càng thêm sâu.

Lý Xuân Hoa đưa mắt nhìn Âu Dương Hải đầy vẻ kinh ngạc. Nàng thấy chiêu kiếm sau cùng của Âu Dương Hải quả là thần sầu. Quần hào không thấy Âu Dương Hải xuất kiếm thế nào mà đã thương được ba vị tăng Thiếu Lâm, ngay cả nhãn quang sắc sảo của Lý Xuân Hoa cũng không thể nào nhìn ra kiếm thức của chàng.
Nên biết chiêu kiếm này của Âu Dương hải chính là chiêu kiếm thuật kỳ ảo cử thế vô song mà Vân Trung Nhạc đã truyền thụ cho chàng, chiêu Vạn Lưu Qui Tông?. Dù rằng ba vị lão tăng Thiếu Lâm nội ngoại công lực đều đã đến mức hoả hầu thuần thanh, nhưng cũng không cách nào phá giải được chiêu kiếm cái thế cổ kim này, do đó bị kiếm chém trọng thương phải bỏ đi.
Trên mặt Lý Xuân Hoa lộ vẻ giận dữ, hừ một tiếng nói: - Hôm nay để cho họ đột nhập vào đây thật quá dễ dàng. Âu Dương Hải quay đầu nhìn mấy cái xác trên mặt đất, thở dài: - Đây là lỗi lầm của ta đã hại chết những huynh đệ này, tôi thực đắc tội vô cùng.
Lý Xuân Hoa biết trong lòng chàng bị dằn vặt, bèn cười nói:
- Huynh đừng nên tự làm khổ mình, Thiếu Lâm tam lão cũng thật quá hung hăng tàn bạo. Chúng ta tức khắc cử hành cuộc tuyển chọn trong bang thôi !
Âu Dương Hải từ từ tra kiếm vảo vỏ, cùng Lý Xuân Hoa đi đến vị trí cao nhấnt của buổi lễ.
Lý Xuân Hoa đứng trước quần hào, hơi chỉnh lại mái tóc, lớn tiếng nói: - Những huynh đệ chết đi, sau khi bản minh đại tuyển xong sẽ long trọng cử hành lễ an táng để an ủi vong linh, bây giờ chúng ta tuyển chọn Minh Chủ ngay, xin mọi người giơ tay chỉ tên.
Nàng vừa nói xong, tiếng hô vang lên ầm ầm, nói:
- Chúng tôi chọn Lý Xuân Hoa tiểu thư làm Thanh Đạo Minh Chủ, chúng tôi chọn?
Tiếng hô vang lên như sấm, chấn động không gian.
Lý Xuân Hoa thấy mọi người nhiệt liệt ủng hộ mình, khiến cho nàng sững sờ.
Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hồng đều vỗ tay hoan hô. Lý Xuân Hoa khẽ đưa tay, tiếng hô của mọi người mới ngớt, nàng xúc động nói: - Tiểu nữ Lý Xuân Hoa có tài đức gì đâu mà dám được hưởng sự yêu mến của chư vị, thật làm cho tiểu nữ vô cùng cảm động? không biết dùng ngôn từ nào để cám ơn các vị nữa?
Một người khi bi thương cực độ hoặc khi vui mừng quá mức thì ngon ngữ đều bị vấp váp, trong lòng Lý Xuân Hoa hiện tại có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại nói không ra, chỉ có thần sắc trên mặt và đôi mắt của nàng thay thế cho lời nói.
Lúc lâu sau, Lý Xuân Hoa mới nói:
- Thanh Đạo Minh Minh Chủ đã tuyển chọn rồi, bây giờ tuyển vị Phó Minh

Chủ.
Đột nhiên trong quần hào có người nói:
- Việc tuyển Phó Minh Chủ và những người khác xin Lý Minh Chủ quyết định, bởi vì chúng tôi không quen thuộc những vị anh hùng hào kiệt kia mấy.
Vừa nói xong, quần hào đồng thanh tán thành để Lý Xuân Hoa cử người. Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi rồi nói: - Chư vị đã tín nhiệm ta, ta sẽ chỉ tên người được tuyển, sau đó lại để cho các vị tuyển lại, nếu các vị đối với người mà tôi nêu tên có ý kiến gì xin lên tiếng. Thanh Đạo Minh là của anh hùng hào kiệt thiên hạ vì tiêu diệt tà ác, nêu cao chính nghĩa võ lâm hợp lại mà thành, người ta tuyển làm lãnh đạo chính là tuyển hiền đức và năng lực. Bây giờ ta chỉ danh Phó Minh Chủ là Quan Đông Đại Hiệp Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp tiên sinh rất quen thuộc, không cần ta phải giới thiệu nhiều, không biết ý kiến của chư vị thế nào ?
Quần hào vỗ tay hoan hô nói:
- Người Lý Minh Chủ cử ra chính là người trong bụng chúng tôi muốn chọn, mọi người đều ủng hộ Công Tôn đại hiệp làm Phó Minh Chủ.
Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp đứng dậy, cúi mình thi lễ với Lý Xuân Hoa: Công Tôn Lạp cảm ơn Minh Chủ chỉ danh.
Nói xong quay lại chắp tay thi lễ với quần hùng. Lý Xuân Hoa nhìn quần hùng, nói:
- Bản minh ngoài chính phó Minh Chủ ra còn lập hai đàn, dưới đàn lập? Thiếu 2 trang?
Lý Xuân Hoa quay lại mỉm cười với Âu Dương Hải:
- Hồng Võ Đàn là chủ lực của bản minh, dưới Đàn thiết lập Nội Nhất Đường và Ngoại Ngũ Đường, ba mươi sáu vị Hương Chủ, tất cả sẽ đợi Âu Dương Hải Đàn Chủ bố trí?
Âu Dương Hải lắp bắp nói:
- Ta? ta? ta? làm sao có thể làm Đàn Chủ ?
Lý Xuân Hoa đưa cặp mắt hàm uy, nhìn Âu Dương Hải nói:
- Quần Hào tuyển chọn huynh đảm nhiệm chức vụ trọng yếu này chẳng lẽ huynh lại mượn cớ từ chối hay sao ?
Âu Dương hải nói:
- Hồng Võ đàn chủ xin tuân theo lệnh của Minh Chủ. Lý Xuân Hoa mỉm cười, quay lại nói với quần hào:
- Bản minh được năm phải trong Trung Nguyên là Côn Luân, Thanh Thành, Hoa Sơn, Chung Nam, Điểm Thương gia nhập, thật là điều vinh hạnh. Côn Luân Kiếm Dã Chân Nhân, Hoa Sơn Khấu Thời Cuộc, Điểm Thương Vũ Chính Cương, Chung Nam Bàng Chung chư vị chưởng môn và cả Bách Độc Tẩu Lang Dật Đạo tiên sinh, Trịnh Hổ huynh tất cả đều biên nhập vào Khúc

Tinh, đảm nhiệm chức vị hộ pháp.
Nên biết những người này đều là tông chủ một đời của giang hồ võ lâm, họ gia nhập vảo Thanh Đạo Minh tuy rất khâm phục Lý Xuân Hoa nhưng trong nội tâm lại nghĩ: ? Nếu Lý Xuân Hoa kêu những người chúng ta đảm nhận những nhiệm vụ không xứng đáng thì làm sao đây ? ?.
Lúc này nghe thấy Lý Xuân Hoa phân phái họ làm hộ pháp dưới Khúc Tinh Đàn, không khỏi mừng thầm, họ ngầm cảm kích Lý Xuân Hoa tuổi còn trẻ mà hiểu được ý người.
Lý Xuân Hoa quay sang hỏi Công Tôn Lạp:
- Cao thủ ba nơi trọng yếu của bản minh có phải đã đi đến đây hết ? Công Tôn Lạp đáp: - Ngoài những đại quốc thủ vẫn còn ở chỗ cũ, những người còn lại toàn bộ đã đến.
Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi, nói:
- Hồng Võ Đàn nội nhất đường chính là Chính Đạo Đường duy trì kư luật của bản minh, đường chủ do Liễu Phiêu Dương tiên sinh đảm nhiệm, không biết ý kiến của Hồng Võ Đàn Chủ thế nào ?
Âu Dương Hải mỉm cười nói:
- Minh Chủ nói rất phải, Liễu Phiêu Dương đại hiệp võ công tuyệt cao, nếu thay đổi chức khác e không thích hợp.
Tân hiệp Liễu Phiêu Dương cười lớn, nói:
- Liễu Phiêu Dương ngày xưa là đạo tặc, không ngờ hôm nay lại đảm nhiệm Chính Đạo Đường Chủ duy trì kư luật của Thanh Đạo Minh.
Lý Xuân Hoa lại nói:
- Thập nhị sát thủ biên nhập vào Chính Đạo Đường.
Chỉ thấy mười hai vị trung niên áo lam ứng tiếng bước ra, mười hai người này ai nấy mặt lạnh như băng, làm người vừa nhìn thôi cũng thấy phát sợ.
Âu Dương Hải thầm nghĩ: Chị em của họ thật biết dùng nhân tài, bề ngoài mười hai người này trông đến sợ, dùng họ vào Chính Đạo Đường thì không gì tốt hơn nữa ?.
Lý Xuân Hoa nói với Lý Xuân Hồng:
- Khúc Tinh Đàn Chủ, Hồng Võ Đàn ngoại ngũ đường do Đàn Chủ và Âu Dương Hải Đàn Chủ bố trí.
Lý Xuân Hồng từ từ đứng dậy, nói _
- Hồng Võ đàn ngoại ngũ đường là Tiên Y Đường, Thần Xạ Đường, Độc Kiếm Đường, Huyết Đao Đường, Tản Hoa Đường.
Tiên Y Đường do Mệnh Bất Tuyệt Kiên Lang Hồi tiên sinh đảm nhiệm, thống soái đại quốc thủ các nơi trong thiên hạ, hành hiệp trượng nghĩa, tế thế cứu nhân, bởi vì những đại quốc thủ này đại bộ phận đều không có võ công, cho nên phải phái mười hai vị chuyên gia ám khí của Tản Hoa Đường gia dĩ bảo vệ, đây là mười hai vị được liệt vào Tiên Y Đường.

Thần Xạ Đường là ba mươi sáu vị Xuyên Tâm Tiễn, Đường Chủ do Sa Mạc Thất Tiễn đứng đầu, Nhất Cung Xạ Nhật Chấn Thiên Hô đảm nhiệm.
Độc Kiếm Đường là ba mươi hai Độc Long Kiếm của Thanh Đạo Minh. Đường Chủ là Phi Hồn Độc Kiếm nổi danh Tây Vực Tây Môn Dương.
Huyết Đao Đường là chín mươi chín cây Huyết Quang Đao của bản minh. Đường chủ là Song Đao Lục Tâm nổi danh giang hồ Dã Lương Anh.
Tản Hoa Đường là một trăm lẽ tám vị cao thủ về ám khí trong thiên hạ, hiện giờ phân ra mười hai vị liệt nhập vào Tiên Y Đường, chỉ còn lại chín mươi sáu vị. Đường chủ là Cách Quang Sa Cừu Ưng của Phái Cổ Mộ.
Còn lại những người chưa xếp vào Hồng Võ Đường tạm thời quản lý sự vụ của tổng đàn trong bản minh và trách nhiêm phòng thủ kẻ địch bên ngoài xâm nhập vào trong cốc. Các vị trí Đường Hương chủ do các Đàn chủ và các Đường chủ phân phó.
Lý Xuân Hồng xếp đặt an bải hoàn tất, quần hào đều biểu lộ tán thành. Lý Xuân Hoa đứng dậy nói: - Thanh Đạo Minh đã chính thức thành lập ngày hôm nay, hễ là người đã gia nhập vào bản minh đều phải tuân thủ qui cũ, ai vi phạm thì tuyệt đối không khoan dung. Nội qui của bản minh hôm sau công bố. Đêm nay bày rượu đặt yến chúc mừng sự thành lập của bản minh, để làm tăng thêm cảm tình các huynh đệ đồng minh. Bây giờ đã là giờ mùi, mọi người hãy mau chóng chuẩn bị tiệc rượu đêm nay.
Âu Dương Hải đột nhiên đứng dậy nói lớn:
- Các Đường chủ thuộc Hồng Võ Đàn đêm nay xin chuyển lên đồng chỗ ngồi với tại hạ.
Âu Dương Hải đối với sáu vị Đường chủ dưới Đàn mình có người hãy còn chưa thấy mặt, cho nên chàng muốn nhân cơ hội này để tụ hợp làm quen với họ.
Trăng lưỡi liềm treo trên không, ngàn vạn ngôi sao nhấp nháy.
Trong rừng cây tại u cốc đèn đuốc sáng trưng, dưới mỗi gốc cây đều bày một chiếu rượu, tiếng trò chuyện, cười nói uống rượu đan xen lẫn nhau.
Trên chiếc chiếu cao nhất phía đông có người nam người nữ, chính là chị em Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Âu Dương Hải và sáu vị Đường chủ, họ vừa uống rượu vừa đàm luận đại sự võ lâm.
Âu Dương Hải nhân lúc này nói đến Đế Vương Cung Ngọc Tu La, nhưng kỳ lạ là đối với cái tên Âu Dương Kiệt, quần hào đều có nghe thấy, nhưng mỗi người khi nghe đến cái tên này đều hơi biến sắc.
Vành trăng trên bầu trời đã ngả về tây, bởi vì là trăng hạ huyền cho nên chỉ là giờ tý mà mặt trăng đã bắt đầu di chuyển về phía tây.
*
* *
Tiệc rượu chúc mừng tuy đã tàn từ rất lâu, nhưng huynh đệ trong Thanh Đạo

Minh vẫn bận rộn chỉnh lý mọi thứ. Lý Xuân Hoa và các quần hào đều đã say sưa đi vào giấc mộng mà Âu Dương Hải mãi vẫn không ngủ được, bởi vì trong đầu chàng thuư chung vẫn ngĩ đến thân thế bí mật của mình và cả cha mẹ chưa hề thấy mặt của mình.
Chàng nhẹ nhàng nhảy ra ngoài cửa sổ, từ từ đi ra quãng trường. Đôi mắt chàng lướt nhìn vào màn đêm trong cốc, thật biết bao nhiêu là thanh tân u nhã, đặc biệt nhất là ánh trăng sao chiếu xuống mặt đầm, hiện lên trong vắt lung linh như là một tấm gương sáng, hiện ra cả vạn vật chung quanh.
Âu Dương Hải nhìn bóng mình trong đầm nước, bất giác thở dài, nghĩ: Nếu ta có một tấm gương thần như trong thần thoại thì có thể bảo nó chiếu lên hình bóng của cha mẹ mình? ?
Đêm khuya tĩnh lặng rất dễ dẫn con ngườdễ đến chỗ suy nghĩ mông lung. Còn Âu Dương hải bây giờ cũng trầm tư mải miết không dứt. Đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên: - Đêm khuya như vầy, huynh hãy còn chưa ngủ sao ?
Âu Dương Hải hơi quay đầu lại, thấy Lý Xuân Hồng đứng ngay sau lưng mình. Âu Dương Hải mỉm cười nói: - Hơi uống có chút rượu làm ta ngủ không được. Hồng muội, sao muội không đi ngủ ?
Lý Xuân Hồng nói:
- Muội ngủ vừa tỉnh dậy, chợt nghĩ đến lễ thành lập minh ngày hôm nay, toàn bộ huynh đệ đều uống say khướt, sợ rằng người thủ giữ cửa cũng ngủ mất, cho nên muốn ra đi tuần đêm.
Tiếp đó Lý Xuân Hồng mỉm cười, nói:
- Hải ca, nếu huynh không ngủ chúng ta cùng đi tuần đêm chứ ? Âu Dương Hải gật đầu nói: - Được, chúng ta cùng đi.
Hai người kề vai nhau thong thả đi dưới trăng. Lý Xuân Hồng khẽ nói:
- U cốc này địa thế hiểm yếu, nếu như chúng ta bố trí thêm nữa nhất định là một chốt chặn bất khả xâm phạm.
Âu Dương Hải ừ một tiếng nói:
- Điều này hoàn toàn phải xem tài lực của muội đó. Đột nhiên ngoài bảy trượng có người lên tiếng hỏi: - Ai đó ? Xin báo tên ra ?
Â u Dương Hải hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm: Huynh đệ của Thanh Đạo Minh thật có trách nhiệm, trong lúc vui vẻ thế mà vẫn không bỏ trễ công việc ?.
Lý Xuân Hồng đáp:
- Là Hồng Võ, Khúc Tinh Đàn Chủ đi tuần đêm. Nói xong hai người cùng cất bước đi qua. Chỉ thấy hai đại hán vạm vỡ xuôi tay cúi mình nói:
- Bọn thuộc hạ uống chút rượu mà lại phiền đến các Đàn Chủ phải chưa ngủ.
Âu Dương Hải vẫy tay nói:
- Hai vị huynh đệ rất xứng đáng với nhiệm vụ.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng đi thẳng qua bảy cửa phòng thủ, không có

một ai bê trễ công việc, trong lòng rất vui.
Lý Xuân Hồng mỉm cười nói:
- Thanh Đạo Minh huynh đệ ở ba căn cứ địa, từng được huấn luyện nghiêm khắc, họ ai ai cũng biết rõ là vì tập thể nên đương nhiên không bê trễ công việc.
Âu Dương Hải nhìn nàng một cái, cười nói: - Thế sao vừa rồi muội lo rằng họ ngủ đi ? Lý Xuân Hồng cười khanh khách nói: - Huynh làm sao vậy, thật là khờ à !
Âu Dương Hải nói:
- Đúng, tiểu huynh rất khờ. Lý Xuân Hồng vùng vằng nói:
- Huynh thật là? muội không đi với huynh nữa. Âu Dương Hải thấy vậy hơi ngạc nhiên hỏi: - Hồng muội, huynh đối xử không phải với muội ư ?
Lý Xuân Hồng nói:
- Huynh cho rằng muội thật sự ra để đi tuần đêm ư ? Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, mỉm cười nói: - Thế thì cám ơn Hồng muội cùng đi với ta ra đây chơi ! Lý Xuân Hồng hừ lên một tiếng nói: - Huynh biết rằng muội nhớ huynh biết bao.
Âu Dương Hải thấy vẻ mặt u oán của nàng, vội nói:
- Tiểu huynh cũng rất nhớ muội, có điều? có điều không có thời gian để thổ lộ điều ấy với muội.
Hai người cùng tựa vào nhau mà đi, múi hương trên mình nàng làm Âu Dương Hải cảm thấy rất dễ chịu.
Lý Xuân Hồng chỉ một bãi cỏ ở góc núi nói: - Chúng ta ra đó ngồi một lát.
Âu Dương Hải đột nhiên đưa tay ôm lấy tấm lưng mảnh mai của nàng, nói: - Hồng muội, huynh có lời nói với muội?
Lý Xuân Hồng quay người lại đối diện với chàng, hỏi: - Sư huynh nói với muội điều gì ?
Dưới ánh trăng sao, chỉ thấy đôi mắt của nàng long lanh trong vắt, ẩn hiện tia dịu dàng đến mê người, trên khuôn mặt xinh xắn của nàng lộ ra một nụ cười, gió đêm thổi những sợi tóc trên trán nàng éo vào hai bên thái dương, nàng đẹp đẽ, thuần khiết biết bao, như đoá hoa sen có những giọt sương trên đó.
Âu Dương Hải trìu mến nhìn nàng nói: - Muội rất đẹp !
Nói xong, ngón tay của chàng khẽ gạt mấy sợi tóc bị gió ép vào môi nàng rồi nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái.
Lý Xuân Hồng hứ lên một tiếng, nói: - Huynh thật hư ! Muội không chịu đâu.
Nàng nói xong, chuyển người ngã lên mặt cỏ mềm mại. Âu Dương Hải cũng khẽ nằm xuống bên cạnh nàng, hỏi nhỏ: - Hồng muội, huynh hư chỗ nào ?
Cặp môi Lý Xuân Hồng muốn mở ra, nhưng? Môi của Âu Dương Hải đã áp

lên môi nàng? Nụ hôn này?
Huyết mạch của hai người như tăng tốc?
Có hơi rượu trợ lực, nhiệt tình của thiếu nữ lập tức bùng lên. Đôi tay ngọc của Lý Xuân Hồng khẽ đưa lên cổ chàng. Ngực của nàng phập phòng đều đặn.
Hai người đắm chìm trong nụ hôn tình yêu nóng bỏng mà ngọt ngào. Đột nhiên bên khe núi vang lên một tiếng ca?
Tiếng ca này tuy rất nhỏ nhưng đã làm thức tỉnh đôi nam nữ đang say sưa trong hạnh phúc.
Âu Dương Hải lật mình ngồi dậy, lắng tai nghe? Tiếng ca này rất là bi thương, thê lương. Lý Xuân Hồng vẻ mặt kinh dị, nói:
- Người nào đó ? Lại ca nơi hoang sơn khuya khoắt này ? Âu Dương Hải nói nhỏ: - Người đó ở khe núi trước mặt.
Lý Xuân Hồng chợt ý lên một tiếng nói:
- Tiếng ca người đó hát rất là quái dị, giống như kêu gọi tên của ai đó vậy ?
Âu Dương Hải hơi biến sắc, nói:
- Tiếng ca của người đó hình như là đối thẳng vào chúng ta mà hát. Hồng muội, muội đi ra phía nam khoảng mười trượng xem có nghe thấy tiếng ca hay không ?
Lý Xuân Hồng y lời chạy ra ngoài mười trượng, ai ngờ tiếng ca im bặt. Nàng chạy về chỗ cũ, tiếng ca vẫn còn y nguyên.
Nàng cảm thấy kỳ lạ vô cùng, Âu Dương Hải nói: - Chúng ta qua đó xem thử.
Hai người triển khai khinh công nhảy qua một sườn núi, đến một con dốc nhỏ, dưới bóng tùng lưa thưa có một bóng người áo đen ngồi im lìm.
Người đó đang ngưa cổ ca hát, vận âm buồn bã thê lương. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng từ từ đi đến.
Người áo đen thấy hai người đi đến thì chẳng có chút cử động nào, vẫn tiếp tục ngửa cổ hát?
Âu Dương Hải khẽ nhíu mày, quan sát kỷ lưỡng người áo đen này, chàng thấy mặt mũi người đó đã già, tóc bạc trắng, thân người thấp nhỏ, mặc một cái áo dài đen.
Tiếng ca cao vút ngân dài bay thẳng lên tận mây, vương vấn không dứt. Lão già áo đen khẽ lướt mắt nhìn hai người, quay người định đi?
Âu Dương Hải thấy ông ta muốn đi, vội kêu: - Xin tiền bối dừng bước.
Hắc y lão nhân dường như không nge thấy tiếng nói của Âu Dương Hải, vẫn đi về phía trước.
Âu Dương Hải đi nhanh lên hai bước, nói: - Tiền bối đi chậm lại đã.
Đột nhiên Hắc y lão nhân quay mình lại không nói không rằng nhảy bổ lại phía Âu Dương Hải. Vù một tiếng, tay phải phóng ra một chưởng mãnh liệt

vào huyệt ? Kỳ môn ? của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải ngạc nhiên, không ngờ lão nhân này chẳng nói một câu lại ra tay đánh liền, mà chưởng này hàm ẩn nội kình cực kỳ lợi hại.
Âu Dương Hải khẽ đảo người, nhảy xéo ra bốn bước, quát hỏi: - Tiền bối ra tay hung hăng như vậy, vì sao? ?
Hắc y lão nhân không để cho chàng nói hết câu, búng người nhảy tới thật nhanh, đưa tay chụp lấy Âu Dương Hải.
Lão ta xuất thủ tốc độ cực nhanh, chiêu thức kỳ lạ vô cùng. Âu Dương Hải giật mình, nhảy ra sau hơn một trượng.
Ai ngờ hắc y lão nhân như bóng với hình phi đến, song chưởng một trước một sau liên tiếp phóng ra.
Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Các hạ hung hăng như vậy đừng trách ta vô lễ. Nói xong chàng tung chưởng tấn công.
Nội kình của Âu Dương Hải và đối phương tiếp chạm ? bùng ? một tiếng? Cả người Âu Dương Hải bị tiềm lực của đối phương chấn động làm khí huyết nhộn nhạo lùi ra sau ba bốn bước?
Lý Xuân Hồng thất kinh kêu lên, bổ tới.
Lúc này thân người của hắc y lão nhân vừa rơi xuống đất, hữu chưởng từ từ đẩy ra?
Một luồng tiềm lực mang theo tiếng gió rít ấp đến. Âu Dương Hải hét lên: - Hồng muội, lùi ra.
Tay trái của Âu Dương Hải vươn ra thật nhanh kéo Lý Xuân Hồng lại. nội kình của Hắc y lão nhân đẩy ra đã gần đến người, hữu chưởng của Âu Dương Hải lật nhanh lại tiếp chạm kình đạo lợi hại tuyệt luân của đối phương.
Nội kình của hai bên vừa va chạm, Âu Dương Hải hơi biến sắt, thân hình lắc lư tà áo lay động. Hắc y lão nhân thấy Âu Dương Hải liên tiếp đối liền hai chưởng của mình, hơi giật mình.
Lão lại nghiến răng gia tăng kình lực mạnh thêm, trùng trùng điệp điệp áp thẳng đến
Âu Dương Hải cảm thấy luồng kình lực trùng điệp ập đến này mỗi lúc một mạnh hơn, ghê gớm hơn, lại còn liên miên không dứt.
Chàng bất giác sợ hãi, không ngờ lão già thấp nhỏ này chưởng lực lại hùng hậu như vậy.
Trong chốc lát, Âu Dương Hải đổ mồ hôi như tắm.
Lý Xuân Hồng cũng cảm thấy công lực của Hắc y lão nhân này còn hùng hậu hơn so với bất kỳ một người nào trong Thiếu Lâm tam lão, không biết người này là ai ?
Lý Xuân Hồng biết Âu Dương Hải đã tư thí nội lực với đối phương, đã khó di động một bước, lại không thể thâu chưởng lùi lại được.

Trong lòng nàng rất lo, nói:
- Âu Dương ca, muội đi gọi tư tư đến.
Tuy nàng nói như thế, nhưng vẫn không chịu rời khỏi, vì nàng sợ hễ vừa rời khỏi thì Âu Dương Hải có bề nào thì biết làm sao. Luồng kình đạo trùng điệp áp tới đó liên miên như sóng trào, mỗi lúc một gay gắt hơn.
Âu Dương Hải tiến đã không được, lùi cũng không xong, bối rối vô cùng?
Lý Xuân Hồng lúc này vô cùng hoang manh, nàng kêu lên: - Hải ca, hãy ráng chống đỡ, muội bắn tín hiệu tiễn.
? Xoẹt ? một tiếng, Lý Xuân Hồng đã đốt cháy một cây hoả pháo thăng thiên, xé không trung bay vút đi?
Đùng một tiếng, hoả pháo nổ tung trêng không. Lúc này Hắc y lão nhân co tay lại rồi vung tay ra.
Âu Dương hải bỗng cảm thấy tiềm lực áp trên người của mình vừa giảm đi rồi lại tăng lên, chàng bị chấn động bật lùi ra sau ba bước, nhưng chàng vẫn tiếp được chưởng lực của Hắc y lão nhân.
Hắc y lão nhân thấy Âu Dương Hải không bị luồng tiềm lực này đánh bị thương, trong bụng không khỏi kinh hãi, lão ta nhớ trong thiên hạ không có một ai thoát khỏi ngọn chưởng của lão mà sống sót.
Ngay cả Ngũ kỳ trong võ lâm ngang hàng với lão cũng không có một ai dám tiếp chạm chưởng lực trực tiếp với lão.
Không ngờ một đứa tiểu tử hậu bối này lại có thể tư thí chưởng lực với mình, chống chọi lại lâu như vậy.
Âu Dương Hải lúc này đã mệt mỏi rã rời, chàng than thầm:
Không ngờ Âu Dương Hải này lại phải chết trong tay một lão già không biết tên họ !?
Chàng không biết lão già này vì sao khi vừa thấy mặt đã muốn cho mình chết ?
Âu Dương Hải ta thật sự lại phải chết dưới ta của lão ư ?
Lúc này thân mình của Âu Dương Hải đã từ từ đổ nghiêng về phía sau, hiển nhiên chàng đã không thể chống chọi lại được nữa.
Đôi mắt của Hắc y lão nhân lộ ra tia sát khí?
Lý Xuân Hồng kêu lên một tiếng, nàng lao lại phía sau Âu Dương Hải. Đột nhiên nàng hự lên một tiếng, cả người bắn ra hơn một trượng? Hoá ra Hắc y lão nhân và Âu Dương Hải tư thí chưởng lực, không gian xung quanh họ toả đầy cương khí mạnh mẽ vô song, làm cho người ta không thể nào tiếp xúc bên người họ được.
Âu Dương Hải nghe tiếng kêu của Lý Xuân Hồng, trong lòng rất lo? Trong lúc nguy nan, chợt sinh trí?
Trong nháy mắt, Âu Dương Hải hét to một tiếng song chưởng của chàng đang trực diện với Hắc y lão nhân chợt thu về đánh trắc diện bên hông?

Thân mình chàng phi thân vọt lên, rồi như con diều đứt dây lôn vài vòng trên không rồi mới rơi xuống. Tuy vậy chàng lại không hề bị một vết thương nào.
Trong lúc Âu Dương Hải phi thân lên.
Hắc Y lão nhân thâu hồi chưởng lực không kịp, cả thân gnười bị bắn ra bảy tám trượng?
Rắc rắc ! Một tiếng, luồng chưởng kình của lão đã đánh đổ ba cây tùng ngoài bảy trượng.
Hắc y lão nhân dừng thân người lại, không tiếp tục ra tay đánh Âu Dương Hải nữa, lão ta ngẩng đầu phát ra tiếng thở dài vô cùng thê lương buồn bã?
Dường như Hắc y lão nhân vì Âu Dương Hải thoát ra khỏi chưởng lực của lão mà phải thở dài?
Lý Xuân Hồng vội hỏi Âu Dương Hải: - Huynh? huynh bị thương rồi ư ? Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Không có, còn muội thì sao ?
Lý Xuân Hồng đứng dậy, nở nụ cười vui vẻ nói: - Huynh đừng lo. Muội không có sao cả.
Âu Dương Hải hít thở vài hơi, đột nhiên vươn ta rút thanh Quỉ Kiếm ra.
Chợt nghe Hắc y lão nhân cười lạnh lùng nói: - Ngươi đem Minh Âm Kim Tiền và túi gấm của Bắc Quốc Tiên Cơ đwa ra đây.
Câu nói này như tiếng sấm nổ giữa trời quang. Âu Dương Hải mừng rỡ nói: - Tiền bối, tiền bối đến lấy Minh Âm Kim Tiền phải không ?

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 11
Bí MẬT THIÊN KIẾM ĐÀM

- Ngươi mau đem Minh Âm kim tiền và túi gấm ra đây.
Âu Dương Hải là người thông minh, trong lúc mừng rỡ chàng chợt nghĩ lại rõ ràng , Hắc y lão nhân đến để lấy Minh Âm kim tiền, vì sao lão ta lại hạ độc thủ mình?
Âu Dương Hải nắm chặt thanh qui kiếm cười nhạt, nói:
- Dám hỏi lão tiền bối tôn tính đại danh là gì?
Hắc y lão nhân giận dữ hừ một tiếng, nói:
- Ngươi muốn hay không muốn đem Minh Âm kim tiền và túi gấm ra? giọng nói của lão lần này đầy vẻ uy hiếp.
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Tại hạ và tiền bối vốn không quen biết, làm sao có thể dễ dàng đưa Minh Âm kim tiền và túi gấm cho tiền bối được?
Hắc y lão nhân nói:
- Ta hỏi lại ngươi lần nữa, ngươi muốn hay không muốn đưa Minh Âm kim tiền và túi gấm của Nam Quốc Tiên Cơ ra đây?
Âu Dương Hải thấy lão ta trước sau chỉ nói mỗi một câu này, chàng ngạc nhiên nói:
- Tiền bối, nếu không nói ra thân phận lai lịch, thì vãn bối không thể lấy ra.
Hắc y lão nhân nghe vậy chẳng nói chẳng rằng quay mình định đi.
Chợt nghe có tiếng quát ở hơn mười trượng vọng lên:
- Ngươi đã nằm trong tầm cung tên rồi, nếu còn đi tiếp một bước nữa thì e không toàn mạng.
Hắc y lão nhân kông nghe lời cảnh cáo vẫn cứ đi lên phía trước ?
Véo véo véo ? tiếng vũ tiễn xé gió bay đến.
Ba mũi tên nhanh như chớp tới ba (x-x) thượng, trung, hạ trên mình của hắc y lão nhân.
Tốc đọ ba mũi tên này nhanh cực kỳ như một tia chớp vậy.
Hắc y lão nhân nghe tiếng tên xé gió, sắc mặt hơi biến, hiển nhiên lão ta đã (x-x) Ba mũi tên đó tuy bị lão ta phá đi, nhưng kình lực vẫn chưa suy yếu, vẫn rít gió bay ra ngoài bảy tám trượng.
Âu Dương Hải trông thấy Hắc y lão nhân một hơi phá liền ba mũi tên, trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ:
? Võ công lão gí này cao ghê gớm?.

Chỉ nghe ngoài mười trượng, vang lên tiếng hỏi của thần cung xạ nhật Chấn Thiện Hổ, nói:
- Thủ pháp của các hạ kỳ diệu lắm, xin tiếm ba mũi tên nữa của ta xem sao?
Vừa nói xong, ba mũi tên dài bay đến không một tiếng động.
Tốc độ rất nhanh, so với ba mũi tên trước còn kinh người hơn.
Điều kỳ lạ là ba mũi tên này không phát ra một tiếng gió nào.
Lão già áo đen như biết được sự lợi hại của ba mũi tên này, hừ một tiếng, thân người bay ra ba bước.
Vèo vèo vèo ? tiếng rít cực lớn.
Ba mũi tên nọ đột nhiên lại trở nên phát ra tiếng, bắn nhanh qua bên người của Hắc y lão nhân.
Âu Dương Hải chưa thấy qua tiễn pháp của Thần cung xạ nhật Chấn Thiên Hổ, lúc này vừa mục kích thấy thì thất kinh, không ngờ tiễn pháp của Chấn Thiên Hổ lại tinh xảo cao minh như vậy.
Lúc đó ngoài mười trượng có bảy bóng người từ từ đi tới. Bảy người này chính là Sa Mạc thất tiễn của thần xạ đường. Lão già áo đen trông thấy Sa Mạc thất tiễn lạnh lùng hỏi: - Sáu mũi tên vừa rồi do ai bắn ra vậy?
Một người mặt có râu là Thần cung xạ nhật Chấn Thiên Hổ lạnh lùng nói:
- Là ta bắn đó, thì làm sao?
Vừa nói xong thì sa Mạc thất tiễn đã nhanh chóng bao vây xung quanh Hắc y nhân. Thấ cung xạ nhật Chấn Thiên Hổ từ đằng xa cúi mình thi lễ với Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng nói: - Thần xạ đường Sa Mạc thất tiễn tiếp tín hiệu đã nhanh chóng đến đây, xin Âu Dương Hải đàn chủ phát lệnh.
Âu Dương Hải nói to:
- Chấn đường chủ, các vị đừng để cho lão chạy thoát là được rồi.
Hắc y lão nhân lạnh lùng nói:
- các ngươi có tăng thêm người gấp mười lần cũng khó mà ngăn được lão phu !
Nhất cung xạ nhật Chấn Thiên Hổ cười nhạt nói: - Các hạ tự tin có thể chạy thoát thì cứ thử xem? Nói xong Sa Mạc thất tiễn đã lắp tên.
Hắc y lão nhân hừ một tiếng thân người phi thân bay lên ?
Vút vút ? tên bay một loạt như mưa bắn tới trước mặt hắc y lão nhân. Hắc y lão nhân quạt cánh tay, thân mình của lão đã dừng trên không trung.
Ai ngờ loạt tên đó mũi này tiếp đuôi mũi kia liên tiếp không dừng, hắc y lão nhân dù khinh công độc bộ thiên hạ cũng khó treo mình lâu trên không trung.
Lão bị bức phải rơi xuống, khẽ hít một luồng chân khí rồi thân mình chuyển sang hướng tây bắc lao đi.
Vút ? tên đã bay đến.
hắc y lão nhân thất kinh, lão không ngờ tiễn pháp của bảy người bọn họ cực

nhanh, nên biết một mũi bắn ra là một mũi khác bay theo không hề có một khẽ hở nào.
Hắc y lão nhân trong lòng ngầm tính toán mình biến hướng bay nhảy như vậy phải nhanh hơn cung tên của họ, ai ngờ cung tên vẫn nhanh hơn lão một mức.
Kỳ thực lão đâu biết Sa Mạc thất tiễn, tiễn pháp cao siêu khó tả, mỗi người bọn họ có thể một phát cùng bắn ra ba mũi tên, Thần cung xạ nhật Chấn Thiên Hổ một phát có thể lên sáu mũi.
Họ tuy ba mũi tên cùng lên dây, nhưng lại từng mũi từng mũi liên tiếp bắn ra như thể một người có thể chống lại ba người, cho nên nói bảy người bọn họ chia làm ba tốp bắn tên, ba người trước bắn tên ra, tốp ba người thứ hai đã chờ s»n, và người cuối cùng tiếp ứng tốp thứ nhất đổi tên, như thế họ tự nhiên không có phí thời gian đổi tên.
Âu Dương Hải vừa thấy tuyệt kỷ bắn tên của Sa Mạc thần tiễn thì mừng rỡ vô cùng.
Hắc y lão nhân liên tiếp đổi hướng bay nhảy ba bốn lần mà vẫn bị mưa tên cản lại.
Lần này lão lại nhảy vọt đến chỗ Lý Xuân Hồng và Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải vung tay trái phóng ra một đạo chưởng kình, Thanh qui kiếm trong tay phải ra chiêu ?Phân vân phụng nguyệt? quét vào người lão. Âu Dương Hải vừa ngăn thân mình nhảy tới của hắc y lão nhân, vừa nói:
- Lão tiền bối, người hà tất phải cố chấp như vậy.
Miêng vừa nói thanh qui kiếm vẫn không dừng trái đâm phải điểm, liên tiếp tấn công bốn chiêu.
Bốn nhát kiếm này đều biến hóa từ chín chiêu tuyệt học trong Hải Lưu chân kinh mà ra, chiêu nào chiêu nếy kỳ dị khó lường, bốn nhát kiếm liên công, bức hắc y lão nhân lùi lại ba bước.
Âu Dương Hải đánh ra bốn nhát kiếm xong, lùi lại một bước, mỉm cười nói:
- lão tiền bối, vãn bối chẳng qua chỉ muốn biết danh hiệu của ông? Hắc y lão nhân bị bốn nhát kiếm của Âu Dương Hải đánh lùi, mặt hầm hầm, hai mắt nhìn vào mặt của Âu Dương Hải bốc lửa.
Chợt nghe một giọng nói vang lên
- Âu Dương đàn chủ bất tất phải hỏi lão, lão là người danh vang thiên hạ võ lâm, Tàn Kim chưởng Dương Đồng Thần.
Hắc y lão nhân nghe vậy giật mình, đôi mắt quét nhanh như điện.
Lúc này dưới bóng cây ngoài bảy trượng, một người nam một người nữ từ từ đi ra, họ chính là chánh phó minh chủ của Thanh Đạo Minh, Lý Xuân Hoa và Quản Đông đại hiệp Cống Tôn Lạp
Âu Dương Hảo thấy hai người đi đến trong bụng hơi yên tâm, Lý Xuân Hồng ra đón.

Lý Xuân Hoa liếc nhìn muội muội, chỉ thấy đầu tóc Xuân Hồng bù xù, đôi mắt còn ngấn ánh nước mắt, nành biết có thể vừa rồi Âu Dương Hải gặp tai biến. Nhưng nàng quay sang nhìn Âu Dương Hải thì thấy chàng vẫn bình thường, nàng hỏi:
- Hồng muội, muội bị thương ư? Chuyện này xảy ra như thế nào?
Lý Xuân Hồng nghe vậy nghĩ lại chuyện mình và Âu Dương Hải đ6em hôm khuya khoắt ra đây tản bộ, mặt nàng lập tức đỏ lên, ấp úng không nói nên lời, Lý Xuân Hoa hơi biết tâm ý của muội muội nên cũng không hỏi nữa.
Hắc y lão nhân trông thấy Công Tôn Lạp liền hỏi:
- Ngươi là người nào? sao lại biết lão phu?
Công tôn Lạp cười khẽ, nói:
- Dương lão tiền bối là người cao quí, đương nhiên không nhận ra tại hạ !
Công Tôn Lạp vẫn chưa nói ra vì sao ông lại biết hắc y lão nhân. Tàn Kim CHưởng Dương Đồng Thần nghe xong đột nhiên giơ cao tay ra chỉ thấy năm ngón tay trái của lão thiếu mất một ngón trỏ và ngón vô danh.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng vô cùng kinh ngạc, mới rồi năm ngón tay trái của lão hoàn toàn đầy đủ, sao bây giờ thiếu đi hai ngón, vậy đây là chuyện gì?
Công Tôn Lạp mỉm cười nói:
- Hay lắm hay lắm, nếu Dương lão tiền bối cho rằng tại hạ vô lý đoán ra thì cũng được.
Tàn Kim Chưởng Dương Đồng Thần dường như rất sợ người ta nhận ra lão, lão lạnh lùng hừ một tiếng nói:
- Ngươi là ai? Trước đây đã gặp ta ở đâu?
Công Tôn Lạp mỉm cười nói:
- Dương lão tiền bối danh tiếng lừng lẫy, có ai mà không biết. Ha ha ! tại hạ cũng quên là đã gặp tiền bối ở đâu ?
Công Tôn Lạp hơi ngừng lại ở một tiếng rồi nói:
- Tại hạ nhớ ra rồi, lão tiền bối có phải đã từng đến đế vương cung?
Tàn Kim chưởng Dương Đồng Thần hơi biến sắc, nhưng trong chốc lát đã hồi phục lại trạng thái bình thường.
Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm: Lão già này đã từng quen biết với phụ mẫu mình ư? Nếu vậy thì từ lão ta có thể biết được những chuyện về phụ mẫu mình đây !?
Tàn Kim chưởng Dương Đồng Thần cười gằn, nói:
- Đến Vương cung chủ Âu Dương Kiệt ư? Hề hề hề ? hôm nay ta đến chính vì chuyện của họ đấy.
Âu Dương Hải nói lớn:
- Dương lão tiền bối, nói như thế nghĩa là tiền bối đã biết rõ phụ mẫu vãn bối ư? Tàn Kim chưởng Dương Đồng Thần hừ một tiếng, nói:

- Ngươi đưa Minh Âm kim tiền cho ta, ta có thể trả lời ba câu hỏi của ngươi .
Âu Dương Hải vội thò tay lấy ra Minh Âm kim tiền và túi gấm của Nam Quốc Tiên Cơ đưa cho lão.
Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần cất Minh Âm kim tiền vào trong người, cầm túi gấm nói:
- Ngươi có thể mở bức thư trong túi gấm được rồi đấy.
Âu Dương Hải nhận lại túi gấm hỏi:
- Lão tiền bối, người có túi gấm và Minh Âm kim tiền giao cho tại hạ không?
Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần lạnh lùng nói:
- Không có, ta chỉ có thể tra lời ngươi ba câu hỏi quan hệ đến phụ mẫu ngươi, ngươi hãy suy nghĩ cho kỷ đi rồi hỏi, Âu Dương Hải nghe vậy, tâm trí lập tức trầm tĩnh lại, chàng muốn từ ba câu hỏi này phải thâu được những chuyện quan trọng về phụ mẫu mình năm xưa, chàng trầm ngân một lát, rồi nói lớn:
- Xin hỏi lão tiền bối, phụ mẫu của vãn bối hiện nay ở nơi nào?
Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần lạnh lùng cười nói:
- Ngọc Tu La, Đông Phương Hậu hiện nay ở đâu ư? trong thiên hạ không có ai biết được.
Âu Dương Hải biến sắc, nói:
- Dương lão tiền bối trả lời như vậy có tính là một câu hỏi không? Tàn Kim chưởng thản nhiên nói:
- Sao mà không tính?
Âu Dương Hải nói:
- Như thế với không trả lời có khác gì đâu ! Tàn Kim chưởng lạnh lùng nói:
- Thế thì người phải bao ta cách trả lời như thế nào? Âu Dương Hải hỏi: - Tiền bối phải nói ra nguyên nhân phụ mẫu ta mất tích? Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần nói: - Thế thì nó lại là một vấn đề khác.
Âu Dương Hải nói:
- Như thế làm sao có thể nói là một chuyện khác được?
Tàn Kim chưởng hừ một tiếng, nói:
- Đã nói rõ rồi, có phải ngươi muốn hỏi câu hỏi thứ hai không? Âu Dương Hải thở dài, nói: - Được, tiền bối hãi nói nguyên nhân mất tích của phụ mẫu ta.
Tàn Kim chưởng ngẩng đấu nhìn lên trời nghĩ ngợi một lúc rồi từ từ nói:
- Mười chín năm trước, Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc, Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt bị người vây đánh tại Thiên Kiếm đàm ở núi Cửu Cung, qua một trận huyết chiến ba ngày ba đêm kinh thiên động địa, Lâm Đại Ngọc bị người đánh rơi xuống Thi6en Kiếm Đàm, Âu Dương Kiệt mang thương thế

trầm trọng nhảy xuống theo. Mười chín năm nay thi thể của họ không ai thấy, cho nên ngày nay họ sống chết ra sao thì không ai trong thiên hạ có thể khẳng định.
Âu Dương Hải nghe đến đây, thần sắc trên mặt lộ vẻ phẫn oán và xúc động vô cùng, chàng hét lên:
- Gia phụ, gia mẫu ta vì sao bị người vây đánh? nhưng hung thủ là ai? Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần lạnh lùng hừ một tiếng, nói:
- Ta nói là trả lời câu hỏi của ngươi, đã nói hai rồi, chỉ còn lại một câu hỏi, vì sao cha mẹ ngươi bị người vây đánh hay là những người tham dự? Đó là hai câu hỏi ngươi muốn ta trả lời câu nào?
Âu Dương Hải giật mình nghĩ: Dương Đổng Thần nói trả lời ba câu hỏi của ta, đương nhiên lão ta sẽ không nói nhiều thêm một chuyện nào, bậy giờ đã biết đích thực rằng phụ mẫu có dính dáng đến một cừu hận rất to lớn, tuy nhiên đầu đuôi của mối ân cừu này ra sao vẫn chưa rõ, nhưng cái quan trọng nhất là mình phải hỏi cho ra kẻ thù là ai? Để đến mai sau trả thù ? ?
Âu Dương Hải nói lớn:
- Vãn bối muốn biết hung thủ mười chín năm trước vây đánh phụ mẫu tại Thiên Kiếm đàm. Tàn Kim chưởng lạnh lùng nói:
- Ta sớm biết ngươi sẽ phải hỏi chuyện này, nhưng ta nói với ngươi bằng sự thực, về những cao thủ võ lâm vây đánh cha mẹ ngươi tại Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung, ta không rõ lắm.
Âu Dương Hải giận dữ nói:
- Hiển nhiên là lão cố ý không muốn thổ lộ, nên biết trong giang hồ trọng nhất là lời hứa, lão nói trả lời ta ba câu hỏi. Vì sao cứ úp úp mở mở, ch8ảng lẽ lão là hung thủ can dự vào lần đó hay sao?
Tàn Kim chưởng biến sắc, quát lên:
- Im đi ! ngươi còn nói một câu nữa ta sẽ không tha cho ngươi đâu. Lý Xuân Hoa từ từ đi tới, nói:
- Nếu ngài động thủ thì đêm nay đừng có mong rời khỏi đây.
Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần nghe vậy đột nhiên ngửa cổ cười sằng sặc, nói:
- Lão phu mười mấy năm không đi lại trên giang hồ, không ngờ con nhãi a đầu này cũng đâm ra khinh thường ?
Lý Xuân Hoa tung mình xông đến, hỏi:
- Lão mắng ai?
Nói xong một ngón tay búng ra.
Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần thấy Lý Xuân Hoa lao đến cực nhanh và chỉ kình lợi hại, lão giật mình đảo người né tránh qua được một chỉ.
?ng tay áo của lão khẽ phất, một đạo kình phong đã ập đến Lý Xuân Hoa.
Tay áo của Tàn Kim chưởng vừa phất ra thì thân mình của lão đã áp sát đến

bên trái Lý Xuân Hoa.
Lão hơi khụy người xuống , tả chưởng đánh vào bụng Lý Xuân Hoa mãnh liệt.
Lý Xuân Hoa thấy vậy kinh thầm không ngờ lão ta tránh chiêu và xuất chiêu nhanh cực kỳ, cơ hồ đồng thời chỉ trong một thời gian, hơn nữa trong chưởng hàm ẩn tiềm lực rất lớn.
Nành khẽ nhướng mày, mặt lộ sát khí, thân mình khéo léo bay lên, đôi chân đá cực nhanh vù vù hai cước vào mắt và yết hầu của Tàn Kim chưởng.
Hai cước này nàng đá rất khéo, kình lực ghe gớm, tốc độ cực nhanh.
Tàn Kim chưởng là cao thủ hạng nhất võ lâm, tuy rằng hai cước của Lý Xuân Hoa rất ác nghiệt nhưng vẫn không đá ngã được lão.
Chỉ thấy thân người của Tàn Kim chưởng lách một cái, hữa chưởng giống như một cây đoản kiếm sắc nhọn đâm vào chân trái của nàng.
Lý Xuân Hoa trống thấy chưởng của lão vừa phóng ra, một luồng kình phong bén nhọn đã tới, thân mình treo trên không vùng mạnh một cái, hai chân đột nhiên co xếp lại.
Hữa chưởng của Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần đã bay vèo qua gót chân nàng.
Nàng búng người lên không trung cao đến năm thước.
Nàng dùng thế chim ưng vỗ mồi bổ xuống, đôi bàn tay trắng như ngọc ép một đạo kình phong mạnh mẽ chụp thẳng xuống đỉnh đầu Tàn Kim chưởng.
Sự biến hóa của chiêu này thực sự là kỳ diệu xuất thần. Mọi người và Âu Dương Hải đều kêu thầm: ?Tuyệt !?
Kình lực mà Lý Xuân Hoa phát xuất đã theo thế chưởng đổ ra ào ào như sông Hoàng Hà, uy mãnh siêu phàm, thế như dời non dốc biển, từ trên trời đổ ụp xuống.
Một chiêu của Dương Đổng Thần rơi vào hư không, liền biết là hỏng rồi, nhưng lão ta nằm mơ cũng không ngờ được Lý Xuân Hoa biến chiêu công kích lại nhanh như vậy.
Bởi vì bất cư một cao thủ nào trong lúc ra chiêu hụt đều còn có một khoảng thời gian biến chiêu ứng phó.
Dương Đổng Thần đã nghĩ như vậy, mình vừa đánh không trúng hãy còn thời gian để ứng phó đối phương đánh xuống.
Nhưng ngay khoảnh khắc lão ta muốn biến chiêu ?
Một luồng kình khí lạnh toát tới xương đã từ góc quỉ quái nào không biết đã đánh xuống như sấm sét.
Đôi mắt của Tàn Kim chưởng bắn ra một tia thần quang ghê người, hai cánh tay múa tít vù vù kín như bưng, hình thành một bức tường kình khí tầng tầng lớp lớp, tia sáng lạnh buốt bắn ra ngoài.
Chợt nghe Công Tôn Lạp la lớn:

- Minh chủ, chú ý ngón tay của lão bay ra ! Âu Dương Hải cũng kêu lên: - Đừng tiến chưởng lực với lão .
Thân Hình của Âu Dương Hải đã bay ra nhanh như một mũi tên.
?Bốp ! ? một tiếng nổ như sét đánh, lùng bùng lỗ tai.
Tiếp đó, một tiếng hự vang lên ?
Thân hình của Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần lắc lư liên tục, lùi lại ba bốn bước.
Khí huyết của lão dội cả lên đầu, nhưng lão cố nén chân khí, áp chế không để nôn ẹo ra ngoài.
Thân mình của Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải bị va chấn văng ra ngoài một trượng rồi từ từ rơi xuống đất.
Trên cổ tay hai người đều hiên ra một vết máu đỏ, máu tươi nhỏ giọt rơi xuống.
Lý Xuân Hồng, CÔng Tôn Lạp vội vã chạy đến?
Lý Xuân Hoa không đợi họ hỏi, đã nói:
- May nhờ Hồng võ đàn chủ giúp đỡ, bất quá chỉ bị thương nhẹ mà thôi.
Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần đứng nguyên tại chỗ, trong mắt lộ tia bi phẫn vô cùng.
Đó là sự phẫn hận, bi thương bất tận ?
Bởi vì lão tung hoành giang hồ mấy mươi năm, Tàn Kim chưởng chậm rãi nói:
- Người đó là sư thẩm của mẹ ngươi, là sư tư của ta. Bà ta từ mười chín năm trước đã ở riết tại Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung, ngươi muốn biết tất cả các nguyên nhân thì hãy đi hỏi bà ấy. Nhưng lão phu nói cho ngươi biết trước, lúc ngươi còn chưa đến chỗ ở của bà ấy, thì ngươi có thể đã bị bà ấy giết chết.
Âu Dương Hải nói:
- Đa tạ Dương Lão tiền bối chỉ bảo, chẳng cần Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung nguy hiểm ra sao, vì mốt huyết thù của phụ mẫu, vãn bối dù có tan xương nát thịt cũng thề phải báo cho được mối thù này. Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần cười lạnh lùng nói:
- Nếu ngươi đến Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung thì ngay cả có mười cái mạng cũng khó bề bảo toàn hề hề hề ?
Lão phát ra một tràng cười gian xảo, xong quay người bỏ đi ? Sa Mạc thất tiễn đột nhiên dương cung ngắm thẳng vào lão. Âu Dương Hải khoát tay nói:
- Thần Kiếm Đường chủ, các huynh để lão đi đi !
Sa Mạc thất tiễn nghe vậy đồng thời tránh mình lui lại một bên.
Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần đi thẳng vào màn đêm không thèm ngoái đầu lại.
Âu Dương Hải nói:

- Đêm nay vì việc của tại hạ mà làm phiền đến minh chủ và mọi người, A?u Dương Hải thật là có lỗi
Lý Xuân Hoa nói:
- Lão già này võ công cực cao, nhất là trưởng lực rất trầm hùng.
Công Tôn Lạp tiếp lời:
- Mấy mươi năm trước ông ta với uy mãnh của chưởng lực đã nổi danh võ lâm thiên hạ, nhưng hôm nay lại bại dưới tay Lý minh chủ và Âu Dương đàn chủ.
Lý Xuân Hoa nói:
- Công Tôn đại hiệp, sao huynh lại nói lão bại dưới tay chúng tôi?
Công Tôn Lạp cười nói:
- Mới rồi hiển nhiên lão đã bị nội thương hơn nữa thương thế rất nghiêm trọng. Hoặc là ?
Lý Xuân Hoa ngạc nhiên, nói:
- Ta thấy lão ta không hề bị thương, Thế thì tại sao đại hiệp lại nói lão bị thương rất nặng? Công Tôn Lạp nói:
- Theo cách nghĩ của ta, nếu không phải lão bị trọng thương thì tuyệt đối đêm nay không dễ bỏ qua Âu Dương Hải đàn chủ.
Âu Dương Hải chợt hỏi:
- Công Tôn huynh, huynh đã gặp qua lão bao nhiêu lần rồi?
Công Tôn Lạp khẽ thở dài, nói:
- Lão Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần này đã từng đến Đế Vương cung mấy chục lần, khi nãy lão ta nói sư thẩm của mẫu thân đệ lại là sư tư của lão, nhưng theo kết qủa giả thiết suy đoán về nhiều phương diện của ta hiện nay, đoạn ân cừu thảm khốc của sư phụ, sư mẫu Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần ắt có dính dáng đến.
Âu Dương Hải nói:
- Sư huynh có phải huynh nói lão chính là một trong những hung thủ tại Thiên Kiếm đàm?
Công Tâo Lạp gật đầu nói:
- Tuy ta không biết đích xác nhân vật trong vụ án xảy ra tại Thiên Kiếm đàm này, nhưng đêm nay ta trông thấy Tàn Kim chưởng và tổng hợp dữ liệu dò la trong mười mấy năm, có thể khẳng định Dương Đổng Thần là người can dự vào vụ đó.
Âu Dương Hải biến sắc nói:
- Sư huynh, sao huynh không nói sớm, bây giờ đệ phải truy đuổi lão ta. Vừa nói xong chàng quay mình định đi, chợt nghe Lý Xuân Hoa kêu lên: - Âu Dương đàn chủ hãy tạm dừng lại.
Công Tôn Lạp nói:
- Sư đệ, đệ phải biết chuyện báo thù không nên nôn nóng, huống chi nội tình

mối thù còn chưa tường tận được, hà lại lỗ mãng hành sự. Mối thù bất cộng đới thiên này của phụ mẫu sư đệ cũng làm cho ta ngày đêm không quên lập trí báo thù. Nỗi lòng ai thương bi phẫn mười mấy năm của ta đã nhịn đến ngày hôm nay, chẳng lẽ sư đệ không thể nhất thời nhịn được hay sao?
Âu Dương Hải nghe vậy không còn nôn nóng nữa, nhìn thẳng Công Tôn Lạp nói:
- Về nội tình mối thù của song thân và những vấn đề khác, xin sư huynh hãy chỉ lại cho.
Công Tôn Lạp nói:
- Chúng ta quay về cùng xem túi gấm của bắc Quốc Tiên Cơ viết những chuyện gì rồi hãy suy đoán nghiên cứu thêm nữa.
Thế rồi họ cũng trở về trong cốc.
Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp, Âu Dương Hải bốn người đi đến đại sảnh lầu.
Âu Dương Hải dưới ánh đèn từ từ mở túi gấm ra, thấy bên trong có một lá thư viết đầy những chữ mềm mại uyển chuyển, hiển nhiên là thủ bút của Bắc Quốc Tiên Cơ.
Chỉ thấy trên tờ giấy viết:
?Đây là một biến cố lớn kinh động giang hồ võ lâm, sự sống hay chết của Đế Vương cung chủ Âu Dương Kiệt quan hệ đến cả một vận mệnh võ lâm thiên hạ. Sự sống và chết của Đế Vương là tốt? Là xấu? vào lúc nào đó những người can dự vào vụ Thiên Kiếm đàm đếu muốn Đế Vương chết. Nhưng, ngày hôm nay mười chín năm sau, Ngọc tu La Âu Dương Kiệt đã không còn trong giang hồ võ lâm nữa, mà giang hồ võ lâm hiện nay không có chuyển biến mối nguy cơ ẩn tàng năm xưa ? ?
Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Âu Dương Hải ba người xem đoạn văn khó hiểu như câu đố này bất giác nhìn nhau, họ không thể thấy được ý những lời nói này chỉ những gì?
Chỉ có Công Tôn Lạp lại chìm đắm trong sự trầm tư mải miết. Âu Dương Hải tiếp tục xem tiếp, trong ấy nói rằng: Cho nên nói, những người tham dự vào vụ Thiên Kiếm đàm năm xưa, đến giờ đều đầy dẫy những mâu thuẫn. Họ mười chín năm nay đều buồn rầu suy nghĩ, mình đã làm đúng, hay là sai? Thực ra đúng và sai, thiên và ác, chẳng qua chỉ trong ý niệm của một cá nhân. Nếu với tội ác của Đến Vương cung Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt năm xưa và cả kế hoạch hung hăng diên cuồng muốn đảo lộn hủy diệt cả giang hồ của Đế Vương, thế thì ông ta thực đáng bị giết chết ? ?Âu Dương Hải xem đến đây, bất giác giận dữ hừ một tiếng.
Lý Xuân Hoa quay đầu lại nhìn Công Tôn Lạp, nói:
- Công Tôn đại ca, điều mà Bắc Quốc Tiên Cơ nói có thật không?
Sắc mặt của Công Tôn Lạp trầm ngưng, lắc đầu nói:

- Tại hạ theo thầy ba năm, với những sự việc của sư phụ, ta không hề hỏi tới, và ta cũng chưa hề cảm thấy sư phụ có những kế hoạch gì. Nhưng ?
Ông đột nhiên dừng lại không nói nữa, đưa mắt nhìn Âu Dương Hải. Âu Dương Hải thấy ánh mắt của Công Tôn lạp, hơi ngạc nhiên, nói
- Sư huynh, huynh cứ nói ra đi, bất tất phải kiêng kỵ gì
Công Tôn Lạp khẽ thở dài một tiếng, nói:
- Nhưng mà, căn cứ theo tư liệu ta có được, năm xưa đích thực su phụ có một mưu toan lớn ?
Âu Dương Hải nghe vậy run rảy cả người, nói: - Nói như thế, phụ mẫu của ta là người xấu ư? Công Tôn đại hiệp trầm giọng nói:
- Đã là con, có thù phải báo, ta là đồ đệ vì công ơn to lớn của thầy, mối huyết thù này đương nhiêu không báo không được, huống chi những nội tình trong đó còn rất kỳ bí. Nhìn trước mắt Bắc Quốc Tiên Cơ cũng là người tham gia vào vụ Thiên Kiếm đàm, lời của bà ta chẳng lẽ lại là thât ư?
Âu Dương Hải vốn luôn mang nhiệt huyết báo thù rửa hận, nhưng bâh giờ có hơi nguôi đi phần nào, sợ rằng cha mẹ mình lại là người làm điều gian trá, giết hại sinh linh.
Bởi vì chàng là người chính nghĩa, đối với thiện và ác, có một cách nhìn chính xác, cho nên nói, nếu cha mẹ chàng là người ác thì mối thù lớn như thế mà chàng muốn báo sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.
Âu Dương Hải lại tiếp tục xem tiếp: về tội ác của vợ chồng Ngọc Tu La A?u Dương Kiệt, trong thiên hạ chỉ có một người căn cứ sự thật nói ra chân tướng, bởi vì bà ta yêu Âu Dương Kiệt ghê gớm. từ sau khi Âu Dương Kiệt chết ở Thiên Kiếm đàm, mười chín năm nay bà ta ở luôn bên hồ Thiên Kiếm đàm mà tưởng nhớ Âu Dương Kiệt. Nhưng, ta nói cho ngươi rõ, nữ nhân này võ công cực cao, vì cái chết của Âu Dương Kiệt đã đau buồn và trở thành điên. thấy người thì giết, cho nên Thiên Kiếm đàm đã không còn ai dám tới. Nếu ngươi muốn vì song thân mà báo thù thì hãy đi hỏi bà ta đi !?
Âu Duong Hải và mọi người xem những lời cuối của bức thu xong, thần sắc trên mặt họ đều khác nhau, nhưng bốn người đều không nói một câu nào mà chỉ trầm tu suy nghĩ?
Qua một lúc lâu ?
Âu Dương Hải nói như trong mơ:
- Ta phải đi tìm bà ta, bất luận thế nào ta cũng phải hỏi cho ra đầu đuôi đoạn huyết thù này.
Chợt nghe Công Tôn Lạp trầm giọng nói:
- Đê không thể đi tìm bà ta được, đây chính là kế mược đao giết người của Bắc Quốc Tiên Cơ và Tàn Kim chưởng Dương Đồng Thần ?
Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao? Nếu nói là âm mưu của họ chẳng lẽ sư thẩm của mẩu thân ta ở

mãi tại Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung là chuyện giả hay sao?
Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp nói:
- Có thể người đàn bà ấy cứ ở riết bên hồ Thiên Kiếm đàm là chuyện thực, nhưng mà Bắc Quốc Tiên Cơ muốn mượn người đàn bà điên đó giết đệ.
Âu Dương Hải trầm giọng nói:
- Bất luận chuyến này hung hiểm ra sao, ta vẫn không thể nói là không đi !
Lý Xuân Hồng nói:
- Âu Dương ca, Công Tôn đại ca nói rất đúng, Tàn Kim chưởng và huynh tư thí chưởng lực, chẳng phải là lão ta đã có ý muốn cho huynh chết hay sao?
Từ đó có thể thấy, hình như họ không buông tha huynh, Âu Dương Hải nói:
- Nếu họ muốn giết hại ta, vì sao lại phải nói cho ta biết dấu vết của mối huyết thù này?
Lý Xuân Hồng nói:
- Tuy muôi không hiểu ẩn tình trong đó, nhưng từ chỗ thấy được mà muội suy đoán ra, họ vốn không muốn nói cho huynh những chuyện này, nhưng bị bức bách không thể không nói ra?
Âu Dương Hải hỏi:
- Nói như thế thì người nào đã bức bách họ? Lý Xuân Hồng khẽ thở dài nói:
- Người đó có thể chính là ân sư của chúng ta.
Âu Dương Hải chợt ừ một tiếng, lúc này chàng chợt nhớ lại rất nhiều chuyện.
Những chuyện này đều làm cho chàng sinh nghi không hiểu.
Chàng nghĩ, sư phụ có thể biết chân tướng mối huyết thù của mình, nhưng vì sao ông không nói cho mình biết?
Hãy còn một điểm nữa là, Nam Quốc Tiên Cơ, Tàn Kim chưởng sao lại tình cờ như vậy, đồng thời đến đây đòi mình Minh Âm kim tiền, nếu
không phải sư phụ thông báo cho họ biết thì chắc đã ước định từ trước rằng mười chín (x-x) (x-x) Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng đều biết chàng đang quyết định một việc, mọi người đều im lặng, chờ đợi quyết định của chàng.
Nên biết mối huyết thù ân oán này của Âu Dương Hải có thể dính dáng đến cuộc thế của giang hồ võ lâm từ nay về sau, một khi chàng rõ kẻ thù là ai thì cả một Thanh Đạo Minh cũng bĩ dính vào trong đó.
Vì thế Lý Xuân Hồng cũng không thể không quan tâm đến mối huyết thù của người yêu.
Chợt Âu Dương Hải dừng bước, đảo mắt nhìn lý Xuân hoa trầm giọng nói:
- Sư tư, ta phải đi đến Thiên Kiếm đàm một chuyến.
Lý Xuân Hoa nói:
- Huynh thật sự quyết định phải đi ư?
Trong ánh mắt Âu Dương Hải lộ ra thần sắc cực kỳ bi thương nói:

- Tại hạ thường nghĩ mình vốn là một người vô danh tiểu tốt, không ngờ nay lại có biết bao những chuyện phiền phức như vậy. Tại hạ giờ đã biết một chút về mối thù của phụ mẫu, đương nhiên tại hạ phải cố hiểu rõ được đầu đuôi sự tình. Tuy nhiên chuyến đi đến Thiên Kiếm đàm lần này nguy hiểm vô cùng, nhưng phận làm con, vì báo huyết thù, dù có tan xương nát thịt chết cũng không sao. Thật là không phải, vì từ khi tại hạ gia nhập Thanh Đạo Minh tới nay, trước sau cũng vì chuyện của mình. Ôi ! ?

Chàng thở dài một tiếng?

Lý Xuân Hoa nói:

- Huyết thù của huynh cũng có thể nói là mối thù của chị em chúng ta, vốn ta muốn cùng đi với huynh, nhưng vì Thanh Đạo Minh mới vừa sáng lập, nhiều chuyện vụn vặt phải đợi ta giải quyết, nhưng, chuyến đi này của huynh đến Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung nếu gặp phải vấn đề trọng đại gì phải cần gấp người hỗ trợ thì lập tức thả chim câu đưa thư về.

Sa Mạc thất tiễn của Thần Xạ Đường cùng đi với huynh, tiễn pháp của bảy người này độc đáo, bảy người thần tiễn có thể đương cự nổi ngàn người.

Âu Dương Hải nói:

- Được sự Chiếu cố của Minh chủ, tại hạ cảm kích vô ngần, tại hạ muốn ngày mai lên đường.

Lý Xuân Hoa biết tâm tình hiện tại của Âu Dương Hải biết bao nhiêu là bức thiết, nôn nóng.

Còn trong mắt Lý Xuân Hồng lộ ra vẻ như tình u oán, giống như một thiếu phụ mới cưới, nghe tin chồng phải đi xa chinh chiến mà vô cùng luyến tiếc nhớ thương ?

*

* *

Trời không trăng không sao, gió lạnh vi vu, mặt đất một màu hôn ám.

Đây là lúc tối tăm nhất trước khi trời sáng ?

Trên con đường núi tối om. Chợt vang lên tiếng vó ngựa dồn dập phá tan sự im lặng tĩnh mịch.

Dần dần phương đông hiện ra một vừng hồng, đêm đem biến trở nên sắc trắng mờ mịt.

Trong sương khói mờ mịt, thấp thoáng thấy một thiếu niên anh tuấn cưỡi một con ngựa ô cao lớn bay vút qua như đằng vân giá vũ.

Chàng là Âu Dương Hải, bởi ví không muốn để cho người khác nhúng vào trong mối huyết thù của song thân chàng, cho nên chàng khẽ rời khỏi u cốc, không mang theo người nào khác, cung không nói cho Lý Xuân Hoa và mọi người biết.

Âu Dương Hải biết chuyện đi đến Thiên Kiếm Đàm này nguy hiểm vô cùng, bản thân vì báo thù thì dù có bị thương vong thì cũng làm hết đạo hiếu,

nhưng chàng không muốn làm cho những anh hùng hào sĩ khác vì chuyện riêng của chàng mà táng mạng ! Trong lòng chàng vô cùng cảm kích sự quan tâm của Lý Xuân Hồng và Lý Xuân Hoa, cũng vì thế chàng càng không thể để cho họ vì mình phải vất vả, lo lắng bời vì chàng đã mang nợ họ qúa nhiều rồi.
Điều chủ yếu nhất chính là chàng đã hơi cảm thấy hành vi của song thân mình năm xưa có thể là hạng người xấu xa làm nhiều điều tôi ác, thương thiên bại lý, đương nhiên chàng không muốn sự việc này để cho người ta biết.
Cho nên chàng muốn một mình đi điều tra nguyên nhân mối oan thù của song thân, một tay gánh vác huyết thù của mình, khôngn cần bất cứ người nào giúp sức.
Qua ba ngày bốn đêm phóng ngựa thât nhanh, Âu Dương Hải đã đến thành Hán Dương tỉnh Hồ Bắc. Vượt qua sông trường giang, bất qúa chỉ còn đi qua địa phận hai huyện Cảm Ninh, Thông Sơn nữa thì đến núi Cửu Cung tỉnh Giang Tây.
Lúc ở Vũ Hương, Âu Dương Hải bỗng cảm thấy có người bám theo, nhưng chàng vẫn giả vờ không hay biết, cứ vội vã đi tiếp.
Đến thành Hán Dương thì đã chiều rồi ?
Hán Dương, Vũ Hương, Hán Khẩu xưng là Vũ hán tam trấn, thành Hán Dương này khí phái bất phàm, đường đi rộng rãi, ngựa xe tấp nập, lầu cao, nhà cửa san sát.
Âu Dương Hải thấy trời sắp tối nếu băng qua Trương Giá thì nhất định không thể tìm được chỗ trọ, nên chàng quyết định ở lại Hán Dương một đêm, ngày mai có thể kịp đến núi Cửa Cung.
Thế là chàng trọ ở ?Triệu Dương khách đếim? phía Đông thành.
Âu Dương Hải ăn cơm tối xong, đang muốn chỉnh lý lại đầu óc rồi đi ra phía ngoài dạo chơi thì trước mái hiên một bóng người bay xuống nhẹ như một chiếc lá rơi.
Dù khinh công người này rất cao, nhưng vẫn bị Âu Dương Hải phát giác, chàng giật mình trầm giọng quát: - Ai? Xông bừa vào nội viên làm gì?
Một tiếng cười nho nhỏ, người đó đã bước vào trong nhà. Chỉ thấy đó là một lão già mặc trường bào xanh, ong ta chấp tay chào Âu Dương Hải, nói:
- Dám hỏi các hạ là Hồng Võ đàn chủ Âu Dương Hải của Thanh Đạo Minh?
Âu Dương Hải giật mình nghĩ:
- Tại sao ông ta lại biết mình, người này là ai?
Thanh bào lão giả cười, nói:
- Không biết Âu Dương Hải đàn chủ đơn độc đi một mình hay là có mang người theo?
Âu Dương Hải biết người này bất thiện, mình há lại nói thực với ông ta, thế

là chàng trầm sắc mặt, nói:
- Các hạ xưng hô thế nào? hỏi điền đó làm chi?
Thanh bào lão giả cười, nói:
- Các hạ nghĩ thật ngây thơ, buồn cười ! chúng ta chưa hề biết nhau chẳng lẽ Thanh Đạo Minh lại giúp các hạ sao?
Thanh bào lão giả thản nhiên nói:
- Đạo võ lâm ra tay cứu giúp, chính là lẽ thường tình, sao lại nói là buồn cười. Hừ ! Âu Dương Hải đàn chủ, nếu người giúp lão phu đánh lùi địch nhân thì lão phu nhất định sẽ thù lao hậu tạ.
Âu Dương Hải thấy lão này nhân quang di động không ngừng, lộ rõ là người xảo quyệt, nên chàng thấy không có hảo cảm, huống chi mình lại có chuyện cần, cho nên nói:
- Các vị có bảo vật gì hậu tạ, tại hạ cũng không thể rỗi hơi giúp được, xin thứ cho tại hạ khỏi đưa tiễn.
Nói xong Âu Dương Hải cháp tay chào.
Thanh bào lão giả lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu bước đi ?
Âu Dương Hải thấy lão già áo xanh đi ra, trong lònh cảm thấy kinh dị vô cùng, không ngờ nhân vật giang hồ võ lâm hiện nay toàn là hạng kỳ quái, hành động thần bí khó lường, hành tung của mình đã bị người phát giác rồi, chàng thầm tính:
Nếu lão già áo xanh này vì mình mà đến, thì lão ta hơi có cử động gì khác, E rằng mình phải hạ độc thủ giết chết lão ? ?
Âu Dương Hải bỏ ý định ra ngoải dạo chơi, chàng biết nhất định đêm nay địch nhân sẽ tìm đến, thế là nhân thời gian rỗi rãi, chàng ngồi tĩnh tọa luyện khí dưỡng thần.
Tung tung !
Trong đêm khuya tĩnh lặng vang lên hai tiếng trống canh ?
Ngay trong tiếng trống canh, Âu Dương Hải nghe thấy trong khách điếm, cách phòng của mình không xa, vang lên mấy tiếng hự hự ?
Vốn những thanh âm này rất nhỏ, nhưng Âu Dương Hải ngồi tĩnh tọa đến nhập vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong, ngay cả tiếng lá rơi ngoài mười mấy trượng, chàng cũng có thể nghe thấy.
Âu Dương Hải chợt mở bừng mắt, trong đầu lướt qua lời nói của ông già áo xanh ?
Lão nói, muốn ta giúp đỡ lão chống lại kẻ địch, chẳng lẽ lão ta thật sự cần sự giúp đỡ của ta?
Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải bay vụt ra ngoài cửa sổ phóng lên trên nóc nhà.
Đêm nay mây đen phủ đầy trời, gió lạnh se sắt, không trang không sao.
Trong bóng đêm dày đặc, Âu Dương Hải chợt trông thấy bảy tám bóng đen

từ phía tây khách sạn vượt tường qua. Â u Dương Hải thấy vậy bèn cau mày, bởi vì thấp thoáng trông thấy bảy, tám người này phục sức thật là kỳ hình quái dạng.
Âu Dương Hải hít một hơi, triển khai công phu khinh thân khe khẽ đuổi theo.
Trong chớp mắt, nhóm người này đã chạy ra ngoài thành, chạy thẳng một mạch đến bến tàu ?
Sóng của dòng sông vỗ đập vào vách đá ầm ầm không dứt.
Chính lúc đó chợt nghe tiếng người đi đầu tiên huýt nhỏ một tiếng, mọi người đều dừng chân, người dẫn đầu quát hỏi:
- Ai?
Trong bóng đêm có một thanh âm khàn khàn nói:
- Phải bang chủ đó không? tất cả đều bố trí xong rồi, đang đợi bang chủ khởi hành.
Trong tám người vang lên một dọng nói:
- Trần đường chủ, thuyền buồm đã chuẩn bị xong rồi ư?
Âu Dương Hải nghe dọng nói này rất quen, chính là lão già mặc áo bào xanh nọ, không ngờ lão ta đã cải trang thành ngư phủ, trà trộn vào trong tám người, nhưng điều làm Âu Dương Hải hoài nghi là họ thuộc bang hội nào?
Nên biết trong võ lâm trừ ba bàng Thần Kiếm, Thiết Kiếm, Khiên Thủ nổi danh ra, giang hồ võ lâm không có một bang hội nào khác nội tiếng trong võ lâm hiện nay, chẳng lẽ lão già áo bào xanh lại là Thiết Kỵ bang chủ?
Trong lúc suy nghĩ, chỉ thấy bọn họ đã phóng nhanh tới một bãi cát ?
Qủa nhiên bên đó có một chiếc thuyền buồn lớn, ba lá buồn đón gió bay phần phật, chỉ cần rút mỏ neo là đi ngay.
Bỗng nhiên, mấy người phía trước bước chân loạng choạng rồi ngã vụt ra rú lên một tiếng, tực hồ như thân bị trọng thương.
Chỉ nghe thanh bào lão nhân quát mắng:
- Trần đường chủ, ngươi đã phản bội lão phu ?
Trần đường chủ đứng trên cùng cười ? hề hề hề? ba tiếng quay mình lại nói:
- Trừ bảy người trước mặt ra, toàn bộ người ở Thiết Kỵ bang đều đã phản lại ngươi.
Thanh bào lão giả giận dữ gầm lên một tiếng, lắc mình một cái, tay trái đột ngột tung ra, thò những ngón tay vừa gầy vừa nhọn chộp vào mặt Trần đường chủ.
Trần đưởng chủ lắc mình né chánh ngọn trảo, cười nhạt nói:
- Ngươi đã trúng độc Kỵ Đinh, chẳng lẽ ?
Gã nói chưa xong, thanh bào lão giả bất ngờ quạt đôi tay, người bay vụt lên ngón tay quập như vuốt gà tấn công rất nhanh Trần đường chủ. Một tiếng rú vang lên ?

Trân đường chủ đã trúng ngọn trảo ngã lăn xuống đất, mà thân mình của thanh bào lão gia cũng lảo đảo lùi lại ba bốn bước rồi ngồi phịch xuống bãi cát.
Thình lình, trong không trung bỗng vang lên tiếng huýt sáo ?
Thanh bào lão giả té ngồi trên mặt cát nghe thấy tiếng huýt sáo, vội vã vừa bò vừa lăn tới phía trước ?
Thần sắc của lão lộ vẻ kinh khủng, sợ hãi cùng cực ?
Âu Dương Hải phi thân tới, một tay xốc lão già áo xanh, chạy vù đi mấy chục trượng trong đêm tối.
Âu Dương Hải chạy một hồi, bên tai chỉ nghe tóêng sóng triều vỗ ì oạp, phía sau không có người đuổi theo, chàn hỏi:
- Các hạ làm sao rồi?
Lão già áo xanh hừ một tiếng, không hề trả lời, chỉ có rên rỉ.
Lúc này thanh âm tuy không vang, nhưng nghe tiếng rên của lão giống như con thú bị thương, hiển nhiên là lão đau đớn khổ sở vô cùng, Âu Dương Hải xốn lão chạy lên một gò đất nhỏ, ngó nhìn bốn xung quanh chỉ thấy trên sườn núi phía tây bắc có một gian nhà.
Thế là chàng ôm lão già áo xanh chạy đến ?
Hóa ra nơi đó là một nghĩa địa, xung quanh những một bia mọc tua tủa, âm khí vượng vấn, còn cái nhà kia lại là một ngôi mộ lớn.
Âu Dương Hải xốc lão già áo xanh vào trong mộ, đưa tay đánh một mồi lửa, chỉ thấy mặt lão già áo xanh tái ngắt, rõ ràng đã trúng độc rất nặng.
Lúc này đôi mắt lão già áo xanh lộ ra ánh mắt cực kỳ ghê rợn, ngây ra nhìn Âu Dương Hải ?
Thình lình thanh bào lão giả nhảy lên đứng dậy gằn giọng quát:
- Ngươi muốn chìa khóa Âm Dương của ta thế thì ngàn vạn lần không thể được.
Âu Dương Hải nghe vậy giật mình nghĩ thầm: Chìa khóa âm dương là vật gì vậy??
Nghĩ xong, Âu Dương Hải trầm giọng nói:
- Tính mạng của các hạ gặp nguy hiểm, dù có bảo vật bên người thì có ích gì !
Thanh bào lãi giả run giọng nói:
- Ta nguyện có thể không cần tính mạng, nhưng mà chìa khóa âm dương vẫn là của ta, Ê ! ngươi là ai?
Lão ta nói xong lùi lại ba bước, cự ly cách xa, hai tay ôm lấy bụng, hình như sợ rằng vật cất trước bụng bị Âu Dương Hải cướp đi.
Điều càng làm cho Âu Dương Hải buồn cười là lão ta lại không biết mình là ai? Thực ra chàng đâu có biết lão già áo xanh trong một thời gian ngắn ngủi này, thần trí của lão ta đã bị loạn rồi, những điều ghê rợn vừa xảy ra lúc nãy

đã làm cho lãi hồn phi phách tán.
Âu Dương Hải nảy tính hiếu kỳ, muốn hỏi xem chìa khóa Âm Dương có tác dụng gì.
Nhưng lúc này thấy trong đôi mắt của lão chứa đầy vẻ hung hãn, chàng bất giác cảm thấy chán ghét quay đầu bước đi.
Chợt nghe thanh bào lão giả quát:
- Đứng lại ! ngươi muốn đi đâu !
Âu Dương Hải cười nhạt, nói:
- Ta đi đâu thì các hạ quan tâm làm gì?
Nói xong bèn bỏ đi.
Đi chưa được mấy bước, chợt nghe lão già áo xanh khóc lớn.
Lão khóc rất là đau đớn, thê lương ?
Giống như con thú bị thương tru trong đêm, đầy dẫy những tuyệt vọng, buồn khổ.
Tiếng khóc này xúc động tấm lòng hiệp nghĩa của Âu Dương Hải, chàng quay đầu lại hỏi:
- Vì sao các hạ khóc?
Thanh bào lão giả nói:
- Ngày trước lão phu là thống soái cả một bang, hôm nay toàn bộ người trong bang phản lại ta, mà tính mạng của ta chỉ trong chốc lát nữa là phải chết, chìa khóa âm dương này còn có ích gì nữa?
Âu Dương Hải ?ủa? lên một tiếng, trong lòng ngầm kinh hãi, không ngờ lão già này qủa nhiên là Thiết Kỵ bang chủ Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức.
Thiết Kỵ bang chủ khóc nói:
- Nếu ta phải đem chìa khóa âm dương này tặng cho người ta thì ta không nỡ a. !ta không nỡ a !
Trông thần thái của lão ta thật là hài hước.
Âu Dương Hải muốn cười, nhưng cười không nổi, bởi vì chàng tôn trọng lão là chúa của một bang, một lác sau mới chậm rãi nói:
- Kim tiền, bảo vật chính là vật ngoài thân, được cũng không đủ vui, mất cũng không đủ buồn, Thành bang chủ vì sao lại phiền não như vậy? Chủ yếu nhất là làm thế nào đển cứu tính mạng của bang chủ.
Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức giận dữ quát lên:
- Ngươi có biết chìa khóa Âm dương là bảo vật quí giá thế nào không?
Người trong giang hồ không ai là không xem trọng nó hơn tính mạng của mình. Âu Dương Hải khẽ hỏi: - Thế chì khóa Âm Dương là vật gì? bang chủ có thể cho tại hạ muợn ngó qua xem có gì ; ạ không? Ưng Trảo Vương thành Thanh Đức vội vã ôm chặt lấy bụng cười nhạt nói: - Ngươi tưởng ta là con nít ba tuổi ư? muốn lừa ta mà lất chìa khóa Âm Dương hả?
Lão nói một hơi rồi đột nhiên rên rỉ, rõ ràng lão ta trúng độc rất nặng. Âu

Dương Hải cười nhạt, nói: - Không cho ta xem thì không xem.
Thành Thanh Đức trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Lão đệ, ta đính ước với ngươi, ngươi cứu tính mạng ta, ta đem công dụng của chìa khóa Âm Dương phân một nửa cho ngươi, không biết ý ngươi thế nào?
Âu Dương Hải ngẩng đầu cười lớn, nói:
- Cứu nguy giải khốn để rồi được báo đáp đâu phải là chuyện của ta? Lão trúng độc gì ta cũng không biết, xin tha thứ cho, tính mạng cửa các hạ chắc là khó cứu.
Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn trời.
Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức biết chàng muốn bỏ đi, nếu không dùng đến mối lợi lớn thì không cầu được chàng ra tay cứu mạng, bèn nói:
- Lão đệ, ta sẽ đưa chìa khóa âm dương cho ngươi coi ?
Lão nói đến đây chợt hạ thấp giọng, nói:
- Lạo đệ có biết rằng có chiếc chìa khóa Âm Dương này thì có được toàn bộ báu vật dấu trong Âm Dương cốc không?
Âu Dương Hải nghe đến cái tên Âm Dương cốc liền biến sắc.
Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức lúc này từ trong người lấy ra một cái hộp ngọc. Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, đưa tay đón lấy cái hộp ngọc. Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức vội vã đưa tay nắm chặt lấy cổ tay của chàng, run giọng nói:
- Ngươi không nên cướp chìa khóa Âm Dương của ta, không nên cướp ..
Hóa ra Âu Dương Hải trông thấy chiếc hộp ngọc này trong lòng thất kinh, chiếc hộp ngọc này chính là chiếc hộp ngọc đựng tám thanh tiểu kiếm, chàng muốn cầm lấy xem thử.
Âu Dương Hải cảm thấy năm ngón tay của lão ta lạnh toát như băng siết chặt lấy cổ tay của mình.
Âu Dương Hải lật cổ tay, xoay một vòng, lập tức thoát khỏi năm ngón tay của lão.
Xương ngón tay của Ưng Trảo Vương đau như muốn gãy lìa, nhưng để cho vật chí bảo của võ lâm này dễ dàng bị Âu Dương Hải cướp đi như vậy thì còn khó chịu hơn là cắt một miếng thịt của lão, lão bèn giang hai tay ôm siết lấy hông của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải thất kinh, đánh mạnh vào hai tay của lão muốn thoát ra.
Ai ngờ Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức như một người sắp chết đuối vớ được một vật gì cứu mạng, nói gì lão cũng không buông tay, chỉ nghe thấy gân cốt kêu lục cục ?
Âu Dương Hải đành phải tăng thêm kình lực muốn bẻ gãy hai tay của lão.
Nhưng chàng trong lòng không nỡ, không vận lực nữa, quát lên: - Các hạ còn không buông tay?

Vừa nói xong thì ở trong nghĩa địa có tiếng chân bước, bóng người thấp thoáng.
Vút vút ? một loại ám khí xé gió bay đến.
Âu Dương Hải biến sắc, thu mình lại, khéo léo sử dụng kình lực trôi tuột khỏi vòng tay của Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức như một con lươn.
Thân pháp của chàng cực nhanh, xông lên trước loạt ám khí này, tung mình lên cái cây bên cạnh ngôi mộ.
Chợt nghe Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức gầm lên một tiếng, múa xong trảo lao nhanh về phía những người từ bốn phía ap đến ?
Chợt ?
Từ ngoài xa vang lên một tiếng hú ?
Tiếng hú này vừa cất lên, dài dằng dặc, the thé chói tai, chấn động tâm hồn của người nghe.
Âu Dương Hải sững người ?
Trong chốc lát, tiếng hú đã đến dưới gò hoang.
Thật là nhanh chóng, lúc mời nghe tiếng rõ ràng hãy còn ở ngoài một dặm, nhưng trong chớp mắt, tiếng hú đã đến trước mặt, trong thiên hạ trừ phi là con chim bay nhanh nhất mới có thể trong chốc lát đã bay được một đoạn đường dài như vậy, nếu không thì dù là ngựa thiên lý cũng không thể đến ngay được.
Mà tiếng hú này rõ ràng là của người chứ không phải của chim.
Âu Dương Hải nghe tiếng hú đến cực nhanh giật mình nép người vào bóng cây. Trong chốc lát chợt nghe Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức thất thanh la lên, thanh âm sợ hãi vô cùng nói:
- Ngươi ? ngươi là Bạch Hoàng ? giáo chủ ?
Câu nói chưa hết thì giọng nói chợt ngừng lại.
Kỳ quái là những người đứng đầy xung quanh nghĩa địa cũng không thốt một lời.
Bốn bề im phăng phắc.
Tựa hồ như ai ai cũng đột nhiên biến thành đá hết, lại giống như trông thấy một (x-x).
Âu Dương Hải cảm thấy quái dị vô cùng, từ trên cây khẽ dòm qua khe hở ?
Bởi vì đêm không trăng không sao, nghĩa địa lại qúa tối tăm, mờ mịt, chỉ thấy có một bóng đen đứng sừng sững nư hồn ma bóng quư.
Bóng đen này giống như một ảo ảnh khiến người ta không thể nào nhân ra hình dạng người.
Lại một bóng màu đỏ nữa đã đến sát bên cạnh bóng đen êm như ru.
Chợt nghe ầm một tiếng, đột nhiên nghẹn lại.
Âu Dương Hải nghe thấy bốn chữ Bạch Hoàng giáo chủ, giật mình một cái ?
Chàng cảm thấy Bạch Hoàng giáo chủ cực kỳ lợi hại, mới làm cho những

người này sợ đến như vậy?
Chợt nghe một giọng nói trong trẻo lạnh như băng:
- Giáo chủ hỏi các ngươi, chìa khóa Âm Dương ở đâu mau đem ra đây, giáo chủ đại phát từ bi, tính mạng của các người đều có thể được tha.
Âu Dương Hải nghe giọng nói này, giật mình nghĩ
- Nữ nhân này không phải là hồng y thiếu nữ Lục Thiên Mai hay sao?
Chỉ nghe thấy trong đám người có người nói:
- Bang chủ của chúng tiểu nhân cầm đi rồi, chúng tiểu nhân đang muốn cướp lại. Giáo chủ, giáo chủ ?
Thanh âm lạnh như băng ấy nói:
- Ê ! Thành Thanh Đức, thế chìa khóa Âm Dương đâu? Ai ngờ nghe ?huych? một tiếng, có người té xuống đất. Âu Dương Hải nghĩ thầm:
- Hỏng bét, Thiết Kỵ bang chủ đã trúng độc thủ của họ rồi !
Chàng biế rõ kẻ địch quá lợi hại, mình cô thân có một mình chỉ sợ không phải là đối thủ của kẻ địch, nhưng đã trót nhúng tay vào thì tuyệt đối không thể đứng ngoài nhìn. Bụng nghĩ:
- Lâm sự mà sợ hãi co rúm thì không phải là trượng phu . Đang muốn nhảy ra thì chợt nghe một người lạnh lùng nói: - Người này đã sợ hãi mà chết rồi, khám trong người hắn. Âu Dương Hải thất kinh, nghĩ thầm: - Tại sao sợ hãi mà chết?
Chỉ nghe thấy tiếng quần áo kêu sột soạt, tiếng thân người lăn chuyển.
Giọng nói lạnh như băng của Lục Thiên Mai cất lên: - bẩm cáo giáo chủ, trên mình của người này không có vật khác lạ nào. Qua một lúc, trong đám người có một người run rẩy nói:
- Giáo ? giáo chủ, rõ ràng là lão lấy đi chúng tiểu nhân quyết không dám giấu. Nghe giọng nói của gã cũng biết dưới ánh mắt uy hiếp của Bạch Hoàng giáo chủ, gã đã sợ đến vỡ mật.
Thanh âm hãi hùng này trong đêm tối bay vào tai Âu Dương Hải, thuy chàng nghệ cao đảm đại nhưng cũng không khỏi phát run:
Chỉ nghe thấy Lục Thiên Mai cất tiếng hỏi:
- Các ngươi nói là chìa khóa Âm Dương do Thành Thanh Đức lấy đi sao lại không thấy? Nhất định là các ngươi đã cất dấu nó. Thôi thì thế này, ai đem sự thật nói ra trước, ta sẽ xin giáo chủ tha thứ cho ngừoi đó khỏi chết. Trong đám người các ngươi chỉ chừa lại một người không chết, ai nói trước người đó sẽ sống.
Nghĩa địa im ắng phăng phắc, một lúc có người nói:
- Khải bẩm giáo chủ, chúng tiểu nhân thật sự không biết, nhưng chúng tiểu nhân nhất định điều tra sự thật ?
Bóng đen của Bạch Hoàng giáo chủ lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng vẫng không nói:

Nghe tiếng Lục Thiên Mai nói:
- Ai bẩm báo sự thật trước thì sẽ để người đó sống.
Qua một lát, chợt có người kêu lên:
- Hôm nay bọn ta phản bội bang chủ nghe các người khú sử, hoàn toàn tưởng rằng Bạch Hoàng giáo chủ có thể ưu đãi thuộc hạ, không ngờ các người lại độc ác xảo quyệt như vậy, bây giờ trước sau gì cũng chết, chỉ có liều mạng với các người ?
Câu nó còn chưa hết, thình lình im ?
Chẳng có một tiếng động nào, thế là xong một mạng.
Âu Dương Hải thất kinh, chàng ở trong cây mà không sao thấy được họ giết người như thế nào.
Chỉ nghe một người khác nói:
- Mới rồi tiểu nhân ở trên thuyền trông thấy Trần Đường chủ bị Thành thanh Đức giết chết, xong một bóng người bay vụt tới, như chớp chụp lất Thành Thanh Đức phóng chạy đến đây, chúng tiểu nhân đến đây thì chỉ thấy Thành Thanh Đức, mà không thấy người kia. Chắc chìa khóa Âm Dương nhất định do người kia cvướp đi.
Bóng đen giáo chủ ?ừ? một tiếng.
Chỉ nghe thất tiếng gió phiêu động.
Bóng đen giáo chủ và Hồng y thiếu nữ Lục Thiên Mai đã bay xuống gò hoang.
Lúc này bốn bề im lặng như tờ, tực như không còn một tiếng người nào. Âu Dương Hải từ trên cây từ từ tuột xuống, chỉ thấy mọi người còn đứng ở đó, có điều không nhúc nhích gì cả, hiệ ra vẻ âm u lạ lùng Âu Dương Hải khẽ đi đến, đưa mắt nhìn vào mặt họ, không nhịc đuợc kêu à lên một tiếng.
Hóa ra những người này đứng đó rõ ràng là bị người điểm trúng huyệt đạo, sắc mặt ai nấy đều lộ ra vẻ kinh khủng.
Âu Dương Hải nghĩ thầm:
- Bạch Hoàng giáo chủ này thật là một nhân vật hung tàn quán thế, những người này trông ra ai nấy cũng đều là những tay dũng sĩ khỏe mạnh, nhưng vừa trông thấy Bạch Hoàng giáo chủ thì kinh hãi đến độ như vậy.
Thế là, chàng đưa tay ấn vào huyệt ?hoa cái? của người bên cạnh, muốn gỉa khai huyệt đạo cho hắn.
Ai ngờ người đó chẳng nhúc nhích gì hết
Lại thoa mũi hắn, thấy đã ngừng thở tự bao giờ, hóa ra hắn đã bị điểm trúng tử huyệt.
Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, đưa mắt nhìn hai mươi mấy người xung quanh, họ đứng rải rác trong nghĩa địa, chàng lại không thấy Bạch Hoàng giáo chủ hoặc Lục Thiên Mai xuất thủ, hai mươi mấy người này đều bị chết, thật là một chuyên thần bí không thể tưởng tượng nổi.

Trên nghĩa địa chỉ có một người đứng ngây ra không dám thở mạnh, đó là người lên tiếng sau cùng, được Bạch Hoàng giáo chủ lưu lại mạng sống.
Âu Dương Hải kinh nghi bất định, nên biết khoảng cách chàng xuất hiện và Bạch Hoàng giáo chủ rời đi thời gian chỉ là một cái chớp mắt, nhưng đối phương lại có thể hạ thủ độc thủ cả hai mươi mấy người này, thủ pháp cực nhanh qủa là hiếm thấy.
Chàng hỏi người chưa chết này:
- Ê ! ngươi làm sao vậy?
Hỏi liền mấy câu mà đại hán này chỉ chợn mắt trắng dã, thần sắc ngơ ngơ ngắc ngắc.
Âu Dương Hải bắt mạch của hắn liền phát giác nhịp mạch của hắn rối loạn, xem ra tính mạng tuy còn nhưng đã bị người ra tay làm đứt mấy nơi kinh mạch, biến thành một gã khờ không biết nói chuyện, không biết suy nghĩ.
Lúc này Âu Dương Hải trở nên giận dữ, bụng nghĩ:
- Bạhc Hoàng giáo chủ lại độc ác tàn khốc như vậy !
Nghĩ đến võ công cao cường của đối phương, mà minh đơn phương độc mã, qủa thật không phải là đối thủ.
Âu Dương Hải cảm thấy võ công của mình biết bao là bé nhỏ, nếu mà so sánh với Bạch Hoàng giáo chủ thì thật là ngọn đồi so với núi cao, dòng sông so với biển lớn !
Chàng buồn bã thở dài một tiếng.
Chợt phía sau lại vang lên một tiếng than thở khe khẽ.
Âu Dương Hải thất kinh, quay phắt người lại.
Trong nghĩa địa ghê rợn, lổn nhổn mô bia, khung cảnh mờ mịt, âm u nào có thấy bóng người.
Âu Dương Hải ngạc nhiên, nghĩ:
- Rõ ràng phía sau có tiếng than thở, sao quay lại thì không thấy bóng người, chẳng lẽ mình nghe lầm chăng?
Âu Dương Hải không tin lỗ tai mình nghe lầm, mà là có ngươờ nấp ở nơi nào đó trong ngôi mộ cho nên mình không thấy.
Âu Dương Hải đưa tay rút kiếm, lạnh lùng quát:
- Ai? Sao không ra mặt tương kiến.
Chỉ nghe thấy sau một ngôi mộ ngoài mười mấy trượng vang lên một giọng nói:
- Ta đã sắp chết đến nơi rồi, sao còn có thể tương kiến với ngươi được.
Âu Dương Hải cau mày, hỏi:
- Sao ngươi nói là sắp chết, ngươi là ai?
Người đó thở dài nói:
- Ngươi là Thanh Đạo Minh hồn Võ đàn chủ gần đây mà nổi danh trên giang hồ phải không? Ôi ! ngươi có thể cứu mạng ta chứ?

Âu Dương Hải kinh dị vô cùng, chàng cảm thấy giọng nói này hơi quen, nhưng lại không nhớ ra là ai?
Âu Dương Hải đi lên trước vài bước, quát lên:
- Ta có thể cứu ngươi, nhưng trừ phi người có thể đứng dậy để ta xem thử.
Người đó than thở nói: - Nếu ta có thể đứng dậy thì sao lại muốn ngươi cứu.
Âu Dương Hải hỏi: - Ngươi bị thương ra sao? Người đó nói: - Bị thương rất nghiêm trọng?
Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng quay mình bước đi.
Chợt nghe người ấy than rằng:
- Ngươi mà đi thì đại bí mật kinh động giang hồ võ lâm kia sẽ không ai biết nữa.
Âu Dương Hải nghe vậy quay trở lại, hỏi:
- Bí mật gì?
Người đó nói:
- Bí mật của Bạch Hoàng giáo.
Âu Dương Hải nói:
- Ngươi biết Bạch Hoàng giáo chủ là ai à? Người đó nói: - Ngươi qua đây, ta nói cho ngươi biết.
Âu Dương Hải bất giác bước lên bốn năm bước, bỗng lại dừng lại hỏi:
- Vậy thế các hạ là ai? Hãy hiện thân ra đi.
Người đó chậm rãi nói:
- Ngươi bước lên ba bước nữa thì có thể trống thấy ta.
Âu Dương Hải biết trên giang hồ võ lâm đâu đâu cũng đầy dẫy những âm mưu qủi kế, người này nghe tiếng hơi quen, nhưng chàng lại không đoán ra là ai, thầm nghĩ: ?Hắn bị thương rất nặng, nhưng giọng nói lại không yếu ớt như người bị thương, mình không thể trúng qủi kế của hắn ? ?
Vừa nghĩ đến đó thì chợt người đó nói:
- Bạch Hoàng giáo chủ là ?
Người đó nói vài câu nữa tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, Âu Dương Hải nghe không rõ, bất giác đi lên một bước, hỏi:
- Ngươi nói gì?
Người đó nói mấy câu nho nhỏ thanh âm lại càng thêm nhỏ nữa, Âu Dương Hải chỉ nghe thấy cái gì ?Âm Dương cốc Bạch Hoàng giáo chủ ? ? mấy chữ.
Âu Dương Hải lại bước lên mấy bước, hỏi:
- Ngươi nói gì?
Bất chợt Âu Dương Hải cảm thấy trên bụng và trên đùi đồng thời muỗi cắn phải.
Lúc này là mùa đông, gió lạnh sé da, làm gì có muỗi, Âu Dương Hải cũng không để ý, thậun tay vỗ lên chỗ bị cắn hai cái.
Bỗng Âu Dương Hảo ngẩng đầu lên ?

Chỉ thấy sau một ngôi mộ cách hai trượng trước mắt, có một người mặc hoàng kim trường bào đứng đó.
Âu Dương Hải kinh hãi lùi lại ba bốn bước, giận dữ quát lên:
- Hóa ra là thứ gian đồ nhà ngươi !
Người mặc hoàng kim trường bào chính là một trong tam kỳ lệnh chủ mà Âu Dương Hải đã gặp qua hai lần. Gã cười hề hề hề ? một tràng gian xảo, nói:
- Âu Dương Hải, ngươi đem chìa khoá Âm Dương để lại, ta sẽ dâng thuốc giải Văn Tu Châm (Kim râu muỗi) cho ngươi.
Âu Dương Hải nghe thấy ba chữ ?Văn tu châm? liền giật mình, vội đưa tay rờ vào chỗ bị muỗi chích ở bụng hồi nãy.
Chỉ cảm thấy hơi buốt, rõ ràng là cảm giác sau khi bị muỗi cắn, nhưng cáng nghĩ cáng thấy không đúng, lúc này làm gì có muỗi? Mà muỗi làm gì có thể căn vào bụng xuyên qua áo được.
Vừa nghĩ đến đây liền hiểu ! vừa rồi gã cố ý nói nhỏ để dụ ta đến gần, thế là bắn lạot ám khí nhỏ xíu này vào người ta.
Âu Dương Hải không khỏi giận dữ, hừ một tiếng ?
Tả chưởng che mặt, hữu chưởng che ngực, tung người xông đến.
Người chưa chạm đất, người mặc kim hoàng trường cười nhạt một tiếng, phóng ra một chưởng.
Âu Dương Hải trong lúc thịnh nộ đã vận đến mười thành công lực vào ngọn chưởng.
Song chưởng của hai người gieo tiếp ?bình? một tiếng, mỗi người đều bị chấn động lùi lại mấy bước.
Âu Dương Hải cùng với gã đấu chưởng, cảm thấy bàn ta đau đớn kịch liệt. Hóa ra chưởng này trong lòng bàn tay đối phương lén dấu vũ khí sắn nhọn, song chưởng vừa tiếp chạm thì bảy mũi nhọn đồng thời xuyên vào lòng bàn tay của chàng.
Ngườ mặc kim hoàng trường bào và Âu Dương Hải đối một chưởng, hai vai lắc lư, lùi lại ba bốn bước, ựa lên một tiếng, trong miệng phun một bụm máu tươi.
Nhưng người mặc Kim hoàng trường bào cười lạnh nói:
- Thất Tinh Đinh trong chưởng của ta độc tính không vừa. CHưởng lực kinh người của người qủa thật bất phàm, bội phục bội phục.
Âu Dương Hải giận dữ điên cuồng rút thanh Qui Kiếm chém mạnh xuống.
Người mặc kim hoàng trường bào né người tránh khỏi nhát kiếm, phập một tiếng, trường kiếm đã chém tấm bia mộ sau lưng gã làm đôi như cắt miếng đậu hũ.
Â u Dương Hải vung cổ tay, soạt, soạt ! lại chém ra hai nhát. Ánh sánh xanh lòe chớp, kiếm phong buốt tới tận xương
Người mặc Kim hoàng trường bào trông thấy kiếm thức dũng mãnh như

vậy, nhảy lùi lại một trượng, kêu lên:
- Ngươi trúng liền hai thứ độc, lại còn ra oai được nữa sao?
Âu Dương Hải hét lên một tiếng, chân bước theo thế cung tiễn bộ, trường kiếm đâm xéo ra ?
Nhát kiếm này nhanh như chớp, mà góc độ chém ra cực kỳ quái dị.
?Phực? một tiếng, tay áo của người mặc kim hoàng trường bào bị chém rách, bay phất phơ trong gió.
Người mặc kim hoàng trường bào thất kinh, quát lên:
- Ngươi muốn tính mạng hay là muốn chìa khóa Âm Dương?
Âu Dương Hải nói:
- Được ! Ngươi đưa ra thuốc giải, ta đưa ngươi chìa khóa Âm Dương.
Nguyên là bị trúng Văn Tu Châm trên đùi của Âu Dương Hải dần dần tê dại, biết rằng độc tính đã phát tác, người này võ công cực cao, chàng cũng không tin rằng trước khi độc tính phát tác lại có thể đánh bại được gã.
Chàng trên người mang mối huyết hải thâm cừu, há lại chết như vậy, mà chìa khóa Âm Dương này nói ra cũng là do chàng lấy được từ trong tay Thành Thanh Đức.
Thế là chàng rút từ trong người ra chiếc hộp ngọc, ném trên mặt đất.
Cạch một tiếng, nắp hộp mở ra để lộ tám đạo kiếm quang chói lọi.
Âu Dương Hải thấy vậy trợn mắt há mồm qủa nhiên là tám thanh tiểu kiếm đó, mà vật này chàng đã tặng cho Vân Trung Nhạc, sao Thành thanh Đức lại có?
Người mặc kim hoàng trường bào mừng rỡ, cúi mình nhặt lên, ngắm nghía mải mê, khen ngợi:
- Hảo kiếm ! hảo kiếm ! chỉ vậy thôi mà giá trị liên thành ?
Âu Dương Hải thấy gã ngắm nghía tám thanh kiếm mà không lấy thuốc giải ra, lúc này Âu Dương Hải cảm thấy bàn tay đau đớn dữ dội, bất giác kêu lên:
- Ta dùng chìa khóa Âm Dương đổi thuốc giải, thế thuốc giải đâu? Người mặc áo kim hoàng trường bào lớn tiếng cười ha ha không ngớt. Âu Dương Hải giận dữ nói: - Ta đòi ngươi thuốc giải, có gì mà buồn cười?
Người mặc kim hoàng trường bào cười nói:
- Sao ngươi ngu vậy, không đợi ta đưa thuốc giải mà lại đưa chìa khóa Âm Dương cho ta trước?
Âu Dương Hải giận dữ nói:
- Nhất ngôn ứng xuất, tứ mã nan truy, ta đồng ý lấy chìa khóa. Âm Dương đổi thuốc giải chẳng lẽ lại còn trì hoãn hay sao? đưa trước đưa sau cũng đều như nhau chứ?
Người mặc kim hoàng trường bào cười khẽ nói:
- Ta biết võ công của ngươi rất cao, ta vẫn phải kém ngươi ba phần, ngay cản ngươi đánh không lại ta phải chay trốn thì ta cũng không giám chắc là

bắt được ngươi, như thế thì ta làm sao mà được chìa khóa Âm Dương. Bây giờ chìa khóa Âm Dương đã vào tay ta rồi thì ngươ hay còn muốn ta dùng thuốc giải cứu ngươi ư?
Âu Dương Hải nghe vậy một luồng khí lạnh từ đáy lòng bốc thẳng lên.
Người mặc kim hoàng trường bào lại nói:
- Âu Dương Hải , có một chuyện này mà ngươi không thể không biết, Văn Tu CHâm của tại hạ thật hãy còn hơn nổi Thâm tinh đinh độc tính trong Thất tinh đinh này mới qủa thực là lợi hại đấy. Trong vòng hai mươi bốn giờ, cơ nhục toàn thân của ngươi sẽ rơi vô hình ? Vạn vật thực hư? trong Hải Lưu Trân Kinh.
Uy lực mạnh mẽ của loại chưởng vô hình này đã có người thấy qua, nhưng Âu Dương Hải không phải lúc nào cũng có thể tung ra loại chưởng lực này mà phải trong lúc bất ngờ mới vận ra được.
Đường Hải Ninh thấy nhát kiếm bên tay phải của Âu Dương Hải hung ác ghê gớm, tránh người né qua rất nhanh nhưng lúc này soạt một tiếng chiếc khăn bịt mặt của người kim bào đã bị Âu Dương Hải kéo xuống
Chàng sửng sốt kêu lên !
- Là ngươi ?
thì ra người áo vàng cũng chẳng phải ai xa lạ chính là Đường Hải Ninh, trong một sát na Âu Dương hải bỗng thấy tay hữu đường hải ninh khẽ vung lên mũi chàng liền ngửi thấy một mùi hương khác lạ. Gầm lên một tiếng chàng dồn hết chân lực bản thân vào một thức vô hình chưởng phóng sang Đường Hải Ninh, chỉ nghe thấy Đường Hải Ninh hự lên một tiếng, thân người đã ngã xuống.
Mà Âu Dương Hải cũng vì vận phát ra kình lực cực lớn nên làm cho độc khí phát tác mau lẹ.
Trong cơn hôn mê chàng vụt thấy một người đi đến như một bóng ma, giống như là Bạch Hoàng giáo chủ.
Sau đó ?
Chàng đã bất tỉnh nhân sự, hôn mê đi.
Cũng không biết qua bao nhiêu lâu ?
Lúc chàng tỉnh lại phát giác mình nằm trên một cái nền cưng cứng, chàng cảm thấy toàn thân vô lực, cả mí mắt cũng không mở nổi.
Chỉ có não trí là tỉnh táo.
Đột nhiên chàng nghe một giọng rất quen thuộc nói:
- Bắc Quốc Tiên Cơ, nội tâm của ngươi rất rõ, công lực của ngươi luôn kém ta một bậc, nếu như ta vận động nội lực thì tuy ta phải mất đi ba bốn mươi năm công lực, nhưng còn ngươi thì bỏ mạng tại đây, cho nên, ta xin ngươi giao hắn cho ta.
Âu Dương Hải nghe vậy rất mừng, hóa ra người đang nói này chính là sư

phụ Thiết Địch quái hiệp của mình, thế thì đối phương là Bắc Quốc Tiên Cơ.
Chỉ hận mình không thể mở mắt được để trông thấy hai vị tuyệt đại cao thủ này giao đấu võ công, nghe họ nói chuyện, hình như là đang tỉ thí nội lực.
Chỉ nghe giọng nói trong trẻo của Bắc Quốc tiên Cơ, nói:
- Bây giờ tuy ta yếu thế nhưng viên binh của bổn giáo lát nữa sẽ đến.
Âu Dương Hải kinh hãi vô cùng, nói như vậy Bạch Hoàng giáo chủ lại là Bắc Quốc Tiên Cơ.
Chỉ nghe thấy Thiết Địch quái hiệp nói:
- Hiện giờ ta và ngươi ở tại lòng sông mênh mông, chẳng lẽ người của ngươi sẽ đến ngay ư?
Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng nói:
- Thiết Địch quái hiệp, ngươi luôn luôn nhân từ, cho nên thất bại hoàn toàn đều tại khuyết điểm này. mời rồi ngươi thả tên phu thuyền, kỳ thực tên phu thuyền này là người của bổn giáo, hắn ở trong võ lâm có một trác hiệu ?Phiên giang thủ quỉ? có thể lăn trong nước một ngày một đêm, thuư tĩnh rất thành thạo, tính ra hắn đã bơi qua sông, chỉ lát nữa thôi thì viện binh của bổn giáo sẽ tới.

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 12
Gặp viên thần học được Kiếm ma

Thiết Địch quái hiệp hỏi:
- Viện binh của ngươi chắc chừng nào tới?
Bắc Quốc Tiên cơ nói: - Mau thì một khắc, chậm thì ba khắc.
Thiết Địch quái hiệp nói:
-Trong thời gian đó đủ cho ta diệt trừ ngươi rồi
Bắc Quốc Tiên Cơ cười nói:
- Ta tính toán sẽ không ngu ngốc như vậy đâu, chết dưới chưởng của ngươi nhưng trong khi phần công lực của ngươi chưa hồi phục, viện binh của ta sẽ đến, ngươi khó lòng mà sống sót.
Một chiếc thuyền nhỏ đang trôi dạt giữa dòng sông. Trong chiếc thuyền có một người nằm như chết, và hai người nữ đều che mặt bằng khăn xanh và lụa trắng, bốn bàn tay của họ đan vào nhau, vẫn đứng nói chuyện, thần thái cực kỳ nhàn nhã.
Người ngoài cuộc đâu biết hai người này đang dùng nội lực tuyệt đỉnh, cùng nhau giao đấu một mất một còn, sự sống hay chết, hoàn toàn quyết định chỉ trong khoảnh khắc ; Thiết Địch quái hiệp nói: - Lão phu tuy chết đi nhưng Bạch Hoàng giáo cũng bị hưu theo cái chết của ngươi.
Bắc Quốc Tiên Cơ cười khanh khách nói:
- Thiết Địch quái hiệp, ngươi cho rằng ta là người chỉ cao vô thương của Bạch Hoàng giáo ư?
Thiết Địch quái hiệp nói:
- Giáo chủ của một giáo thì là chí cao vô thượng, trừ phi người không phải là giá chủ. Ngươi nằm là Âu Dương Hải nghe vậy giật mình? Chàng nghĩ đến bóng đen mà chàng đã gặp tại nghiã địa ở Hán Dương, chàng đã từng thấy qua một lần, tuy không có thấy rơ diện mạo của người đó, nhưng từ bóng người mà nhìn thì bóng đen trên nghĩa địa tuyệt đối không giống Bắc Quốc Tiên Cơ, hơn nữa chàng cảm thấy bóng đen trên nghĩa địa võ công so với Bắc Quốc Tiên cơ cho đến Thiết Địch quái hiệp, Văn Trung Nhạc, Cổ Thiên nhân viên còn cao hơn một bậc, như vậy thì chẳng lẽ Bạch Hoàng giáo chủ là một người khác.
Bắc Quốc Tiên Cơ cười nói:
- Người trong giang hồ võ lâm đều cho rằng ta là Bạch Hoàng giáo chủ, kỳ thực họ đều sai cả.

Thiết Địch quái hiệp nghe vậy hình như kinh ngạc vô cùng, nói: - Sao? Thế thì Đông Phương Ngọc, Đường Hải Ninh, Lục Thiên Mai không phải là đồ đệ của ngươi?
Bắc Quốc Tiên cơ nói:
- Ngươi cho răng công phu của ba người bọn họ người nào cao nhất? Thiết Địch quái hiệp nói: - Phải kể là Lục Thiên Mai.
Bắc Quốc tiên cơ lại nỏi:
- Người đã từng tiếp qua mấy chiêu của Lục Thiên Mai, cảm thấy võ công của cô gái này so với ta thế nào?
Thiết Địch quái hiệp nói: - Hãy còn kém ngươi rất nhiều. Bắc Quốc Tiên Cơ thở dài nói:
- Ngươi sai rồi, võ công của cô gái này hình như cao thâm hơn ta, Lục Thiên Mai vốn là đồ đẹ của ta, nhưng bời vì tính cách lạnh lùng tàn khốc của cô ta cho nên đặc biệt được Bạch Hoàng giáo chủ sủng ái, truyền thụ thêm tuyệt kỷ, hiện giờ Lục Thiên Mai đã là mối lo trong lòng ta.
Bà ta nói xong, chẳng những Âu Dương Hải nghe thấy ù ù cạc cạc mà ngay cả Thiết Địch quái hiệp cũng cảm thấy hoài nghi vô cùng.
Thiết Địch quái hiệp nói:
- Người không phải la Bạch Hoàng giáo chủ, thế thì Bạch Hoàng giáo chủ là ai? Trong thiên hạ lại có người nào có thể sai khiến đựoc Bắc Quốc Tiên cơ?
Bắc Quốc tiên cơ nói:
- Nói ra cũng thật buồn cười, Bạch Hoàng giáo chủ thật ta vẫn không biết là ai?
Thiết Địch quái hiệp nói:
- Cuộc nói chuyện hôm nay làm cho suy nghĩ của ta đối với Bạch Hoàng giáo chủ càng cảm thấy đáng sợ rồi đấy.
Bắc Quốc tiên cơ cười nói:
- Chảng những ngươi thấy sợ mà ngay như ta nghĩ đến Bạch Hoàng giáo chủ cũng ngay đêm không thể ngon giấc.
Thiết Địch quái hiệp nói:
- Với một câu nói của ngươi cũng đã chứng minh rằng ngươi không trọn vẹn với Bạch Hoàng Giáo, vì sao ngoài mặt vẫn làm Bạch Hoàng giáo chủ? Bắc Quốc Tiên cơ ảm đạm nói: - Ta bị người ta khống chế.
Thiết Địch quái hiệp ngạc nhiên nói:
- Chuyện gì của ngươi mà bị người ta khống chế? Bắc Quốc tiên cơ cười nhạt nói:
- Điều này người bất tất phải hỏi, chúng ta hiện nay văn ở thế đối địch.
Trong lòng Thiết Địch quái hiệp lúc này cảm thấy chấn kinh, hoài nghi khôn tả. Mọi sự của Bắc Quốc tiên cơ, ông đều biết rất rõ, ông không ngờ với danh vọng của Bắc Quốc Tiên cơ mà lại cam chịu làm thuộc hạ dưới chân

người, chịu sự sai khiến, trong thiên hạ lại có một ai có thể sai khiến khống chế được bà ta? Trừ phi Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt mới có thể trên tình cảm mà khống chế được bà ta, nhưng vợ chồng Âu Dương Kiệt thật sự đã bỏ mạng lại Thiên Kiếm Đàm.
Vốn Thiết Địch quái hiệp cho rằng Bắc Quốc tiên cơ là người chí cao vô thượng của Bạch Hoàng giáo, ai ngờ sau bức màn lại còn có người chủ trì, thật là một chuyện biết bao lạ lùng.
Thiết Địch quái hiệp trầm tư suy nghĩ như vậy, tâm thần phân tán, một luông kình lực cực mạnh từ bàn tay của Bắc Quốc tiên cơ ập tới, ông giật mình vội vã ngưng tụ tâm thần, hóa giải luông nội lực đánh tới đó, hỏi: - Thế ngươi chuẩn bị đem hắn đi đâu?
Bắc Quốc tiên cơ noi:
Chủ nhân của ta hạ lệnh đưa hắn đến một căn cứ địa bí mật của Bạch Hoàng giáo.
Âu Dương hải biết là đang chỉ mình . Thiết Địch quái hiệp nói:
- Người sau bức màn sai khiến người ư?
Bắc Quốc tiên cơ nói:
- Hắn ta trúng Văn tu châm và Thất Tinh đinh của Đường Hải Ninh, loại ám khí có chứa chất độc này chính là do giáo chủ của bổn giáo chế tạo ra, hiện nay trong thiên hạ không có ai có thể giải được độc này. Nếu người cướp hắn từ trong tay ta thì hắn cũng chỉ có chết, bổn giáo chủ đã có lệnh đưa hắn đi, biết đâu có thể sống sót không chừng.
Thiết Địch Quái hiệp nói:
- Ta sợ lúc hắn được cứu sống lại thì lại trở nên một con người mất hết bản tính, thành người của Bạch Hoàng giáo. Lúc đó hắn tàn hại sinh linh, gây nên tội ác vô cùng, chi bằng bây giờ ta đánh chết hắn đi.
Âu Dương Hải nghe vậy hồn phi thiên lý , không ngờ vận mệnh của mình lại bấp bênh như vậy.
Chàng nghĩ đến mối huyết thù xưa kia? Lý Xuân Hồng, Lý Xuân Hoa, hai người tâm ái của mình?
Nhưng khoảnh khắc đó lại như khói mây bây qua trước mắt, đã tiêu tan mất hết.
Một giọt nước mắt từ trong khoé mắt của chàng chảy ra.
Âu Dương Hải không còn nghe thấy giọng nói của Thiết Địch quái hiệp và Bắc Quốc tiên cơ nữa, chàng đã hôn mê đi không biết từ lúc nào.
Lúc chàng tỉnh lại lần thứ hai?.
Mắt chàng đã có thể mở ra, nhưng toàn thân vẫn vô lực, không thể cất tiếng.
Vật đầu tiên chàng thấy là một lá tiêu kì, trên lá cờ có thêu một con hổ bay.
Âu Dương Hải nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, vẫn trông thấy lá tiêu kỳ nhỏ đó.
Chiếc tiêu kỳ này cắm trong một lọ hoa, con hổ bay trên lá cờ, đang bay

nhảy trong mây, trông rất uy vũ.
Âu Dương Hải nghĩ: Sao ta lại ở trong tiêu cục vậy?
Chàng phát giác là mình đang nằm trên một cái cáng, trước sau có người khiêng, mà nơi ở hình như là một toà đại sảnh.
Chàng muốn quay đầu dòm sang trái, sang phải, nào hay cái cổ cứng ngắc, không thê chuyển động được.
Âu Dương Hải than thầm: Chẳng lẽ toàn than mình bị tàn phế rồi ư?
Chỉ nghe thấy hai người nói chuyện, một thanh âm nói oang oang: - Xni hỏi quí tánh của cô nương.
Một thanh âm nữ nhân nói:
- Ngươi không cần phải hỏi danh tánh của ta làm gì, ta chỉ hỏi ngươi Hắc Phi Hổ Du Cầm Bang hãy còn bảo tiêu hay không?
Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh, giọng nói đó chính là của Lục Thiên Mai.
Người có giọng nói oang oang giận dữ nói:
- Phụ than ta sớm đã qui ẩn giang hồ võ lâm, cô nương nếu cần bảo thiêu thì nói danh tánh ra, nếu không xin hã sang tiêu cục khác đi.
Chỉ nghe Lục Thiên Mai cười nhạt, nói:
- Món tiêu này, trừ Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng ra, các tiêu cục khác tiếp không được người mau đi gọi Du Cầm Bàng ra đay, ta có lời muốn nói với ông ta.
Nàng nói giọng điệu xấc xược, rât không lịch sự.
Chỉ nghe thấy ?bình ? một tiếng, chắc là tiêu đầu đó giơ tay vỗ bàn, quát lên:
- Ngươi muốn kiếm người tiêu khiển cũng không thể tìm đến Phi Hổ tiêu cục của ta, nếu ta không coi ngươi là nữ nhi thì hôm nay ngươi phải nếm mùi đau khổ. Lục Thiên Mai cười ha hả hai tiếng?.
Chợt nghe vù vù mấy tiếng, mười mấy cay kim bạc nhỏ xíu phóng vút ra, đâm vào cái bình gốm đựng lá tiêu kì, choang một tiếng, bình vỡ làm chục mảnh bay toé ra bốn phía.
Công phu phóng ám khí này quả thực rợn người. Tiêu đầu nọ ?ối ? lên một tiếng kinh hăi?
Âu Dương Hai cũng lạnh người.
Nêu biết bình gốm rất là trơn láng, thể mà từng cây kim bạc giống như mũi dùi thép xuyen vào trong bình, loại thủ kinh này thật là ghê gớm. Chợt nhà sau vang lên một giọng đã già nua, nói: - Hoả thủ kinh! Hảo thủ kính!
Tiếp đó từ nhà sau đi ra một lão hán than thể vạm vỡ, mày rậm mắt to, mặt đen sì như đít nồi, không cần hỏi cũng biết người này chính là danh chấn bảy tỉnh Giang Nam, Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng.
Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng bước ra, đôi mắt to có thần nhanh chóng quét vào mặt Lục Thiên Mai và cả Âu Dương Hải đang nằm trên cáng. Dù ông ta lão luyện trên giang hồ đến đâu, nhưng cũng không thể đoán ra chuyện này thế

nào.
Lục Thiên Mai mỉm cười nói:
- Vậy các hạ chính là danh chấn bảy tỉnh Giang Nam Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng rồi!
Nguyên Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng là đệ tử tục gia của phái Thiếu lâm, quyền chưởng đơn đao đều đến trình độ độc đáo, đặc biệt chất là nghề Liên hoàn cương tiêu, có thể phóng bốn chin mũi cương tiêu liên tục không ngừng, bách phát bách trúng. Hai mươi mấy năm trước ông ta lãnh đạo việc bảo tiêu của bảy tỉnh Giang Nam, thanh danh lừng lẫy, thong thường người trong võ lâm đối với ông ta đều xưng hô một tiếng lão tiền bối, hoặc là Du lão anh hung, lúc nãy Lục Thiên Mai lại gọi thẳng tên ông ta, trong long hơi tức, Du Cầm Bàng cười ha ha một tiếng sang sảng nói: - Quí tánh của cô nương là chi? Không biết môn phái nào dạy được một nữ đệ tử xuất sắc như vây a!
Lúc ông ta nói, âm dưới kéo ra rất dài có hàm ý giễu cợt. Lục Thiên Mai cười nhạt nói:
- Các hạ đừng hỏi danh tánh của ta, cũng đừng hỏi sư thừa môn phái của ta, ta chỉ hỏi các hạ có nhận biết lá cờ này không?
Nói xong nàng rút ra một lá cờ trên mặt thêu một vết tay màu đỏ máu. Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng trông thấy lá cờ đỏ liền biến sắc, tiểu đầu kia cũng tái mặt mày kêu lên: - Bạch Hoàng giáo huyết ma lênh kỳ.
Lục Thiên Mai thâu lá cờ nhỏ đó lại, lạnh lung nói:
- Các ngươi đừng có sợ, chỉ cần Hắc Phi Hổ hãy ngoan ngoãn nhận món tiêu này thì có thể cứu được mấy chục mạng người.
Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng mặt biến sắc cực kỳ khó coi, đôi mắt nhìn Lục thiên Mai chậm chập hồi lâu không nói.
Đầu và cổ của Âu Dương Hải không thể chuyển động mắt thì có thể nhìn về phía có bình hoa bị vỡ, luc này trong sảnh im phăng phắc, chỉ thấy có con nhặng xanh vù vù bay qua.
Một lúc sau nghe tiếng Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng hỏi: - Cô nương muốn ta bảo tiêu gì?
Lục Thiên Mai nói:
- Món tiêu muốn các hạ bảo vệ chính là người nằm trên cáng.
Vừa nói ương, Du Cầm Bangf khẽ kêu lên một tiếng vô cùng kinh ngạc. Âu Dương Hải càng kinh ngạc hơn, không biết cô gái lạnh lung tàn khốc này muốn làm gì mình, chàng không nén được kêu lên: - Um?
Ai ngờ chàng mở to miệng, nhưng lại không phát ra tiếng giống như đang nằm mơ vậy, bất luận dùng sức thế nào nhưng vẫn không nghe thấy tiếng kêu của mình. Lúc này mới biết chất độc của Thất Tình đinh ác nghiệt vô cùng, chẳng những tứ chi thân thể tê liệt mà cả giọng nói cũng bị độc mà

câm luôn, nhưng cũng may bây giờ mắt còn chưa mù, tai còn chưa điếc. Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng hỏi: - Là? là vị huynh đài này ư?
Lục Thiên Mai thản nhiên nói:
- Không sai, nhất định người pahỉ đích thân đi hộ tống dù có thay xe ngựa cũng không thay người, ngày đêm đi gấp, trong ba ngày phải đưa đến núi Võ Đang tỉnh Hồ Bắc và đem theo phong thư này giao cho Thiếu lâm chương môn.
Nói xong nàng rút ra một phong thư còn lấm lem vết máu. Nàng ngừng một lát, trầm giọng nói:
- Bức thư này nếu ngươi lén mở ra coi hoặc trong ba ngày không thể đưa người này lên núi Thiếu Lâm thì Phi Hổ tiêu cục của các người già trẻ lớn bé một trăm hai mươi bảy mạng sẽ bị giết sạch.
Nói xong, nàng bỏ phong thư xuống, quát lên: - Bốn người các ngươi có thể đi được rồi.
Bốn đại hán to lớn vạm vỡ nghe xong như trút được gánh nặng, hạ cáng xuống rồi đi ra, Lục Thiên Mai cũng bước đi. Qua một lúc, vị tiêu đầu tuổi trung nên kia mới nói: - Gia gia ! chúng ta phải chấp nhận món tiêu này ư?
Vị tiêu đầu trung niên kia chính là con trai độc nhất của Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng, trác hiệu là Du Tý Hùng Du Đại Võ.
Hắc Phi Hổ sắc mặt trầm trọng đi đến trước mặt Âu Dương Hải hỏi: - Vị lão đệ này cao tính đại danh là gì? Là người của phái Thiêu Lâm ư? Âu Dương Hải đưa mắt nhìn ông ta, không thể nào trả lời được. Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng cau mặt lại hỏi: - Thế thì ngươi là người của Bạch Hoàng giáo rồi.
Ông ta hỏi liền mấy tiếng. Âu Dương Hải nhắm mắt lại, không để ý đến ông ta nói:
Lúc này tâm tính của Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng thật nặng nề.
Đa Tý Hùng Du Đại Võ thấy phụ thân trầm trọng sắc mặt, bất giác giận dữ nói:
- Phi Hổ tiêu cục của chúng ta không có đắc tội với người của Bạch Hoàng giáo không ngờ bọn chúng lại tìm đến chúng ta.
Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng nói:
- Đai Võ, con tính thử xem toàn bộ Phi Hổ tiêu cục này tất cả có bao nhiêu người?
Du Đai Võ nói:
- Không nhiều, không ít, vừa vặn có một trănm hai mươi bảy người. Mặt gã biến sắc, ngó Du Cầm Bàng, Hắc Phi Hổ thở dài một tiếng nói: - Dăn mọi người mau chuẩn bị xe ngựa hôm nay lên đường ngay. Du Đại Võ nói: - Gia gia ! Sao chúng ta không cầu viện phái Thiếu Lâm?
Du Cầm Bàng thở dài buồn bã nói:
- Sự lớn mạnh của Bạch Hoàng giáo ngày nay con đã biết rồi đấy, dù tất cả

cao thủ Thiêu Lâm đến cũng không tin chắc có thể thắng được Bạch Hoàng giáo, huống chi kỳ hạn ba ngày chỉ khoảnh khắc là tới, nước xa không cứu được lửa gần, nếu không có sự cố gì khác thì chúng ta có thể trong ba ngày đưa người này bình an đến Thiếu thất sơn. Du Đại Võ giọng oán trách nói: - Chúng ta và Bạch Hoàng giáo không oán thù, chẳng lẽ chúng lại độc ác với chúng ta?
Du Cầm Bàng nói:
- Giang hồ võ lâm tuy chú trọng đến ân oán phân minh, nhưng Bạch Hoàng giáo từ trước tới nay luôn không từ mọi thủ đoạn, chỉ cần đạt được mục đích. Mấy ngay trước bên bờ song Hán Dương, hai mươi mấy người củ Thiết Kỵ bang tất cả đêu bị chết thảm, con không có nghe ư? Cô gái vừa rồi đưa ra sát huyết thu lệnh kỳ của Bạch Hoàng giáo là đã nói rõ bọn họ muốn tiến hành một cuộc chem. giết tàn khốc.
Du Đại Võ lăn lộn trong giang hồ võ lâm rất lâu đương nhiên hiểu sự nghiêm trọng của sự việc.
Thần trí tỉnh táo của Âu Dương Hải vừa rồi chẳng qua hcỉ là mọt thời gian ngắn ngủi, trong lúc cha con họ nói chuyện thì chàng ngáp liền mấy cái rồi ngủ thiếp đi.
Lúc tỉnh dậy lần thứ ba?. Chỉ nghe thấy ?.
Gió hú vi vút, xe lăn lộc cộc?.
Mình nằm trong một chiếc xe ngựa, trừ tiếng bánh xe nghiến đá mà tai nghe thấy , chàng không thể nao trông thây cảnh sắc bên ngoài, cũng không nghe thấy tiếng hò hét dẹp đường.
Thật giống như một chiếc xe tang, còn Âu Dương Hải giống như một người chết đem đi chon.
Tâm tình của chàng buồn bã.
Bởi vì tình hình của chàng hiện tái so với một người chêt càng thê thảm, bi ai hơn?
Người chết, đã là chết rồi, thì không có trí giác, không còn sướng vui buồn khổ, tất cả những gì bình thường của đời người nữa.
Mà Âu Dương Hai lại là một người sống dở chết dở, cả một thân người giống như đã chết rồi, nhưng trí giác của chàng lại không. chết và cũng chính vì thần trí chưa chết này làm chàng buồn bã đau thương. Nhưng sự buồn bã đau thương này lại là vấn đề nan giải cho nên chàng cố gắng khống chế tình cảm tự đáy lòng. Mà tình cảm của con người cũng kì quái nếu ta muốn khống chế nó thì nó lại càng trỗi lên gớm.
Sau mí mắt của Âu Dương Hải lại xuất hiện lên từng chuyện cũ? Sướng vui buồn khổ của nay trước lại lướt qua đầu chàng, cuối cùng, chàng lại hôn mê ngủ thiếp đi?
Một tiếng ngựa hí lanh lảnh. Âu Dương Hải tỉnh lại lần thứ tư?

Chàng hãy còn chưa mở mắt, mũi đã ngửi thấy một mùi máu tanh tưởi? Trong lòng chấn động?
Chàng từ từ mở mắt ra?
Gió lạnh thấu xương, sao trời nhấp nháy? Đây là một đêm mùa đông.
Âu Dương Hải lại ở dưới một gốc cây, bốn phía xung quanh thân người chàng la liệt những xác chết đẫm máu.
Âu Dương Hải cảm thấy mình như đang nằm mơ.
Chàng nhắm mắt, chuyển động nhãn cầu mấy lần rồi lại mở ra. Chỉ thấy bên những xác người đó, dưới một cái cây thấp thoáng có một bóng người màu đen, trong tay hắn cầm một thanh trường kiếm ánh sáng xanh lập loè.
Âu Dương Hải giật mình, thanh kiếm đó khổng phải là Thanh Quỉ kiếm của mình hay sao? Mà bóng người áo đen không phải là bóng đen giáo chủ Bạch Hoàng giáo mình đã gặp ở nghĩa địa Hán Dương ư?
Đột nhiên bên sơn cốc vang lên tiếng vó ngựa lộp cộp? Một con ngựa ô cao lớn từ từ đi tới.
Đó chính là con Ô Vân thần câu mà Âu Dương Hải đã lạc mất ở Triệu Dương khách điếm.
Trên yên ngựa, ngồi một người áo xanh râu bạc phất phơ, tay cầm một cây sáo bằng thép, mặt che một tấm khăn xanh.
Âu Dương Hải mừng rỡ?
Người này chính là sư phụ của chàng- Thanh Cần Thiết Địch quái hiệp. Ô Vân thần câu từ từ đi đến bên những xác chết thì dừng lại.
Thiết Địch quái hiệp ngồi trên ngựa đảo mắt nhìn qua các xác chết, sau đó nhãn quang chuyên qua Âu Dương Hải dưới gốc cây ngoài bảy trượng.
Ông ngẩng đầu thở dài? Trong miệng khẽ nói:
- Đây là một cuộc chém giết thảm khốc lão phu mới thấy trong đời, cúng có thể nói phái Thiếu Lâm từ khi khai sơn lập phái đến nay, đây là một lần tử thương thảm khốc nhất?một trăm hai mươi bảy vị, không một ai may mắn sống sót. Âu Dương Hải nghe xong thất kinh, nói:
- Như thế thì những người chết ở đây toàn là người của phái thiếu lâm.
Chàng chăm chú nhìn vào những xác chết tất cả đều là nhưng tục gia đệ tử của Thiếu Lâm. Bảo vệ tiêu phu xa lẫn với những tăng nhân mặc huýnh y lẫn lộn. Thiết Địch quái hiệp hơi ngừng lại một hồi rồi nói: - Nhưng điều làm lão phu kinh ngạc khó hiểu là nguyên nhân về cai chết của một trăm hai mươi bảy vị đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm này. Lời ông nói chính là nói với tên hung thủ tàn khốc dưới bóng cây.
Nhưng bóng người màu đen vẫn đứng đó không lên tiếng, chỉ có Thanh Quỉ kiếm vẫn lấp lánh ánh sang xanh chói mắt.
Người này giống như một bóng ma.
Điều làm cho người kỳ quái là Âu Dương Hải căng hết cả mắt vẫn không thể

thấy rõ được bóng người màu đen.
Người này giống như một cái bóng có hình thế mà không có thực chất. Chỉ nghe Thiết Địch quái hiệp thở dài rồi nói: - Các hạ có thể hoá thân thể của mình thành hư vô, võ học cao thâm như vậy thật kinh người.
Bỗng bóng người áo đen thở ra khe khẽ? ? xì ? một tiếng?
Một đạo kiếm khí màu xanh bắn vọt tới Thiết Địch quái hiệp trên yên ngựa?
Luồng kiếm khí vô hình này quả đã làm Thiết Địch quái hiệp giật mình?
Đạo kiếm khí màu xanh ấy bắn nhanh qua?
Chỉ thấy thân hình của Thiết Địch quái hiệp bay lên không trung bảy thước, đợi kiếm khí qua rồi, ông lại từ từ rơi xuống trên yên ngựa. Âu Dương Hải thấy võ công điêu luyện như vậy thì kích động vô cùng. Chàng cảm thấy võ học thật là vô cùng vô tận, mênh mông như biển, nếu đem võ kư.. (chuyện rách) Ngươi có thể nói cho lão phu biết vì sao ngươi biết ta?
Bóng người ao đen cười khẽ nói:
- Khách sào! Cô Lân Thiên, đây chảng qua là ?Thiên Cự thần quang? của ngươi thua ?Ảo Ma hư ảnh ?. Ta là ai? Bạch Hoàng giáo chủ chính là ta. Cái tên mà Thiết Địch quái hiệp muốn hỏi, thì bây giờ người đó đã nói như thế ông biết bà ta không muốn thổ lộ ra, hỏi nhiều cũng vô ích, cho nên ông bắt đầu suy đoán...
Thiết Địch quái hiệp biết người đó là người mà mình rất quen biết.
Bởi vì trong thiên hạ hiếm có ai mà minh không quen biết lại biết được danh tính thật của mình, còn một điểm nữa, người đó trước sau vẫn thi triển ? Ảo ma hư ảnh ? chính là sợ bị mình nhận ra diện mục. Mà trong những người mà mình quen biết trước mắt chỉ có một Bắc Quốc Tiên Cơ.
Nhưng theo mình biết, Bắc Quốc Tiên Cơ không có công lực như vậy mà công phu ? Thiên cự thần quang ? mới vừa rồi có hơi thấy được thân hình của người đó, thân hình này không hải là thân hình của Bắc Quốc Tiên Cơ.
Không nghi ngờ gì nữa, bà ta là một người khác? Thế thì bà ta là ai?
Thiết Địch quái hiệp Cổ Lão Thiên trong lúc này đầu óc hiện ra những gương mặt của những cao thủ trong võ lâm, nhưng ông vẫn không tìm được bà ta là ai?
Thiết Địch quái hiệp hỏi khẽ:
- Ngươi là người thần bí nhất mà lão phu bình sinh được thấy, cũng là người quỉ quyệt tàn ác nhất.
Bạch Hoàng giáo chủ khẽ cười một tiếng nói:
- Cổ Lão Thiên, ngươi trong giang hồ không phải cũng cực kỳ thần bí sao? Nói cho cùng thì đôi bên cũng như nhau cả thôi.
Thiết Địch quái hiệp trầm giọng nói:
- Giáo chủ, ngươi có thể đáp phúc cho ta vài chuyện chưa hiểu rõ được chăng?

Bạch Hoàng giáo chủ nói:
- Chỉ cần không vượt quá phạm vi quyền hạn thì ta đều có thể đáp được, ngươi nói đi.
Thiết Địch quái hiệp hỏi:
- Xin hỏi tôn chỉ của Bạch Hoàng giáo do giáo chủ sáng lập ra như thế nào?
Bạch Hoàng giáo chủ cười nói: - Huyết tẩy thiên hạ giang hồ võ lâm. Thiết Địch quái hiệp nghe vậy thất kinh nói:
- Với kỳ tài quân thế của giáo chủ nếu theo chính đạo thì đạt tới đại thừa vô vi, vì sau giáo chủ lại ra tay giết người miệt thị trời xanh, nên biết một người sinh ra không phải dễ, trời xanh có đức hiếu sinh, mong giáo chủ suy nghĩ kỷ hãy làm?
Bạch Hoàng giáo chủ nói:
- Cổ Lão Thiên, ngươi khổ công khuyên nhủ như vậy, có thể nói là chọn nhầm đối tượng rồi.
Thiết Địch quái hiệp thở dài nói:
- Ta tự biết cũng không thể nào khuyên được ngươi cải tà qui chính, nhưng xưa nay không có ai có thể chinh phục được thiên hạ võ lâm, hễ là yêu ma tất phải diệt, chính khí tất phải thịnh.
Bạch Hoàng giáo chủ cười nói:
- Ngươi nói như thế hình như có ý hù doạ? Dù ngươi nói thế nào yêu ma tất diệt chính khí tất thịnh. Nhưng ta cũng phải là cho võ lâm một cơn chao đảo thì chết mới nhắm mắt.
Thiết Địch quái hiệp than rằng:
- Giáo chủ, tại sao ngwoi lại thủ hận giang hồ võ lâm? Bạch Hoàng giáo chủ nói: - Bởi vì oán thù.
Thiết Địch quái hiệp kêu lên:
- Oán thù! Chẳng nhẽ những người chết này đều có oán thù to lớn với ngươi?
Bạch Hoàng giáo chủ nói:
- Bọn chúng phá hoại hành động của ta, đương nhiên phải chết. Kỳ thực phái Thiếu lâm cũng có oán thù với ta, ngay cả những người trong võ lâm tự cho là nhân nghiã hiệp đạo cũng có huyết thù với ta!
Người đó nói xong làm cho Thiết Địch quái hiệp kinh hãi. Ông nghĩ bụng: ? Toàn bộ giang hồ võ lâm đều có ân oán huyết thù với ma đầu này, chẳng lẽ là thật ư? Thiết Địch quái hiệp ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: - Còn một chuyện nữa, ngươi sắp sửa là gì đồ đệ của ta?
Bạch Hoang giáo chủ nói:
- Chuyện này ta hãy còn chưa quyết định, không thể nói với ngươi. Thiết Địch quái hiệp nói: - Lão phu bình sinh không cầu ở người nhưng đêm nay lão phu thỉnh cầu với Bạch Hoàng giáo chủ, ngươi có thể để ta mang Âu

Dương Hải đi không?
Bạch Hoàng giáo chủ nói:
- Vô luận thế nào ngươi cũng không thể mang hắn đi. Thiết Địch quái hiệp trầm giọng nói:
- Giáo chủ nếu ta chấp ý không chịu thì đêm nay chúng ta chỉ có thể giải quyết bằng võ lực. Bạch Hoàng giáo chủ cười nói: - Ngươi không thể thắng nổi ta?
Bạch Hoàng giáo chủ nói chưa xong chợt nghe Thiết Địch quái hiệp hú lớn một tiếng xé tai?
Thân hình của ông từ trên mình ngựa bắn vụt tới bóng người màu đen. Cung trong lúc ấy con Ô Vân thần câu nhảy tung đến bên ngoài Âu Dương Hải, cúi đầu xuống ngoạm vào ngực ào của Âu Dương Hải, hât đầu một cái, ném Âu Dương Hải lên lưng ngựa.
Bạch Hoàng giáo chủ không ngờ con vật này lại có linh tính như vậy, vừa tránh khỏi đòn đánh của Thiết Địch quái hiệp thì Ô Vân thần câu đã phóng đi như bay.
Bạch Hoàng giáo chủ giận dữ gầm lên?
Thân hình như cánh chim bay vút đi như chớp? Thiết Địch quái hiệp trầm giọng quát: - Giáo chủ, hãy tiếp một chiêu của ta.
Quát xong, tay trái của ông phất ra?
Một đạo kình khí vô hình đã bay đến sau người của Bạch Hoàng giáo chủ.
Bức Bạch Hoàng giáo chủ xoay người bay xéo ra năm trượng.
Ngay trong một chút chậm trễ đó, Ô Vân thần câu đã biến mất trong bóng đêm.
Trong đêm tối tĩnh mịch chỉ truyền lai tiếng vó ngựa phóng về hướng đông nam?
Thiết Địch quái hiệp biết Bạch Hoàng giáo chủ khinh công rất cao, dù Ô Vân thần câu đã rời khỏi nhưng bà ta vẫn có thể đuổi theo cho nên ông ta lại tung ra một chưởng?
Cây sáo bằng thếp trên tay phải đưa lên môi thổi? Một tiếng sáo vi vu bay ra.
Uy lực tiếng sáo của ông cực kỳ lợi hại.
Bạch Hoàng giáo chủ vốn đã đô khí muốn phóng đi lần nữa, nhưng nghe tiếng sáo, đôi vai bà ta lắc lư liên tục, lùi lại một bước?
Thiết Địch quái hiệp thổi liền ba tiếng sáo dài nghe xé tai. Chỉ thấy Bạch Hoàng giáo chủ liên tục lùi lại ba bước. Đột nhiên ba ta phá lên cười thê lương?
Bà ta cười xong, gằn giọng nói:
- Cổ Lão Thiên hôm nay ngươi muốn cứu hắn nhưng lại là hại chết nó, bởi vì thiên hạ không còn có ai có thể chữa được độc tren mình hắn. Thiết Địch

quái hiệp sau khi thổi xong ba tiếng ?Thiên Địa tiên âm? cực thương thừa xong đã bị tổn thương nhiều đến chân khí, lúc này ông biết Ô Vân thần câu đã chạy xa ngoài mười dặm dù khinh công của Bạch Hoàng giáo chủ có cao mấy đi nữa cũng không đuổi kịp.
Thế rôi, tay phải cầm sáo của ông khẽ bỏ xuống
- Dù hắn bị chết như thế cũng còn tốt hơn bị ngươi độc sat lính hồn của hắn.
Bạch Hoàng giáo chủ nghe xong chẳng nói một câu, thân người đã bay đi ngoài bảy trượng.
Thiết Địch quái hiệp thấy thân pháp mau lẹ của bà ta, chỉ than thầm, ông cũng không truy đuổi theo nữa, đứng nguyên tại chỗ, mắt nhì vào hư không đến xuất thần.
Không biết ông đang nghĩ gì?
Nhưng mà qua thần quang đôi mắt, khiến người ta biết rằng trong lòng ông biết bao nhiêu là đau khổ buồn thương?.
Bớ suối? Ngay đông.. Ngựa hí? Sói tru?
Một thiếu niên giông như đã chết rồi thân mình khẽ nhúc nhích. Chàng từ từ mở đôi mắt?
Chỉ thấy đây là một khe suối chảy, Ô Vân thần câu đang đánh nhau với hai con sói đói, có hai con sói đói khác thịt xương tan nát nằm gục một bên, chắc là bị Ô Vân Thần câu đá chết.
Âu Dương Hải thấy vậy than thầm:
- Nếu không có ngựa tinh khôn này thì ta sớm đã bị bốn con sói đói ăn thịt rồi. Âu Dương Hải ta hôm nay sống dở chết dở, ngay cả một con vật cũng có thể cứu tính mạng của ta?
Chỉ nghe thấy một tiếng hí của Ô Vân thần câu, tunh vô đá hậu một cái lại đá chết một con sói đói, còn lại một con tự biết không đánh lại, giận dữ tru lên một tiếng co giò bỏ chạy.
Ô Vân thần câu đứng sừng sững dưới ánh mặt trời, bướm bay theo gió, trông ung dung vô cùng.
Con ngựa tính không đuổi theo chó sói, lùi lại bên mình chủ, cúi xuống hí lên nho nhỏ.
Âu Dương Hải lúc này thần trí tỉnh táo, nhưng lại không thể nói năng, không thê cử động.
Linh mã tựa như biết chủ nhân bị thương nặng hí lên khe khẽ rồi ngoạm lấy ngực áo Âu Dương Hải ném chàng lên yên ngựa, ngay lúc đó? Một loạt tiếng sói tru vang lên?
Âu Dương Hải thất kinh, biết con soi vừa rồi đã đi gọi đồng loại, cả bầy sói kéo đến, dù là Ô Vân thần câu có linh thông đến đâu cũng không thể đánh lại, tình thế tất phải bị chó sói ăn thịt.
Một tiếng sói tru, một loạt tiếng tru từ khắp nơi đáp lại, không biết có bao

nhiêu con sói lớn đuổi tới.
Linh mã ngẩng đầu hí lên một tiếng tung vó chạy đi?
Âu Dương Hải nằm phục trên yên ngựa, nằm thấy ngựa nhanh như sao sa, chỉ một khác là không còn nghe tiếng bầy sói tru nữa, toàn thân Âu Dương Hải không thể cử động, may mà con thần câu phóng chạy rất bình ổn, nếu không thì chàng đã rơi xuống.
Chàng nằm trên lưng ngựa, hôn mê trầm trầm, nghĩ đến một đời cô khổ, hiếm khi, có một nay vui, lúc này tính mạng lâm nguy cái chết gần kề. Nghĩ đến đây, bất giác rơi nước mắt.
Ô Vân thần câu phóng chạy trong núi hoang hiểm trở.
Đến khi chàng tỉnh lại, sắc trời đã quá lúc sở canh, chỉ thấy ánh trăng rực rỡ, toả ánh trăng khắp núi, còn minh nằm dưới một góc núi!
Ô vân thần câu đứng dưới một cây tùng cách chàng không xa. Đêm trắng tuyệt đẹp, càng làm tăng thêm cảm giác thê lương của Âu Dương Hải gấp lên.
Chàng trông lên mây nổi trên trời, than thầm:
- Chẳng lẽ Âu Dương Hải này lại chế lặng lẽ thế này sao?.. Chợt Âu Dương Hải nghĩ đến một điều. Chàng nghĩ:
- Mình từ khi trúnh ám toán ở Hán Dương đến bây giờ đã có bảy tám ngay, tai sao bụng vẫn không cảm thấy đói, mà chât độc không phát tác ra rồi chết?
Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải bất giác ngầm vận khí? Nhưng chàng thất vọng..
Cả thân người của chàng hình như là của người khác, toàn thân không một chút khí lực nào, đừng nói di lai mà cả nói năng cũng không thể được.
Âu Dương Hải than thầm, nhìn thế núi liên miên hùng vĩ, nghĩ rằng: Không biết còn có thể sống được bao lâu, đã sống mà chịu cơ khổ như vậy không bằng chết quách đi cho xong? Bỗng lúc đó?
Âu Dương Hải chợt nghe thấy phía đông nam vang lên một tiếng kêu lánh lót, uyển chuyển, không biết đó là tiếng gì, nhưng khi nghe cảm thấy hay vô cùng.
Chợt Ô Vân thần câu hí lên một tiếng nhỏ?
Vó trước cât lên, nhanh chóng phi đến thanh âm nọ. Âu Dương Hải giật mình, không biết linh mã đi đâu? Tiếng kêu đó tựa như liên tục không dứt?
Âu Dương Hải lăng im nghe một lúc, nghĩ không ra đấy là tiếng kêu gì mà cât lên lại dễ nghe như vậy, nếu mf thân chàng không thể cựa quậy được thì chắc chắn phải đi xem thử thế nào?
Chỉ nghe tiếng kêu đo lúc cao lúc thấp lúc mau lúc chậm, thật giống như một vị nhạc sư đánh đàn thổi sáo.
Ước chừng thời gian, uống cạn một ấm trà?

Tiếng kêu ấy mới dừng, từ xa xa, vang lên một tiếng ngựa hí?
Trong nháy mắt Âu Dương Hải trông thấy Ô Vân thần câu phóng nhanh tới. Ngồi trên yên ngựa có một quái vật toàn thân lấp lánh lông vàng. Lốc cốc! hai tiếng, Ô Vân thần câu đã dừng lại trước mặt Âu Dương Hải. Lúc đó Âu Dương Hải, trông rõ quái vật trên yên ngựa là một con vượn nhỏ, lông dai trên mình nó có mầu vàng óng, mặt nó trắng ửng hồng, rất là mịn màng đẹp đẽ, không có một nếp nhăn nào, hai mắt đen láy không phải màu vàng như loài khỉ vượn.
Âu Dương Hải thấy vậy kinh thầm, chàng thủo nhỏ ở Thiếu lâm Tự trông thấy khỉ vượn, mặt nó đều có nếp nhăn, chứ không trơn láng, đẹp đẽ như mặt người.
Nhưngcon vượn nhỏ này chẳng những trên mặt không có nếp nhăn, mà mầu da cũng mềm mại, xinh đẹp, giống như khuôn mặt có làn da mịn màng của một cô gái đẹp.
Nếu trên người nó không có lông dài màu vàng và hình dạng khuôn mặt của loài vượn, thì người ta nhất định sẽ ngỡ ngàng nó là một cô gái nhỏ. Âu Dương Hải ngẩn ngơ nhìn con vượn nào đến xuất thần.
Bỗng con vượn kêu lên mấy tiếng?. Con ngựa Ô Vân thần câu gật đầu liên tiếp.
Âu Dương Hải không hiểu tiếng của loài thú, đương nhieen không biết chúng nó đang nói nhưng gì?
Nhưng chàng cảm thấy rất kỳ lạ, không biết linh mã mang con vượn cỏh này lại làm gi?
Đột nhiên chàng thấy trước mắt vụt chớp ánh sáng vàng. Con vương nhỏ đẹp đẽ đã đáp xuông trước mặt chàng.
Âu Dương Hải thấy vậy thất kinh, nên biết rằng con vượn nhỏ đó đáp xuống thân hình rất nhanh lẹ, ngay cả Cổ Thiên nhân viên bất quá cũng như vậy.
Chỉ thấy con vượn nhỏ đi một vòng trước sau người Âu Dương Hải, sau đó, hai con mắt đen dừng lại trên mặt chàng, hình như đang quan sát kỷ lưỡng.
Thình lình, con vượn nhỏ đưa tay ra nắm lấy vai và hông của Âu Dương Hải khẽ nhấc lên. Âu Dương Hải đã bị đưa lên yên ngựa.
Con vượn nhỏ cao không đầy hai thước, mà lại có sức lực nâng chàng lên mạnh như vậy, đây quả thực là chuyện lạ lùng.
Con vượn như ngồi trên cổ ngựa, nó khẽ kêu mấy tiếng?
Ô Vân thần câu sải bốn vó, phóng thẳng tới trước. Âu Dương Hải ngồi trên yên ngựa, trong đầu suy nghĩ thật nhanh:
- Con vượn nhỏ này nhất định là do một vị kỳ nhân nuôi dưỡng, có thể nó muốn mang mình đi gặp kỳ nhân đó?
Trong lúc suy nghĩ, linh mã đã phi qua một hẻm núi?
Đột nhiên, trong mũi Âu Dương Hải ngửi thấy mùi máu tanh. Chàng dõi mắt

nhìn ra, khẽ giật mình?
Chỉ thấy dưới ánh trăng trên đám cỏ và đá ở mặt đất, mười mấy con mãng xà vằn vện loang lổ đầu phun máu tươi nằm tê liệt không động đậy trên mặt đất, hiển nhiên đã chết rồi.
Â u Dương Hải kinh thầm, nghĩ: Vị cao nhân nào lại có năng lực lớn như vậy, đánh chết mười mấy con mãng xà??.
Nên biết mười mấy con măng xà này con nhỏ nhất cũng dài bảy tám trượng, thân nó to như cái thùng nước loại nhỏ, hiển nhiên đây là hung vật kỳ độc không thể tả, nếu giết sạch được chúng nó thật là một chuyện không dễ dàng.
Chỉ nghe con vượn nhỏ trên cổ ngựa khẽ kêu mấy tiếng?
Con vượn nhỏ nhảy xuống mặt đất, từ từ đi đến một cái cây cổ thụ to lớn?
Cây đại thụ này to lớn vô cùng, cành cây duỗi lên trời, lá cây toả rợp đến phạm vi mười tám trượng, dưới ánh trăng chỉ thấy một mầu tối om om, nhìn cái cây này e rằng có tuổi từ một nghìn năm trở lên.
Chỉ thấy con vượn nhỏ ở dưới bóng cây bỗng cất tiếng kêu như hát? Hoá ra tiếng nhạc vừa rồi mà Âu Dương Hải nghe chính là tiếng kêu của con vượn nhỏ này.
Âu Dương Hải càng nhìn càng thấy lạ, không ngờ tạo vật của trời đất lại thần diệu đến như vậy.
Nhưng không biết sao con vượn nhỏ lại nhằm vào cái cây mà kêu cái gì? Bỗng?
Âu Dương Hải ngửi thấy mùi tanh tưởi thổi ra nồng nặc? Linh mã khé hí một tiếng, lùi lại ngoài ba trượng?
Âu Dương Hải biết trên cái cây to đó nhất định có ẩn nấp một con mãng xà to lớn, trông thấy tình hình con linh mã lùi lại, thì độc khí của con mãng xà nhất định rất ghê gớm.
Con vượn nhỏ kêu lên oác oác ba tiếng tựa như khiêu chiến với kẻ địch. Chỉ nghe thấy vù một tiếng khẽ.
Trên cây đại thụ to lớn âm u bắn ra một con m»ng xà mâu đỏ như máu. Con rắn to này dài ước chừng một trượng to chừng bắp tay, đầu hình tam giác, con rắn này có thể nói là to, nhưng so với những con mãng xà nằm chết trên mặt đất thì chỉ là một con rắn nhỏ.
Nhưng con rắn này hoàn toàn thân đỏ máu, làm cho người ta vừa nhìn thấy biết rằng nó không hề là một con rắn bình thường, hiển nhiên độc tính của nó ghê gớm bất cứ con mãng xà nào.
Đương nhiên Âu Dương Hải không hiểu được con rắn đó chính là vua trong các loài rắn ở trên đời.
Tên là Vạn niên Linh xà vì loài rắn này có tuổi thọ rất cao. Trên mình loài rắn này không lớn, số năm của nó càng lâu thì thân mình càng lớn, nghe nói

loài rắn này mười năm dài một tấc, trăm năm dài một thước, do đó nhìn thân mình con rắn này có thể biết nó đã có hơn một ngàn năm rồi. Vạn Niên linh xà vừa há mồm, một luồng khí độc lấm tấm đỏ phun thẳng vào con vượn nhỏ.
Con vượn nhỏ không hề lùi lại, ngược lại còn tiến lên trước, há mồm nuốt khói độc vào bụng.
Vạn Niên linh xà liên tiếp phun ra ba lần khói đó, đều bị con vượn nhỏ nuốt sạch. Đây quả là một chuyện bất khả tư nghị nên biết Vạn Niên linh xà kỳ độc vô cùng, động vật thông thường chỉ cần hớp phải hơi độc lập tức trúng độc chết tươi, mà con vượn nhỏ này lại không sợ khí độc.
Vạn Niên linh xà hình như biết có chuyện bất ổn, hơi có ý sợ.
Ngay lúc đó, hai tay con vượn nhỏ nhanh như chớp lấy cai đuôi của Vạn Niên linh xà.
Con Vạn Niên linh xà toàn thân gươm đao đâm không thủng, ngay vả cái đuôi cũng cứng chắc vô cùng nhưng nó tựa như rất sợ đôi tay của con vượn nhỏ.
Cái đuôi bị tóm thân mình chợt quàng vào cổ con vượn nhỏ năm vòng, dần dần siết lại.
Âu Dương Hải thất kinh, chàng bao cảm với con vượn nhỏ, nếu không phải toàn thân chàng không thể động đậy được thì chàng sớm đã ra tay giúp đỡ.
Lúc đó, vượn và rắn đều khống chế yếu điểm lẫn nhau. Con Vạn Nien linh xà càng lúc càng siết chặt, con vượn nhỏ dựng đứng lông vàng cơ hổ kháng cự, hai tay nắm chặt đuôi con Vạn Niên linh xà.
Âu Dương Hải thầm lo, trông thấy con vượn nhỏ phải chết. Chợt nghe con vượn nhỏ rít lên một tiếng.
Rồi một bóng đỏ bay quanh qua.
Âu Dương Hải cảm thấy một mùi tanh tưởi xộc vào mũi, và cánh tay đau đớn kịch liệt, cả người chàng run lên như bị điện giật lập tức thần trí mê man...
Đợi đến khi chàng tỉnh lại, cảm thây toàn thân nóng sốt, miệng khát vô cùng. Cựa quậy một hồi, miệng rên rỉ: - Nước, nước! Ta khát nước.
Chàng vẫn hôn mê trầm trầm, cho nên chàng không biêt mình đã có thể lên tiếng nói được.
Âu Dương Hải kêu lên mấy tiếng, cảm thấy trong miệng thơm tho, môi răng còn dư vị ngọt, tựa hồ như trong lúc hôn mê có người đút cho gì vào miệng của mình. Chàng mở bừng mắt, chỉ thấy con vượn nhỏ cầm trái gì đỏ tươi đút vào miệng chàng . Â u Dương Hải nuốt xuống, mùi vị của nó giống như dư vị trong miệng, chàng bất giác cắn thêm mấy miếng nữa.
Lúc này Âu Dương Hải cảm thấy cơn sốt, đã lùi, sự hô hấp đã được dễ dàng. Chàng đảo mắt nhìn quanh, hoá ra mình đang nằm trên một phiến đá, m»ng

xà chết đầy đất trong bụi cỏ trước mặt, nhưng lại không có xác con rắn đỏ, hiên nhiên nó đã chạy trốn rồi.
Ô Vân thần câu và con vượn nằm ở bên người. Â u Dương Hải từ từ nhớ lại sự việc lúc nãy, trong hôn mê chàng nhớ rằng con rắn đỏ phun vào mình một luồng khói độc, cắn vào tay mình một cái. Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải bất giác nhìn vào cánh tay phải.
Chỉ thấy tay áo bị rách, trong tay lộ ra hai vết rắn cắn, nhưng lạ thay da thịt lại không bị sưng lên.
Âu Dương Hải ngẩn ngơ, chợt phát giác rằng cánh tay mình cử động được, chàng ngầm lấy làm kỳ quái, nghĩ: ? chẳng nhẽ mình bị con rắn đó cắn một cái mà lại tốt lên ư? Hay là từ quả cây màu đỏ tươi kia chữa khỏi vết thương của mình?
Nghĩ xong chàng bất giác ngồi dậy, vừa đưa tay duỗi chân đã ngồi ngay dậy được như ý muốn, không cảm thấy bị gò bó rằng buộc chút nào. Âu Dương Hải nhìn linh mã và c on vượn nhỏ.
Tuy chúng nó có linh tính dị thường nhưng lai là loài vật hỏi không biết nói, Âu Dương Hải chỉ thấy thần thái chúng nó rất là vui sướng mà thôi. Hoá ra thương tật trên ngươi Âu Dương Hải hoàn toàn nhờ vào tuyệt độc của Vạn Niên linh xà chữa khỏi.
Trên sách thuốc có nói: phương pháp trị độc công hiệu nhất là dĩ độc công độc.
Nên biết Âu Dương Hải trúng Thất tình đinh, Văn tu châm của Đường Hải Ninh chính là chất độc lợi hại nhất trên thế gian, chỉ có tuyệt độc của Vạn Niên Linh xà mới có thể áp dụng môn dĩ độc công độc.
Nhưng vì chất độc ám khí mà trên mình Âu Dương Hải bị trúng còn thua kỳ độc của Vạn Niên linh xà cho nên Âu Dương Hải mới hôn mê đi, toàn thân phát nóng, nêu không có loại quả tươi kia giải chât độc còn dư lại thì Âu Dương Hải khó tránh khỏi cái chết. Điều đáng tiếc nhất là con Vạn Niên Linh Xà đã chạy trốn mất.
Nếu không, Âu Dương Hải chỉ cần uống máu con ứăn đó thì có thể chữa được vết thương trên người, mà lại còn rất bổ dưỡng cho thân thể.
Âu Dương Hải khẽ thở dài một tiếng, nói:
- Tiểu Viên huynh, hôm nay huynh đã cứu tính mạng của ta, đến chết ta cũng không quên ân huệ to lớn này, bây giờ xin huynh nhận nơi ta một lạy
Nói xong Âu Dương Hải lạy con vượn nhỏ một lạy.
Con vượn nhỏ không biết có hiểu được lời nói của chànghay không, kêu lên mấy tiếng nhỏ, tay nâng Âu Dương Hải dậy.
Âu Dương Hải chỉ cảm htấy trong tay con vượn toả ra một lực rất lớn nâng mình dậy không thể kháng lại được.
Chàng kinh thầm, không ngờ con vượn nhỏ này thần lực lại kinh người như

vậy.
Tay trái con vượn nhỏ giật giật chéo áo của chàng mấy cái rồi bỏ ra, quay đi Âu Dương Hải từ lúc thấy quái bệnh của mình đã khỏi, trong lòng vui vẻ vô cùng, chàng biết con vượn nhỏ tất có hàm ý, thế là đi theo sau. Linh mã chầm chậm di bên cạnh Âu Dương Hải khẽ hí lên liên tục.
Bước chân của con vượn nhỏ nhanh vô cùng nhầm hướng bụi cỏ, dá núi mà đi nhânh như ngựa chạy. Âu Dương Hải tận lực thi triển công phu khinh thân, vẫn đuổi theo không kịp. Chàng quyết định nhảy lên Ô Vân thần câu đuổi theo.
Với cước trình của Ô Vân thần câu, phi nhanh nữa thời thần thì đến một toà sơn động rất lớn.
Con vượn nhỏ đứng trước sơn động kêu lên ba tiếng, lạy ba lạy,quay đầu ngó Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải nhảy xuống ngựa chỉ thấy linh mã đi nhanh lên ba bước, vó trước quì xuốngba lần, miệng hí không ngớt, Âu Dương Hải thấy chúng nó đều hướng vào trong động mà thi lễ, bụng nghĩ: - Trong động này nhất định là có cao nhân dị sĩ tiền bối nào đó, con vượn nhỏ này chắc là được ông ta nuôi dưỡng, mình không thể thiếu lễ được ! Thế là, Âu Dương Hải cũng quì trước động lạy vài lạy nói: - Đệ tử Ậu Dương Hải ngưỡng kiến lão tiền bối, xin thứ cho tôi đường đột đến trước động.
Đợi hồi lâu, trong độn không hề có tiếng trả lời. Con vượn nhỏ kéo vạt áo của chàng bước vào.
Trong động tối om om, thấp thoáng có dáng một ngôi mộ cổ, con vượn nhỏ kéo Âu Dương Hải tới rất gần, chàng thấy trên mộ bia có khắc mấy chữ ?Độc Kiếm Ma Thiên hạ Vô địch kiếm chí mộ ? Con vượn nhỏ kêu lên hai tiếng, tay trái nắm lấy tay phải của Âu Dương Hải, tay phải của nó nắm vào tảng đá của nấm mộ.
Âu Dương Hải ngẩn ngơ nói:
- Mộ này chính là nơi vùi xương côt của Độc Kiếm Ma, sao viên huynh lại phá hoại nó. Con vượn nhỏ lắc đầu, kêu lên mấy tiếng, hait ay lấy đi hai phiến đá chất trên mộ.
Â u Dương Hải đứng một bên, nghĩ bụng:
- Có thê trong mộ có bao vật lưu lại của Độc Kiếm Ma tiền bối, hoặc là võ học kỳ thư?
Một lát, con vượn nhỏ đã lấy ra hết những phiến đá trên mộ, ai ngờ trong mộ trống không chẳng có vật gì, làm gì có xương cốt của Độc Kiếm Ma. Con vượn nhỏ nhảy vào mộ huyệt, tách một tiếng, phật một tiếng của kim loại? Hoá ra trong mộ huyệt là một tấm thép lớ, chỉ thấy con vượn nhỏ đưa tay đẩy qua, lộ ra một động huyệt rộng chừng ba thước.
Âu Dương Hải đứng bên mộ, cảm thấy trong động huyệt tối mò, xông lên

một luồng gió lạnh lẽo, hiển nhiên động này còn có một cửa khác. Con vượn như quay đầu kêu lên với Âu Dương Hải.
Lúc này Âu Dương Hải cảm thấy rất kinh ngạc, xem ra xương cốt của Độc Kiếm Ma có thể chôn bên trong, chàng quay đầu nhìn Ô Vân thần câu nói:
- Ô Vân, ta và Viên huynh vào trong bái vọng di cốt của Độc Kiếm Ma tiền bối rồi ra ngay.
Linh mã gật đầu, quay mình đi ra ngoài động:
Âu Dương Hải nói:
- Viên huynh, xin đi đầu dẫn đường.
Nói xong chàng khẽ nhảy vào trong mộ huyệt.
Âu Dương Hải bước vào trong động, ai ngờ bên dưới lại có bậc đá, đi xuống một mạch luôn ba bốn trượng, Âu Dương Hải bật lửa lên. Chỉ thấy con đường này bên trong không khí lưu thông, khôngchút ẩm ướt nào, có điều không biết địa đạo này thông đến nơi nào?
Con vượn nhỏ kéo tay Âu Dương Hải, rảo bước đi nhanh về phía trước. Âu Dương Hải biết con vượn nhỏ linh dị võ công, dù bên trong có độc vật gì cũng không sợ, thế là chàng triển khai khinh công chạy nhanh theo về phía trước.
Địa đạo này hình như là xông thẳng đến đỉnh núi, Âu Dương Hải cảm tháy mình đã chạy năm sáu mươi trượng mà vẫn không đến nơi, càng chạy lên trên, khí lạnh càng trầm trọng.
Ước chừng đi được trăm trượng, trước mặt hiện ra một tia sáng. Con vượn nhỏ cũng chạy nhanh như tên bắn?
Âu Dương Hải theo sau ra khỏi địa đạo, mắt nhìn cảnh tượng phía trước, chàng bất giác ngẩn ngơ.
Hồi lâu, Âu Dương Hải mới thở dài nói:
- Thật là một nơi nhân gian tiên cảnh. Âu Dương Hải nếu có thể sống mãi ở đây thì sinh ra cũng không uổng. Chỉ thấy phương Đông một vừng thái dương ló ra khỏi đỉnh núi, ánh sáng chiếu rọi cảnh vật khắp xung quanh. Đấy là một cai nhà mái bằng rộng ước chừng hai mươi trượng, mọc lên ngang vách núi, khói mây vần vít tựa như treo ở nơi hư không vậy. Chóp đỉnh của nhà mái bằng là một vách núi cao ngất trời, xuyên thẳng vào mấy mù, không biết cao bao nhiêu, đoéi diện nhà mái bằng là một ngọn núi cao vút, từ trên đỉnh núi một thác nước đổ xuống ầm ầm. Mặt trời mới mọc chiếu vào thác nước, bụi nước văng tung toé như muôn vàn châu ngọc khiến người vừa thấy là muốn ở luôn lại nơi thần tiên diệu cảnh này.
Âu Dương Hải chăm chú nhìn cảnh sắc xung quanh, càng nhìn càng thêm xuất thần.
Bỗng chàng trông thấy phía tây của nhà mái bằng có hai lấm mộ lớn, đầu của ngôi mộ đều hướng về phía đông.

Âu Dương Hải thấy hai ngôi mộ thì thầm ngạc nhiên, tự hỏi:
- Hoà ra Độc Kiếm Ma tiền bối mai táng ở đây, còn ngôi mộ kia thì chôn ai?
Chàng từ từ bước quả, chỉ thấy con vượn nhỏ đã quì lạy trước ngôi mộ đ, bia mộ có khắc năm chữ: ? Độc Kiếm Ma chi mộ ?.
Bên phải có hai hàng chữ viết:
Võ công cái thế thiên hạ, độc tôn võ lâm một đời, Thiên nhai vô tri kư, đại hạn vừa đến, tự chết trong mô.
Hai câu này vô cùng cuồng ngạo, nhưng lại rất bi thương thảm thiết. Âu Dương Hải quì gối xuống, lạy bốn lạy, đứng dậy quay sang ngôi mộ kia, chỉ thấy bia mộ khắc hai chữ lớn: ?Kiếm mộ ?.
Âu Dương Hải giật mình nghĩ:
- Sao kiếm cũng có mộ, chẳng lẽ Độc Kiếm Ma tiền bối chặt gãy cây kiếm yêu quí chôn trong mộ ư?
Chỉ thấy bên cạnh hai chữ ? Kiếm mộ ? hãy còn có hai chữ khác nữa, khắc rằng :
Độc Kiếm Ma sinh bình vô địch trong thiên hạ nên chôn kiếm ở đây
Ô bớ quần hùng độc thủ,
trường kiếm sắc bén hư không bất diệt phù
Â u Dương Hải thấy vậy vừa kinh vừa hâm mộ
Cảm thấy vị tiền bối này ngạo nghễ, độc vãng độc lai, cùng với tiính tình của mình thật có nhiều chỗ giống nhau, nhưng nói đến đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, mình làm sao bì kịp?
Âu Dương Hải nhìn hàng chữ trên bia đá đến xuất thần. Bụng nghĩ:
- Đừng nói bản thân Độc Kiếm Ma anh hùng như thế nào, chỉ nhìn hai cổ mộ này lưng hướng cốc, tư thế rộng rãi phóng khoàng, nhìn hình thế đủ biết người này văn võ toàn tài. ? Nhưng trong lịch sử và truyền thuyết võ lâm chưa từng nói qua tên họ và sự tích của ông ta, chon nên làm cho người ta khó mà hiểu rõ.?
Âu Dương Hải đứng bên ngôi mộ ngẩng đầu hú lên? Tức khắc hồi âm vang vọng lại không ngớt.
Bụng nghĩ:
? Người xưa nói: Phủi áo qua nghìn ngọn núi, vung chân qua vạn dăm đường, là đã vui rồi?
Chàng có ý muốn dòm thử binh khí trong mộ xem thử hình dạng thế nào, nhưng vẫn không dám mạo phạm tiền nhân, thế là khoanh gối ngồi xuống, đón hướng gió mà hô hấp. Cảm thấy không khí trong lành đầy bụng, lâng lâng như muốn cưỡi gió bay đi.
Con vượn nhỏ đến bên Âu Dương Hải, kêu lên mấy tiếng. Âu Dương Hải nói:
- Viên huynh, tiếc rằng ta không hiểu lời của huynh, nếu không thì chắc

huynh kể lại cuộc đời của Độc Kiếm Ma tiền bối cho ta biết rồi.
Con vượn nho kêu lên vài tiếng, tay chỉ vào tấm bia Kiếm Mộ
Âu Dương Hải tâm cơ chợt động nghĩ:
? Vị Độc Kiếm ma tiền bối này thân hoài tuyệt kỷ võ công, chẳng lẽ không lưu lài những gì đại loại như kiếm kinh quyền phô đê cho người sau ngưỡng mộ một chút uy phong của người xưa hay sao??
Con vượn nhỏ bỗng lên trước một bước, hai ngón trỏ và giữa của tay phải ấn vào hai chữ ?Ô hô! ? của hàng chữ nhỏ thứ hai trên tấm bia mộ. ¨m một tiếng, tấm bia mộ kiếm từ từ sụt xuống.
Lúc tấm bia mộ sụt xuống, một tấm bia mộ khác lai xuất hiện ở phía sau. Âu Dương Hải mừng thầm:
?Độc Kiếm Ma tiền bối thật sự có lưu lại kiếm phổ?? nghĩ chưa xong con vượn như đã kéo chàng đi tới hai bước, chỉ vào tấm bia mộ.
Âu Dương Hải nhìn kỷ tấm bia này, to nhỏ tương đương với tấm bia thứ nhất, trên mặt khắc mấy hàng chữ, chỉ thấy viết rằng: ?Ô hô, ai tai?
? Người đời nếu biết ta chôn ở đây, nhất định sẽ gây nên thù địch, hoặc là đạo tặc sẽ tới đây đào trộm mộ phần, ngày nay ta tuy không còn ở nhân gian nữa, nhưng cũng không thể để cho người ta miệt thị hùng uy của ta năm xưa, cho nên tại hai ngôi mộ của ta đều chế tạo cơ quan, chỉ cần di động mộ của ta lập tức cơ quan sẽ phát động và phải chết ngay trước mộ. ? Người đã đến được đây, mở ra tấm bia mộ này, nếu không phải là vượn thần chỉ dẫn cho dù có hữu duyên, ắt cũng khó toàn mạng. ? Thế gian vạn sư, minh minh chí trung, đều có nhân quả kiếp trước đã định ?
Ngươi trên chử ? định ? ở hàng thứ sáu, dùng tay khẽ di động một lần, từ trái sang phải ?.
Âu Dương Hải xem xong chữ trên bia mộ, sống lưng vã mồ hôi lạnh. Chàng thầm kêu lên:
? May phước! Mình không có ý cướp di vật của ông ta, nếu không thì đã vong mạng trước bia mộ, như thế mà nói, Độc Kiếm Ma tiền bối đã chết rồi, nhưng xem xong chữ của ông ta trên bia mộ thì hình như đang còn sống nói chuyện với mình?.
Âu Dương Hải cung kính hương bia mộ xa dai một cái, bước lên một bước, đưa ngón tay ấn vào chữ ?định? trong câu ?nhân quả kiếp trước đã đình? từ từ di động sang phải.
Quả nhiên chữ ?định? này chuyển một vòng? hiện ra tấm bia mộ thứ ba. Một đạo kim quang chói mắt?
Hoá ra trên tấm bia mộ thứ ba có cai máng bằng đá, trong máng để một thanh kiếm lấp lánh ánh vàng và một vỏ kiếm màu kim hoàng, ánh mặt trời chiếu vào làm chói lọi muôn vàn tia sáng vàng rực rỡ.
Giữa thanh kiếm vàng và vỏ kiếm có khắc một hàng chữ nói:

- Dương Quang Kiếm, sắc phong cương mãnh, vỏ kiếm bất thời. Nhược quán tiền di chi dử Hà Sóc quần hùng tranh phong.
Âu Dương Hải đưa tay cầm Dương Quang Kiếm lên, chỉ thấy thanh kiếm này dài ước chừng bốn thước, sắc vàng lấp lánh, hơi có một luồng khí ấm.
Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, đại phần là bảo kiếm đều có khí lạnh buốt, mà thanh Dương Quang Kiếm này lại khác kiếm thường có một luồng nhiệt khí thật là xứng với cái tên Dương Quang Kiếm.
Âu Dương Hải cầm kiếm ngắm nghía một hồi, cảm thấy thanh kiếm này quí báu vô cùng, nhưng đây là vật của Độc Kiếm Ma, mình cũng không thể tham lam lấy thanh kiếm làm của riêng cho mình.
Nghĩ xong, chàng đem Dương Quang Kiếm và cả vỏ kiếm bỏ vào máng trong bia mộ.
Ai ngờ kiếm và vỏ vừa đặt vào chỗ cũ, tấm bia mộ này lập tức sụt xuống. Rõ ràng đây là khởi động cơ quan, tấm bia mộ thứ tư. Âu Dương Hải ủa một tiếng, nghĩ: Nếu minh nhất thời tham lam thì sẽ không thể nào biết được bí mật của Độc Kiếm Ma tiền bối nữa??
nghĩ chưa xong, tấm bia mộ thứ tư đã hiện lên trước mặt.
Chỉ thấy tấm bia mộ này, trong máng phía bên trái cũng có một thanh kiếm màu đen, không có vỏ kiếm, bên phải khắc mấy hành chữ, một chữ đầu tiên là: ? Ha? ha ha Tiểu tử có thể dạy được, xem cái chuyện không tham lam của người, ngươi chính là một vị chính nhân quân tử, thần binh lợi khí trong thiên hạ chọn chủ, đương nhiên là tìm người như ngươi, cho nên, thanh Dương Quang Kiếm sẽ tặng cho ngươi?.
Âu Dương Hải xem xong tim đập thình thình, ngờ Độc Kiếm Ma suy tính chu đáo như vậy, mới rội mình mà tham lam lấy Dương Quang Kiếm đi, lại còn muốn khởi động bịa mộ thứ tư thì cơ quan sẽ phát động và mình sẽ chết.
Con vượn nhỏ trước san vẫn đứng canh Âu Dương Hải, lúc này nó trông thấy thanh kiếm đen của bia mộ thứ tư, huơ tay huơ chân kêu lên không ngớt. Âu Dương Hải hiểu dấu hiệu con vượn nhỏ là kêu mình lấy thanh kiếm đen
Ai ngờ chằng nắm lấy thanh kiếm mà không dùng đủ sức nhấc lên, leng keng một tiếng, thanh kiếm đen lập tức rơi xuống đá, tia lửa bắn lên bốn phía, làm chàng giật mình.
Hoá ra thanh kiếm đen này trong không có gì lạ thương nhưng lại nặng nề vô cùng, một thanh kiếm dài hơn ba thước nhưng trọng lượng đến hơn trăm cân.
So sanh với nhưng vũ khí nặng nhất trên chiến trường như Kim đao, đai xích còn nặng hơn mấy lần. Lúc Âu Dương Hải nhấc lên không đề phòng nên nắm không nổi làm rớt xuông đất. Chàng chăm hcú nhìn một lúc, vận kinh lực vào tay cầm thanh kiếm đen lên.

Thanh Kiếm này tuy nặng hơn trăm cân, nhưng chàng đã có chuẩn bị, với công lực của chàng, vật nặng hơn trăm cân cũng nhấc lên dễ dàng. Chỉ thấy thanh kiếm đen này, hai bên lưỡi kiếm đều dẹt, mũi kiếm lại tròn tròn như một nửa trái cầu.
Bụng nghĩ rằng:
? Thanh kiếm này nặng nề như vậy thì làm sao có thể sử dụng cho linh hoạt? Huống chi mũi kiếm và lưỡi kiếm đều không bén cũng thật là kì?? Chợt? ngước đầu lên?
Âu Dương Hải trông thấy chỗ lõm của cái máng đặt thanh kiếm đen có một hàng chữ nhỏ nói: ? Trọng kiếm vô phong, đại xáo bất công với nó trước ba mươi tuổi có thể tung hoanh trong thiên hạ mà không có địch thủ?.
Âu Dương Hải lẩm bẩm đọc đến ?Kiếm nặng không bán, đại xảo bất công ? tám chữ, trong lòng tựa như ngộ được.
Nhưng Âu Dương Hải nghĩ, kiếm thuật trên thế gian, bất luận môn phái nào biến hoá cũng không giống nhau, nhưng lại đều coi nhẹ nhàng lanh lẹ làm đầu.
Mà thanh kiếm này nặng như vây, thì không biết cách sử dụng nó như thế nào.
Chợt nghe âm một tiếng, bia mộ thứ tư tự động sụt xuống?
Mà lạ thay bia mộ thứ nắm lại là bia mộ thư ba, trong máng là Dương Quang Kiếm và vỏ kiếm.
Âu Dương Hải bất giác quay đầu nhìn phía sau, trên nền đá xanh rất bằng phẳng, thật không biết bia mộ thứ ba di động đến phía trước như thế nào.
Chàng than thầm.. Cảm thấy Độc Kiếm Ma là một vị kư tài cái thế. Âu Dương Hải khẽ bỏ thanh kiếm đen xuống, cầm thanh Dương Quang Kiếm và vỏ kiếm lên.
Bởi vì Độc Kiếm Ma có di ngôn đem thanh kiếm này tặng cho chàng, nên chàng cầm lấy không hề khách khí.
Lúc Âu Dương Hải muốn đem thanh kiếm nặng bỏ vào máng của Dương Quang Kiếm thì...
Ai ngờ bia mộ thứ năm nhanh chóng sụt xuống. Tiếp tục là...
Phía sau xuất hiện bia mộ thứ sáu.
Trên bia mộ có treo một thanh bạch kiếm.
Âu Dương Hải khẽ bỏ Dương Quang Kiếm bên cạnh thanh kiếm nặng, đi lấy thanh bạch kiếm, chàng biết thanh kiếm này nhất định nặng hơn thanh kiếm đen, do đó lúc nhấc kiếm lên lực dồn vào tay phải .
Ai ngờ thanh kiếm trong tay lại nhẹ hầu như chẳng có vật chi cả. Hoá ra đây chỉ là một thanh kiếm gỗ, ở chuôi có khắc một hàng chữ:
- Sau ba mươi sáu tuổi bất tiết ư vật, cây có tre trúc đều có thể làm kiếm, từ đây mà tu luyện thì dần dần đạt đến cõi vô kiếm thắng hữu kiếm Chợt con

vượn nhỏ kêu mấy tiếng.
Tay trái của nó mang theo một luông kình phong, đánh vào Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải ngạc nhiên, ai ngờ con vượn nhỏ lại rụt tay về, luồng kình phong lập tức tiêu tan mất. Âu Dương Hải cười nói:
- Viên huynh, huynh muốn thử võ công của ta ư? Không ngại gì, ta sẽ thử với nhau.
Chàng cầm Dương Quang Kiếm lên, ai ngờ con vượn nhỏ đưa tay can lại, kêu lên mấy tiếng, tay chỉ thanh kiếm đen.
Âu Dương Hải hiểu ngay con vượn nhỏ muốn chàng dùng thanh kiếm nặng.
Chàng cũng nghĩ:
? Nếu mình muốn biết đường lối võ công của Độc Kiếm Ma tiền bối thì đại khái phải biết một chút về thanh kiếm đó... ?.
Thế là Âu Dương Hải nâng thanh kiếm đen lên, vận khí vào đơn điền. Lực quán cổ tay, từ từ đâm ra một nhát.
Con vượn nhỏ không tránh né, mãnh liệt, tử thân kiếm truyền qua, chàng kinh hãi vận lực kháng lại...
Hự ? một tiếng, thân kiếm lắc lư. Âu Dương Hải thấy mặt tối sầm, lập tức lịm đi.
Cũng không biết qua bao lâu. Âu Dương Hải ngồi thẳng dậy, trong long kinh hãi, hiển nhiên vừa rồi mình bị nội lực của con vượn nhỏ va chấn làm ngất đi.
Chàng không ngờ với công lực của mình lại địch không nổi con vượn nhỏ, chẳng nhẽ sau khi mình trúng độc thì công lực đã mất hết ư?
Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải ngầm vận chân khí, tay phải cách không đánh một chưởng vào vách đá ngoài bảy trượng.
? ¨m ? một tiếng cực lớn , bụi đá bay tứ tung, vách đá bị cách không chưởng của Âu Dương Hải đánh khuyết một lỗ, ngay ca nền đất cung hơi rung rinh.
Âu Dương Hải ngẩn ngơ, với kình lực một chưởng vừa rồi, chẳng những võ công của mình không mất đi mà hình như còn manh hơn xưa, hùng hậu hơn một chút.
Lúc này, Âu Dương Hải mới biết công lực của con vượn nhỏ vượt xa mình cho nên mới bị thần lực của nó va chấn làm ngất đi.
Với công lực kinh người của con vượn nhỏ, từ đó có thể biết công lực của Độc Kiếm Ma năm xưa.
Âu Dương Hải từ kinh hãi chuyển sang tôn kính, chàng đi đến trước mộ kiếm, cung kính lạy mấy lạy, vừa ngẩng đầu lên...
Âu Dương Hải thấy bia mộ thứ sáu vẫn không sụt xuống. Chàng nghĩ:
- Hình như sau bia mộ này lại có một bia mộ nữa, nhưng biết bia mộ thứ bảy có lưu lại di vật của Độc Kiếm Ma thủơ sinh tiền hay không?
Âu Dương Hải xem xét lâu, vốn không thể nào biết bí mật bia mộ thứ bảy,

con vượn nhỏ cũng nhìn tấm bia mộ thứ sau đến xuất thần ! Trên mặt lộ vẻ hoang mang.
Một sự hiếu kì sai khiến Âu Dương Hải, chàng nghĩ vô luận thế nào mình cũng phải biết được Độc Kiếm Ma có lưu lại kiếm phổ hay không.
Thế là chàng bất giác đưa tay ấn vào tấm bia mộ. Chàng nghĩ chỉ có phương pháp này mới làm cho tấm bia mộ thứ sau sụt xuống. Quả nhiên, tấm bia mộ thứ sau lập tức từ từ sụt xuống...
Tấm bia mộ thứ bảy dần dần hiện ra trước mặt chàng...

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 13
BÁI VIÊN PHI SƯ

Chỉ thấy chính giữa bia mộ thứ bảy treo một thanh trường kiếm, vỏ kiếm long lanh trắng ngần, giống như được chế từ bạch ngọc. Chỗ đáng quí là dưới ánh mặt trời soi rọi, không có ánh sáng chói mắt người, chỉ phát ra một thứ ánh sáng trắng rất dịu, chàng nhìn vỏ kiếm, Âu Dương Hải đã cảm thấy thanh kiếm này quí báu dị thường, hơn cả Dương Quang kiếm, hắc kiếm và thanh kiếm gỗ. Hai bên bia mộ đều khắc đầy chữ.

Âu Dương Hải đi tới một bước, con vượn nhỏ bỗng kéo chàng quì xuống lạy thanh kiếm đó.

Âu Dương Hải đọc kỷ sự tích trên bia, chỉ thấy viết:

Tử Vi kiếm, vô ý làm bị thương người tình Tử Vi của ta. Là vật bất tường, vốn muốn đem nó ném vào thâm cốc, nhưng lại yêu kiếm như mạng mình, đành phải gọi thanh kiếm này là ?Tử Vi? để nhớ đến người tình Tử Vi. Cũng có thể nói, thanh kiếm này là hiền thê... ?.

Âu Dương Hải xem xong, trong lòng cảm khái vô ngần, khẽ thở dài một tiếng rồi lại xem tiếp...

Độc Kiếm Ma một đời võ công cái thế thiên hạ, muốn truyền ở hậu thế, nhưng tấm lòng đã nguội lạnh, ý chết đã quyết, cho nên đem một loại kiếm thuật huyền ảo nhất, hóa phức tạp thành đơn giản, ngõ hầu truyền cho người có duyên.

Người muốn được võ công của ta không phải là bậc cái thế đệ nhất kỳ tài thì không thể được kiếm thuật huyền ảo này, cho nên ta cũng không chỉ thị lưu ngôn. Lời dặn sau cũng cho người có duyên, người nếu sau khi ngộ được sự huyền ảo của kiếm thuật, xin hãy mở mộ phần của ta ra?.

Âu Dương Hải xem xong chữ lưu trên bia mộ khẽ nói:

- Độc Kiếm Ma tiền bối, vãn bối mượn Tử Vi kiếm của tiền bối xem thử.

Nói xong chàng đưa tay lấy Tử Vi kiếm ra khỏi bia mộ, bỗng chàng trông thấy trong máng kiếm có chín chữ lớn màu đỏ: ?Cơ quan đã phá, mau lui khỏi kiếm mộ?.

Lúc này, một loạt những tiếng ầm ầm vang lên... Mặt đất khẽ rung rinh, bảy tấm bia mộ đã sụt xuống.

Âu Dương Hải ngơ ngác, cầm Tử Vi kiếm nhảy ra khỏi kiếm mộ. Con vượn nhỏ cũng phóng ra...

Ngay trong lúc đó... Ầm một tiếng như sét nổ... ?Kiếm mộ? đã trở thành

bình địa.
Những phiến đá, gạch xanh, không biết đã tan biến đi nơi nào.
Tử Vi kiếm và thanh kiếm đen đều ở trong tay Âu Dương Hải và con vượn nhỏ, mà thanh Dương Quang kiếm đã biến mất, Âu Dương Hải rất kinh ngạc, không biết mộ kiếm biến mất như thế nào?
Chàng kinh hãi cho sự thần bí của cơ quan này, nếu mình nhảy chậm ra một bước, có thể cũng mất tích luôn?
Một luồng khí lạnh xông lên cánh tay Âu Dương Hải, chàng chợt tỉnh ngộ mình đang cầm thanh Tử Vi kiếm.
Âu Dương Hải buột miệng kêu lên một tiếng...
Hóa ra thanh Tử Vi kiếm cả kiếm lẫn vỏ, trọng lượng cực nhẹ, nhẹ đến nỗi so với kiếm làm bằng tre còn nhẹ hơn gấp bội.
Âu Dương Hải chăm chú nhìn vào vỏ kiếm, trơn láng trắng phau, giống như được chế từ ngọc lạnh ngàn năm, nhưng tại sao lại nhẹ như thế, chàng cảm thấy rất kỳ quái.
Chàng từ từ rút Tử Vi kiếm ra, chỉ thấy dưới ánh mặt trời, thân kiếm tỏa ra tử khí như mây mù, cách lưỡi kiếm chừng ba tấc trên mình Âu Dương Hải đã cảm thấy lạnh.
Tử Vi kiếm vừa rút ra khỏi vỏ . Làn khí màu tím tăng thêm lên, lạnh thấu xương. Thanh kiếm này dài ba tấc, trên dốc kiếm có hai chữ vàng chóe, chính là hai chữ ?Tử Vi?.
Âu Dương Hải cầm thanh kiếm mà cảm thấy kiếm nhẹ như không có vật gì, chàng khẽ lắc, thanh kiếm lập tức rung động, phát ra tiếng vu vu. Hoá ra thân kiếm nhu nhuyễn vô cùng. Âu Dương Hải cầm kiếm đi đến, trước vách núi khẽ vung tay,phóng kiếm vào vách núi?
Thanh Tử Vi kiếm như một đạo cầu vồng màu tím bay tới.
Phập một tiếng, vách đá rắn như thép giờ giống như tàu hủ, thanh Tử Vi kiếm dài ba thước đâm lút vào vách núi đến tận cán, thật quả là thứ vũ khí sắc nhọn vô cùng, cả đời chưa hề thấy qua.
Nếu nói Thanh Quỉ kiếm sắc nhọn, thế thì thanh Tử Vi kiếm này càng sắc nhọn hơn, đặc biệt thanh kiếm này nhẹ tựa lông chim hồng, khác với loại kiếm khác, thật là một bảo kiếm hiếm thấy trong thiên hạ.
Âu Dương Hải khẽ rút Tử Vi kiếm từ vách đá ra, chợt nghe con vượn nhỏ kêu chí choé?
Con vượn nhỏ chỉ vào thanh kiếm đen, sau đó chỉ vào thanh Tử Vi kiếm.
Âu Dương hải tâm cơ chợt động chàng nhớ lại sự tích của Độc Kiếm Ma :
Trọng kiếm vô song, đại náo bất công .Và chữ lưu lại trên thanh kiếm gỗ: Sau ba mươi sáu tuổi, bất tiết ư vật, cỏ cây trúc lá đều có thể làm kiếm, từ đây tu luyện dần tiến vào cảnh giới vô kiếm thắng hữu kiếm? .
Âu Dương Hải trong khoảnh khắc. Chàng ý thức được hai câu nói này, hàm

chứa tuyệt học võ công rất uyên thâm, nhưng mình nhất thời không thể nào ngộ thấu được tuyệt học tinh thâm trong đó.
Con vượn chỉ vào trọng kiếm (kiếm nặng), sau lại chỉ Tử Vi kiếm ý là muốn nói: trước tiên luyện trọng kiếm, sau tập Tử Vi kiếm, bởi vì kiếm này nhẹ như lông hồng, tuy là kiếm hữu hình, nhưng lại như không có kiếm, thế thì không phải là phù hợp với câu nói lưu lại của Độc Kiếm Ma hay sao?
Âu Dương Hải tra Tử Vi kiếm vào vỏ cười nói:
- Viên huynh, có phải huynh muốn dạy ta kiếm chiêu?
Chàng nói xong, đưa tay tiếp trọng kiếm trong tay thần viên, hãy còn chưa đứng cho vững, con vượn nhỏ đã đưa tay trái đánh tới.
Âu Dương Hải đã từng nếm mùi đau khổ cho nên không dám đánh tiếp, tránh người né qua. Thần viên dấn lên một bước, hay tay cùng áp tới, thế đánh rất uy mãnh.
Âu Dương Hải ngẩn ngơ, chàng không ngờ thần viên sấn mình tới nhanh như vậy, đặc biệt nhất là cách thức ra chiêu của nó trông tuy rất bình thường nhưng lại thành kỳ quái dị không thể tả.
Lúc này hai tay thần viên đã đến, Âu Dương Hải vội lùi lại hai bước. Ai ngờ thần viên cúi người, hai tay nhập lại đâm vút vào Âu Dương Hải. Âu Dương Hải thất kinh bèn đưa kiếm ra đỡ. Chát một tiếng, tay thần viên và trọng kiếm đã tiếp xúc Âu Dương Hải cảm thấy cánh tay bị chấn động, trọng kiếm như muốn rời khỏi tay, thần viên chẳng chút lưu tình, tay phải quét vào hạ bàn, lướt qua chân của chàng. Âu Dương Hải hết hồn, tung người nhảy lên bay qua đầu thần viên. Chàng sợ Thần viên thuận thế đánh theo nên vung kiếm chém lại, chát một tiếng, trọng kiếm lại tiếp xúc với thủ chưởng của Thần viên.
Âu Dương Hải hổ khẩu chấn động, sợ vã mồ hôi, kêu lên:
-Viên huynh, huynh không thể xem ta như Độc Kiếm Ma tiền bối đâu à?
Con vượn nhỏ nhếch mép cười, không truy kích nữa.
Âu Dương Hải và Thần viên động thủ vài chiêu, thấy cách của nó nhảy tới nhảy lui hàm ẩn chiêu thức võ học uyên thâm, thầm nghĩ: ?Hài cốt của Độc Kiếm Ma tiền bối đã rữa nát, tuyệt thế võ công từ đây mai một. Nhưng hôm nay có thể nói mình có thể từ Thần viên mà tìm được phong thái, diện hình của vị tiền bối này?.
Chàng nghĩ đến đây, bụng mừng rỡ, kêu lên: -Viên huynh, kiếm chiêu của ta lại đến đây!
Một nhát kiếm rất nhanh đâm thẳng vào ngực thần viên. Tay trái thần viên đưa ngang, tay phải đâm mạnh ra.
***
Từ giữa trưa mãi cho đến chiều tối, Âu Dương Hải thủy chung vẫn chiến đấu với Thần viên. Có điều Thần viên nội lực quá mạnh, một lần đánh ra, kình

lực rít gió, tựa như chưởng lực của mười mấy tay cao thủ nhất tề phóng ra, võ công vốn có của Âu Dương Hải không có một chiêu nào dùng được, chỉ có phòng thủ tránh né.
Đến chiều tối, Âu Dương Hải ngủ ở trước mộ Độc Kiếm Ma. Âu Dương Hải bệnh tật mới khỏi lại thêm lao lực cả ngày, nhưng thật lạ, không hề cảm thấy mệt mỏi, thần thái sảng khoái, trái lại còn dễ chịu hơn ngày thường có thể là công hiệu của quả cây nọ.
Sớm hôm sau?
Thần viên đem tới bảy tám quả màu đỏ tươi đặt bên mình của chàng. Âu Dương Hải ăn xong từng quả rồi ngồi tĩnh toạ điều tức vốn lúc bình thường các nơi quan mạch khí tức không dễ đi đến, lúc này đột nhiên lưu thông không trở ngại.
Âu Dương Hải mừng thầm cho là công hiệu .Người tĩnh tọa tu tập nội công rất kị là tâm không tập trung. Cứ như quá buồn hay quá vui càng là hung hiểm, nhưng lúc này Âu Dương Hải quá mừng kêu lên, chân khí lưu thông khắp người vẫn lưu chuyển liên miên, không hề bị trở ngại.
Chàng đứng dậy cầm lấy trọng kiếm cùng thần viên lại luyện kiếm. Ngày hôm qua chàng cầm trọng kiếm đã cảm thấy rất mệt, nhưng hôm nay cầm kiếm lên lại thấy nhẹ đi nhiều .
Chàng biết trong một ngày, công lực của mình lại tăng tiến, thế rồi trong lúc tiếp chiêu với Thần viên, chàng đã bớt sợ đi mấy phần, lại còn có thể nhìn rõ được thủ pháp của Thần viên tung ra.
Tuy nhiên dưới chiêu thức của Thần viên thi triển ra, chàng vẫn tránh né nhiều hơn chống đỡ, nhưng thỉnh thoảng vẫn thừa cơ trả chiêu .
Luyện kiếm như vậy mấy hôm Âu Dương Hải cầm trọng kiếm nâng lên như bỡn, từng nhát từng nhát dần dần cảm thấy được như ý, mỗi ngày chàng cầm trọng kiếm qua chiêu với Thần viên, mỗi lúc cảm thấy so với kiếm thuật đã học trước kia biến hoá phức tạp hơn nhiều, kỷ xảo cũng lắm, nghĩ đến câu nói của Độc Kiếm Ma tiền bối: ?Trọng kiếm vô phong , đại xảo bất công? Tám chữ, thật là ứng dụng vô cùng .
Chàng một mặt đấu với Thần viên, một mặt suy nghĩ thế kiếm, cảm thấy kiếm chiêu càng bình thường thì kình nhân càng kháng cự khó khăn.
Tư như một kiếm đâm thẳng trước ngực, chỉ cần kình lực mạnh mẽ thì uy lực còn lớn hơn so với kiếm chiêu biến ảo.
Trong mấy ngày này, sáng sớm mỗi ngày chàng ăn loại quả tươi mà không biết Thần viên hái ở đâu đem về, dần dần nội lực tăng ra thấy rõ.
Sau mười ngày?
Âu Dương Hải đã có thể cố gắng tương kháng lại kình lực kinh người của con vượn nhỏ. Một kiếm đâm ra, kiếm phong mãnh liệt, trong lòng không khỏi cảm thấy vừa ý. Võ công của chàng đến cảnh giới này như trèo lên Thái

Sơn mà nhìn thiên hạ, hồi tưởng lại võ công đã học lúc xưa, cảm thấy thật non nớt .
Nhưng lại nghĩ, nếu không có căn bản võ học trước kia thì tuy hôm nay gặp kỳ ngộ nhưng quyết không thể đạt tới trình độ này, vì Thần viên vẫn là loài vật không biết nói, nếu muốn nó dậy từ đầu thì không thể được, huống chi Thần viên không thể nói võ công gì, bất quá nó tiếp xúc với Độc Kiếm Mã lâu ngày, cùng ông ta động thủ tiếp chiêu, cho nên nhớ được những phương pháp tiến thoái chiến đấu mà thôi.
Sáng sớm một ngày vừa thức dậy, mây đen đầy trời, mưa to như trút. Âu Dương Hải nói với Thần viên: -Viên huynh, mưa to thế này, chúng ta luyện hay không luyện? Thần viên tay chỉ thác nước cao vút trước mặt kêu chí choé.
Âu Dương Hải nghĩ:
Chẳng lẽ thác nước đó có sự vật gì kỳ quái?
Thế là, chàng cầm trọng kiếm đội mưa mà đi. Đi mấy dặm, vượt qua bảy tám toà phong cốc.
Thấp thoáng nghe thấy tiếng ầm ầm vang lên không dứt, càng đi thì thanh âm càng vang rõ, rõ ràng là tiếng nước cực lớn. Âu Dương Hải nghĩ bụng : ?Nước to thế này, lũ ở trên núi bộc phát, phải cẩn thận một chút !?
Qua một khe suối hẹp giữa hai ngọn núi, tiếng nước vang lên muốn điếc tai. Chỉ thấy giữa hai ngọn núi, một thác nước như con rồng trắng tuôn xuống trắng xoá, thác nước cao ngất đến tận mây, thế nước chảy mạnh dị thường. Dòng nước cuốn theo cành cây và sỏi đá từ trên đỉnh núi xuống, chớp mắt đã trôi đi mất hút .
Lúc này mưa càng to hơn?
Quần áo của Âu Dương Hải ướt sũng xung quanh hơi nước mịt mù, tạo nên khung cảnh kỳ ảo. Chàng nhìn thế chảy của thác nước quá mãnh liệt, trong lòng cũng hơi sợ.
Thần viên kéo vạt áo của Âu Dương Hải, đi đến bên khe suối, tựa như muốn chàng nhảy xuống.
Âu Dương Hải lấy làm lạ hỏi:
-Xuống làm gì? Thế nước chảy mạnh, chỉ sợ không đứng vững.
Thần viên buông vạt áo của Âu Dương Hải, khẽ hú một tiếng, nhảy vào trong khe suối, hai chân đứng vững trên một tảng đá lớn giữa dòng suối, tay trái phất tới trước một cái, đánh một tảng đá trôi tới văng trở lại.
Đợi tảng đá đó bị nước cuốn ào đến một lần nữa, lại đánh bật trở lại. Thế là đánh năm sáu lần, tảng đá thuư chung vẫn trôi không qua được bên người nó. Lần thứ bảy theo dòng nước trôi tới, hai tay trái phải của Thần viên liên tiếp đánh ra, tảng đá to vọt lên khỏi mặt nước, rớt trên bờ phải, Thần viên lập tức nhảy trở về bên cạnh Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hiểu ý, biết rằng Độc Kiếm Ma khi xưa hễ gặp trời mưa to thì đến thác nước luyện kiếm, mình lại không có công lực như vậy, không dám thử.
Trong lòng đang do dự ? Thần viên tung ra một chưởng?
Thân mình Âu Dương Hải rơi thẳng xuống thác nước. Chàng cắn răng, sử dụng thân pháp ?Thiên cân truỵ? rơi xuống trên tảng đá lớn mà Thần viên đã đứng vững. Hai chân vừa nhập nước, dòng thác nước ào đến làm chàng lảo đảo, khó mà đứng nguyên vị được. Hùng khí bừng lên Âu Dương Hải nghĩ: ?Độc Kiếm Ma tiền bối có thể luyện đến tuyệt cảnh này, chẳng lẽ ta không thể ư??
Thế là vận khí, dùng sức chống lại dòng nước, nhưng muốn dùng kiếm đâm vào những tảng đá từ trên núi theo dòng thác trôi xuống thì lại không đủ lực. Đứng chống chọi một hồi, Âu Dương Hải mệt mỏi rã rời, đành chống kiếm vào tảng đá bên phải nhảy lên bờ. Chàng còn chưa kịp thở thì Thần viên lại vung tay.
?Vị viên huynh này thật là nghiêm khắc, bức mình luyện công. Không cho nghỉ ngơi một tí nào, nó đã có mỷ ý như vậy chẳng lẽ mình lại không cố gắng??
Chàng vội trầm khí xuống hạ bàn, đứng vững. Thời gian khá lâu. Âu Dương Hải dần dần ngộ được pháp môn ngưng khí dùng lực. Suối nước tuy càng lúc càng mạnh, ngập lên đến hông chàng, nhưng chàng chống chọi lại không còn khó khăn như trước.
Lại qua một lát, suối nước dâng lên đến ngực rồi từ từ lên đến miệng, bụng nghĩ: ?Tuy ta đã đứng đứng vững, nhưng không thể tránh khỏi nước dìm chết?
Thế rồi chàng nhảy lên bờ.
Ai dè Thần viên đứng ở trên bờ, nhưng lại bị nó đánh cho văng trở xuống lòng suối, ?tõm? một cái, thân người rơi vào trong suối nước.
Hai chân chàng đứng trên tảng đá dưới khe suối, nước còn chưa ngập đầu, một luồng nước ào vào miệng.
Nếu chàng vận khí phun nước ra thì khí ở đơn điền cũng dâng lên theo, gót chân tất bị hững, chàng bèn ngưng khí lại, hai chân bình ổn chắc chắn, không hô hấp nữa.
Qua một lúc, chống chân nhảy lên không một ngụm nước từ trong miệng bắn ra, rồi lập tức lại chìm vào lòng suối, để cho suối nước ngập qua đầu, thân mình đóng chắc như cột trụ dưới lòng suối không nhúc nhích.
Chàng từ từ định thần lại, chợt ồ lên một tiếng, bởi vì lúc này,nghĩ đến cách tu luyện nội công huyền ảo này, hoá ra là Độc Kiếm Ma tiền bối kêu Thần viên mượn dòng suối này truyền lại nội công của ông ta năm xưa.
Nên biết rằng những nội công kinh vận chính là một thứ câu chữ hành ý cực

kỳ uyên thâm, nếu như ở trên sách thì dù thông minh cái thế cũng khó mà lãnh hội mà Độc Kiếm Ma lại mượn nước của dòng suối để cho người ta tự thể hội lấy, cách truyền thụ nội công này có thể nói là công minh hơn một bậc.
Âu Dương Hải say sưa luyện tập môn nội công này chàng ở trong nước vừa thấy cành cây hay sỏi đá liền dùng kiếm đâm, đánh ngược trở lên trên. Chàng luyện tập đến khi sức cùng lực kiệt, chân run thì mới nhảy lên bờ. Âu Dương Hải sợ Thần viên lại đuổi chàng xuống nước, lúc này chân không còn sức nữa nếu không nghỉ ngơi chút ít thì khó mà chống?
Nhưng thần viên không nói gì, để yên cho chàng nghỉ ngơi, sáng hôm sau khi chàng tỉnh dậy đã thấy mấy trái cây Đỏ tươi để bên cạnh chàng bèn ăn cùng với Thần viên , ăn hết xong lại nhảy xuống suối luyện kiếm . Luyện đến nửa đêm, cũng thật kỳ lạ, càng luyện tinh thần càng mạnh mẽ, dòng nước lũ đã giảm sức nước dần dần yếu đi.
Tối đó Âu Dương Hải không thể ngủ ngon, ở trong dòng nước, chàng ngộ được rất nhiều kiếm lý tuyệt kỳ và trong chín chiêu võ học trong Hải Lưu chân kinh, trước kia chàng chưa hiểu nguyên nhân tại sao mà mình không thể tức khắc vận khí phát chưởng ra chiêu ?Vô ảnh chưởng? được.
Lúc này chàng mới đại ngộ, hiểu ra hàm ý tám chữ ?Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công?.
Lúc này mưa to bắt đầu tạnh, mây xanh xuất hiện?
Một vầng trăng non tỏ ánh sáng bạc, khắp rừng cây khe suối.
Âu Dương Hải nhìn thấy dòng nước lũ suy giảm, tâm đã thông được đạo lý của nó, tuy đã tinh thụ kỷ thuật của nó, nhưng chàng...
Thiếu 2 trang
... nó hiện về quyến luyến, khẽ kêu mấy tiếng nhận lại thanh trọng kiếm, còn thanh Tử Vi kiếm thì bỏ vào tay Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải biết nó muốn tặng thanh Tử Vi kiếm cho mình, bèn nói: - Đa tạ viên huynh, đệ sẽ mượn dùng Tử Vi kiếm.
Nói xong, cúi mình chào, rồi chàng lạy mấy lạy trước mộ Độc Kiếm Ma.
Tuy Độc Kiếm Ma đã từng dặn lại trên tấm bia mộ kiếm thứ bẩy rằng: ?Mở ngôi mộ của ông ta?.
Nhưng thời gian ở lại ở đây ba tháng. Âu Dương Hải nghĩ ngợi mấy ngày nhưng nghĩ không ra cách mở ngôi mộ này, nếu muốn dùng Tử Vi kiếm phá mộ thì chàng lại sợ phá hoại sự tôn nghiêm của bậc tiền bối.
Thế rồi chàng bỏ đi không nghĩ cách mở mộ nữa. Trời đã về chiều. Đường sơn đạo xa xôi tít tắp. Dưới núi Cửu Cung vang lên tiếng la hét?
Một thiếu nữ áo xanh xinh đẹp, tay cầm một thanh kiếm dài ra sức đánh với mười mấy người,trên mình nàng đã bị thương, toàn thân đầy vết máu.
Người thiếu nữ này tuy ống tay áo trái trống không nhưng một cánh tay duy

nhất của nàng sử dụng trường kiếm cũng rất mãnh liệt, mười mấy người áo đỏ không thể nào vượt qua được làn kiếm của nàng, nhất là người thiếu nữ này nét mặt uy phong lẫm liệt, làm người ta không dám nhìn lâu.
Một giọng cười sằng sặc vang lên, một người áo đỏ tay cầm trường kiếm lướt đến nói: - Lý minh chủ. Hôm nay một mình lẻ loi chọi với số nhiều, chẳng lẽ còn muốn ngoan cố chống cự hả?
Hoá ra thiếu nữ một tay lại là Thanh Đạo minh chủ Lý Xuân Hoa danh chấn giang hồ, không biết vì sao nàng lại cụt một cánh tay.
Lý Xuân Hoa hừ một tiếng, tay phải vung kiếm đâm tới. Miệng quát: - Mạc Bá Thiên, người có bản lĩnh thì tiếp ta một kiếm này.
Mười ba người áo đỏ nọ chính là Lạc phách nhân của Bạch Hoàng Giáo, người cao gầy sử dụng trường kiếm chính là cầm đầu Lạc phách nhân, Hoành Thiên bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên. Mạc Bá Thiên biết Lý Xuân Hoa kiếm thuật cao minh dù nàng đã bị thương, nhưng hắn vẫn không dám tiếp kiếm chiêu của nàng, bèn tránh ra năm bước.
Lý Xuân Hoa cười nhạt, trường kiếm khẽ rung chuyển, kiếm đã bay vút vào người của một lạc phách nhân phía sau.
Người lạc phách nhân này nằm mơ cũng không ngờ thanh kiếm trong tay Lý Xuân Hoa lại bay ra.
Một tiếng rú thê thảm?
Máu văng tung toé, ngực của người lạc phách nhân này đã bị phi kiếm đâm trúng. Trường kiếm Lý Xuân Hoa bay ra thì bong người vụt lao theo, tay nắm lấy đốc kiếm tung chân trái đá vào thi thể của người lạc phách nhân ngã xuống.
Ngay lúc đó, bên tai nàng vang lên tiếng cười lạnh lùng?Tay trái Mạc Bá Thiên phất lên cổ tay của nàng còn kiếm tay phải đâm vào tay của nàng.
Mạc Bá Thiên thống suất lạc phách nhân, võ nghệ tinh thâm, cơ trí gian xảo, gã vừa tung đòn cay độc?
Cổ tay của Lý Xuân Hoa bị gã phất trúng trường kiếm nắm không vững, rời khỏi tay rơi xuống, nhưng Lý Xuân Hoa đá hất lên, keng một tiếng?
Nhát kiếm này đã gạt được thế đâm của đối phương, làm cho Mạc Bá Thiên kinh hãi lùi lại một bước.
Cao thủ đấu võ, mỗi một chiêu đều là sinh tử. Lý Xuân Hoa vươn tay ra, đã nắm được kiếm, soạt soạt hai kiếm nàng đã gạt đỡ được chiêu thức của hai người lạc phách nhân .
Chợt lúc đó?
Trên đường núi vang lên tiếng cười oang oang?
Một lão nhân râu dài, bịt mặt bằng khăn đen từ từ đi tới.
Mạc Bá Thiên trông thấy người này, vội lùi lại ba bước, cung kính nói: - Hữu thống soái giá lâm, không tiếp rước từ xa, xin tha thứ tội.

Lý Xuân Hoa trông thấy lão nhân che mặt xuất hiện, trong lòng hoảng kinh, sức lực của mình đã khó địch nổi những người lạc phách nhân, giờ lại thêm một tuyệt thế cao thủ nữa thì mình làm sao có thể địch nổi?
Lão nhân che mặt cười ha hả nói:
- Mạc Bá Thiên, lão phu hỏi ngươi một câu, ngươi là người của Hữu thống soái hay là người của Tả thống soái?
Mạc Bá Thiên cười nói:
- Không biết Hữu thống soái hỏi như thế làm chi? Chúng ta đều là người trong Bạch Hoàng giáo thì có gì khác nhau đâu?
Lão nhân bịt mặt cười nhạt, nói:
- Phải?chúng ta đều là người trong Bạch Hoàng giáo, nhưng?nhưng người của bổn giáo thường là xâu xé lẫn nhau.
Mạc Bá Thiên cười nói:
- Lời của Hữu thống soái, tại hạ thật không hiểu. Lão nhân che mặt nói:
- Hừ, ta hỏi ngươi Mạc Bá Thiên, Ngọc Tiêu Cầm mỷ nhân lệnh chủ của bổn giáo nửa tháng trước bị hại về tay ai?
Lý Xuân Hoa biết Ngọc Tiêu Cầm mỷ nhân lệnh chủ mà ông ta nói là chỉ người mặc kim hoàng trường bào.
Mạc Bá Thiên chỉ vào Lý Xuân Hoa nói:
- Ngọc Tiêu Cầm mỷ nhân lệnh chủ bị hại về tay nha đầu này, người của bổn giáo đều trông thấy.
Lão già che mặt hừ một tiếng, nói: - Lời của ngươi nói thật chứ? Mạc Bá Thiên nói:
- Không tin thì ngài gặp Lục Thiên Mai cô nương mà hỏi. Lý Xuân Hoa chợt cất tiếng:
- Các hạ bất tất phải hỏi nữa, người đó do ta hại đó thì làm sao? Nhưng trước khi hắn trúng kiếm của ta thì hình như trước đó hắn đã bị thương rất nặng bởi chưởng lực.
Lão nhân che mặt gật gù nói:
- Ngươi rất thẳng thắn, điều lão phu muốn hỏi là chưởng thương mà mỷ nhân lệnh chủ của bổn giáo trúng phải là chưởng thương gì? Ngươi có biết chứ?
Lý Xuân Hoa thản nhiên nói:
- Đương nhiên là ta biết là chưởng thương gì, nhưng ta không thể nói cho các hạ biết, trừ phi ngươi lộ mặt thật ra đây.
Lão nhân che mặt lạnh lùng nói:
- Ngươi sát hại mỷ nhân lệnh chủ của bổn giáo, bây giờ lão phu muốn ngươi đền mạng.
Lý Xuân Hoa hừ một tiếng, nói:
- Dù các ngươi thế lực đông đảo, nhưng ta vẫn không hề khiếp sợ.

Mạc Bá Thiên cười hề hề, nói:
- Hữu thống soái, chúng ta phải ra tay mới được.
Nói xong, Mạc Bá Thiên vung kiếm chém xuống Lý Xuân Hoa.
Ai ngờ kiếm chiêu mới xuất nửa chừng bỗng nghe Mạc Bá Thiên hự lên một tiếng, trường kiếm trong tay rơi xuống đất, miệng phun bụm máu tươi, lùi lại ba bước. Lý Xuân Hoa kinh ngạc quay đầu nhìn ra, nàng xúc động kêu lên: - Âu Dương Hải, có thật là huynh không?
Lão nhân che mặt cũng bất giác quay đầu nhìn lại. Vừa mới quay đầu, lão thấy một bóng người từ trên cây tùng bay ra, một tay giơ ra đón lấy Lý Xuân Hoa.
Người đó chính là Âu Dương Hải. Lý Xuân Hoa mỉm cười, một giọt lệ trong mắt chảy ra, nói: - Âu Dương Hải, đây có phải ta đang nằm mơ không?
Âu Dương Hải cúi đầu xuống khẽ nói:
- Không phải nằm mơ, tư tư không thấy ta đang ôm tư tư đấy ư? Nhìn trên áo nàng vết máu loang lổ, toàn thân là máu, kinh hãi nói: - Tư tư bị thương nặng ư?
Lý Xuân Hoa buồn bã nói: - Ta?ta?
Âu Dương Hải thấy vẻ mặt nàng buồn khổ, tiếc rằng không gánh nỗi khổ thay cho nàng được, nói: - Hoa tư tư, ta đến đây chậm một bước.
Lý Xuân Hoa nói:
- Không, huynh đến rất đúng lúc, ta đã cho rằng trên đời này không còn nhìn thấy huynh được nữa!
Trong lòng Âu Dương Hải trăm thứ tình cảm lẫn lộn, hai tay xiết chặt lại, bỗng chàng phát hiện tay trái Lý Xuân Hoa trống không, chàng thất kinh kêu lên: - Hoa tư tư, tả thủ tư tư đâu?
Lý Xuân Hoa cười thảm não nói: - Huynh chê ta thiếu một cánh tay ư? Âu Dương Hải vội nói:
- Không, không?cánh tay trái của tư tư đâu? Sao lại mất rồi? Sao lại mất rồi?
Chàng nói xong, đưa tay khẽ giơ ống tay áo. Quả nhiên trong tay áo không có cánh tay, chàng buồn bã nói: - Thật đáng thương, tại sao thế này? Tại sao thế này? Tư tư có còn đau không?
Lý Xuân Hoa lắc đầu, nói:
- Không đau nữa, chỉ cần biết huynh còn bình yên trên cõi đời này thì dù có chết ta cũng yên lòng, thiếu một cánh tay kể đến làm gì?
Âu Dương Hải khẽ ôm nàng trước ngực, nước mắt lăn xuống rơi trên mặt nàng nói: - Ta biết từ sau khi ta rời khỏi mọi người, đã làm cho tư tư chịu khổ biết bao! Ta? ta?
Sự cương nghị, cứng cỏi của Lý Xuân Hoa biến mất, nàng trở nên yếu đuối, buồn rầu, nàng khóc thút thít trong vòng tay Âu Dương Hải. Lão nhân che mặt, Mạc Bá Thiên và cả những người lạc phách nhân mọi người đều im

phăng phắc, đứng sững nhìn Lý Xuân Hoa va Âu Dương Hải. Trong lúc đó ai cũng không muốn động thủ. Cũng có thể nói rằng không ai dám động thủ với họ. Bởi vì sự trúng thương ói máu vừa rồi của Mạc Bá Thiên làm cho họ quá kinh hãi .
Xưa đã có câu: ?Xung quanh như chỗ đông người? Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa quyến luyến bên nhau trước đám cao thủ, coi họ như chẳng là vật gì cả, đó mới thật là coi xung quanh như chỗ không người.
Nên biết khi yêu đến cùng cực, chẳng những công danh chức tước, phú quý vinh hoa trong thiên hạ, hoàn toàn không để vào lòng. Thậm chí chuyện sống chết cũng xem như không.
Âu Dương Hải không nén được lòng hỏi rằng:
- Hoa tư tư, cánh tay của tư tư làm sao mà bị cụt? Mau nói ra đi! Bởi vì trong lòng Âu Dương Hải, một cánh tay của Lý Xuân Hoa còn quan trọng hơn nhiều so với bất kỳ thứ gì của mình, vì chàng đã thầm yêu nàng mất rồi. Với tình yêu của chàng đối với Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng, chàng cảm thấy mình yêu Lý Xuân Hoa nhiều hơn.
Lý Xuân Hoa cười khẽ nói:
- Tay ta bị cụt, đương nhiên là bị người chém.
Âu Dương Hải buồn bã nhìn nàng, trong lòng không buồn hỏi xem ai đã hạ độc thủ. Đã gặp điều bất hạnh, thế thì ai hạ độc thủ cũng như nhau Lý Xuân Hoa bỗng khẽ nói: - Ta muốn thỉnh cầu huynh một việc.
Âu Dương Hải nói:
- Tư tư muốn ta làm việc gì? Bất luận thế nào ta cũng đáp ứng cho tư tư. Lý Xuân Hoa nói: - Ta mong cầu huynh gánh vác chức vị Thanh Đạo minh chủ, và thành thân với Xuân Hồng muội muội.
Âu Dương Hải kinh ngạc hỏi; - Thế còn tư?
Lý Xuân Hoa cười buồn nói: - Ta đã sắp chết rồi
Âu Dương Hải nhìn thương thế trên mình nàng, tuy không nhẹ, nhưng không đến nỗi làm nàng phải chết, tại sao nàng lại nói rằng sắp chết?
Âu Dương Hải nói:
- Tư tư sẽ không chết, ta có thể chữa vết thương cho tư, trước mắt thì ta có thể đánh lui được những người này.
Lý Xuân Hoa thở dài:
- Ta biết huynh trong mấy tháng này nhất định gặp kỳ ngộ, võ công vượt hơn ta rất nhiều, nhưng võ công của huynh có cao đến mấy cũng không thể cứu ta.
Nàng buồn bã thở dài?
Tiếng thở dài này bi thương buồn khổ vô cùng Âu Dương Hải vội nói:
- Hoa tư tư, làm sao vậy? Vì sao không nói rõ hơn một chút? Chợt nghe lão nhân che mặt lạnh lùng nói: - Các ngươi nói hết chưa? Lão phu đã hết nhẫn

nại chờ đợi rồi đó. Âu Dương Hải vụt đứng thẳng người, đôi mắt lấp lánh như điện chăm chú nhìn vào người lão nhân che mặt, lạnh lùng nói: - Ta đã biết ngươi là ai rồi, sao lại còn không chịu lộ mặt thật ra đây?
Lão già che mặt cười khẽ nói:
- Ta không tin rằng ngươi biết lão phu là ai, đừng nói nhiều lời, ngươi hãy tiếp lão phu một chiêu.
Lão nhân che mặt phóng một chưởng đến? Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Các hạ chính là Viện chủ của Đường gia đại viện Nhật nguyệt Luân Đường tông chủ.
Vừa nói, tay trái Âu Dương Hải khẽ hất một luồng tiềm lực bắn trở ra? Lão nhân che mặt đột ngột lùi lại ba bước, rõ ràng lão kinh hãi vô cùng, đó không phải là thân phận lão bị tiết lộ mà là luồng tiềm lực mà Âu Dương Hải đánh ra. Hoá ra một đạo chưởng kình của lão này vừa phóng ra lại bị luồng kình lực của đối phương đánh ngược lại.
Âu Dương hải nói:
- Thật không ngờ đường đường là Đường gia đại viện chủ danh chấn giang hồ lại đầu thân cho Bạch Hoàng giáo, nếu trước kia đứa con trai quý báu của ngươi không tự lộ chân tướng thì bí mật này ai mà biết được.
Lý Xuân Hoa nghe xong, mặt nàng chẳng hề kinh hãi chút nào, hình như nàng đã sớm biết chuyện này rồi.
Nhật nguyệt luân Đường Tông Chủ phát ra tràng cười sằng sặc ? Lão đưa tay tháo tấm khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt tròn béo hồng hào, lão cười vang. Đưa mắt nhìn vào Lý Xuân Hoa nói: - Hoa nhi, lão phu hỏi ngươi, có phải là ngươi hại Đường Hải Ninh không?
Lý Xuân Hoa nghe lão gọi là ?Hoa nhi? nước mắt tuôn rơi. Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi: - Hoa tư tư, người sao vậy?
Lý Xuân Hoa vội lau nước mắt nói:
- Không có
Nàng nghiêm mặt lại nói:
- Đường bá bá, ông đi theo ác ma, mỗi người đều đứng ở thế đối lập. Ông bất tất phải nhận ta nữa, bây giờ ta thay phụ thân cắt đứt quan hệ với Đường gia các ngươi.
Minh nguyệt luân Đường Tông Chủ nghe vậy, mặt biến sắc trở nên xanh lè, quát: - Cẩu trệ, ngươi dám hại phu quân, phỉ báng gia phụ, loại con gái phản lại luân thương như vậy, há để cho ngươi sống trên đời?
Lý Xuân Hoa nghe vậy thì run lẩy bẩy, mặt tái nhợt lảo đảo muốn ngã,
Â
u Dương Hải vội đưa tay đỡ lấy người nàng, kêu lên:
- Hoa tư tư, Hoa tư tư?
Lý Xuân Hoa ngã vào lòng Âu Dương Hải, nước mắt tuôn như suối. Âu

Dương Hải nhìn Minh nguyệt luân Đường Tông Chủ đến toé lửa. Minh nguyệt luân Đường Tông Chủ nói: - Người mà ngươi ôm ấp chính là hiền túc của ta, hiện bây giờ lão phu muốn tự lo liệu sự việc, chỉ cần ngươi đừng nhiều chuyện, lão phu sẽ không làm khó dễ ngươi.
Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh, quát lên: - Ngươi nói láo!
Chợt nghe giọng nói yếu ớt của Lý Xuân Hoa:
- Điều ông ta nói là? sự thật, ta từ nhỏ đã hứa gả cho Đường gia? Nàng nói đến đây thì không thể nói tiếp được nữa.
Âu Dương Hải nhìn nàng, run run nói:
- Tư tư?tư tư?Thiểm Điện kim tiền Đường Hải Ninh là phu quân của tư? Nguyên là Đường Hải Ninh là phu quân của tư? Nguyên là Đường gia đại viện và Lý gia đại viện đã thề giao chi gia, Lý Xuân Hoa ra đời không lâu, cha nàng là Lý Thiên Phát đã hứa gả cho Đường gia thiếu viện chủ Đường Hải Ninh, lúc nàng bảy tuổi, Đường gia đón nàng về, chỉ vì lúc đó mẫu thân của nàng bị bệnh mà chết nên lúc đó chỉ để hai đứa trẻ tiên bái thiên địa, cho nên tuy Lý Xuân Hoa và Đường Hải Ninh vẫn chưa kết thành phu phụ, nhưng đã là danh nghĩa vợ chồng rồi.
Lý Xuân Hoa gật đầu, cười buồn nói: - Nhưng gã đã không thể sống được nữa.
Minh nguyệt luân Đường Tông Chủ nghe vậy bèn cười như điên, nói: - Ngươi là con tặc phụ làm bại hoại môn phong của Đường gia và Lý gia, lão phu hôm nay không giết ngươi không được.
Lý Xuân Hoa quát lên:
- Im đi? Tiểu nữ tuy tôn chiếu phụ mẫu hứa gả cho Đường gia, nhưng hãy còn chưa qua cửa Đường gia, chẳng lẽ ta?
Minh Nguyệt Luân Đường Tông Chủ cười lạnh lùng, nói:
- Ngươi hãy còn chưa qua cửa Đường gia, nhưng đã bái thiên địa rồi, thì trở thành người của Đường gia, chẳng lẽ ngươi còn cố cãi hay sao? Con ta tuy là chết rồi, ngươi cũng phải chịu tang, thửa còn sống nó không thể cưới ngươi, chết đi ta cũng muốn cho các ngươi thành thân, bây giờ ngươi không tự sát đi còn đợi đến lúc nào?
Lý Xuân Hoa nghe những lời như vậy, mặt biến sắc...
Nàng là người thông hiểu xự việc, đương nhiên không thể phủ nhận chuyện hôn nhân này, nàng chỉ căm hận vận mệnh của mình. Lúc này nàng hiểu được sự việc, nàng trước sau vẫn phản đối chuyện hôn nhân, nàng từng nghe phụ thân nói với mình : ? Hoa nhi, con không nên thương tâm, nếu con cho rằng Đường Hải Ninh là người không tốt thì phụ thân nhất định sẽ thủ tiêu cuộc hôn nhân? ?
Nhưng...
Ngày nay phụ thân sống chết thế nào không rõ, ta làm sao có thể biện bạch

cuộc hôn nhân này?
Ôi...
Chết, chỉ có cái chết mới giải được đau khổ trong lòng ta.
Lý Xuân Hoa ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của Âu Dương Hải đang nhìn nàng u oán. Nàng biết hiện giờ trong lòng chàng cực kỳ khó chịu.
Bởi vì chàng yêu mình, khi chàng ngẫu nhiên nghe được câu chuyện này, trong lòng khó tránh khỏi thất vọng, cầu mong chàng có thể dưới sự yêu thương của muội muội mà dần quên mình đi.
Chỉ có ta... người con gái đau thương này, vết thương trong lòng vĩnh viễn không thể bù đắp, mãi cho đến chết cũng không giảm đi.
Chợt nghe Âu Dương Hải thở dài nói :
- Hoa tư tư đừng buồn nữa, thứ người như Đường Hải Ninh không đáng cho tư lưu luyến?
Âu Dương Hải hơi ngừng một lát rồi tiếp :
- Hoa tư tư, tư có biết tứ đại đàn chủ của Khiên Thủ bang bị ai giết không? Nếu không phải chính miệng Đường Hải Ninh nói ra thì ta nằm mơ cũng không ngờ được cái việc tồi bại ấy là do hắn làm ra. Tư tư nghĩ coi, thứ người xảo quyệt, tàn khốc ấy có thể thành thân với tư được ư? Nếu giết hắn rồi thì với trời đất, tư cũng không có gì hổ thẹn.
Nhật Nguyệt luân Đường tông chủ không để cho Âu Dương Hải nói tiếp, vung tay điểm vào ngực của Âu Dương Hải, lão chính là nhất đại tôn sư, lúc giận dữ xuất thủ, chỉ thế mãnh liệt như sấm sét.
Âu Dương Hải khẽ phất tay áo đón chỉ thế.
Soạt soạt soạt... Minh Nguyệt luân Đường Tông chủ liên tiếp lùi lại ba bước. Thần sắc trên mặt lão thập phần kinh dị, tay phải rũ xuống, tựa như là bị thương.
Minh Nguyệt luân Đường Tông chủ chỉ trong một chiêu liền bị thương dưới chưởng của Âu Dương Hải điều này làm Lý Xuân Hoa ngạc nhiên vô cùng, nàng không biết Âu Dương Hải xuất thủ đả thương lão như thế nào, chẳng lẽ thủ chưởng của Âu Dương Hải vừa xuất thì kình khí cách không đã đánh trúng đối phương?
Thần sắc trên mặt Âu Dương Hải bình tĩnh vô cùng, chàng lạnh lùng nói : - Cuộc hôn nhân của Lý Xuân Hoa với Đường Gia các ông, đêm nay ta tuyên bố phế trừ, nếu ngươi còn cưỡng bách chuyện hôn nhân thì trừ phi ta không còn sống nữa.
Minh Nguyệt luân Đường Tông chủ thần sắc trầm trọng, lão khẽ hít một hơi chân khí, tay phải móc từ trong người ra một đôi vòng vàng, nói : - Ngươi đã muốn tham dự vào chuyện riêng của chúng ta, mọi việc bất thành hoàn toàn đều do ngươi, đôi vòng vàng này đã ba mươi năm chưa hề đụng đến, hôm nay ta phải phá lệ đem ra dùng đây.

Âu Dương Hải mỉm cười, nói:
- Đa tạ ngài đã xem trọng Âu Dương Hải này, Thanh ?ạo Minh và Bạch Hoàng giáo trước sau thề không đội trời chung, ta không giết ngươi, ngươi cũng sẽ giết ta, hôm nay ta phải dùng hết toàn lực rồi đây.
Nói xong, Âu Dương Hải đưa tay ra sau vai rút Tử Vi kiếm ra. Trong đêm tối, một vầng sáng màu tím tỏa chiếu ra ngoài sáu trượng. Đường Tông chủ, Mạc Bá Thiên, Lý Xuân Hoa nhìn thanh kiếm trong tay Âu Dương Hải, ai nấy đều biến sắc... ?ột nhiên Đường Tông chủ nói :
- Kiếm trên tay ngươi tên gọi là gì?
Âu Dương Hải đáp gọn:
- Tử Vi kiếm !
Thiếu 2 trang
?... chàng bị cuốn vào đôi vòng của Đường Tông chủ.
Nên biết rằng đôi vòng của Đường Tông chủ có giấu lò xo bí mật, nếu đôi vòng vừa tiếp cận Âu Dương Hải thì khẽ ấn cơ quan, dù Âu Dương Hải võ công cao đến đâu cũng khó tránh khỏi bị ám toán.
Nhưng Âu Dương Hải đã khéo kéo sử dụng Thiên Tàng kiếm, tình huống đã khác.
Tuy Thiên Tàng kiếm chỉ là một chiêu, nhưng biến hóa không ngừng, ảo diệu tuyệt luân.
Chỉ thấy trong ánh sáng màu tím vun vút tầng tầng lớp lớp, đột nhiên phóng vọt ra ba đạo kiếm khí lao thẳng đến Đường Tông chủ.
?ôi vòng vàng của Đường Tông chủ cùng đánh ra, keng một tiếng, vòng vàng đã tỏa ra vô số ánh hào quang hình mặt trăng bảo vệ lấy thân thể.
Kiếm quang xoắn xuýt lấy Minh Nguyệt luân, kiếm ánh tỏa ra như một lớp khí mù bao bọc lấy Minh Nguyệt luân Đường Tông chủ.
Mạc Bá Thiên và lạc phách nhân đều bị cuộc ác đấu này lội cuốn tâm thần.
Lý Xuân Hoa khẽ thở dài, nàng lén đi ra ngoài, bởi vì nàng trông thấy kiếm thuật của Âu Dương Hải cực kỳ cao siêu, Đường Tông chủ sớm muộn gì cũng bại dưới kiếm của chàng, mình bất tất phải lo gì nữa.
Kiếm khí lạnh buốt, vòng vàng loáng loáng nhưng lại không nghe thấy tiếng hít thở nào.
Trong lúc kịch đấu, bỗng nghe một tiếng hự... kiếm quang thu lại, kiếm ảnh tan biến hết.
Đường Tông chủ tay cầm đôi vòng, thân mình lùi lại ba bước.
Âu Dương Hải mỉm cười, tay cầm Tử Vi kiếm đứng yên chỗ cũ. Thình lình...
Thân hình của Âu Dương Hải từ từ bay lên, Tử Vi kiếm nhắm chính xác vào Đường Tông chủ phóng tới...
Một chiêu này của chàng làm cho Đường Tông chủ kinh hãi vô cùng, thầm

kêu lên: - Hết rồi, một đời thanh danh của lão phu đêm nay trôi theo dòng nước.
Chiêu kiếm thuật này của Âu Dương Hải chính là kỷ thuật ngự kiếm thượng thừa trong kiếm đạo, vốn lúc Âu Dương Hải được Vân Trung Nhạc thụ giải chiêu Vạn Lưu qui tông, kiếm thuật thượng thừa tuy đã nhập môn nhưng có thể nói là hãy còn nông cạn, gần đây Âu Dương Hải ngộ hiểu được kiếm thuật uyên thâm của Độc Kiếm Ma xong đối với thuật ngự kiếm có thể nói đã tới giai đoạn tột bậc, tất cả đều ở võ công vận khí của Độc Kiếm Ma, nội lực gia tăng thêm gấp nhiều lần.
Minh Nguyệt luân Đường Tông chủ là anh hùng một đời, lão thấy mình không thể thắng Âu Dương Hải, trong lòng vụt hiện sát cơ...
Lão búng đôi vòng vàng bay thẳng vào kiếm quang của Tử Vi kiếm. Còn lão cũng chẳng kể chiêu có trúng hay không ngửa đầu cười vang, tung mình vọt đi.
Chỉ nghe chát chát hai tiếng?
Hai chiếc vòng vàng đều bị xẻ làm hai nửa, rơi xuống đất, đổ ra một thứ nước màu đỏ.
Mấy tiếng rú từ bên cạnh vang lên...
Âu Dương Hải thâu Tử Vi kiếm lại, quay đầu nhìn ra, ba người lạc phách nhân ngã xuống đất chết một cách thần bí.
Chỉ thấy Mạc Bá Thiên tay cắp trường kiếm vọt chạy, tám người lạc phách nhân còn lại nhanh chóng chạy theo gã...
Lúc này Đường Tông chủ đã biến mất trong đêm tối.
Âu Dương Hải vì cái chết lạ lùng của ba người lạc phách nhân nên đứng sững người, quên truy sát bọn Mạc Bá Thiên.
Âu Dương Hải chợt thấy chiếc áo đỏ trên mình ba người lạc phách nhân mau chóng biến thành màu đen, mặt ba người cũng trở nên tím đen.
Âu Dương Hải thất kinh lùi lại bốn năm bước, kêu lên: - Hoa tư tư, đây là chất độc gì mà ghê gớm như vậy.
Hóa ra trong đôi vòng nhật nguyệt của Đường Tông chủ đã được chế đặc biệt, bêb trong rỗng, chứa đầy chất nước độc màu đỏ, có giấu lò xo cực mạnh, khi đánh nhau, chỉ làm lò xo phát động thì nước độc giấu bên trong chiếc vòng sẽ bắn ra ngoài theo những cái lỗ cực nhỏ, bắn được rất xa, phun như hơi sương, rất khó phát giác, vừa trúng người thì lập tức người đó rữa ra chết ngay, độc địa vô cùng.
Lúc Đường Tông chủ phóng đôi vòng ra đã phát động lò xo bắn ra chất nước độc, nhưng lão đâu ngờ với chiêu kiếm của Âu Dương Hải , kiếm khí tỏa ra hơn một thước, hai tia nước độc bị kiếm khí đánh bạt ra, ba người lạc phách nhân đứng gần bên cạnh Âu Dương Hải bị trúng vài giọt nước độc chết ngay lập tức.

Âu Dương Hải gọi hai tiếng, không nghe Lý Xuân Hoa trả lời, giật mình nhìn quanh, chẳng thấy bóng Lý Xuân Hoa đâu cả.
Chàng đâu biết Lý Xuân Hoa đã lén bỏ đi rồi .
*
* *
Một vầng trăng sáng chiếu chênh chếc trên đầu núi, hương thơm vô cùng nồng nàn lan tỏa, đây là tiết xuân vạn vật tràn đầy sức sống.
Nhưng một thiếu nữ tình sầu, trong lòng chỉ nghĩ đến cái chết.
Nàng đứng trên một vách núi cao, gió xuân lay động tay áo bên trái của nàng, trên không một đám mây trắng bay qua, chỉ có khu rừng bên vách núi là tràn đầy sức sống, hoa dại xung quanh toả hương thơm thanh khiết.
Lý Xuân Hoa nhìn trời chảy nước mắt nói:
- Âu Dương Hải, muội đi đây, muội không thể bầu bạn cùng huynh, huynh nhớ bảo trọng!
Tiếng than chưa dứt Lý Xuân Hoa lao mình xuống.Ngay lúc đó,bên kia núi đối diện vụt hiện ra một bóng đen, hét lên, hét lên: - Cô nương dừng bước.
Bóng đen, lướt đến nhanh kinh người, nắm lấy Lý Xuân Hoa giữ lại, lúc đó Lý Xuân Hoa trong lúc đau buồn nhất đã mất đi tri giác.
Lý Xuân Hoa tỉnh lại, cảm thấy vô cùng sợ hãi, thế này là thế nào đây? Đây là âm gian hay là giấc mơ,nàng nhìn thấy một người phụ nhân đứng trước mặt, nàng hiểu ra, mình đã được cứu. Nàng vô cùng xúc động gùi xuống lạy phụ nhân trước mặt Lý Xuân Hoa nói: - Dám hỏi ân nhân cứu mạng là ai?
Nữ nhân nói:
- Ngươi đừng sợ ta, ta là Bạch Hoàng giáo chủ
Lý Xuân Hoa vừa nghe, dù nàng đã tận lực khống chế tình cảm xúc động cũng không khỏi thất kinh kêu lên một tiếng.
- Bà là Bạch Hoàng giáo chủ?
Nàng không tin ở tai của mình nữa, không tin tất cả mọi sự bây giờ là sự thật.
Cho nên nàng từ từ đưa tay phải lên mồm cắn mạnh một cái, cảm thấy vô cùng đau đớn, rõ ràng đây không phải là nằm mơ, cũng không phải là dưới âm phủ.
Nhưng nàng không tin người giải cứu mình lại là Bạch Hoàng giáo chủ, mà nàng từng đối chọi lại thề không đội trời chung.
Bạch Hoàng giáo chủ nói:
- Phải ta là Bạch Hoàng giáo chủ, người mà võ lâm chính phái đều căm ghét, thống hận.
Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:
- Nhưng ta không tin, bà đã cứu một người đối chọi lại với bà, thế này là thế nào? Chẳng lẽ ta?

Bạch Hoàng giáo chủ lẩm bẩm tự nói cho mình nghe:
- Trong thiên hạ có ai biết được tâm tình của ta, có ai đủ hiểu được thù hận của ta, có ai có thể biết được âm mưu của ta?
Lý Xuân Hoa nghe vậy ngạc nhiên, nàng vận thị lực cố gắng nhìn Bạch Hoàng giáo chủ như một bóng ma đứng trước mặt .
Nhưng dù nàng cố gắng đến đâu cũng không nhìn rõ thân hình của bà ta .
Lý Xuân Hoa thất kinh, từ từ bước lại gần bà ta.
Mới vừa đi một bước, nghe thầy Bạch Hoàng giáo chủ nói :
- Ngươi đừng bước lại, Lý Xuân Hoa, chẳng qua đêm nay ta để cho ngươi hiểu rằng mình không gặp cường bạo, trong lòng ngươi đừng nghĩ ngợi vì sao ta làm như vậy, ngươi cũng đừng cảm kích ân huệ này, từ nay về sau ngươi cứ hành động theo cách giải quyết xưa của ngươi, vì chính nghĩa võ lâm mà phấn đấu, thề giệt Bạch Hoàng giáo mà nỗ lực. Người yêu ngươi đã sắp đến rồi, ta phải đi đây.
Lý Xuân Hoa vội kêu: - Bà đừng?
Chỉ thấy Bạch Hoàng giáo chủ lắc người một cái, bóng người đã mất hút, nhưng còn vẳng lại một giọng nói: - Ngươi đừng phát sinh thêm nghi vấn nào nữa, chuyện ngày hôm nay hãy quên hết đi!
Lúc này từ xa có tiếng gọi to: - Hoa tư tư?
Đó là tiếng kêu của Âu Dương Hải
Trong nháy mắt, bên vách núi hiện ra một bóng người Lý Xuân Hoa run run kêu lên: - Ta?ta ở đây Âu Dương Hải chạy tới mừng rỡ kêu lên: - Hoa tư tư, tư?bình an vô sự đệ thật vui mừng.
Hai người gặp nhau vô cùng thú vị. Lý Xuân Hoa như con dê lạc bầy tìm được mẹ, lao vào lòng Âu Dương Hải, nước mắt nàng rưng rưng.
Đôi tay cứng cáp của Âu Dương Hải ôm xiết lấy thân hình nàng, khẽ nói: - Hoa tư tư, sao tư lại nghĩ không ra chứ, cái chuyện hôn nhân đấy đáng cho tư dùng tính mạng để báo đáp hay sao?
Lý Xuân Hoa ngước lên, nở lộ nụ cười, nói:
- Âu Dương Hải, ta đã nghĩ ra rồi, ta? ta sẽ sống, vĩnh viễn sống? Âu Dương Hải đưa tay lấy một tấm khăn, khẽ lau nước mắt cho nàng nói.: - Hoa tư tư, tư thật đẹp! Tư cười rất đẹp.
Lý Xuân Hoa vùng tay khỏi vòng tay của chàng nói: - Ngươi càng lúc càng to gan.
Âu Dương Hải ngẩn ngơ nói:
- Đệ khen ngợi tư đẹp không được ư? Lý Xuân Hoa nói:
- Thế sao huynh đưa cái miệng càng lúc càng gần? Âu Dương Hải mỉm cười , nói: - Hoá ra tư hiểu lầm rằng đệ khinh bạc ư? Ha ha ha? Chàng nói xong cất tiếng cười vang.
Lý Xuân Hoa cũng cười khanh khách?

Tiếng cười của hai người cùng cất lên. Tâm tình trong lòng hai người cùng hiểu ý. Lúc này họ vô cùng cao hứng, vô cùng hạnh phúc thoải mái.
Bỗng ngọn núi trước mặt cũng vang lên tiếng cười ha hả, văng vẳng tiếp ứng lấy tiếng cười của hai người.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều giật mình, ai nấy đều thôi cười? Chỉ nghe tiếng cười nọ vang vang ngân dài. Âm vận hơi run run, bồng bềnh, có một sức mạnh vô hình làm chấn động lòng người.
Âu Dương Hải mặt biến sắc nói:
- Tiếng cười này hình như phát ra từ ngoài mười mấy dặm Lý Xuân Hoa nói:
- Ta cũng cảm thấy như vậy, người này nội lực rất thâm hậu. Âu Dương Hải chợt hỏi: - Đây là nơi nào?
Lý Xuân Hoa nói:
- Là dãy núi thuộc mạch núi Cửu Cung sơn. Âu Dương Hải lại hỏi: - Cách Thiên Kiếm đàm bao xa?
Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:
- Ta không biết Thiên Kiếm đàm ở đâu? Âu Dương Hải nói:
- Ta hình thấy như người phát ra tiếng cười này là người đàn bà điên ở bên bờ Thiên Kiếm đàm.
Lúc này tiếng cười oang oang kia đã dừng lại. Mặt Lý Xuân Hoa lộ vẻ lo lắng, hỏi: - Huynh muốn đi gặp bà ta ư?
Âu Dương Hải khẽ thở dài:
- Bí mật thân thế của song thân, cho đến ân oán huyết thù, trong thiên hạ chỉ có người đàn bà điên bên bờ Thiên Kiếm đàm biết. Đệ không hỏi bà thì mối ân oán huyết thù này vĩnh viễn chìm dưới đáy biển.
Lý Xuân Hoa bỗng nói:
- Âu Dương Hải, ta có chuyện muốn nói với huynh. Âu Dương Hải nói: - Chuyện gì? Tư tư nói đi!
Lý Xuân Hoa nói:
- Về mối huyết thù của song thân huynh, ta cảm thấy có liên quan đến vận mệnh của cả giang hồ võ lâm.
Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi: - Vì sao?
Lý Xuân Hoa than rằng:
- Từ sau khi huynh mất tích trong giang hồ, mấy tháng nay ta phái toàn bộ cao thủ trong Thanh Đạo Minh đi dò la khắp nơi dò xét thấy một số những cao thủ có danh vọng ngày nay, thanh sắc sợ sệt, hình như đang trù hoạch một vụ mưu sát?
Âu Dương Hải nhíu mày hỏi: - Muốn mưu sát ai?
Lý Xuân Hoa nói:
- Người mà họ muốn mưu sát chính là người đàn bà điên bên bờ Thiên Kiếm Đàm.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói:
- Nói như vậy, những cao thủ muốn mưu sát người đàn bà điên bên bờ Thiên Kiếm Đàm nhất định có liên quan đến mối huyết thù của song thân. Hoa tư tư, tư nói cho ta biết những cao thủ đó là ai?
Lý Xuân Hoa nói:
- Ta chỉ biết người bày kế hoạch là Tân Kim chưởng Dương Đống thần. Âu Dương Hải nói: - Đệ biết Dương Đống thần là một trong những hung thủ của vụ Thiên Kiếm ?àm, quả nhiên sở liệu không sai.
Cặp mắt của Lý Xuân Hoa nhìn Âu Dương Hải nói : - Ta ở Lạc Dương gặp được ân sư.
Âu Dương Hải nói:
- Sư phụ nói với tư tư những gì? Lý Xuân Hoa nói :
- Lúc sư phụ gặp ta, nói rằng tính mạng của huynh lâm nguy, chắc không còn hy vọng nữa. Sau cùng người nói người phát hiện một bí mật lớn trong võ lâm, mà bí mật này liên quan đến tính mạng của ngàn vạn đồng đạo võ lâm giang hồ.
Âu Dương Hải nói :
- Sư phụ có nói bí mật ấy là gì không? Lý Xuân Hoa lắc đầu nói :
- Không có, nhưng người đã có dặn dò, nếu vạn nhất huynh chưa chết, thì kêu ta truyền lời cho huynh : người không ngăn cản huynh điều tra thân thế của mình, nhưng tốt nhất là có thể bỏ đi mối huyết thù ân oán của bản thân này.
Âu Dương Hải than rằng:
- Sư phụ chính là rồng giữa loài người, cách làm việc xử thế của sư phụ luôn suy tính cho chúng sanh thiên hạ, sư phụ truyền lời cho tư, chẳng qua kêu đệ đừng nên giết hại sinh linh. Ôi...
Âu Dương Hải thở dài thê lương, đưa mắt nhìn lên trời đến xuất thần. Lý Xuân Hoa biết lúc này nội tâm của chàng đau khổ vô cùng, theo lời nói của sư phụ, hiển nhiên người kêu Âu Dương Hải bỏ cuộc điều tra mối huyết thù, do đó làm cho Âu Dương Hải còn bối rối hơn !
Chợt Âu Dương Hải trầm giọng nói :
- Tuy đệ hãy còn chưa quyết định báo thù hay không nhưng bí mật về mối huyết thù của phụ mẫu, vô luận thế nào đệ cũng phải điều tra cho rõ. Hoa tư tư, tư hãy tha thứ cho sự đau khổ nội tâm của đệ, ta biết tư cũng muốn khuyên ta vứt bỏ mối ân oán huyến thù này, nhưng làm sao ta lại có thể như vậy được !
Lý Xuân Hoa dịu dàng nói :
- Âu Dương Hải vô luận huynh quyết định thế nào, ta cũng đứng bên huynh, ta sẽ dốc sức lực của mình giúp huynh hoàn thành tâm nguyện.
Âu Dương Hải cảm động cầm lấy tay nàng nói :

- Hoa tư tư, đệ rất cảm ơn tư, tư tư là người mà đệ tin nhất đời. Lý Xuân Hoa khẽ nói : - Hãy còn muội muội của ta.
Âu Dương Hải mỉm cười nói:
- ?ệ lại quên Lý Xuân Hồng, nàng hiện giờ thế nào? Lý Xuân Hoa thở dài, nói :
- Muội muội rất lo lắng cho huynh, chỉ có điều đã một tháng rồi mà ta chưa gặp mặt muội.
Âu Dương Hải bỗng nhìn cánh tay trái bị cụt của nàng than thở nói:
- Xuân Hồng muội nếu biết tư cụt một cánh tay, nhất định nàng sẽ rất thương tâm. Hoa tư tư, tư hãy còn chưa nói cánh tay do ai chặt gãy.
Lý Xuân Hoa nghe vậy mắt bỗng đỏ lên, một giọt lệ long lanh lăn xuống, nàng nghẹn ngào nói: - Là tự ta chặt gãy.
Âu Dương Hải thất kinh nói: - Là tư chặt gãy? Sao tư lại tự...
Bỗng chàng nhớ đến vẻ thê lương của Lý Xuân Hoa sau khi gặp mình, chàng nghĩ: ? Trong mấy tháng ngắn ngủi này, không biết nàng gặp phải chuyện gì trọng đại !?
Lý Xuân Hoa run rẩy nói:
- Huynh đừng hỏi vì sao ta tự chặt cách tay, ta van xin huynh... Hai tay Âu Dương Hải ôm lấy vai nàng, nói :
- Hoa tư tư, dù sao đi nữa ta cũng yêu tư tư, tư hãy quên đi những chuyện đau lòng của mình đi ! Lý Xuân Hoa nói:
- Âu Dương Hải ta... ta sẽ không làm những việc không phải với huynh...
Thình lình...
Một tràng cười xé toang không trung...
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa vội buông nhau ra. Tiếng cười đó giống như chạy băng băng đến đây.
Nhanh như điện chớp, ngựa phi, trong nháy mắt đã đến dưới chân núi.
Âu Dương Hải giật mình, trong đời chàng chỉ qua một lần nghe tốc độ tiếng cười nhanh vô cùng, đó là tốc độ khinh công tuyệt nhanh của Bạch Hoàng giáo chủ trên nghĩa địa thành Hán Dương.
Nhưng tiếng cười này không hề do Bạch Hoàng giáo chủ phát ra, vì tiếng cười này và tiếng cười vừa nghe ban nảy mang vẻ thê lương, bồng bênh.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa không hẹn mà cùng nhảy lên một cây tùng?
Vừa mới ẩn thân xong, một bóng người từ dưới chân núi lao vút lên rất nhanh.
Nhưng theo sát bóng người đó là một bóng đỏ như ma quỉ. Một tiếng kêu rú vang lên?
Bóng đỏ vọt qua bên ngoài của bóng người nọ. Bóng người đó ngã xuống...
Bóng đỏ cũng đáp xuống đất, điều khiển cho người kinh hãi là bóng người màu đỏ này không biết làm thế nào mà trong thế phi hành tốc độ cực nhanh

lại dừng lại ngay được.
Dưới ánh trăng sao, chỉ thấy bóng người màu đỏ ấy là một phụ nhân đầu tóc bù xù, mình mặc quần áo màu đỏ, từ xa có thể thấy đầu tóc bà ta bạc trắng, trên mái tóc lấp lánh phát ngân quang, hình như cắm đầy những đóa hoa rừng màu trắng.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa kinh ngạc là bà ta làm thế nào mà đánh một cái đã giết chết người trước mặt? Với mục quang sắc bén của họ vẫn không thể nhìn rõ cú đánh tuyệt nhanh này.
Lúc này phụ nhân tóc bạc áo đỏ cúi nhìn xác chết dưới đất, bà ta bỗng cười vang...
Tiếng cười đó đầy bi thương, thê lương khôn tả?nhưng cũng có một ma lực nhiếp tâm hồn làm người ta không thể kháng cự lại.
Trong bóng tối, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa ai nấy đều run rẩy. May mà tiếng cười này không dài, phụ nhân tóc bạc cười xong, bỗng than thở rất buồn bã...
Tiếng than thở này tựa như ma cười quỉ khóc, làm người nghe dựng tóc gáy.
Phụ nhân tóc bạc nói lẩm bẩm như mê:
- Thật đánh thương, vì sao ngươi đến Thiên Kiếm ?àm làm gì? Ngươi không biết ra muốn giết sạch những người đến Thiên Kiếm ?àm ư?
Chỉ với câu nói ngắn ngủi này. Đã chứng minh thần trí của phụ nhân này không bình thường, bà ta là một người điên. Phụ nhân tóc bạc nói xong, chợt thấy bà ta rút một đóa hoa ở trên đầu xuống, cắm vào miện người chết, tiếp đó phát ra tiếng cười lộng óc.
Phụ nhân tóc bạc đã biến mất dưới triền núi.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa từ từ đứng dậy, hai người đi đến bên cạnh xác chết, Lý Xuân Hoa nhìn kỷ xác này.
Chỉ thấy người này mình mặc áo đen, là một người ngoài năm mươi tuổi, trên người không có một vết thương nào, thất khiếu đều không chảy máu.
Lý Xuân Hoa ngạc nhiên, nếu phụ nhân tóc bạc dùng cương khí nội gia chấn động đứt tâm mạch của người áo đen thì thất khiếu của hắn phải chảy máu mới phải, mà người này thất khiếu lại không chảy máu.
Vậy cú đánh mới rồi của phụ nhân tóc bạc là thủ pháp gì? Bỗng nghe Âu Dương Hải than rằng:
- Khí đạt chân cảnh, huyền ngưng hóa hư, hư trung hữu thực, cương trung hữu nhu, nhu phong sát nhân, trong vòng bảy trượng vạn vật đều khó tránh khỏi bị khống chế.
Võ công tu dưỡng của Lý Xuân Hoa rất cao, nghe thấy đoạn kinh văn này, bỗng giật mình tỉnh ngộ, nói: - Cú đánh vừa rồi của bà ta là lăng hư kích khí võ học?
Âu Dương Hải khẽ thở dài nói:

- Võ công tối cao tuyệt cảnh chính là lăng hư kích khí võ học, với cú đánh vừa rồi của phụ nhân tóc bạc, hiển nhiên bàn tay của bà ta không động đậy, thân không tác sự, một luồng kình khí vô hình mạnh mẽ vô cùng đã làm đứt toàn bộ khí mạch của người này. Nhưng mà nội mạch của một người bị đứt bao giờ thất khiếu cùng chảy máu, còn người này thì lại không, rõ ràng phụ nhân tóc bạc luyện đến mức cao siêu của thuật ngưng khí đông huyết, do đó vô hình chân khí vừa xuất ra, hóa thành một dòng khí lạnh lẽo vô cùng, làm cho máu toàn thân người này đông cứng lại, cho nên mới không chảy máu ra, không tin tư tư thử sờ thi thể hắn xem.
Lý Xuân Hoa đưa tay sờ vào xác chết, quả nhiên một luồng khí lạnh xông lên cánh tay, nàng kinh ngạc, đứng ngẩn ngơ nhìn Âu Dương Hải.
Nàng kinh ngạc là vì sao Âu Dương Hải chỉ trong vài tháng mà kiến thức võ công của chàng đã tăng tiến vô cùng.
Âu Dương Hải lại nói:
- Loại võ học lăng hư kích khí này đệ đã hơi nắm được qui tắc, nhưng muốn đạt đến tuyệt cảnh thì vẫn còn khoảng cách. Nếu so sánh với trình độ đến ngưng khí đông huyết của phụ nhân tóc bạc thì cũng như múa rìu qua mắt thợ.
Nói xong Âu Dương Hải thở dài. Lý Xuân Hoa mừng rỡ nói:
- Âu Dương Hải, huynh đã học được võ học lăng hư kích khí rồi ư? Âu Dương Hải gật đầu nói: - Nửa năm trước sư phụ truyền lại cho đệ một chiêu Vạn Vật thực hư trong Hải Lưu chân kinh, đó chính là võ học ?Lăng hư kích khí?, lúc đó tuy đệ có thể xuất chưởng vô ảnh vô hình, nhưng lại không thể tùy ý mà phát, vào tháng trước, đệ ngộ kiến được võ học uyên thâm của Độc Kiếm Ma, từ đó đã có thể tùy ý phát ra loại chưởng lực này?
Lý Xuân Hoa vẻ mặt hoang mang, hỏi:
- Độc Kiếm Ma là ai? Huynh có thể đem những kỳ ngộ trong mấy tháng nói cho ta nghe được không?
Âu Dương Hải than:
- Độc Kiếm Ma là ai ta vẫn còn không biết?
Thế là Âu Dương Hải kể làm thế nào gặp được Thiết Kỵ bang chủ tại thành Lạc Dương... cho đến được thần duyên truyền thụ bí kỷ cũa Độc Kiếm Ma toàn bộ kể ra.
Lý Xuân Hoa mừng rỡ nói:
- Huynh thật là hồng phước tề thiên?ta vui quá! Âu Dương Hải nói:
- Hoa tư tư, tuy phụ nhân tóc bạc võ công cao như vậy, nhưng dù sao đi nữa đệ cũng phải đi đến Thiên Kiếm ?àm xem thử !
Lý Xuân Hoa nói:
- Phụ nhân ấy xem ra thần trí mê loạn, không phân biệt được bạn hay thù, bà ta cấm chỉ tất cả những ai đến Thiên Kiếm ?àm, nếu...

Âu Dương Hải nói:
- Tư tư, với võ công của tư và đệ, đệ nghĩ có thể cự nổi bà ta.
Lý Xuân Hoa biết dù thế nào chàng cũng phải đến Thiên Kiếm ?àm, nên nàng trả lời: - Thôi được ! ?ã là phận con vẫn phải đi bái kiến nơi tàng cốt của phụ mẫu. È, ta quên mang theo những đồ tiền giấy hương khói đi cúng rồi !
Âu Dương Hải cười nói :
- Những thứ này đệ đã chuẩn bị cả rồi, tất cả đều có trong gói hành lý trên lưng Ô Vân thần câu.
Qua một lúc, trong khe núi vang lên tiếng vó ngựa, hai người đi xuống triền núi, Ô Vân thần câu chạy đến ngay trước mặt họ, khẽ hí lên một tiếng.
Nguyên lúc chàng luyện kiếm trong huyệt mộ trở ra, thì Ô Vân thần câu Linh Mã vẫn còn chờ chàng ở ngoài hang động, chàng đã cùng Linh Mã dự tính đến Thiên Kiếm ?àm, nửa đường gặp Lý Xuân Hoa đang giao đấu cùng Lạc Phách Nhân chàng ra tay tiếp trợ. Thần câu vẫn quanh quẩn không rời xa chàng.

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 14
NGƯỜI ĐIÊN TÓC BẠC

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa lấy từ trên ngựa xuống một gói hành lý nhỏ, triển khai khinh công nhằm ngọn núi hướng Đông Nam phóng đi!
Vượt qua bảy tám dãy núi, trước mặt bỗng xuất hiện một ngọn núi cao. Ngọn núi cao này so với ngọn núi khác rất khác nhau, ngọn núi này không những rất cao mà còn rất hùng vĩ thô tráng, chóp núi không nhọn, đỉnh núi tựa như bằng phẳng rộng rãi, trên núi tùng bách xanh tươi, u nhã lạ thường.
Âu Dương Hải thấy vậy ngạc nhiên hỏi nhỏ:
- Chẳng nhẽ Thiên Kiếm Đàm chính là ở trên ngọn núi cao này? Lý Xuân Hoa nói: - Chín mươi phần trăm là Thiên Kiếm Đàm ở trên ngọn núi cao này, nhưng chỉ mong lúc chúng ta lên Thiên Kiếm Đàm thì người đàn bà điên đừng có phát hiện.
Âu Dương Hải nói:
- Một ngọn núi to ngần này với hành tung của chúng ta chẳng lẽ lại bị bà ta bắt gặp.
Hai người vừa nói vừa lên núi, chẳng mấy chốc đã lên đến sườn núi, chợt nghe Lý Xuân Hoa nói: - Huynh lạnh không?
Âu Dương Hải nhíu mày nói:
- Bây giờ là tháng ba, dù trên núi cao không khí cũng ấm áp, nhưng tại sao ngọn núi này nhất định lạnh thấu xương như vậy?
Hoá ra hai người lên tới sườn núi, cảm thấy nơi đây âm u lạnh lẽo vô cùng.
Chừng một giờ, hai người mới lên tới đỉnh núi.
Vừa tới đỉnh, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều bị cảnh vật trước mắt thu hút.
Địa thế đỉnh núi rộng rải, bằng phẳng, xung quanh tùng bách xanh tươi, vây quanh cỏ xanh phủ đầy, hoa núi đỏ trắng rực rỡ, thoang thoảng hương thơm. Mà đỉnh núi u mỷ này ngoài phía xa có một dải cao trăm trượng, tựa như một toà núi nhỏ.
Đài cao vách đá này xung quanh trơ trọi, trên đỉnh trắng phau phau một màu.
Lúc này Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa cảm thấy trên đỉnh núi lạnh buốt, nghĩ bụng:
- Trên ngọn núi đó trắng phau một màu, nhất định là tuyết trắng quanh năm.
Âu Dương Hải nói nhỏ:

- Thiên Kiếm Đàm ở trên đài cao đó ư?
Lý Xuân Hoa gật đầu nói:
- Không còn nghi ngờ gì nữa đài cao này chính là Thiên Kiếm Đàm.
Hai người kề vai phóng lên đỉnh núi.
Lên trên đài cao?
Đầu tiên là làm cho ngườI ta cảm thấy như mình vào nơi băng giá lạnh lẽo, nhưng trong không khí giá lạnh này lại có mùi hương hoa thơm ngát. Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải ngước nhìn...
Trong lòng họ thầm kêu lên: - Cảnh vật nơi đây đẹp quá!
Hoá ra ngọn núi trên đỉnh, một đài trắng phau ấy lại là cả ngàn vạn cây hoa mai đang nở rộ, đẹp như cẩm tú, cảnh vật u mỷ vô cùng, trên mặt đất không có chút tuyết nào.
Mai trắng nở rộ, mùi thơm thoang thoảng.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa không hề biết được trên đài cao này còn có chỗ đất trống nào không? Cũng không biết chu vi của ngọn núi nhỏ trên đỉnh núi cao này là bao nhiêu? Đôi mắt nhìn ra chỉ thấy cây mai dày đặc.
Âu Dương Hải lấy làm lạ hỏi:
- Bây giờ chính là tháng ba, mùa xuân, đã gần sang hạ, làm sao mai trắng lại nở rộ?
Lý Xuân Hoa nói:
- Bây giờ tuy là tiết xuân, nhưng ở đây lại lạnh lẽo như mùa đông, nếu ta đoán không nhầm, hoa mai ở nơi đây là loại bốn mùa không tàn.
Âu Dương Hải khẽ than rằng:
- Chúng ta muốn tìm chỗ của Thiên Kiếm Đàm, không ngờ lại chẳng thấy.
Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:
- Thiên Kiếm Đàm chính ở trong rừng mai.
Âu Dương Hải nói:
- Sao Tỉ tỉ lại đoán định Thiên Kiếm Đàm ở trên này?
Lý Xuân Hoa nói:
- Vạn vật trong thiên hạ không có thứ gì kỳ lạ mà không có. Ở đây tuy lạnh lẽo khác thường, nhưng không phải là không có nguyên nhân, cho nên ở đây nhất định có một nơi phát hàn khí, đương nhiên là nước trong Thiên Kiếm Đàm rồi.
Âu Dương Hải thoát nhiên đại ngộ, nói:
- Tỉ tỉ suy nghĩ chín chắn hơn người, đệ thật không bằng.
Thế rồi Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa tiến vào rừng mai ngàn vạn cây trước mặt.
Quả nhiên qua mấy chục trượng trong rừng mai, cảnh vật trước mắt bỗng thay đổi.
Chỉ thấy địa thế sáng sủa, hình thành một khoảng đất trống, xung quanh

khoảng đất trống này là hoa mai.
Ở giữa khoảng đất đó có một cái đầm to.
Hình dạng cái đầm này như hình cây kiếm dài, phía cực tây đầm, trái phải lồi ra một dặm, giống như phần bảo hộ đốc kiếm của một thanh kiếm, phía cực đông hơi nhọn, đó chính là mũi kiếm.
Khoảng cách giữa đông và tây của cái đầm ước chừng dài mấy dặm, rộng gần một dặm, mặt nước đầm màu xanh biếc phẳng lặng, mặt nước phản chiếu ánh sáng lên trời, thật là một cái đầm lạ.
Hoa mai Tùng thấp... Cỏ xanh Hương núi...
Đầm biếc...mây khói.
Tất cả những thứ trên trần điểm xuyết cho nơi đây trở lên u mỷ tuyệt lệ, nơi như tiên cảnh.
Đầm này ở trên núi cao, phóng mắt nhìn xuống thấy núi non trập trùng, thật cứ như ở trên trời, Thiên Kiếm Đàm, chỉ nghe tên mà hình dung được hình dạng.
Âu Dương Hải nhìn thấy Thiên Kiếm Đàm nhiệt huyết trong người lập tức nổi lên bừng bừng.
Chàng nghĩ đến song thân mình mười tám năm trước đã chết ở đây. Lý Xuân Hoa biết Âu Dương Hải đau khổ, nàng từ từ cầm gói hành lý đi đến bên bờ đầm, bày ra trên mặt đất một tấm khăn lông, đem trái cây, rượu ly, giấy tiền, nhang bày lên trên.
Nàng rút chín que nhang, bật lửa.
Âu Dương Hải nói khẽ:
- Tỉ tỉ, cám ơn tỉ tỉ.
Chàng nhận nhang, quì xuống đất khóc lạy.
Không biết chàng lạy bao nhiêu lạy, chỉ thấy Lý Xuân Hoa đưa tay, cầm những que nhang của chàng cắm vào đất.
Âu Dương Hải quì trên mặt đất, đôi mắt lặng nhìn vào mặt nước xanh biếc của Thiên Kiếm Đàm.
Nước mắt của chàng tuôn rơi lã chã.
Lý Xuân Hoa cũng đốt ba que nhang, quì lạy ba lạy, sau đó cắm nhang lên mặt đất. Khói nhang lan toả, lượn vòng bay lên không.
Trong đầu nàng tưởng tượng mười tám năm trước, bên bờ đầm này đã xảy ra câu chuyện thảm khốc.
Nàng nghĩ:
- Nhất định có nhiều cao thủ võ lâm giang hồ chết ở nơi đây, đó nhất định là cuộc thảm sát đổ máu kinh động lòng người.
Trong lúc hai người đang suy nghĩ mông lung?
Trong rừng mai một bóng đen của một phụ nhân từ từ đi ra, đôi mắt bà ta chăm chú nhìn vào Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa.

Không biết từ lúc nào, trong mắt phụ nhân này lấp lánh những giọt lệ. Bỗng bà ta khẽ thở dài vô cùng thê lương.
Lý Xuân Hoa quay phắt lại.
Vụt một cái, bóng người sau lưng biến mất.
Nàng ngạc nhiên, ai lại có thân pháp cực nhanh như vậy, có thể thoát khỏi ánh mắt của mình bởi vì rõ ràng nàng nghe thấy tiếng thở dài, lúc quay lại liếc thấy một bóng người, chứ không hề là ma quỉ, mà nếu là người sao lại có thân pháp nhanh đến nỗi vụt biến mất?
Lý Xuân Hoa chợt kêu ? ý ? một tiếng?
Nàng nghĩ đến bóng người này chín mươi phần trăm là Bạch Hoàng Giáo Chủ mà mình đã gặp.
Bạch Hoàng Giáo Chủ vì sao lại đến đây? Vì sao bà ta lại than thở thê lương?
Lý Xuân Hoa nghĩ ngợi tìm tòi câu trả lời cho chuyện kỳ lạ này, nhưng nàng nghĩ rất lâu vẫn không hiểu ra một điểm nào.
Một làn khói nhang bay qua.
Lý Xuân Hoa quay đầu lại, mới biết Âu Dương Hải đã đốt giấy tiền, vàng bạc, nàng cúi mình xuống lấy từng tờ giấy tiền thiêu cháy.
Bỗng nghe thấy Âu Dương Hải kêu to một tiếng nói:
- Gia phụ, mẫu thân? nếu có linh thiêng xin bảo vệ cho hài tử giết chết kẻ thù?
Tay phải của Lý Xuân Hoa khẽ phất lên vai chàng, dịu dàng khuyên: - Âu Dương Hải, người chết đã không thể sống lại được, huynh không nên quá bi thương mà làm tổn hại đến bản thân, bá phụ mẫu ở dưới cửu tuyền có linh thiêng cũng khó an lòng.
Âu Dương Hải lau nước mắt, từ từ đứng dậy. Lý Xuân Hoa lại nói:
- Hiện tại huynh không nên quá vội báo thù, luật nhân quả trên đời đã tuần hoàn, sẽ có một ngày chuyện báo thù sẽ được đền đáp như ý nguyện, trước mắt ta linh cảm rằng quanh chúng ta kẻ địch đã bổ vây.
Âu Dương Hải nghe vậy trợn mắt, hỏi nhỏ:
- Sao? Tỉ tỉ đã phát hiện dấu vết của kẻ địch?
Lý Xuân Hoa gập đầu nói:
- Vừa rồi, ta phát hiện một bóng người vụt qua, sau lưng.
Âu Dương Hải thất kinh nói:
- Thật không?
Chợt Âu Dương Hải nghĩ đến người đàn bà điên.
- Huynh phát hiện ra người ư?
Âu Dương Hải chợt quay đầu lại chỉ thấy một bóng đen như luồng khói bay vụi vào rừng mai, chàng kinh hãi quát lên: - Các hạ dừng bước...
Chàng triển khai khinh công đuổi theo.

Nhưng không quá mười trượng, bóng đen trước mặt đã biến mất. Lý Xuân Hoa từ phía sau nhảy tới khẽ than rằng: - Thân pháp người này quá nhanh, nhất định chúng ta đuổi theo không kịp.
Trong mắt Âu Dương Hải loé lên tia sáng kỳ dị, nhìn vào mặt Lý Xuân Hoa. Lý Xuân Hoa tránh khỏi mục quang của Âu Dương Hải. Chợt nghe Âu Dương Hải than thở:
- Trong giang hồ võ lâm, kỳ nhân dị sĩ thật vô cùng, khinh công của người này có thể nói là người nhanh nhất trong số những võ lâm cao thủ mà đệ đã từng thấy.
Lý Xuân Hoa nghe vậy cảm thấy bối rối, nàng biết Âu Dương Hải phát hiện chuyện mình dấu diếm, nhưng chàng cố ý không hỏi mình. Lý Xuân Hoa nói: - Âu Dương Hải, huynh đừng hiểu lầm ta...
Âu Dương Hải mỉm cười nói:
- Hoa Tỉ tỉ, đệ hiểu lầm tư cái gì?
Lý Xuân Hoa chợt hỏi:
- Âu Dương Hải ta hỏi huynh một chuyện, huynh biết Bạch Hoàng Giáo Chủ là ai không?
Âu Dương Hải nói:
- Tỉ tỉ gặp bà ta rồi ư? Bà ta là ai?
Lý Xuân Hoa lắc đầu nói: - Ta không biết mới hỏi huynh.
Âu Dương Hải chợt nghiến răng căm hận nói:
- Bạch Hoàng Giáo Chủ, người này và ta thề không đội trời chung, phụ nhân này tàn ác thâm độc vô cùng, xem mạng người như cỏ rác, một trăm hai mươi bảy người của Phi Hổ tiêu cục vì hộ tống đệ đến Thiếu Thất, toàn bộ bị sát hại, chỉ còn lại Hắc Phi Hổ Du Cầm, đang không biết chạy về phương nào, tung tích không rõ.
Hoá ra sau khi Âu Dương Hải ly biệt Thần Viên, trên đường qua Khai Phong thuận tiện đến Phi Hổ tiêu cục, ai ngờ Phi Hổ tiêu cục lừng lẫy Giang Nam đã đóng cửa, nghe người ta nói lại: - Vào một đêm bốn tháng trước toàn bộ người của Phi Hổ tiêu cục bị chết một cách bí mật.
Lý Xuân Hoa thất kinh nói:
- Phi Hổ tiêu cục một trăm hai mươi bảy người đều do Bạch Hoàng Giáo giết hại ư?
Bỗng một giọng nói vang lên rành rành, nói tiếp:
- Phải, hơn một trăm mạng người của Phi Hổ tiêu cục là do Bạch Hoàng Giáo sát hại. Hắc Phi Hổ Du Cầm bị Bạch Hoàng Giáo Chủ làm cho thần trí mê muội, tham gia vào Bạch Hoàng Giáo.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe xong đều giật mình, đảo mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói.
Đầu tiên Âu Dương Hải kêu lên: - Sư phụ!

Chỉ thấy ngoài mấy trượng ở phía nam có một bóng người cao cao đứng ở đó, ông ta chậm rãi đi tới gần hai người chừng bảy trượng, mặt ông ta che bằng một tấm khăn xanh, râu bạc quá ngực.
Lý Xuân Hoa nghe giọng nói liền biết ngay là ân sư Thiết Đich Quái Hiệp đã từng truyền thụ mười năm võ công cho mình.
Hai người vái lạy Thiết Địch Quái Hiệp. Chợt nghe Thiết Địch Quái Hiệp nói:
- Các con miễn lễ. Hoa nhi, sao con? cánh tay của con đâu? Lý Xuân Hoa buồn bã kêu lên: - Sư phụ...
Nàng chạy bổ tới Thiết Địch Quái Hiệp... Đó là hiện tượng rất tự nhiên, như đứa con gái gặp phải điều ưu khúc, trông thấy mẹ hiền liền muốn thổ lộ tâm tình vậy!
Ai ngờ Thiết Địch Quái Hiệp vụt một cái đã rời xa sau bảy trượng, trầm giọng nói: - Hoa nhi, con đã quên qui củ của ta rồi ư? Bất luận thế nào cũng không được tiếp cận bên người sư phụ, sao con lại quên đi.
Lý Xuân Hoa bổ vào chỗ trống, lập tức dừng thân người lại, đứng ngẩn ngơ.
Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, chàng không hiểu sao sư phụ lại định ra cái qui củ không hợp tình hợp lý này, mình được sư phụ truyền thụ tuyệt kĩ cũng thuư chung cách ông mấy trượng.
Vì sao sư phụ không muốn để cho đệ tử dứng gần bên người ông? Vì sao? Vì sao?
Dù là Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đều là người thông minh, nhưng họ vẫn không thể nghĩ ra một nguyên nhân nào, chỉ tự nói chắc là tính tình sư phụ cô độc cổ quái chăng?
Lý Xuân Hoa buồn bã nói:
- Sư phụ, con nhớ sư phụ quá cho nên nhất thời quên đi chuyện này. Thiết Địch Quái Hiệp bỗng thở dài một tiếng, nói:
- Hoa nhi, ta biết con gặp chuyên vô cùng bi thương, không nói cũng được! Với cả những việc làm mấy năm qua của con trên giang hồ, cũng không mất đi tâm huyết bồi dưỡng của sư phụ.
Ông ngừng lại, bỗng gọi:
- Hải nhi...
Âu Dương Hải đáp:
- Sư phụ...
Thiết Địch Quái Hiệp chậm rãi nói:
- Con có biết việc làm của con đã gây ra rất nhiều chuyên hay không? Âu Dương Hải ngạc nhiên, chàng không biết sư phụ chỉ trích mình đã gây chuyện gì? Nhớ lại từ khi mình ly biệt Thần Viên đến nay, không qua bảy ngày, mình có làm chuyện gì đâu.
Nội tâm của Âu Dương Hải tuy nghĩ như vậy nhưng miệng vẫn cung kính

nói: - Sư phụ, đệ tử ngu muội, tội đáng chết ngàn lần, xin sư phụ tha thứ.
Thiết Địch Quái Hiệp khẽ nói: - Biết sai có thể sửa được là điều rất tốt...
Âu Dương Hải nghe vậy nghĩ:
- Mình đã gây ra chuyện gì? Vì sao sư phụ không nói rõ?
Chỉ nghe Thiết Địch Quái Hiệp lại nói:
- Hải nhi, ta hỏi con một câu, với mối thù của phụ mẫu con, con báo hay không báo?
Âu Dương Hải nghe vậy lại ngạc nhiên trầm ngâm một lát rồi kêu lên:
- Sư phụ, đã là phận làm con, có thù sao không báo?
Thiết Địch Quái Hiệp cắt ngang:
- Con đã muốn rửa mối thù bất cộng đới thiên, vì sao con lại đến đây? Chẳng lẽ con không cần tính mạng ư?
Lý Xuân Hoa biết Ân sư sợ Âu Dương Hải sát hại mọi người, cho nên mới chỉ trích như vậy, thế là nàng nói: - Sư phụ, sư đệ vì mong nhớ song thân đã mất cho nên đến đây cúng bái, để thể hiện tấm lòng hiếu thảo.
Thiết Địch Quái Hiệp khẽ thở dài một tiếng nói:
- Hải nhi, đương nhiên ta biết tâm ý của con, nhưng con đến Thiên Kiếm Đàm như vậy vô hình trung gây nên rất nhiều chuyện trong đời, các con rời Thiên Kiếm Đàm ngay bây giờ.
Câu nói sau của ông như một mệnh lệnh uy nghiêm.
Âu Dương Hải nói:
- Sư phụ, con...con...
Chàng muốn nói với Thiết Địch Quái Hiệp rằng chàng muốn gặp người đàn bà điên, hỏi cho rõ những chuyện liên quan tới bí mật cha mẹ mình, và cả kẻ thù đã giết hại song thân.
Nhưng Thiết Địch Quái Hiệp nói xong người đã quay mình bỏ đi. Âu Dương Hải nói mấy tiếng: - Đệ tử?
Bóng người của Thiết Địch Quái Hiệp biến mất.
Âu Dương Hải cảm thấy bi thương trong lòng hình như sư phụ giận dữ vô cùng, theo ý của sư phụ là muốn mình thôi truy tìm chân tướng kẻ thù hay sao? Hoặc là thật sự quan tâm đến tình trạng của mình?
Lý Xuân Hoa thở dài:
- Âu Dương Hải, ta biết tâm tính của huynh, nhưng người đàn bà tóc bạc thật sự điên rồi.
Ta nghĩ:
- Chúng ta không cần lưu lại đây gặp bà ta, hay là chúng ta đi đi!
Lý Xuân Hoa đã được lời cảnh cáo truyền âm nhập mặt của Bạch Hoàng Giáo Chủ, lúc nãy lại nghe mệnh lệnh của sư phụ, thế là nàng lên tiếng khuyên Âu Dương Hải .
Âu Dương Hải im lặng trầm tư không nói?

Chợt Lý Xuân Hoa cảm thấy sau thân mình có một luồng gió nhẹ.
Nàng quay phắt lại? Chỉ thấy phía sau ba trượng, một phụ nhân tóc bạc áo đỏ đầu tóc bù xù đứng đối diện cười hi hi.
Nành kinh hãi lùi lại hai bước, đến sát bên người Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải thấy người đàn bà điên này đến sát sau người như bóng ma, trong lòng cũng kinh hãi thuật khinh công tuyệt thế của bà ta.
Chàng đột nhiên cúi mình thi lễ với người đàn bà điên, cung kính nói: - Xin hỏi phương giá, người có phải là chủ nhân của Thiên Kiếm Đàm? Người đàn bà điên nghe xong lại cười hi hi?
Âu Dương Hải thấy vậy than thầmn:
- Xem ra người này đã điên thật rồi, làm sao mình biết được ân oán ngày xưa của phụ mẫu nữa?
Âu Dương Hải lại cung kính nói:
- Xin chủ nhân Thiên Kiếm Đàm tha cho tội đường đột, vì chúng tiểu bối có một chuyện không được rõ, muốn đến đây thỉnh giáo bà. Bỗng người đàn bà điên cất giọng cười sằng sặc?
Tiếng cười rất lớn và kéo dài.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa biến sắc mặt, họ biết người đàn bà điên này cười xong sẽ hạ độc thủ sát hại hai người.
Âu Dương Hải bỗng rút thanh kiếm. Một ánh sáng chói rọi ra ngoài một trượng?
Lý Xuân Hoa cũng nhanh chóng rút trường kiếm, trong khoảng khắc.. Nơi đầm Thiên Kiếm vắng lặng tịch mịch này bị người đàn bà điên lại chăm chú nhìn vào Âu Dương Hải.
Hoá ra Âu Dương Hải thủ một chiêu kiếm thuật rất kỳ lạ, chiêu kiếm thức tinh thần này dù cho thế công của đối thủ có lợi hại đến đâu cũng bị phá bởi chiêu kiếm thức này.
Hiển nhiên người đàn bà chưa thi triển cũng thế, chính là do kiếm thức của Âu Dương Hải thu hút sự chú ý. Lúc này Tử Vi Kiếm của Âu Dương Hải chỉ lên sao trời, kiếm quyết tay trái, chính giữa hai mắt của, chân trái hơi kiễng lên, ngón chân hơi co lại, đôi mắt nhìn thẳng vào người đàn bà điên.
Kiếm thức này chính là Âu Dương Hải ngộ được từ trong võ công uyên thâm của Độc Kiếm Ma, cho nên chàng cũng không biết chiêu kiếm này tên là gì?
Đột nhiên, tay phải của người đàn bà điên từ từ nâng lên? Lộ ra một cánh tay trắng như tuyết?
Thân mình của bà ta khẽ di động?
Tử Vi Kiếm thượng chỉ thiên tinh của Âu Dương Hải từ từ hạ xuống chỉ ngang?
Trong chớp mắt, Tử Vi Kiếm đã chỉ ngay trước mặt?

Người đàn bà điên hình như ngạc nhiên giơ thủ chưởng lên rồi thu nhanh về?
Lý Xuân Hoa đứng bên cạnh thấy những cử động của hai người nàng kinh hãi vô cùng, nàng biết trong khoảng khắc, Âu Dương Hải và người đàn bà điên đã tư thí chiêu thức vô cùng lợi hại, nguy hiểm.
Người đàn bà điên lại cười lên điên cuồng? Chợt nghe Âu Dương Hải trầm giong nói:
- Hoa Tỉ tỉ, chúng ta mau lùi lại, người nay sắp phát động tấn công! Câu nói chưa dứt...Tiếng cười đã dừng. Âu Dương Hải chợt cảm thấy một làn gió lạnh âm hàn thổi tới?
Âu Dương Hải trợn mắt quát lớn một tiếng Tử Vi Kiếm trong tay loé chớp? Một tiếng hự?
Mặt Âu Dương Hải tái nhợt lùi lại ba bước.. Lý Xuân Hoa thất kinh kêu lên:
- Âu Dương huynh ?
Âu Dương Hải vội nói:
- Tỉ tỉ, tỉ mau đi đi? võ công phụ nhân này quá lợi hại, đệ có thể đỡ được đợt tấn công thứ nhất của bà ta, nhưng không thể nào cự với lần thứ hai? Lý Xuân Hoa nói: - Còn huynh? Ta không đi, chúng ta nếu chết thì cùng chết!
Âu Dương Hải vội nói:
- Tỉ tỉ, hà tất phải như thế, tư mau đi trước đi đệ tiếp lần tấn công thứ hai của bà ta xong lập tức chạy ngay.
Lúc này, đòn ngọc chưởng của người đàn bà điên đang xoay chuyển.
Âu Dương Hải lại nói:
- Bà ta sắp phát ra nội gia cang khí, Tỉ tỉ mau chay đi...
Nói chưa dưt lời, chợt thấy người đàn bà điên lao tới trước mặt... Lý Xuân Hoa hét lên một tiếng vung kiếm đâm tới...
Kiếm quang như mây mù xoay chuyển loá mắt, làm cho người không thể biết mũi kiếm của chiêu kiếm này ở đâu.
Lý Xuân Hoa bụng nghĩ thế kiếm này uy lực tuyệt luân, dù người đàn bà điên võ công tuyệt cao cũng phải bị chiêu kiếm này bức lùi lại.
Ai ngờ chiêu kiếm vừa đâm ra, bóng người trước mặt vọt tránh, Lý Xuân Hoa lập tức cảm thấy một luồng chí phong bay tới huyệt ? huyền cơ ? trước ngực mình.
Chỉ nghe một tiếng rít...
Tử Vi Kiếm trong tay Âu Dương Hải đã hoá thành một đạo cầu vồng, thể như sao băng sa xuống đất, điểm thẳng vào người đàn bà điên.
Chát một tiếng... Và hự một tiếng...
Người đàn bà điên đã bay lùi lại bảy trượng...
Tay phải của Lý Xuân Hoa đã rủ xuống trường kiếm rơi xuống dưới đất...
Âu Dương Hải tay cầm Tử Vi Kiếm, ánh mắt hàm ẩn uy nghiêm, sắc mặt

trầm ngâm, chàng nói nhỏ: - Tỉ tỉ, tỉ bị thương ư?
Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:
- Đừng lo, may mà ta kịp thời buông rơi trường kiếm. Lúc đang nói...
Chợt thấy người đàn bà điên từ ngoài trượng lao tới trước mặt... Tay trái Âu Dương Hải dùng chiêu ?Tản Lôi Bôn Phát ? chém ra mãnh liệt, hữu kiếm loang loáng, như điểm như đâm, đánh tới.
Tay phải Lý Xuân Hoa ngầm vận chân khí thi triển ?Đàn Chỉ Thần Công ? tung ra, ống tay áo trái phất lên...
Lý Xuân Hoa tuy tàn phế một cánh tay nhưng công lực vẫn còn, nàng và Âu Dương Hải liên thủ tấn công lần này, uy thế to lớn vô cùng.
Người đàn bà điên dù là một cao thủ nhưng vẫn không thể xông vào luồng cang khí toả ra từ chiêu thức của hai người.
Một tiếng cười thê lương... Người đàn bà thê lương...
Người đàn bà điên lại lùi lại bảy trượng. Bà ta đến không một tiếng động lùi cũng mau lẹ vô cùng, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều kinh hãi...
Âu Dương Hải vội nói:
- Tỉ tỉ, chúng ta cùng lùi.
Âu Dương Hải biết với sức lực của hai người liên thủ cũng không thể thắng người đàn bà này, nếu không nghĩ cách thoái lui thì sẽ chết dưới tay bà ta.
Lý Xuân Hoa nghe vậy đã hất trường kiếm dưới đất lên, giơ tay tiếp lấy.
Bỗng thấy thân mình của người đàn bà điên lắc một cái phi thân bay tới...
Âu Dương Hải không dám khinh thường, tả chưởng vạch nửa vòng tròn, mang theo tiếng gió mãnh liệt, vù một tiếng, một chiêu ?Di Sơn Đảo Hải? vận phát kình lực toàn thân hay thẳng lên người đàn bà điên.
Chưởng này do Âu Dương Hải ngưng tụ công lực toàn thân, uy thế vô cùng ghê gớm, kình khí tràn ngập không trung, thế như dời non dốc biển bổ thẳng tới.
Ai ngờ luồng kình khí hùng hậu này đánh trúng người đàn bà điên, bất quá chỉ đánh bà ta bay lên mấy trượng, bà ta vẫn đáp xuống đất vững vàng.
Chỉ nghe Âu Dương Hải hự một tiếng.
Thân hình của chàng bỗng bắn lùi ra phía sau, ngã xuống, mặt tái ngắt, mồ hôi vã ra như mưa.
Hoá ra cú đánh dốc toàn lực của chàng bị nội lực của người đàn bà điên chấn động đàn hồi trở lại nên...
Lực phản chấn này và công lực của chàng đánh ra cùng tiếp chạm. Chiêu Di Sơn Đảo Hải của chàng dùng đủ chín thành công lực trở lên, kình đạo trên ngàn cân, sau khi đánh trúng lực phản chấn của người đàn bà điên, cũng gần ngàn cân.
Âu Dương Hải bị chấn động, khí huyết ngũ tạng nhộn nhạo, xương cổ tay

trái đau như muốn gãy.
Lý Xuân Hoa chạy vội đến, kêu lên: - Âu Dương Hải.
Chợt Âu Dương Hải hét lên: - Tỉ tỉ mau tránh ra...
Hoá ra người đàn bà điên lại đang lao tới.
Âu Dương Hải đang ngồi trên mặt đất phóng vọt lên như mũi tên. Tử Vi Kiếm trên tay phải phát ra kiếm khí vù vù...
Kiếm quang lấp loáng...
Biến hoá rất nhanh thành thế chém...
Nhưng người đàn bà điên trông kiếm khí của chàng né trái né phải, đôi mắt bà ta lộ ra một tia sáng kinh dị.
Soạt một tiếng... Tử Vi Kiếm thâu lại...
Âu Dương Hải đổi kiếm từ tay phải sang tay trái...
Người đàn bà điên hình như ngạc nhiên đứng nguyên chỗ cũ.
Hoá ra trong chớp mắt Âu Dương Hải đã thi triển chiêu kiếm ?Vạn Lưu Qui Tông?
Người đàn bà điên thật là lợi hại, chỉ thấy bà ta tả hữu trên dưới mau chóng tránh khỏi lưỡi kiếm của Âu Dương Hải. Chợt bà ta hú lên một tiếng, hữu chưởng phóng ra, một luồng chân khí ép vào ngực Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, thân hình lảo đảo, một bụm máu tươi trào ra khỏi miệng.
Lý Xuân Hoa thất kinh, vội kêu lên:
- Mau tránh ra, tiếp đó nàng tung người nhảy tới tung tuyệt chiêu ?Lê Mẫu Phách Sơn? đánh vào người đàn bà điên.
Người đàn bà điên vừa đánh hạ được Âu Dương Hải, nhất thời sơ hở, nên bị tuyệt chiêu của Lý Xuân Hoa đánh cho tay phải tê dại, chiêu số của bà ta cũng chậm đi rất nhiều.
Lý Xuân Hoa nhân cơ hội này yểm hộ Âu Dương Hải triển khai khinh công chạy ra khỏi Thiên Kiếm Đàm, chạy đến một ngọn núi cao ngất. Người phụ nhân tóc bạc nhìn theo cất tràng cười man dại...
Núi cao vút, động đá cheo leo, cổ tùng xanh tốt.
Lý Xuân Hoa ở lại đây cùng Âu Dương Hải dưỡng thương mấy ngày. Lúc đầu Âu Dương Hải ngồi trên phiến đá, nhớ lại tình cảnh xảy ra liên tiếp mấy ngày qua, thầm cảm kích may mà được Lý Xuân Hoa không tiếc mạng tương cứu chăm sóc cẩn thận, cho nên hôm nay mới khỏi, trong lòng càng thêm yêu thương kính mộ Lý Xuân Hoa nhiều hơn. Chàng bản tính trung thực, yêu thì sâu sắc, làm chàng bất giác than thở. Chàng biết mình bị trọng thương trầm trọng, Xuân Hoa dù công lực tuyệt cao nhưng cũng không thể nào chữa khỏi nội thương cho mình được, hiện tại chàng thấy trong người khoẻ khoắn như xưa, lòng không tránh khỏi kỳ quái. Chỉ nghe Lý Xuân Hoa nói: - Huynh than thở cái gì?

Âu Dương Hải nói:
- Đệ cảm thấy tỉ quá khả ái!
Nói xong, khẽ nâng tay phải của nàng bàn tay nàng mềm mại vô cùng. Lý Xuân Hoa bĩu môi nói: - Huynh càng ngày càng to gan.
Thiếu hay sao?
Lý Xuân Hoa mỉm cười, nói:
- Mong rằng huynh đem đại ân đó để lên muội muội, vĩnh viễn yêu muội muội, được như vậy Xuân Hoa này đã mãn nguyện lắm rồi.
Nàng mỉm cười mà nói nhưng lúc nói đến
Đây cũng thiếu hay sao?
Kỳ thực nàng đâu biết trong lòng Âu Dương Hải đã có một dự định, nên biết rằng hiện giờ chàng yêu Lý Xuân Hoa hơn cả Lý Xuân Hồng. Chàng biết Lý Xuân Hoa không muốn đoạt tình yêu của tiểu muội, cho nên nàng cự tuyệt tình yêu của mình, không phải là nàng không yêu mình. Nếu lúc này mà mình khuyên giải thêm thì có thể sẽ làm cho Lý Xuân Hoa vĩnh viễn tránh xa mình, để cho mình chuyên tâm yêu một mình Lý Xuân Hồng, cho nên chàng vội chuyển đề tài nói chuyên.
Lý Xuân Hoa thở dài nói:
- Ta nói theo sự thực, vết thương của huynh không phải do ta chữa khỏi.
Âu Dương Hải ngạc nhiên kêu lên:
- Sao? Thế thì ai?
Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:
- Ta cũng không trông rõ bộ mặt của bà ta, đây thật là một chuyên vô cùng thần bí...
Lý Xuân Hoa hơi ngừng một chút, rồi nói tiếp:
- Lúc huynh lại thổ huyết nữa, ta kinh hãi vô cùng, bởi vì trong khi hôn mê, trong miệng huynh máu vẫn rỉ ra, vào lúc đó, ngoài động vang lên tiếng gió nhẹ, ta tưởng là người đàn bà điên, muốn quay người lại thì hông tê dại đi, lập tức bị người đó điểm trúng huyệt đạo, cho đến lúc tỉnh lại, ta và huynh ở trong động đá này. Âu Dương Hải nhíu mày hỏi: - Tỉ tỉ không nhìn thấy mặt người đến cứu đệ ư?
Lý Xuân Hoa lắc đầu, nói:
- Không phải ta tự khoe, với võ công của ta, trong võ lâm ngày nay có thể xem là cao thủ hạng nhất xưa nay chưa có thất bại, nhưng mười mấy ngày nay, ta gặp phải một số kỳ nhân dị sĩ, mới biết võ công của mình hãy còn rất kém cỏi.
Âu Dương Hải cũng nói:
- Đạo võ học mênh mang như trời bể, không bến không bờ, người cao còn có người cao hơn, ví như võ công của người đàn bà điên, thật kinh người.
Lý Xuân Hoa nói:

- Lúc ta tỉnh lại, chợt nghe bên ngoài động vang lên giọng nói của một phụ nhân. Vết thương của Âu Dương Hải rất nặng, những mạch máu nhỏ khắp cơ thể bị một môn công âm độc, lợi hại làm tổn thương, khí huyết lưu thông ngược, hiện giờ đã được ta ngăn chặn thế chạy ngược của huyết dịch, nhưng muốn chữa khỏi vết thương này phải phí rất nhiêu công sức. Lý Xuân Hoa, nếu ngươi tin ta, mỗi đêm vào giờ tý, ta cần hai giờ để chữa trị vết thương này.
Âu Dương Hải càng nghe càng thấy kỳ, bất giác hỏi:
- Người đó là ai? Sao lại biết tên của tư? Sau đó thế nào?
Lý Xuân Hoa nói:
- Lúc đó ta nghe xong cảm thấy kinh ngạc, đứng dậy muốn đi ra ngoài động, chợt nghe giọng nói của phụ nhân ấy cất lên:
- Ngươi không nên đi ra, cũng đừng hỏi ta là ai? Ta chỉ hỏi ngươi có tín nhiệm ta không?
Âu Dương Hải nói:
- Sau đó Tỉ tỉ tín nhiệm bà ta phải không?
Lý Xuân Hoa nói:
- Ta nghe xong lại ngạc nhiên, trở lại bên cạnh huynh xem xét kỷ lưỡng thương thế trên người huynh, chỉ thấy hơi thở của huynh yếu ớt, hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái mét như người chết, tôi xem một lúc vẫn không nhìn ra huynh trúng loại âm công gì? Đương nhiên không thể nào chữa khỏi vết thương cho huynh, mà phụ nhân đó bạn hay thù không rõ, không thể tin tưởng người đó ngay, trong lúc trù trừ không quyết định, thì giọng nói bên ngoài động cất lên: - Bây giờ đã đến lúc ta tạm thời ngăn chặn huyết khí đảo lộn của hắn, nếu ngươi trù trừ không quyết định, chỉ có hại chết hắn thôi.
Đôi mắt Lý Xuân Hoa loé lên một tia sáng dịu dàng nói:
- Âu Dương Hải, huynh biết tính mạng của huynh đối với ta quan trọng như thế nào không?
Thế là ta đáp ứng người đó.
Âu Dương Hải khẽ nói:
- Cám ơn Tỉ tỉ, nhưng tính mạng của Tỉ tỉ, đệ cũng xem quí hơn bất cứ người nào, không biết Tỉ tỉ có thấy rõ tình hình người đó chữa thương cho đệ không?
Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:
- Không có, người đó thần bí vô cùng, nghe ta đáp ứng, lập tức nói: - Lý Xuân Hoa, trong hai giờ chữa vết thương cho Âu Dương Hải, bất luận thế nào ngươi cũng không được nhìn trộm, phải rời xa khỏi động ba mươi trượng, nếu ngươi có hành động dòm ngó thì đừng trách ta ra tay hại luôn cả ngươi và mạng của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải nói:

- Thế thì Tỉ tỉ thật sự không trông rõ người đó rồi.
Lý Xuân Hoa nói:
- Sau đêm đầu huynh được người đó chữa trị, sắc mặt tái mét của huynh dần dần hồng nhuận, hô hấp cũng có hơi, thế là lòng hoài nghi của ta lập tức tiêu tan. Trong ba đêm đều vào giờ tý, người đó đến chữa thương cho huynh. Sau cùng khi sắp đi người đó nói: - Hoàng hôn hôm nay hắn sẽ tỉnh lại, quả nhiên huynh thật sự tỉnh lại. Âu Dương Hải nghe xong câu chuyên ly kỳ, lông mày nhíu lại...
Chàng ngầm vận một hơi chân khí, cảm thấy trong ngực chân khí tràn đầy, tay chân nhẹ nhõm, không giống như lúc bệnh vừa khỏi, sự việc này làm cho Âu Dương Hải nghĩ ngợi rất nhiều. Lý Xuân Hoa lúc này đang cũng trầm tư suy nghĩ...
Kỳ thực nàng biết phụ nhân đó là ai.
Tuy Lý Xuân Hoa không nhìn thấy khuôn mặt của bà ta, nhưng với giọng nói hiền hoà của bà ta và bóng người mà nàng nhìn thấy, nàng biết người này là Bạch Hoàng Giáo Chủ.
Chuyện này không hiểu là vì sao Bạch Hoàng Giáo Chủ lại mấy lần giúp đỡ mình? Vì sao bà ta cứ ép mình phải thề không được nói chuyện gặp bà ta cho người khác?
Trong hang động im lặng, tĩnh mịch. Nhưng trong đầu hai người như sóng trào. Thình lình?
Từ sơn cốc vang lên một tiếng quỉ gào, làm đứt dòng suy nghĩ của hai người.
Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải đưa mắt nhìn nhau, nhanh chóng nhảy ra ngoài động.
Mặt trời lặn về Tây, ráng chiều bao phủ.
Trong cảnh hoàng hôn, mặt trời dần dần lặn sau đỉnh núi xa. Ở nơi ngàn vạn núi non trùng điệp.
Trừ tiếng hú vừa rồi, cảnh chiều tối tịch mịch vô cùng. Bỗng Âu Dương Hải trầm giọng nói: - Ở bên kia.
Lý Xuân Hoa nhìn ngón tay của Âu Dương Hải chỉ ra?
Sườn núi trước mắt xuất hiên một bóng người, hướng về phía đông bắc mà chạy.
Tốc độ chạy của người đó, cực nhanh, trong chớp mắt đã chạy xuống sườn núi.
Âu Dương Hải nói:
- Tỉ tỉ, người đó hiển nhiên là hung thủ, chúng ta truy đuổi xem là người của môn phái nào?
Lý Xuân Hoa gật đầu, hai người truy đuổi theo nhanh như chớp. Bỗng người trước mặt đã phát hiện phía sau có người đuổi theo, bèn gia tốc độ.
Lý Xuân Hoa kinh ngạc:

- Khinh công của đối phương cao thật, hình như vượt xa chúng ta.
Âu Dương Hải khẽ mỉm cườI:
- Chúng ta đã đuổi hắn thì dù cho hắn đến chân trời góc bể, chúng ta cũng phải đuổi.
Lý Xuân Hoa biết chàng ngứa nghề, liền mỉm cười, hai người đã vận dụng tốc độ khinh công lên cao nhất.
Ba người đều là cao thủ hiếm có trên giang hồ hiện nay, khinh công nhanh như sấm chớp, gió cứ vùn vụt bên tai.
Thung lũng rộng trong núi bị ba người chạy qua làm cát bụi, lá khô bay mù mịt.
Rồi thung lũng thảo nguyên cũng hết, tiếp đó là đồi núi nhấp nhô.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đuổi qua mấy ngọn núi, bóng người trước mặt biến mất vào màn đêm.
Hai người ngơ ngác, dừng chân đứng lại.
Âu Dương Hải hỏI:
- Tỉ tỉ, người đó đã biến đi mất rồi?
Lý Xuân Hoa phì cười nói:
- Không ngờ chúng ta để cho người vừa rồi mất tích.
Â u Dương Hải trầm giọng nói:
- Tỉ tỉ, hình như đệ cảm thấy bất thường.
Lý Xuân Hoa kinh ngạc hỏi: - Cái gì bất thường?
Âu Dương Hải lắc đầu nói:
- Rất là kỳ quái, đệ cũng không thể nói ra là điểm bất thường gì.
Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi, nói:
- Chúng ta chỉ lo truy đuổi người này mà lại quên đi tìm nguyên nhân của tiếng hú kia.
Âu Dương Hải nói:
- Tiếng hú đó vang lên rồi lại dừng ngay, hiển nhiên nạn nhân đã bị hạ độc thủ, chúng ta qua đó bất quá chỉ phát hiện một cái xác đầy máu me mà thôi.
Lý Xuân Hoa gật đầu nói:
- Huynh nói không sai, nhưng chúng ta cứ chạy mãi thế này, chẳng lẽ? Câu nói chưa dứt? Từ xa vang lên tiếng, ?Tưng, tưng?. Tang, tang..? Trong đêm khuya vắng lặng, bỗng có tiếng đàn vang lên réo rắt. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều biến sắc, ngưng thần chú ý lắng nghe. Âm vận của tiếng đàn tuyệt diệu, êm ái, ai oán, thê lương.
Nhưng lại có một ma lực làm xao xuyến tâm hồn. Đôi mắt Âu Dương Hải bỗng lóe sáng trầm giọng nói: - Đó là tiếng đàn lạc phách.
Lý Xuân Hoa nói:
- Nói như vậy, người vừa rồi là người của Bạch Hoàng Giáo?
Âu Dương Hải nói:

- Trừ Bạch Hoàng Giáo ra còn có môn phái nào lại tàn độc như vậy đâu! Với tiếng đàn này, người gẩy đàn chính là lục y nữ Đông Phương Ngọc, nữ nhân này là người cơ trí thâm trầm nhất trong Bạch Hoàng Giáo, nàng ta đã xuất hiện ở núi Cửu Cung này thì chắc chắn rằng Bạch Hoàng Giáo có mưu mô gì ở nơi đây.
Lý Xuân Hoa nói:
- Từ khi huynh rời khỏi tổng đàn của Thanh Đạo Minh, mấy tháng trở lại đây, Bạch Hoàng Giáo hình như đình chỉ tất cả hành động, trong bọn mình cũng không có ai tiếp xúc qua với Bạch Hoàng Giáo, thật không ngờ lúc này Bạch Hoàng Giáo đã chuyển phương hướng hoạt động sang núi
Cửu Cung, ta nghĩ bọn chúng muốn tiêu diệt cao thủ võ lâm trong thiên hạ đến núi Cửu Cung.
Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Tỉ tỉ nói như vậy, khiến đệ chợt nghĩ ra một chuyện.
Lý Xuân Hoa hỏi: - Là chuyện gì?
Âu Dương Hải nói:
- Sáu tháng trước, đệ ở Bạch Thủy trấn gặp lục y nữ Đông Phương Ngọc, nàng ta từng trả lời đệ một câu hỏi, nói rằng Âm Dương Cốc tức ở giữa ngọn Đông Vân Phong và ngọn Tây Vân Phong của núi Cửu Cung. Mấy tháng trước, Bạch Hoàng Giáo được chìa khoá Âm Dương từ trong tay đệ, nếu đệ đoán không sai, người của Bạch Hoàng Giáo vì Âm Dương Cốc mà đến.
Lý Xuân Hoa hơi cau mày hỏi:
- Lúc trước huynh đã nói chìa khoá Âm Dương chính là tám thanh tiểu kiếm mà huynh đã tặng cho Vân Trung Nhạc, thế thì Vân Trung Nhạc võ công tuyệt luân tại sao lại bị người cướp đi vật mà ông ta yêu thích? Đấy thực là chuyện làm cho người ta khó hiểu!
Âu Dương Hải nói:
- Mấy tháng này Tỉ tỉ có phát hiện tung tích của thầy trò Vân Trung Nhạc không?
Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:
- Không có, ngay cả Cổ Thiên Nhân Viên cũng không có chút tin tức gì. Lúc này, tiếng đàn tuyệt diệu lại vang lên?
Lý Xuân Hoa nói: - Chúng ta đi xem thử!
Âu Dương Hải trầm giọng nói:
- Tiếng đàn lạc phách kỳ ảo quái dị tuy chúng ta nghe được tiếng của nó nhưng lại không thể tìm được chỗ của người gảy đàn bởi vì đây là thủ pháp ? Nhật Nguyệt Lưu Âm ? được tấu lên.
Lý Xuân Hoa nói:
- - ! Quả nhiên âm ba của tiếng đàn, dài ngắn, mạnh yếu, biến đổi luôn luôn.
Âu Dương Hải đột nhiên nói:

- Bây giờ đệ đã đoán ra tiếng đàn phát xuất ngoài ba dặm, nếu không phải là góc đông nam thì là hướng tây bắc, chúng ta chạy đến góc đông nam trước.
Nói xong, hai người triển khai khinh công phóng đi.
Chạy qua một ngọn núi, chợt thấy dưới một chân núi không xa có một toà tự viện cao ngất, trong tự viện đó có bảy ngọn tháp, ngói tía tường đỏ, huy hoàng tráng lệ, giống như cổ lập trong vòng các dãy núi, xung quanh bức tường đó, vây bọc xung quanh là tùng trúc mười phần sum xuê xanh tốt.
Âu Dương Hai và Lý Xuân Hoa thấy vậy đều giật mình.
Không ngờ ở nơi thâm sơn cùng cốc này lại có tháp cao hùng vĩ như thế. Xa xa chỉ thấy tháp cao tự viện, xung quanh một mầu tối om, bây giờ mới đêm xuống không lâu, tự viện đó có người ở thì nhất định phải có đèn đuốc sáng rực, sao lại tối om thế này?
Hai người đi xuống núi, đi thẳng đến toà cao tháp tự viện đó...
Vừa đi tới gần, chỉ thấy bảy ngọn tháp của toà tự viện này, cái cao nhất có mười hai tầng, thấp nhất là bảy tầng, hùng vĩ vô cùng. Nhưng hình như lâu năm không có người tu bổ, mặt đất xung quanh mọc đầy hoa cỏ dại, hành lang mục nát, vách tường gãy đổ, trông thê lương vô cùng.
Trong đêm tối càng cảm thấy âm u kinh khủng. Gió nhẹ thổi qua, khiến cho người hơi cảm thấy lạnh. Đột nhiên....
Âu Dương Hải trông thấy một bóng người chạy như tên bắn vụt một cái đã biến mất.
Chàng ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn kỷ lần nữa. Đêm tối âm u, làm gì có bóng người nào. Lý Xuân Hoa hỏi khẽ: - Huynh có trông thấy bóng người lướt qua không?
Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Chúng ta đi lên xem thử. Đệ cảm thấy ngọn tháp này đầy dẫy những bí mật. Tỉ tỉ, tư từ phía Bắc lên tháp, đệ từ phía Nam mà đi, hội hợp ở ngọn tháp cao nhất.
Nói xong, thân hình bay vút như chim ưng...
Hai cú nhảy, Âu Dương Hải đã đến trước ngọn tháp phía nam.
Âu Dương Hải ngước nhìn lên đỉnh, chàng thấy bảy ngọn cao này cấu tạo đặc dị, bảy ngọn tháp cũng liên tiếp với nhau, tháp hai mặt nam bắc có bảy tầng, dần dần cao lên, tháp cao ở giữa đạt đến mười hai tầng.
Âu Dương Hải đảo mắt nhìn phía bắc, thấy Lý Xuân Hoa đã bay qua. Chàng hít mạnh một hơi chân khí, thân mình bật mạnh như tên rời khỏi dây, bay thẳng lên cao năm sáu trượng.
Lúc bắn mình lên đến tầng bảo tháp thứ tư, chàng vươn tay ấn nhẹ vào tháp, mượn lực đẩy thân hình bay lên cao hơn một trượng.
Vài lần đổi chân khí, chàng đã bay lên mái tháp tầng thứ bảy của ngọn tháp thứ nhất hướng nam.

Âu Dương Hải thở vài hơi. Bất chợt, một tiếng cười lạnh lùng vang lên. Một luồng kình phong bay thẳng vào người Âu Dương Hải Âu Dương Hải lúc này mới đổi một hơi chân khí đan điền, thân hình hãy còn chưa di động nửa bước, gót chân chỉ vừa đặt lên góc tháp, sau lưng là khoảng không.
Cho nên, chàng không thể vận chưởng tiếp chiêu, chỉ có cách tránh né.
Kình phong lạnh thấu xương đã áp sát lên người, chàng không còn chần chờ nữa, mũi chân liền dùng lực thân hình lập tức nhảy sang góc thấp hướng đông.
Nhưng khi ngọn chân của chàng vừa chạm mặt tháp thì một luồng kình khí ào ạt tạt thẳng đến.
Âu Dương Hải hừ một tiếng, hai cánh tay quành mạnh, cả thân người lại chuyên sang góc phía tây.
Nhưng vừa lúc chân chạm lên mặt tháp. Hai luồng gió mạnh như sóng trào lại nhanh chóng cuộn đến.
Lúc này trong lòng Âu Dương Hải vừa kinh hãi vừa giận dữ? Kinh hãi là không biết đối phương nấp ở đâu, mấy lần đánh lén, bức không cho mình một giây để quan sát hình thế xung quanh.
Giận là mấy lần bị đối phương hạ độc thủ đánh lén.
Chàng trông thấy kình phong ào tới, lông mày dựng ngược, không tránh né nữa, trầm giọng quát một tiếng?
Song chưởng vung ra tiếp chạm chưởng lực của đối phương.
Chát! Hai luồng chưởng lực vừa tiếp chạm xao động không khí, tạo thành gió cuốn.
Thân người của Âu Dương Hải cheo leo trên mái tháp lảo đảo vài cái nguy hiểm cực kỳ, nhưng thân mình chàng bỗng xông thẳng lên.
Một giọng cười lạnh lẽo vang lên, nói:
- Hoá ra người là Huyền Võ Đàn Chủ của Thanh Đạo Minh.
Trong bóng tối ngọn tháp cao vụt xuất hiện một bóng người, tay trái nhanh như điện xẹt chộp thẳng vào Âu Dương Hải, đối phương nhận vị trí rất chính xác, vụt một cái đã tới nơi.
Âu Dương Hải kinh thầm, lúc này chàng đã trông thấy bóng người này chính là người mới nãy mình truy đuổi, chàng vung cước né người tránh thế cầm nã của đối phương nói: - Chúng ta không oán không thù thì bất tất phải liều mạng.
Người đó khẽ hừ một tiếng nói:
-Nước sông không đụng tới nước giếng, chúng ta không oán không thù thế sao ngươi cứ truy đuổi ta?
Soạt một tiếng, người đó vận chưởng đánh lại.
Hai bên xuất thủ tránh né nhanh như chớp, mà lại chiếu đấu trên mái tháp có độ nghiêng rất lớn, có thể nói là nguy hiểm vạn phần, chỉ hơi sơ hở là có thể

trượt chân rơi xuống đất.
Với địa thế của hai người mà nói, chỗ đứng của Âu Dương Hải bất lợi sau hai chiêu giao thủ, Âu Dương Hải đã thấy võ công đối phương rất cao, cho nên không dám khinh thường chút nào.
Chàng trông thấy thế chưởng của đối phương đánh ra kỳ dị không thể tả, vội hít một hơi chân khí xuống bụng, lùi lại phía sau ba thước.
Nhưng đối phương mượn thế xông lên song chưởng liên hoàn phóng ra.
Chưởng ánh loang loáng, kình phong vù vù...
Chiêu nào chiêu nấy đều nằm vào tử huyệt của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải bị sáu chưởng độc địa của đối phương đánh liên tiếp, ép lùi ra đến ngoài rìa mái tháp.
Âu Dương Hải nghiến răng, nhân lúc đối phương chưa đổi chiêu... song chưởng cùng giương lên, hai chân bay lên. Liên tiếp tung ra bốn chưởng, đá hai cước, xỉa ra ba chỉ...
Chín chiêu khoái kích này đánh liền một hơi, so với thế công của đối phương còn độc địa hơn.
Âu Dương Hải vùng xoay người, vòng chuyển ra sau lưng đối phương và chiếm luôn ưu thế.
Chợt nghe tiếng tay áo bay phần phật người đó đã tung mình nhảy xuống tháp.
Âu Dương Hải thất kinh chợt tỉnh ngộ mục đích của đối phương là muốn thoát khỏi sự truy đuổi của mình, chàng trầm giọng quát: - Các hạ đừng chạy!
Âu Dương Hải khom người phóng nhanh tới, giơ tay ra chộp trúng vào cổ tay trái đối phương.
Đây là chiêu Cầm Long Thủ, nhanh nhẹn tinh thâm vô cùng cho nên người đó bị chụp ngay.
Uyển mạch cổ tay trái của người đó bị chụp, vùng lật người lại, dùng vai huých vào khuỵu tay của Âu Dương Hải.
Lối biến thức của hắn vượt hẳn lối bình thường trong võ lâm, Âu Dương Hải không ngờ đối phương lại tiến công, chàng cảm thấy khuỵu tay đau nhói, kình lực nơi tay trái tiêu tan.
Nhưng Âu Dương Hải không muốn để cho hắn chạy khỏi, tay phải lại nhanh chóng vươn ra chộp.
Xoạc một tiếng, Âu Dương Hải chỉ nắm trong tay một ống tay áo của đối phương, còn hắn đã tuột xuống tháp mất.
Trong bóng tối, chỉ thấy người này nhảy vài cái, đã biến mất. Âu Dương Hải biết đuổi không kịp hắn đứng lặng trên tháp...
Đột nhiên chàng cảm thấy trong ống tay áo mà mình tóm được hình như có dấu một vật, chàng cúi đầu xuống nhìn...

Đây là một sợi dây chuyền bạc, có buộc một tấm ngân bài hình tròn dưới ánh trăng nó phát ra tia sáng trắng yếu ớt, chính diện ngân bài khắc một cái đầu lâu.
Âu Dương Hải mừng thầm, có tấm ngân bài này còn lo gì không tìm ra lai lịch của đối phương, chàng lật mặt sau ra coi, hiện ra mấy chữ đỏ tươi, khắc rằng: ? Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ ?.
Mười hai chữ này làm Âu Dương Hải đứng ngây người ra, chàng lẩm bẩm: ? Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ... ?
Chàng nghĩ không ra mười hai chữ này đại biểu cho cái gì? Nếu nhìn ý chữ mà nói thì là một tổ chức nêu cao chính nghĩa, vì giang hồ võ lâm trừ hại. Nhưng tổ chức này sao chưa nghe nói qua, chẳng nhẽ mới xuất hiện trên giang hổ ư?
Âu Dương Hải thầm nghĩ:
- Lý Xuân Hoa kiến thức rộng rãi, có thể nàng biết tổ chức này...
Chàng nghĩ xong, cất tấm ngân bài vào người hai lần bay nhảy tiếp theo đã đến đỉnh ngọn tháp thứ hai, hai lần bay nhảy đã đến ngọn tháp thứ ba. Tháp thứ tư chính là ngọn tháp cao nhất trong bảy ngọn tháp.
Âu Dương Hải đang muốn ngẩng đầu lên nhìn mười hai tầng tháp cao này, bỗng có một bóng người từ cửa sổ tầng tháp thứ mười xông ra nhanh chóng phóng tới.
Âu Dương Hải giật mình, nhảy né qua một bên.
Động tác tránh né của chàng cực nhanh, nhưng một luồng chỉ phong âm hàn lại phất tới, một bóng ngươi nhanh như cắt lao bổ xuống chàng, liên tiếp đánh ra ba chiêu.
Âu Dương Hải thấy chiêu thức của người này, trong lòng kinh hãi, bởi vì ba chiêu của đối phương đều hung hãn, mãnh liệt.
Chàng bèn nhảy lùi lại bảy tám bước, không đợi đối phương xuất chiêu, quát to một tiếng giơ tay chụp lấy người đó.
Người này khéo léo lộn người sang một bên.
Người đó lại đánh trả một đòn cầm nã kỳ dị, mãnh liệt chụp vào cổ tay Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải thất kinh, co tay thu chưởng về, phi một cước, tay trái cũng đồng thời phóng ra.
Người đó là một nữ nhân, thấy chiêu này của Âu Dương Hải, kêu lên một tiếng, thân mình khéo léo dạt qua một bên tránh một cú đá, một chưởng của Âu Dương Hải.
Chỉ thấy chiêu ác đấu nhanh như chớp của hai người cũng đủ làm cho người ta kinh hãi!
Đôi mắt Âu Dương Hải quét vào người đó, chàng lạnh lùng hừ một tiếng nói: - Hoá ra là người thật không ngờ chúng ta lại hội ngộ.

Dưới ánh trăng, đúng là một thiếu nữ mình mặc áo lụa đỏ, mặt mày xinh đẹp, da dẻ trắng ngần, nàng chính là Ngọc Tiêu Lệnh Chủ Lục Thiên Mai của Bạch Hoàng Giáo.
Mặt Lục Thiên Mai như phủ sương, không hề lộ chút tình cảm nào, lạnh như băng.
Bỗng nàng phát ra một giọng cười như gió lạnh, cặp môi anh đào hé mở, phát ra giọng nói lạnh lẽo: - Mấy tháng không gặp, võ công của người hình như tinh tiến rất nhiều, thật bội phục.
Âu Dương Hải cười nhạt nói:
- Hôm nay gặp ngươi, trước tiên ta muốn hỏi ngươi bốn chuyện.
Đôi mắt của Lục Thiên Mai trước sau vẫn nhìn thẳng vào mặt của Âu Dương Hải, nàng nói: - Người đừng hao hơi phí lời, chuyện mà người muốn hỏi, ta đều không thể trả lời được cho ngươi.
Nói xong nàng xoay người muốn phi thân bay xuống. Bỗng một tiếng quát to: - Sát nhân hung thủ, đứng lại cho ta.
Từ tầng tháp cao thứ mười hai, môt bóng người bay thẳng xuống, nhanh chóng chặn Lục Thiên Mai lại.
Người này là Lý Xuân Hoa, nhưng lúc này trên mặt nàng lộ vẻ ưu uất, đau thương vô cùng, trong mắt loé lên tia lửa căm hận.
Lý Xuân Hoa vừa bay xuống, năm ngón tay xỉa vào mạch môn của Lục Thiên Mai.
Lục Thiên Mai khẽ đảo vai, cả một thân hình khéo léo di chuyển ra hai thước trầm giọng nói: - Lý Thiên Phát không phải do ta giết?
Lý Xuân Mai hình như kích động, phẫn nộ vô cùng, nàng hét lớn, hữu chưởng biến thế đâm xỉa tới.
Âu Dương Hải trông thấy vẻ xúc động của Lý Xuân Hoa, trong lúc nhất thời nghĩ không ra điều gì cả.
Lục Thiên Mai biết rõ Lý Xuân Hoa chính là Thanh Đạo Minh minh chủ, không dám xem thường, chân nàng quét nửa vòng tròn, thân người lạng theo tránh khỏi thế đâm của Lý Xuân Hoa.
Tay trái nàng lật lại, ngón tay như lưỡi dao điểm vào hai yếu huyệt ?U môn?, ?Thông cốc? của Lý Xuân Hoa.
Chiêu phản kích này của Lục Thiên Mai thi triển mau lẹ, hiểm độc, quái dị vô cùng.
Lúc này trong thần trí của Lý Xuân Hoa tuy kích động nhưng cũng biết lợi hại, nàng đảo người tránh né.
Lục Thiên Mai cười nhạt, tung người lên song chưởng vung lên đập xuống. Chưởng thế như gió thu quét lá khô, kình phong cuốn lên liên miên không dứt.
Lý Xuân Hoa hét một tiếng hữu chưởng rung một cái, một đạo kình lực

ngấm ngầm lao vút vào ngực Lục Thiên Mai.
Lục Thiên Mai cúi người xuống, chưởng của Lý Xuân Hoa bay vụt qua người . Tả chưởng của Lục Thiên Mai đập vào huyệt Khí Hải ngay bụng của Lý Xuân Hoa.
Chiêu này ảo diệu vô cùng, làm cho đối phương không thể dự liệu trước được.
Âu Dương Hải bỗng quát lên:
- Lục Thiên Mai xem kiếm!
Phựt, phựt, một luồng kiếm thế dao động.
Lục Thiên Mai cảm thấy toàn bộ yếu huyệt phía sau người hình như bị mấy mươi đạo kiếm quang chụp xuống, nàng trong lúc kinh hãi, không thể thu hồi tả chưởng, lộn người bay ra ba bốn thước.
Soạt, soạt, soạt! Một đạo cầu vồng bắn vọt tới.
Âu Dương Hải nhanh chóng chém ra ba kiếm, xuất thủ ba chiêu kiếm phong ào ạt, đều nhằm đánh toàn thân Lục Thiên Mai.
Lục Thiên Mai bị kiếm chiêu quái dị của Âu Dương Hải bức lùi lại. Âu Dương Hải xoay người như gió lốc hoành kiếm đâm ra.
Lục Thiên Mai phất tay áo lên song kiếm. Lập tức một luồng kình lực đánh bạt kiếm ra, nhanh như chớp nắm chặt cổ tay cầm kiếm của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải giật mình, vội lùi lại ba bước, kiếm thế bỗng thay đổi, chỉ nghe tiếng kiếm rung động, ánh sáng màu tím loang loáng thế như cuồng phong cuộn lên.
Lúc Âu Dương Hải ở trong chiếc thuyền giữa dòng sông, chàng đã từng nghe Bắc Quốc Tiên Cơ và sư phụ nói chuyện, với một thiếu nữ trẻ trung như Lục Thiên Mai lại có thể làm cho Bắc Quốc Tiên Cơ uý kỵ, hôm nay xem ra Lục Thiên Mai thật sự có võ công hơn người, nhất là các chiêu thức của nàng vô cùng quái dị.
Lục Thiên Mai phất phới tà áo, nhảy vào trong làn kiếm của Âu Dương Hải, tay trái gạt kiếm, tay phải tấn công kẻ địch, trong thoáng chốc, hai người đã giao đấu năm chiêu.
Bất chợt...
Chỉ nghe một tiếng hự khẽ.
Thân hình của Lục Thiên Mai bắn ra như mũi tên... Mấy giọt máu tươi dính vào mặt Âu Dương Hải.
Lý Xuân Hoa muốn truy cản, chợt nghe Âu Dương Hải khẽ thở dài nói: - Tỉ tỉ, tư đừng truy đuổi, đệ...
Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải buông thõng tay kiếm, nàng giật mình vội nói: - Huynh bị thương ư?
Âu Dương Hải thở dài buồn bã:
- Không ngờ võ công của Lục Thiên Mai lại ghê gớm như vậy, nguyên là

vừa rồi nàng ta có thể đả thương cánh tay của đệ, nhưng không hiểu sao nàng ta lại không hạ độc thủ, nàng ta đã nhường đệ nửa chiêu nên đệ cũng tha nàng ta một mạng. Lý Xuân Hoa chăm chú nhìn Âu Dương Hải, bỗng nhiên đôi mắt nàng long lanh những giọt lệ...
Â u Dương Hải tra kiếm vào vỏ khẽ hỏi:
- Tỉ tỉ, tư sao vậy?
Lý Xuân Hoa khẽ thở dài, lao vào người Âu Dương Hải, nghẹn ngào bật khóc.
Âu Dương Hải vốn biết Lý Xuân Hoa tính cách rất cương cường, nếu không phải có sự bi thương to lớn, xưa nay nàng không bao giờ rơi lệ, hai tay Âu Dương Hải cầm lấy vai nàng, hỏi: - Tỉ tỉ, tư phát hiện chuyện gì bất ngờ chăng?
Lý Xuân Hoa khóc nói: - Gia gia, gia phụ của ta....
Âu Dương Hải thất kinh hỏI:
- Phụ thân của tư, người ở đâu?
Lý Xuân Hoa rơi lệ nói:
- Người? người? thật thê thảm?
Ngón tay nàng chỉ lên tầng tháp mười hai. Bỗng trên tháp cao vang lên tiếng xích sắt? Lý Xuân Hoa biến sắc, phi thân nhảy lên. Âu Dương Hải nhảy theo sau?
Lên tới lan can, chỉ thấy bên trong tối om.
Âu Dương Hải bật một mồi lửa chiếu xung quanh phía trong tháp, chàng thấy ngọn tháp cao rộng chừng hai mươi trượng này có một chiếc giường đá, một lão già râu tóc rất dài nằm trên giường đá, quần áo trên người lão rách rưới để lộ da và xương gầy guộc.
Lý Xuân Hoa bổ đến chiếc giường, khóc lóc kêu: - Gia gia, gia?
Âu Dương Hải lại gần xem, chàng thấy khuôn mặt tái nhợt của ông lão đó quả có mấy phần giống chị em Lý Xuân Hoa, trên người và đôi cánh tay có một sợi dây xích sắt buộc chặt vào chiếc giường đá.
Lúc này đôi mắt lão nhân nhắm nhiền khoé miệng rỉ máu tươi, lão nghe tiếng kêu của Lý Xuân Hoa, thân mình run rẩy.
Âu Dương Hải vội vọt đến, vận khí đan điền vào hữu chưởng, áp nhanh vào bụng lão nhân, chỗ huyệt ?Khí Hải?.
Lão nhân được chân khí của Âu Dương Hải trợ lực, mí mắt khẽ động mấy cái rồi chợt mở mắt ra, lão nhân hoang mang nhìn Âu Dương Hải, mục quang lập tức lộ vẻ cảm kích.
Lý Xuân Hoa đưa mắt lại trước mắt ông già, kêu lên:
- Gia gia? con là Hoa nhi! Con là Hoa nhi! Gia gia... người còn nhớ con không?... Ông già nghe vậy, đôi mắt vô thần nhìn rất lâu vào mặt Lý Xuân Hoa, chợt trong mắt lão nhân chảy ra vài giọt lệ, toàn thân run rẩy, khoé

miệng giật giật, phát ra một âm thanh yếu ớt nói: - Con?con là Hoa nhi ư? Đây là âm cảnh hay dương gian?
Lý Xuân Hoa trào nước mắt, nhưng nàng biết chút thời gian này sẽ không kéo dài, nàng miễn cưỡng ngăn lại tình cảm đau thương, nói:
- Gia gia, con tìm người khổ quá! Không ngờ đêm nay trong lúc vô ý tìm thấy được gia gia, nhưng gia gia đã bị người ám toán. Lão nhân nghe xong, trên mặt nở nụ cười mừng rỡ nói: - Ta vui quá, ta quá sung sướng, không ngờ tâm nguyện trong bảy năm lại có thể thực hiện, dù ta có chết cũng được nhắm mắt.
Với mấy câu ngắn ngủi này, đã chứng minh lão bị giam ở đây bảy năm, và trong bảy năm này, lúc nào cũng nhớ con gái của ông.
Ông ngày đêm cầu mong có thể gặp mặt con gái một lần.
Âu Dương Hải vốn hoài nghi Lý Xuân Hoa nhận lầm người, lúc này chàng thấy cảnh tượng thương tâm ấy, liền biết lão nhân này là Lý Gia Đại Viện Chủ danh chấn giang hồ, Lý Thiên Phát.
Âu Dương Hải ngồi xếp bằng ở góc giường, chàng vận huyền công, đem chân khí bản thân nạp vào huyệt Khí Hải của Lý Thiên Phát, chàng biết Lý Thiên Phát có nhiều điều muốn nói với con gái, bất luận thế nào mình cũng phải kéo dài sinh mệnh của lão.
Oai chấn bát hoang Lý Thiên Phát nhận thấy Âu Dương Hải chân khí hùng hậu, lão run run nói: - Hoa nhi?vị? vị thiếu hiệp này là ai?
Lý Xuân Hoa nói:
- Gia gia, huynh ấy tên gọi là Âu Dương Hải, là?
Âu Dương Hải nói tiếp:
- Bá bá, Xuân Hoa, Xuân Hồng là đồng sư tư muội của tiểu điệt.
Lý Thiên Phát lại phun một bụm máu tươi, thân mình run bần bật nói: - Ta? ta không xong rồi, ngươi? ngươi đừng uổng phí chân khí nữa. Hoa nhi, con và chuyện hôn nhân với Dương Gia, chuyện ấy hãy xoá bỏ, con tự làm chủ.
Giọng nói của Lý Thiên Phát mỗi lúc mỗi yếu sau cùng không thể nghe thấy được.
Lý Xuân Hoa vội nói:
- Gia gia, người bị ai hảm hại vậy! Hãy nói, nói mau đi!
Lúc này mắt của Lý Thiên Phát đã khép lại rồi khoé miệng của lão khẽ động đậy, nhưng không phát ra một âm thanh nào.
Lý Xuân Hoa vội nói:
- Có phải là người của Bạch Hoàng Giáo giam gia gia ở đây? Nếu là như vậy thì gia gia hãy biểu hiện bằng sự động đậy cho con biết!
Thân mình Lý Thiên Phát không động, nhưng trong cổ ú ớ một hồi, rồi phát ra tiếng nói: - Ân oán huyết thù, một lời khó nói hết, vì ta là một trong Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ , những việc làm khi xưa của

ta, chết có báo ứng, con không nên bi thương? bởi vì ta cắn rứt lương tâm, muốn tiết lộ bí mật tổ chức này, mới bị?.

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 15
QUÁI NHÂN

Nói đến chữ "bị" câu nói phía sau trở nên mơ hồ không rõ.
Mấy câu trước, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe thấy rất rõ. Âu Dương Hải nghe đến mười hai chữ ?Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ?, trong lòng kinh hãi.
Chỉ nghe Lý Xuân Hoa kêu khóc: - Gia gia?gia?
Oai Chấn Bát Hoang Lý Thiên Phát đã lìa trần. Sao trời nhấp nháy, sương đêm lành lạnh?
Tiếng khóc lóc của Lý Xuân Hoa và tiếng gáy của gà rừng giao kết lại thành một khúc nhạc buồn vô cùng thê lương.
Sinh ly tử biệt là một chuyện thê lương nhất của đời người.
Trong lòng Âu Dương Hải cũng cảm thương khôn xiết, chàng khẽ thở dài một tiếng, chầm chậm bước ra lan can, ngắm nhìn núi non trùng trùng đến xuất thần.
Chàng nghĩ đến những lời nói của Lý Thiên Phát trước khi chết?
Thật không thể ngờ "Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ" lại là một bang hội được tổ chức rất sớm, theo những lời nói của Lý Thiên Phát có thể thấy tổ chức này là một tổ chức ngụy thiện gia nhân gian nghĩa đạo thế khi danh.
Lý Thiên Phát nói, lão lương tâm cắn rứt muốn vạch trần bộ mặt của Cô Lâu hung thủ cho nên bị giam ở đây, xem ra Lý Thiên Phát nhất định biết rất nhiều bí mật của tổ chức này, tiếc rằng lão không thể nói ra những bí mật đó và đã chết rồi, cái chết của ông hôm nay hiển nhiên là do người áo xám lúc nãy giết hại.
Thế thì tại sao Lục Thiên Mai lại đến đây!
Chẳng lẽ Bạch Hoàng Giáo có quan hệ với tổ chức "Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ Cô lâu hung thủ" ư?
Âu Dương Hải lặng lẽ trầm tư rất lâu. Chàng từ từ đi đến bên cạnh Lý Xuân Hoa dìu nàng dậy nói: - Hoa tỉ tỉ, Lý bá bá đã mất rồi, buồn thương cũng chỉ vô dụng! Chúng ta là lớp người sau, chỉ cần báo thù cho người cũng là báo được hiếu.
Lý Xuân Hoa làm sao không hiểu đạo lý, nàng bèn lau nước mắt, nói: - Âu Dương Hải, theo lời nói của gia gia tôi trước lúc mất, người đã bị Võ lâm nghĩa vụ Cô Lâu hung thủ gia hại, nhưng không biết Võ lâm nghĩa vụ Cô

Lâu sát thủ là tổ chức gì?
Âu Dương Hải than:
- Đệ cũng không biết. Cô Lâu hung thủ là một tổ chức thế nào, nhưng ở đây đệ có một vật có thể làm manh mối, không biết tỉ tỉ đã thấy qua vật này chưa?
Nói xong chàng lấy từ trong người ra sợi dây chuyền có ngân bài. Lý Xuân Hoa xem kỷ tấm ngân bài, mặt biến sắc, thốt lên: - Mười hai năm trước, ta đã từng thấy gia gia có một tấm ngân bài như vậy.
Nói xong nàng lục soát trên người Lý Thiên Phát nhưng không thấy trên người ông có vật này.
Âu Dương Hải ngay lúc đó chợt hiểu rằng tấm ngân bài này có thể là của Lý Thiên Phát và bị người áo xám lúc nãy lấy đi.
Lý Xuân Hoa hỏi:
- Sao huynh lại có tấm ngân bài Cô Lâu hung thủ này?
Âu Dương Hải liền đem chuyện gặp người áo xám và đánh nhau với hắn kể lại một lượt.
Võ lâm giang hồ hiện nay thật là hỗn loạn, trừ Bạch Hoàng Giáo ra lại có một tổ chức kỳ quái bí mật này.
Lý Xuân Hoa là người thông minh nhưng nàng vẫn không biết được Cô Lâu Hung Thủ là bang hội như thế nào? Theo lời của gia gia, người là người của tổ chức này. Nàng nghĩ, Võ lâm giang hồ không có một ai có thể biết chuyện này, cứ nhiên với một người có danh vọng như phụ thân mà lại là người của tổ chức Cô Lâu Hung Thủ, thế thì những người khác trong tổ chức này chắc là những tay lục lâm cự phách hùng bá một phương, vang danh một thời.
Lý Xuân Hoa buồn bã nói:
- Âu Dương Hải, gia gia bị giam ở tháp này bảy năm, thi thể sau khi mất ta muốn mang về quê cũ an táng?
Nàng nói chưa xong, chợt ở dưới tháp có tiếng chân bước khe khẽ? Âu Dương Hải phát hiện bảy ngọn tháp cao này, tháp cao ở hai đầu phía Bắc và phía Nam, có tiếng người phi hành, chàng biết rằng mình đã bị người ta bao vây. Lý Xuân Hoa biến sắc, nói nhỏ: - Xem tình hình chúng ta đã bị bao vây!
Âu Dương Hải mắt loé tinh quang, khẽ nói:
- Hiển nhiên bọn chúng vì tấm ngân bài Cô Lâu Hung Thủ này mà đến?
Vừa nói xong, chợt nghe trên bậc đá của tầng thứ mười một vang lên tiếng cười nói: - Ngươi đã biết như vậy thì mau đem tấm ngân bài giao ra đây.
Âu Dương Hải sấn bước tới bậc thang nhìn xuống có một bóng người đứng dưới bậc thang mắt lấp loé phát quang.
Lý Xuân Hoa trầm giọng nói:
- Nghe ngươi nói có thể biết ngươi là người của tổ chức Cô Lâu Hung Thủ.

Người dưới cầu thang lạnh lùng quát:
- Đừng nhiều lời, mau đưa ngân bài ra đây.
Âu Dương Hải cười ha hả, nói:
- Không biết các hạ lấy ngân bài xong, còn muốn xử trí bọn ta thế nào đây?
Bóng đen dưới cầu thang nói:
- Các ngươi thật tinh minh, ngươi đã biết khó tránh khỏi cái chết, thì mau tự sát cho được toàn thây.
Âu Dương Hải nói:
- Ta chết cũng không quan hệ gì mấy, có điều không muốn chết môt cách vô ích.
Bỗng người nói:
- Thế các ngươi muốn chết thế nào cho khỏi vô ích?
Âu Dương Hải nói:
- Bọn ta muốn biết vì sao mà chết, chết trong tay người nào?
Bóng đen cười lạnh lùng nói:
- Các ngươi chết vì tấm ngân bài kia, chết trong tay Cô Lâu hung thủ.
Âu Dương Hải ồ một tiếng, nói:
- Nhưng lại không biết Cổ Lâu hung thủ là nhân vật gì?
Bóng đen cười nói:
- Hảo tiểu tử, ngươi cuối cùng cũng đã hỏi, các ngươi nhìn xung quanh xem thử, bảy toà tháp mỗi góc đều đã bố trí đầy người, dù ngươi có cánh bay cũng không thoát.
Nói xong, hắn bật cười hể hả...
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa liếc nhìn các toà tháp xung quanh, quả nhiên thấp thoáng bóng người, đang triển khai thế bao vây.
Âu Dương Hải kinh thầm, nghĩ:
- Những người đến đây nếu ai ai cũng võ công như người áo xám thì tình thế hôm nay thật nguy hiểm.
Hoá ra vào lúc này, ngoài tháp sáng lên mấy ngọn lửa chiếu rọi khắp xung quanh là những người áo đen, ai nấy vai đeo cung tên.
Vài người đã lên dây cung lắp tên, đầu mũi tên vừa thô lại vừa tròn, rõ ràng được quấn vải dầu bắt lửa.
Bóng đen bật cười lớn, nói:
- Nếu ta hạ lệnh một cái, hai người các ngươi lập tức sẽ chết dưới hoả tiễn, dù không chết vì cung tên thì cũng chết vì bị thiêu cháy.
Bóng đen nói chưa hết, chợt một tiếng rú cực kỳ thê lương vang lên. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều giật mình, tiếng rú này phát ra từ xung quanh bảy ngôi tháp cao, tiếng rú đó không phải ngừng ngay mà vang vang không dứt .
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa phi ra ngoài cửa sổ, một cú xoay mình khéo

léo, hai người đã chạm tay tới đỉnh tháp tầng thứ mười hai.
Bốn ánh mắt sáng quắc nhìn lướt xung quanh trên đỉnh tháp cao nhất này, nhưng tình hình trước mắt thấy rất rõ ràng.
Trên mái tháp phía Nam có một bóng người và một ánh sáng màu lam, bay tới thật mau lẹ, làm cho hai người cho rằng không phải là kỷ năng mà con người có.
Tiếng rú ở phía sau ánh sáng màu lam không ngừng vang lên.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều biết ánh sáng lam đó là một thanh trường kiếm sắc bén, có điều thân pháp của người này quá nhanh cho nên người ta không thể biết đó là thanh kiếm.
Trong khoảnh khắc đó, từ bóng tối xung quanh tháp nhanh chóng vọt ra mười mấy người áo đen, tiếp đó, sau người áo đen ngay bên trong tháp mà Âu Dương Hải đứng, nhảy ra sáu người lụa áo đen dài. Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa giật mình, hoá ra vừa rồi trong tháp đã mai phục sáu người mà chỉ có một người nói chuyện, nếu vừa rồi quan sát không kỷ mà động thủ với họ thì có thể bị ám toán.
Sáu người mặc áo lụa đen dài xuất hiện.
Chỉ nghe một tiếng cười lạnh vang lên như xé lỗ tai.
Tiếng cười quái dị vừa vang lên, một bóng người từ trên mặt tháp đáp xuống rất mau, đáp xuống đỉnh tháp cao chín tầng không một tiếng động. Người này đến thật nhanh, quả thực xưa nay hiếm thấy.
Người đáp lên mái ngói, tay trái khẽ đưa lên lập tức phát ra một tiếng gió nhẹ.
Trong tiếng gió có mang theo một mùi hương dìu dịu.
Âu Dương Hải ở trên cao chăm chú nhìn người vừa đến, chỉ thấy người đó là một thân hình to lớn, tay cầm một thanh cổ kiếm, toả ánh sáng mầu lam lập loè, kiếm quang ánh xạ lên người hắn thành màu ..... và bộ râu trước ngực hắn cũng là màu....
Tiếc rằng người đó dấu mặt bằng một chiếc mặt nạ đầu lâu vô cùng ghê rợn.
Mười mấy người áo đen và sáu người áo dài lụa đen không biết tại sao lại đứng tại chỗ không động đậy.
Người mặt nạ đầu lâu thân hình di chuyển không hề dừng lại, chỉ một loáng, đã đến chỗ sáu người áo dài lụa đen, kiếm quang bắn vút ra. Người mặc áo dài đen như bừng tỉnh muốn nhảy lùi lại ...
Nhưng mũi kiếm lạnh lẽo đã đâm vào chỗ hiểm của hắn, một tiếng rú vang lên, chết ngay trên đỉnh tháp.
Năm người áo dài còn lại như bừng tỉnh cơn mê, đồng loạt nhảy lùi lại.
Người mặt nạ đầu lâu thân pháp nhanh vô cùng, đâm chết người kia xong, thân người nhảy lại, trường kiếm trong tay loé lên.
Hai người áo dài đen kêu rú lên, đầu một nơi thân một nẻo, máu tươi tung

toé.
Người mặt nạ đầu lâu lại vụt đến bên một người áo dài đen, trường kiếm sắc bén đã đâm thẳng ra.
Kỳ quái là những người áo dài đen này xem ra võ công đều rất cao diệu, nhưng lúc này lại như mất hết cả hồn phách, động tác chậm chạp và người áo dài đen này lại chết dưới lưỡi kiếm của quái nhân. Một tiếng hét:
- Ngươi là ai?
Hai người áo dài đen còn lại đều rút một thanh trường kiếm trên vai xuống tấn công quái nhân.
Người mặt nạ đầu lâu không nói một lời chỉ thấy thanh kiếm của hắn rung lên, hai tiếng kêu rú xé không gian, hai người áo dài đen đã xuống âm ty.
Người mặt nạ đầu lâu trong một lúc đã giết liền sáu vị cao thủ, trong lòng cảm thấy vui sướng liền cất tiếng cười lớn.
Tiếng cười như ngàn vạn con ngựa phi chạy âm vang khiến người nghe hốt đảm kinh hồn. Những người áo đen xung quanh bị trận cười này uy hiếp sợ hãi, có người co chân muốn chạy.
Kiếm quang loé chớp? Tiếng rú vang lên liên tiếp?
Người mặt nạ đầu lâu thật tàn ác, xem mạng người mỏng như giấy, thanh kiếm màu làm trong tay hắn vung lên xông nhập vào đám người, bắt đầu cuộc chém giết hiếm thấy trong võ lâm.
Bảo kiếm vung lên tới đâu, máu tươi phun lên tới đó. Chỉ thấy đầu người lăn lóc, máu phọt như suối? Một cuộc chém giết tàn khốc?
Làm cho người sống trông thấy phải kinh hồn.
Người chết, thi thể la liệt, máu tươi ướt đẫm mặt ngói, giống như nước mưa thấm chảy.
Một tiếng cười quái dị như quỉ khóc sói gào vang lên?
Tay hung thủ giết người như ngoé này biến mất vào trong bóng đêm. Chợt trên không trung lại vang lên tiếng hú, một bóng người bay nhanh tới.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nín thở nấp vào chỗ tối trên đỉnh tháp.
Người mới tới là một người mặt mày như con khỉ, toàn thân là lông dài rậm rạp, Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải ai nấy trong lòng thầm kêu lên: - Cổ Thiên Nhân Viên.
Đôi mắt vàng khè của Cổ Thiên Nhân Viên quét qua những xác chết, không nói không rằng lao vút theo hướng người mặt nạ đầu lâu đã đi. Trên mặt ngói ba toà tháp phía Nam la liệt cả gần trăm cái các chết, máu tanh ngập ngụa, thê thảm vô cùng.
Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải từ từ xuống tháp đâu đâu cũng nghe gió lạnh căm căm, huyết tích loang lổ.
Âm u! Ghê rợn!
Thê lương!

Dưới ánh trăng sao lạnh lùng, vết máu trên mái ngói ánh lên đỏ tía. Lý Xuân Hoa than thở: - Ta không ngờ được trên thế gian lại có một hung thủ tàn khốc, ác độc như vậy quả thật không còn chút nhân tính nào nữa nhưng võ công của hắn ta lại quá cao siêu, cơ hồ trên đời này khó kiếm ra một người như vậy. Âu Dương Hải buột miệng nói: - Hắn là ai?
Lý Xuân Hoa ngạc nhiên nói: - Làm sao ta biết hắn là ai?
Âu Dương Hải nói:
- Hoa tỉ tỉ, chuyện này là thế nào, đệ cũng mơ hồ không hiểu nổi.
Lý Xuân Hoa hỏi:
- Huynh có cảm thấy trong đó có nhiều điều quái dị, nghi hoặc không? Vì sao hắn lại phải giết hết những người này?
Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Chẳng nhẽ đây là thù hận ư?
Nhưng những người chết này lại là ai?
Vốn Âu Dương Hải cho rằng những người chết này là người của Võ Lâm Nghĩa Vụ Cô Lâu Hung Thủ, nhưng khi trông thấy cuộc chém giết kỳ lạ này, chàng lại cảm thấy hoài nghi, người chết không hề là người của Cô Lâu Hung Thủ.
Còn người đầu lâu kia mới giống là Võ Lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ. Bởi vì kiếm của hắn là Cô Lâu Kiếm và hắn mang mặt nạ đầu lâu. Lý Xuân Hoa cũng không đoán nổi bí mật trong đó!
Nàng lắc đầu hỏi:
- Huynh có thấy Cổ Thiên Nhân Viên không? Âu Dương Hải nói:
-Không sai, người đến sau chính là Cổ Thiên Nhân Viên, nhìn biến hoá nơi mặt của ông ta khi nhìn những người chết, có thể biết Cổ Thiên Nhân Viên là người đứng phía những người chết. Từ lúc trước gặp mặt ông ta tới nay, vừa rồi mới tái kiến bóng dáng ông ta.
Lý Xuân Hoa ồ lên một tiếng hỏi:
- Huynh có thấy rõ bóng dáng của người đeo mặt nạ đầu lâu chứ? Hắn giống ai?
Âu Dương Hải ngẫm nghĩ rồi hỏi lại:
- Hắn giống ai?
Lý Xuân Hoa nói:
- Ta cảm thấy thân hình của người đeo mặt nạ đầu lâu có hơi hao hao giống sư phụ.
Âu Dương Hải biến sắc, lắc đầu nói:
- Sư phụ từ bi hiền lành, người đầu lâu tuyệt đối không phải là sư phụ cải trang.
Lý Xuân Hoa thở dai nói:
- Ta không hề ám chỉ là sư phụ, mà hình dáng người này có mấy phần giống

như sư phụ.
Âu Dương Hải nói:
- Đệ từng thấy qua một lần cuộc chém giết tàn khốc như vậy, đó là cảnh tượng Bạch Hoàng Giáo Chủ giết người của Thiết Kỵ Bang tại nghĩa địa thành Lạc Dương, màn giết chóc điên cuồng vừa rồi có mấy phần tương tự, nếu đệ đoán không sai, người mặt nạ đầu lâu có thể có quan hệ với Bạch Hoàng giáo...
Chàng vừa dứt lời, bỗng phía sau lưng có người hừ một tiếng nói: - Ngươi ngu ngốc như heo, bất cứ chuyện gì cũng chỉ dựa vào ấn tượng hay dở của mình mà luận đoán...
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa vội quay lại nhìn...
Chỉ thấy đứng tại một cái đình không xa có một bóng người vóc dáng yểu điệu, mình mặc áo lụa, nàng ôm một cây đàn cổ, uyển chuyển bước tới. Lý Xuân Hoa thấy rõ khuôn mặt của nữ nhân áo lụa, khẽ than rằng: - Nhân gian lại có người con gái xinh đẹp đến nhường này, chắc nàng ta là Lạc Phách Cầm lệnh chủ của Bạch Hoàng giáo!
Lục y nữ nhân kiều diễm như một đoá hồng mới nở, mắt sáng môi đỏ, mũi cao, răng trắng, da thịt mịn màng, vóc dáng thanh tú, thật là nhan sắc chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.
Nàng chính là Lạc Phách Cầm lệnh chủ Đông Phương Ngọc.
Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng nói:
- Đông Phương cô nương, cô chửi người nào?
Đôi mắt Đông Phương Ngọc lướt nhìn đánh giá khắp người Lý Xuân Hoa, mỉm cười nói: - Dám hỏi ngươi có phải là Thanh Đạo Minh minh chủ Lý Xuân Hoa không?
Lý Xuân Hoa cười nói:
- Ta chính là Lý Xuân Hoa, không biết ngươi có chuyện chi cần đến? Âu Dương Hải thấy Đông Phương Ngọc không ngó ngàng gì đến mình, trong lòng rất bực bội, nhưng chàng thấy Lý Xuân Hoa và nàng nói chuyện thì không dám phát tác, đành phải miễn cưỡng nuốt giận. Đông Phương Ngọc nói: - Ta có mấy chuyện muốn nói với cô nương.
Lý Xuân Hoa nói:
- Lý Xuân Hoa xin lắng nghe, Đông Phương Ngọc, ngươi nói đi! Đông Phương Ngọc nói:
- Hung hiểm trước mặt đã qua, chúng ta ngại gì mà không vào trong nói chuyện.
Nói xong, nàng quay mình đi vào trong Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải đi theo sau?
Âu Dương Hải đi vào trong, đầu tiên lướt nhìn xung quanh, xem có gì khác thường không.

Đông Phương Ngọc cười nói:
- Ngươi cứ yên tâm, nếu ta muốn hại ngươi thì nửa năm trước đã ra tay rồi, huống chi võ công của ngươi hiện nay thì ta không phải là đối thủ. Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng bèn ngồi lên một phiến đá. Đông Phương Ngọc ngồi xuống xong, chậm rãi nói: - Lý cô nương, trước tiên ta có lời xin lỗi, bởi vì ta bảo vệ không được chu đáo khiến cho lệnh tôn phải chết.
Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải, nghe vậy đều giật mình. Trên mặt Lý Xuân Hoa lộ vẻ kinh dị, hỏi: - Đông Phương cô nương, nàng nói thế là thế nào?
Đông Phương Ngọc chợt nói:
- Có phải cô nương đã biết lệnh tôn là một người trong Võ Lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ chứ?
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trong lúc này cảm thấy những chuyện mà mình không biết quá nhiều, họ chăm chú lắng nghe.
Đông Phương Ngọc ngừng lại một lúc, mắt nhìn vào mặt Lý Xuân Hoa, lại nói: - Không biết trước khi lệnh tôn chết có nói với cô nương những gì? Lý Xuân Hoa kinh thầm, nàng ta thật lợi hại, chỉ nhìn đã biết mình biết gia gia là một phần tử trong Cô Lâu Hung Thủ . Năng lực quan sát nét mặt và lời nói mà đoán ý thật là cao minh.
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Có phải ngươi muốn chúng ta tiết lộ bí mật mà chúng ta được biết. Đông Phương Ngọc hơi biến sắc, nhưng lập tức khôi phục lại ngay, nói: - Nếu ta không đem sự tình nói rõ ra trước, các ngươi nhất định sẽ cho rằng Bạch Hoàng Giáo có quan hệ với võ lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ. Mặt Âu Dương Hải đầy vẻ hoài nghi, nói: - Bạch Hoàng Giáo và Võ Lâm hung thủ không hề có dây mơ rễ má với nhau ư?
Đông Phương Ngọc trầm giọng nói:
- Các ngươi chắc cũng không thể ngờ rằng sáu mươi mấy mạng người đêm nạy bị chết dưới kiếm của người đầu lâu chính là đệ tử của Bạch Hoàng giáo!
Lý Xuân Hoa thất kinh nói:
- Những người chết là đệ tử của quí giáo ư? Âu Dương Hải nói:
- Với hàm nghĩa của mười hai chữ Thiên Hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ Cổ Lâu Hung Thủ, chẳng lẽ tổ chức này thật sự là một tổ chức vì chính nghĩa võ lâm sao?
Đông Phương Ngọc đưa mắt nhìn Âu Dương Hải nói:
- Với cái tên Thiên Hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ Cổ Lâu Hung Thủ làm cho người ta hiểu lầm là một tổ chức chính nghĩa, thực ra bản chất tổ chức đó tàn khốc thâm độc vô cùng, chúng khống chế các môn phái trong giang hồ, võ lâm môn phái nào cường thịnh sẽ gặp tai hoạ ngay?
Lý Xuân Hoa nghe xong, lúc này mới nghĩ ra một chút nguyên do bên

trong?
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Cho nên Bạch Hoàng Giáo các ngươi cảm thấy khiếp sợ Cô Lâu Hung Thủ phải không?
Đông Phương Ngọc thản nhiên nói:
- Ngươi đừng vui với tai hoạ, nếu Bạch Hoàng Giáo bị hư diệt thì Thanh Đạo Minh của các người sẽ là mục tiêu thứ hai của Cô Lâu Hung Thủ. Cô Lâu Hung Thủ chỉ ra tay chống lại những người có danh vọng lớn, bất luận là người của chính phái hay tà phái. Thanh Đạo Minh của các ngươi tự xưng là vì chính nghĩa, thế thiên hành đạo, nhưng vẫn chạy không thoát bàn tay của Cô Lâu Hung thủ đâu.
Âu Dương Hải bật cười nói:
- Thật là chuyện hoang đường.
Thình lình một giọng nói vang lên:
- Âu Dương đàn chủ, nàng ta nói không sai, lão huynh đệ cũng nghe thấy điều ấy.
Lý Xuân Hoa kêu lên:
- Phải Công Tôn Tiên sinh không?
Trong lùm cỏ ngoài mười trượng vụt đứng lên tám người, người đầu tiên là Thanh Đạo Minh phó minh chủ Truy Phong tú sĩ Công Tôn Lạp, bảy người phía sau là sa mạc thất tiễn của Thần Xạ Đường.
Âu Dương Hải mừng rỡ kêu lớn:
- Sư huynh, chúng ta xa nhau thật lâu.
Công Tôn Lạp, bước nhanh đến, nắm lấy tay của Âu Dương Hải, nói: - Sư đệ, sau khi đệ mất tích, ngu huynh ngày đêm mong nhớ, mấy tháng ngắn ngủi thế mà như năm tháng dài dằng dặc?
Sa Mạc Thất Tiễn đồng loạt đến chào Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải. Bỗng Công Tôn Lạp trông thấy tay trái trống không của Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải lập tức nháy mắt ra hiệu, Công Tôn Lạp bèn im lặng không hỏi.
Lý Xuân Hoa quay qua nói với Đông Phương Ngọc:
- Đông Phương cô nương, nếu cô nương không ngại thì cứ nói ra, chúng tôi xin lắng nghe.
Đông Phương Ngọc bỗng đứng dậy, nói:
- Chẳng qua ta muốn biết lệnh tôn trước khi mất đã nói những gì với Xuân Hoa ngươi.
Lý Xuân Hoa trầm ngâm một lát, nói:
- Những lời nói mà gia phụ đã nói trước khi mất chỉnh là chuyện riêng của tiểu nữ, ta biết ngươi muốn nói với ta nhiều bí mật, tiếc rằng thời gian để nói quá ngắn ngủi.
Đông Phương Ngọc thở dài nói:

- Ta ở đây vốn là do bổn giáo chủ sai đến, muốn hỏi xem lệnh tôn về bộ mặt thật của tổ chức Cô Lâu Hung Thủ, không ngờ đêm nay đến chậm một bước, lệnh tôn đã gặp đối phương hạ độc thủ.
Nhưng ta có một chuyện muốn nói với các ngươi, tấm ngân bài Cô Lâu Hung Thủ kia chính là tiêu chí dấu hiệu của Cô Lâu Hung Thủ, trong đó quan hệ đến rất nhiều sự việc quan trọng, Cô Lâu Hung Thủ nhất định sẽ đến lấy nó, nếu các vị cảm thấy vật này không cần lắm thì hãy tặng cho ta, không biết ý kiến các vị như thế nào?
Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi nói:
- Sau khi gia phụ mất, chẳng qua chỉ lưu lại một di vật này, ta muốn giữ nó bên người cho nên không thể tặng cho cô nương được.
Đông Phương Ngọc cười nói: - Đã như thế thì ta cáo từ đây.
Nói xong nàng đứng dậy bước đi, đi được mấy bước, nàng quay lại nói: - Lý cô nương, những lời nói chuyện của ta hôm nay đều là sự thực, kẻ thù chung của quí minh và bổn giáo chính là Cô Lâu Hung Thủ, quí minh và bổn giáo đối địch nhau chính là sở nguyện của Cô Lâu Hung Thủ, các vị hãy suy nghĩ thêm.
Nói xong, Lục y nữ nhân xinh đẹp thông minh nay, từ từ biến mất vào màn đêm.
Đông Phương Ngọc đi khỏi, Âu Dương Hải trầm giọng nói: - Minh chủ, người có tin lời của cô ta không?
Lý Xuân Hoa thở dài nói:
- Cuộc thế võ lâm hiện nay thay đổi liền liền, thật nằm ngoài sở liệu của mọi người. Bạch Hoàng Giáo tàn ác, thâm độc, mọi người đều đã sớm thấy, Thanh Đạo Minh chúng ta thành lập là để tiêu diệt Bạch Hoàng Giáo, vô luận thế nào chúng ta cũng sẽ không hợp tác với Bạch Hoàng Giáo. Nhưng chúng ta cũng phải điều tra ra võ lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ là một tổ chức thế nào. Công Tôn tiên sinh, có phải huynh đã hơi biết về Cổ Lâu Hung Thủ?
Công Tôn Lạp nói:
- Về tổ chức Cô Lâu Hung Thủ này, hai mươi mấy năm trước tại hạ đã nghe gia sư nói qua một chút? Âu Dương Hải vội nói: - Người đã nói những gì?
Công Tôn Lạp nói:
- Gia sư không hề nói Cô Lâu Hung Thủ là tổ chức gì, nhưng lại nghe sư mẫu nói: Cổ Lâu Hung Thủ là một tổ chức nhằm hạ thủ những người có danh vọng cao trong võ lâm.
Đêm nay vì nghe đến tên của Cô Lâu Hung Thủ, cho nên làm cho ta nghĩ đến lời nói chuyện của sư phụ mẫu hai mươi mấy năm trước.
Âu Dương Hải bỗng biến sắc mặt?.
Bởi vì chàng nghĩ đến một chuyên, chuyện này rất quan trọng với mối huyết

thù của song thân.
Lý Xuân Hoa nhìn Âu Dương Hải nói:
- Dù rằng Cô Lâu Hung Thủ tánh ác đa đoan như thế nào, nhưng gia phụ đã mất, mà người đã hối hận vì chuyện đã làm xưa kia cho đến lúc chết, ta nghĩ trời cao nhất định thông cảm.
Công Tôn Lạp lên tiếng nói:
- Minh chủ Lý Thiên Phát lão tiền bối qua đời như thế nào?
Âu Dương Hải than thở:
- Đã là người ai mà chẳng sai lầm, biết sai mà sửa thì tốt lành vô cùng rồi?
Chàng thở dài buồn bã, thế rồi đem sự tình vừa rồi ra thuật lại cho Công Tôn Lạp biết.
Công Tôn Lạp chợt hỏi:
- Về việc hậu sự, không biết minh chủ muốn lo liệu ra sao? Lý Xuân Hoa nói:
- Vốn ta muốn chuyển thi thể của gia phụ về quê nhà, nhưng xem ra tình thế ở đây rất khẩn cấp, cho nên ta muốn an táng là xong.
Công Tôn Lạp nói:
- nếu minh chủ, muốn vận chuyển về quê mai táng, tại hạ lập tức lo liệu ngay, tất cả mọi chuyện minh chủ bất tất phải bận tâm.
Lý Xuân Hoa đột nhiên hỏi:
- Khúc Tỉnh đàn chủ hiện giờ ở đâu? Công Tôn Lạp nói:
- Khúc Tỉnh đàn chủ đã lên đường đi Cửu Cung Sơn, chắc còn đang ở nửa đường hiện nay người của bản mình chúng ta đến Cửu Cung Sơn chỉ có Thần Xạ Đường Sa Mạc Thất Tiễn mà thôi. Nhìn cuộc thế hiện nay, sẽ khó tránh khỏi một trận đại chiến kinh thiên động địa gần núi Cửu Cung Sơn, các huynh đệ Thanh Đạo Minh chúng ta đông đảo túc trực để ứng phó với trận đại chiến này, đành phải tạm thời cư thủ tại phụ cận núi Cửu Cung Sơn, bọn tại hạ đang tìm kiếm nơi ở thì may mắn gặp được minh chủ và Âu Dương đàn chủ, bảy toà tháp cao kia địa thế rất hiểm yếu, tại hạ định lập ngay nơi đây, làm phân đà lâm thời của bản minh, không biết ý kiến của minh chủ thế nào?
Lý xuân Hoa nghe vậy gật đầu nói:
- Công Tôn tiên sinh nói rất phải, chẳng qua nơi đây vừa xảy ra cuộc tàn sát lớn, phải nên chỉnh lại.
Công Tông Lạp cười nói:
- Sau khi người đã chết, thây cốt phơi ra cùng sương gió, khó tránh khỏi thái quá thê lương, chúng ta chỉnh lý phân đà, thuận tiện mai táng người chết luôn thể, cố gắng tạo được một chuyện công đức, để cho linh hồn đệ tử của Bạch Hoàng Giáo đã chết cảm thấy nhẹ nhõm siêu thoát.
Âu Dương Hải, Lý xuân Hoa và Sa Mạc Thất Tiễn đều phá lên cười. Trong

tiếng cười sang sảng, Công Tôn Lập và Sa Mạc Thất Tiễn phóng chạy đến các ngọn tháp.
Trong sân chỉ còn lại hai người là Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, hai người trầm mặt không nói, trong lòng mỗi người đều có những ưu tư khác nhau.
Bỗng Lý Xuân Hoa thở dài nói:
- Âu Dương Hải, huynh đã cảm thấy có đầu mối gì mới về hung thủ trong vụ Thiên Kiếm Đàm không?
Âu Dương Hải ừ một tiếng nói:
- Với sự suy đoán của đệ thì không nghi ngờ gì nữa tổ chức Võ Lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ là nghi nhất. Tiếc rằng lệnh tôn mất quá sớm, không thể kịp hỏi những chuyện có liên quan đến tổ chức này.
Lý Xuân Hoa nói:
- Ta hỏi huynh một câu, nếu như phụ thân của ta là một người tham dự vào vụ Thiên Kiếm Đàm? không biết huynh có tha thứ cho ta không?
Âu Dương Hải khẽ thở dài:
- Người đã chết rồi tất cả đều như mây khói tiêu tan, Huống chi lúc Lý bá bá lâm tử người đã hối hận vô cùng. Từ đó mà nhìn, để biết năm xưa nhất định lệnh tôn có tham dự vào vụ Thiên Kiếm Đàm, bởi vì người cảm thấy hối hận, hoặc là nguyên nhân nào khác, để lộ ra hành vi phản bội lại tổ chức Cô Lâu Hung Thủ, cho nên bị giam trên tháp, đến như việc thảm tử ngày hôm nay của lệnh tôn, chắc là Cô Lâu Hung thủ giết người để diệt khẩu, không muốn bí mật của chúng bị Bạch Hoàng Giáo biết được? Âu Dương Hải suy đoán rất có lý, Lý xuân Hoa nghe vậy cũng gật đầu. Lý xuân Hoa nói: - Âu Dương Hải, với mỷ đức nhân từ rộng lượng của huynh, ta và muội muội vĩnh viễn không quên sự khoan thứ của huynh đối với phụ thân ta? Bỗng Lý Xuân Hoa ngừng lại.
Trên mặt Âu Dương Hải cũng lộ vẻ trầm ngưng mê hoặc. Chỉ nghe Lý Xuân Hoa nói: - Âu Dương Hải, huynh có nghe thấy tiếng đàn không?
Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Chính là tiếng đàn Lạc Phách Cầm của Đông Phương Ngọc.
Lý Xuân Hoa nói:
- Tiếng đàn của nàng rất khẩn trương cầu cứu.
Âu Dương Hải nói:
- Với tiếng ? Thiên Lý Truyền Ma Âm Cảm ? này chính là cầu cứu chúng ta, nhưng Đông Phương Ngọc là kẻ địch của chúng ta, Hoa tỉ tỉ, phải làm thế nào, xin người ra lệnh.
Lý Xuân Hoa là minh chủ Thanh Đạo Minh, cho nên Âu Dương Hải hỏi ý kiến của nàng.
Lý Xuân Hoa nói: - Chúng ta đi xem thử!

Âu Dương Hải đoán chính xác hướng phát ra tiếng đàn rồi, chàng cùng Lý Xuân Hoa tăng tốc chạy vụt đi.
Trong lúc chạy, tiếng đàn đã ngừng. Nhưng từ đằng xa vang lên một tiếng kêu? Và một tiếng cười ha ha điên cuồng?
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe thấy tiếng cười đấy, ai nấy đều biến sắc, gia tăng tốc độ phóng đi!
Dưới bóng cây tại một sườn núi. Đông Phương Ngọc ôm cây đàn cổ cầm nằm trên một phiến đá, dừng bước trước mặt nàng là người mặt nạ đầu lâu vô cùng tàn khốc.
Âu Dương Hải hét lên một tiếng, phi thân đến như rồng bay!
Người mặt nạ đầu lâu thấy Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đến, tiến một bước đưa tay ôm lấy thân người của Đông Phương Ngọc.
Chợt Lý Xuân Hoa quát lớn:
- Chú ý đề phòng hắn phóng độc dược.
Nguyên lúc Lý Xuân Hoa ở trên tháp nàng đã trông thấy người mặt nạ đầu lâu thảm sát sáu bảy mươi cao thủ của Bạch Hoàng Giáo, hình như đã phóng độc dược trước, nếu không thì những cao thủ, Bạch Hoàng Giáo đó đâu có thể bị chết sạch. Lúc này nàng thấy Âu Dương Hải xông tới người mặt nạ đầu lâu, chợt nhớ lại sự việc khả nghi đó.
Âu Dương Hải xông tới, trong lúc còn treo mình trên không, chàng đã rút Tử Vi Kiếm ra, múa tít thành một vòng tròn che kín thân mình, cho nên dù cho người đầu lâu đột kích thể nào cũng sẽ bị kiếm quang kiếm khí dày đặc đánh bạt đi.
Người mặt nạ đầu lâu hình như không muốn đụng Âu Dương Hải, hắn ôm lấy Đông Phương Ngọc xong lập tức quay mình bỏ đi.
Âu Dương Hải quát:
- Đừng chạy!
Kiếm quang hộ thân bỗng ngừng lại, kiếm ảnh nhất thời làm một, biến thành chiêu ?Thần long xuất vân ? một tia sáng tím bắn vọt ra.
Nhất kiếm này uy mãnh bất ngờ, lưỡi kiếm như gió cuốn đâm thẳng vào ngực.
Người mặt nạ đầu lâu trông thấy kiếm thế của chiêu này ghê gớm, thần quang trong mắt lộ ra vẻ kinh dị, hắn hừ một tiếng, vung cổ tay vỗ vào thân Tử Vi Kiếm.
Âu Dương Hải thất kinh, chàng nằm mơ cũng không ngờ người mặt nạ đầu lâu lại xuất chiêu này.
Chát một tiếng?
Cổ tay Âu Dương Hải đau đớn vô cùng, Tử Vi Kiếm trong tay bị đánh bật khỏi tay.
Chàng kinh hãi bay ra ngoài bảy trượng.

Lý Xuân Hoa hét lên một tiếng, tung mình xông lên thế chỗ Âu Dương Hải. Một ngón tay điểm ra.
Người mặt nạ đầu lâu đảo mình né tránh liên tiếp tránh khỏi ba chỉ mãnh liệt của Lý Xuân Hoa.
Người mặt nạ đầu lâu tuy không xuất thủ , nhưng thân pháp tránh né của hắn, đã lộ rõ thân thủ biến hoá kỳ ảo phi thân.
Lúc này Âu Dương Hải đã cúi người nhặt kiếm, nhanh chóng nhảy tới, nhưng chàng chưa xuất thủ đứng nguyên tại chỗ, kỳ thực chàng đã vận chuyển Vô Ảnh Chưởng vào tay trái.
Hình như người mặt nạ đầu lâu biết tất cả tình hình, hắn tránh ba chỉ của Lý Xuân Hoa xong, lạnh lùng cười nói: - Hễ người nào biết bí mật của Cô Lâu Hung Thủ thì lập tức phải chết, hai người các ngươi cũng không ngoại lệ, nhưng bây giờ ta không muốn giết các ngươi, nếu các ngươi chán sống thì đừng trách ta hạ sát thủ.
Lý Xuân Hoa đánh ra ba chiêu xong, trong lòng kinh hãi vô cùng, tay phải cuộn lại tung ra một chiêu ? Tây Lai Chú Âm ? vào ngực đối phương. Chiêu này kỳ ảo tuyệt luân, chưởng thế như điểm như đâm.
Ai ngờ khi chiêu chưởng của nàng đánh ra, người mặt nạ đầu lâu đã tránh khỏi, phương vị mà hắn tránh né, toàn là phương vị mà Lý Xuân Hoa không hề thi triển được một chiêu sát thủ nào.
Lý Xuân Hoa phẫn nộ quát lên: - Các hạ là ai vì sao không lộ mặt ra. Người mặt nạ đầu lâu nói:
- Bất thức Sư sơn chân diện mục, chi duyên thân tại thử sơn trung, ha ha....
Nói xong, người mặt nạ đâu lâu phát ra giọng cười điên cuồng như muốn nổ tung lỗ tai...
Trong tiếng cười, thân mình của hắn đột nhiên phóng đi như chớp. Âu Dương Hải hét lên một tiếng, kình lực Vô Ảnh Chưởng đã đánh vụt ra, nhưng lại không sao đánh trúng người hắn được, trong nháy mắt, người mặt nạ đầu lâu thần bí đã biến mất trong sương núi mù mịt.
Âu Dương Hải hừ một tiếng mắng:
- Xảo quyệt thật, ghê gớm thật! Không ngờ hắn đã biết ta sắp phát ra Vô Ảnh Chưởng Lực.
Lý Xuân Hoa thở dài:
- Người này rất hiểu rõ võ công của chúng ta.
Âu Dương Hải hoang mang hỏi:
- Hoa tỉ tỉ, tư cho rằng người đó là ai?
Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:
- Ta không tài nào đoán ra hắn là ai nhưng ta dám quyết định người này là người mà chúng ta quen biết.
Lúc này trong đầu Âu Dương Hải hiện lên những người mà mình đã quen

biết, nhưng chàng thuư chung vẫn không tìm ra một người nào có khả năng là người mặt nạ đầu lâu.
Âu Dương Hải thở dài:
- Chỉ có vén được mặt nạ của hắn mới có thể biết hắn là ai!...
Lý Xuân Hoa cũng cùng một cảm tính như vậy.

****

Trước một ngôi đền cũ kỷ, một người đeo mặt nạ đầu lâu chầm chậm bước tới, Trong góc miếu Đông phương Ngọc Hoa dung tơi tả ngồi vạ vật tựa lưng vào bức tường, đôi mắt như bắn ra hai mũi tên căm hờn nhìn vào cô lâu hung thủ .
Cô lâu hung thủ cất tiếng:
-Đông phương Ngọc ta sẽ trả cho ngươi ngàn vạn lần cái mà ta vừa lấy của ngươi
Đông phương ngọc căm hờn nghĩ : hắn không thể mua được trinh tiết của ta. Hừ! Đồ ác tặc khốn khiếp.
Nàng cất tiếng hỏi: - Ngươi muốn thế nào?
Người mặt nạ đầu lâu nói:
- Ta muốn truyền thụ võ công kỳ tuyệt nhất thiên hạ cho ngươi, để báo đáp trinh tiết của ngươi. Đông Phương Ngọc bỗng trở nên vô cùng yêu đuối, sầu khổ, buồn bã nói:
- Ngươi...ngươi nhẫn tâm, không lo đến ta nữa ư?
Người mặt nạ đầu lâu hừ một tiếng nói: - Ngươi muốn ta lo cho ngươi thế nào? Đông Phương Ngọc nói:
- Ngươi đã làm ô uế thân thể ta, khiến cho ta kiếp này mặt mũi nào mà gặp người khác? Huống chi giáo phái ta qui luật nghiêm khắc, nếu biết được chuyện này ta còn có thể sống được ư?
Dù rằng ngươi đã làm ô uế thân thể ta, nhưng ta không oán hận ngươi, xưa có câu gạo sống thổi cơm chín. Cho nên ta muốn đi theo ngươi vĩnh viễn.
Người mặt nạ đầu lâu lạnh lùng nói: - Ta nói thật với ngươi, hôm nay ta làm điều xấu xa đó, hoàn toàn là do ảo tưởng gây lên, nguyên ta bắt ngươi về là muốn thâu ngươi làm đệ tử, để quấy rối Bạch Hoàng Giáo, nhưng vì ta nhớ đến mối hận tình vĩnh viễn không quên kia, trông ngươi thành ra người mà ta yêu năm xưa, cho nên không ngăn được, lửa dục làm mờ lý trí.
Với tính cách của ta, giết hại một người là chuyện dễ dàng, nhưng ta quyết định không giết ngươi, mà muốn bồi thường tổn hại cho ngươi. Nói đã rõ ràng rồi ngươi muốn thế nào tuỳ ngươi lựa chọn.
Thứ nhất người tự vẫn tại đây. Nhưng ta sẽ xây cho ngươi một ngôi mộ đẹp nhất thế gian này cho ngươi.

Thứ hai....
Hắn hơi ngừng lại một chút, chợt rút từ trong người ra một cuộn giấy đặt trên bục thờ thần nói: - Đây là tinh hoa võ học các môn phái trong thiên hạ mà cả đời ta thu thập được, chỉ cần cố luyện được thì cả đời dùng không hết, xưng bá giang hồ, vẫy vùng võ lâm, hiệu quả không thể tưởng tượng được. Đặc biệt trong đó có một đoạn võ học là một loại tuyệt môn bí kíp, đoạn võ công đó chính ta cũng chưa luyện qua, uy lực như thế nào ta cũng không rõ... nhưng ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi có thể ngộ thấu được pho võ công này, trong thiên ha không còn ai là địch thủ của người nữa.
Đông Phương Ngọc nghe vậy mừng thầm, nghĩ:
- Nếu là như vậy, cuối cùng ta sẽ có một ngày có thể báo thù được mối nhục này...
Nên biết rằng Đông Phương Ngọc cố ý muốn theo hắn, chính là tồn tâm báo thù.
Thứ quí báu nhất của nữ nhân chính là trinh nữ, một khi trinh tiết bị cưỡng đoạt, mà người cưỡng đoạt trinh tiết của nàng là người mà nàng căm ghét nhất, thế thì người đó nàng vĩnh viễn căm hận.
Đông Phương Ngọc từ nhỏ đã lớn lên trong sự giáo dưỡng mà nàng thù ghét, cho nên một khi nàng bị kích động, thì sự thù ghét còn mạnh hơn bất cứ người nào.
Người mặt nạ đầu lâu lại nói:
- Với não lực cơ trí của ngươi, trong võ lâm hiện nay, phải kể người là người thứ nhất, dù Lý Xuân Hoa có tài, nhưng vẫn kém ngươi một bậc, Bắc Quốc Tiên Cơ và Bạch Hoàng Giáo Chủ vì sao không dạy ngươi trở thành một cao thủ võ công, đó là có nguyên do lớn của nó, bởi vì trí lực của ngươi quá cao, sợ rằng về sau võ nghệ của ngươi vượt hơn bọn họ, cho nên mới làm uổng đi viên ngọc quí này. Ở đây có ba hoàn thuốc, uống xong có thể giúp sức công lực để luyện công. Bây giờ ngươi chọn điều nào tuỳ ngươi, ta phải đi đây.
Nói xong, người mặt nạ đầu lâu lấy ra ba hoàn thuốc, đặt lên cuộn giấy rồi rời khỏi đại điện.
Đông Phương Ngọc nhìn lên thần đài, từng giọt lệ trong mắt nàng rơi ra, vật hắn để lại đó là cái giá cho trinh tiết của nàng. Thân thể thuần khiết của mình, lại có thể bán được ư?
Vì sao số mạng của ta lại bi thảm như vậy?
Nghĩ đến đây, nàng không nén nỗi xót xa trong lòng, bật khóc khe khẽ.
Nàng khóc một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn tượng thần phía trên. Nàng quì xuống đất lạy mấy lạy, cất giọng nói thê lương:
- Thần ơi! Những chuyện này ngài đã trông thấy, từ nay về sau Đông Phương Ngọc này phải dùng tấm lòng căm hận báo thù tất cả nam nhân trên đời này.

Ta muốn nam nhân trên thế gian này đều phải gặp số mạng thảm khốc. Đông Phương Ngọc bái lạy và thề trước tượng thần...
Bên ngoài có một người nam cười lạnh lùng, hắn nói nhỏ:
- Hai mươi năm sau, chắc ta sẽ chết rồi thì lại có một ma nữ trên thế gian, năng lực tàn hại nhân loại trên giang hồ võ lâm của ma nữ này vượt xa hẳn ta. Ha ha ha ha... Ta phải làm cho võ lâm vĩnh viễn không có lấy một phút giây yên tĩnh, một tên khốn kiếp chết rồi.
Dưới ánh mặt trời, một người đeo mặt nạ đầu lâu vụt chạy đi.... Đông Phương Ngọc từ trong đại điện từ từ bước ra...
Bỗng có một thanh niên áo xanh từ đằng xa đi tới.
Đông Phương Ngọc trông thấy thiếu niên áo xanh này, liền cảm thấy xấu hổ vô cùng.
Thiếu niên áo xanh bước tới trước mặt Đông Phương Ngọc, thần sắc trên mặt chàng vô cùng lạnh lùng nói: - Đông Phương cô nương, nàng đã thoát nguy rồi, cung hỉ, cung hỉ. Đông Phương Ngọc cảm thấy lòng đau quặn, thân nàng lảo đảo bổ nhào xuống đất.
Thiếu niên áo xanh vụt bước lên dìu lấy người nàng, lạnh lùng nói: - Cô nương đã trúng thương của người mặt nạ đầu lâu ư?
Hai hàng nước mắt của Đông Phương Ngọc chảy xuống gò má, buồn bã nói:
- Vì sao người không đến sớm?
Thiếu niên áo xanh ngạc nhiên nói:
- Vì sao ta phải đến sớm? Đông Phương cô nương, nàng biết ta và nàng là cừu địch không đội trời chung... Đông Phương Ngọc bỗng giang tay đánh vào mặt thiếu niên áo xanh hét lên: - Thế vì sao ngươi đến đây tìm ta?
Thiếu niên áo xanh đưa tay chụp lấy cổ tay của nàng, lạnh lùng nói: - Ta quyết không phải đến tìm ngươi mà là truy đuổi người mặt nạ đầu lâu.
Đông Phương Ngọc lại hỏi: - Thế vì sao ngươi lại dìu ta?
Mặt thiếu niên áo xanh ửng đỏ, hừ một tiếng buông tay lùi lại! Đông Phương Ngọc bỗng kêu lên: - Âu Dương Hải!
Tiếng kêu của nàng đầy nhưng bi thương đau khổ.
Thiêu niên áo xanh chính là Âu Dương Hải, chàng từ từ xích lại, thản nhiên nói: - Ngươi muốn nói gì?
Đông Phương Ngọc buồn bã nói:
- Ta muốn hỏi ngươi mấy câu, hy vọng ngươi trả lời đừng giấu diếm.
Âu Dương Hải nói:
- Ta nghe!
Đông Phương Ngọc nói:
- Đầu tiên ta hỏi ngươi, có phải trước sau ngươi vẫn thù hận ta phải không?
Âu Dương Hải nói:
- Như thế có gì phải hỏi.

Đông Phương Ngọc kêu lên:
- Ta cầu xin ngươi, ngươi hãy trả lời ta theo ý nghĩ từ đáy lòng.
Âu Dương Hải ngạc nhiên thầm nghĩ:
- Sao cô ta lại buồn bã bi thương như vậy? Câu hỏi cô ta kêu mình trả lời có dụng ý gì?
Âu Dương Hải thản nhiên nói:
- Đúng tự ngươi biết đấy, ngươi từng hại ta đương nhiên ta hận ngươi.
Đông Phương Ngọc nghe vậy biến sắc, nhưng nàng lại hỏi:
- Ngươi nói đến đây tìm kiếm người mặt nạ đầu lâu đó là vì ta bị hắn bắt đi hay là đơn thuần chỉ vì tìm hắn mà thôi?
Âu Dương Hải nói:
- Ta thật sự là vi tìm kiếm người mặt nạ đầu lâu mà tới.
Đông Phương Ngọc lại hỏi:
- Ta vừa ngã xuống, ngươi đến dìu ta, đó là tâm ý gì?
Âu Dương Hải ngạc nhiên, nghĩ thầm:
- Chẳng nhẽ mình dìu cô ta, cô ta không vui hay sao?
Âu Dương Hải trầm ngâm một lúc, trả lời:
- Ta cũng không biết đó là tâm ý gì, đó chỉ là một hiện tượng tự nhiên của nhân tình, giống như một đứa bé ngã bên vệ đường và người đi đường dìu nó dậy mà thôi.
Đông Phương Ngọc nghe xong, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy. Âu Dương Hải ngạc nhiên, chàng không biết vì sao mình đã làm nàng xúc động.
Âu Dương Hải kêu lên:
- Đông Phương cô nương, Đông Phương cô nương...
Đông Phương Ngọc đưa tay bưng mặt, buồn bã nói:
- Ngươi đi đi! Chúng ta là kẻ đối địch, ngươi cũng đừng quan tâm đến ta. Âu Dương Hải khẽ thở dài quay mình bước đi.
Đông Phương Ngọc giống như một người bịnh nặng mới bớt, lảo đảo đi trên con đường núi , gió núi thổi rối tung tóc nàng, thổi bay phần phật chiếc áo đơn bạc của nàng.
Nàng thật vô cùng sầu thảm, đáng thương. Tưng! Tưng! Tưng!
Ngón tay không sức lực của nàng khẽ phất lên dây đàn, tấu lên nỗi buồn thảm trong lòng nàng.
Gió núi vi vu, như chuyện trò to nhỏ, nàng thầm kêu lên:
- Đông Phương Ngọc! Người mà trong thiên hạ ngươi tự nhận là có hảo cảm, đã không hề thông cảm, tiếc thương ngươi chút nào, ngươi hãy còn ôm hi vọng gì?
Người đó sẽ không yêu ngươi, sẽ không lấy ngươi, càng không tiếc thương ngươi...
Đột nhiên Đông Phương Ngọc bật cười khanh khách. Tiếng cười của nàng

thật thê lương.
Nhưng lại phóng túng, miệt thị, khinh khỉnh biết bao. Cười xong, Đông Phương Ngọc lấy lại tinh thần. Khuôn mặt trắng bệch của nàng loé lên tia sát khí ghê người. Nàng lạnh lùng hừ một tiếng nói: - Được, để rồi thời gian đi qua xem thử!
Do một quyết định này của nàng, từ đây, một ma nữ không tiền tuyệt hậu bắt đầu được hình thành.
Đáng tiếc là, nếu Âu Dương Hải có thể cho nàng lời an ủi, hoặc có thái độ tiếc thương cho nàng, thì ma nữ này sẽ không trưởng thành.
Ở một bên hẻm núi, Âu Dương Hải chầm chậm bước đi.
Chàng vừa đi vừa nghĩ đến tình huống gặp gỡ Đông Phương Ngọc vừa rồi.
Chàng nghĩ đến ngày trước bị trúng thuật nhiếp hồn của Lạc Phách Cầm, trong mắt chàng hiện lên hình bóng tuyệt đẹp của Lục y nữ nhân trong tim bất giác xao xuyến... Bỗng Âu Dương Hải như nghĩ đến chuyện gì? Quay mình lại tới ngôi miêu cổ.
Chàng tiến vào đại điện, chợt nhiên thấy trong góc điện có những giọt máu đỏ.
Trong lòng chợt đại ngộ, Đông Phương Ngọc vì sao buồn khổ, đau thương như vậy, chàng nhất thiết đều rõ cả .
Âu Dương Hải khẽ thở dài...
Tiếp thở dài này đầy dẫy sự thông cảm và tiếc thương.
Chàng nghĩ, Đông Phương Ngọc dù khả ố như thế nào nhưng cũng không đáng chịu sự báo ứng như thế, huống chi trong đám Bạch Hoàng Giáo, chàng cảm thấy Đông Phương Ngọc là người lương thiện nhất.
Nghĩ đến đây Âu Dương Hải triển khai khinh công chạy đi.
Chàng muốn tìm Đông Phương Ngọc, khuyên nàng đi theo chính nghĩa.
Nhưng chàng chạy qua mấy ngọn núi mà vẫn không thấy bóng dáng của Đông Phương Ngọc.
Đang lúc chạy nhanh, Âu Dương Hải chợt nghe thấy rừng cây phía trước có tiếng người đi.
Chàng ngạc nhiên, rảo bước khe khẽ vọt đến.
Âu Dương Hải ẩn thân trong đám cỏ gần một cây tùng, một lát, chàng bỗng trông thấy trong rừng có một người đi ra.
Đó là một người râu dài quá ngực, khăn xanh che mặt.
Âu Dương Hải giật mình, cơ hồ muốn hiện ra bái kiến sư phụ. Nguyên người quấn khăn che mặt chính là Thanh Can Thiết Địch Quái Hiệp. Lúc Thiết Địch quái hiệp đi ra khỏi rừng cây, bỗng dừng lại khẽ quát: - Ai?
Âu Dương Hải kinh thầm, nhĩ lực của sư phụ thật là tinh nhạy, phát giác ngay là có người.
Nhưng chàng nghe một tiếng cười khẹc khẹc quái gở, từ sườn núi phía nam,

một người mặc áo đen, mồm nhọn gò má cao, toàn thân mọc lông lá xồm xoàm.
Quái nhân đó chính là Cô Thiên Nhân Viên trong võ lâm ngũ kỳ. Cô Thiên Nhân Viên vọt đến ngay trứơc mặt Thiết Địch Quái Hiệp, cười nói: - Cổ Lão huynh, đã lâu không gặp khẹc khẹc khẹc...
Lão lại cười một hồi.
Thiết Địch Quái Hiệp cười ha hả nói: - Hoá ra là lão khỉ này, lão tưởng ai chứ?
Từ khi ở cái gác chuông kia đến nay, không biết Viên huynh đã đi những đâu?
Cô Thiên Nhân Viên cười nói:
- Cổ huynh, hôm nay ta đến tìm ngươi chắc ngươi đã biết tâm ý của ta rồi đó! Thiết Địch Quái Hiệp trầm giọng nói: - Viên huynh, vì sao lại muốn hoành hành trở lại giang hồ?
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Lời nói của chúng ta đã huỷ, ta nghĩ rằng ngươi đã không thể ước thúc ta được nữa.
Thiết Địch Quái Hiệp nói:
- Viên huynh thế này nói nghe được à, ván cờ đó chính là do người khác phá giùm cho ngươi.
Âu Dương Hải nghe vậy kinh thầm, chàng nhớ lại chuyện nửa năm trước, trên nóc lầu chuông mình đã chỉ Cô Thiên Nhân Viên phá giải thế cờ. Cổ Thiên Nhân Viên cười nhạt nói: - Không sai, cờ không phải do ta phá giải, nhưng lại là do ngươi chỉ thị đồ đệ của ngươi đến phá giải thế cờ đó, thâm tâm của người là muốn được tám thanh tiểu kiếm của ta. Hề hề hề... Không ngờ tám thanh tiểu kiếm đó là chìa khoá Âm Dương... Cổ huynh, ngươi đã chỉ thị đồ đệ của ngươi đến phá thế cờ, chẳng lẽ điều này không kể đến hay sao?
Âu Dương Hải nghe vậy kinh hãi, chàng không hiểu vì sao Cổ Thiên Nhân Viên lại biết những nguyên do này?
Thiết Địch Quái Hiệp còn kinh hãi hơn Âu Dương Hải gấp nhiều lần.
Thiết Địch Quái Hiệp khẽ cười, nói:
- Chuyện này chẳng lẽ là do tên đồ đệ của ta nói cho ngươi biết? Âu Dương Hải nghe vậy rất đau lòng, vì sao sư phụ lại không tin mình. Cô Thiên Nhân Viên cười nhạt nói: - Cổ huynh xưa nay đoán việc như thần, nhưng lần này lại đoán sai rồi, hề hề. Cổ huynh, hai mươi năm trước ngươi từng ước thúc ta không ra giang hồ, chắc là người cũng có dụng tâm đó!
Thiết Địch Quái Hiệp hình như nổi giận, lạnh lùng nói:
- Viên huynh, chúng ta quen biết nhau hai mươi mấy năm chẳng lẽ huynh lại hoài nghi dụng tâm cảm hoá huynh của ta?

Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Không dám không dám. Nhưng ta lại có nhiều chuyện không được tỏ tường cho lắm.
Thiết Địch Quái Hiệp nói:
- Huynh có chuyện gì không được tỏ tường cứ nói ra đi. Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Cổ huynh, chúng ta quen nhau đã lâu, nhưng có một chuyện thuư chung ta vẫn không biết, vì sao khi ngươi hành sự vẫn luôn che mặt... Thiết Địch Quái Hiệp ngẩng đầu cười lớn nói: - Ta từ khi ra giang hồ võ lâm, thuư chung không để cho người trông thấy mặt thật, đây chính là tính tình kỳ quặc, xin Viên huynh thứ cho.
Cổ Thiên Nhân Viên nghe xong cười hề hề hai tiếng, nói:
- Cổ huynh, chắc biết ta có một số đệ tử đồng môn chứ! Mà người với sư đệ ta cũng có bái huynh đệ chi giao mà!
Thiết Địch Quái Hiệp dường như kinh dị vô cùng nói:
- Viên huynh, sư đệ của huynh là Đế Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt?
Âu Dương Hải trong bụi cây nghe vậy, trong lòng xúc động vô cùng, không ngờ phụ thân và Cổ Thiên Nhân Viên chính là sư huynh đệ cùng học một thầy.
Cổ Thiên Nhân Viên lạnh lùng nói:
- Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt chính là sư đệ của ta, từ hai mươi mấy năm trước đã bị ngươi ước thúc qui ẩn võ lâm giang hồ, mãi cho đến khi cùng sư đệ mất đi liên lạc, nhưng ngày hôm sau mười mấy năm, ta mới nghe được sư đệ và hiền phụ của hắn đã bị hại ở Thiên Kiếm Đàm mười tám năm trước.
Thiết Địch Quái Hiệp thở dài nói:
- Cái chết của phu phụ Âu Dương Kiệt huynh, lão phu cũng rất bi thương... Mười mấy năm nay, lúc nào cũng tìm kiếm chân tướng của đoạn huyết thù này.
Cổ Thiên Nhân Viên nói vẻ xúc động:
- Cổ huynh, mười mấy năm điều tra chắc ngươi đã hiểu ra chân tướng vụ huyết thù này rồi, nhưng vì sao ngươi lại không đem sự thực nói cho nam tử của Âu Dương Kiệt là Âu Dương Hải biết?
Thiết Địch Quái Hiệp lặng im rất lâu mới nói:
- Chân tướng về mối huyết thù của phu phụ Âu Dương Kiệt tuy đệ đã hơi tỏ tường nhưng không thể nói với Âu Dương Hải bây giờ, huynh biết đấy, khi Âu Dương Hải biết được chuyện này xong thì hắn sẽ không thể luyện võ công trở lên cao siêu được.
Cổ Thiên Nhân Viên lạnh lùng hừ một tiếng nói: - Người giải thích hay lắm.
Thiết Địch Quái Hiệp trầm giọng hỏi: - Viên huynh, huynh nói thế có ý gì?

Cổ Thiên Nhân Viên cười hề hề nói:
- Hôm nay ta đến là để nói rõ với ngươi lời ước của chúng ta đã huư bỏ, từ nay về sau lão phu sẽ xuất hiện trên giang hồ trở lại, điều tra cho ra chân tướng cái chết của phu phụ sư đệ của ta.
Thiết Địch Quái Hiệp giận dữ nói:
- Với thiên tính bạo tàn của ngươi, chẳng những không thể tìm ra chân tướng mối huyết thù mà ngược lại còn thảm sát nhiều người vô tội, lão phu còn ở trên đời này một ngày thì ngươi vĩnh viễn không thể xuất hiện trên võ lâm.
Cổ Thiên Nhân Viên cười nhạt nói:
- Lão phu tâm ý đã quyết, chẳng lẽ ngươi còn có thể ước thúc được ta hay sao?
Âu Dương Hải thất kinh, biết rằng hai người này đã trở mặt thành thù. Trong lúc nhất thời, chàng không nghĩ ra một cách nào để can ngăn hai người.
Thiết Địch Quái Hiệp nói:
- Viên huynh nếu ra giang hồ, thì sẽ trở thành kẻ địch của ta. Cổ Thiên Nhân Viên nói: - Ta nói đã rõ ràng rồi, xin cáo từ đây.
Nói xong, Cổ Thiên Nhân Viên quay mình định đi. Chợt nghe Thiết Địch Quái Hiệp trầm giọng quát: - Viên huynh, xin lỗi, ta phải hạ độc thủ với huynh đây.
Cổ Thiên Nhân Viên quay phắt lại, hai chưởng liên tiếp tung ra bốn lần.
Chát chát chát... liên miên như pháo nổ.
Chỉ thấy Thiết Địch Quái Hiệp và Cổ Thiên Nhân Viên, áo của hai người rung lên phần phật.
Thình lình, Thiết Địch quái hiệp di chuyển ra bốn bước, miệng thốt ? bội phục, bội phục ? Nói xong, Thiết Địch Quái Hiệp bỏ đi.
Cổ Thiên Nhân Viên vẫn còn đứng chỗ cũ, sắc mặt Cổ Thiên Nhân Viên mồ hôi nhỏ từng giọt, từ xa có thể nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề của Cổ Thiên Nhân Viên.
Âu Dương Hải thất kinh, không ngờ một chiêu vừa rồi, Cổ Thiên Nhân viên đã bị trọng thương, chàng không biết sư phụ làm thế nào mà đánh bị thương được Cổ Thiên Nhân Viên.
Mặt trời lên cao, dương quang toả chiếu.
Toà phong cốc trước mặt bắn ra một bóng đen như điện.
Trong chớp mắt, bóng đen đó đã dừng trước mặt Cổ Thiên Nhân Viên. Đó là một nữ nhân áo đen che mặt. Âu Dương Hải thấy nữ nhân này, thầm kêu lên: - Bạch Hoàng Giáo Chủ!
Chàng nghĩ Cổ Thiên Nhân Viên thân bị trong thương, đương tự vận công chữa thương làm sao có thể địch nổi Bạch Hoàng Giáo Chủ, chàng lo lắng, muốn hiện thân ra.
Trong lúc đó...

Chỉ nghe Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Không ngờ hắn lại là một tay giỏi dùng độc, may mà ta đã đề phòng, nếu không thì ta táng mạng với chất độc của hắn.
Âu Dương Hải nghe vậy kinh ngạc, mới vừa rồi sư phụ đã dùng độc đánh bị thương Cổ Thiên Nhân Viên ư?
Bạch Hoàng Giáo Chủ nói:
- Huynh đã đẩy chất độc còn lại ra khỏi chưa? Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói: - Không còn trở ngại nữa.
Bạch Hoàng Giáo Chủ nói:
- Việc không nên chậm trễ, chúng ta mau chia đường đuổi theo hắn. Nói xong, Cổ Thiên Nhân Viên và Bạch Hoàng Giáo Chủ mau chóng phóng mình rời khỏi.
Âu Dương Hải ngẩn ngơ...
Chàng không đoán được đây là chuyện gì?
Với lời nói vừa rồi của Cổ Thiên Nhân Viên và sự biểu lộ tình cảm của ông ta, ông ta đích thực xót xa cho cái chết của gia phụ gia mẫu, nhưng tại sao Cổ Thiên Nhân Viên lại cấu kết với Bạch Hoàng Giáo Chủ?
Trầm tư hồi lâu...
Âu Dương Hải khẽ thở dài:
- Người trong võ lâm giang hồ tâm địa khó lường, nếu không tận mắt thấy chuyện này chắc ta cho Cổ Thiên Nhân Viên là người tốt, quả nhiên tính ác của Cổ Thiên Nhân Viên vĩnh viễn khó cải...
Nghĩ xong ngẩng đầu lên.
Chàng chợt thấy ngay chỗ Cổ Thiên Nhân viên và sư phụ nói chuyện lúc nãy, người đeo mặt nạ đầu lâu đứng im như một bóng ma, không hề cử động. Không biết hắn xuất hiện từ lúc nào.
Nhân vật huyền bí này liên tục xuất hiện làm cho Âu Dương Hải phát sợ.
Bỗng người mặt nạ đầu lâu cười lạnh lùng...
Thân mình của hắn lướt về phía đông bắc như một làn khói!
Âu Dương Hải choàng tỉnh, ? mình phải truy tìm người mặt nạ đầu lâu này mới được ? Âu Dương Hải triển khai khinh công đuổi theo hướng đông bắc...
Chạy qua bảy tám ngọn núi vẫn không thấy bóng dáng của người mặt nạ đầu lâu đâu.
Âu Dương Hải thầm kinh dị, mình ngay khi người mang mặt nạ đầu lâu rời khỏi liền truy đuổi ngay, tại sao đuổi không kịp hắn, chẳng nhẽ khinh công của người mặt nạ đầu lâu đã đạt đến cảnh giới thần xuất quỉ nhập hay sao?
Lúc này Âu Dương Hải chạy thẳng đến một khe núi sâu, chỉ thấy núi non xung quanh cao ngất, vách núi sừng sững, hình thế rất là hiểm trở, chàng lại chạy đi một lúc nữa...

Âu Dương Hải thình lình ngừng bước, hai mắt chăm chú nhìn vào trong lùm cỏ rậm bên trái vách núi.
Chàng thấy bên cạnh lùm cỏ, có một người áo lam nằm phủ phục, bên cạnh người cách mấy thước để một ngọn roi bạch cốt, cái cán của ngọn roi khắc một hình đầu lâu.
Âu Dương Hải tung người nhảy đến...
Lật người áo lam nằm dưới đất ngửa lên, đưa tay rờ thử, người này đã ngừng thở từ lâu rồi. Xem ra đã chết từ đời nào, Âu Dương Hải nghĩ thầm: - Người chết này là ai? Cô Lâu Hung Thủ?
Chàng xem kỷ người áo lam, toàn thân không thấy một vết thương, tai mũi miệng mắt đều không có chảy máu, nếu không phải trúng binh khí quyền chưởng, thì cũng không phải bị nội lực đánh chết.
Không biết bị người ta dùng thủ pháp gì đánh chết, vứt xác vào bụi cỏ. Âu Dương Hải xem xét xong, giơ bàn chân đá hất xác bay vào bụi. Lúc này Âu Dương Hải đã cảm thấy xung quanh ẩn phục sát cơ, chàng không khỏi cảnh giác đưa mắt nhìn bốn phía.
Chàng đi qua khe núi sâu này, đến một ngọn núi mọc đầy tùng xanh, cước bộ chợt dừng lại không tiến lên nữa.
Hoá ra trên mấy cây tùng mỗi cây treo bảy xác chết, đung đưa qua lại. Âu Dương Hải bước tới ngẩng đầu nhìn kỷ xác chết, cái xác nào cũng thè lưỡi lồi mắt, hình dạng ghê rợn, dù là ban ngày nhưng Âu Dương Hải bất giác cũng rùng mình.
Đang nhìn thì Âu Dương Hải bỗng nghe phía sau có tiếng động khẽ... Chàng vừa muốn quay lại phía sau một giong nói lạnh lùng cất lên:
- Không được nhúc nhích, nếu người động đậy coi chừng độc sa của ta. Âu Dương Hải thầm đoán người này độ ngoài ba mươi mấy trượng, chàng nghĩ dù hắn công lực hơn người cũng không thể bắn độc sa ra mười trượng để hại người được.
Âu Dương Hải bất ngờ phi thân nhảy vọt lên không. Vù một tiếng, trăm ngàn hạt độc sa bắn vụt tới.
Âu Dương Hải hết hồn, hữu chưởng tung ra một luồng lực phách không đánh bật độc sa, thân mình đáp xuống đất.
Phía xa ngoài bảy trương có một người áo lam, hai tay bốc từ trong túi ra hai nắm độc sa, nắm độc đầu tiên, vì kình lực xuất ra không đủ, cho nên bay di bảy trượng đã yếu, bị chưởng phong Âu dương Hải đánh tung tứ phía.
Âu Dương Hải mỉm cười, cất bước đi thẳng tới người áo lam.
Người áo lam dường như kinh hoảng vô cùng, lập tức lùi lại mấy bước, quát lớn: - Ngươi còn bước thêm bước nữa thì hãy nếm thứ Thất Bộ truy hồn của ta xem thử mùi vị thế nào?
Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Độc sa của các hạ tuy lợi hại, nhưng không thể bắn ra ngoài bảy trượng , các hạ sợ hãi lùi lại như vậy, khoảng cách giữa chúng ta luôn luôn giữ bảy trượng không thay đổi.
Người áo lam hoảng sợ hỏi: - Ngươi là ai?
Âu Dương Hải nói:
- Ta họ Âu tên Dương Hải.
Vừa nói Âu Dương Hải lao tới trước mặt người áo lam nhanh như cắt.
Người áo lam vung tay phải, muốn bắn độc sa ra!
Âu Dương Hải cười nhạt, một chiêu Huy Trần Thanh Đàm quét vào cánh tay phải của người áo lam.
Người áo lam thân thủ chẳng phải xoàng trong nháy mắt đã lùi lại ba bước tránh khỏi đòn đánh của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải hơi ngạc nhiên, sấn thẳng đến, bất thình lình đá ra bốn cước phóng ra ba chưởng.
Bảy chiêu này nhanh nhẹn tuyệt luân.
Bình bình.. người áo lam bị trúng đòn ngã lăn xuống đất không kêu được tiếng nào.
Âu Dương Hải đứng ngẩn người, chàng đưa tay sờ mũi má người áo lam, nhưng hắn đã tắt thở chết rồi.
Chàng cứ cho rằng người áo lam có thể tránh khỏi bảy chiêu này, ai ngờ hắn không chống nổi một chiêu.
Âu Dương Hải vốn muốn bắt người áo lam để thẩm vấn hắn mấy câu, bây giờ trông thấy người này đã chết, bất giác thở dài, cất bước đi vào rừng tùng...
Ngọn núi này không cao lắm, nhưng tùng xanh rậm rạp, cành lá che rợp trời, đi sâu vào trong rừng không thấy một chút ánh sáng mặt trời trên mặt đất cỏ mọc um tùm.
Đi hồi lâu mới tới đỉnh núi, chợt thấy ánh mặt trời chói lọi, hoá ra ở trên đỉnh núi trọc lốc, cỏ cây lại không mọc, bên đỉnh núi là một cái cốc nghiêng xuống dưới mà ở đó lại là rừng cây âm u.
Đi sâu vào cốc đạo trăm trượng cảnh vật lại thay đổi, chỉ thấy khắp nơi đều là màu xanh, hoa cỏ rườm rà, hai vách núi cao kẹp lấy u cốc.
Ở tận đầu u cốc, một phiến đá to chắn đường.
Sau phiến đá là một vách núi nh»n thín như gương, Âu Dương Hải nhảy lên phiến đá trông thấy giữa vách đá hiện ra một sơn động, Âu Dương Hải nghĩ ngợi một lúc rồi tung mình nhảy vào sơn động.
Âu Dương Hải từ khi xuống Thiếu Lâm Tự, trải qua không ít những sự việc hiểm nguy và cũng có thêm nhiều kinh nghiệm, chàng biết rằng trong ngọn núi sâu này có rất nhiều thạch động tự nhiên, sâu đến mấy trăm dặm, thường xuyên qua bụng núi, cho nên chàng thử đi một đoạn rồi dần dần tăng tốc độ,

ước đi chừng hai dặm thì bỗng thấy trước mặt hiện ra ánh sáng thiên nhiên. Quả nhiên thạch động này xuyên qua bụng núi, thông đến một sơn cốc khác. Trong lòng mừng rỡ, chân bước nhanh hơn, bỗng Âu dương Hải nghe tiếng nước chảy ầm ầm...

Âu Dương Hải vụt nhớ lại những người chết mình gặp trên đường, không khỏi đề phòng, chàng đứng nguyên một chỗ, vận nội công hit thở ? Phản Phác Qui Chân ?

Sắc mặt Âu Dương Hải chợt biến...

Chàng nghe thấy ba bốn trượng ngoài động có một thác nước, trước thác nước ấy có rất nhiều võ lâm cao thủ võ công rất cao.

Sự phán đoán này, Âu Dương Hải không tin chắc lắm, nhưng cũng không khỏi hoang mang...

Thế là chàng khe khẽ nhích ra cửa động...

Thân người vừa đến của động, ánh mắt liền trông thấy...

Âu Dương Hải thầm kêu lên:

- Nguy thật!

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 16
TỤ HỘI

Chỗ Âu Dương Hải đứng ngay miệng hang là một phiến đá, cách mặt đất cao chừng sáu bảy trượng, bên ngoài miệng hang là một sơn cốc.
Trong sơn cốc hoa cỏ xanh tươi, xéo chỗ Âu Dương Hải đứng là một vực núi treo trên đỉnh bờ vực cao mấy mươi trượng có một thác nước chảy tuôn xuống.
Trên bãi cỏ trước mặt thác nước, có hơn bốn mươi người áo lam, trên người họ đều mang binh khí đứng im phăng phắc.
Âu Dương Hải thấy vậy kinh thầm, chàng biết những người áo lam này nhất định là người của tổ chức Thiên Hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ, có thể họ muốn hội kiến người mang mặt nạ đầu lâu.
Bất chợt...
Âu Dương Hải nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ, phát ra từ trong cái hang mà mình đang đứng.
Chàng giật mình, ngầm vận toàn thân chân khí thủ thế chờ đợi. Từ từ, bóng người phía sau đã đến sau lưng hai mươi trượng. Âu Dương Hải lúc này khẩn trương vô cùng, nếu mình quay người lại đánh mà không đánh trúng kẻ địch, hoặc là phát ra bất cứ tiếng động nào, bị những người trước mặt nghe thấy được, thì việc nhìn trộm sẽ bị bại lộ. Âu Dương Hải tính toán rất nhanh, nếu chỉ đánh một cái giết chết đối phương, không phát ra bất cứ tiếng động nào là hay nhất, chàng nhớ đến "Vô Ảnh Chưởng" cực kỳ lợi hại.
Thế là chàng đã vận Vô Ảnh Chưởng Lực, ngưng tụ vào tay trái. Nhanh như điện chớp...
Chàng xoay người vung tay trái...
Ánh mắt chàng vừa liếc thấy người phía sau là một nữ nhân.
Chàng muốn thu hồi lực đạo nhưng đã không kịp. Vô Ảnh chưởng lực rời khỏi tay...
Âu Dương Hải hết hồn, bởi vì chàng đoán nữ nhân này có thể là Lý Xuân Hoa, hoặc là người mà mình quen biết, vì hình dáng đó rất quen thuộc. Âu Dương Hải cơ hồ muốn kêu to lên!
Trong nháy mắt!
Người kia ngã xuống không kêu một tiếng nào. Âu Dương Hải bổ nhanh tới...
Vừa nhìn thấy...

Nước mắt của Âu Dương Hải đã trào ra... Nữ nhân này là Đông Phương Ngọc.
Chỉ thấy đôi mắt nàng mở nhìn Âu Dương Hải, khóe miệng chảy máu tươi, khuôn mặt trắng bệch không một chút huyết sắc.
Âu Dương Hải cúi người xuống vận chân khí nắm lấy bàn tay giá lạnh của nàng.
Đông Phương Ngọc nhìn thấy Âu Dương Hải, đôi mắt nàng lộ vẻ cực kỳ ai oán, thê lương, trong miệng thốt ra giọng nói yếu ớt: - Ngươi... ngươi thật sự căm ghét ta thế này sao?
Âu Dương Hải vội nói:
- Ta... ta... không biết là ngươi...
Đông Phương cô nương, Đông Phương cô nương... cô... cô...
Đông Phương Ngọc thốt lên mấy câu xong, mắt nhắm nghiền, hôn mê đi. Âu Dương Hải trong lòng đau đớn bi thương vô cùng, vì sao mình lại lỗ mãng như vậy. Chàng đưa tay chẩn đoán mạch và hơi thở của nàng. Mạch và hơi thở đều yếu, cách cái chết không còn xa nữa.
Âu Dương Hải lại rơi nước mắt...
Chàng đối với Đông Phương Ngọc không có chút tình nghĩa nào, nhưng giờ này lại không có ý muốn sát hại nàng, ngược lại còn thông cảm với nàng, nhưng nàng lại vô duyên vô cớ chết đi dưới Vô Ảnh Chưởng của chàng. Điều đó làm cho Âu Dương Hải tự cảm thấy bi thương vô cùng. Bỗng trong hang động lại xuất hiện một nữ nhân, nữ nhân này chính là Lý Xuân Hoa. Nàng vừa nhận ra Âu Dương Hải liền xông tới, kêu lên khe khẽ: - Âu Dương Hải...
Nàng bỗng thấy Đông Phương Ngọc nằm dưới đất, và khuôn mặt đau khổ của Âu Dương Hải, nàng đã hơi hiểu là chuyện gì.
Âu Dương Hải ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói: - Hoa tỉ tỉ, đệ... giết lầm cô ấy!
Lý Xuân Hoa ngạc nhiên, thở dài: - Còn có thể cứu được không?
Nói xong, nàng cúi xuống bắt mạch cho Đông Phương Ngọc. Lúc này, toàn thân Đông Phương Ngọc đã dần dần băng lạnh. Lý Xuân Hoa nói: - Cô ta không thể cứu được nữa.
Âu Dương Hải kêu lên:
- Hoa tỉ tỉ, ta phải làm thế nào đây! Lý Xuân Hoa hơi ngạc nhiên, nói: - Cô ta... và huynh...
ö của Lý Xuân Hoa là muốn nói, cô ta và huynh không hề có cảm tình riêng tư, mà còn đứng ở thế đối địch, dù huynh không có bụng dạ giết cô ta nhưng đã giết rồi thì có hề gì?
Âu Dương Hải nói:
- Tỉ tỉ, đệ không có ý muốn giết nàng! Hơn nữa nàng gặp phải thảm cảnh...
Lý Xuân Hoa nói:

- Tuy huynh không giết người ta, nhưng bây giờ người ta đã táng mạng dưới tay huynh, sự sơ xuất vô ý, cô ấy chết đi cũng sẽ không oán hờn huynh. Đông Phương Ngọc ở Bạch Hoàng Giáo tuy không phải là cầm đầu, nhưng cô ta mấy năm nay ở trong Bạch Hoàng Giáo đã gây ra nhiều vụ giết chóc, dùng tiếng đàn Lạc Phách Cầm hại rất nhiều cao thủ võ lâm giang hồ.
Âu Dương Hải nói:
- Tôi thống hận sự lỗ mãng này của tôi, nếu như chị lại đến trước chứ không phải cô ấy thì tôi biết phải làm sao!
Lý Xuân Hoa nghe vậy giật mình, nghĩ:
- Vừa rồi mình ở bên u cốc kia trông thấy Đông Phương Ngọc tiến nhập vào trong hang động, thế là đi theo sau, nếu như mình không phát giác Đông Phương Ngọc mà đi vào hang động trước thì... tình huống này thật không thể tưởng tượng nổi...
Lý Xuân Hoa nghĩ xong bèn hỏi:
- Bên ngoài động có sự vật gì mà để cho huynh gây ra sự việc này? Âu Dương Hải chợt quì xuống bên người Đông Phương Ngọc, lẩm bẩm cầu nguyện: - Đông Phương cô nương, cô an tâm mà ra đi! Tôi đã lỡ tay làm hại cô, nhưng tôi thề sẽ báo thù mối nhục cho cô, giết chết người đầu lâu cho cô.
Âu Dương Hải cầu khấn xong, trong lòng chàng hơi an định, tuy nhiên trong nội tâm của chàng rất xấu hổ, nhưng không còn bi thương như hồi nãy.
Tiếc thay Đông Phương Ngọc lúc này đã hôn mê rồi, không nghe thấy lời cầu khẩn của chàng.
Lý Xuân Hoa khẽ nắm lấy cổ tay của Âu Dương Hải, nói nhỏ: - Chúng ta đi thôi!
Âu Dương Hải theo Lý Xuân Hoa đi ra cửa hang...
Âu Dương Hải liếc mắt nhìn ra sơn cốc, ngoài sơn cốc đã có sự biến động lớn.
Bốn mươi mấy người áo lam đã đi khỏi từ lúc nào.
Thay vào đó là bảy người đầu lâu mặc áo xám, trắng, lam, vàng, bảy người này cao thấp béo gầy không như nhau, trên mặt họ là cái mặt nạ đầu lâu hung tợn, nhìn quần áo của họ, Âu Dương Hải thấy trong bảy người này không có người đầu lâu gian ác xảo quyệt mà mình đã từng gặp qua mấy lần.
Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải vừa nhìn thấy, lập tức cảm thấy bảy người đầu lâu này có trình độ võ công rất cao thâm, mà nhất định danh vọng của họ trên võ lâm giang hồ cũng thật rực rỡ.
Lý Xuân Hoa bất chợt trông thấy bảy người đầu lâu này, có một người giống như hòa thượng, nhìn kỷ lần nữa, một người mặc áo màu vàng, lại giống như một vị đạo sĩ.
Lý Xuân Hoa kinh thầm.
Chẳng lẽ trong bảy người đầu lâu này cũng có nhân vật của chín đại môn

phái Trung Nguyên hay sao? Âu Dương Hải kề tai nàng nói nhỏ: - Bảy người này không có ai tôi quen biết, không biết chị có biết họ không?
Lý Xuân Hoa lắc đầu, nói nhỏ:
- Xem ra bảy người này võ công rất cao, chúng ta chỉ nên ngầm quan sát, tuyệt đối không được hiện thân ra, mãnh hổ nan địch quần hồ.
Âu Dương Hải cũng biết hai người bên mình một khi bị đối phương phát hiện, họ nhất định giết để diệt khẩu. Với sức của hai người cũng không dám tin có thể chống nổi bảy người đầu lâu này.
Âu Dương Hải nói:
- Bảy người này chắc đang chờ đợi thủ lãnh của họ, nếu tôi đoán không lầm, thủ lãnh của võ lâm nghĩa vụ Hung Thủ nhất định là người đã xuất hiện ở ngôi tháp cao chém giết người của Bạch Hoàng Giáo.
Lý Xuân Hoa nói:
- Không sai, thủ lãnh của họ chính là người đó. Âu Dương Hải nói:
- Tôi đã từng truy đuổi người đó, nghĩ rằng hắn đã đến đây lâu rồi, không biết tại sao lại chậm trễ chưa xuất hiện...
Chưa nói xong, trong hẻm núi bỗng vang lên một giọng nói rin rít: - Cô Lâu Thiên Tôn giá lâm.
Giọng nói này rin rít chói tai, làm người nghe muốn sởn gai ốc.
Thanh âm chấm dứt đã lâu, nhưng trong hẻm núi vẫn không có nhân vật nào khác xuất hiện.
Nhưng bảy người đầu lâu nọ bỗng cúi mình hướng tới thác nước thi lễ, nói: - Nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ Truyền Sứ, bái kiến Cô Lâu Thiên Tôn. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa ai nấy đều cau mày, nghĩ: - Cô Lâu Thiên Tôn ở đâu vậy?
Chẳng lẽ là ở bên trong thác nước kia?
Hai người kinh nghiệm từng trải, biết rằng phía sau những thác nước thường hay có hang động.
Quả nhiên sau thác nước vang lên một giọng nói rành rọt, nói:
- Cô Lâu Truyền Sứ miễn lễ, xin các ngươi hãy đưa truyền sứ lệnh bài ra.
Bảy người đầu lâu nghe nói, đồng loạt giơ tay trái lên, cổ tay mỗi người đều có một sợi dây xích buộc ngân bài, giống y như tấm ngân bài Âu Dương Hải cất trong người, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lấp loáng. Sau thác nước lại vang lên giọng nói: - Mười hai Cô Lâu Truyền Sứ, từ khi tạm biệt ở Thiên Kiếm Đàm mười tám năm trước tới nay lại được tụ hội, bản Thiên Tôn cảm vui lòng, điều làm ta cảm thấy đáng tiếc là ngày hôm nay sau mười tám năm, mười hai vị lại trở thành bảy vị, trong đó từ Uy Chấn Bát Hoang Lý Thiên Phát bội phản tổ chức chúng ta ra, hãy còn ba vị truyền sứ ngoài quan ngoại còn chưa tới...
Thình lình...

Trong rừng cây ở hẻm núi vang lên một giọng nói:
- Khải bẩm Cô Lâu Thiên Tôn, ba vị Cô Lâu Truyền Sứ ở quan ngoại đã tới...
Tiếp đó, một người đầu lâu lảo đảo từ trong rừng tùng đi ra.
Người đầu lâu này áo quần rách nát, toàn thân đầy máu, lảo đảo đi tới. Bỗng nhiên ngã nhoài xuống trước thác nước, run rẩy nói: - Ba vị Cô Lâu Truyền Sứ quan ngoại đã bị Bạch Hoàng Giáo Chủ và Cổ Thiên Nhân Viên sát hại.
Chữ "hại" vừa thốt lên, người đầu lâu này đã gục xuống không nhúc nhích, rõ ràng người đầu lâu này đã bị trọng thương mà chết.
Biến cố bất ngờ này hình như làm cho mọi người rất kinh ngạc, bất ngờ mãi mãi vẫn không lên tiếng.
Một lúc lâu sau, Cô Lâu Thiên Tôn sau thác nước thở dài một tiếng, nói: - Thật không ngờ Bạch Hoàng Giáo đã tiên hạ thủ vi cường, đây chính là chỗ thất sách của tổ chức chúng ta, bản Thiên Tôn phải chịu trách nhiệm này, ôi...
Một tiếng thở dài thê lương từ sau thác nước vọng ra.
Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đều cảm thấy kinh dị vô cùng, tiếng thở dài này rất quen thuộc, hai người đưa mắt nhìn nhau, lại nghe Cô Lâu Thiên Tôn hừ một tiếng nói: - Thiên hạ giang hồ Võ Lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ chính là tổ chức đề cao chính nghĩa võ lâm, chúng ta một khi bị tiêu diệt thì giang hồ võ lâm còn có chính nghĩa nào tồn tại được.
Bản Thiên Tôn gửi thư mời các chư vị, là muốn chỉnh đốn lại nghĩa quân võ lâm, tiêu diệt Bạch Hoàng Giáo là vì đạo nghĩa võ lâm mà trừ hại, bảo vệ cơ nghiệp bao đời của chúng ta, không biết ý kiến các vị như thế nào? Bảy người Cô Lâu Truyền Sứ nghe xong không nói một tiếng.
Cô Lâu Thiên Tôn sau thác nước lại nói:
- Ta nhớ lại bản Thiên Tôn mười tám năm trước cùng với các vị đã có lời ước hẹn là sau vụ Thiên Kiếm Đàm đường ai nấy đi, không được tụ họp, nhưng hôm nay phá lệ, cùng mời mọi người, chính là sự bất đồng của thời cuộc, các vị có biết rằng vợ chồng Âu Dương Kiệt mười tám năm trước chết ở Thiên Kiếm Đàm có đứa con trai đã trưởng thành, bây giờ chính là Huyền võ đàn chủ của Thanh Đạo Minh, hắn ôm đầy mối thù hận, muốn trả nợ máu mười tám năm trước. Đương nhiên, với danh vọng võ công của chư vị, không sợ một đứa hậu sinh trả thù, nhưng bản Thiên Tôn nói cho các vị, con của Âu Dương Kiệt võ công hiện nay không thua bất cứ vị nào, nếu thêm thời gian nữa, người này nhất định là mối lo lớn của chúng ta. Bỗng trong bảy người đầu lâu có một người áo xám nói: - Âu Dương Hải người này đã từng đại náo Thiếu Lâm tự, Thiếu Lâm Tâm Thiền Đường tam lão lại bị thương dưới tay hắn, võ công thật không phải tầm thường.
Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Thiếu Lâm Truyền Sứ nói không sai, võ công gã tiểu tử đó thâm hậu đến không ngờ, mấy ngày gần đây hắn xông lên Thiên Kiếm Đàm mà lại có thể chạy trốn thoát khỏi tay Dao Trì Ma Nữ, xin hỏi các chư vị, có người nào dám tự tin thoát khỏi tay Dao Trì Ma Nữ hay không?
Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh.
Cô Lâu Thiên Tôn gọi người áo xám là Thiếu Lâm Truyền Sứ, thế thì người đó tất phải là người của phái Thiếu Lâm rồi, nghe giọng nói đó rất là già nua, chẳng lẽ người đó là một người trong thất lão của Thiếu Lâm Tâm Thiền Đường? Điều làm người ta kinh ngạc là một vị lão tăng Thiếu Lâm tâm lặng như nước, võ công danh vọng cực cao mà cũng gia nhập vào tổ chức này.
Lập tức Âu Dương Hải cảm thấy sự việc này rất là nghiêm trọng. Còn điều làm cho Lý Xuân Hoa kinh ngạc là người đàn bà điên ở Thiên Kiếm Đàm lại là Dao Trì Ma Nữ mấy mươi năm về trước, nghe đồn rằng người đàn bà này đã từ trần, không ngờ bà ta lại là sư phụ của mẫu thân Âu Dương Hải!
Cô Lâu Thiên Tôn lại nói:
- Với tình hình như trên, bổn nhân muốn chư vị lại làm Cô Lâu Truyền Sứ chính là muốn hoàn thành việc mười tám năm trước chưa xong, bởi vì mọi người đều không ngờ Âu Dương Kiệt lại còn hậu nhân ở trên đời.
Một người áo trắng trong bảy người đầu lâu lạnh lùng hỏi:
- Xin hỏi Thiên Tôn, con trai của Âu Dương Kiệt có phải học nghệ ở Thiếu Lâm?
Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Không sai, Tuyết Sơn Truyền Sứ hỏi điều này làm gì?
Âu Dương Hải biết ngay người áo trắng này nhất định là người của phái Tuyết Sơn.
Tuyết Sơn Truyền Sứ nói:
- Ta có một điểm nghi vấn, có phải Thiếu Lâm Truyền Sứ cũng biết Âu Dương Hải chính là con của Âu Dương Kiệt?
Chợt nghe Thiếu Lâm Truyền Sứ nói:
- Tuyết Sơn Truyền Sứ không nên nghi ngờ, Thiếu Lâm phái nếu biết hắn là con của Âu Dương Kiệt thì đã giết quách hắn từ lâu rồi.
Cô Lâu Thiên Tôn sau thác nước nói tiếp:
- Chắc là Thiếu Lâm Truyền Sứ không dưỡng hổ di hoạn đâu. Một người đầu lâu áo vàng nói lớn:
- Cô Lâu Thiên Tôn, nhớ lại lúc mười tám năm trước chúng ta liên hợp tiêu diệt vợ chồng Âu Dương Kiệt, ngài chính là lấy cương vị chủ nhân chiêu tập chúng tôi, có thể nói là những người chúng ta nếu rời bỏ mặt nạ thì ai cũng không biết là ai? Thân phận của chúng ta chỉ dựa vào dấu hiệu của một tấm ngân bài...

Cô Lâu Thiên Tôn sau thác nước hỏi: - Võ Đang Truyền Sứ, ý của ngài là gì? Âu Dương Hải thầm ngạc nhiên:
- Không ngờ phái võ Đang cũng có phần, xem ra những người giết hại song thân của mình bao gồm người của các đại môn phái trong thiên hạ, hèn nào sư phụ đã nói mối thù của ta rất phức tạp, dính dáng đến người trong toàn giang hồ võ lâm, khiến cho lão nhân gia không dám chỉ ra. Võ Đang Cô Lâu Truyền Sứ nói: - ö của ta là chúng ta nên nhìn thấy mặt thật của nhau.
Cô Lâu Thiên Tôn sau thác nước nói:
- Với địa vị danh vọng của Võ Đang Truyền Sứ, chẳng lẽ ngài cam nguyện để cho mọi người trong giang hồ biết ngài tham dự vào tổ chức Cô Lâu Hung Thủ hay sao?
Võ Đang Truyền Sứ nói:
- Tổ chức Cô Lâu Hung Thủ vì chính nghĩa mà phấn đấu, sao lại sợ người khác biết?
Bỗng Cô Lâu Hung Thủ sau thác nước trầm giọng nói:
- Võ Đang Truyền Sứ, ta cảm thấy sự ức đoán của mình không lầm, các hạ không phải là Võ Đang Truyền Sứ của mười tám năm trước, các hạ nhận lệnh của người nào đến đây hội ước?
Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đều thầm kinh hãi, không ngờ Cô Lâu Thiên Tôn lợi hại như vậy, hắn ở sau thác nước mà nhận ngay ra Võ Đang Truyền Sứ không phải là Cô Lâu sứ giả mười tám năm trước. Võ Đang Truyền Sứ nghe vậy cười ha hả nói: - Ta vốn hoài nghi gia sư vì sao chịu để cho tôn giá sai khiến, hôm nay xem ra quả nhiên Cô Lâu Thiên Tôn thật có năng lực bá vương anh hùng một đời, bội phục, bội phục.
Gia sư bởi vì tọa quan ba mươi năm, đến nay hãy còn mười hai năm nữa mới có thể xuất quan, cho nên lão nhân gia đem thân phận Cô Lâu Truyền Sứ này giao phó cho ta, không biết ý của Cô Lâu Thiên Tôn thế nào?
Võ Đang Truyền Sứ vừa nói ra, sáu người Cô Lâu sứ giả kia đều biến sắc, mười hai con mắt sắc bén xoáy thẳng vào người Võ Đang Truyền Sứ.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều cảm thấy vị Võ Đang Truyền Sứ này đang tìm phiền phức, có thể là...
Chưa nghĩ xong, chợt nghe Cô Lâu Thiên Tôn sau thác nước nói: - Võ Đang Cô Lâu Truyền Sứ mười tám năm trước, dù là đang tọa quan nhưng hễ nhận được thư của ta cũng phải tự động xuất quan, đến bây giờ, Võ Đang Truyền Sứ đã phá hoại lời ước năm xưa, lại còn đem sứ mệnh Cô Lâu Truyền Sứ giao phó cho đệ tử, càng là phá hoại lời ước, quy luật của Cô Lâu Hung Thủ, ngươi đã biết rồi chứ?
Võ Đang Cô Lâu Truyền Sứ cười nhạt, nói:
- Chuyện gia sư giao phó sứ mệnh Cô Lâu Truyền Sứ và những chuyện có liên quan trong đó, đương nhiên ta chưa từng hay, không biết quy luật của

Cô Lâu Hung Thủ như thế nào?
Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Ngươi lộ mặt thật của ngươi trước đi, sau đó để cho các thủ vị truyền sứ phán xử.
Võ Đang Truyền Sứ lạnh lùng nói:
- Cô Lâu Truyền Sứ có quyền lợi che đi mặt thật của mình, vì sao chỉ một mình ta lộ mặt thật ra?
Bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh lùng từ sau thác nước vang lên...
Hai bóng người từ sau phía làn nước phóng vụt ra nhanh như chớp. Trên mặt hai người này đều che mặt nạ đầu lâu, một người mặc áo đen, thân hình nhỏ thó, một người mặc áo gai trắng, cao gầy lêu đêu.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy người đầu lâu áo đen, lập tức cảm thấy thân hình người này rất quen thuộc.
Âu Dương Hải nói nhỏ:
- Ta nghĩ ra rồi, người áo đen là Tàn Kim Độc Chưởng Dương Đống Thần.
Lý Xuân Hoa cũng đã thấy trên ngón tay trái của người áo đen có một chiếc nhẫn vàng lấp lánh, quả nhiên đó là Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần, lão ma đầu lại đã gia nhập vào hàng ngũ Cô Lâu Hung Thủ rồi, từ đó có thể tưởng tượng được thế lực của tổ chức này to lớn, kỳ bí như thế nào...
Âu Dương Hải biết Dương Đống Thần và người áo trắng cao lêu nghều kia không phải là Cô Lâu Thiên Tôn mà là hai sứ giả theo hầu bên cạnh Cô Lâu Thiên Tôn mà thôi.
Quả nhiên sau thác nước lại vang lên một giọng nói:
- Võ Đang Truyền Sứ, nếu ngươi không tự lộ mặt ra thì đừng trách ta hạ lệnh bắt ngươi đó.
Võ Đang Truyền Sứ vẫn không sợ hãi chút nào, lạnh lùng nói: - Xem ra hai vị này chính là Cô Lâu Pháp Sứ rồi.
Dương Đống Thần cười nói:
- Các hạ thật to gan, dám đến đây lén dọ thám bí mật của tổ chức Cô Lâu Hung Thủ! Ngươi là ai? Mau nói ra đi.
Đôi mắt Võ Đang Truyền Sứ lộ ra một tia hàn quang, nói:
- Ta là Cô Lâu sứ giả, chẳng lẽ các ngươi dám hạ độc thủ Cô Lâu sứ giả hay sao?
Người mặc áo trắng quát lên chói tai:
- Hễ người nào dám phản bội tổ chức Cô Lâu Hung Thủ thì giết ngay khỏi suy nghĩ. Dù ngươi đại biểu cho Võ Đang sứ giả đến đây tụ hội, nhưng đã phá hủy hiệp định của tổ chức Cô Lâu Hung Thủ, ngươi còn không giở mặt nạ ra thì chúng ta phải chấp pháp đây.
Võ Đang sứ giả khẽ cười nói:
- Hay, hay lắm, các ngươi đừng động thủ, ta giở mặt nạ ra là được. Vừa nói

xong, Võ Đang sứ giả như cơn gió cuốn, vụt một cái, bay dạt ra năm sáu trượng.
Lúc này Lý Xuân Hoa khẽ ý lên một tiếng, nói: - Ông ta giống như Công Tôn Lạp tiên sinh! Âu Dương Hải vội nói: - Vậy thì chúng ta xuất hiện đi.
Lúc này Dương Đống Thần và người áo gai trắng từ hai phía tả hữu xông tới.
Võ Đang sứ giả hét to một tiếng, hữu chưởng rít gió vù vù bay tới Dương Đống Thần, xoay mạnh người một cái, bay dạt ra ba trượng.
Chỉ thấy bóng trắng nháng lên, người áo gai trắng đã phi thân lên như một tia chớp bay thẳng qua đầu của Võ Đang Truyền Sứ, lắc người một cái chặn lấy đường quát lên: - Ngươi còn muốn chạy ư?
Nói xong, một chưởng mãnh liệt phóng tới.
Thân người của Võ Đang Truyền Sứ xoay nửa vòng, công lực vận vào tả chưởng, đợi khi bàn tay của người áo trắng tới gần, tay trái bèn phóng ra một luồng kình như sấm chớp, quát to một tiếng, tiếp chạm đối phương một chưởng.
Chát! Một tiếng đinh tai!
Võ Đang Truyền Sứ lùi lại bốn năm bước mới đứng vững lại được. Lý Xuân Hoa đứng trong hang thấy vậy thất kinh, nói: - Võ công người áo trắng thật cao, chúng ta ra nào...
Ngay lúc đó...
Dương Đống Thần đã hét to một tiếng xông tới, tay phải vung lên một chiêu "Thủ Hung Tì Bà" nhắm đánh ngay ngực Võ Đang Truyền Sứ, vì Dương Đống Thần là một cao thủ cực lợi hại nên chỉ một cái vung tay, một đạo cuồng phong đã cuốn lên ghê gớm.
Một tiếng cười the thé...
Người áo trắng đã xông tới sau lưng Võ Đang Truyền Sứ, năm ngón tay như vuốt chim ưng chộp ra!
Bỗng nghe một tiếng kêu:
- Công Tôn tiên sinh, huynh lùi mau vào trong hang...
Lý Xuân Hoa đã từ trên cao nhảy xuống, tới ngay sau lưng người áo trắng.
Người áo trắng thật là lợi hại, hắn đã sớm phát hiện ra Lý Xuân Hoa xông tới, thế tay phải chộp vào Võ Đang Truyền Sứ không đổi, hừ một tiếng, tay trái đánh ngược một chưởng lại!
Võ Đang Truyền Sứ nghe thấy tiếng kêu, khẽ cười ha ha một tiếng, người chợt co rụt lại né tránh, cách né tránh rất xảo diệu, tránh khỏi một chưởng của Dương Đống Thần và hữu trảo của người mặc áo trắng, lúc đó chưởng kình của Dương Đống Thần lại bay thẳng đến người áo trắng, may mà Dương Đống Thần vội thu kịp chưởng kình mới không làm bị thương người áo trắng.

Lý Xuân Hoa khẽ búng ngón tay, một luồng chỉ phong bắn vào mạch môn người áo trắng.
Người áo trắng kinh hãi nhảy lùi năm thước, đôi mắt tam giác trợn trừng nhìn Lý Xuân Hoa, nên biết một chỉ này của Lý Xuân Hoa chính là công phu "Đàn Chỉ Đả Huyệt", loại công phu võ học thượng thừa này mà cô gái trẻ tuổi này lại có, làm sao không làm hắn kinh dị, hoài nghi cho được? Võ Đang Truyền Sứ rướn người phi thân lên mỏm đá.
Dương Đống Thần bay đuổi theo như hình với bóng.
Đột nhiên, trên mỏm đá một đạo chưởng kình mạnh như dời non dốc bể đánh thẳng vào Dương Đống Thần.
Dương Đống Thần trông thấy chưởng kình quá mãnh liệt, đành lộn trở xuống. Võ Đang Truyền Sứ đã bay lên mỏm đá, Âu Dương Hải từ trong hang đi ra, nói lớn: - Sư huynh, không ngờ huynh lại đến đây.
Võ Đang Truyền Sứ nói:
- Tất cả đợi lát nữa hãy nói, bây giờ chúng ta mau rời khỏi nơi đây.
Khi đó, Lý Xuân Hoa bên dưới mỏm đá cùng người áo trắng triển khai một trận ác đấu.
Người áo trắng hét:
- Con nhãi, ngươi là ai, sao dám to gan xem trộm tổ chức của ta tụ họp. Nói xong hắn lại xông tới nhanh như chớp đánh ra ba chưởng. Lý Xuân Hoa vặn người tránh ba chưởng của địch, nàng khoa chưởng phản công trở lại. Vùn vụt như bánh xe lăn, trong chớp mắt đã đánh ra hai mươi mấy chưởng. Những chiêu này đánh cho người áo trắng chân tay rối rít cả lên.
Lý Xuân Hoa không muốn đánh lâu, đánh xong một chiêu cuối cùng bèn bay lên mỏm đá.
Người áo gai trắng là một ma đầu hung hăng cuồng ngạo, hắn bị hơn hai mươi chiêu tấn công của Lý Xuân Hoa làm cho nổi giận xung thiên, thấy Lý Xuân Hoa nhảy lên, bèn quát lớn: - Tiện nữ, mi còn chạy được ư?
Thân hình đã song song với Lý Xuân Hoa nhảy lên mỏm đá.
Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, vọt tới giáng xuống một chưởng.
"Bịch" một tiếng cực lớn...
Thân hình người áo trắng ngã lộn xuống mấy vòng... Âu Dương Hải cảm thấy cổ tay mỏi nhừ, lùi lại hai bước. Ngay lúc ấy Giọng nói của Cô Lâu Thiên Tôn vang lên sau thác nước:
- Chư vị Cô Lâu Truyền Sứ, mau chặn chúng lại, nữ lang cụt tay chính là Minh chủ Thanh Đạo Minh, thiếu niên áo xanh là hậu nhân của Âu Dương Kiệt Vừa nói xong, sáu vị Cô Lâu sứ giả từ ngoài mười trượng chạy như bay đến. Lý Xuân Hoa nói: - Chúng ta mau vào trong hang.
Cùng lúc đó Võ Đang Truyền Sứ, Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đã vọt vào hang.

Bỗng phía sau có tiếng tay áo phần phật...
Người áo trắng và Dương Đống Thần đã đuổi đến sau lưng.
Âu Dương Hải giận dữ hét lên, xoay người phóng ra hai chưởng, hai người kia bèn dạt sang hai bên để tránh.
Thấy dưới mỏm đá sáu vị Cô Lâu sứ giả đã bay lên.
Âu Dương Hải kinh hãi, biết rằng đám người này võ công rất lợi hại. Võ Đang sứ giả và Lý Xuân Hoa đã vào hang, trông thấy Âu Dương Hải vẫn còn ở ngoài động. Lý Xuân Hoa lại nhảy vụt ra, kêu lên: - Âu Dương đàn chủ mau lùi lại!
Âu Dương Hải nhảy tới trước ba bước, chặn cửa hang, đưa tay ra sau vai rút Tử Vi Kiếm, nói: - Minh chủ và phó minh chủ lùi trước đi, ta ở đây chống địch.
Lúc này Âu Dương Hải đã biết tám người trước mặt đều là kẻ thù sát hại song thân, tuy chàng hãy còn chưa biết chân tướng mối huyết thù, nhưng khi nhìn thấy kẻ thù, mắt chàng đỏ ngầu lên, máu nóng hừng hực, muốn lợi dụng địa thế cửa hang, dùng kiếm đánh bại tám người đầu lâu.
Thực ra chàng dẫu biết tám người đầu lâu này, bất cứ một ai võ công cũng đều không kém hơn chàng, nhưng với tâm niệm trả thù cho song thân làm cho chàng quên đi sự an nguy của tính mạng.
Lý Xuân Hoa thấy vậy thất kinh, vội vã kêu lên:
- Âu Dương Hải... huynh không lùi, ta cũng không lùi, chúng ta đều chết tại đây!
Âu Dương Hải ngạc nhiên, cầm kiếm lùi vào trong hang một bước.
Lúc đó người áo trắng xông vào trước. Lý Xuân Hoa kêu lên: - Âu Dương huynh, chú ý.
Cái hang rộng ước chừng hơn trượng, chỉ có thể vừa một người thi triển kiếm pháp, cho nên Lý Xuân Hoa không dám chạy qua, để tránh cho Âu Dương Hải khỏi bị cản trở tay chân.
Âu Dương Hải trông thấy người áo trắng xông tới hừ một tiếng, đột nhiên vặn người lao ra, Tử Vi Kiếm trái đâm phải quét, đánh liền ba chiêu. Trong bảy vị Cô Lâu Truyền Sứ, Thiếu Lâm Cô Lâu Truyền Sứ mặc áo xám khẽ gầm lên, tung mình nhảy lên lao bổ xuống Âu Dương Hải.
Người áo trắng bị thế kiếm quái dị của Âu Dương Hải đánh cho luống cuống tay chân.
Thiếu Lâm Truyền Sứ phi thân đáp xuống. Âu Dương Hải cười nhạt, vung kiếm đâm ra.
Thiếu Lâm Truyền Sứ khẽ phất tay trái, lập tức một luồng tiềm lực đánh bạt kiếm, tay phải một chiêu Thiếu Lâm Đoạt Long Thủ bấu vào cổ tay cầm kiếm của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải thất kinh, nhảy lùi vào động ba bước! Kiếm thế bỗng thay

đổi...
Tử Vi Kiếm phát tiếng gió vù vù, kiếm quay loay loáy, thế như bão tố bốc lên.
Thiếu Lâm Truyền Sứ hừ một tiếng, người đã bay ra ngoài hang. Âu Dương Hải hoành kiếm đứng yên, mắt nhìn các cao thủ ngoài hang, trong lòng cảm khái vạn phần, chỉ vài chiêu giao thủ, chàng cảm thấy tám người này, ai nấy võ công cũng không kém hơn mình, nếu mình không đứng ở thế có lợi thì tám người kia vây đánh liệu có sống nổi không? Nên biết rằng trong hang chật hẹp, người bên ngoài tuy đông nhưng Âu Dương Hải thủ ở trong thì họ nhiều nhất cũng chỉ có một người vào, mấy chiêu kiếm thuật vừa rồi của Âu Dương Hải đã làm họ kinh hãi vô cùng. Cho nên sau khi Thiếu Lâm Truyền Sứ bị kiếm thức của Âu Dương Hải đánh lùi, trong lúc nhất thời, không có một người nào dám ra tay nữa. Trong hang vang ra tiếng kinh ngạc của Võ Đang Truyền Sứ: - Nàng ấy sao lại ở đây?
Hóa ra Công Tôn Lạp chỉ Đông Phương Ngọc đang nằm trong hang. Lý Xuân Hoa quay đầu lại nói: - Cô ta bị Âu Dương đàn chủ đánh lầm đấy.
Ngoài hang có tiếng Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Chư vị sứ giả, các vị mau bao vây lấy cửa ra bên kia, bản Thiên Tôn ở đây truy cản bọn chúng.
Lý Xuân Hoa nghe vậy thất kinh, cánh tay duy nhất của nàng nắm tay áo của Âu Dương Hải nói: - Chúng ta mau đi ngay!
Âu Dương Hải cũng thấy nếu bọn mình trước sau đều bị người bao vây, nhất định phải gặp nguy.
Thế là, chàng thu kiếm chạy vội sang lối ra bên kia.
Kỳ lạ thay, cửa hang bên đó không có động tĩnh gì của tám người đầu lâu.
Kỳ thực tám người đầu lâu đó, có bảy người đã chạy sang lối ra phía bắc của hẻm núi, cửa hang bên này chỉ có một mình Dương Đống Thần. Dương Đống Thần trông thấy Âu Dương Hải chuyển thân chạy như bay, hắn vừa đuổi theo ba bước!
Phía sau vang lên tiếng gió lộng... Dương Đống Thần liền dừng bước, nói:
- Thiên Tôn khinh công diệu tuyệt thiên hạ, nhất định có thể đuổi kịp bọn chúng.
Trong hang động tối om, Cô Lâu Thiên Tôn bỗng xuất hiện, chính là người đã làm điều xấu xa với Đông Phương Ngọc.
Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói:
- Dương pháp sứ, ngươi với ta tiếp xúc đã mấy mươi năm rồi, chẳng lẽ không biết tình cách của ta ư?
Dương Đống Thần hừ một tiếng, nói:
- Ta thật không biết ý tứ của ngài, hạ lệnh phải giết bọn chúng nhưng cố ý tha bọn chúng chạy mất cũng là ngài, thật không biết Thiên Tôn có dụng ý

gì?
Thiên Tôn không sợ thằng tiểu tử Âu Dương Hải tầm thù, nhưng ta lại sợ hắn ngày sau lớn mạnh thêm, hôm nay ngài không giết hắn, nhưng ta lại muốn giết hắn, để mai sau khỏi nằm mơ thấy ác mộng.
Nói xong cất bước đi liền. Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:
- Dương pháp sứ, ngươi đã không đuổi kịp hắn rồi.
Chợt nghe Dương Đống Thần hừ một tiếng nói, thân người loạng choạng. Hóa ra chân của hắn va phải người của Đông Phương Ngọc nằm dưới đất. Ánh mắt của Cô Lâu Thiên Tôn ở phía sau rất sắc bén, hắn liền nhìn ra ngay người nằm trong hang là Đông Phương Ngọc, khẽ kêu lên ngạc nhiên, thân mình lướt tới.
Dương Đống Thần quay lại nhìn Đông Phương Ngọc, hỏi: - Nữ nhân đó là ai?
Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:
- Ngươi muốn truy đuổi Âu Dương Hải thì mau đi đi! Hà tất phải nhiều chuyện.
Dương Đống Thần chẳng nói chẳng rằng phóng chạy đi.
Trong hang chỉ còn Cô Lâu Thiên Tôn đứng lặng im như bóng ma và Đông Phương Ngọc, trong bóng tối.
Cô Lâu Thiên Tôn đưa tay bắt mạch Đông Phương Ngọc, rồi áp tai nghe nhịp tim của nàng, hắn thốt lên tiếng kêu kinh ngạc.
Hóa ra mạch nơi cổ tay Đông Phương Ngọc lúc này đã đập nhè nhẹ, tim cũng đã đập.
Tình hình bất ngờ này là điều mà Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa không thể tưởng tượng nổi.
Cô Lâu Thiên Tôn trầm ngâm một lúc, đột nhiên kêu ồ lên một tiếng... Hai tay hắn nhanh như chớp vỗ lên ba mươi sáu đại huyệt toàn thân Đông Phương Ngọc.
Sau đó hắn lẩm bẩm tự nói:
- Thật là ý trời, dù mi có tồn tâm muốn tạo thành một ma nữ cũng không thể được như ý.
Hắn lẩm bẩm như vậy, làm cho người ta thật khó hiểu. Cô Lâu Thiên Tôn trầm ngâm một hồi lại nói: - Vốn ta đã cảm thấy rất hoài nghi...
Đông Phương Ngọc tư chất thông tuệ chính là bậc kỳ tài luyện võ, vì sao Bạch Hoàng Giáo Chủ, Bắc Quốc Tiên cơ, không nuôi dưỡng nàng đến nơi đến chốn, hiểu lầm là họ sợ cô gái này thông minh quá người, về sau còn giỏi hơn thầy, cho nên không dám truyền thụ võ nghệ cho nàng.
Không ngờ trong đó lại có bí mật lớn, cô ta từ nhỏ đã mắc phải tuyệt chứng "Hàn Âm Lãnh Huyết", không thể luyện tập võ công.
Nguyên là người bị phải chứng bệnh "Hàn Âm Lãnh Huyết" cấm kỵ luyện

tập võ công, nếu như tập luyện võ thì tuổi thọ của người đó sẽ không sống tới ba mươi mùa nóng lạnh. Võ công càng cao, tuổi thọ càng ngắn. Đông Phương Ngọc hồng nhan bạc phận, tuy nàng thông tuệ cử thế, nhưng lại mắc phải tuyệt chứng Hàn Âm Lãnh Huyết, Bạch Hoàng Giáo Chủ, Bắc Quốc Tiên Cơ biết được nội tình, cho nên không truyền thụ tuyệt kỷ cho nàng.
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:
- Nhưng mà trời giúp lòng ta, tuyệt chứng "Hàn Âm Lãnh Huyết" của nàng lại được người ta trong lúc vô ý chữa khỏi, ha ha... như thế này ma nữ đã thành rồi...
Cô Lâu Thiên Tôn cười như điên cuồng... Thân người hắn đã biến mất.
Đương nhiên người giải phá tuyệt chứng "Hàn Âm Lãnh Huyết" của Đông Phương Ngọc chẳng phải ai khác chính là Âu Dương Hải với một chiêu Vô Ảnh Chưởng gây nên.
Trên đời này vạn vật vạn sự đều ra khỏi ý liệu của con người. Một miếng ăn một hớp nước...
Đều do tiền định. ...
*
* *
Trời đã chiều tà.
Trên một ngọn núi cao, một thiếu niên áo xanh, một nữ lang một tay, một người áo vàng che mặt nạ đầu lâu chậm rãi rảo bước, họ là Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải và Võ Đang Truyền Sứ.
Lý Xuân Hoa đảo nhìn các dãy núi khắp xung quanh, cất giọng nói: - Công Tôn tiên sinh, huynh thật là con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, không biết huynh biến trở thành người đầu lâu lúc nào?
Võ Đang Truyền Sứ cười khẽ!
Ông ta đưa tay lấy mặt nạ đầu lâu xuống để lộ khuôn mặt tiêu sái tuấn dật, chính là Quan Đông đại hiệp Truy Phong tú sĩ Công Tôn Lạp.
Âu Dương Hải nhìn Công Tôn Lạp, thở dài nói:
- Sư huynh, vì mối huyết thù của song thân mà không nề hà gian khổ, đơn thân vào nơi nguy hiểm, linh hồn song thân dưới cửu tuyền có biết, nhất định rất là cảm khái.
Công Tôn Lạp nghe vậy mặt buồn u uất, nói:
- Thật không ngờ ta bao gian khổ mới biết được sự việc Cô Lâu Hung Thủ tụ hội, nhưng rồi lại tan thành mây khói, do thám bí mật không thành, còn suýt nữa mất mạng!
Ông thở dài buồn bã... cảm thấy việc mình muốn bức Cô Lâu Thiên Tôn tiết lộ thân phận, rõ ràng là việc ngu xuẩn, vô cùng hối hận.
Lý Xuân Hoa biết tâm ý của Công Tôn Lạp, nói:
- Ta thấy Cô Lâu Thiên Tôn cực kỳ xảo quyệt gian hiểm, huynh không lên

tiếng thì hắn cũng đã nhìn rõ thân phận đáng ngờ của huynh rồi.
Công Tôn Lạp nói:
- Lý minh chủ, Cô Lâu Thiên Tôn đã sớm biết thân phận khả nghi của ta rồi ư?
Lý Xuân Hoa nói:
- Cô Lâu Thiên Tôn chẳng những sớm biết thân phận của huynh mà hình như hắn còn cố ý thả huynh và bọn ta chạy thoát, với công lực cơ trí của người đó, nếu muốn chặn bắt chúng ta thật không phải là chuyện khó. Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói: - Thế tại sao Cô Lâu Thiên Tôn lại để chúng ta chạy thoát.
Lý Xuân Hoa nói:
- Nguyên nhân vì sao hắn để chúng ta chạy thoát, điều này cũng khó có thể biết được.
Công Tôn Lạp ồ lên một tiếng, nói:
- Lý minh chủ nói không sai, ta nghĩ ra rồi... Âu Dương Hải nói: - Không biết sư huynh nghĩ ra chuyện gì? Công Tôn Lạp trầm ngâm một hồi, rồi nói:
- Trên đường tới nơi tụ hội trong hẻm núi ta đã gặp một người áo lam đeo mặt nạ đầu lâu, khi đó ta gật đầu với hắn, hắn nhìn ta cười nói: - Mười tám năm sau gặp lại, chúng ta mặt mũi đã hoàn toàn khác hẳn.
Lúc đó ta chỉ ậm ừ vài câu rồi chia tay.
Đến hẻm núi ta không còn thấy người đầu lâu áo lam nữa, thế thì Cô Lâu Thiên Tôn chính là người mà ta nói chuyện trên đường.
Âu Dương Hải gật đầu nói: - Không sai, chính là người đó.
Không biết sư huynh có nhìn rõ hình dáng của hắn có giống một ai trong võ lâm không?
Công Tôn Lạp dường như đang nhớ lại hình dạng của người áo lam. Hồi lâu...
Công Tôn Lạp lắc đầu nói:
- Ta đoán không ra người này là ai? Lý Xuân Hoa nói:
- Tôi thấy Cô Lâu Thiên Tôn hình như thường đi lại trên võ lâm giang hồ... Âu Dương Hải không đợi nàng nói hết, nói:
- Hắn thường xuyên đi lại trên giang hồ thế tại sao không có ai biết rõ... Lý Xuân Hoa nói: - Mà hắn đã dùng rất nhiều khuôn mặt để đi lại trên giang hồ, dường như với mọi chuyện trên giang hồ hắn đều rõ như lòng bàn tay, không một chuyện gì có thể bịp được hắn, nếu ta đoán không lầm, người này thường giám thị bên người chúng ta.
Âu Dương Hải nghe vậy bất giác dòm khắp xung quanh. Lý Xuân Hoa thấy vậy phá lên cười, nói: - Huynh lo gì vậy?
Âu Dương Hải nói: - Sao tỉ tỉ lại dọa người ta?
Lý Xuân Hoa nghiêm nét mặt, nói:

- Suy đoán của ta không phải là vô căn cứ, thực ra Cô Lâu Thiên Tôn nếu muốn sát hại huynh thì còn dễ hơn lấy đồ trong túi.
Âu Dương Hải lắc đầu nói:
- Sao hôm nay tỉ tỉ toàn nói những chuyện xui xẻo, làm tăng thêm uy phong của người khác.
Sắc mặt Công Tôn Lạp rất trầm trọng, nói tiếp:
- Lý minh chủ nói không sai, nhưng nguyên nhân tại sao người đó không ám hại chúng ta thì thật là khó đoán.
Lý Xuân Hoa nói:
- Cô Lâu Thiên Tôn lòng dạ bí ẩn, ai mà biết được tâm ý của hắn như thế nào, ôi...
Lý Xuân Hoa nói đến đây, buông tiếng thở dài... Nàng nhớ lại một chuyện! Chuyện này chính là chuyện có liên quan đến Cô Lâu Thiên Tôn.
Bởi vì nàng đã hơi đoán ra thân phận lai lịch của nhân vật thần bí này, nàng cảm thấy hiện nay trên đời này chỉ có người đó có đủ mười phần là Cô Lâu Thiên Tôn.
Nàng còn chưa xác định được sự thực nên không thể nói cho Âu Dương Hải biết người đó là ai.
Người mà nàng cho rằng là Cô Lâu Thiên Tôn có rất nhiều chuyện làm nàng hoài nghi, khó hiểu, nhưng tất cả chỉ là những ý niệm nghi ngờ, nàng không dám thổ lộ ra.
Nàng phải ngầm đề phòng, để thời gian biến lộ chiếc mặt nạ của Cô Lâu Thiên Tôn.
Màn đêm buông xuống, trái đất tối sầm. Lý Xuân Hoa đứng lên khẽ nói: - Chúng ta đi thôi!
Ba người trên đường trở lại, Âu Dương Hải hỏi chuyện làm thế nào mà Công Tôn Lạp có được mặt nạ đầu lâu.
Công Tôn Lạp nói:
- Nói ra chuyện này quả thực có hơi thần kỳ, làm cho người không thể nào tin. Vào lúc sáng sớm, sau khi ta và Sa Mạc Thất Tiễn của thần xạ đường quét dọn ngọn tháp xong, phát giác minh chủ và Âu Dương sư đệ không còn ở đó nữa, thế là tìm kiếm xung quanh. Ta phát hiện một xác chết, chính là một người áo vàng đeo mặt nạ đầu lâu.
Người này hình như mới bị đánh chết, thân thể còn hơi ấm, lúc đó ta cảm thấy vô cùng kinh dị, thình lình có một giọng nói vang lên sau lưng ta: - Nếu ngươi muốn biết bí mật của Cô Lâu Hung Thủ thì mặc quần áo và mặt nạ của người này vào đi, mang danh là Võ Đang Truyền Sứ đến một phong cốc cách đây bảy dặm mà tìm kiếm một phen thử xem.
Ta nghe xong rất kinh hãi quay đầu nhìn bốn phía, nhưng không thấy người nói ở đâu.

Âu Dương Hải nhíu mày, chàng có hơi không tin sự việc kỳ quái này, nhưng xưa nay Công Tôn Lạp không nói dối bao giờ.
Lý Xuân Hoa nghĩ thầm:
"Người ngầm chỉ thị này chắc là Bạch Hoàng Giáo Chủ, hành tung của người này thần xuất quư nhập, thường giúp đỡ mình, thật không biết là bạn hay là thù?".
Công Tôn Lạp lại nói tiếp:
- Lúc đó ta quát hỏi đối phương là ai? Qua một lúc lâu, xa xa có một giọng nói:
- Tổ chức Cô Lâu Hung Thủ là một hung thủ giết hại sư phụ của ngươi. Người đầu lâu áo vàng này là một đệ tử của phái Võ Đang, hắn thay sư phụ đi ước hội, bị ta ra tay giết chết, đây là một cơ hội ngàn năm một thuở, ngươi đừng nên bỏ lỡ.
Ta nghe xong, tuy trong lòng kinh dị vạn phần, nhưng không thể truy vấn người đó rõ hơn, bởi vì người đó đã bỏ đi.
Âu Dương Hải trợn mắt hỏi: - Chuyện này có thật không? Công Tôn Lạp thở dài:
- Đây là một sự thật như một giấc mộng! Âu Dương Hải nghe xong, trầm mặc không nói.
Tối hôm nay màn đen đầy trời, che phủ cả ánh sáng trăng sao mới mọc. Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp ba người đi nhanh trong đêm tối.
Trong lúc đi nhanh, Âu Dương Hải bất chợt đưa tay kéo Lý Xuân Hoa. Lý Xuân Hoa và Công Tôn Lạp đều là những người có kinh nghiệm nhiều trên giang hồ, hai người lập tức dừng thân hình lại.
Chỉ nghe Âu Dương Hải nói nhỏ:
- Khe núi trước mặt có người trong võ lâm.
Lý Xuân Hoa và Công Tôn Lạp lắng nghe một hồi, nhưng không nghe thấy tiếng động nào.
Âu Dương Hải lại nói:
- Họ đi tới phía này, chúng ta mau tìm một nơi để ẩn nấp.
Nói xong, Âu Dương Hải nhảy lên một cây tùng cao bên sườn núi. Lý Xuân Hoa nhảy theo Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp nấp sau một tảng đá.
Quả nhiên một lúc sau, dưới sườn núi vang lên tiếng bước chân nhẹ nhẹ. Lý Xuân Hoa và Công Tôn Lạp ngầm kinh dị, không ngờ nhĩ lực của Âu Dương Hải lại tịnh mãn đến vậy.
Tiếp đó, dưới sườn núi đi lên sáu người.
Trên trời không trăng không sao, nhưng mục quang của bọn ba người Âu Dương Hải là hơn hẳn sức nhìn của người thường, họ thấy sáu người này là sáu người đầu lâu.
Họ chính là sáu vị Cô Lâu sứ giả hội họp ở thác nước. Âu Dương Hải nghĩ

thầm: - Không biết sáu người đầu lâu này đến đây làm gì?
Lúc này sáu vị Cô Lâu sứ giả đi nhẹ như mèo đêm, đến ngay chỗ ba người Âu Dương Hải chừng mấy trượng.
Bỗng một người trong bọn họ cười nói:
- Chư vị sứ giả, chúng ta ở đây nói chuyện chút vậy. Nói xong sáu vị Cô Lâu sứ giả ngồi xuống đất.
Âu Dương Hải nhớ giọng nói của người vừa rồi chính là giọng nói của Tuyết Sơn Cô Lâu sứ giả, Âu Dương Hải sau khi được biết sáu người này là hung thủ sát hại song thân, chàng đã nhớ rất rõ giọng nói, dáng hình của sáu người, vì họ đều che mặt nạ đầu lâu, che lấp đi mặt thật nên Âu Dương Hải càng lưu ý đặc tính của sáu người bọn họ để sau này tìm kiếm.
Một Cô Lâu sứ giả giọng hơi khàn, cười ha hả nói:
- Từ mười tám năm trước, sau khi chúng ta tụ họp ở Thiên Kiếm Đàm, chư vị ai nấy đều quy ẩn, rất ít đi lại trên giang hồ, hôm nay lại được tái ngộ, quả thực hiếm có, chỉ tiếc rằng nơi thâm sơn cùng cốc này không thể nào bày yến tiệc được để chén mừng một phen, thật đáng tiếc.
Một giọng nói già nua của một người, thở dài nói:
- Hoa Sơn sứ giả, bây giờ chúng ta mượn nơi này để thương lượng đại sự, còn bụng dạ nào mà uống rượu chúc mừng.
Âu Dương Hải nghĩ thầm:
- Trong sáu vị Cô Lâu sứ giả này, một là Tuyết Sơn, một là Thiếu Lâm, một là Hoa Sơn, hãy còn ba người nữa...
Hà hà... đêm nay biết được lai lịch môn hộ những kẻ thù này thật không khó. Còn Lý Xuân Hoa thì không ngờ mối huyết thù của cha mẹ Âu Dương Hải lại liên quan đến Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Tuyết Sơn, các đại môn đại phái, chắc là những người tham dự vụ Thiên Kiếm Đàm năm xưa bao gồm hết cả cao thủ võ lâm các nơi trong thiên hạ, nhưng điều làm cho người ta kinh dị là cha mẹ của Âu Dương Hải vì chuyện gì mà làm cho những cao thủ này căm thù, sát hại họ, ngay cả phụ thân của mình cũng là một trong những hung thủ, giết hại cha mẹ Âu Dương Hải.
Hoa Sơn sứ giả cười khô khốc, nói:
- Chúng ta phải thương lượng chuyện gì? Chuyện đã đến thế này còn có gì để mà thương lượng.
Tuyết Sơn sứ giả nói:
- Hoa Sơn sứ giả nói không sai, sự việc đến hôm nay, chúng ta chỉ bị người sai khiến, lợi dụng sau đó từng người một bị sát hại, ngấm ngầm, hừ hừ... chư vị sứ giả, tuy chúng ta không dùng mặt thật tương kiến, nhưng chư vị đều là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, thật không ngờ là người có danh vọng như chư vị lại cam nguyện quì gối trước người khác, bị thụ chế bởi một người mà chúng ta chưa hề quen biết.

Nghe Tuyết Sơn sứ giả nói xong, Âu Dương Hải và mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.
Thật không ngờ những Cô Lâu sứ giả này, mỗi người đều chưa từng thấy mặt thật của Cô Lâu sứ giả khác, có thể nói không ai quen biết ai. Càng ngạc nhiên hơn, những Cô Lâu sứ giả này cũng không quen biết Cô Lâu Thiên Tôn.
Như vậy, Cô Lâu sứ giả chính là những du hồn vô chủ, toàn bộ bị khống chế bởi Cô Lâu Thiên Tôn.
Sự việc này thật là chuyện lạ từ xưa tới nay giang hồ võ lâm chỉ có một. Hoa Sơn sứ giả cười nhạt nói:
- Mọi người đều bị người ta chế ngự, còn ra cái gì nữa? Hề hề, thế mà các ngươi lại chịu đựng được những mười tám năm, nhưng Hoa Sơn phái của ta đã có dự định.
Bỗng một Cô Lâu sứ giả áo đỏ lạnh lùng nói tiếp:
- Một cây không làm nổi cái nhà, hai tay không địch nổi bốn tay. Hoa Sơn sứ giả nghe vậy hừ một tiếng, nói: - Không Động sứ giả, không hẳn là ông hơn ta bao nhiêu. Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, nghĩ: - Lại là một phái lớn, ha ha! Hãy còn hai vị.
Cô Lâu sứ giả áo đỏ đằng hắng, nói:
- Nói hay lắm, Hoa Sơn Thiên Thủ Chưởng sớm đã vang danh thiên hạ, đương nhiên là phái Không Động địch không nổi rồi.
Hoa Sơn sứ giả cười nhạt nói:
- Không Động sứ giả, không biết mười tám năm nay, tuyệt kỷ Thất Thương Quyền, Phi Lăng Kiếm của quí phái đã luyện thành chưa? Không Động sứ giả nghe xong hình như chấn kinh vô cùng, đứng dậy nói: - Không ngờ tin tức của Hoa Sơn phái lại linh thông như vậy, xem ra quí phái đã khổ công lo toan cho bản phái rồi đấy!
Tuyết Sơn sứ giả cười lớn, nói:
- Mời hai vị ngồi xuống, nghe đệ trình bày, việc Không Động sứ giả bế sơn tập luyện Thất Thương Quyền, Phi Lăng Kiếm, chư vị ở đây đều đã sớm biết, ha ha. Đây hoàn toàn trúng phải thủ pháp khiêu khích ly gián của Cô Lâu Thiên Tôn.
Hoa Sơn sứ giả vuốt râu cười nói:
- Mười tám năm trước, đệ đã cảm thấy Cô Lâu Thiên Tôn lợi dụng chúng ta, quả nhiên sau vụ Thiên Kiếm Đàm ta khám phá ra Cô Lâu Thiên Tôn lúc nào cũng nghĩ phương pháp hại từng người chúng ta, hơn nữa phương pháp rất thâm độc, khiêu khích, ly gián, không điều gì không làm... hắn hoàn toàn không đếm xỉa đến qui củ và tín nghĩa giang hồ... Nói đến đây, ông ta cố ý giả vờ ho, im lặng không nói nữa.
Không Động sứ giả dường như hoài nghi vô cùng, nói: - Huynh đệ, vì sao ta

không biết.
Tuyết Sơn sứ giả nói:
- Không Động đã lâu đời ở non cao biên thùy, rất ít khi vào Trung Nguyên, mà tại hạ thường đi lại vùng đại giang nam bắc, đương nhiên với những hành vi của Cô Lâu Thiên Tôn thì ta hiểu rõ như lòng bàn tay.
Hoa Sơn sứ giả khàn khàn nói:
- Tuyết Sơn sứ giả với những chuyện Cô Lâu Thiên Tôn chắc là am tường, tại hạ nguyện nghe cao kiến.
Tuyết Sơn sứ giả cười ha ha, nói:
- Huynh đệ đã cùng Thiếu Lâm sứ giả thương lượng chuyện này, thấy rằng lúc này chúng ta bất tất phải nói nhân nghĩa đạo đức với hắn nữa, và cả lời ước khi xưa...
Tuyết Sơn sứ giả ngừng lại, quay đầu nhìn hai vị Cô Lâu sứ giả mặc áo màu bạc và màu tím, mà từ đầu đến giờ vẫn không lên tiếng, hỏi: - Không biết Thiên Sơn, Chung Nam hai vị sứ giả, với sự việc này có cách nhìn như thế nào?
Âu Dương Hải nghe vậy mừng thầm, tự nhủ:
- Không ngờ sáu người này đều là người các đại môn phái trong thiên hạ.
Thình lình.
Nơi sườn núi vang lên tiếng bước chân... Tuyết Sơn sứ giả quát lớn: - Người nào...
Hai chữ này vừa nói thốt ra, đã nghe tiếng cười ha ha vang lừng... Một bóng đen như bóng ma đi đến.
Người này chính là Cô Lâu Thiên Tôn, hành tung đầy kỳ bí. Sáu vị Cô Lâu sứ giả trông thấy hắn đều nhất tề đứng dậy.
Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp trong lòng đều kinh ngạc, Cô Lâu Thiên Tôn đến đây từ lúc nào sao bọn mình không hay biết.
Cô Lâu Thiên Tôn cười xong, vuốt râu nói:
- Không ngờ chư vị sứ giả tụ họp ở đây bàn chuyện đại sự, thật là một cuộc họp lớn, ha ha ha...
Nói xong, người này lại cười vang, thanh âm vang rền khắp núi. Tuyết Sơn sứ giả khẽ cười, nói:
- Cô Lâu Thiên Tôn, ngài tự đến đây thật là tốt quá, chúng ta khỏi phải đi tìm ngài.
Tuyết Sơn sứ giả lúc này đã ngầm phòng bị, ông ta biết Cô Lâu Thiên Tôn xuất hiện, có thể sẽ hạ độc thủ với mình, ông ta liếc nhìn năm vị Cô Lâu sứ giả kia nói: - Phải, đám du hồn vô chủ của chúng ta có rất nhiều sự việc không được rõ muốn ngài giải thích cho.
Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải nghe vậy mắng thầm:
- Thật là người xảo quyệt, hắn sợ một mình cô thế, cho nên dùng lời nói lôi

kéo thêm năm người khác.
Âu Dương Hải ngầm cảm thấy người trong giang hồ thật không đơn giản, ai ai cũng xảo quyệt gian hiểm như hồ ly.
Cô Lâu Thiên Tôn gật đầu nói:
- Được! Các ngươi đã hỏi thì ta nói những điều ta biết cho các ngươi. Tuyết Sơn sứ giả trầm ngâm một hồi rồi hạ giọng: - Về việc Không Động sứ giả bế môn luyện tập Thất Thương Quyền, Phi Lăng Kiếm, có phải ngài đã nhờ người nói cho chúng ta biết?
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha nói:
- Ta tưởng rằng ngươi muốn hỏi chuyện gì, chẳng ngờ cũng chỉ vì tính mạng của ngươi mà thôi.
Tuyết Sơn sứ giả hừ một tiếng, nói:
- Chưa chắc là ngài đã có thể làm thế nào được ta. Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười, nói: - Có phải ngươi muốn thử võ công của ta? Tuyết Sơn sứ giả nói:
- Ngài hãy còn chưa trả lời câu hỏi của ta, còn muốn giao đấu e cũng chưa muộn.
Cô Lâu Thiên Tôn nói: - Ngươi vừa đánh, vừa hỏi.
Tuyết Sơn sứ giả bị Cô Lâu Thiên Tôn ép bức trở nên giận dữ... Chợt nghe giọng của Hoa Sơn sứ giả quát lên:
- Cô Lâu Thiên Tôn, ta tiếp mấy chiêu của ngươi xem thử. Tuyết Sơn sứ giả, huynh cứ hỏi hắn những chuyện mà huynh muốn hỏi.
Nói xong, Hoa Sơn sứ giả nhảy tới, tay phải đánh thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt nói:
- Sáu người các ngươi, ai muốn thì hãy vào đây.
Nói xong, Cô Lâu Thiên Tôn di chuyển mấy thước, đã tránh khỏi một chưởng của Hoa Sơn sứ giả.
Hoa Sơn sứ giả gầm lên, tả chưởng trước ngực phóng nhanh ra. Lực đạo mãnh liệt từ ngọn chưởng áp thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn. Cô Lâu Thiên Tôn thản nhiên nói: - Ngươi cứ dốc toàn lực dùng Hoa Sơn Thiên Thủ chưởng đi xem nào! Tay áo của hắn khẽ phất lên rồi thu lại, người đã di chuyển ra ba bước. Hoa Sơn sứ giả bỗng cảm thấy cương lực nội gia của mình đánh ra bị một lực âm nhu thu hút qua một bên, không khỏi thất kinh. Ông ta vội trầm khí đan điền, giữ vững thân người rồi di chuyển nhanh sang trái ba bước.
Mấy chiêu giao thủ, mọi người ở đó đã thấy Cô Lâu Thiên Tôn võ công cao thâm khó lường.
Tuyết Sơn sứ giả quát lớn:
- Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi là người nào? Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha nói:
- Ta là ai ư? Nói ra thì các ngươi cũng không biết. Hoa Sơn sứ giả lại tung

mình tiến lên, nói:
- Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi hãy tiếp một chưởng nữa của ta xem nào? Tay phải đưa ra, khẽ đánh thẳng đến.
Chưởng thế lần này của Hoa Sơn sứ giả đánh ra không có một tiếng gió nào. Cô Lâu Thiên Tôn nhấc chân trái, năm ngón tay khẽ búng, thân người vọt đi năm thước, nói: - Dù là mười chưởng cũng được, ngươi cứ việc ra tay đi.
Hoa Sơn sứ giả hừ một tiếng, hai vai lảo đảo lùi lại hai bước. Tuyết Sơn sứ giả hét:
- Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi trả lời câu hỏi như vậy, nào có như lời ngươi đã hứa.
Bỗng Thiếu Lâm sứ giả đánh vù một chưởng vào lưng Cô Lâu Thiên Tôn nói: - Ngươi cũng tiếp thử một chưởng của ta xem sao?
Thiếu Lâm sứ giả công lực rất hùng hậu, một chưởng đánh ra uy lực ghê gớm, chỉ nghe chưởng phong ào ào như sóng vỗ bờ đá.
Tuyết Sơn sứ giả nhìn thấy Thiếu Lâm sứ giả ra tay, trong bụng mừng thầm, cao giọng nói: - Sứ giả các phái, Cô Lâu Thiên Tôn đã nói trước rồi, các ngươi cứ việc ra tay đi.
Cô Lâu Thiên Tôn cười sằng sặc, cả một thân mình của hắn bay vọt lên cao, rồi khéo léo lộn một vòng đáp xuống ngoài tám thước, nói: - Ta họ Khô, tên Thủy. Ha ha, các ngươi biết tên này không? Cho nên nói ra các ngươi cũng đâu có biết được.
Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nghe vậy mắng thầm: - Thật là một người đê tiện vô liêm sỉ...
Cô Lâu Thiên Tôn vừa dứt tiếng...
Chợt nghe tiếng cười quái dị của Không Động sứ giả vang lên, nói: - Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi tiếp Phi Lăng Kiếm của ta thử xem! Thình lình, hàn quang rợn người...
Một đạo bạch quang bay vút thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn. Cô Lâu Thiên Tôn cười đáp:
- Phi Lăng Kiếm chính là tuyệt kỷ thất truyền của phái Không Động đã vang danh võ lâm, không biết Phi Lăng Kiếm mà ngươi luyện có phải thật sự là tuyệt kỷ chính truyền không?
Nói chưa xong, đạo hàn quang đã tới sát người, nhưng Cô Lâu Thiên Tôn vẫn không hoang mang, vừa nói vừa vung tay phải ra phía sau chộp một cái. Trong tay hắn đã nắm được một thanh đoản kiếm bay tới, thủ pháp xảo diệu vô cùng. Cô Lâu Thiên Tôn vừa tiếp được đoản kiếm, lại có thêm hai đạo bạch quang nữa xé gió bay vù tới.
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha, nói:
- Hai kiếm này, đường bắn tới có hơi không giống nhau, trong đó nhất định có giấu bí mật.

Nói xong, Cô Lâu Thiên Tôn phất tay một cái, thi triển "Thiết tụ thần công" dùng nội gia cang khí chặn đứng thế lực bắn tới của hai thanh kiếm nọ. Điều kỳ quái là Cô Lâu Thiên Tôn phất tay một cái, hai thanh kiếm cách nhau mấy thước trong không gian bỗng nhập lại.
Bất chợt...
Cô Lâu Thiên Tôn hất cổ tay phải, thanh đoản kiếm tiếp rời khỏi tay bay đi nhanh như sao sa, đánh trúng vào hai thanh kiếm trên không trung. Keng keng mấy tiếng, ba thanh kiếm bay tung lên cao ba trượng.
Đột nhiên ba thanh kiếm trên không trung biến thành mười mấy đạo bạch quang bắn xuống sáu người phía dưới.
Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Đây là sự lợi hại của Phi Lăng Kiếm, mọi người chú ý, đừng để bị tiểu kiếm đâm trúng.
Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, ẩn thân trong lá cây rậm rạp trong thấy mấy chiêu thi triển của mấy người, trong lòng đều tán thán.
Cô Lâu Thiên Tôn trong lúc mười mấy đạo bạch quang bắn xuống, thân người phi lên không...
Chỉ thấy thân mình của hắn bay trong không trung, từng đạo bạch quang đều bị đánh rơi. Tốc độ, thủ pháp của hắn nhanh như sấm sét.
Cô Lâu Thiên Tôn đánh rơi đạo bạch quang cuối cùng... Hắn ngẩng đầu cất một tràng cười ha ha đắc ý.
Sáu vị Cô Lâu sứ giả trong lòng đều chấn động. Tuyết Sơn sứ giả quát lên: - Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi đắc ý cái gì? Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Ta cười sáu người các ngươi quá ngu ngốc, đã dám phản bội lại ta! Không Động sứ giả lạnh lùng nói: - Ngươi không phải ba đầu sáu tay, tại sao chúng ta phải phục ngươi cơ chứ?
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Nhưng sự đã đến hôm nay, các ngươi không phục ta thì cũng phải phục.
Hoa Sơn sứ giả cười nhạt nói: - Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi đừng quá khoa trương, chúng ta cùng nhau ba trăm hiệp quyết phân thắng phụ.
Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Khỏi phải đánh nữa, trước mắt thì sáu người các ngươi không sống quá hai giờ nữa.
Thiên Sơn sứ giả lạnh lùng nói:
- Ta không tin trên đời này lại có quỉ, ngươi đứng đây với bọn ta hai giờ xem chúng ta có chết không.
Vị sứ giả của phái Thiên Sơn này lại là một người nữ, giọng nói trong trẻo, cao vút.
Cô Lâu Thiên Tôn quay đầu nhìn Thiên Sơn sứ giả nói:
- Nói thực cho các ngươi biết, vừa rồi sáu người các ngươi đã trúng phải

"Mai hương kịch độc" của ta, nếu không tin thì các ngươi hít vài hơi chân khí vận công thử coi!
Sáu người Cô Lâu sứ giả nghe vậy thất kinh... Họ bất giác hít vài hơi dài. Ngay trong lúc sáu người hít hơi, trên sườn núi thoang thoảng một mùi hương hoa mai.
Bỗng Cô Lâu Thiên Tôn cười như điên cuồng, nói:
- Ai thuận với ta thì sống, trái ta thì chết, bây giờ các ngươi đều trúng "Mai hoa kịch độc" của ta rồi, trong bảy ngày độc tính phát tác, bọn ngươi nếu còn muốn sống thì phải cúi đầu nghe lệnh của ta, ha ha ha...
Tiếng cười xé toang khoảng không, bóng Cô Lâu Thiên Tôn đã mất hút. Lý Xuân Hoa nói: - Đi mau lên, chúng ta đừng để trúng độc.
Nàng và Âu Dương Hải nhảy xuống đất, Công Tôn Lạp từ sau phiến đá chạy ra...
Ba người chạy xuống sườn núi nhanh như điện.
Sự đột biến này làm cho sáu vị Cô Lâu sứ giả đều trợn mắt há mồm. Bởi vì chẳng qua chỉ trong một tích tắc, dù rằng ai ai cũng cơ trí tuyệt luân, kinh nghiệm phong phú, nhưng cũng không biết phải ứng phó với sự việc đột biến này như thế nào.
Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp chạy liền một mạch ba bốn dặm mới ngừng thân hình lại.
Công Tôn Lạp thở dài, nói:
- Cả đời ta cũng chưa thấy qua người nào thâm hiểm như vậy, dù có cơ cảnh đến mấy cũng khó tránh khỏi bị trúng độc thuật của Cô Lâu Thiên Tôn.
Nguyên là trong lúc sáu vị Cô Lâu sứ giả hít không khí vô, Cô Lâu Thiên Tôn mới phóng "Mai Hương độc" ra, sáu vị Cô Lâu sứ giả bất giác đều bị trúng độc.
Sự xảo quyệt, thâm hiểm này quả thực làm cho người ta kinh hãi. Đột nhiên phía sau có tiếng bước chân...
Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp đồng loạt quay lại nhìn... Vừa mới nhìn, ba người đều giật mình.
Chỉ thấy ngoài bảy trượng có một người từ từ đi lến, người đó chính là Cô Lâu Thiên Tôn. Âu Dương Hải đưa tay rút phắt thanh Tử Vi kiếm sau vai.
Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp cũng đều rút binh khí, bước chân ba người khẽ di động, đứng thành một thế công thủ đều có lợi.
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả, nói:
- Sóng Trường giang lớp mới thay lớp cũ, võ lâm giang hồ thật sự có hậu sinh khả úy.
Hắn nói xong chợt quay mình định đi. Âu Dương Hải quát lên: - Cô Lâu Thiên Tôn dừng bước.
Âu Dương Hải tay cầm Tử Vi kiếm, tung mình nhảy một cái, cản đường đi

của hắn.
Trường kiếm trong tay khẽ vung lên, trong thoáng chốc... Liên tục đánh ra năm kiếm.
Kiếm phong ào ạt, lạnh thấu xương.
Cô Lâu Thiên Tôn cười cuồng ngạo, liên tục di động năm vị trí, ung dung tránh khỏi năm kiếm nói: - Kiếm thuật của ngươi khá lắm, tiếc rằng hãy còn chưa phải là đối thủ của ta.
Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:
- Âu Dương Hải ta ngày hôm nay vì báo mối cừu song thân, dù rằng võ công kém hơn ngươi, chết cũng không hận! Ngươi phát chiêu đi, ta không quen nhìn thái độ giả nhân giả nghĩa của ngươi.
Quát xong, Âu Dương Hải dùng một chiêu kiếm "Tiếu Chỉ Thiên Nam" đâm nhanh tới.
Cô Lâu Thiên Tôn khẽ đảo người tránh khỏi.
Hai người đều xông tới, chiến đấu liền mười hiệp. Cô Lâu Thiên Tôn chợt biến chiêu, lật tay trái chộp lấy cổ tay phải của Âu Dương Hải, tay phải hắn vỗ một chưởng vào ngực trái Âu Dương Hải. Âu Dương Hải không thể né kịp. Đang lúc nguy cấp, Lý Xuân Hoa từ một bên xông tới phóng chưởng đánh tạt vào chưởng lực của Cô Lâu Thiên Tôn, Âu Dương Hải mới tránh khỏi chiêu này.
Cô Lâu Thiên Tôn hình như không muốn chiến đấu, thế là hắn liên tiếp tung ra mấy chiêu khoái công.
Bỗng Âu Dương Hải hét lớn: - Hoa tỉ tỉ, tránh ra.
Lý Xuân Hoa đang đánh ra mười tám chiêu, chợt nghe Âu Dương Hải hét bèn nhớ ra Vô Ảnh Chưởng cực kỳ lợi hại của Âu Dương Hải.
Nàng vội lùi lại phía sau...
Quả nhiên cùng với tiếng hét của Âu Dương Hải, tả chưởng đã đánh thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.
Vô Ảnh Chưởng của Âu Dương Hải từ tay trái của đánh ra... Tử Vi Kiếm bên tay phải lại triển khai một chiêu kiếm pháp "Vạn Lưi Qui Tông" nhanh như điện chớp.
Vút vút vút...
Tử quang loang loáng! Kiếm khí xung thiên!
Bóng của Cô Lâu Thiên Tôn chập chờn như bóng ma. Đột nhiên...
Kiếm quang bỗng thu lại... Một tiếng cười ha hả vang lừng...
Thân hình của Cô Lâu Thiên Tôn bay vọt lên không cao bảy trượng rồi bay vụt đi.
Âu Dương Hải đứng thế cung tiễn bộ, tay phải cầm kiếm, ánh mắt đầy vẻ bâng khuâng nhìn mũi Tử Vi Kiếm máu tươi nhỏ xuống từng giọt, mừng rỡ nói: - Hắn đã bị thương dưới kiếm

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 17
THẦN THÁNH MẪU THÂN

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp triển khai khinh công, truy đuổi thật nhanh theo hướng Cô Lâu Thiên Tôn đã mất hút!
Ba người chạy một hồi, đã thể hiện rõ kình lực của ba người ai mạnh ai yếu.
Lý Xuân Hoa vẫn còn theo sát bên người Âu Dương Hải, nhưng Công Tôn Lạp đã rơi lại mấy trượng.
Lý Xuân Hoa ngầm kinh ngạc, nàng thấy võ công Âu Dương Hải gần đây tăng tiến vượt bậc.
Từ khi chàng bị Dao Trì Ma Nữ đánh bị thương tại bên bờ Thiên Kiếm Đàm, sau khi được Bạch Hoàng Giáo Chủ chữa trị, hình như võ công của chàng nay lại tăng tiến.
Tuy võ công khi xưa của Âu Dương Hải đã có tiến bộ xuất kỳ, nhưng đặc biệt nhất là trong thời gian gần đây, mức tiến bộ mỗi ngày nhanh hơn, giống như ngàn dặm mỗi ngày.
Sự tiến bộ này tự Âu Dương Hải cũng không biết.
Bỗng Âu Dương Hải dừng lại, quay qua nói với Lý Xuân Hoa:
- Hoa tỉ tỉ, hai người hãy quay trở về ngọn tháp, một mình đệ đuổi theo Cô Lâu Thiên Tôn là được rồi!
Chàng không đợi Lý Xuân Hoa trả lời, đột nhiên phóng vụt đi như một làn khói.
Lý Xuân Hoa vội kêu lên:
- Âu Dương Hải, huynh dừng lại đã?
Âu Dương Hải không để ý tới tiếng kêu của Lý Xuân Hoa, bóng người chàng đã mất hút.
Lý Xuân Hoa vội nói với Công Tôn Lạp:
- Công Tôn tiên sinh, huynh trở về ngọn tháp tụ tập Sa Mạc Thất Tiễn đi tuần thị núi Cửu Cung Sơn, chờ đợi tiếp ứng?
Nói chưa dứt lời, thân người Lý Xuân Hoa như chim én bay, chỉ vài cú nhảy, đã không còn tăm dạng.
Âu Dương Hải thấy rõ ràng viết máu trên mũi kiếm, chàng biết Cô Lâu Thiên Tôn đã bị thương dưới kiếm, nhưng chàng không biết Cô Lâu Thiên Tôn bị thương có nặng không?
Âu Dương Hải chạy một mạch sáu bảy dặm, nhưng bóng ma của Cô Lâu Thiên Tôn như chim én vào biển cả, không tìm thấy một vết tích nào.

Âu Dương Hải đột nhiên giảm tốc độ chạy, chàng bước chậm rải.
Trong đầu chàng tái hiện lại trận đánh hung hiểm khi nãy, chàng bất giác vả mồ hôi, nếu không phải Lý Xuân Hoa liều mạng tiếp cứu thì khuư tay của mình bị kẹp gãy rồi, hậu quả khó mà lường được.
Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải tự nhiên thấy sợ cho võ công của Cô Lâu Thiên Tôn, nhưng khi chàng nghĩ tới thù hận thì nỗi sợ bị áp chế. Chàng cứ vừa đi vừa suy nghĩ vậy. Bỗng nhiên? một giọng nói từ phía sau vang lên: - Âu Dương Hải?
Giọng nói nặng nề, kéo dài? Giống như một ngươi đang than thở. Lại giống như, tiếng ma qủi đang gọi. Âu Dương Hải giật nảy mình. Chàng quay lại, ngầm vận chân khí đến hai cánh tay, sau đó quay hẳn lại, đôi mắt chàng quét nhanh về phía trước?
Chỉ thấy trên một phiến đá ngoài bảy trượng, có một bóng người ngồi xếp bằng.
Âu Dương Hải cho rằng người đó là sư phụ của mình, bởi vì thói quen của Thiết Địch Quái Hiệp là ngồi xếp bằng trên một phiến đá.
Nhưng khi chàng nhìn rõ bộ mặt nạ đầu lâu trên mặt người kia thì chàng biết không phải.
Cô Lâu Thiên Tôn mà lúc nãy chàng trực đuổi, bây giờ đang ngồi trên phiến đá, nhưng Âu Dương Hải lại trù trừ không dám tiến lên. Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng nói: - Âu Dương Hải, ngươi qua đây.
Âu Dương Hải khẽ hừ một tiếng? chàng không trả lời, cũng không cất bước đi tới. Chỉ dương mắt nhìn chằm chằm vào Cô Lâu Thiên Tôn. Chỉ thấy hắn ngồi xếp bằng trên phiến đá, hai mắt khép lại. Âu Dương Hải không nhận thấy trên mình Cô Lâu Thiên Tôn bị thương ở chỗ nào. Lại nghe Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng nói: - Âu Dương Hải ngươi sợ à?
Âu Dương Hải khịt mũi một cái rồi cất bước đi tới. Đi được ba bước, Âu Dương Hải bỗng nhớ ra một chuyên? Chàng vội dừng bước.
Âu Dương Hải nhớ lúc mình ở nghĩa địa Hán Dương thành, bị Đường Hải Ninh ám toán, chàng không dám đi tiếp nữa.
Có câu nói rằng: Một ngày bị rắn cắn, bảy ngày sợ dây thừng.
Huống chi chàng cảm thấy Cô Lâu Thiên Tôn xảo quyệt, thâm hiểm còn hơn Đường Hải Ninh rất nhiều, không biết hôm nay Cô Lâu Thiên Tôn muốn dùng cách gì để ám toán mình.
Co Lâu Thiên Tôn trầm giọng nói:
- Âu Dương Hải, sao ngươi không dám bước tới ba bước nữa?
Âu Dương Hải nghe vậy, lại hừ một tiếng? Chàng ngầm vận công lực lên đến mức cao nhất, rồi bước tới ba bước.
Bởi vì Âu Dương Hải cảm thấy khoảng cách giữa mình với hắn còn rất xa, làm sao có thể giết hắn được? Làm sao có thể trả được mối thù?

Nhưng Âu Dương Hải đi lên ba bước xong thì không dám đến gần hơn nữa. Lúc này khoảng cách giữa Âu Dương Hải và Cô Lâu Thiên Tôn từ bảy trượng thu ngắn còn năm trượng.
Cô Lâu Thiên Tôn chậm rãi nói:
- Âu Dương Hải, ngươi đi tới ba bước nữa đi! Tiếng nói của hắn y như tiếng quỉ câu hồn. Âu Dương Hải bất giác đưa chân?
Ngay khi đó?
Âu Dương Hải tỉnh ngộ rằng đó là một âm mưu, chàng muốn rút chân lại, nhưng chân trái đã đạp xuống.
Xa xa trong phong cốc vang lên tiếng quát: - Mau dừng bước không nên tiếp cận hắn
Âu Dương Hải nghe thấy tiếng quát này thì giật mình, chàng đẩy chân trái muốn lùi lại ngay.
Ai ngờ dưới chân Âu Dương Hải chợt cảm thấy một vật sắc nhọn xuyên thủng đế giày, rồi cảm thấy một cơn đau thấy xương, mắt lập tức tối sầm, đầu óc hôn mê.
Âu Dương Hải la thầm: ?Hỏng rồi! Đây là độc khí gì??. Lúc đó, Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả điên cuồng? Hắn nói:
- Lăng Hình Đinh bên trong nội chứa hàng trăm thứ độc trên thế gian! Ha ha? Trong thiên hạ còn có ai có thể giải được độc này?
Cô Lâu Thiên Tôn nói xong tung mình đi mất.
Âu Dương Hải chỉ nghe ba chữ ?Lăng Hình Đinh? còn những lời khác chàng đã không thể nào nghe rõ được, hai vai run lẩy bẩy, người Âu Dương Hải ngã nhào xuống.
Cô Lâu Thiên Tôn bay đi, Âu Dương Hải ngã xuống và đồng thời một bóng đen bay tới cực nhanh.
Người đó phi thân tới chộp lấy thân người Âu Dương Hải.
Tốc độ nhanh như sấm chớp, có thể nói là Cổ Lâu Thiên Tôn vừa mới bay khỏi phiến đá thì tiếp đó là một phu nhân đáp xuống phiến đá.
Phu nhân không hề truy kích Cô Lâu Thiên Tôn, đem Âu Dương Hải đặt lên phiến đá, hai tay điểm cách không liên tiếp huyệt đạo toàn thân Âu Dương Hải.
Thủ pháp cách không điểm huyệt của bà ta thật là hiếm thấy trên võ lâm.
Lúc này, bên ngoài cốc vang lên một tiếng hú dài?
Một bóng người trong chốc lát đã bay xuống. Phu nhân trên phiến đá đột nhiên nói:
- Sáu trượng xung quanh phiến đá đầy độc dính, sư huynh chú ý.
Người bay tới nghe vậy khẽ đảo người hai cái, thân người vừa đáp xuống lại phi lên phiến đá.
Người này mà hộp mõm dài y như con khỉ, ông ta chính là Cổ Thiên Nhân

Viên.
Hai tay phu nhân vẫn vỗ liên tiếp lên huyệt mạch của Âu Dương Hải, miệng nói: - Sư huynh, huynh mau xem ?Lăng Hình Đinh? rơi đầy trên mặt đất xem có chứa độc chất gì?
Cổ Thiên Nhân viên nhìn Âu Dương Hải nằm trên phiến đá, ông ta đã biết Âu Dương Hải trúng kịch độc, trông thấy vẻ hoang mang của phu nhân, ông ta cũng thất kinh. Cổ Thiên Nhân Viên không nói tiếng nào, từ trên phiến đá khẽ nhảy ra ngoài bảy trượng.
Quay mình nhìn lại, chỉ thấy khắp xung quanh, phiến đá trong vòng năm trượng, vương vãi cả trăm cây đinh nhỏ sắc cạnh, những cây đinh nhỏ bé này bén nhọn, màu đen tuyền, cho nên trong đêm tối dù cho ánh mắt có tinh đến đâu cũng không thể phát giác những cây Lăng Hình Tiểu Đinh này vương vãi trên mặt đất.
Cổ Thiên Nhân Viên đưa tay nhặt một cây đinh, đưa trước mắt ngửi mấy cái. Ông ta khẽ kêu lên một tiếng, cầm cây đinh nhỏ nhảy lên phiến đá nói:
- Đại Ngọc, ta đến thay muội đây, muội thử xem thứ đấy là độc gì?
Phụ Nhân nói:
- Sư huynh muội vừa điểm huyệt ?Thần Đại ? của nó, huynh mau dùng Thiên Lang Chỉ Kình điểm vào huyệt ?Khí Trụ?, thuận theo mạch mà xuống, không được ngừng lại.
Vừa trong lúc đó, phụ nhân đã điểm lên huyệt ?Thần Đại? của Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên tay phải khẽ điểm tiếp vào huyệt ?Khí Trụ?. Nữ nhân cầm lấy ?Lăng Hình Đinh? quan sát? Một lúc lâu! Đôi mắt sau tấm lụa đen che mặt bà ta bắn ra tia sáng kinh sợ. Thân người bà ta run lên. ?Tách ? một tiếng, mũi ám khí Lăng Hình Đinh rơi trên phiến đá.
Đôi mắt phụ nhân đã long lanh nước mắt. Tình huống này rõ ràng tính mạng của Âu Dương Hải bị trúng độc cực kỳ nghiêm trọng.
Lúc này bàn tay Cô Thiên Nhân Viên đặt lên huyệt ?Khí Hải ? ngay bụng Âu Dương Hải, lên tiếng nói:
-Đại Ngọc, chất độc toàn thân nó đã bị ép ra đến chân trái. Không biết?
Phụ nhân buồn bã nói:
- Độc của Lăng Hình Đinh là tổng hợp ba loại độc làm chủ là Miêu Cương Độc Cổ, Thiên Niên Chiêu Khí, Thanh Hải Độc Thủ, còn có loại độc làm phó là rết, rắn độc, nhện độc, bò cạp và thêm mấy mươi loại cỏ độc phụ thêm, tất cả chế thành chất kịch độc ?Đích Trường Hồng?. Cổ Thiên Nhân Viên kinh hãi nói: - Nó trúng phải chất độc ?Đích Trường Hồng? ư?
Phụ nhân thở dài nói:
- Chất độc Đích Trường Hồng này là một loại độc lợi hại nhất trên đời, được ghi trong ? Hải Lưu Chân Kinh ?, không ngờ tên khốn khiếp kia cướp được bộ chân kinh này xong, thì những kỳ môn dị học kia lại giúp cho hắn càng

hung hăng hơn.
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Đại Ngọc, muội đã biết hắn là ai hay sao? Phụ nhan nói: - Không, chỉ là hoài nghi.
Bởi vì chất độc ?Đích Trường Hồng? chỉ có ghi trong ?Hải Lưu Chân Kinh? ?. Người đó biết chế chất độc này đương nhiên là căn cứ những điều ghi trong sách. Khi xưa ?Hải Lưu Chân Kinh? ở trong tay ta, phần bị rơi vào tay Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội. Chính là phần sau có ghi chép ?Đích Trường Hồng?.
Cổ Thiên Nhân Viên lên tiếng:
- Thế thì chất độc trên người nó không thể tiêu trừ được ư? Nữ nhân thở dài:
- Sư huynh, huynh biết đấy, nếu nó có mệnh hệ gì thì muội biết đối xử thế nào với Kiệt ca ca dưới chín suối? Dù sao đi nữa, ta cũng không thể để nó chết đi, dù ta có mất mạng ở đây cũng không tiếc, ta muốn nó sống mãi. Cổ Thiên Nhân Viên nghe vậy chăm chú nhìn phụ nhân che mặt, tuy ông ta không thể thấy được sự biểu lộ tình cảm trên khuôn mặt của bà, nhưng với thần thái lộ ra đôi mắt, Cổ Thiên Nhân Viên đã biết tâm ý của bà. Cổ Thiên Nhân Viên biết rõ nếu trúng phải chất độc Đích Trường Hồng thì không thuốc nào có thể chữa được, ông ta không biết phụ nhân che mặt muốn dùng cách nào để cứu tính mạng Âu Dương Hải.
Cổ Thiên Nhân Viên im lặng một chập rồi hỏi:
- Đại Ngọc, chẳng lẽ trong Hải Lưu Chân Kinh không có ghi cách giải trừ chất độc ?Địch Trường Hồng? hay sao?
Nữ nhân lắc đầu nói: - Không có! Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Thế thì muội muội cứu nó như thế nào? Phụ nhân buồn rầu nói:
- Sư huynh, huynh có biết ngàn vạn chất độc trong thiên hạ, trong lúc bức bách không biết phải làm sao, cách giải duy nhất là gì không? Cổ Thiên Nhân Viên đáp: - Dĩ độc công độc Phụ nhân gật đầu nói: - Sư huynh, có lúc nào huynh cảm thấy võ công của muội tiến triển quá nhanh không?
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Nhớ lại khi xưa, sau khi tiểu muội đã thoát ly môn hạ Dao Trì Ma Nữ, cùng Kiệt sư đệ học tập võ công trở lại, đại bộ phận võ nghệ là do ngũ huynh thay nhau truyền thụ, ta biết muội và Kiệt sư đệ trí tuệ rất cao, ngày qua tháng lại nhất định sẽ vượt cả ta, và từ hai mươi mấy năm trước, lúc ta đến Đế Vương cung thăm Kiệt sư đệ, liền tcảm thấy võ công của Kiệt sư đệ hình như đã vượt ta rất xa, lúc đó ta hoài nghi vô cùng, nhưng vẫn không nghĩ ra gì cả. Chẳng nhẽ trong đó có nguyên nhân to lớn.
Phụ nhân ngẩng đầu nhìn sao trời, hình như nhớ lại chuyện xưa? Đột nhiên bà thở dài, lẩm bẩm tự nói: - Chuyên xưa như giấc mộng, một giấc mộng đẹp biết bao?

Nhưng mộng đẹp chưa dứt, đôi én đã phân ly, âm dương cách biệt? Kiệt ca ơi?
Phụ nhân bỗng kêu lên bi ai vô cùng? Cổ Thiên Nhân Viên nói: - Đại Ngọc, muội đưng bi thương quá. Phụ nhân nói:
- Sư huynh, huynh có biết rõ tình yêu của ta và Kiệt ca, huynh biết muội và Kiệt ca một nay không thể phân ly không? Nhưng nay Kiệt ca đã rời bỏ muội mà ra đi mười tám năm dài đằng đ»ng rồi, nhất định sư huynh sẻ hỏi vì sao muội không cùng với Kiệt ca chết dưới đáy đầm Thiên Kiếm? Vốn lúc đó muội đã tính cùng Kiệt ca vùi thân xuống đáy đầm, nhưng khi vừa nhảy xuống Thiên Kiếm Đầm thì nước đầm lạnh buốt đã làm muội nhớ lại mối huyết thù này không ai báo?
Cho nên, mười tám năm nay muội thời khắc nào cũng sống trong sự căm hận, do đó muội sáng lập một Bạch Hoàng Giáo để hại thiên hạ giang hồ võ lâm, tụ tập những kẻ thù năm xưa tham dự vào vụ Thiên Kiếm Đầm làm thuộc hạ cho muội, sau đó muội ở sau bức màn điều khiển họ làm việc xấu xa hung ác, để cho người đời nguyền rủa họ, thống hận họ?
Cô Thiên Nhân Viên thở dài nói:
- Đại Ngọc, hôm trước gặp muội, ta liền hoài nghi một nữ nhân nhân từ như muội tại sao lại trở nên tàn khốc như vậy, thì ra? Ông ta nặng lẽ thở dài, không nói nữa!
Phụ nhân đột nhiên ảm đạm nói:
- Ta tự biết những việc đã làm từ mười mấy năm qua là quá đáng, nhưng ta không sợ sự trừng phạt của trời, chỉ cần báo được mối thù năm xưa thì dù ta có chết đi bị thế nhân nguyền rủa, ta cũng không hối hận.
Nhưng từ khi muội biết được mảnh cốt nhục này vẫn còn trên nhân gian, muội dần dần cảm thấy hối hận. Nói đến đây, đôi mắt phụ nhân đăm đắm nhìn vào khuôn mặt tái nhợt như người chết của Âu Dương Hải, lúc lâu sau bà trầm giọng nói: - Sư huynh, khi xưa võ công của Kiệt ca tăng tiến thần tốc như vậy, đương nhiên có nguyên nhân trong đó.
Đạo võ học bao la như bể, muốn luyện đến tuyệt cảnh, vẫn không thể rời khỏi yếu tố thời gian, nhưng trên trần thế lại có một loại võ công, chuyên đi theo con đường tà đạo, thu ngắn sự lâu dài của thời gian.
Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu và nói:
-Lúc ân sư còn tại thế, từng nói qua loại võ học mau chóng thành tựu này, nhưng người nói: Muốn học tập loại võ học tốc thành này đầu tiên nhất phải có dược vật, tương bổ, hoặc là những loại thuốc tương khắc với sinh lý của con người, nhưng loại võ này có nhiều điểm tinh thâm kỳ bí hơn võ học chính tông, chỉ một sự sai sót thì người tập luyện lập tức mất mạng, do đó người luyện võ thà rằng tiêu phí năm dài tháng rộng cả đời để học võ công chính tông, mà không muốn mạo hiểm tập môn võ học kia.

Phụ nhân nói:
- Người luyện võ không muốn nguy hiểm tính mạng để nghiên cứu loại võ học tà môn tốc thành này, tuy là một nguyên nhân, nhưng chủ yếu vẫn là không hiểu cách luyện môn võ công này mà thôi.
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Không sai, môn võ học này rất là khó hiểu, không biết Kiệt sư đệ? Phụ nhân khẽ thở dài, nói: - Bộ kỳ thư ?Hải Lưu Chân Kinh? chính là chuyên môn ghi chép loại võ công tà môn tốc hành này.
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Bộ kỳ thư đó ngu huynh sớm đã nghe qua, là một bộ võ học bảo bối tinh diệu huyền ảo nhất thiên hạ. Nhưng không biết trong đó có ghi chép những võ học kỳ lạ gì, khiến cho hàng ngàn hàng vạn người trong giang hồ phát điên phát cuồng lên.
Phụ nhân nói:
- Nghe nói ?Hải Lưu Chân Kinh? phân làm ba phần thượng, trung, hạ ba bộ chân kinh. Thượng bộ chân kinh ghi chép võ công luyện khí, nghe nói người ta chỉ cần bộ chân kinh tinh tuý này thì có thể luyện được một thân kim cương bất hoại, trường sinh bất lão.
Phần trung thì ghi chép võ học quyền kiếm, đương nhiên học xong những võ kỷ này rồi thì thiên hạ vô địch.
Phần hạ của chân kinh ghi chép tuy có ít chiêu thức võ công, nhưng nó chủ yếu là những tạp kỷ độc thuật, ám khí, vân vân. Năm đó Kiệt ca ca với muội được ?Hải Lưu chân kin? chính là phần ba. Cổ Thiên Nhân Viên nghe vậy kinh ngạc vô cùng nói: - Thật sự có một bộ sách như vậy ư?
Phụ thân nói:
- Kiệt ca được bộ chân kinh phần hạ, chỉ đơn luyện có vài loại võ công, chiêu thức ghi chép trong đó cũng đã khó tìm được địch thủ điều đó đủ chứng minh lời nói lưu truyền là có thật.
Cổ Thiên Nhân Viên liền hỏi:
- Đại Ngọc, muội còn muốn dùng cách dĩ độc công độc trị liệu chất độc ?Đích Trường Hồng? của nó, không biết trong thiên hạ còn có độc vật nào có thể đề kháng chất độc ?Đích Trường Hồng? được không?
Phụ nhân nói:
- ?Đích Trường Hồng? dùng các loại kỳ độc trong thiên hạ chế thành, không có một loại độc vật nào có thể kháng cự được ?Đích Trường Hồng?. Cổ Thiên Nhân Viên nói: - Lời nói của muội ta càng cảm thấy mơ hồ.
Phụ nhân nói:
- Năm xưa muội và Kiệt ca vì luyện tập tuyệt kỷ tốc hành này, đã từng uống một loại chất độc mạnh đặc biệt, muội muốn vận chất kỳ độc của bản thân ra để khắc chế độc trên người nó!

Cổ Thiên Nhân Viên thất kinh kêu lớn:
- Như thế sao được, độc khí hộ nguyên trên người, một khi mất đi thì chẳng phải là hại đến tính mạng của muội ư?
Phụ nhân lặng lẽ gật đầu nói:
- Sau khi ta chữa chất độc trên người nó xong, độc khí hộ nguyên của ta sẽ dần dần tiêu trừ hết, trăm ngày sau sẽ hư hao mà chết, nhưng trong thời gian một trăm ngày đó, võ công của ta sẽ không có ảnh hưởng gì, trong thời gian ba tháng, đủ có thể cho ta làm nốt những việc còn chưa xong. Cổ Thiên Nhân Viên vội nói: - Đại Ngọc, muội không thể tự hại mình như vậy được, nếu như Kiệt đệ có biết thì nhất định không để cho muội làm như vậy đâu.
Phụ nhân buồn bã trả lời:
- Sư huynh, huynh muốn bảo ta nhìn đứa con của mình chết như thế này sao?
Hoá ra phụ nhân chính là đương kim Bạch Hoàng Giáo Chủ.
Người trong võ lâm dù là thông minh, cơ trí đến đâu, nhưng họ cũng không thể ngờ được Bạch Hoàng Giáo Chủ chính là Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nổi danh trung nguyên khi xưa.
Âu Dương Hải đương nhiên không biết Bạch Hoàng Giáo Chủ người mà làm chàng thù hận lại chính là mẫu thân Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thân sinh ra chàng, trên cõi trần thế mờ mịt này thật có nhiều chuyện khiến cho người ta nằm mơ cũng không thấy được.
Bởi vì tạo hoá đùa cợt con người nên cũng tạo nên rất nhiều mối hận thiên cổ bi thảm khôn nguôi.
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Hiện giờ đại bộ phận độc khí trên người Âu Dương Hải đã bị ép chế đến chân trái, chỉ cần chặt đứt cái chân này của nó sau đó uống thêm những thuốc quí trong thiên hạ thì ta cũng hơi tin là có thể chữa khỏi dư độc trên người nó.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc buồn bã trả lời:
- Sư huynh, huynh biết rằng Hải nhi không phải là của một mình muội, nó là kết hợp giữa muội và Kiệt ca, dù sao chăng nữa cũng không thể hại nó. Nó từ nhỏ đã mất đi nơi nương tựa, chịu bao đau khổ, tấm lòng người làm cha mẹ của muội cũng đã thấy không an tâm, muội còn có thể chặt chân của nó nữa hay sao?
Qua lời nói của bà, đủ làm người ta cảm thấy sự vĩ đại của người từ mẫu trong thiên hạ, bà cam nguyện nhận lấy sự khổ sở vô cùng cho mình, mà không muốn cho đứa con của mình phải chịu sự đau khổ tàn phế. Đông Hậu Lâm Đại Ngọc ngừng một lát lại nói: - Huống chi ba loại chất độc Miêu Cương Độc Cốt, Thiên Niên Chiêu Khí, Thanh Hải Độc Thụ như trong ?Đích Trương Hồng? có tính tiềm phục rất lợi hại, hễ một khi lưu truyền thì

tử tôn về sau sinh ra toàn những người khờ ngốc, điên khùng, vì một nhà họ Âu Dương chẳng nhẽ muội còn tiếc chi cái tính mạng hà tiện này?
Cổ Thiên Nhân Viên biết tính cách của vị sư muội này, sự tình một khi đã được bà quyết định thì dù thế nào đi nữa cũng không thay đổi được, ông ta biết sự việc thê lương này đã thành cuộc thế chắc chắn rồi có nói cũng vô dụng.
Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:
- Hài điệt nhi nếu biết chuyện này thì không biết nó đau đến đâu. Đông Hậu Lâm Đại Ngọc bỗng trầm giọng nói: - Sư huynh, khi muội còn chưa chết, huynh tuyệt đối không được để cho nó biết thân thế của muội.
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Sao? Muội không muốn nó biết muội là mẹ của nó? Đông Hậu Lâm Đại Ngọc gật đầu nói:
- Vì muội để cho nó căm hận kẻ thù muội muốn Hải nhi hận Bạch Hoàng Giáo để sau khi muội chết nó biết được chân tướng thì sẽ vĩnh viễn biết ơn sự vĩ đại của tấm lòng người mẹ.
Cổ Thiên Nhân Viên ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì cả, hỏi: - Thế cuối cùng muội muốn làm như thế nào? Đông Hâu Lâm Đại Ngoc thở dài nói: - Đêm nay thứ cho muội không thể nói cho huynh biết. Cổ Thiên Nhân Viên im lặng trầm tư.
Đông Hậu Đông Phương Ngọc đột nhiên trầm giọng nói:
- Sư huynh, huynh có thể hứa rằng trước khi muội chết không nói rõ chân tướng cho nó biết được không?
Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:
- Đại Ngọc, muội biết rằng ngu huynh đối với muội và Kiệt đệ rất là yêu mến, dù hai người khi xưa làm những chuyên gì, trước đến giờ ta vẫn chưa hỏi qua hai người. Ôi... Kiệt sư đệ, trẻ trung là thế, không ngờ đã ly biệt, nhân gian mười tám năm rồi mà muội lại phải sắp rời khỏi nhân thế!
Nghĩ ngợi lại chuyện xưa làm Cổ Thiên Nhân Viên cảm thấy thê lương buồn bã vô cùng...
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:
- Sư huynh, muội và Kiệt ca hưởng được đại ân vô cùng của huynh, chưa có thể báo đáp, mà ngày nay lại muốn phiền huynh nhiều việc, coi sóc giùm Hải nhi.
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Đại Ngọc, muội yên tâm, ngu huynh nhất định sẽ chăm sóc nó, ta sẽ coi nó như đứa con của mình vậy!
Hồi lâu Đại Ngọc nói:
- Công ơn của huynh như trời bể, muội và Âu Dương Hải nguyện kiếp sau xe rơm kết cỏ báo đáp.

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:
- Sư muội đã trả một giá quá đắt, nhưng có tự tin trừ hết độc trong người nó không?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:
- Muội có thể, muội trong thời gian cực ngắn ngủi, công lực đã vượt qua hơn huynh. Chất độc rất mạnh, nếu chậm trễ lâu e có biến hoá, chúng ta đi thôi!
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc ôm lấy thân mình Âu Dương Hải phóng đi?
*
* *
Lý Xuân Hoa triển khai khinh công chạy như giông gió vượt qua mấy ngọn núi, nhưng nàng và Âu Dương Hải lại lạc phương hướng, cho nên không đuổi kịp được Âu Dương Hải.
Lý Xuân Hoa không biết rằng mình đuổi sai phương hướng, tưởng lầm rằng khinh công của mình yếu hơn Âu Dương Hải rất nhiều, do đó nàng càng chạy nhanh, đem khinh công nâng tới mức cao nhất mà nàng có thể đạt tới.
Thân hình của nàng như một luồng khói lướt qua vùn vụt trên mặt cỏ, ngọn cây.
Trong thoáng chốc nàng đã đuổi đến một dãy núi trùng trùng điệp điệp.
Trước mặt là một thảo nguyên bao la rộng lớn.
Lý Xuân Hoa ngẩn ngơ, dừng thân hình lại, ngắm nhìn thảo nguyên bao la đến xuất thần.
Nàng biết rằng mình đã đuổi sai phương hướng, nhưng bốn phía đông tây nam bắc mênh mông không biết Âu Dương Hải ở phương nào?
Lý Xuân Hoa tính rằng mình đã chạy mười bảy mười tám dặm, nếu Âu Dương Hải đã gặp Cô Lâu Thiên Tôn thì có thể đã phát sinh trận đấu ác liệt?
Đang nghĩ ngợi, phía đông bắc của thảo nguyên bỗng hiện ra một bóng người, chạy đến phía này rất nhanh.
Lý Xuân Hoa đảo người nấp vào trong bụi cỏ gần đó.
Vù một tiếng bóng người đó như một luồng khí chạy qua trước mặt nàng. Lý Xuân Hoa vừa liếc thấy, trong lòng kinh hãi.
Chị thấy người này mặc áo dài mầu tím, râu dài tới ngực, khăn xanh che mặt, trên vai có một thanh cổ kiếm, người đó là Thiết Địch Quái Hiệp. Lý Xuân Hoa bỗng loé lên một ý nghĩ đáng sợ.
Chẳng lẽ đó chính là sư phụ ư?
Nhìn thân hình của ông và cả thanh kiếm sau vai nữa... Lý Xuân Hoa đuổi theo.
Nàng vốn đã hoài nghi hình trạng của Co Lâu Thiên Tôn rất giống với ân sư Thiết Địch Quái Hiệp.
Mười năm đi theo thầy, nàng rất rành dáng hình của Thiết Địch quái hiệp, dù sao đi nữa, Lý Xuân Hoa cũng đều có thể nhận ra ân sư, nhưng bởi vì nhiều

mối nguyên nhân làm nàng không dám khẳng định chính xác. Đứng về lý lẽ mà nói, đây là một chuyện không thể có.
Ân sư Thiết Địch Quái Hiệp nhân từ, hiệp nghĩa như thế ?
Nhưng Lý Xuân Hoa lại suy nghĩ thêm, trong giang hồ võ lâm, lai lịch của Thiêt Địch Quái Hiệp vẫn là một bí mật, rất ít người biết được tên tuổi lai lịch và cả mặt thật của ông nữa.
Lý Xuân Hoa càng nghĩ càng thấy mình phán đoán không sai.
Đang đi, Lý Xuân Hoa bỗng ngẩng đầu, một bóng người đứng trước mặt nàng ba bốn thước!
Lý Xuân Hoa thất kinh kêu lên một tiếng vội lùi lại ba bốn bước. Chỉ thấy bóng người mà mình suýt đụng phải chính là Thiết Địch Quái Hiệp.
Lý Xuân Hoa trong lòng kinh hãi lo sợ vô cùng! Nàng buột mồm kêu lên: - Sư phụ!
Chi nghe Thiết Địch Quái Hiệp cười hỏi: - Hoa nhi phải không, sao con sợ ta như vậy?
Lý Xuân Hoa là một người cơ trí, lanh lợi, nhưng những sự việc cực kỳ bí ẩn này liên tục làm nhiễu loạn thần trí của nàng, mà nàng không biết xử trí ra sao cả.
Lý Xuân Hoa ráng trấn tĩnh, nói: - Con...con...con...
Nói liên tục ba chữ ?con?, nàng không biết nói tiếp làm sao nữa. Qua một lúc lâu, Lý Xuân Hoa dần dần bình tĩnh lại.
Nàng nghĩ:
?Âu Dương Hải thật sự gặp phải ám toán hay sao? Thiết Địch Quái Hiệp có thể nào là Cô Lâu Thiên Tôn ư? Nếu là như thế thì lời của sư phụ lại là thật ư??
Lý Xuân Hoa lặng lẽ bước đi như hồn ma vật vờ. Trong đầu nàng chỉ nghĩ những câu hỏi này.
Nên biết rằng trong tim nàng Âu Dương Hải đã chiếm một vị trí rất quan trọng, nàng nguyện có thể không cần tính mạng của mình, nhưng không muốn tình lang gặp bất cứ sự không may nào.
Nghe hung tin về tình lang, nàng khó tránh khỏi trạng thái mất hồn. Bỗng một tiếng kêu của chim đêm làm bừng tỉnh thần trí hôn trầm của Lý Xuân Hoa.
?Quác! Quác! ? Hai tiếng chim đêm lại cất lên điếc tai...
Lý Xuân Hoa quay đầu xem xét xung quanh, bất giác cảm thấy lạnh người. Không biết từ lúc nào mình đã đi đến một nơi âm u lạnh lẽo như vậy. Chỉ thấy đây là một nghĩa địa, dưới bóng đen của các loại cây bạch dương, tùng ngoài đồng.
Mộ bia rải rác khắp nơi, thật là âm u thê lương rùng rợn.
Trừ tiếng gió, tiếng côn trùng, tiếng chim đêm ra, còn xung quanh thì vắng

lặng, tĩnh mịch.
Lý Xuân Hoa đi đến nghĩa địa này, đột nhiên cảm thấy điềm gở.
Nàng đưa mắt nhìn xung quanh phát giác trong rừng cây xa xa nơi nghĩa địa này, hình như có một toà trang viện, nàng nghĩ: ?Ở nơi âm u lạnh lẽo thế này sao lại có người ở??
Lý Xuân Hoa tập trung mục lực quan sát kỷ lại một lần nữa, ai ngờ những nhà cửa trông thấy hồi nãy, bây giờ không thấy nữa.
Lý Xuân Hoa kinh ngạc, nói thầm: - Chẳng nhẽ mắt ta hoa hay sao?
Bỗng một tiếng hú bay qua nghĩa địa, bóng cây nghiêng ngả...
Lý Xuân Hoa lại nhìn vào lùm cây, xa xa trong nghĩa địa, quả nhiên xuất hiện một ánh đèn, nhưng ngay lập tức lại bị rừng cây dày đặc che lấp đi. Hoá ra xung quanh toà trang viện đó là rừng cây, cho nên từ nơi xa thế này nhìn ra thì thật không dễ dàng gì phát hiện ra một toà trang viện.
Ngay lập tức, trong đầu Lý Xuân Hoa nảy ra một ý niệm.
Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, lúc này mây trên không trung đã tan, chỉ thấy sao đêm nhấp nháy, bây giờ đã là đêm khuya.
Lý Xuân Hoa, đột nhiên cất bước đi tới!
Đột nhiên, Lý Xuân Hoa tung mình lướt qua ba ngôi mộ nhảy ra sau một ngôi mộ.
Lúc nàng vừa núp xuống, bỗng nghe tiếng gió ào ào.
Chỉ thấy một người áo dài đen từ sâu trong nghĩa địa chạy tới.
Lý Xuân Hoa trông thấy người mặc áo đen này thân hình vừa phải, sắc mặt lạnh lẽo như không có huyết sắc, nàng nghĩ đến thân hình người nảy rất quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời lại không nhớ ra.
Người áo đen mặt tái nhợt này có ánh mắt âm u, hắn từ từ di động khắp xung quanh nghĩa địa, rõ ràng là hắn đang tìm kiếm một chỗ nào đó. Đột nhiên người áo đen huýt sáo ba tiếng dài ngắn không đều nhau. Tiếp đó?
Trong nghĩa địa ngoài mấy mươi trượng vang lên tiếng hú như quỉ khóc ma gào.
Tiếng hú liên tục vang lên, vây phủ bốn phương tám hướng.
Lý Xuân Hoa kinh hãi, nghe tiếng hú này, nàng không ngờ rằng ở nơi hoang vu không người này lại có phục kích, từ đó có thể thấy toà trang viện kia nhất định có tiềm phục võ lâm cao thủ.
Tiếng hú sau cùng hình như phát ra ở ngoài một dặm. Xung quanh lại trở nên im lặng như tờ.
Lý Xuân Hoa kinh thầm, nếu không phải là tình cờ mình vừa mới đi, thì nhất định bị họ phát hiện hành tung.
Người áo đen nghe tiếng hú cuối cùng xong, trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra vẻ đắc ý tựa cười nhưng không phải cười, thình lình lại có hai bóng người chạy nhanh tới.

Hai người này đến trước mặt người áo đen, cúi mình thi lễ. Chỉ nghe người áo đen nói với hai đại hán:
- Vương Cửu, Lý Lục, hôm nay các ngươi giữ ở đây thay cho Trần Ngưu, Dương Thành Chí đã chết, chỉ cần các ngươi tiềm phục trong mộ tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ nguy hiểm nào. Nhưng các ngươi nến ngủ gục, lơ là nhiệm vụ thì nên nhớ rằng qui luật của tổ chức rất nghiêm khắc, sẽ không dung thứ đâu.
Hai đai hán áo đen gật đầu lia lịa nói ?Dạ?. Người áo dài đen cười hề hề hai tiếng nói:
- Nếu các ngươi làm tốt thì sẽ có ngày ta bẩm lên trên đưa các ngươi làm thị vệ trong nội các.
Lý Lục đại hán đứng ở bên trái cười:
- Ân đức của Tiền gia, Vương Cửu, Lý Lục mãi cảm kích không quên, nhất thiết đều nhờ Tiền gia đề bạt cả.
Người áo đen cười lạnh lùng, quay đầu chạy vào sâu trong nghĩa địa. Lý Xuân Hoa kinh thầm, tổ chức mà họ nói là gì? Lại còn có danh xưng nội các nữa.
Người áo đen đi rồi, người tên là Vương Cửu đắc ý cười nói:
- Lý Lục, vị họ Tiền này là thị vệ trưởng trong nội các phải không? Lý Lục cười nhạt nói: - Vương Cửu, nhà ngươi thật là có mắt mà không trông thấy núi Thái Sơn, vị họ Tiền này là một trong tám đại huyết ma của tổ chức chúng ta,
quyền lợi và địa vị của người ấy trong tổ chức chỉ thấp hơn có mấy người mà thôi. Chỉ cần chúng ta được người ấy để mắt hà hà, cuối cùng sẽ có một ngày họ Lý ta sẽ gặp vận hên được điều vào nội viện, khỏi phải ở nơi đây làm bạn với người chết!
Lý Xuân Hoa nghe mấy câu nói chuyện ngắn ngủi giữa họ với nhau, đã biết tổ chức mà họ nói to lớn vô cùng, với thành tựu khinh công của người áo dài đen kia thì hẳn là tông sư của một phái. Mà người áo dài đen là một trong tám đại huyết ma vậy thì người có võ công như người áo đen quyết không phải chỉ có vài người mà thôi.
Lý Xuân Hoa càng nghĩ càng thêm ngạc nhiên, không biết tổ chức này mới nổi trên giang hồ hay là tổ chức thế lực của Cô Lâu Hung Thủ. Nghĩ đến đây, chỉ thấy Lý Lục từ từ đi đến phía nàng.
Lý Xuân Hoa im phăng phắc, nhắm kỷ Lý Lục đến còn cách một trượng, nàng lao vọt ra nhanh như bóng ma, tay phải bấu vào uyển mạch của Lý Lục.
Ai dè võ công của Lý Lục không phải xoàng, hắn nhìn thấy bóng người xông ra, vội vã vặn người lùi lại ba bước, hét lên: - Ai đó?
Cùng lúc đó Lý Lục đã rút thanh quỉ đầu đao ra.

Lý Xuân Hoa trông thấy Lý Lục tránh khỏi một chiêu cầm nã của mình, trong lòng hơi ngạc nhiên, nàng không ngờ nhân vật hạ đẳng như thế này lại có được võ công nhường ấy.
Vương Cửu trông thấy kẻ địch, đột nhiên rút từ trong người ra một thanh tre đưa lên miêng thổi?
Te? te..te?
Một loạt những thanh âm rin rít lập tức bay ra.
Lý Xuân Hoa thất kinh, quát lên một tiếng giơ tay bắn ra mấy mũi kim châm vào Vương Cửu.
Nàng lắc mình xông tới vung tay phóng ra ba chưởng.
Một tiếng hự vang lên, nhưng chỗ nguy hiểm trên người Lý Lục đều bị trúng thương, lăn ra chết ngay.
Vương Cửu cũng bị kim châm nhỏ xíu bắn trúng, không kịp kêu lên tiếng nào cũng chết nốt.
Lý Xuân Hoa hạ độc thủ như vậy là vì sợ người của đối phương tới và mình bị bại lộ, vốn nàng muốn bắt sống một tên để hỏi xem tổ chức ấy là gì? Lý Xuân Hoa trong tích tắc giết chết Vương Cửu, Lý Lục, bèn triển khai thân hình lướt đi trong bóng đêm thẳng tới toà trang viện nguy nga trong rừng kia.
Lý Xuan Hoa là cao thủ đệ nhất trong giang hồ, chỉ thấy nàng nhảy lên đáp xuống vài cái, người đã ra xa đến sáu bảy trượng hơn nữa rơi xuống rất êm, ống tay áo quạt gió không nghe thấy một tiếng nào.
Trong lúc phi hành, chỉ thấy Lý Xuân Hoa lộn người mấy vòng đáp xuống một cây tùng rậm rạp.
Vù vù vù? trong rừng cây bao vây ngoài trang viện phi ra bốn bóng người. Họ đột nhiên chia ra nhằm hướng mà Lý Xuân Hoa vừa tới chạy chạy vụt đi. Chỉ thấy bốn bóng người thấp thoáng rồi mất hút trong đêm đen. Lý Xuân Hoa mỉm cười từ trên cây khẽ đáp xuống.
Nàng nhảy qua vài lùm cây, trong đêm tối chỉ thấy ngoài mười tám trượng, ẩn hiện một toà trang viện cực lớn, thình lình có một tiếng cung tên xé gió. Cách chỗ Lý Xuân Hoa đứng mấy bước, trên một cây ngô đồng rậm rạp, một mũi tên bay ra, nhằm hướng trang viện bắn vọt lên không.
Lý Xuân Hoa kinh thầm, không ngờ xung quanh cảnh giới nghiêm ngặt như vậy.
Lý Xuân Hoa vung tay phải bắn kim châm ra. Đột nhiên một bóng đen từ trên cây ngô đồng cao hơn bốn trượng rơi thẳng xuống.
Lý Xuân Hoa hạ xong kẻ phục kích, vận chân khí, như con én liệng phi thẳng tới dưới chân tường của toà trang viện, tung mình nhảy vào. Trong toà trang viện rộng lớn này, trừ phòng ốc hàng lầu cao gác lớn ra, còn đều là tre trúc xanh rờn, hoa lan thơm ngát.

Khắp xung quanh không thấy một ánh lửa nào, âm khí lạnh lẽo.
Lý Xuân Hoa đã thấy sự canh gác nghiêm ngặt bên ngoài nên không dám khinh suất, rón rén bước đi. Nào ngờ nàng đi qua mấy toà viện lạc mà xung quanh vẫn không thấy bóng người.
Điều kỳ lạ là trong trang viên này hình như không có chủ nhân, ở đâu cũng có lá rơi đầy đất, cỏ dại um tùm, cửa phòng ốc đã mục nát, cũ kỷ. Sư im lặng bất thường này, làm cho người ta càng thấy ghê rợn. Lý Xuân Hoa là người có kinh nghiệm giang hồ phong phú, nàng biết rằng trên giang hồ có lắm điều xảo trá lường gạt, bên ngoài làm có vẻ yên lặng bình thường thì ngầm bên trong là đầm rồng hang hổ. Cho nên, Lý Xuân Hoa càng không dám lộ hành tung.
Đi như vậy chừng một khắc, vòng khắp cả trang viện, Lý Xuân Hoa vẫn không phát hiện một bóng người khả nghi nào.
Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời. Lúc này đã là canh năm, phương đông hơi xuất hiện sắc trắng.
Lý Xuân Hoa biết không thể ở đây lâu được nữa, thế là nàng quay mình chạy tới viện lạc hướng đông!
Ai ngờ vừa tung mình lên một nóc nhà, Lý Xuân Hoa thầm kêu ?ý? một tiếng: Nguyên là ở hai hàng viện lạc trước mặt, trên một lầu gác có treo bốn cái đèn lồng mầu đỏ.
Bốn cái đèn lồng này, ánh nến toả chiếu xung quanh toà lầu đó, trên đèn lồng có bốn chữ lớn viết bằng mực đen: ?Có vào không ra? (Hữu nhập vô xuất).
Lý Xuân Hoa kinh thầm nàng biết bốn cái đèn lồng này nhất định là mới treo lên, nêu không thì sao hồi nãy mình không trông thấy ngọn đèn? Không còn nghi ngờ gì nữa, hành tung của mình đã bị người ta phát giác, không ngờ toà trang viện hoang phế lạnh lẽo này lại là một nơi đầm rồng hang hổ. Mọi sự đều đã có sắp xếp, nơi nơi đều có ám phục.
Lý Xuân Hoa biết mình đã đặt thân vào nơi nguy hiểm. Nàng nghĩ: ?Mình phải mau chóng rút khỏi nơi này hay là tiếp tục do thám thêm nữa?? Chưa nghĩ xong, bỗng một tiếng cười lạnh lùng vang lên, nói: - Ta tưởng là ai? Lại có gan đột nhập vào trang viện của người ta, hoá ra là Thanh Đạo Minh Chủ Lý Xuân Hoa Đại Minh Chủ đỉnh đỉnh đại danh! Lý Xuân Hoa thất kinh quay đầu lại nơi phát ra tiếng nói.
Lúc đó từ phía trước mặt có bốn người áo đen nhảy ra nhẹ nhàng, bốn người này thân thủ mẫn tiệp trong chớp mắt bốn người đã chắn đường bốn phía xung quanh Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa trông thấy thân hình bốn người, đã biết bốn người áo đen này chính là bốn bóng đen nhảy ra lúc mình muốn vào trong trang viện. Nàng thấy bốn người này đều là trung niên hán tử, hông đeo một thanh trường

kiếm. Lý Xuân Hoa biết rõ người vừa nói không phải là bốn hán tử áo đen đeo kiếm, nàng cười nhạt nói:
- Các hạ đã biết tên của ta, vì sao không xuất hiện để cùng tương kiến?
Hà hà hà... một tràng cười lạnh lẽo vang lên.
Trên mái nhà hiên căn nhà phía bắc có một người áo đen bay ra. Lý Xuân Hoa nhìn rõ mặt người áo đen này, khẽ ồ lên một tiếng nói: - Lại là ngươi!
Hoá ra người áo đen này chính là người họ Tiền mặt tái nhợt, đã xuất hiện ở trên nghĩa địa.
Người áo đen nghe vậy hình như lặng người, hoá ra câu nói ?lại là ngươi? của Lý Xuân Hoa dường như nói rằng nàng rất quen thuộc người áo đen.
Người ao đen sau lúc sững sờ, cười nhạt nói: - Lý minh chủ nhận được lão phu là ai à?
Lý Xuân Hoa cười nhạt nói:
- Các hạ là một trong tám đại huyết ma, thật không thẹn là cao thủ, bội phục bội phục.
Người áo đen họ Tiền nghe xong giật mình, nên biết rằng trong võ lâm giang hồ hiện nay rất ít người biết được lai lịch của hắn không ngờ Lý Xuân Hoa lại biết được.
Người áo đen cười sằng sặc, nói:
- Hay lắm, Thanh Đạo Minh chủ thật không phải là tầm thường. Hề hề! Lý Minh chủ đã đến thăm thì chủ nhân của bọn ta cũng rất là hiếu khách, lão phu mời Lý minh chủ đi uống ly trà thơm, gặp gỡ chủ nhân của bọn ta. Lý Xuân Hoa hỏi: - Không biết quí chủ nhân của các hạ xưng hô thế nào?
Người áo đen họ Tiền cười nói:
- Cái này thì phải gặp chủ nhân bọn ta mới biết. Lý Xuân Hoa cau mày nói:
- Hôm nay ta vội vã qua đây, nếu tương kiến với chủ nhân e rằng ảnh hưởng đến tôn nhan chủ nhân của các hạ, hay là để hôm khác đến bái phỏng cũng được.
Người áo đen họ Tiền nghe vậy cười nói:
- Lý minh chủ cự tuyệt lời mời như vậy, thì quá phụ lòng hiếu khách của chủ nhân.
Lý Xuân Hoa lạnh lùng nói:
- Tại hạ nói đã rõ rồi, xin các hạ tránh đường cho. Người áo đen họ Tiền nói:
- Nếu Lý minh chủ không gặp chủ nhân của bọn ta thì không thể nào rời khỏi đây được đâu.
Lý Xuân Hoa cười nhạt, nói:
- Các hạ tin rằng có thể giữ ta lại được ư? Người áo đen họ Tiền cười hề hề nói:
- Một tấc đất của trang viện này đều có bố trí phục kích, dù võ công của minh chủ có cao đến đâu cũng khó mà qua ba hàng viện lạc. Lý Xuân Hoa

giận dữ nói: - Nếu các ngươi không tránh đường thì đừng trách ta vô lễ.
Người áo đen họ Tiền cười nói:
- Lý minh chủ giữ ý muốn đi, cũng đừng trách lão phu ép ở lại. Lý Xuân Hoa đột nhiên bước lên!
Một hán tử áo đen trước mặt nhảy ngang hai bước chặn đường Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa vung cánh tay duy nhất tung chưởng ra quát: - Tránh ra.
Ai ngờ hán tử áo đen đeo kiếm không hề tránh ra, tay trái dùng một chiêu ?Phân Hoa phất liễu? muốn ngăn đỡ thế chưởng của Lý Xuân Hoa. Lý Xuân Hoa nhìn thấy hán tử nọ vừa xuất thủ, thủ kình trầm hùng, nội lực ngấm ngầm, nàng kinh ngạc nghĩ: ?Xem ra người của trang viện này đều là cao thủ có võ công giỏi, nếu mà mình không nhanh chóng hạ độc thủ thì có thể bị tổn hại trong trang viện này??
Lý Xuân Hoa chưa nghĩ xong, thủ kình của hán tử áo đen đeo kiếm đã chạm mạch môn cổ tay của Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa lạnh lùng quát lên một tiếng, lật cổ tay, hai ngón trỏ và giữa co lại rồi búng nhanh ra!
Người áo đen họ Tiền quát lớn:
- Tạ Cương mau lùi lại, đó là Thiên Cang Chỉ.
Hự một tiếng, đại hán áo đen đeo kiếm mặt tái nhợt đi, tay ôm bụng khuỵu xuống.
Lý Xuân Hoa vận Thiên Cang Chỉ hạ xong một người, lắc mình một cái đã qua sát bên cạnh một đại hán đeo kiếm khác.
Soạt một tiếng, đại hán áo đen nọ đã rút trường kiếm ra đâm thật mạnh. Lý Xuân Hoa thấy kiếm thế mau lẹ, khẽ cau mày, giơ tay phóng một chưởng. Một luồng tiềm lực bay thẳng đến.
Đại hán áo đen nọ đột nhiên đảo ngang sang bốn bước tránh chưởng lực, rồi lao nhanh tới trước mặt Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa kinh thầm, nàng biết rằng hôm nay nếu không dùng độc thủ thì không thể thoát được khỏi đây.
Lý Xuân Hoa trông thấy kiếm thế của đối phương đã sát tới người, nàng thét lên một tiếng, ống tay áo bên trái cuốn lên vù vù, tiềm lực nội kình đánh bạt thế kiếm của đối phương, hữu chưởng phóng ra thật mạnh? Một đạo chưởng lực mạnh mẽ tuyệt luân xông thẳng tới.
Đại hán áo đen không ngờ tay áo trống không của Lý Xuân Hoa lại thi triển được tuyệt chiêu đánh bạt trường kiếm, hắn kinh hãi, muốn tránh chưởng lực của Lý Xuân Hoa nhưng nào có kịp nữa?
Chỉ cảm thấy ngực nhói lên, bị trúng một luồng kinh khí phách không, bay thẳng lên trời rồi bịch một tiếng hắn từ trên nóc nhà cao sáu bảy thước lăn thẳng xuống đất.

Lý Xuân Hoa trong chớp mắt hạ liền hai đại hán áo đen đeo kiếm võ công cao cường làm cho người họ Tiền bất giác biến sắc mặt.
Lý Xuân Hoa một chưởng đánh trúng kẻ địch xong, thân mình như én liệng, bay thẳng từ trên mái nhà xuống.
Chỉ nghe một tiếng hét lên giận dữ....
Một bóng người ở góc nhà cao ra cản đường Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa lúc này sát cơ đã lộ, cười nhạt một tiếng, tay phải đánh ra mãnh liệt một chưởng.
Chưởng này của nàng chính là vận đủ phách không cang khí mà phát, uy thế ghê gớm, chưởng phóng đến đâu thì tiếng rú vang lên đến đó.
Một người áo đen bị chưởng phóng mãnh liệt đánh trúng vào ngực, miệng phun mấy ngụm máu tươi, ngã gục xuống đất.
Nhưng một chưởng này đã làm thân pháp của nàng chậm trễ, người áo đen họ Tiền và hai đại hán áo đen đeo trường kiếm đã nhảy xuống.
Lý Xuân Hoa không đợi cho họ sấn tới nàng lao ngược trở lên, hữu chưởng huy động vù vù! Nhắm thẳng vào hai đại hán áo đen mang kiếm đánh ra hai chưởng.
Hai chưởng này của nàng hàm ấn phách không cang khí cực kỳ mạnh mẽ, tốc độ rất nhanh. Hai người áo đen họ không ngờ rằng Lý Xuân Hoa lại quay mình lao trở lại.
- Bình bình! Hai tiếng khẽ.
Hai đại hán áo đen đeo kiếm không kịp kêu tiếng nào, thân người tung lên rồi rớt xuống, tâm mạch của cả hai đều bị thoát khỏi ngay tức khắc. Lý Xuân Hoa dùng độc thủ hạ luôn năm người làm cho người họ Tiền vô cùng tức giận, một tiếng cười sằng sặc, người họ Tiền vung tay đánh tới. Lý Xuân Hoa đưa tay đánh bật chưởng thế của hắn, ra chiêu trả đũa tức khắc.
Lúc này hai người đều giận dữ, chiêu thức vô cùng hiểm độc.
Người áo đen họ Tiền quả nhiên là một cao thủ võ lâm, trong trận giao đấu này, quyền chưởng như mưa sa gió táp, kình lực toả ra đến một trượng. Lý Xuân Hoa dưới quyền chưởng cương mãnh của hắn, nàng thi triển thủ pháp bắt gân đả huyệt, cánh tay phi đạo liên tục ép chiêu thức và kinh lực của người họ Tiền nửa đường bị tan hết.
Người áo đen họ Tiền đánh liền hai mươi mấy chiêu xong, đột nhiên dừng tay lại nhảy lùi lạnh lùng nói: - Lý cô nương võ công cao cường, hãy nhận mấy chiêu ?Quư Lân Chưởng? của ta xem sao!
Lý Xuân Hoa nghe thấy ba chữ ?Quư Lân Chưởng? sắc mặt biến đổi... Bởi vì nàng nhớ lại năm xưa phái Cổ Mộ có một vị tên là ?Cổ Mộ Quư Lân? chuyên luyện một loại tuyệt kỷ tà môn là ?Quư Lân Chưởng? độc địa vô cùng.
Nếu người ta và lão động thủ thì chỉ cần lão thi triển ra ?Quư Lân Chưởng?

xong, bèn thu chưởng lùi lại không đánh với đối phương nữa, bởi vì đối phương đã bị hạ dưới chưởng phong độc địa ?Quư Lân Chưởng? của lão rồi. Nên biết rằng ?Quư Lân Chưởng? vừa phát ra thì độc khí tự nhiên toả ra không khí trong phạm vi bảy thước, đối phương và lão động thủ bảy chiêu đã hít vào rất nhiều khí độc, tự nhiên mà trúng độc, thật là lợi hại vô cùng.
Lý Xuân Hoa thản nhiên hỏi:
- ?Cổ Mộ Quư Lân? là người gì của ngươi?
Người áo đen họ Tiền nghe vậy kinh thầm, nghĩ bụng: ?Con nhãi này thật là lợi hại, tuy mi biết rõ sự ghê gớm của ?Quư Lân chưởng?, nhưng cũng không thể nào thoát khỏi chưởng của ta, trừ phi mi lập tức trốn khỏi nơi này?...?
Lý Xuân Hoa lạnh lùng nói:
- Thế thì ngươi là Quư Lân Kiếm Tiền Mộng Sinh rồi...
Người áo đen họ Tiền lạnh lùng cười, nói:
- Ha ha, lợi hại lợi hại! Lão phu cả đời đánh nhau, hôm nay sém chút nữa bị nhạn mổ mắt. Hiện giờ danh hiệu của lão phu đổi thành ?Quư Lân huyết ma?.
Lúc này Quư Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh đã ngầm vận công lực, lão chuẩn bị trong bảy chiêu dùng Quư Lân Chưởng hạ ngay Lý Xuân Hoa. Lý Xuân Hoa thấy lão trong lúc nói, mặt vốn trắng nhợt, đột nhiên biến thành xanh lè, hai mắt cũng loé lên tia sáng.
Nàng vội vận chân khí chuyển đến toàn thân, ngầm phòng bị.
Quư Lân Huyết Ma sau khi vận đủ Quư Lân chưởng xong, mỉm cười nham hiểm, nói: - Lý cô nương, có thể ngươi hãy còn không biết lão phu là người sát hại phụ thân ngươi đó!
Lý Xuân Hoa thất kinh, quát lớn: - Ngươi nói gì?
Quư Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh thấy tình hình Lý Xuân Hoa kích động như vậy trong bụng mừng thầm, bởi vì lão sợ Lý Xuân Hoa uý kỵ sự lợi hại của Quư Lân Chưởng mà không đánh thì lão không thể làm hại cho nàng được nên lão muốn đem mối huyết thù mà nói ra.
Tiền Mộng Sinh cười nói:
- Uy chấn Bát Hoàng Lý Thiên Phát bội phản Cô Lâu điện, điện chủ phái lão phu giết chết hắn.
Lý Xuân Hoa nghe xong máu nóng hừng hực.
Lúc mình ở nghĩa địa trông thấy lão ta cảm thấy thân hình rất là quen thuộc, không ngờ lão ta chính là hung thủ áo xám mà mình và Âu Dương Hải dượt đuổi hôm trước.
Trong lửa giận hận thù, Lý Xuân Hoa vẫn giữ được bình tĩnh, lạnh lùng nói:
- Hoá ra tổ chức Cô Lâu Thiên Tôn hành tung kì bí.
Ngươi đã để lộ thân phận lai lịch ra như vậy chẳng lẽ ngươi không hối hận

sao?
Chữ ? sao ? vừa ra khỏi mồm. Tay phải Lý Xuân Hoa vung lên, năm ngón tay nửa co nửa duỗi búng mạnh tới Quỉ Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh, tốc độ cực nhanh, nhưng không hề có tiếng động nào, tựa như không có chút xíu kình lực.
Quỉ Lân Huyết Ma như biết sự lợi hại của chiêu này, hắn tung mình qua một bên né tránh cười nhạt một tiếng, tay phải đã chộp tới!
Nhưng vừa chộp ra thì Lý Xuân Hoa đã di chuyển phương hướng, năm ngón tay lại búng ra.
Quỉ Lân Huyết Ma cũng không dám tiếp chỉ lực của nàng, lại lui ra! Thế là hai lần, mỗi người đều đánh ra ba chiêu.
Khoảng cách giữa hai người vẫn giữ ngoài một trượng xa.
Đột nhiên một tiếng cười vang lên!
Hai tay Quỉ Lân Huyết Ma múa lên, chưởng ảnh đầy trời, kèm theo gió lạnh phủ xuống.
Lý Xuân Hoa ý thức được rằng gặp phải loại võ công tuyệt độc hiếm thấy này, đừng nói là bốn phương tám hướng, chưởng ánh dầy đặc, có phòng bị cũng không được, chỉ đơn độc luồng khí lạnh lẽo kia cũng đã có cảm giác khó mà chống cự nổi rồi.
Lý Xuân Hoa biết rõ sự lợi hại của Quỉ Lân Chưởng, nhưng nàng không muốn lùi lại né tránh, bởi vì người này là kẻ thù đã sát hại cha mình. Chỉ thấy Lý Xuân Hoa phi thân lên không ước chừng cao năm sáu thước, thình lình lộn trở xuống, một tia cầu vồng trắng xoá bắn tới nhanh như chớp.
Hoá ra Lý Xuân Hoa trên không trung đã rút ra một thanh đoản kiếm. Lý Xuân Hoa vốn hay đeo trường kiếm bởi vì đêm trước kiếm bị Cô Lâu Thiên Tôn đánh gẫy, thanh đoản kiếm này là bảo khí thiết thân bên người nàng rút kiếm từ trong người ra tốc độ cực nhanh, khiến người ta không thể nào biết trong tay nàng sao lại có một thanh kiếm.
Kiếm quang và luồng kình khí âm hàn tiếp chạm nhau. Kiếm quang bỗng thu lai....
Lý Xuân Hoa mặt tái nhợt đứng nguyên chỗ cũ trên mặt đất.
Vai trái Quỉ Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh rướm máu, mặt xanh lè, hai mắt lộ tia sát khi ghê người.
Trong chiêu này, vai của Quỉ Lân Huyết Ma bị thương, nhưng Lý Xuân Hoa lại bị khí độc âm hàn xâm nhập vào da thịt, lúc sau này hai người đều chuẩn bị, lại làm một đòn đánh chí mạng.
Trong viện lạc im ắng lúc này vang lên tiếng giày rầm rập chạy đến. Lý Xuân Hoa liếc nhìn, chỉ thấy bốn phương tám hướng xung quanh xuất hiện mấy chục người.
Đó là một đoàn người áo đen, hông đeo kiếm. Lý Xuân Hoa thầm kêu lên: -

Khó rồi!
Một mình Quỉ Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh cũng đủ làm mình ứng phó khó khăn huống hồ chi còn thêm những người áo đen này nữa.
Mấy chục người áo đen kia tiến tới và tất cả đều dừng lại ngoài mười trượng.
Thình lình....
Sau cánh cửa của một viện lạc phía tây bắc mở toang, từ trong đó đi ra tám tiểu đồng mình mặc áo trắng tay cầm đoản kiếm.
Tám tiểu đồng áo trắng tuổi chừng mười ba, mười bốn, trong đó có một tiểu đồng tuổi hơi nhỏ hơn, ước chừng mười tuổi.
Bọn chúng đều mi thanh mục tú, làm cho người ta thấy thích, có điều chúng hiện giờ tay đang cầm đoản kiếm, sắc mặt trang nghiêm thần thái lẫm liệt.
Một tiểu đồng áo trằng đi thẳng tới.
Quỉ Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh trông thấy tám tiểu đồng áo trắng đột nhiên nhảy lùi lại mấy bước, quay mình lại gật đầu với các tiểu đồng hỏi: - Chẳng hay Thiên Tôn điện chủ giá lâm phải không?
Chỉ thấy tiểu đồng tuổi nhỏ nhất, giọng nói trong trẻo, nói rằng: - Tiền thúc thúc, Thiên Tôn có lệnh Lý Xuân Hoa cô nương giao cho huynh đệ chúng tôi xử trí.
Giọng nói của tiểu đồng này tuy rất là trong trẻo nhưng lại mang hơi hướng lạnh lùng.
Lý Xuân Hoa ngầm kinh dị cho cùng khí sắc khá lẫm liệt của tám tiểu đồng này, khi nghe xong liền tránh lùi ra, nói: - Cố Xuân, không biết Thiên Tôn còn có lời dặn dò nào nữa không? Tiểu đồng nhỏ nhất tên là Cố Xuân, nói: - Thiên Tôn gọi thúc thúc lập tức đến chỗ của người ngay!
Tiền Mộng Sinh đáp: - Vâng!
Bèn quay mình định đi, nhưng ...
Thân mình Lý Xuân Hoa như tên bắn nhảy tới Quỉ Lân Huyết Ma. Ngay lúc đó tám đồng tử áo trắng tay cầm đoản kiếm cũng nhất tề nhảy tới.
Chỉ thấy kiếm quang ngợp trời chói mắt, thân hình đang phi của Lý Xuân Hoa dừng lại đột ngột.
Chỉ chậm một thế, Quỉ Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh đã đi được hơn bảy trượng.
Tám đồng tử áo trắng vây bọc lấy Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa liếc nhìn qua tám đồng tử áo trắng, trong lòng cảm thấy kỳ dị, không ngờ thân ảnh của tám đồng tử này lại nhanh đến mức trong tích tắc đã có thể cản được mình.
Với người võ công như Lý Xuân Hoa thật sự vừa rồi nàng không trông rõ tám đồng tử nhảy tới như thế nào.
Đồng tử Cố Xuân nhỏ nhất tay cầm đoản kiếm, cúi mình thi lễ Lý Xuân

Hoa, nói: - Lý thư thư, xin thư thư hãy đến gặp Thiên Tôn điện chủ của chúng tôi.
Lý Xuân Hoa nhìn thấy tám đồng tử này, ai ai cũng mày thanh mắt sáng, xinh đẹp, trẻ trung, trong lòng đã có hảo cảm, lại thấy tiểu đồng nhỏ tuổi nhất lại thi lễ với mình, thì dù nàng có giận dữ đến mấy cũng không nổi giận được.
Lý Xuân Hoa nhìn tiểu đồng Cố Xuân hỏi:
- Tiểu đệ, tám người đây có phải là huynh đệ không? Cổ Xuân tiểu đồng nói:
- Tám người chúng tôi tên xếp theo các chữ: Xuân Hạ Thu Đông Mai Lan Cúc Trúc.
Thiên tôn điện chủ là nghĩa phụ của chúng tôi. Lý Xuân Hoa đột nhiên cúi đầu trầm tư nghĩ ngợi. Lúc lâu sau, nàng mới trầm giong nói:
- Tiểu đệ, ta thấy tám người các đệ trời sinh tuệ lan tư chất, những đứa trẻ trên thế gian này không có được nhiều, thật không hiểu tại sao các đệ lại nhận giặc làm cha, học những điều xấu...
Tám đồng tử nghe vậy, thần sắc trên mặt sa sầm, chợt nghe Cố Xuân quát: - Im đi!
Lý Xuân Hoa nghe quát, giật mình, im lặng. Cố Xuân đồng tử lạnh lùng nói:
- Lý thư thư, tám huynh đệ chúng tôi nói chuyện khách khí với thư thư, không ngờ thư thư lại mắng chửi nghĩa phụ của chúng tôi, nếu người còn vô lễ như vậy nữa thì đừng trách huynh đệ chúng tôi ra tay giáo huấn đấy.
Lý Xuân Hoa nghe nó nói xong, thật là vừa tức vừa buồn cười. Lý Xuân Hoa cười nói: - Tiểu huynh đệ, bởi vì ta tiếc rẻ cho các ngươi nên mới nói thế. Cố Xuân tiểu đồng tay vung đoản kiếm, hét: - Huynh đệ chúng ta bắt lấy minh chủ Thanh Đạo Minh Nói xong, tám đồng tử liền di động, chọn một thế bao vây lấy Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa trông thấy tám người tay lăm lăm đoản kiếm, ánh sáng loang loáng, vừa nhìn một cái biết ngay không phải là binh khí bình thường. Lý Xuân Hoa kinh thầm, nghĩ: ?Chẳng nhẽ tám cậu bé còn hôi sữa này lại có võ công??
Chưa nghĩ xong, chỉ thấy tám đồng tử tay cầm đoản kiếm từ từ chuyển động, ánh mắt nhìn vào mũi kiếm, thần sắc trên mặt nghiêm trang, thành kính.
Lý Xuân Hoa vội vã đề chân khí thu lại đan điền, ngưng thần vận kình, thu thế đứng nguyên một chỗ. Nguyên là nàng đã phát hiện tám đồng tử ai ai cũng có võ công kiếm thuật thượng thừa.
Nên biết rằng lúc tay nâng bảo kiếm, thái độ nghiêm trang không nói cười, thấn sắc thành kính chính là tư thế chuẩn bị xuất thủ của kiếm thuật thượng thừa.
Lý Xuân Hoa biết rõ những cậu bé này thật là ngây thơ trong sáng, nhưng lại không ngờ rằng bị gian tặc lợi dụng, làm hại cả đời chúng nó thật là đáng

tiếc.
Cho nên, nàng muốn nói cho chúng biết những chuyện về Cô Lâu Thiên Tôn, để cho chúng biết hiểu bộ mặt gian ác của nghĩa phụ chúng nó. Thực ra Lý Xuân Hoa đã quá ngây thơ. Bọn đồng nhi tuy rất dễ bị người xấu lừa gạt, nhưng những cậu bé này là những người trung thực nhất! Chỉ cần chúng nó được một chút lợi nhỏ của người chỉ huy thì đến chết cũng trung thành với chủ nhân dù cho Lý Xuân Hoa có nói đến khuya thì tám đồng tử này cũng không dễ gì quay lưng lại với nghĩa phụ mà chúng nó cho là thần thánh Cô Lâu Thiên Tôn.
Lý Xuân Hoa nghĩ đến lúc này, nàng đã biết rất rõ lai lịch của Cô Lâu Thiên Tôn, nàng cảm thấy người này là người nham hiểm xảo quyệt nhất trên đời.
Chợt nghe Lý Xuân Hoa trầm giọng nói:
- Tiểu đệ đệ, hay là ta đi theo các ngươi gặp Thiên Tôn điện chủ, các ngươi không cần phải động thủ nữa.
Cố Xuân tiểu đồng nghe vậy, trên mặt lộ một nụ cười, nói: - Tốt! Bãi bỏ kiếm trận.
Hoá ra Cố Xuân tiểu đồng chính là kẻ cầm đầu tám đồng tử, nó vừa hạ lệnh, bảy đồng tử khác mau chóng lùi lại vài bước, tay cầm kiếm đứng một bên.
Lý Xuân Hoa nói:
- Thiên Tôn điện chủ ở đâu, các ngươi hãy đi trước dẫn đường Cố Xuân đồng tử cúi mình thi lễ với Lý Xuân Hoa, nói: - Lý thư thư, xin đi theo ta.
Lý Xuân Hoa thấy tám đồng tử này, thần sắc vụi giận đổi thay như chớp, trong bụng thầm nghĩ: - Tám người này nếu được ô Lâu Thiên Tôn huấn luyện lâu ngày thì nhất định sẽ trở thành tám tên hỗn thế ma đầu, ngày sau làm hại giang hồ võ lâm, giết hại chúng sanh, chắc còn hơn cả Cô Lâu Thiên Tôn.
Chỉ thấy Cố Xuân tiểu đồng cất bước đi trước dẫn đường, còn bảy tiểu đồng còn lại đi theo sau Lý Xuân Hoa.
Tám đồng tử đi ngang qua những người áo đen, ai ai cũng cúi đầu hành lễ với chúng, rõ ràng tám đồng tử này có vị trí quan trọng trong Cô Lâu ma đầu.
Lúc này mặt trời đã lên cao, đã là giờ Tỵ.
Xuân Hoa theo sau Cố Xuân đồng tử đi qua mấy hàng viện lạc, đến một toà dinh viện rất thanh nhã.
Lý Xuân Hoa quan sát kỷ toà dinh viện này chỉ thấy trong viện cúc thu nở rộ. Đan Quế đưa hương thơm ngát, đến đâu cũng một màu xanh, con đường nhỏ lát gạch xanh dưới đất được quét rất sạch sẽ, không có một chiếc lá rơi.
Nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, nàng nhận ra nơi dinh viện này đêm qua mình chưa tới.
Đi qua dinh viện xuyên qua một cửa tròn nhỏ, trừ những cây hoa trân quí ra,

còn có một hòn giả sơn do người chế thành, dưới hòn giả sơn có một cái ao rộng sáu bảy trượng.
Vườn hoa này tuy không phải là to, nhưng xinh xắn tinh xảo vô cùng. Phía tây của vườn hoa, phòng ốc liên tiếp, ở giữa có ba toà lầu dứng đối góc với nhau.
Cố Xuân đồng tử chợt quay đầu lại nói với Lý Xuân Hoa: - Lý thư thư, ta vào thông báo với nghĩa phụ rồi ra ngay!
Nói xong, thân người của nó vụt đi vào một đại sảnh, không lâu sau qủa nhiên thấy Cố Xuân mặt mũi tươi cười đi ra nói: - Nghĩa phụ đã đợi Lý tiểu thư rất lâu rồi. Mời Lý tiểu thư vào trong uống trà.
Lý Xuân Hoa đi lên bậc đá, vào trong đại sảnh, trong sảnh này, bàn ghế bày biện chỉnh tề, bố trí trang nhã.
Đi qua đại sảnh này, hiện ra một hành lang bằng gỗ đàn, đi thông qua ba chính sảnh sạch sẽ không nhuốm chút bụi, hai bên hành lang bày những chậu bạch cúc, u lan, hương hoa lan tỏa khắp xung quanh, thật là cực kỳ u nhã thanh tịnh.
Lúc này trong lòng Lý Xuân Hoa cực kỳ trầm trọng, nàng rảo bước đi vào đại sảnh của ngôi lầu kia, không ngờ đại sảnh này lại rất lớn, mà sự bầy biện xung quanh hoa lệ đến vượt sức tưởng tượng của người ta.
Trên mặt đất được phủ bởi tấm thảm lông cừu thuần màu trắng, những bức hoạ sơn thuư nổi tiếng treo khắp trên vách, lại còn có bốn thanh cổ kiếm trên vỏ có khảm một viên ngọc ngũ sắc to bằng mắt rồng, lấp lánh phát quang, ngay cả hai bên cửa sổ trong sảnh cũng khảm những chữ như ?Ngũ Phúc Bàn Thọ? , ?Vạn Thọ Vô Cương?.
Lý Xuân Hoa quan sát một vòng trong sảnh, chính giữa ngoài một cái bàn thấp hình chữ nhật bằng gỗ đàn và bốn chiếc ghế chạm trổ tinh xảo hình rồng ra, còn thì không có một bóng người.
Cố Xuân dẫn Lý Xuân Hoa đi đến bên chiếc bàn lớn nói: - Lý thư thư mời ngồi dùng trà, nghĩa phụ chúng tôi ra ngay. Lý Xuân Hoa khẽ gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế chạm rồng phía đông. Khi nàng vừa mới ngồi xuống, ở bức vách phía tây ngoài bảy trượng đột nhiên tự động hiện ra một cái bục rộng chừng ba trượng, trên bục là một chiếc ghế rồng vàng, có một người áo lam che mặt nạ đầu lâu ngồi đó. Lúc này tám đồng tử áo trắng chia làm hai, Cố Xuân, Cố Hạ, Cố Thu, Cố Đông bốn người đứng phía sau Lý Xuân Hoa ; Cố Mai, Cố Trúc, Cố Cúc, Cố Lan bốn người đứng phía trước bên phải Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa trông thấy Cô Lâu Thiên Tôn xuất hiện, liền đứng phắt dậy.
Đột nhiên Cố Xuân đồng tử ở phía sau quát: - Lý thư thư, xin ngồi yên chớ loạn động.
Lý Xuân Hoa quay lại nhìn Cố Xuân, lạnh lùng nói:

- Tiểu huynh đệ, đừng có gọi bừa.
Cố Xuân đồng tử lạnh lùng hừ một tiếng, quát:
- Thư thư còn không nghe cảnh cáo thì đừng có trách chúng tôi vô lễ. Chợt nghe Cô Lâu Thiên Tôn trên bục nói: - Xuân nhi, các con không được vô lễ với quí khách.
Lý Xuân Hoa bỗng cười nói:
- Không phải là quí khách mà là sư tư.
Câu nói này của nàng làm cho tám đồng tử hoang mang không hiểu. Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng nói: - Lý Xuân Hoa, ngươi biết ta gặp ngươi có chuyện gì không? Lý Xuân Hoa đột nhiên nghiêm nét mặt, cung kính nói: - Sư phụ! Đệ tử đã biết tất cả rồi. Hôm nay Xuân Hoa đến yết kiến sư phụ, không phải vì trách móc sư phụ mà đến, mà là muốn báo ân dạy dỗ mười năm của sư phụ.
Cô Lâu Thiên Tôn nghe xong, chẳng nói chẳng rằng vẫn ngồi đó. Lý Xuân Hoa nói: - Tất cả mọi chuyện trên đời đều giống như giấc mộng nam kha, sau khi tỉnh lại tất cả đều là hư không, dù khi xưa sư phụ có làm chuyện gì, nhưng cũng là quá khứ đã qua rồi, đệ tử tuyệt đối không oán hận sư phụ, chỉ cần sư phụ hảy vì nhân loại, tạo phúc cho người dân như sư phụ đã dạy tư muội chúng con khi xưa.
Cô Lâu Thiên Tôn nghe xong, đột nhiên ngửa cổ, cười sằng sặc.
Tiếng cười làm chấn động rung chuyển vách tường, tai nghe ù ù, hồi lâu không dứt. Tiếng cười đó có mang theo vẻ điên cuồng. - Lý Xuân Hoa nghe tiếng cười liền biến sắc.
Nàng không biết là lo hay mừng, hay là buồn? Đột nhiên tiếng cười thâu lại. Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:
- Lý Xuân Hoa, ngươi biết rằng sự sống hay chết của ngươi đều do ta quyết định hay không?
Lý Xuân Hoa nói:
- Chuyện sống chết, khi xưa sư phụ dạy rằng sự sống của con người, hay là chết cũng là một chuyện, sống sao không khổ? Chết sao không buồn? Mấy năm nay, Xuân Hoa cùng muội muội theo lời dạy của sư phụ. Vượt qua vô số nguy hiểm, mà vẫn bình an vô sự, cho nên nói, Xuân Hoa đối với chuyên sống chết, từ lâu đã xem thường rồi.
Nàng nói mấy câu này hào khí xung thiên, đại nghĩa ngút trời.
Cô Lâu Thiên Tôn trên bục, đôi mắt hình như hơi có sững sờ, nhưng trong chốc lát liền hồi phục lại thần sắc bình tĩnh. Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên hỏi: - Ngươi cho rằng ta là sư phụ của ngươi hoá thân ư?
Lý Xuân Hoa nói:
- Mười năm kề cận, giọng nói và tất cả những cử động của sư phụ, đều khắc sâu trong đầu con. Vì sao sư phụ không lộ mặt thật ra?

Cổ Lâu Thiên Tôn lại bình thản nói: - Ngươi nhận được mặt thật của ta ư?
Lý Xuân Hoa nói:
- Đệ tử chỉ cần sư phụ hiện ra diện mạo thật của Thiết Địch Quái Hiệp mà vạn người kính ngưỡng Cô Lâu Thiên Tôn lại nói: - Thiết Dịch Quái Hiệp là ai? Mặt mũi của hắn như thế nào?
Lý Xuân Hoa sững người, thầm nghĩ:
? Chẳng lẽ ông ta không phải là sư phụ? Mình nhận lầm rồi ư? Không, không? ông ta quá xảo quyệt, gián trá, trong thiên hạ ngoài ông ta ra còn có ai có thể làm một ma vương như thế này??.
Bỗng Lý Xuân Hoa khẽ thở dài, nói:
- Sư phụ đã từng mấy lần tha đệ tử và Âu Dương Hải sư đệ, nhưng không biết hôm qua sư phụ đã làm gì Âu Dương Hải rồi?
Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:
- Âu Dương Hải trúng độc ?Đích Trường Hồng? trong Lăng Hình Đinh của ta, độc này trong thiên hạ không có thuốc nào có thể cứu giải, đương nhiên hắn ta chết rồi.
Lý Xuân Hoa nghe vậy người run bần bật, nước mắt tuôn trào, bi ai kêu lên:
- Sư phụ! Sao sư phụ lại giết sư đệ.
Âu Dương Hải do một tay sư phụ khổ cực bồi dưỡng mà thành, làm sao sư phụ lại giết sư đệ đi! Ông? Ông tên ma đầu?
Cô Lâu Thiên Tôn lại cười ha ha nói:
- Lý Xuân Hoa, bây giờ lão phu nói với ngươi, nếu ngươi muốn chết, bây giờ ta sẽ ban cho ngươi một viên thuốc độc cực mạnh, uống xong sẽ chết liền không đau đớn gì cả. Ngươi muốn sống lão phu sẽ để cho ngươi sống lâu trên đời này.
Nhưng khi sống, thì lão phu phải nói trước cho ngươi rõ, trước tiên ta phải phá huư đi lý trí và trí nhớ của người xưa kia, sau đó dùng thủ thuật, chuyền đạt đại nghĩa vào trong đầu ngươi, để cho ngươi vĩnh viễn vì chính nghĩa mà chiến đấu, nhận được sự khen ngợi kính ngưỡng của người đời. Trước đó lão phu đã bồi dưỡng được một ma nữ tàn bạo vô song, bây giờ ta lại muốn tạo ra một nữ hiệp vì chính nghĩa mà chiến đấu.
Ta muốn thiên hạ giang hồ võ lâm, chính và tà, thiện và ác, vĩnh viễn tranh đấu với nhau, để cho người trên đời này đều biết con ma nữ hại người và vị nữ hiệp tế thế cứu người này đều do một tay ta bồi dưỡng mà thành.
Ta muốn người đời không biết phải phê bình phán đoán ta như thế nào.
Để cho người đời vĩnh viễn đối với thiện và ác tồn tại một mâu thuẫn khó chọn lựa.
Giọng nói của Cô Lâu Thiên Tôn vô cùng từ tốn, bình thản. Mà ngôn ngữ của hắn thì thật là điên khùng.
Lý Xuân Hoa nghe vậy thầm kinh hãi, nàng không biết hắn làm như thế là

có ý gì, mà lời của hắn có thật không?
Cô Lâu Thiên Tôn lấy ra hai hoàn thuốc nói:
- Hoàn thuốc màu đỏ là thuốc độc, màu trắng là hoàn thuốc làm mất trí nhớ, nếu ngươi không thể chọn được hoàn thuốc nào thì để ta giúp cho ngươi quyết định.
Cô Lâu Thiên Tôn khẽ đưa tay phải, hai hoàn thuốc đỏ và trắng bay lên trên chiếc bàn trước mặt Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa đưa tay lấy thuốc trắng nói:
- Sau khi đệ tử uống hoàn thuốc trắng này, trí nhớ trước kia sẽ mất hết, nhưng trước khi mất trí nhớ, đệ tử muốn thấy mặt thật của sư phụ một lần, không biết sư phụ có thể để đệ tử nhìn mặt thật của sư phụ không?

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 18
TƯƠNG KIẾN BẤT TƯƠNG THỨC

Cô lâu Thiên Tôn cười ha ha, nói:
- Sau khi ngươi uống hoàng thuốc trắng, hễ những nhân vật nào mà qúa khứ ngươi quen biết và những chuyện cũ, tất cả đều quên lãng, bây giờ người đòi thấy mặt ta thì có tác dụng gì? Lý Xuân Hoa thở dài buồn bã, nói:
- Bởi vì đệ tử muốn chứng thực sự quan sát của mình có chính xác hay không?
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Có phải ngươi muốn hỏi, ta có phải là Thiết Địch quái hiệp sư phụ của ngươi không , ha ha ha?
Đúng, Lý Xuân Hoa tuy cho rằng Cô Lâu Thiên Tôn chính là Thiết Địch quái hiệp nhưng lúc này nàng không tự tin rằng mình đoán chính xác, bởi vì ông ta biết bao là xảo quyệt, trong lúc nói chuyện ông ta vẫn thuư chung không lộ một chút gì khả nghi để có thể quyết định ông ta là Thiết Địch quái hiệp.
Lý Xuân Hoa trầm giọng nói:
- Ta không tin là ta lại phán đoán lầm.
Cô Lâu Thiên Tôn cười xong, đột nhiên dừng giọng nói trầm trầm lạnh lẽ nói:
- Trước khi ngươi uống hoàn thuốc màu đỏ màu trắng, bởi vì ta muốn làm thay cho ngươi một việc vô luận chuyện đại sự nào trong thiên hạ ta d8ều muốn làm cho ngươi, nếu ngươi muốn giữ ý thấy mặt ta thì quyền lợi của việc đó sẽ hỏng, sao ngươi lại không chọn một việc cần thiết nhất.
Lý Xuân Hoa nói:
- Việc này mà cũng có giá ư?
Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Thiết Địch quái hiệp hành sự một đời, chưa từng để lộ mặt cho người đời trông thấy, mà dù cho rằng những người đã thấy mặt thì cũng đều chết cả rồi.
Mà bản thân, Cô Lâu Thiên Tôn, cũng không có người nào thấy được mặt thật của ta, nếu như sau khi ta giở mặt nạ này ra thì ngươi cho rằng ta giống ai? Đó chỉ là người mà cả đời ngươi chưa từng thấy qua.
Thiết Địch quái hiệp ư? Cô Lâu Thiên Tôn ư?
Vĩnh viễn ngươi sẽ không quyết định được hắn là ai? Lý Xuân Hoa nghe nói

xong nghĩ thầm:
"Phải rồi ! Mặt của sư phụ ta chưa hề thấy qua, nếu như Cô Lâu Thiên Tôn để cho ta thấy mặt thật thì ta làm sao có thể quyết định được ông ta là người nào !?
Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng nói:
- Lão phu biết ngươi uống hoàn thuốc trắng chỉ là giả vờ, nhất định ngươi sẽ không uống. Bây giờ ta cảnh cáo ngươi, ta đã quyết định tiêu diệt linh hồn hiện hữa của ngươi., tạo nên một con người khác, dù ngươi có phản kháng như thế nào ta cũng phải đạt được mục đích.
Lý Xuân Hoa nghe vậy kinh hãi, một khi mình không chạy thoát khỏi đây thì coi như số mạng thảm khốc sẽ không thể tưởng tượng được? nghĩ đến đây ?
Lý Xuân Hoa đột nhiên đưa tay cầm lấy hoàn thuốc độc màu đỏ. Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng cười nói: - Bây giờ người muốn kiếm đường chết ư? Hà hà ?
Hai hoàn thuốc đỏ chỉ khác có màu đỏ và trắng mà thôi, còn phần bên trong vẫn là thuốc huư diệt trí nhớ.
Lý Xuân Hoa giận dữ hét lên:
- Ngươi là ai? đồ ma quỉ.
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:
- Ngươi cho rằng ta là ai thì ta là người đó !
Lý Xuân Hoa vụt suy nghĩ, mình làm thê nào để thoát khỏi đây? Âu Dương Hải thật như hắn nói, đã chết rồi ư? Thi thể chàng ở đâu? Chợt nghe Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt nói:
- Lý Xuân Hoa ngươi đừng mắc công suy nghĩ tìm cách trốn, nội với tám tiểu đồng này thôi thì ngươi cũng không thể chay khỏi ? Thất Tinh bát quái ? kiếm trận của chúng nó.
Lý Xuân Hoa vôi đưa mắt nhìn nhanh trước sau, tám đồng tử áo trắng đứng hai bên trước sau đã di động thân hình, mỗi người đứng một góc trong bốn phương tám hướng xung quanh mình.
Trong tay chúng cầm kiếm, ngưng thần động kình khí vận đan điền, đứng im thủ thế, Lý Xuân Hoa kinh thầm, nghĩ:
?Tám đồng tử cao chưa đầy ba thước này qủa nhiên không thể khinh thường?.
Lý Xuân Hoa biết tám đồng tử áo trắng này võ công nhất định không xoàng, nếu mình không hạ độc thủ thì không thể thoát khỏi nơi đây, sự việc cấp bách, mình đành phải thi triển độc thủ.
Bỗng Lýa Xuân Hoa tung người lên, trái phải một chiêu ?Nữu chuyển đông nhạc? đánh nhanh tới Cổ Mai phía chính bắc.
Chưởng này Lý Xuân Hoa vận dụng tám thành công lực, bụng nghĩ:

- Cổ Mai đồng tử cho dù võ công rất cao cũng khó tránh khỏi chường này. Ai ngờ sự đã đổi khác.
Đồng thời với lúc Lý Xuân Hoa nhảy lên phát động thế công, kiếm trận ? Thất Tinh bát quái ? do tám đồng tử bày thành cũng đồng thời phát động.
Chỉ thấy Cổ Mai đồng tử tránh qua một bên, bên trái, phải của nó là Cổ Thu, Cổ Lan đồng tử lại nhanh chóng xông lên, đoản kiếm trong tay thành hai đạo hàn quang đâm thẳng vào Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa kinh thầm, miệng quát:
- Tám đứa con nít các ngươi mà cũng đòi vây ta sao?
Cùng lúc, người nhỏ nhất là Cổ Xuân đồng tử đã tung kiếm đâm tới, kiếm khí lạnh buốt phả vào mặt.
Lý Xuân Hoa nhướng mày, ống tay áo trái trống không mau chóng phi cuộn lên.
Nhưng Cổ Xuân đồng tử rất tinh ranh, nó biết được lợi hại, không để cho tay áo của nàng cuốn lấy kiếm, đoản kiếm trong tay đổi hướng, thân đi theo kiếm bay xéo qua một bên.
Lúc này phía sau, Cổ Mai đồng tử nhảy tới êm ru, đâm một nhát kiếm.
Nhát kiếm này hướng về Lý Xuân Hoa, thế đâm cực nhanh, vụt một cái đã tới.
Do sự biến hóa qúa nhanh của kiếm trận, Lý Xuân Hoa đã ý thức được Cổ Xuân, Hạ, Thu, Đông, Mai, Lan, Cúc, Trúc tám tên đồng tử võ công thật là ghê gớm.
Trong nháy mắt, kiếm quang của Cổ Mai đã tới sát người, Lý Xuân Hoa vội lùi một bước.
Lý Xuân Hoa ứng biến tuy có thể là nhanh nhưng nàng không nắm hết biến hóa của thế kiếm Cổ Mai.
?Xoẹt? một tiếng, ống tay áo bên trái của Lý Xuân Hoa đã bị chém đứt.
Nhát kiếm này làm Lý Xuân Hoa giật mình.
Nếu như cánh tay trái của mình không phải đã cụt từ trước thì hôm nay chắc phải bị đoạn ở đây. Lý Xuân Hoa giận dữ hét lên, hữa chưởng đánh thốc ra.
Một đạo âm kình trầm hùng tuyệt luân bay thẳng tới.
Ai ngờ thân pháp của Cổ Mai đồng tử cực nhanh, sau khi nó chém đứt ống tay áo của lö Xuân Hoa xong thì đã lùi nhanh lại, Cổ Lan, Cổ Cúc, Cổ Trúc ở bên cạnh lanh lẹ tấn công tới.
Nên biết rằng ?Thất Tinh bát quái? kiếm trận này kỳ ảo vô cùng, nếu như không biết được bí mật biến hóa của kiếm trận thì dù võ công có cao đến đâu củng khó thoát khỏi kiếm trận .
Lúc này cả người Lý Xuân Hoa đã rơi vào thế công biến hóa ảo diệu của thế trận.
Trong chốc lát, nàng bị tám đồng tử áo trắng dùng kiếm thế liên tục ép nàng

vào thế hạ phong.
Chỉ thấy kiếm quang loang loáng đầy trời ép đánh Lý Xuân Hoa phải trợn mắt vã mồ hôi.
Còn Cô Lâu Thiên Tôn vẫn ngồi ung dung xem cuộc đấu.
Nhưng Lý Xuân Hoa vẫn là người có võ công trác tuyệt cơ trí linh mẫn.
Lúc này nàng bỗng nhớ ra cách đối phó kiế trận kỳ diệu này, cần phải giữ bình tĩnh, trầm trọng, quan sát đối phương kỷ lưỡng rồi mới toàn lực xuất thủ, còn nếu không thì chỉ tấn công.
Sau khi Lý Xuân Hoa bình tĩnh lại, cuộc thế đã trở nên ổn định.
Tám tiểu đồng lúc này cũng trầm tĩnh, không còn vung kiếm tiến đánh nữa, chỉ dùnh kiếm trận biến hóa kỳ dị của chúng vậy lấy Xuân Hoa.
Hà hà ? một tràng cười lạnh lẽo vang lên, Cô Lâu Thiên Tôn trên bục xoay qua nói:
- Lý Xuân Hoa, võ công của ngươi khá lắm ! Hà hà ?
Nhưng ngươi cho rằng công lực và kiếm trân của tám cậu bé này như thế nào?
Lý Xuân Hoa đối với lời nói của Cô Lâu Thiên Tôn không nghe không hỏi, toàn thân chủ ý cự địch.
Chợt Lý Xuân Hoa nghĩ thầm:
Kiếm trận thất tinh bát quái này do tám đồng tử phân làm ba tổ liên hoàn bổ khuyết cho nhau, trong hai tổ, là do Cổ Xuân và Cổ Mai cầm đầu, cũng có thể nói, Bát quái là do Cổ Xuân toàn bộ phát động chỉ huy, chỉ đợi lúc Cổ Xuân lùi ra ngoài trận thì thế trận lập tức biến thành Thất Tinh, mà Thất Tinh thì do Cổ Mai nắm toàn trận, hai người yếu nhất trong toàn trận là Cổ Đông và Cổ Trúc, mạnh nhất là Cổ Xuân và Cổ Mai, lúc lùi ra ngoài trận thì bổ khuyết cho Cổ Đông, Cổ Trúc? ?
Lý Xuân Hoa vừa thấy được sự bí mật của kiếm trận liền mừng thầm, nhưng vẫn không động thanh sắc, nàng từ từ rút đoản kiếm từ trong người ra, ngầm vận trân khí.
Chợt thấy thân người Cổ Xuân luồn qua bên cạnh Cổ Động, đâm một nhát kiếm vào Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa cười nhạt, đoản kiếm trong tay nàng vung lên, một chiêu ? Tà Phích thất tinh? gạt phăng kiếm của Cổ Xuân, lúc này ba thanh kiếm của Cổ Đông, Cổ Mai, Cổ Trúc đâm tới như chớp.
Lý Xuân Hoa không để ý kiếm quang cuốn lên của ba người, hét một tiếng, đoãn kiếm trong tay bắn vọt thẳng vào Cổ Xuân lúc đang lùi nhanh lại.
Cổ Mai, Cổ Trúc, Cổ Đông trông thấy Lý Xuân Hoa truy kích Cổ Xuân, trong bụng kinh thầm, ba người đồng thời thâu kiếm nhảy lùi lại, ngay lúc đó, Cổ Lan, Cổ Hạ, Cổ Thu, Cổ Cúc từ kiếm trận phân thành hai tổ vòng tới Lý Xuân Hoa.

Ai ngờ Lý Xuân Hoa ngay khi họ thay đổi phương vị, thân mình như mũi tên bắn lao ra khỏi vòng vây tấn công của Cổ Hạ, Cổ Lan, Cổ Thu, Cổ Cúc, áp thẳng tới Cổ Mai, Cổ Trúc, Cổ Đông ba người.
Lúc này Lý Xuân Hoa không còn chút cố kỵ gì nữa, đoản kiếm trong tay nàng lóe lên một tia hàn quang, soạt soạt soạt, chém ra ba kiếm.
Kiếm thế như chém, như đâm, như quét ?
Biến hóa kỳ ảo lanh lợi cực kỳ.
Từng nhát kiếm đều đánh vào nơi nguy hiểm.
Hàn quang vừa léo lên chợt nghe Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng quát:
- Lý Xuân Hoa chớ có hại chúng nó
Chỉ nghe mấy tiếng kêu kinh hãi ?
Cổ Trúc, Cổ Đông hai đồng tử đã bị thương ngã xuống đất.
Chiêu kiếm thức của Lý Xuân Hoa đắc thủ, nàng đảo người một cái bắn vọt ra cửa.
Cô Lâu Thiên Tôn từ trên bực mau lẹ lướt tới bên cạnh hai đồng tử Cổ Trúc, Cổ Đông liếc nhìn hai cái.
Chỉ thấy ngực của hai đồng tử chảy máu, bốn con mắt lộ tia sáng đáng thương ngước nhìn Cô Lâu Thiên Tôn.
Bỗng Cô Lâu Thiên Tôn cười vang một tràng điếc lỗ tai ?
Lúc này Lý Xuân Hoa đã lướt ra đến hành lang của đại sảnh, nghe thấy tiếng cười thì không khỏi quay đầu lại nhìn.
Vụt thấy thân hình của Cô Lâu Thiên Tôn lao ra đại sảnh như gió lốc. Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt nói: - Ngươi còn chạy được hay sao?
Lão tung mình nhảy tới đuổi theo sát như bóng với hình.
Một chiêu ?Ô Long thám trảo? tả chưởng của hắn chợp vào vai phải của Lý Xuân Hoa.
Cô Lâu Thiên Tôn từ khi phóng ra khỏi và xuất thủ chợp lấy vai phải của Lý Xuân Hoa như đồng thời một lúc, tốc độ mau lẹ không thể tả.
Lý Xuân Hoa nghe chưởng phóng đã đến sát bên người, lật tay lại dùng một chiêu ?Hoành gia kim lương? gạt tay trái của Cô Lâu Thiên Tôn ra, hai chân dùng liên hoàn cước đá mạnh.
Cô Lâu Thiên Tôn dường như biết rõ Lý Xuân Hoa sẽ ra một chiêu chí mạng này, hắn đột nhiên chuyển người tránh khỏi hai cước rồi xông thẳng tới sát người, tay trái vung lên đấm chéo xuống.
Lý Xuân Hoa thất kinh, vội nhảy ra sau lùi lại bốn bước, tuy tránh được một chưởng của Cô Lâu Thiên Tôn, nhưng vì trong lòng hoảng hốt nên lưng đụng phải lan can.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Ngươi có thể thoát khỏi thủ chưởng của ta điều này thật là một kỳ tích trong thiên hạ.

Tay phải Lý Xuân Hoa nắm đoản kiếm, hai mắt nhìn toàn thân Cô Lâu Thiên Tôn, nàng kinh ngạc, người này không phải là Thiết Địch quái hiệp thì là ai?
Thân hình của hắn và bộ râu dài bạc trắng ?
Cô Lâu Thiên Tôn cười khanh khách, nói:
- Ngươi có bản lãnh gì thì cứ thi triển ra đi, hôm nay nếu muốn ra khỏi nơi này thì khó hơn lên trời.
Lý Xuân Hoa bất chợt vung kiếm, hữa chưởng thủ thế chờ đợi, Lý Xuân Hoa vừa bước tới một bước thì phóng chưởng ra, lại ép Lý Xuân Hoa lùi vào lan can.
Lý Xuân Hoa rất nóng ruột, soạt soạt soạt, chém liền ba kiếm.
Ba kiếm này có thể nói là độc địa vô cùng.
Cô Lâu Thiên Tôn bị ba nhát kiếm này đánh phải né trái né phải rồi lùi hai bước.
Nguyên là ba chiêu kiếm thuật này là của Lý Xuân Hoa tự nghiên cứu ra, ngay lập tức Lý Xuân Hoa đã hiểu, Cô Lâu Thiên Tôn qủa nhiên là Thiết Địch quái hiệp !
Lý Xuân Hoa lạnh lùng nói:
- Ông không còn dấu nổi đuôi hồ ly nữa rồi .. Hừ ! Ba kiếm này đủ để chứng thực thân phận của ông, không ngờ một người mẫu mực vì nhân loại, thế mà ?
Cô Lâu thiên Tôn hình như nổi giận, cười nhạt một tiếng hét lên:
- Ngươi rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt, thế thì chớ trách ta.
Nói xong vung chưởng đánh thốc ra một chiêu ?Lực Phách hoa sơn? xéo xuống vai.
Lý Xuân Hoa thi triển thế kiếm:
- ?Nghinh phong đoạn thảo? chém ngang vào cánh tay của Cô Lâu Thiên Tôn.
Ai ngờ tả chưởng của Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên vừa thu lại, mà phát ra một nguồn tiềm lực đánh bại đoản kiếm, chân phải sấn lên nửa bước, đột nhập vào trung cung, tay phải đánh ra như chớp ?
Thật kỳ dị, ngay tức khắc tóm ngay được cổ tay cầm kiếm của Lý Xuân Hoa, khẽ gia tăng kình lực, đoản kiếm của Lý Xuân Hoa đã rời khỏi tay.
Cô Lâu Thiên Tôn dùng chiêu biến hóa này kỳ diệu tinh thâm vô cùng, Lý Xuân Hoa nào có thể phòng thủ được, hơi chậm một chút đoản kiếm đã rơi xuống đất.
Ngay lúc đó Lý Xuân Hoa đã biết vận mạng bi thảm của mình.
Nàng hét lên một tiếng muốn vũng vẫy chống cự lần chót.
Chân phải ra chiêu, thúc mạnh đầu gối vào huyệt ?Hạ âm? của Cô Lâu Thiên

Tôn.
Chiêu này rất là độc địa và không được quang minh chính đại cho lắm.
Lý Xuân Hoa lâm vào đến mức này mới tung một chiêu ấy.
Chân nàng còn cách hắn ba tấc thì bỗng cảm thấy sức lực toàn thân mất hết, mặt tối sầm, đầu nặng trịch, thân mình mềm nhũn xuống.
Sau đó nàng chẳng còn biết gì cả.
*
* *
Cửu Cung Sơn, bên một khe suối hẻo lánh, u nhã ?
Từ một cánh cửa tròn của một tiểu viện nho nhỏ, một người phụ nữ áo đen chầm chậm đi ra.
Bà ta đi đến bên bờ suối, cúi đầu nhìn xuống dòng suối, hiện lên khuôn mặt của bà ta, trắng bệch, không còn một chút huyết sắc.
Khuôn mặt và ngữ quan của người nữ phụ này thật đúng là một khuôn mặt mỷ nhân chim sa cá lặn, cử thế giai lệ, quốc sắc thiên hương.
Có điều lúc này trên mặt bà trắng bệch, dường như vừa mới ốm dậy.
Người phụ nữ áo đen nhìn khuôn mặt của mình trước nước suối đến xuất thần, hồi lâu thì lắc đầu than thở:
- Xinh đẹp tuyệt thế nhân gian, đến sau cùng cũng chỉ là một nắm xương tàn mà thôi ! ? Ôi ?
Bà ta thở dài cực kỳ thê lương, buồn bã, rồi lại lẩm bẩm nói:
- Không ngờ hộ nguyên độc khí vừa tiêu trừ, thể chất của ta lại biến đổi nhiều như vậy, chẳng lã ta còn có thể bảo trì công lực cho đến sáu trăm ngày ư?
Bà ta lắc đầu lại nói:
- Trông thấy mức thương tổn này, ta biết mình đã không làm được gì nữa, ta sao không đem trách nhiệm báo thù này đặt lên người con trai ta. Sao ta không đem chân nguyên tàn dư còn lại của bản thân mà đả thông huyết mạch toàn thân cho nó, để nó trong những ngày ngắn ngủi này hấp thụ được công lực của bản thân ta.
Người đàn bà áo đen tự nói một mình như vậy, rồi lại đi vào trong tiểu viện.
Cho đến khi mặt trời lặn?
Từ cửa tiểu viện lại đi ra người đàn bà áo đen.
Điều quái dị lạ lùng là, người phụ nữ áo đen này chỉ trong một ngày mà lại dường như già đi mười năm.
Lúc sớm mai khi bà ra đây thì là một nữ phụ ba bốn mươi tuổi xinh đẹp, mà bây giờ khi bước ra đã như năm mươi tuổi rồi.
Người phụ nữ áo đen đi đến bên dòng suối cúi đầu soi khuôn mặt của mình.
Trên mặt bà lộ vẻ kinh dị ?
Bà ta đưa tay vuốt làn tóc mai bạc trắng, và những nếp nhăn trên trán, hồi

lâu không nói.
Hình như bà ta không nghĩ đến trong một ngày này mình đã già đi gần hai mươi năm, tóc từ đen biến thành trắng.
Đột nhiên bà ta cười lớn ? Tiếng cười bi thương, cùng cực ? Bà ta cười xong ảm đạm nói:
- Lâm Đại Ngọc, Lâm Đại Ngọc ? trong thiên hạ có ai nhận ra ngươi là Đông Hậu xinh đẹp nhất trần thế khi xưa ! Ha ha ha ha ? Kiệt ca ơi ! Nếu muội gặp huynh ở cõi âm cảnh thì huynh còn nhận ra muội không??. Người đàn bà áo đen này chính là Bạch Hoàng giáo chủ danh chấn thiên hạ, cũng là hồng phấn giai nhân đẹp nhất võ lâm năm xưa. Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đột nhiên trầm tư suy nghĩ ?
Chợt, dường như bà đã nghĩ ra cái gì, trên mặt lộ vẻ vui mừng, nói:
- Hôm nay ta đã biến đổi dung nhan thế này, Hải nhi có còn nhận ra ta là Bạch Hoàng giáo chủ hay không?
Bà nói xong, ngẩng đầu nhìn lên trời ? Đông Hậu Đại Ngọc lẩm bẩm nói:
- Hải nhi chắc đã tỉnh rồi.
Bà từ từ quay lại, đi vào tiểu viện
Bóng một vị thiếu niên áo xanh khẽ bước đi ra.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nhìn thiếu niên áo xanh này, trên mặt nở một nụ cười hiền từ, nói:
- Tướng công người đã khỏe rồi ư?
Thiếu niên áo xanh đưa mắt nhìn vào mặt Lâm Đại Ngọc hồi lâu, kinh ngạc hỏi:
- Sao ta lại ở đây?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ đưa tay trái, nói:
- Âu Dương tướng công, chúng ta tạm vào trong nói chuyện Đương nhiên vị thiến niên áo xanh này là Âu Dương Hải. Hai người đi vào phòng khách ngồi xuống.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đi đến vách tường, thắp hai ngọn nến, chiếu sáng khắp xung quanh phòng.
Lâm Đại Ngọc thắp nến xong, ngồi xuống trước mặt Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải ngỡ ngàng nhìn ngắm sự bố trí trang nhã trong phòng khách, hỏi:
- Vị lão phu nhân đây, vì sao bà lại biết ta?
Câu hỏi đấy qủa là một chuyện làm cho người phải xót xa, làm sao Lâm Đại Ngọc lại không biết con trai của mình được?
Còn Âu Dương Hải lại không ý thức được người trước mặt lại chính là người mẹ thân sinh yêu quí của mình?
Ôi !
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc còn sinh tồn trên thế gian này thì thiên hạ còn có

ai biết được?
Huống chi Âu Dương Hải từ khi sinh ra đến giờ đã có lúc nào trông thấy cha mẹ của mình đâu?
Chàng có nằm mơ cũng không thể ngờ được người phụ nhân trước mặt lại là mẫu thân của chàng?
Nếu vào lúc sáng sớm thì Âu Dương Hải có thể nghĩ ra những chỗ khả nghi.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc mỉm cười nói:
- Gần đây trên giang hồ võ lâm xuất hiện một vi anh hùng hiệp sĩ, tên là Âu Dương Hải, trong lúc công tử hôn mê ta nghe thấy công tử kếu tên Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, ta đã đoán ra cậu là Âu Dương Hải?
Âu Dương Hải ồ lênmột tiếng nói:
- Hóa ra lão phu nhân là người trong võ lâm giang hồ ư? Thất lễ thất lễ.
Vì Âu Dương Hải thấy ánh mắt vô thần và vẻ đau nặng nề của bà ta cho nên không nghĩ rằng bà ta là một cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc cười nói:
- Năm xưa ta là một cao thủ võ lâm, nhưng bây giờ đã không phải nữa.
Âu Dương Hải ngạc nhiên nói:
- Không biết lão tiền bối nói thế là nghĩa gì?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thở dài thê lương, nói:
- Nói ra thì dài, bởi vì hiện nay võ công toàn thân của ta đã phế, cho nên không thể tung hoành trên giang hồ võ lâm được nữa.
Âu Dương Hải lại ồ lên, nói:
- Không biết tiền bối xưng hô thế nào?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thở dài, nói:
- Ta chính là một người bi thương đoạn trường, mấy chục năm nay, ta đã không muốn nhác d9ến tên ta nữa.
Đến đây Lâm Đại Ngọc ngầm thương xót, nước mắt tuôn rơi.
Âu Dương Hải cho là mình đã làm cho bà đau lòng, vội nói:
- Xin lỗi lão tiền bối, trong lúc vô ý vãn bối đã chạm đến nỗi đau của người.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lau nước mắt, nói:
- Lão phụ vì không khống chế được nỗi đau thương của mình, làm cho công tử phải bối rối.
Âu Dương Hải vội nói:
- Không ! Không ! Không !...
Chàng nói liền mấy tiếng ?không? nhưng trong đầu lại suy nghĩ nhanh những tình hình vừa qua.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thấy chàng có vẻ cau mày, liền nói:
- Công tử có chuyện gì nghi nan thì cứ hỏi ta, dù cho chuyện đại sự võ lâm hiện nay hoặc là nhân vật võ lâm năm xưa, ta đều có thể nói cho công tử biết, chỉ có thân phận lai lịch của ta thì không thể nói cho bất cứ một người

nào biết, bởi vì sẽ đụng đến những chuyện bi thương khi xưa thì không muốn sống nữa.
Âu Dương Hải nghe vậy vô cùng kinh dị, bà ta ở một nơi hẻo lánh thế này, chẳng lẽ lại rõ những chuyện trong võ lâm?
Âu Dương Hải trầm giọng nói:
- Vãn bối nhớ lại là bị người ta ám toán, không biết tại sao lại đến được đây?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:
- Công tử chính là bị Cô Lâu Thiên Tôn ám toán, phải không nào?
Âu Dương Hải nghe vậy kinh hãi nhìn bà, hỏi:
- Sao lão tiền bối lại biết?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:
- Lúc đó ta ở chỗ tối trông thấy công tư đi đến gần Cô Lâu Thiên Tôn ? Ôi ? đáng tiếc rằng võ công của ta đã phế không thể lên tiếng cảnh cáo công tử, cho nên mới để cho công tử chịu nỗi đau khổ này.
Âu Dương Hải nghe xong liền hiểu tất cả, biết rằng mình được vị lão phu này cứu.
Thế là Âu Dương Hải qùi xuống đất nói:
- Lão tiền bối, tiền bối là ân nhân tái tạo mạng sống Âu Dương Hải, hãy xin nhận ba lạy của Âu Dương Hải này.
Nói xong, Âu Dương Hải liền bái lạy Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.
Thân mình Lâm Đại Ngọc run run, nói thầm:
- Con ta ơi ! Con lạy mẫu thân là nên lắm ! Mẹ rất vui mừng, có chết cũng không tiếc.
Lâu Đại Ngọc đợi Âu Dương Hải lạy ba lạy xong, đưa tay đỡ chàng dậy.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc dìu hai vai Âu Dương Hải, thở dài nói:
- Con trai của ta nếu như không chết thì cũng lớn như công tử rồi. Ôi ! Âu Dương tướng công, ta có một thỉnh cầu vô lễ, không biết công tử có đáp ứng không?
Âu Dương Hải nói:
- Lão tiền bối thỉnh cầu việc gì, tiểu bối sẽ đáp ứng ngay không nghĩ ngợi.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:
- Lão phu muốn nhận công tử làm nghĩa tử để an ủi những năm còn lại.
Âu Dương Hải xúc động, nói:
- Tình này nghĩa này, Âu Dương Hải khắc sâu trong tâm kham, vậy thì giờ đây trước mặt là nghĩa mẫu, xin nhận của đứa con bất hiếu này tám lạy.
Nguyên là từ khi Âu Dương Hải trông thấy khuôn mặt Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, không biết là hai mẹ con có công hưởng của luân thường, hay là thế nào trước sau chàng vẫn thấy vô cùng thân thiết đối với bà. Cho nên, Âu Dương Hải mau chóng đáp ứng sự việc này.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nước mắt tuôn rơi, nhận Âu Dương Hải tám lạy.

Âu Dương Hải lạy xong đứng dậy nói:
- Nhũ mẫu ới, hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu, huyết thù vẫn còn trên thân người, không thể nào ở đây phụng dưỡng cho lão nhân gia được ?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đợi chàng nói xong, bèn cố ý giả vờ kinh ngạc hỏi:
- Sao? Hải nhi, con có mối huyết thù ư?
Âu Dương Hải bùi ngùi nói:
- Con chính là con trai của Đế vương cung chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt và Đông Hậu Lâm Đại Ngọc năm xưa.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nghe vậy, mặt tở nên tái nhợt run run nói:
- Thật không ngờ, thật không ngờ, con là con trai của Đại Ngọc tỉ tỉ ?
Âu Dương Hải kinh ngạc nói:
- Sao? Nhũ mẫu là di mẫu của con ư?
Âu Dương Hải rất mờ mịt về thân thế lai lịch của mẫu thân, cho nên Lâm Đại Ngọc liền nói bừa rằng bà là em gái của mẹ chàng.
Lâm Đại Ngọc rơi lệ nói:
- Hải nhi ơi, sự việc trên thế gian chẳng lẽ lại tình cờ như thế sao? Hay là tỉ tỉ chết đi anh linh của tư phu có biết, đệ cho di mẫu gặp được điệt nhi.
Âu Dương Hải kêu lên:
- Di mẫu ?
Chàng nhào vào lòng Lâm Đại Ngọc, đau khổ bật khóc.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc hai tay nâng đầu chàng, nước mắt tuôn rơi lả chả. Nhìn mẹ con họ bên nhau, ai cũng bùi ngùi cay sống mũi.
Âu Dương Hải khẽ nói:
- Di mẫu ơi ! Cha mẹ của con thật là bi thảm biết bao !
Lâm Đại Ngọc lẩm bẩm nói:
- Đứa con đáng thương, người bi thảm là con, ta không biết hai mươi mấy năm nay con lại lớn như thế ! Ôi ta qủa thật không phải ?
Âu Dương Hải đương nhiên không hiểu được tiếng lòng của câu nói này.
Âu Dương Hải bỗng đứng dậy, hỏi:
- Di mẫu ! Nhất định người biết sự thật về sự thảm tử của cha mẹ cháu?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:
- Trong thiên hạ trừ ta biết rõ vụ huyết án này ra, thì không còn có ai biết nữa. Hai mắt Âu Dương Hải mở tròn xoe, đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, nói:
- Trời ơi ! Không ngờ trong đêm tối lại có công đạo để cho tiểu diệt gặp được di nương, ha ha. Ta phải thay cha mẹ rửa sạch huyết thù, Lâm Đại Ngọc đột nhiên nói:
- Diệt nhi có biết Cô Lâu Thiên Tôn là ai không?
Âu Dương Hải nói:
- Thưa di mẫu, với sự điều tra gần đây nhất của tiển diệt. Cha mẹ cháu thảm

tử bên bờ Thiên Kiếm Đàm là bị Cô Lâu Hung Thu vây đánh.
Lâm Đại Ngọc căm hận nói:
- Sao chỉ một Cô Lâu Hung Thủ, có thể nói là cả giang hồ võ lâm đều có tham dự, nhưng đứng đầu tội ác là Cô Lâu Thiên Tôn và Hồng Yến Tử Diệu Huân Muội.
Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, nói:
- Di mẫu, Cô Lâu Thiên Tôn là ai?
Lâm Đại Ngọc thở dài, nói:
- Người này dù cho cháu có nằm mơ cũng không thể ngờ được, Cô Lâu Thiên Tôn chính là ân sư đã dạy cho nhi diệt Thiết Địch Quái Hiệp.
Âu Dương Hải nghe xong ngẩn ngơ, hồi lâu không nói: Chàng nghĩ thầm: ?Chuyện này có thể chăng? Hắn lại là sư phụ sao?? Lâm Đại Ngọc trầm giọng nói:
- Hiền diệt mới nghe tin này đương nhiên tránh khỏi hoài nghi, bây giờ hãy nhớ lại kỷ xem. Thiết Địch Quái Hiệp đã dạy võ công cho con trong tình hình như thế nào. Ôi ! nếu ta chậm phát giác ra những chuyện này, con phải ?
Đột nhiên, Lâm Đại Ngọc cản thấy mình lỡ lời, vội im lặng không nói.
Âu DƯơng Hải nhìn vào mặt Lâm Đại Ngọc hỏi:
- Người thật sư là di nương của tiểi diệt chứ?
Lâm Đại Ngọc không trả lời câu hỏi của chàng nói:
- Theo ta thấy, nhất định Lý Xuân Hoa đã phát giác ra Cô Lâu Thiên Tôn là Thiết Địch Quái Hiệp.
Âu DƯơng Hải bỗng nhớ lại Lý Xuân Hoa đã từng nói một câu:
- Ngoại hình của Cô Lâu Thiên Tôn rất giống sư phụ ? chẳng lẽ hắn thật sự là sư phụ ư?
Âu Dương Hải nói:
- Hồng Yếu Tử Diêu Huân Muội còn sống trên đời này không?
Lâm Đại Ngọc gật đầu nói:
- Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội hãy còn sống, nhưng người này nếu ta không nói ra thì hiền diệt không thể đoán được ?
Âu Dương Hải đột nhiên nói:
- Điệt nhi đoán được rồi.
Lâm Đại Ngọc hỏi:
- Hiền điệt đoán xem mụ ta là người nào?
Âu DƯơng Hải nói:
- Di mẫu ! tên tặc nhân đó là đương kim Bạch Hoàng Giáo chủ phải không? trừ nó ra điệt nhi nghĩ không có một nữ nhân nào tàn ác âm hiểm như thế.
Trong đầu Lâm Đại Ngọc lóe lên một tia sáng, gật đầu nói:

- Chính là mụ ấy.
Âu Dương Hải nói:
- Di mẫu ơi, tham gia vào vụ Thiên Kiếm Đàm còn có ai?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:
- Vụ Thiên Kiếm Đàm mười tám năm trước, người tham dự có hầu hết các môn các phái trong thiên hạ, ta cũng không thể nói được tường tận, vì có người đến chỉ để xem nhiệt náo. Bây giờ ta đem những nhân vật chủ yếu nhất nói ra cho hiền điệt biết, hiền điệt phải nhớ kỷ. Lửa hận trong người Âu Dương Hải bừng bừng, xâm chiếm cả đầu óc chàng.
Chàng khẽ gật đầu, nói:
- Di mẫu nói mau đi, cháu sẽ nhớ kỷ vào tim óc.
Lâm Đại Ngọc thở một hơi dài, chậm rãi nói:
- Trong chín đại môn phái, có mười hai vị Cô Lâu Hung Thủ, chia đều Võ Đang, Thiếu Lâm, Tuyết Sơn, Hoa Sơn, Không Động, Chung Nam, Thiên Sơn bảy phái, hãy còn ba người ở quan ngoại, viên chủ Lý gia đại viện cũng là một trong Cô Lâu Hung Thủ, nhưng năm ấy Lý Thiên Phát không tham chiến quá đáng ?
Âu Dương Hải hỏi:
- Cô Lâu Hung Thủ trong bảy đại phái không biết là bảy vị nào?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:
- Bảy vị Cô Lâu Hung Thủ này, đến nay ta vẫn không biết là bảy vị nào, nhưng ta nói cho hiền điệt nghe, bảy người này là trưởng lão cõ công cao nhất trong các phái của họ quyết không phải là những trưởng môn.
Â
u Dương Hải hù một tiếng nói:
- Thân hình bảy người đó tiểu điệt đã nhớ rõ, sau này tìm trong phái của họ không khó, giết người đền mạng, Âu Dương Hải nhất định phải để cho họ được báo ứng.
Lâm Đại Ngọc thấy Âu Dương Hải lộ vẻ sát khí, trong lòng mừng thầm.
Bà nói:
- Ngoài mười hai Cô Lâu Hung Thủ ra, hãy còn có Tàn Kim Chưởng Dương Đỗng Thần, Đương gia đại nguyệt chu Nhật Nguyệt Lâu Đường Tông Chủ, Tàn Độc Tẩu Hải Hồn Qui, giang nam bảy tỉnh ? tổng tiêu đầu Phi Hổ tiêu cục Du Cẩm Bàng ?
Âu Dương Hải thất kinh nói:
- Hắc Phi Hổ Du Cẩm Bàng cũng có ư? Những người này di mẫu đều không lầm chứ?
Lâm Đại Ngọc nói:
- Ta nói những người này không có người nào là không có phần tham gia giết cha mẹ của hiền điệt, họ đều dùng chưởng hoặc kiếm đánh lên thân

mình cha mẹ của hiền điệt.
Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, bởi vì toàn gia hơn trăm mạng người của Hắc Phi Hổ bị Bạch Hoàng giáo chủ giết sạch, cho nên chàng đối với thảm ngộ của toàn gia Hắc Phi Hổ có sự cảm thông vô cùng.
Lâm Đại Ngọc nói:
- Trừ những người này ra, hãy còn có mấy vị ác bá trong hai đạo hắc bạch, những người đó đều đã chết cả rồi, ta cũng không nói ra tính danh của họ. Dương nhiên trong vụ Thiên Kiếm Đàm, cha mẹ của cháu đã tỏ rõ uy phong, triển khai một trận tham đấu trong mất trăm năm nay võ lâm chưa hề có. Người trong giang hồ võ lâm tử thương trong vụ Thiên Kiếm đàm khó mà đếm hết được. Vì cha mẹ của cháu bị thương rất nặng cho nênmột số người võ lâm đứng xem nhiệt náo cũng tham gia, nhưng những người đó không phải là hung thủ chính, cho nên ta không biết tên của họ.
Âu Dương Hải mắt lộ vẻ giận dữ, hỏi:
- Chỉ có những người ấy thôi ư?
Lâm Đại Ngọc cúi đầu suy nghĩ một hồi nói:
- Hãy còn ba tên ma đầu võ công và danh vọng rất cao.
Âu Dương Hải hỏi:
- Chúng là ai?
Lâm Đại Ngọc nói:
- Ba người này võ công cực cao, nhất là có hai người, cha mẹ hiền điệt vẫng không phải là đối thủ của họ, ôi , nếu hiền điệt muốn tìm kiếm ba người thì tốt nhất nên đợi thời gian.
Âu Dương Hải nghe vậy thầm kinh hãi, không biết ba người đó là ai?
Lâm Đại ngọc nói:
- Ba người đó chính là Dao Trì Ma Nữ, là người đàn bà điên bên bờ Thiên Kiếm Đàm hiện tại. Còn một người nữa đến nay vô ảnh vô tung, là Hỗn Thiên Thế Ngoại Ma Vương Uất Niên Nguyệt. Người này võ công tuổi tác còn hơn cả Dao Trì Ma Nữ, ngày nay không biết đã chết hay chưa. Cĩn một người nữa tức là Vân Trung Nhạc, một trong võ lâm ngũ kỳ.
Âu Dương Hải nói:
- Ba người này là kẻ cầm đầu ư?
Lâm Đại Ngọc nói:
- Ba người này không phải là kẻ cầm đầu, nhưng cái chết của song thân hiền điệt hoàn toàn là do ba người này gây nên ? Với công lực của Âu Dương huynh lúc đó, dù có bị các cao thủ vây đánh nhưng tư phu muốn thoát vòng vây, nhất định không phải là chuyện khó, nhưng ta biết khi xảy ra cuộc đấu, Cô Lâu Thiên Tôn dùng lời nói khích Hỗn Thiên Thế Ngoại Ma Vương Uất Niên Nguyệt và tư phu tỉ thí một chiêu chưởng lực, lúc đó mẹ hiền điệt bị chưởng của Uất Thiên Nguyệt làm bị thương nhẹ ? Tiếp đó là Vân Trung

Nhạc dùng một chiêu kiếm pháp ?Vạn Lưu Qui Tông? tỉ thí với phụ thân hiền điệt, làm cho người tiêu hao rất nhiều sức lực.
Âu Dương Hải nghe xong máu nóng bừng bừng, căm hận nói:
- Cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ kiếm được hai người này, cũng dùng một chiêu sát thương họ.
Lâm Đại Ngọc trầm giọng nói:
- Hải nhi, Hỗn Thiên Thế Ngoại Ma Vương Uất Niên Nguyệt võ công rất cao, ngày sau hiền điệt gặp hắn tốt nhất là dừng nói thân thế của mình ra, để tránh khỏi họa sát thân. Võ công của hiền điệt muốn thắng hắn chắn còn phải cần thời gian dài.
Âu Dương Hải nghĩ thầm:
Chắc di mẫu không biết công lực của mình hiện nay như thế nào, cho nên mới lo lắng như vậy?
Thực ra Âu Dương Hải đâu hay biết võ công của chàng một nửa là do mẫu thân của chàng truyền sang cho, đương nhiên Lâm Đại Ngọc rất biết rõ công phu của Âu Dương Hải nông sâu thế nào.
Âu Dương Hài nói:
- Thế còn Dao Trì Ma Nữ? Nghe người ta nói, bà ta yêu thầm phụ thân, không biết bà ta có ra tay đánh phụ thân tiểu điệt không?
Lâm Đại Ngọc nghe vậy thầm phì cười nói:
?Không ngờ chuyện tình năm xưa ngay cả con ta cũng biết, ôi ??. Lâm Đại Ngọc thở dài nói:
- Đương nhiên là Dao Trì Ma Nữ không ra tay, nhưng một chiêu của bà ta lại làm bị thương mẹ của hiền điệt.
Â
u Dương Hải nói:
- Thật là ngươ đàn bà vô liêm sỉ, bà ta muốn cướp đoạt tình yêu của đệ tử mình, rồi ra tay đánh bị thương đệ tử, hừ, nữ nhân này thật là mặt dày.
Lâm Đại Ngọc buồn cười, bỗng bà nghiêm nét mặt lại nói:
- Dao Trì Ma Nữ là sư phụ của mẫu thân hiền điệt, võ công bà ta cao thấp thế nào không ai biết, hiền điệt phải tự cảnh giác trong các kẻ thù ai ai cũng là ma đầu ghe gớm trong võ lâm, hiền điệt muốn báo thù tuyệt đối không được hành sự sơ suất.
Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Tiểi diệt biết. Thưa di mẫu, có một chuyện điệt nhi không rõ, vì sao những cao thủ võ lâm lại muốn sát hại gia phụ gia mẫu? nghe nói trong đó có dính dáng đến một bí mật lớn của võ lâm, chẳng hay di mẫu biết ngọn nguồn nguyên nhân của nó không?
Lâm Đại Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Ngọc nguồn nguyên do những chuyện này ta quyết định vào tối ngày mùng

bảy tháng bảy thì trở lại đây gặp ta, dắt theo Lý Xuân Hoa về đây cũng được, ta sẽ kể nguồn gốc câu chuyện này.
Âu Dương Hải bấm đốt tay tính toán, nói:
- Dêm mồng bảy tháng bảy cách hôm nay còn chín mươi bảy ngày, vì sao phải đợi lâu như vậy?
Lâm Đại Ngọc thở dài nói:
- Điều này? đến lúc đó hiền điệt sẽ biết
Trầm ngâm một lúc, Lâm Đại Ngọc lại nói:
- Hải nhi, vết thương trúng độc của hiền điệt vừa mới khỏi, cũng nên nghỉ ngơi một lúc đã.
Âu Dương Hải nói:
- Di mẫu, hình như người không được khỏe lắm, để Hải nhi đỡ di mẫu vào trong nghỉ ngơi. Lâm Đại Ngọc nở nụ cười an ủi, nói:
- Gần đây ta có hoi không khỏe, ôi ! Chắc ta không còn sống lâu nữa.
Âu Dương Hải dìu Lâm Đại Ngọc vào phòng hỏi:
- Di mẫu nói võ công của di mẫu bị phế rồi, không biết kẻ thù là ai?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:
- Hải nhi, hãy đi ngủ đi ! Mồng bảy tháng bảy, ta mới nói cho con biết.
Âu Dương Hải đêm nay được biết rất nhiều về bí mật mối huyết thù của song thân, nhưng nguyên nhân chủ yếu của mối huyết thù thì chàng vẫn không biết.
Chàng không biết vì sao di mẫu lại muốn để đến mồng bảy tháng bảy mới nói cho chàng biết?
Chẳng lẽ trong đó có bí ẩn khó nói?
Sáng sớm.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thân tiễn Âu Dương Hải rời khỏi nơi u cốc này, mắt bà nhìn thấy bóng dáng Âu Dương Hải đã khuất rồi, nước mắt rơi ướt cả vạt áo, bà chậm chạp trở về tiền viện, hiện rõ vẻ già nua, trong hai ngày trước, bà vẫn là một Bạch Hoàng giáo chủ làm cho người ta phải run sợ, là một cao thủ đệ nhất võ lâm xuất thiên nhập địa, nhưng hôm nay lại biến trở thành suy nhược như vậy.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc than thầm:
Ta có thể cầm cự đến mồng bảy tháng bảy được không?
Sự đau đớn do ngoại độc tấn công thân thể trong chín mươi bảy ngày, ta có thể cầm cự được không?
Mười mấy năm lại đây, ta vì mối huyết hải thâm thù này, tổ chức nên Bạch Hoàng giáo tàn hại sinh linh rất nhiều, ta nghĩ đây chắc là báo ứng !?
Hai dòng lệ nóng của Lâm Đại Ngọc chảy dài trên gò má nhăn nheo.
*
* *

Lại nói Âu Dương Hải sau khi li biệt Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, trong lòng chàng dường như mất một bảo vật qúi giá, cảm thấy trống rỗng rất là khó chịu. Trong đầu chàng bỗng nhớ thiết tha Đông Hậu Lâm Đại Ngọc ? Chàng cũng không biết nguyên nhân ra sao? Có lẻ là tình cảm mẹ con gây nên ?
Âu Dương Hải ra khỏi u cốc, triển khai khinh công chạy đi.
Chạy đủ hơn hai giờ, đã đến một miệng cốc.
Xa xa có thể thấy đỉnh của mười hai ngôi tháp cao bay phất phới một ngọn cờ Thanh Đạo Minh.
Đột nhiên sau vách núi, hai bên miệng cốc, hán từ áo xanh gọn gàng nhảy ra.
Âu Dương Hải nhận ngay ra là Độc Kiếm Thủ của Độc Kiếm Đường, tám vị đệ tử Độc Kiếm Đường trông thấy Âu Dương Hải lập tức cúi mình thi lễ, tránh qua một bên cùng hô:
- Âu Dương đàn chủ trở về rồi ? rồi ? !
Âu Dương đàn chủ về rồi ?
Thanh âm sung sướng vui vẻ vô cùng, tang váng động khắp sung quanh cốc.
Trong nháy mắt, từ trong tháp rất nhiều người rầm rập chạy ra.
Âu Dương Hải trong lòng rất mừng, không ngờ đệ tử của bản minh đều đã đến Cửu Cung sơn rồi.
Chàng ngẩng đầu buống tiếng cười dòn dã, thân người lao tới đón tiếp.
Bỗng Âu Dương Hải giật mình, chàng không trông thấy Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp và Lý Xuân Hồng.
Trong phút chốc, A?u Dương Hải đã ở trước mặt quần hào đang chạy đến.
Người đầu tiên đến là Hộ pháp Trịnh Hổ thuộc Khúc Tinh đàn, tiếp theo là Độc Kiếm đường chủ Phi Hồn Kiếm Tây Môn Đường, Huyết Đao đường chủ Song Đao Lụ Trị Lãng Anh, chính Đạo Đường chủ Tán Hiệp Liễu Phiên Dương.
Trịnh Hổ vừa trông thấy Âu Dương Hải bèn kêu lên:
- Âu Dương đàn chủ đã lâu mới trở về, bọn chúng tôi rất là mong nhớ.
Âu Dương Hải cười ha hả, nói:
- Trịnh huynh, chư vị Đường chủ, mọi người mạnh giỏi a. !
Chàng dấn bước đi đến từng người cháp tay thi lễ.
Đột nhiên Âu Dương Hải trông thấy các đường chủ và Trịnh Hổ, trên mặt hình như phủ lớp ưu sầu, giật mình hỏi:
- Trịnh huynh, có phải bản minh xảy ra chuyện gì chăng?
Chính Đạo đường chủ Tân Hiệp Liễu Phiêu Dương trầm giọng nói:
- Bẩm cáo đàn chủ, chúng tôi đều không làm tròn trách nhiệm bảo vệ minh chủ, xin đàn chủ trách phạt.
Âu Dương Hải cau mày, hỏi vội:
- Liễu Đường chủ, minh chủ sao rồi?

Trịnh Hổ khẽ lắc đầu, nói:
- Lý minh chủ, Công Tôn phó minh chủ. Lý đàn chủ và Sa Mạc thất tiễn đã mất tích ba hôm rồi.
Âu Dương Hải nghe vậy hơi nhẹ nhõm, vốn chàng cho rằng bạo Lý Xuân Hoa đã gặp bất trắc.
Âu Dương Hải mỉm cười nói:
- Có phải họ cùng lúc mất tích không?
Chính Đạo Đường chủ Liễu Phiêu Dương nói:
Vào lúc canh tư ba hôm trước, Công Tôn phó minh chủ trở về nói đàn chủ truy đuổi theo kẻ địch, cần kíp tăng thêm trợ thủ, trước hết dẫn Lý Xuân Hồng và Sa Mạc thất tiễn ra đi trước.
Nhóm cao thủ thứ hai bôn chúng tôi ra đi sau đó, tức tốc tìm kiếm trên đỉnh Cửu Cung sơn nhưng lại không thấy hành tung của Công Tôn phó minh chủ, cả Lý đàn chủ cũng không thấy tung tích, đến hôm nay thì Âu Dương đàn chủ trở về, không biết?
Âu Dương Hải ngh vậy biến sắc, chàng sợ rằng bọn Lý Xuân Hoa có thể bị Cô Lâu Thiên Tôn tiêu diệt, bởi vì mình nếu không phải được di mẫu cứu giúp thì chắc đã phơi thây ngoài đồng rồi.
Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải hỏi:
- Trong ba ngày này các vị có ai tìm được manh mối khả nghi nào không?
Tản Hiệp Liễu Phiêu Dương nói:
- Ba ngày nay, chúng tôi hầu như đi khắp hết mấy mươi dặm xung quanh núi Cửu Long, nhưng lại không thấy bất kỳ tin tức nào, bây giờ chúng tôi muốn bắt đầu triển khai tìm kiếm ở đồng cỏ gò đồi quanh núi.
Âu Dương Hải trầm ngâm hồi lâu, hỏi:
- Có phải tất cả cao thủ bản minh đều đến Cữu Cung sơn phải không?
Trịnh Hổ đáp:
- Ước khoảng chừng hai phần ba.
Âu Dương Hải nói:
- Bây giờ tứ đãi đàn chủ và Trịnh huynh, mỗi người dẫn theo nhân thủ, chia làm năm đường tìm kiếm hướng đông tây nam bắc và chính giữa của núi Cử Cung và luôn cả trong vòng mười dặm của núi Cửu Cung, nếu có chuyện gì thì phải báo hiệu tiễn liên lạc, bây giờ ta đi trước, các vị hia người lập tức hành động ngay.
?Năm lộ binh mã tạm thời đi chính Đạo Đường chủ Liễu Đại Hiệp hiệu lệnh.?
Nói xong, Âu Dương Hải không đợi họ trả lời, chàng xoay mình chạy nhanh ra khỏi cốc.
Âu Dương Hải cảm thấy bọn Lý Xuân Hoa nhất định là bị Cô Lâu Thiên Tôn ám toán, hoặc là bị bắt.

Âu Dương Hải ngầm cảm thấy sào huyệt của Cô Lâu Thiên Tôn cũng nhất định cũng ở gần núi Cửu Cung
Âu Dương Hải nhắm hướng u cốc mà Cô Lâu Hung Thủ tụ hội chạy đi.
Lát sau, Âu Dương Hải đã đến trước miệng cốc.
Đột nhiên một bóng người từ trong rừng cây phóng qua.
Âu Dương Hải lập tức triển khai khinh công ?Nhiếp ảnh truy phong ?đuổi theo.
Đó là một người áo dài xám, thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, người đó phóng đi thoát ẩn thoát hiện trong rừng cây.Nhanh như điện chớp, mau như khỉ vượn.
Âu Dương Hài đuổi một lúc, vẫn còn cách xa đối phương mười mất trượng, chàng kinh thầm, hơn nữa Âu Dương Hải cảm thấy bóng dáng người này rất quen thuộc.
Lúc này người áo xám đã chạy xuyên qua một ngọn núi đến hướng đông bắc.
Âu Dương Hải hừ một tiếng, lập tức nâng khinh công lên đến mức cao nhất, truy theo sát thủ?
Người áo xám trước mặt hình như đã biết có người đuổi theo, Âu Dương Hải gia tăng tốc độ khinh công, người đó chạy cũng càng nhanh hơn, trong chớp mắt liên tiếpvượt qua mấy ngọn núi.
Tuy Âu Dương Hải biết người này cố ý để cho mình đuổi theo, nhưng tính của chàng quật cường, bụng nghĩ ;
?Mình phải xem cho được người này là ai??
Lập tức chàng hít một hơi chân khí, trong chớp mắt chàng cảm thấytoàn thần mình nhẹ nhõm, giống như đằng vân giá vũ, cỏ cây hai bên vùn vụt chạy qua.
Âu Dương Hải kinh thầm, khinh công của mình sao lại lên tới tuyệt cảnh Lăng Không phi hành
Mấy ngày trước, công lực của chàng căn bản hãy còn kém môn khinh công thượng thừa kia mấy năm, tại sao trong lúc này khing công lại tăng nhanh chóng thế này? Trong lúc nghi ngờ, Âu Dương Hải đã đuổi đến cách người kia bãy tám trượng.
Người áo xám như phát hiện Âu Dương Hải đuổi đến gần, trong lòng rất kinh ngạc, người đó cũng triển khai loại khing công tuyệ đỉnh ?Ngự Khí phi hành?
Cự ly của hai người lại từ từ kéo dài ra như trước.
Tóm lại là khing công của người áo xám hơi cao hơn một bậc.
Âu Dương Hải trong lònh kinh hãi vô cùng, chàng không ngờ trong thiên hạ lại có ngườii có khing công tuyệt cao thế này.
Âu Dương Hải vận một hơi chân khí, quát lên:
- Lão tiền bối trước mặt, xin dừng bước, vãn bối thừa nhận khing công của

mình còn kém, chúng ta đừng tỉ thí nữa. Lúc đáo hai người chạy vào một u cốc. Đột nhiên người áo xám trước măt mất hút.
Âu Dương Hải ngạc nhiên, lập tức dừng lại, đưa mắt nhìn khắp xung quanh, nhưng vẫn không thấy bóng dáng người áo xám, chàng nhíu mày nghĩ thầm:
?Lã nào trong chớp mắt người đó đã chạy qua u cốc mấy trăm trượng này ư??
Đang nghĩ, bên tai Âu Dương Hải nghe tiếng thở ra.
Chàng quay mắt nhìn, bên một phiến đá ngoài mấy trượng lộ ramột góc đá.
Âu Dương Hải từ từ đi đến, nói:
- Khinh công của tiền bối thật là bao trùm thiên hạ, vãn bối khâm phục vô cùng.
Bên phiến đá có tiếng thở dài, nói:
- Không được rồi, ta đã già rồi ! Ôi ? Một vì kỳ nữ chết rồi, lại tạo ra một vị cao thủ không tiền tuyệt hậu !
bỗng nghe Âu Dương Hải kêu lên một tiếng, gọi:
- Lão tiền bối, là người !
Hoá ra người áo xám này chính là Cổ Thiên Nhân Viên.
Cổ Thiên Nhân Viên lưng dựa vào phiến đá, thở ra chầm chậm hai hơi, nói:
- Hải diệt nhi, là ta đây, là Viên báb bá của người đây.
Chuyện Cổ Thiên Nhân Viên là su huynh của Âu Dương Kiệt cha của Âu Dương Hải. Âu Dương Hải đã biết, nhưng chàng vẫn hoài nghi chuyện này. Bởi vì chàng thấy Cổ Thiên Nhân Viên cùng đi với Bạch Hoàng Giáo chủ, chàng cho rằng Cổ Thiên Nhân Viên cũng là người tà ác.
Âu Dương Hải nghe vậy, làm ra vẻ kinh ngạc hỏi:
- Sao? Ông ? người là bá bá của ta ư?
Cổ Thiên Nhân Viên thở dài thê lương, nói:
- Nội tình trong đó nói ra thì dài, ôi ? Hải diệt nhi, ta nằm mơ cũng không ngờ rằng Âu Dương Kiệt sư đệ lại có đứa con này.
Âu Dương Hải xúc động, run run hỏi:
- Viên bá bá, chẳng lẽ ? cha cháu và bá bá cùng học ở một thầy hay sao?
Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:
- Ngươi bất tất hoài nghi, ta chính là bá bá thật sự của người.
Âu Dương Hải chợt hỏi:
- Viên bá bá, thế sao bá bá lại đi cùng Bạch Hoàng giáo chủ?
Cổ Thiên Nhân Viên giật mình, thầm nói:
Mình đã có hứa với Đại Ngọc, mình cần phải nói ra sự thật cho nó không? Mà Đại Ngọc lại dặn dò chuyện này rất là trịnh trọng ??
Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:
- Điều này về sau ngươi sẽ hiểu.
Âu Dương Hải ngẩn ngơ lẩm bẩm nói:

- Về sau tôi mới biết?...
Cổ Thiên Nhân Viên bỗng nói:
- Điệt nhi, ta nói với ngươi một chuyện, ngươi có biết lai lịch của sư phụ ngươi không?
Âu Dương Hải nghe vậy biến sắc, trầm giọng nói:
- Chuyện gì?
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Tên Thiết Địch Quái Hiệp đó chính là kẻ thù giết phụ thân của ngươi. Cô Lâu Thiên Tôn. Âu Dương Hải nghe vậy, đầu óc ù ù ?
Ân sư lại là kẻ thù sát hại phụ thân của mình ư? ?
Cỗng trước mắt chàng hiện lên một hình ảnh hiền từ của sư phụ, giọng nói nhu hòa, điềm đạm
Âu Dương Hải hừ một tiếng, kêu lên:
- Không phải, không phải, ta không tin, ông nói láo.
Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:
- Cũng khó trách ngươi không tin, ôi ! Bá bá cũng bị lừa gạt hai mươi mấy năm rồi.
Âu Dương Hải thấy vẻ mặt thành khẩn, u uất của Cổ Thiên Nhân Viên tuyệt không có chút nào là không thật, chàng bất giác ngẩn người, hỏi:
- Thế đây lại là thật ư?
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Hải nhi, sao ngươi không tin lời của ta?
Âu Dương Hải nghĩ bụng:
Nếu sư phụ là kẻ thù giết hại cha mẹ ta, sao lại dạy võ công cho mình. Mà lại là tuyệt kỷ võ lâm !?
Âu Dương Hải nhìn lên trời, nghĩ ngợi, suy tính ?
Bất chợt chàng khẽ thở dài, nói:
- Viên bá bá có chứng cớ gì mà chỉ trích sư phụ điệt nhi là kẻ thù sát hại song thân.
Cổ Thiên Nhân Viên mặt biến sắc nói:
- Không biết gã đó có bất chợt hạ độc thủ không?
Â u Dương Hải chẳng hiểu làm sao cả, lại trầm giọng hỏi:
- Viên bá bá có chứng cứ?
Cổ Thiên Nhân Viên không đợi chàng nói hết, liền nói:
- Có có ! ta dẫn ngươi đi xem chứng cứ liền.
Âu Dương Hải lại ngơ ngác, hỏi:
- Xem chứng cớ gì?
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Ngươi có phải muốn tìm kiếm chị em Lý Xuân Hoa?
Âu Dương Hải vội nói:

- Bá bá đã biết họ ở đâu?
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Họ đều bị Thiết Địch Quái Hiệp bắt đi, nhốt trong một thuư lao, hạn kỳ ba ngày đã đến tối hôm nay. Chúng ta mau chuẩn bị đi cứu họ.
Âu Dương Hải nói:
- Viên bá bá họ bị nhốt chỗ nào? Cổ Thiên Nhân Viên đứng dậy nói: - Ngươi đi theo ta.
Nói xong người lão phóng vụt đi như tên bắn.
Âu Dương Hải theo sau Cổ Thiên Nhân Viên, chạy qua tầng tầng lớp lớp ngọn núi Cửu Cung Sơn, rồi chạy trên cánh đồng hoang đã một hồi, đến một cái gò đồi hoang.
Cổ Thiên Nhân Viên chợt dừng lại, ngó lên trời, nói:
- Giờ này còn sớm lắm, chúng ta nghỉ một lát rồi vô đó cứu họ cũng không muộn.
Nói xong, ông ta ngồi xếp bằng trên mặt đất.
Âu Dương Hải ở trên gò đồi nhìn ra xa, xung quang trừ góc tây nam là một nơi nghĩa địa ra, ba mặt đều là thảo nguyên hoang dã, nghĩa địa kia cũng xa chừng nửa dặm.
Lúc này Âu Dương Hải lo cho sự an nguy của bọn Lý Xuân Hoa, lên tiếng nói:
- Viên bá bá, sào huyệt của Cô Lâu Thiên Tôn ờ đâu? Cổ Thiên Nhân Viên cười nói: - Thì ở chỗ nghĩa địa góc tây nam đó.
Âu Dương Hải nói:
- Bây giờ đến xế chiều còn hơn bốn tiếng nữa, tiểu điệt muốn trở về điều thêm người tới.
Cổ Thiên Nhân Viên lắc đầu nói:
- không đuỡc Thiết Địch Quái hiệp giỏi nghề dùng độc, nếu thêm đông người cũng chẳng ăn nhằm gì, huống hồ đêm nay hành tung của chúng ta nhất định phải giữ bí mật để trong lúc xuất kỳ bất ý thì hạ thủ, nếu không thì cứu người không xong mà còn làm hại cả bọn Lý Xuân Hoa nữa ?
Nói đến đây, Cổ Thiên Nhân Viên khẽ thở dài, rồi nói tiếp:
- Không phải là ta ca ngợi chí khí của người ta, tên Thiết Địch Quái Hiệp này võ công rất cao, hơn nữa cơ trí trắc tuyệt, xưa nay hiếm thấy, không phải là hạng tầm thường dễ đối phó đâu.
Âu Dương Hải nói:
- Viên bá bá, Cô Lâu Thiên Tôn thật sự là sư phụ của tiểu điệt hóa thân à?
Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:
- Cái tên Thiết Địch Quái Hiệphai mười mấy năm trước đã được toàn giang hồ võ lâm truyền tụng, vô luận các đại môn phái, hắc bạch lưỡng đạo trong thiên hạ đều kính ngưỡng hắn vạn phần, tuy nhiên trong võ lâm có rất ít

người thấy qua hắn, nhưng mọi người đều tôn kính hắn là một người đại trung đại nghĩa, chính khí lẫm liệt.
Ôi
Lão phu hai mươi mấy năm trước cũng chính vì kính ngưỡng hắn cho nên nhận sự ước thúc của hắn, không ngờ hắn ước thúc ta không ra giang hồ chính là để bố chí kế hoạch giệt hại cha mẹ của ngươi, hứ ? nếu mà lão phu không bị sự ước thúc của hắn thì chắc song thân của ngươi không chết thảm vậy đâu.
Bởi vì Thiết Địch Quái Hiệp vẫn úy kỵ ta ba phần.
Âu Dương Hải nghe đến chuyện song thân của mình thảm tử, máu nóng bốc lên phừng phừng, trong lúc xúc động, buột miệng kêu lên.
- Vì sao hắn muốn giết hại phụ mẫu của điệt nhi chứ? Cổ Thiên Nhân Viên nói tiếp: - Vì là chữ tình.
Âu Dương Hải ngây người, hỏi:
- Sao? Là chữ tình?
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- CHữ ?Tình? này, từ xưa đến nay, không biết đã hại bao nhiêu anh hùng tuấn kiệt, họ có thể xem châu báu bạc vàng như cỏ rác, nhưng mãi mãi không thể chiến thắng được tình trường.
- Huống chi thân mẫu của ngươi là một tuyệt đại mỷ nhân, bất kỳ ai trông thấy cũng không thể cầm lòng được? Âu Dương Hải thầm nghĩ:
?Mẫu thân thật sự đẹp đến thế sao??
Cổ Thiên Nhân Viên nói tiếp:
- Năm xưa mẫu thân của ngươi là Lâm Đại Ngọc và Thiết Địch Quái Hiệp quen thân nhau từ thuở nhỏ, khi ấy gia phụ của ngươi đi xuống giang nam lo một số việc, sau khi gặp gỡ Lâm Đại Ngọc, khong ngờ thân mẫu của ngươi đối với gia phụ ngươi một dạ chung tình? Khi đó tuy Thiết Địch Quái Hiệp đã có danh trên giang hồ nhưng võ công của hắn đương nhiên không phải là địch thủ của gia phụ ngươi, cho nên hắn ngầm hờn, kết bái làm huynh đệ với gia phụ ngươi, thực ra trong thâm tâm hắn thống hận gia phụ ngươi vô cùng, lúc nàu cũng muốn hạ thủ, tuy phụ mẫu ngươi biết mưu mô của hắn, nhưng vì thề niệm tình ngày trước nên làm như không biết.
Thiết Địch Quái Hiệp là một người cực kỳ nham hiểm, hắn tự biết võ công không địch nổi gia phụ ngươi, đành bỏ đi ngầm tự học nghệ ?
Với qúa khứ đó, đương nhiên Thiết Địch Quái Hiệp sát hại gia phụ ngươi ở Thiên Kiếm đàm chủ yếu là vì chữ ?Tình?. Kế đến là vì một bộ kỳ thư, cho nến hắn mới dẫn cả người trong giang hồ võ lâm vây đánh song thân ngươi.
Âu Dương Hải nói:
- Đó là bộ sách gì?
Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Hải Lưu chân kinh.
Âu Dương Hải nghe thấy ?Hải Lưu Chân Kinh?, nghĩ đến chính chiêu tuyệt học mà Thiết Địch Quái hiệp truyền thụ cho mình, vốn chàng hãy còn hoài nghi chuyện này, nhưng nghĩ kỷ lại những chuyện sư phụ đối với mình năm xưa thực sự có rất nhiều điểm khả nghi, chàng bỗng nghiến răng nói:
- Thiết Địch Quái Hiệp thât sự là Cô Lâu Thiên Tôn thì Âu Dương Hải này không còn chút tình nghĩa thầy trò nào với hắn nữa, ta phải báo thù rửa hận cho song thân.
Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:
- Đương nhiên là các ngươi không còn tồn tại tình nghĩa thầy trò nữa, có thể là hắn truyền thụ võ công cho ngươi là có âm mưu gì khác, không biết hắn dạy những võ công gì cho ngươi.
Âu Dương Hải nói:
- Chủ yếu là chín chiêu trong Hải Lưu CHân Kinh.
Cô Thiên Nhân Viên nhíu mày trầm tư hồi lâu, nói:
- Bộ ?Hải Lưu Chân Kinh? ấy ta chưa thấy qua, đương nhiên ta không biết hắn có truyền thụ có chính xác hay không, nhưng theo sự suy đoán của ta, Thiêt Địch Quái Hiệp nhất định trong chín chiêu đó đã có dụng ý.
Âu Dương Hải lắc đầu:
- Từ trước đến giờ tiểu điệt không thấy chín chiêu đó có chỗ nào khả nghi đâu.
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Hải lưu Chân kinh nghe nói là một bộ kỳ thư rất thâm thúy, có ba phần thượng, trung, hạ, song thân của ngươi năm xưa được chính là phần hạ.
Âu Dương Hải ồ lên một tiếng.
Cổ Thiên Nhân Viên bỗng móc từ trong người ra một cuộn giấy trắng, nói:
- Hải nhi, chăn trong lòng ngươi rất muốn biết được dung mạo của cha mẹ ngươi phải không?
Âu Dương Hải trợn tròn mắt nhìn cuộn trắng gật đầu.
Cổ thiên Nhân Viên nói:
- Bức họa này khi xưa ta vẽ cho cha mẹ ngươi, không ngờ vẽ xong rồi lại chưa kịp đưa cho cha ngươi đã tạ tuyệt trần thế, ôi ?
Âu Dương Hải run run nói:
- Viên bá bá, bức họa này phụ thân của tiểu điệt nhờ bá bá vẽ ư? Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Gia phụ ngươi đã mất, bức vẽ này tặng cho ngươi đó.
Âu Dương Hải đột nhiên nước mắt tuôn trào nói:
- Viên bá bá, tiểu điệt qúa vui sướng, không ngờ tiểu điệt lại có thể trông thấy dung mạo của song thân, việc này Âu Dương Hài không dám quên.
Chàng run run đưa tay nhận lấy cuộn giấy khẽ mở ra.

Trên mặt giấy láng bóng có vẽ một đôi tình nhân.
Người nam anh tuấn ngang tàng, cao lớn hiên ngang, mình mặc chiếc áo dài màu vàng. Vai đeo trường kiếm, đặc biệt nhất là đôi mắt ẩn chứa thần uy khôn tả, sống động như thực.
Người nữ thì mội đỏ mũi cao, mày liễu đen láy, mặt mày cân đối sáng sủa, sinh đẹp tuyệt luân.
Âu Dương Hải ngẩn ngơ, gương mặt của nữ nhân này mìng đã thấy qua ở đâu rồi.
Cổ Thiên Nhân Viên than thở:
- Song thân người xưa kia xứng đôi vô cùng, không biết bao người trong thiên hạ phải hâm mộ.
Âu Dương Hải nhìn vào bức họa hồi lâu, nói:
- Qúa giống, chị em họ qúa giống nhau. Cổ Thiên Nhân Viên hỏi: - Ngươi nói gì?
Âu Dương Hải nói:
- Mẫu thân của điệt nhi qúa giống muội muội của người.
Cổ Thiên Nhân Viên ngơ ngác, nghĩ bụng:
Chẳng lẽ Lâm Đại Ngọc gạt nó, nói là di nương của nó chăng??
Âu Dương Hải bụon bức họa lại, nói:
- Nếu di mẫu trông thấy bức họa này, nhất định cũng rất vui sướng. Ta nhất định phải đi gặp di mẫu, ta tuyết đôi không đợi đến mồng bảy tháng bảy nữa.
Cổ Thiên Nhân Viên giật mình, nghĩ thầm:
Lâm Đại Ngọc thật sự đã ước hẹn với Hải nhi một trăm ngày sau sẽ hội kiến. Ôi, thằng bé thật đáng thương, ngươi đâu biết rằng người đó lại chính là mẫu thân sinh ra ngươi
Cô Thiên Nhân Viên nói:
- Hải nhi, cuộc chiến đêm nay chắc sẽ hung hiểm vô cùng, ngươi tạm thời nhắm mắt hít thở, dưỡng đủ tinh thần.
Nói xong, ông ta liền nhắm mắt điều hòa hơi thở.
Âu Dương Hải cũng nhắm mắt, nhưng được một hồi chàng mở mắt lại nhìn bức vẽ cha mẹ mình, đủ hai giờ, chàng đã quen thuôc nét mặt của họ.
Mặt trời mới bắt đầu lặn, cả trái đất phủ lên một màu vàng thê lương.
Trong thoáng chốc, màn đêm bao trùm.
Cổ Thiên Nhân Viên mở mắt, nói:
- Hải nhi, chúng ta phải bắt đầu hành động, chúng ta phải vào trang viên âm u nằm giữa nghĩa địa, xung quanh cái nghĩa địa rộng lớn này đều có phục kích, chúng ta từ bất cứ một phương hướng nào cũng khó tránh khỏi bị phục kích của bọn chúng phát hiện.
Âu Dương Hải hỏi rằng:
Thế thì chúng ta tiềm nhập vào bằng cách nào đây?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Chỗ phục kích, canh gác của bọn chúng bố tr1i trong động, tuy là rất bí mật, không dễ bị người phát giác, nhưng có một khuyết điểm là tầm nhìn hẹp, cho nên nếu gặp phải người có khinh công tuyệt đỉnh thì chỉ cần dùng tốc độ cực nhanh phi qua thì chúng nó sẽ cho rằng bị hoa mắt. Bây giờ ta và ngươi chia hai đường đột nhập vào trong trang viện, sau khi ngươi vào trong trang viện rồi thì hãy hiện hình, phóng hỏa đốt nhà và chém giết bọn chúng, để dẫn dụ Cô Lâu Thiên Tôn ra. Lão phu sẽ thừa cơ giải cứu bọn Lý Xuân Hoa, vì lão phu tính rằng Thiết Địch Quái Hiệp ở ngay trong thuư lao, cho nên ngươi chớ từ thủ đoạn nào để dụ hắn ra.
Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Viên bá bá, tiểu điệt biết rồi.
Cổ Thiên Nhân Viên đứng dậy, lại nói:
Trong trang viện, xem ra không có chút động tĩnh gì nhưng thực ra bên trong còn nguy hiểm hơn ở bên ngoài, ngươi phải cẩn thận lắm mới được, nếu như ngươi gặp phải Cô Lâu Thiên Tôn thì phải kéo dài thời gian để ta và bọn Lý Xuân Hoa kịp đến.
Nói xong, Cổ Thiên Nhân Viên lao vút đi như tên bắn, chỉ thấy bóng xám vụt một cái đã biến mất tăm, Âu Dương Hải thấy khing công tuyệt đỉnh của bá bá như vậy, không khỏi bội phục.
Âu Dương Hải vận khí nhảy lên không, lộn vài vòng trên không rồi đáp xuống bốn năm mươi trượng, đột nhiên chàng nghĩ đến những ổ phục kích chính là ở trong ngôi mộ, nếu mình bay qua nghĩa địa mà chân không chạm đất thì sẽ không bị bọn chúng phát hiện.
Nghĩ đến đây, lại tung người, lần này đáp xuống ngoài sáu bãy trượng, khing công của chàng đủ để làm người trong vỏ lâm kinh hãi.
Trong nháy mắt đã đến gần sát nghĩa địa, khing công của Âu Dương Hải lúc này đã lên tới mức tối đa, thân hình như một luồng khói đen bay qua không một tiếng động.
Nếu ban ngày mà dùng tốc độ tuyệt nhanh này lào qua bên thân ngườithì người bình thường bất qúa chỉ hoa mắt lên mà thôi, huống chi lúc này đã tối, chăng sao còn chưa xuất hiện.
Không tới nửa khắc, Âu Dương Hải đã đến trước tòa trang viện.
Âu Dương hải bay vào trong trang viện luôn không chần chờ, liên tục chay qua ba bốn dãy viện lạc, sau đó đứng trên nóc nhà phóng mắt nhìn xung quanh.
Qủa nhiên trong tòa trang viện rộng lớn này trừ những phòng ốc liên tiếp, lầu cao sừng sững ra, còn lại đều là những cây cối to cao như ngô đồng, bạch dương, tre, cổ tùng, quì thụ ?
Xung quanh tối om om, không thấy một ánh đền.

Gió đêm khẽ thổi qua cành lá trên cây, càng làm tăng thêm bầu không khí lạnh lẽo âm u cho tòa trang viện hoang lương này, Âu Dương Hải ở trên nón nhà lưỡng lự một hồi, không biết phải đi hướng nào.
Nghĩ ngợi rất lâu, Âu Dương Hải cảm thấy phải dùng cách phóng hỏa đốt nhà theo lời của Cổ Thiên Nhân Viên chỉ bảo thì mới có thể bức họ ra ngoài.
Âu Dương Hải thầm suy nghĩ, đưa mắt nhìn dãy nhà trước mặt, chàng tung mình nhảy lên nóc điện trước ngôi nhà cỏ.
Âu Dương Hải đang muốn đưa tay móc mồi lửa ra, bỗng nghe thấy tiếng gió nhẹ nổi lên phía sau lưng, Âu Dương Hải cảnh giác quay mình lại nhìn ?
Bởi vì luồng gió này rất êm, chứng tỏ khing công của người này rất cao.
Âu Dương Hải vừa nhìn đã hết hồn, người đó đã đứng ngoài bảy tám thước, hai đạo mục quang loang loáng đang nhìn thẳng vào mình.
Người đó là một lão nhân mặt như cổ nguyệt lạnh như băng giá, râu tóc bạc phơ, vai đeo một thanh cổ kiếm.
Âu Dương Hải nhìn rõ gương mặt của lão nhân, giật mình nói:
- Là ông, Vân Trung Nhạc.
Lão nhân này chính là Vân Trung Nhạc, một trong võ lâm ngũ kỳ. Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói: - Ta đây, ngươi muốn phóng hỏa hay sao?
Âu Dương Hải trông thấy ông ta, trong đầu bất chợt hiện lên những lời di mẫu của chàng nói về mối huyết thù song thân, chàng đột nhiên bừng cơn lửa hận, hừ một tiếng, nói:
- Ngài là người của Cô Lâu Thiên Tôn phải không?
Đôi mắt Vân Trung Nhạc bắn ra tia sáng kỳ dị, lạnh lùng quát:
- Tiểu tử, ngươi nó tầm bậy cái gì?
Âu Dương Hải cười nhạt, nói:
- Đã không phải là người của Cô Lâu Thiên Tôn, thế sao ngài lại ngăn ta phóng hỏa làm gì? Vân Trung Nhạc trầm giọng quát:
Hễ ngươi vừa phóng hỏa thì ta lập tức giết ngươi liền.
Âu Dương Hải nghe vậy nổi giận nói:
- Thì ta sẽ đốt cho lão xem?
Nói xong, Âu Dương Hải quẹt một mồi lửa.
Vân Trung Nhạc lao tới, một chỉ điểm ra thật nhanh.
Âu Dương Hải xoại tay bỏ mồi lửa, cất một tiếng cười như tiếng chuông đồng, chấn động đến nỗi khắp xung quanh viện lạc nghe ù ù điếc tai.
Vân Trung Nhạc kinh thầm nghĩ:
?Sao nội công của nó lại tinh thâm đến thế ? ?
Nghĩ chưa xong, đã thấy song chưởng của Âu Dương Hải liên hoàn đánh xéo ra.
Vốn Âu Dương Hải trong bụng biết Vân Trung Nhạc cũng là một trong những kẻ thù giết hại song thân, lần quẹt lửa này chẳng qua là thế để dụ lão

xuống tới mà thôi.
Đương lúc Vân Trung Nhạc xông đến, chàng đã ngầm ngưng tụ Vô ảnh chưởng kình vào tả chưởng, thình lìbnh đánh ra nhanh như chớp hữu chưởng kình phong ào ạt, lực đạo bức người, còn tả chưởng không có tiếng gió, nội kình thu vào trong.
Vân Trung nhạc thất kinh, xoay eo thu thế nhảy lùi tám thước.
Ai ngờ một đạo ám kình đánh sát theo lão không một tiếng động.
Vân Trung Nhạc khẽ hự lên một tiếng thân mình bạt ra phía sau, mặt thở nên trắng bệch, hai mắt léo ra ngọn lửa ghê người.
Âu Dương Hải núm cười nói:
- Vân Trung Nhạc, mười tám năm trước bên bờ Thiên Kiếm Đàm. Lão đã bức bách Âu Dương Kiệt tiếp lão một kiếm, hôm nay Âu Dương Hải trả lại lão chiêu Vạn lưu qui tông kiếm pháp.
Nói xong Âu Dương Hải rút phát tử vi kiếm xông lên. Vân Trung Nhạc kinh hãi quát lên: - khoan đã !
Âu Dương Hải thét:
- Lão tiếp ta một kiếm rồi hãy nói.
Ánh sáng của tử vi kiếm như sấm chớp bổ xuống. Cơ thịt trên mặt Vân trung Nhạc co rúm lại, thân hình lão thoát ẩn thóat hiện như bóng ma, vụt một cái, cả người lão đã lùi ra ngoài ba bốn trượng.
Vạn Lưu Qui tông kiếm pháp của Âu Dương Hải đã thi triển ra hết, tay trái nắm kiếm chi, thân hình nghiêng ra trước, ra thế cung tiễn thức.
Trên mặt Vân Trung Nhạc lộ vẻ kinh hãi, lão không ngờ Âu Dương Hải này lại là con của Âu Dương Kiệt, mà võ công của chàng lại tiến bộ thần tốc.
Lão thầm nghĩ:
?Người này nếu không giết hôm nay thì ngày sau không thể nào giết hại được nj74a.
Nhưng mình đã trúng một chưởng ám toán của hắn, bụng đau như xé, không biết bị trúng chưởng lực gì??
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Lão có gí muốn nói?
Một Vân Trung Nhạc nhanh nhúm, không nói nửa lời, quay mình bước đi.
Bỗng trong một góc viện lạc vang lên tiếng cười sang sảng, nói:
- Vân huynh, huynh đài trúng Vô ảnh chưởng kình của hắn rồi. Ta có thuốc ở đây, nếu Vân huynh tin ta thì mời theo ta vào nhà trong một lát.
Âu Dương Hải nghe giọng nói này chính là giọng của Cô Lâu Thiên Tôn, chàng king hãi quát lên:
- Cô Lâu Thiên Tôn, chớ đi ?
Đột nhiên, Âu Dương Hải nhớ lại Cô Lâu thiên Tôn là mộ người cực kỳ xảo quyệt, thân hình vừa mới bay xuống đã vội quạt tay bay ngược lên cao hai

trượng.
Chỉ nghe một tiếng cười khẽ:
- Hảo tiểu tử, sáng sớm bị rắn cắn, cả ngày sợ dây thừng, ha ha?

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 19
THÙ SÁT SƯ TÔN

Cùng lúc với tiếng cười, trong bóng tối hiện ra một bóng người, nói:
- Xin đi theo ta.

Thân mình Âu Dương Hải trên không cảm thấy một mùi hương thoang thoảng đưa đến, chàng kinh hãi ngưng thở, bay dạt ra ba bốn trượng. Ngước mặt lên nhìn, Vân Trung Hạc và bóng ma Cô Lâu Thiên Tôn đã mất tăm. Thay vào đó trước mặt chàng là một hàng mười ba đại hán mặc áo đen, trong tay cánh cung dài đã lắp tên, Âu Dương Hải giật mình lùi lại mấy bước.

Phía sau lại vang lên mấy tiếng sàn sạt. Âu Dương Hải quay đầu lại nhìn, đó là mười tám người áo trắng, trong tay mỗi người đều cầm một cây đạn cung, mười tám người áo trắng này vừa xuất hiện lập tức đã tản ra vây phủ tất cả bốn phương tám hướng. Sau khi những người áo trắng bày thành trận thế rồi, một người áo đen mặt tái nhợt từ từ bước tới, hắn chính là một trong tám đại huyết ma Cô Lâu Ma Điện, Quỉ Lâu Huyết Ma Tiền Mộng Sinh. Âu Dương Hải trông thấy Tiền Mộng Sinh lập tức nhận ra hắn là người động thủ với mình trên đỉnh tháp cũng chính là hung thủ sát hại Uy Chấn Bát Hoàng Lý Thiên Phát.

Quỉ Lâu Huyết Ma Tiền Mộng Sinh cười hề hề nói:
- Hay lắm, hay lắm, chúng ta thật là có duyên gặp nhau. Âu Dương Hải nghe vậy, lạnh lùng nói:
- Các hạ phải là người áo đen đêm nọ ở trên đỉnh tháp phải không? Quỉ Lâu Huyết Ma Tiền Mộng Sinh cười nhạt nói:
- Chính phải, ta tên là Tiền Mộng Sinh, hề hề. Ta hỏi ngươi, đêm nay ngươi đến viện lạc này là muốn làm quí khách của bọn ta hay muốn làm kẻ địch?

Âu Dương Hải đáp:
- Như thế là thế nào?

Tiền Mộng Sinh mỉm cười nói: - Làm quí khách thì xin hãy theo bọn ta vào trong nội viện, sau đó bái yết Thiên Tôn Điện Chủ, nếu như làm kẻ địch của chúng ta, Thiên Tôn có lệnh giết ngay khỏi nói nhiều.

Âu Dương Hải nói:
- Thiên Tôn Điện chủ của các ngươi là ai?

Tiền Mộng Sinh nói: - Thiên hạ võ lâm chí cao vô thượng, duy chỉ cao nhất là Cô Lâu Ma Điện Thiên Tôn của chúng ta. Thiên Tôn Điện Chủ của chúng

ta đã có lời truyền, nếu ngươi giữ ý hòa thuận thì nhất định sẽ lấy hảo ý khoản đãi ngươi, ý của ngươi ra sao, hoàn toàn trong một ý niệm. Ngươi đừng xem thường những tay cung thủ này, nếu ngươi muốn chống lại thì mười tám cây cung sẽ bắn ra, ngươi sẽ chết bỏ thây nơi đây. Âu Dương HảI nghĩ ngợi rất lâu, mặt nở nụ cười nói:
- Ta đến quí trang viện, tuy giận điện chủ của ngươi ám toán, nhưng chỉ cần chủ nhân của các ngươi có thể ra mặt giải thích, tại hạ quyết không cần? Âu Dương Hải vừa nói vừa bước tới gần Tiền Mộng Sinh. Chợt nghe Tiền Mộng Sinh quát:
- Đứng lại! Ngươi còn bước một bước nữa thì cung tên sẽ phát động. Âu Dương Hải thấy bộ dạng của hắn như thế, cười nhạt một tiếng nói:
- Những tay cung thủ này có gì thần bí đâu, ha ha? người sợ không đến, người đến không sợ!
Quỉ Lâu Huyết Ma Tiền Mộng Sinh đột nhiên lùi lại mấy bước, quát lên: - Động thủ!
Nguyên là Âu Dương Hải muốn đến gần Tiền Mộng Sinh, sau đó dùng Vô ảnh Chưởng đánh chết hắn, không ngờ Tiền Mộng Sinh rất cơ trí không dám để cho Âu Dương Hải đến gần. Vù vù, đột nhiên hai mũi tiễn thủ bắn tới. Âu Dương Hải cười nhạt, lắc vai đảo người, hai mũi tiễn thủ đã bay vào khoảng không, nhưng thân người của chàng lại xông thẳng đến trước mặt một người áo trắng, vung chưởng phóng ra. Một luồng chưởng lực rung núi, đổ cây ập đến. Người áo trắng này không ngờ Âu Dương Hải lại có thể trong lúc tránh tên từ ngoài bốn trượng lao đến trước mặt, hắn muốn tránh nhưng đời nào còn kịp nữa? Chỉ cảm thấy ngực nhói lên, trúng phải một luồng kình khí phách không, chấn động đến nỗi tâm mạch như muốn đứt rời, thân mình bay lên sáu bảy trượng.
Một chưởng sát nhân này làm cho tất cả mọi người tại đương trường đều kinh hãi?
Lúc này Âu Dương Hải đã máy động sát cơ, lúc chàng dùng chưởng đánh chết người áo trắng, Tử Vi Kiếm trong tay phải vung lên, vạch ra một đạo cầu vồng bắn vọt tới những người áo trắng. Phựt phựt? hai tiếng vang lên. Hai viên thiết đạn từ cây đạn cung của người áo trắng bắn ra. Hai viên đạn này từ hai phía đông và tây bắn tới, mà hình như nhắm trật, không bay tới Âu Dương Hải mà cự ly cách đỉnh đầu Âu Dương Hải ba thước.
Tai Âu Dương Hải nghe tiếng viên đạn xé không trung, ngước mắt liếc nhìn, trông thế bay của viên đạn giật mình nghĩ:
- "Chẳng lẽ viên đạn này có gì ảo diệu ?" Trong lúc nhất thời chàng không phóng kiếm đánh người áo trắng nữa, tung mình nhảy ra ngoài một trượng. Chỉ thấy hai viên đạn đó mang theo tia lửa xẹt, cả hai viên đụng nhau trên không. Một tiếng nổ nhỏ vang lên, hai viên đạn đồng thời nổ tung, hai bựng

màu lửa màu lửa tím to như bánh xe từ trên không chụp xuống, rơi xuống đất bùng cháy lên.
Âu Dương Hải nghĩ thầm:
"Nếu mình không nhảy ra ngoài một trượng thì bựng lửa kia đổ ụp lên thân người chết cháy như chơi".
Lại một tiếng đạn cung bay vút.
Nhưng viên đạn màu lam bay trong không trung tạo nên một màu sắc tuyệt đẹp. Âu Dương Hải thất kinh, quạt tay nhảy lên mái nhà tranh nhanh như tên bắn.
Vù vù ? mười mấy tia sáng màu lam bắn nhanh theo. Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng bị bức bách phải xoay người bay trở xuống.
Một loạt tiếng nổ vang lên?
Trong chớp mắt cả một vùng bốc cháy dữ dội, khói lam mù mịt. Âu Dương Hải bị hoàn đạn bức phải nhảy đông nhảy tây, phi lên cao hạ xuống thấp?mấy lần chàng xuýt bị lửa liếm trúng. Các cung thủ vẫn bắn đạn ra, lúc này Âu Dương Hải càng thêm nguy hiểm, trong giây lát, cả một chỗ đất rộng chừng mười mấy trượng cơ hồ đều bốc cháy.
Nếu kéo dài nửa khắc nữa, Âu Dương Hải sẽ không có chỗ trống để đặt chân nữa. Âu Dương Hải vừa kinh vừa giận ? Kinh là mình đã khinh thường sự lợi hại của những tay cung thủ này, có thể nói đây là ám khí kịch độc nhất thiên hạ, giận là mình đã chưa gặp được nhân vật chủ yếu bên địch đã bị người vây khốn tại đây.
Chợt nghe một tiếng hú dài, từ ngoài vòng vây một bóng người áo xám bắn vụt tới.
Mấy tiếng kêu rú vang lên?
Bảy tay cung tiễn thủ đã ngã xuống đất? Âu Dương Hải nghe thấy tiếng hú sang sảng, trong lòng mừng rỡ, đó là Cổ Thiên Nhân Viên. Âu Dương Hải nhân lúc đó thân mình bay đến bên một người áo trắng, quát lớn một tiếng, tả chưởng vung ra một luồng kình lực Vô Ảnh Chưởng.
Người áo trắng hự lên một tiếng rồi gục xuống.
Một tiếng hét lớn vang lên, Tử Vi Kiếm trong tay Âu Dương Hải loé lên, thêm hai người áo trắng nữa gục trước kiếm. Lúc này bóng người áo xám lại hú lên rồi mất dạng. Âu Dương Hải kinh thầm, chẳng lẽ Cổ Thiên Nhân Viên hãy còn chưa cứu bọn Lý Xuân Hoa hay sao? Âu Dương Hải phục xuống lăn sát đất, mười mấy mũi lục châm mảnh như sợi tóc bay vụt qua.
Âu Dương Hải vùng dậy, thấy ngoài một trượng có một nữ lang áo xanh một tay.
Nàng không phải Lý Xuân Hoa thì còn ai ? Âu Dương Hải mừng rỡ kêu lên:
- Hoa tỷ tỷ?
Đột nhiên ..

Một tiếng gió rít lên, mười mấy điểm sáng bắn vụt tới. Âu Dương Hải giật mình, hóa ra lúc này những tay đạn cung thủ và tiễn thủ áo trắng đã thay tốp người khác, ám khí bắn ra cũng không giống nhau. Âu Dương Hải đề khí đan điền, chém vút Tử Vi Kiếm ra, thân kiếm vạch ra một luồng kiếm khí. Một loạt những tiếng keng keng vang lên. Những viên ngân hoàn bay tới đều bị kiếm quang xung quanh chàng đánh rớt hết.
Lý Xuân Hoa người không một tấc sắt, nàng chỉ nhảy qua nhảy lại tránh ám khí dày đặc như mưa.
Âu Dương Hải cất tiếng kêu lên:
- Hoa tỷ tỷ nhận lấy kiếm. Âu Dương Hải rút thanh Tử Vi Kiếm khỏi vỏ rồi ném cho Lý Xuân Hoa. Âu Dương Hải phóng mắt tìm kiếm, hóa ra những ám khí đó từ ở trên nóc nhà, khắp bốn phương tám hướng xung quanh phóng ra. Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải ném thanh kiếm cho mình, trong lòng cảm kích vô cùng, nàng kêu lên:
- Âu Dương Hải, huynh ?huynh không có kiếm?
Âu Dương Hải nói:
- Ta có vỏ kiếm phòng thân, tỷ tỷ không cần lo cho ta. Bỗng nghe Âu Dương Hải hú một tiếng, thân mình bay vọt lên nóc viện phía bắc.
Vù vù? một loạt ám khí xé không gian bay đến trước mặt. Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, khụy chân búng người lên cao một trượng, lộn hai vòng rồi đáp lên mái nhà. Khinh công kỳ diệu siêu tuyệt giang hồ bao trùm thiên hạ này làm cho Lý Xuân Hoa trông thấy cũng ngây người, nàng thầm nghĩ:
"Võ công của chàng sao lại tăng tiến ghê gớm đến vậy, đôi lúc lại thấy chàng tỏ ra kỳ công tuyệt kỷ chưa từng thấy trong võ lâm thật làm cho người phải kinh dị"
Thực ra, nàng đâu có biết những võ công của Âu Dương Hải đại bộ phận là do ngộ ra kiếm pháp bí ảo của Độc Kiếm Ma, thuật khinh công vừa rồi là học được cách nhào lộn của con vượn nhỏ. Sự sáng tạo võ công thời cổ cũng đại bộ phận lấy từ động tác của loài cầm thú, nội công thì rút tỉa từ cách hô hấp của các loài cầm thú như hạc, qui, tượng, hùng (gấu), hổ, xà, vân vân??
Âu Dương Hải ở trên mái nhà thấy bóng người loang loáng , chàng hét lớn một tiếng tay trái đánh thốc ra một luồng kình phong bạt sơn đảo hải. Rắc rắc rắc? mái ngói vỡ tung bay tứ phía. Có mấy người rớt xuống đất, vỏ kiếm trong tay Âu Dương Hải vung tới. Mấy tiếng rú vang lên, có bốn người áo đen bị vỏ kiếm đánh cho ngã lộn cổ xuống đất.
Nên biết rằng công lực của Âu Dương Hải lúc này rất thâm hậu, dù chỉ là một thanh kiếm gỗ trong tay cũng thắng những người thường dùng kiếm bén, cho nên vỏ kiếm của chàng đi tới đâu là máu rơi đến đó. Âu Dương Hải đã nổi hung, chưởng đánh, tay đấm, chân đá, vỏ kiếm đánh vút ra ?

Chàng như nhảy vào chỗ không người, những tiếng rú thảm thiết vang lên không ngớt .
Trong chốc lát, trên nóc nhà có mười mấy người bỏ mạng dưới tay chàng. Chợt nghe một tiếng quát:
- Âu Dương Hải, ngươi tiếp lão phu một chiêu. Một ngọn roi bạch cốt lân quang vung ngay quất dọc xé gió rin rít. Âu Dương Hải ngước nhìn ra thì Quỉ Lâu Huyết Ma Tiền Mộng Sinh, hắn cười nói:
- Ngươi sắp chết tới nơi rồi. Âu Dương Hải vung tay áo đánh bật cây roi Bạch Cốt Lân Quang của Tiền Mộng Sinh, thuận thế vung chưởng đánh vào trước ngực Tiền Mộng Sinh. Chiêu này vừa thủ vừa công, thi triển ra rất là tuyệt diệu. Nhưng Tiền Mộng Sinh không phải tay tầm thường. Cây roi Bạch Cốt Lân Quang của hắn chuyển một vòng, đánh bật một chưởng của Âu Dương Hải, nói:
- Âu Dương Hải, đêm nay ngươi đừng hòng ra khỏi nơi đây. Trong lúc nói, ngọn roi Bạch Cốt Lân Quang trái đâm phải vụt đánh liền bốn chiêu. Âu Dương HảI thấy chiêu thức ngọn roi của hắn kỳ dị lạ lùng, chàng kinh thầm: "Không ngờ võ công của người này không hề yếu hơn Dương Đống Thần hay là người áo gai trắng"
Tay phải Âu Dương Hải dùng vỏ kiếm đánh ra ba chiêu lạ, làm tiêu tan bốn chiêu thức ngọn roi của Tiền Mộng Sinh, nói:
- Nếu ta có chết ở nơi đây thì ngươi cũng phải đi theo theo ta đến chỗ chết.
Vỏ kiếm của chàng điểm mạnh ra, vù vù vù? liên tiếp tấn công năm chiêu. Năm chiêu kỳ ảo tân kỳ mặc dù cùng xuất bằng vỏ kiếm, nhưng bức Tiên Mộng Sinh phải múa thành một bức màn che kín thân người, lùi lại liền hai bước.
Bỗng nghe một âm thanh trong trẻo bay tới, nói: - Âu Dương huynh, hãy để ta tới báo thù. Lý Xuân Hoa bay vọt lên nóc nhà. Âu Dương Hải nghe vậy liền tung người lùi ra. Lý Xuân Hoa vốn biết Tiền Mộng Sinh võ công rất cao, nàng đã có Tử Vi Kiếm trong tay, trong nháy mắt đánh ra liền ba nhát kiếm nhanh không thể tả.
Tiền Mộng Sinh cười nhạt, thi triển cây roi Bạch Cốt Lân Quang vun vút, tung ra liền ba sát chiêu Bạch Xà Thổ Tín, Thương Ưng Lợi Trảo, Độc Long Xuất Vân. Tả chưởng của hắn cũng đồng thời ra chiêu tấn công mãnh liệt.
Trong nháy mắt hai người đã đấu mười mấy chiêu. Quỉ Lân Huyết Ma với ngọn roi Bạch Cốt Lân Quang trong tay, kỳ chiêu xuất ra uy lực mỗi lúc một lớn, thoắt vụt thoắt điểm, tất cả đều nhắm đánh vào các yếu huyệt chết người, làm cho Lý Xuân Hoa nhất thời không cướp được một chút tiên cơ nào, điều thiệt thòi là Lý Xuân Hoa bị mất một cánh tay nên không phát huy được hết uy lực. Âu Dương Hải lo cho an nguy của Lý Xuân Hoa chàng vẫn

đứng ở bên cạnh, lúc này những tay cao thủ ám khí ở khắp xung quanh cũng đã ngưng phát ám khí.
Tuy Lý Xuân Hoa chưa chiếm đươc ưu thế, nhưng kiếm pháp của nàng ảo diệu lại được thêm thanh kiếm sắc bén vô cùng, thật sự cũng làm cho Tiền Mộng Sinh chột dạ. Đây là một trận ác chiến không tiền khoáng hậu, mỗi bên đánh qua đánh lại, không chiêu nào là không công thủ kiêm phòng bị, là những chiêu sát thủ chết người, đầy rẫy hiểm hóc cay độc. Trong lúc đấu, bên ngoài vang lên một loạt tiếng rú thê thảm. Âu Dương Hải kinh ngạc quay đầu nhìn lại bốn phía, chỉ thấy trên nóc nhà phía tây, nam, đông từng bóng từng bóng người lăn xuống, nhưng lại không thấy có đánh nhau. Âu Dương Hải vốn cho rằng Cổ Thiên Nhân Viên đến, nhưng không trông thấy bóng dáng của ông ta đâu, chàng không khỏi cảm thấy kinh dị. Thình lình ? Một loạt tiếng nổ tiễn vang lên xé không khí.
Tiếng hự, tiếng rú, tiếng la hét vang lên liên tiếp như ma đêm kêu gào.
Âu Dương Hải mừng thầm, lên tiếng: - Sa Mạc Thất Tiễn!
Quỉ Lâu Huyết Ma Tiền Mộng Sinh nghe thấy những tiếng kêu kêu rú trước khi chết ấy, trong bụng hắn không khỏi hoang mang. Bỗng nghe Lý Xuân Hoa hét lên:
- Tiền Mộng Sinh hãy mau nạp mạng. Nàng vung Tử Vi Kiếm đâm nhanh tới Tiền Mộng Sinh. Quỉ Lâu Huyết Ma phát hoảng, quên đi trong tay Lý Xuân Hoa là thanh cổ kiếm chém sắt như chém bùn, ngọn roi Bạch Cốt Lân Quang với một chiêu Hoành Quyền Thiên Quân quật vụt tới. Kiếm quang, lân quang cùng lóe chớp.
Phựt lên một tiếng kêu khẽ?
Lân quang thu lại, ngọn roi Bạch Cốt Lân Quang trong tay Tiền Mộng Sinh đã đứt làm bốn đoạn.
Lúc này Tiền Mộng Sinh nào dám đánh tiếp nữa, hắn kinh hãi lùi lại mấy bước, xoay người bay đi. Một tiếng quát lớn:
- Quay lại! ã mái hiên căn phòng phía đông bắc bắn ra ba mũi tên, phóng thẳng đến tới mặt Tiền Mộng Sinh.
Tiền Mộng Sinh kinh hãi, xoay chưởng đánh ra một luồng phách không chân khí, đánh tới ba mũi tên.
Ba mũi tên bị chưởng lực của hắn đánh phải, bất quá chỉ nghiêng đi một chút, vèo vèo vèo ? vẫn bay nhanh đến. Tiền Mộng Sinh kinh sợ vô cùng vùng nhảy xéo đi. Nhưng đã quá chậm rồi, hai mũi tên bắn trúng vai hắn sâu vào thịt hơn một tấc, Tiền Mộng Sinh đau quá rú lên, thân mình lảo đảo.
Lúc này Lý Xuân Hoa hét lên một tiếng, cả người và kiếm lao vút tới. Tiền Mộng Sinh trong lúc cùng đường tuyệt lộ gầm lên đánh thốc song chưởng ra?
Nhưng chưởng lực này của hắn làm sao ngăn được một mũi kiếm của Lý

Xuân Hoa.
Một tiếng rú vang lên, máu rơi tung tóe.
Hai cánh tay và thân mình của Tiền Mộng Sinh bị kiếm chém làm mấy đoạn.
Lý Xuân Hoa giết Tiền Mộng Sinh rồi, đột nhiên quì gối xuống đất, cất tiếng kêu thê lương:
- Gia phụ ơi, con đã vì gia phụ giết được một kẻ thù ? Thanh âm chưa dứt, chợt nghe Âu Dương Hải quát to một tiếng, vỏ kiếm trong tay múa tít. Bên tai Lý Xuân Hoa nghe thấy chát chát mấy tiếng nhỏ, vài mũi ngân châm mảnh như sợi tóc rơi xuống đất. Âu Dương Hải lướt đến, kêu lên:
- Hoa tỷ tỷ, chú ý ?
Tay trái chàng kéo Lý Xuân Hoa nằm phục xuống mái ngói, mấy mươi ngân hoàn đạn bay vù qua người, có mấy hạt bay xẹt qua đầu tai và da thịt. Thật là hung hiểm vạn phần, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đứng dậy, hai người đều ướt mồ hôi lạnh.
Lúc đó phía tây bắc có bóng một người, vù vù vù ?bốn mũi tên nhọn đã bắn vụt tới như chớp. ?i ối, mấy tiếng rú vang lên, trên cây dương liễu, ngô đồng gần bên ngôi nhà có ba bốn bóng người lăn xuống. Vù vù ?lại một loạt tiếng nỗ tiễn xé gió bay đi. Lại có mấy người từ trên cây lăn xuống. Âu Dương Hải mừng rỡ kêu lên:
- Chấn Đường Chủ!
Hóa ra người đó chính là thủ lĩnh của Sa Mạc Thất Tiễn, Thanh Đạo Minh Thần Xạ đường Chủ Thần Cung Xạ Nhật Chấn Thiên Hồ, tuyệt kỷ thần tiễn của ông ta quả là thiên hạ hiếm có. Bắn một phát ra bốn mũi tên, không rơi không sai mũi nào.
Trong nháy mắt những tay phóng ám khí trên cây bị ChấnThiên Hồ dùng tên bắn rớt xuống mười mấy người. Đột nhiên một tiếng hú chói tai vạch không trung bay tới.
Một bóng trắng từ trên trời ập xuống, vừa chạm đất liền vung chưởng đánh Chấn Thiên Hồ lùi lại năm thước. Âu Dương Hải trông thấy bóng người áo trắng, lập tức biết ngay là người mặc áo gai trắng mà mình đã gặp qua ở u cốc, là một trong hai đại Cô Lâu Pháp Sư của Thiên Ma Điện.
Người này võ công rất cao, Âu Dương Hải sợ Chấn Thiên Hồ có điều chi sơ sót, lập tức xông tới, vung một ngọn chưởng phách không đánh qua, miệng hét:
- Chấn đường chủ lùi qua một bên, để ta tới tiếp hắn. Chấn Thiên Hồ bị người đánh trúng ngực khí huyết nhộn nhạo, biết ngay là võ công đối phương cao hơn mình, nghe lời Âu Dương Hải bèn lùi lại mấy bước, ai ngờ người áo trắng vẫn sấn tới. Âu Dương Hải thấy vậy vô cùng giận dữ, vung tay đánh ra một chưởng mãnh liệt.

Cô Lâu Pháp Sư bạch y nhân võ công thật là cao, tay phải dùng một chiêu Huy Trần Thanh Đàn ngăn chặn chưởng lực của Âu Dương Hải, tả chưởng thì dùng chiêu Thành Ưng Hiện Trảo nhắm Chấn Thiên Hồ mà chộp. Tiềm lực trong tay tuôn ra, uy lực mạnh mẽ tuyệt luân. Âu Dương Hải mắt tóe hào quang, hét lớn một tiếng, hữu chưởng lại phóng ra.
Kình phong cuốn lên ào ạt, cương mãnh vô cùng.
Cô Lâu Pháp Sứ bạch y nhân dường như biết được lợi hại, hắn cười nhạt một tiếng, người như bóng ma dạt ra, đạo tiềm lực cương mãnh của Âu Dương Hải lúc này nhắm đánh thẳng vào Chấn Thiên Hồ. Chợt nghe Âu Dương Hải quát lớn một tiếng, thu chưởng đang đánh ra chợt rút phắt lại?Luồng nội kình đã đánh ra kia mà lại bị chàng thu lại được.
Chấn Thiên Hồ ở ngoài ở ngoài một trượng cảm thấy một hấp lực hút thân người của mình nghiêng về phía trước. Loại công lực chí cao vô thượng này làm Chấn Thiên Hồ kinh hãi vô cùng, không ngờ công lực của Âu Dương Hải lại thâm hậu đến thế, đã đạt đến cảnh giới thượng thừa Lăng Không Trảo Vật. Ông ta không ngờ một thiếu nên chừng hai mươi mấy tuổi lại tu luyện được loại công lực này.
Pháp Sứ bạch y nhân hình như cũng bị thần công của Âu Dương Hải làm cho sợ hãi, làm tiêu tan sự cuồng ngạo của hắn đi rất nhiều, chỉ thấy mắt hắn trợn nhìn Âu Dương Hải, cười gằn mấy tiếng, nói:
- Thân thủ của các hạ thật bất phàm, chỉ trong khoảng khắc đã liên tiếp hạ luôn bốn mươi mấy đệ tử của bổn ma điện. Nói xong, chợt tay áo phất lên, không thấy hắn ra thế di động bước chân mà ập đến gần Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, hai cánh tay dài vung ra, một chụp Lý Xuân Hoa, một đánh Âu Dương Hải. Thân pháp thật mau lẹ, chiêu thức cay độc tuyệt luân. Âu Dương Hải quát to một tiếng, không thèm lùi, đánh ra vù vù hai chưởng, thân mình tiến đến sát bên Lý Xuân Hoa đỡ đòn trảo của đối phương nhắm vào Lý Xuân Hoa.
Cô Lâu Pháp Sứ bạch y nhân bị Âu Dương Hải đánh phải lùi lại năm thước, ngưng thần đứng yên, vận khí hành công. Âu Dương Hải hiểu là lần vận công này của hắn, đánh ra nhất định sẽ là chưởng lực rất lợi hại, chàng liền không để cho đối phương cơ hội vận công, lao mình tới, tả chưởng hữu chưởng cũng đánh ra. Âu Dương Hải đánh rất hung mãnh, mỗi một quyền một chưởng đánh ra đều là võ học hiếm thấy, kình phong rít gió uy hiếp tâm thần đối thủ. Cô Lâu Pháp Sư dưới quyền chưởng của Âu Dương Hải, hắn nhảy tránh thoát hiện như bóng ma, mỗi một quyền một chưởng của Âu Dương Hải đều đánh vào chỗ không.
Trong lúc kịch đấu, bỗng nghe một tiếng hú vang đến rồi tiếng quát:
- Mau lùi lại! Trong Quỉ Lân Độc Chưởng của hắn có hàm ẩn lân phong kỳ độc.

Lý Xuân Hoa nghe thấy tiếng nhắc nhở, chợt nhớ lại lai lịch thân phận của tên Cô Lâu Pháp Sứ này??..
Nàng kinh hãi kêu lên: - Âu Dương Hải, mau lùi lại, hắn là Cổ Mộ Quỉ Lân!
Cùng lúc đó, một bóng người màu xám từ trên không đáp xuống. Âu Dương Hải nghe tiếng quát, ngẩng đầu lên trông thấy trong đôi mắt người áo trắng lóe lên một tia sáng như lửa lân tinh, trông vô cùng hung hãn như muốn ăn tươi nuốt sống người.
Chàng giật mình vội lùi lại.
Người áo trắng cười lạnh lùng, song chưởng đã tung ra. Lúc đó người áo xám trên không đáp xuống hú một tiếng, tay áo phất lên. Hai luồng tiềm lực tiếp chạm, lập tức cuồng phong nổi dữ dội. Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Chấn Thiên Hồ, đều cảm thấy một luồng gió lạnh âm hàn thấu xương ập thẳng đến. Mọi người thất kinh, nhớ lại lời cảnh cáo của Cổ Thiên NhânViên là âm độc có thể xâm nhập vào thân thể trong vòng bảy trượng, ai nấy bất giác vận cương khí phủ khắp bách huyệt nơi chân thân, nhanh chóng lùi ra ngoài bảy tám trượng.
Chỉ nghe ầm một tiếng kinh thiên động địa.
Tiếp đó là một loạt tiếng răng rắc vang lên. Tòa lạc viện bị những luồng kình khí vô hình đến đến nỗi mái nhà đổ sụp xuống.
Hai bóng người quấn lấy nhau lên không trung rồi cùng lúc rơi xuống đất.
Người áo xám chính là Cổ Thiên Nhân Viên. Lúc này trong mắt người áo trắng bắn ra tia sáng oán độc, trợn trừng nhìn Cổ Thiên Nhân Viên, lạnh lùng nói:
- Con khỉ già, coi bộ Quang Thiên Cung Khí của ngươi đã tăng tiến nhiều rồi đó.
Cổ Thiên Nhân Viên cất giọng cười quái gở nói: - Hay lắm, không ngờ Cổ Mộ Quỉ Lân hãy còn sống trên đời này, ta vốn cho rằng ngươi đã chết trong Tần Hoàng mộ đất Kim Lăng rồi. Hà hà, khẹc khẹc?
Nói xong Cổ Thiên Nhân Viên lại ngẩng đầu cất giọng cười kỳ quái. Âu Dương Hải nhìn uy lực ngọn chưởng của người áo trắng, trong bụng hơi kinh, quay đầu lại hỏi:
- Hoa tỷ tỷ, hắn là ai vậy?
Lý Xuân Hoa nói: - Người này là sư bá của Tiền Mộng Sinh, là một lão ma vương phái Cổ Mộ, Cổ Mộ Quỉ Lân, hắn luyện thành một thứ Quỉ Lân Độc Trảo, âm độc vô cùng, trong vòng bảy trượng, người bị trúng âm phong kịch độc thì hết thuốc chữa, vừa rồi nếu không có Cổ Thiên Nhân Viên lão tiền bối ra tay cứu ứng thì chắc chắn chúng ta phải chết dưới độc chưởng của hắn rồi. Âu Dương Hải đột nhiên nghĩ đến một chuyện:
- Hoa tỷ tỷ, Tân hoa đàn chủ Lân Quang Sa Cửu Ưng trong Thanh Đạo Minh của chúng ta cũng là người của phái Cổ Mộ hay sao? Lý Xuân Hoa

khẽ mỉm cười, nói:
- Huynh yên tâm, Lân Quang Sa Cửu Ưng cũng là ngươi của phái Cổ Mộ, nhưng ông ta là một nhánh khác, là người vì chính nghĩa võ lâm mà phấn đấu, trước khi Công Tôn tiên sinh thu nạp, đã điều tra qua hết rồi. Nói xong, Lý Xuân Hoa tay phải nàng đưa kiếm cho Âu Dương Hải, nói:
- Âu Dương Hải, bảo kiếm trả lại cho huynh. Đa tạ huynh cho mượn kiếm giết chết kẻ thù giết phụ thân.
Âu Dương Hải nói:
- Hoa tỷ tỷ, kiếm này tỷ tỷ tạm thời dùng để phòng thân. Lý Xuân Hoa mỉm cười, nói:
- Âu Dương Hải, bọn họ đã mang bảo kiếm của ta đến rồi. Nói chưa dứt thì một tiếng gọi vang lên lanh lảnh:
- Hải ca?
Từ phía đông nam của lạc viện chạy tới tám người, họ là Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hồng và sáu vị phiên chủ trong Sa Mạc Thất Tiễn, Âu Dương Hải nhìn thấy quần họ họ rách rưới, biết họ đã bị hành hạ nhiều, chàng nói lớn:
- Xuân Hồng muội muội, Công Tôn sư huynh, mọi người khổ cực quá.
Công Tôn Lạp cười nói:
- Không ngờ bọn ta từ bên cầu Âm Dương lại trở về gặp mặt nhau. Câu nói ngắn ngủi này thể hiện rõ họ đã trải qua biết bao nhiêu hiểm nguy tàn khốc.
Âu Dương Hải nói:
- Tất cả đều do ta mà mà mọi người phải khổ. Lý Xuân Hồng đã mấy tháng không gặp mặt Âu Dương Hải, lần này vui mừng khôn xiết được đến bên cạnh Âu Dương Hải, nàng nhìn vào mặt Âu Dương Hải một hồi rồi cười nói:
- Hải ca, dạo này huynh ốm quá.
Âu Dương Hải khẽ cười nói:
- Xuân Hồng muội, muội cũng ốm đi nhiều.
Lý Xuân Hoa nói tiếp: - Bao nhiêu chuyện xảy ra làm sao người ta không ốm cho được. Ôi?muội muội!
Lý Xuân Hồng bỗng quay sang ngó Lý Xuân Hoa, kinh dị:
- Tỷ tỷ, tỷ tỷ làm sao nên nông nỗi này?. Âu Dương Hải ngẩng mặt lên nhìn mặt nàng, quả nhiên trong ba ngày này Lý Xuân Hoa hình như ốm đi nhiều, hơn nữa mặt tái xanh, hình dung tiều tụy. Lý Xuân Hồng lại kinh hãi kêu lên:
- Tỷ tỷ, cánh tay của tỷ sao lại không có??. Lúc này nàng mới phát hiện Lý Xuân Hoa bị mất một cánh tay trái. Âu Dương Hải biết rằng câu hỏi này của nàng lại sẽ làm cho Lý Xuân Hoa thương tâm, bèn nói:
- Xuân Hồng muội muội, bây giờ chúng ta hãy còn chưa thoát khỏi nơi nguy hiểm, đợi sau đó chúng ta hãy nói chuyện tiếp. Chàng nói xong, đưa

mắt nhìn Lý Xuân Hoa, trong ánh mắt lộ vẻ yêu thương vô cùng.
Thình lình một tiếng cười lớn vang lên, nói: - Cung hỉ, cung hỉ, các vị đều thoát hiểm rồi. Cùng với tiếng cười, một người áo lam che mặt nạ màu đầu lâu rảo bước đi đến, theo sau hắn là một lão già đen dáng người thấp nhỏ, chính là Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần, phía sau rốt là tám đồng tử áo trắng, chúng chính là tám đứa nghĩa tử của Cô Lâu Thiên Tôn điện chủ, Cố Xuân Hạ Thu Đông Mai Lan Cúc Trúc. Âu Dương Hải trông thấy Cô Lâu Thiên Tôn thì chợt biến sắc, quay lại hỏi nhỏ Lý Xuân Hoa:
- Hoa tỷ tỷ, hắn?..hắn là Thanh cân Thiết Địch Quái Hiệp? Lý Xuân Hoa thở dài nói:
- Thật là hổ thẹn, người mà chúng ta hằng kính ái lại là kẻ thù của chúng ta.
Lý Xuân Hồng hãy còn chưa biết ngọn nguồn, nghe vậy thất kinh hỏi:
- Các người nói gì?
Lý Xuân Hoa hạ giọng: - Muội muội, sức quan sát của muội còn hơn cả bọn ta, bây giờ muội nhìn kỷ thử xem, Cô Lâu Thiên Tôn này có giống với sư phụ của chúng ta không?
Lúc đó Cô Lâu Thiên Tôn đưa mắt nhìn Cổ Thiên Nhân Viên cười nói: - Không ngờ, không ngờ, danh trấn thiên hạ võ lâm Cổ Thiên Nhân Viên cũng giá lâm tòa cổ viện hoang phế này. Ha ha, nếu các vị không sợ ta hại các vị thì xin mời các anh hùng vào trong sảnh thưởng chút trà thơm rồi đàm đạo.
Cổ Thiên Nhân Viên cười khẹc khẹc mấy tiếng, rồi nói:
- Người khác không biết gốc gác của ngươi, nhưng bọn lão phu lại biết ngươi quá rồi, khẹc khẹc? Thiết Địch Quái Hiệp, ngươi dám một mình đấu với lão phu chín trăm hiệp không?
Nếu ngươi bất phục khiêu chiến thì giờ tý đêm mai ở bên hồ Thiên Kiếm dám xin chờ lãnh giáo.
Cổ Lâu Thiên Tôn cười sằng sặc, nói: - Đêm nay mấy vị còn muốn rời khỏi tòa viện hoang phế này ư? Âu Dương Hải cười nhạt, nói: ?Ngươi cho rằng chúng ta không thể vượt khỏi đây hay sao? Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha nói:
- Ngươi không tin thì cứ thử đi xem sao? Âu Dương Hải trầm sắc mặt, lạnh lùng nói:
- Ngươi sao không dám lộ bộ mặt thật của ngươi ra?
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp bảo ta phải lộ mặt như thế nào? Bỗng nhiên nghe Lý Xuân Hồng kêu "ý" một tiếng, kề tai nói nhỏ mấy câu với Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa hơi biến sắc, đi đến bên người Âu Dương Hải nói nhỏ:
- Căn cứ theo sự quan sát của muội muội, hắn chính xác là sư phụ. Âu

Dương Hải nghe xong, sắc mặt đột biến, tuy chàng đã cho rằng tin này rất có thể là thật, nhưng vẫn còn một chút hoài nghi, bây giờ nghe thấy lời phúc đáp chắc chắn như vậy, trong lòng khó tránh khỏi phát sinh tình cảm vừa kinh dị vừa bi thương.
Âu Dương Hải quát lớn:
- Thiết Địch Quái Hiệp, ngươi ?ngươi là đồ xảo trá gian hiểm, Âu Dương Hải hận ngươi rằng không thể chẻ xương ngươi ra?.. Nói xong Âu Dương Hải đi tới từng bước thẳng tới Cô Lâu Thiên Tôn. Giọng nói của chàng chưa dứt, hai đồng tử Cô Xuân, Cô Mai song song nhảy lên, đâm bổ tới Âu Dương Hải.
Lúc này Âu Dương Hải lửa giận bừng bừng, thấy hai đồng tử xông tới, song chưởng tả hữu đột nhiên đánh thốc ra.
Hai tiếng kêu xé tai ?
Hai đồng tử Cô Xuân, Cô Mai mỗi người trúng một chưởng, bị bắn lùi lại mấy bước.
Công lực của hai đồng tử không phải xoàng, sau khi trúng một chưởng của Âu Dương Hải, chúng không ngã xuống, nhưng khóe miệng đã chảy máu, từ từ lùi đến bên cạnh Cô Lâu Thiên Tôn. Rồi bất chợt hai đồng tử ụa ra một tiếng, phun ra một bụm máu tươi, cả hai té xuống. Cô Lâu Thiên Tôn rất thương yêu tám người nghĩa tử này, nhất là Cô Xuân, Cô Mai, hai đồng tử này được hắn yêu quí hơn, lúc này trông thấy chúng bị thương dưới tay Âu Dương Hải, trong lòng phẫn nộ cực điểm. Hắn cười cười lạnh lùng, cặp mắt hung quang chiếu thẳng vào mặt Âu Dương Hải.
Cô Lâu Thiên Tôn vẫn tiếp tục cười mãi?.
Lúc đầu mọi người nghe chẳng cảm thấy gì cả, sau một lúc, chợt cảm thấy tâm thần đảo lộn, khí huyết nhộn nhạo, có một cảm giác vô cùng khó chịu.
Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa vừa nhìn thấy thần thái của Cô Lâu Thiên Tôn đã biết rằng hắn đang vận công lực, sợ rằng Âu Dương Hải đỡ không nổi một đòn đánh của hắn, vội vàng bước đến sát bên người chàng.
Cổ Mộ Quỉ Lân và Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần cũng ngầm vận công, lúc này đều đã vận đủ công lực, nhưng vẫn chờ đợi Cô Lâu Thiên Tôn ra tay trước.
Bỗng nhiên Cô Lâu Thiên Tôn hét lớn.
Cúng lúc đó Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải, Cô Lâu Thiên Tôn, Dương Đống Thần, Cổ Mộ Quỉ Lân đồng thời xuất chưởng, cùng nhau nghênh kích, mấy luồng tiềm lực chạm nhau? Lập tức cuộn lên một cơn gió lốc.
Bỗng Cổ Thiên Nhân Viên hét to:
- Mau lùi lại?? Đột nhiên Âu Dương Hải lật cổ tay rút phắt Tử Vi Kiếm ra, kêu lớn:

- Lý minh chủ, hãy dẫn mọi người mau lùi lại, ta và Viên bá bá cự địch. Lý Xuân Hoa lúc đó cũng rút một thanh trường kiếm thanh quang lạnh buốt, kêu lên:
- Công Tôn phó minh chủ, Sa Mạc Thất Tiễn, Xuân Hồng muội muội, các ngươi rút lui trước đi.
Hóa ra trận giao tiếp vừa rồi, Cổ Thiên Nhân Viên, Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa dường như ai nấy cũng đều bị thương nhẹ, bởi vì họ thấy trong người họ có một luồng âm phong rất kỳ dị, lại có thể xung phá được cương khí của bản thân, làm xao động huyết khí của bản thân đến ba bốn lần. Thứ kình lực này làm cho họ cảm thấy điềm không tốt lành của ngày hôm nay.
Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn ha hả hét lớn, nói: - Các ngươi hãy còn muốn chạy ư?
Lý Xuân Hoa đột nhiên liếc thấy bốn phương tám hướng xung quanh đều thấp thoáng có kẻ
địch bao vây, nàng cau mày nói:
- Cuộc thế hôm nay nguy hiểm vạn phần, Công Tôn phó minh chủ hãy dẫn họ quay về, bây giờ ta mở đường cho họ xông ra. Lời nói của nàng tuy chậm rãi, nhưng thần thái lại có sức mạnh không thể kháng cự lại.
Lý Xuân Hồng run rẩy nói: - Tỷ tỷ, muội theo các người.
Lý Xuân Hoa vội nói:
- Muội muội, nếu cácngươi mau ra khỏi được đây đi gọi viện binh thì bọn ta hãy còn có hy vọng, nếu không thì ắt phải chết ở đây, tính mạng của ta và Âu Dương Hải hoàn toàn dựa vào cứu binh của muội muội đến cứu. Câu này quả nhiên hữu hiệu, Công Tôn Lạp than thở một tiếng, đi đầu huy động mở đường máu, Sa Mạc Thất Tiễn cùng phát động thần uy, dùng liên châu tiễn mở vòng vây.
Bỗng nghe Lý Xuân Hồng lên tiếng hỏi: - Trên người vị nào có mang pháo tín hiệu của bản mình? Âu Dương Hải nghe vậy vội nói:
- Ta có.
Chàng lấy trong người ra mấy viên hình tròn ném cho Lý Xuân Hồng. Lý Xuân Hồng nhìn lướt xung quanh, mỉm cười ung dung, nói:
- Tỷ tỷ, chúng ta không cần phải lùi nữa, mọi người mau theo ta. Nói xong nàng đi đầu nhằm lạc viện hướng tây nam mà đi. Lý Xuân Hoa vốn biết muội muội thông minh cái thế, tất nhiên thông thạo bài binh bố trận, nghe vậy liền hỏi:
- Viên bá bá, mọi người không cần phải lùi, ý kiến của lão nhân gia thế nào?
Cổ Thiên Nhân Viên cười lớn, nói: - Không lùi thì không lùi, ta không tin tên súc sinh đó lại có thể làm gì được chúng ta?
Lý Xuân Hồng cất tiếng quát: - Sa Mạc Thất Tiễn bắn tên,Viên bá bá, Hải ca, Hoa tỷ tỷ, Công Tôn tiên sinh ở giữa tiếp ứng Sa Mạc Thất Tiễn, chúng

ta mau gấp rút xông ra khỏi đây thì vô sự.
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói: - Con tiểu a đầu, nhãn quang thật là khá, nhưng ngươi chớ coi thường sự lợi hại của lão phu.
Quần hào nghe lời Lý Xuân Hồng, lập tức xông chạy ra hướng tây nam. Cổ Mộ Quỉ lân, Dương Đống Thần đồng thời hét to một tiếng, tung mình nhảy lên cao ba trượng, khai triển tuyệt kỷ khinh công Bạt Bộ Đăng Không truy đuổi theo bọn Lý Xuân Hồng. Âu Dương Hải đi sau thấy hai người nhảy tới, bèn vung kiếm đón đánh hai người, nhát kiến của Âu Dương Hải mang theo kiếm khí lạnh buốt đổ ụp xuống, làm cho hai người không thể nào xuất thủ ngăn đỡ. Cổ Mộ Quỉ Lân và Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần đồng thời phóng ra hai đạo chưởng phong mãnh liệt để ngăn chặn kiếm khí đánh tới, rồi trầm khí tại đan điền rút lui lại hơn một trượng xa. Cô Lâu Thiên Tôn ở sau cùng trông thấy nhát kiếm này của Âu Dương Hải, lập tức kêu lớn:
- Hai vị pháp sứ, người khác thì có thể thả, nhưng người này muôn vàn không thể để cho hắn chạy thoát.
Lúc này Lý Xuân Hồng, Cổ Thiên Nhân Viên, Công Tôn Lạp, Sa Mạc Thất Tiễn xông ra ngoài vòng vây, chỉ còn Lý Xuân Hoa vẫn còn đứng ngoài bảy trượng, quay lại gọi Âu Dương Hải:
- Mau chạy nhanh lên. Âu Dương Hải ngăn chặn hai người truy kích xong, cười nhạt một tiếng, xoay người lướt đi mấy trượng, cùng Lý Xuân Hoa đồng thời chạy vào ngỏ hẻm nhỏ phía tây nam.
Nhưng Cổ Mộ Quỉ Lân và Dương Đống Thần lại truy kích theo. Đột nhiên Âu Dương Hải nhìn thấy sáu người áo đỏ, trong tay họ cầm một tấm thiết bài, đứng xếp thành hàng chữ nhất cản mất lối ra ngõ hẻm. Lý Xuân Hoa thét lớn vung kiếm vung tới.
Sáu người áo đỏ đồng loạt giơ thiết bài, hóa thành một bức tường thép chắc chắn vô cùng.
Nhưng họ đâu có hay thanh kiếm trong tay Lý Xuân Hoa là một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn, kiếm phong vừa cuốn tới, sáu tấm thiết bài đồng loạt bị chém đứt, mấy tiếng rú vang lên, máu rơi tung toé, ba người áo đỏ lập tức bỏ mạng dưới kiếm của Lý Xuân Hoa. Âu Dương Hải thấy bảo kiếm của Lý Xuân Hoa thật sắc bén, bất giác liếc nhìn thanh kiếm trong tay nàng, trong bụng cảm thấy kinh ngạc cất tiếng kêu lên:
- Đó có phải là Thanh Qui Kiếm?
Lý Xuân hoa gật đầu cười nói: - Thanh kiếm này chính là Thanh Qui Kiếm của huynh, do Viên bá bá tặng cho. Âu Dương Hải biết Thanh Qui Kiếm bị Bạch Hoàng giáo chủ cướp mất, không ngờ Bạch Hoàng Giáo Chủ lại đưa kiếm cho Cổ Thiên Nhân Viên trả về chủ cũ.
Khi sáu người áo đỏ bày thành thế trận thì Cổ Mộ Quỉ Lân và Tàn Kim Chưởng đã đuổi đến.

Cổ Mộ Quỉ Lân thi triển chiêu Phi Ưng Cầm Thố, từ trên không bổ xuống chụp mắt Âu Dương Hải.
Tàn Kim Chưởng Dương ĐốngThần phóng ra một chưởng đánh thẳng vào sau lưng Lý Xuân Hoa. Âu Dương Hải cười nhạt, nhảy sang bên phải tránh khỏi thế xông đánh của Cổ Mộ Quỉ Lân, đảo người vung kiếm, một chiêu Hải Thị Thần Lâu, lóe chớp đâm thẳng vào Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần. Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần thét lớn một tiếng, song chưởng liên hoàn phóng ra.
Hai luồng kình đạo thế như bạt sơn đảo hải, xông thẳng vào Âu Dương Hải. Âu Dương Hải tung mình nhảy lên không, một trận cuồng phong thổi lướt qua chân, Âu Dương Hải từ trên cao biến thức đánh xuống. Kiếm quang trong tay chàng lưu động, liên tiếp đâm vào ba đại huyệt Huyền cơ, U môn, Tương đài của Dương Đống Thần. Chiêu này kỳ ảo vô song, dù cho Dương Đống Thần thân hoài tuyệt học cũng không thể phá giải, chỉ đành lùi nhanh ba bước. Ai ngờ Âu Dương Hải quát lên:
- Trúng!
"Vù!"một tiếng, một tia sáng như điện chớp bay đến Dương Đống Thần. Công lực Âu Dương Hải thật kinh người, đã luyện đến mức bắn ra kiếm khí, tuy nhiên kiếm khí này bất qua chỉ dài một thước, nhưng đủ để làm cho cao thủ võ lâm cảm thấy kinh hồn.
Dương Đống Thần nằm mơ cũng không ngờ Âu Dương Hải lại có thể vận xuất ra được kiếm khí, lão ta trong lúc kinh hãi dùng hết sức bình sinh dạt sang trái.
Nhưng phải biết rằng tốc độ của kiếm khí thật không thể nghĩ bàn, chỉ cần vừa nghe thấy tiếng thì trên người đã trúng kiếm khí rồi, Dương Đống Thần hự lên một tiếng.
Ngực của lão phọt máu?
May mà kiếm khí của Âu Dương Hải tung ra công lực hãy còn thấp, bất quá chỉ dài một thước, cho nên Dương Đống Thần chỉ bị thương vào trong thân thể chừng nửa tấc, không có tổn thương đến nội tạng bên trong. Nhưng chiêu kiếm thuật thượng thừa này đã làm cho Cổ Mộ Quỉ Lân, Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần kinh hãi vạn phần. Trong lúc hai người vừa chần chờ, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đã ra xa mười mấy trượng rồi, tiếp theo vài cú nhảy nữa, thân hình họ biến mất trong ánh trăng. Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa triển khai tuyệt đỉnh khinh công, bay vượt qua sáu bảy dãy viện lạc, đã đuổi kịp bọn Lý Xuân Hồng, Cổ Thiên Nhân Viên.
Bọn Cổ Thiên Nhân Viên thấy hai người chạy đến không dám lưu lại lâu, trong chớp mắt, một hàng mười một người đã đã xông đến bức tường vây quanh trang viện.
Chợt nghe một tiếng cười chói tai, nói: - Ta đã ở đây đợi các ngươi lâu rồi.

Từ trong bóng tối, Cô Lâu Thiên Tôn chậm rãi bước ra. Âu Dương Hải đảo mắt nhìn xung quanh rất là quái dị, lúc này lại khôngcó một ai khác.
Mọi người thấy Cô Lâu Thiên Tôn xuất hiện, đều sững người. Vút vút vút?Sa mạc thất tiễn đồng loạt bao vây và phát tên bắn vào Cô Lâu Thiên Tôn.
Cô Lâu Thiên Tôn đưa tay rút cổ kiếm ra sau lưng, lam quang lóe chớp, mấy mươi mũi tên bén đầu đều bị chém gãy, rớt tứ tung trên mặt đất. Lý Xuân Hoa nói:
- Sa Mạc Thất Tiễn, không nên lãng phí thần tiễn. Cô Lâu Thiên Tôn cho lam kiếm vào vỏ, cười ha hả nói:
- Quả nhiên vị Thanh Đạo Minh minh chủ này thức thời hơn người, các người chạy đến đây chắc đã ý thức được rằng cùng đường mạt lộ rồi. Ha ha?.
Hắn ngẩng đầu lên cười sằng sặc vang động không trung?.. Cổ Thiên Nhân Viên đột nhiên đi tới Cô Lâu Thiên Tôn. Cô Lâu Thiên Tôn dường như có mấy phần úy kỵ Cổ Thiên Nhân Viên lập tức ngưng cười mắt nhìn chằm chằm vào Cổ Thiên Nhân Viên, nói:
- Hôm nay ngươi chết chắc không có gì để nói hả?
Cổ Thiên Nhân Viên cười nhạt, nói: - Thiết Địch Quái Hiệp, lão phu sợ nhất là tiếng sáo của ngươi, sao ngươi không dùng tiếng sáo để hại bọn ta?
Cô Lâu Thiên Tôn cười khẽ, nói:
- Thế thuật dùng độc của ta ngươi cho là thế nào? Cổ Thiên Nhân Viên nghe vậy giật mình vội ngừng thân người lại, đôi mắt nhìn lướt xung quanh, lạnh lùng nói:
- Độc thuật của ngươi tuy cao minh, nhưng không thể nào hại được ta. Cô Lâu thiên Tôn ung dung nói:
- Cổ Thiên Nhân Viên, ngươi đã trúng độc thuật của ta rồi, không tin à? Cổ Thiên Nhân Viên nghe vậy giật mình, nói:
- Những quỉ kế giảo quyệt của ngươi có thể hù họa con nít ba tuổi, chớ đừng gạt nổi lão phu, Thiết Địch Quái Hiệp, ngươi có gan thì đấu với ta mấy trăm chiêu.
Cô Lâu Thiên Tôn thản nhiên nói: - Nếu ngươi không tin thì thử cuốn tay áo của ngươi lên xem. Bỗng nhiên Lý Xuân Hoa kêu lên một tiếng ngạc nhiên, đi đến trước mặt Cổ Thiên Nhân Viên.
Cô Lâu Thiên Tôn nghe tiếng kêu kinh ngạc của Lý Xuân Hoa, lập tức biết ngay có điều gì đó bất thường, ông ta vội vén tay áo lên nhìn, bất giác kinh hãi.
Hóa ra trên cánh tay của Lý Xuân Hoa va Cổ Thiên Nhân Viên, xuất hiện những chấm lốm đốm đỏ. Âu Dương Hải cúi đầu nhìn cánh tay của mình, nhưng không có một đốm đỏ nào, Lý Xuân Hoa thấy vậy kinh hãi vô cùng,

nói:
- Âu Dương huynh, huynh không có ư?
Âu Dương Hải lắc đầu, hỏi:
- Bây giờ trên người tỷ tỷ có cảm giác gì không? Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Vừa rồi ba người các ngươi tiếp chưởng lực của ta, và đã trúng độc của ta. Ha ha?loại độc này, lúc đầu chẳng có hiện tượng gì, bất quá trên da chỉ nổi đốm đỏ mà không đau ngứa gì, nhưng qua hai ngày sau thì khác đấy, đốm đỏ sẽ biến thành đen, rồi nếu như từ màu đen biến trở lại thành màu da lúc trước thì thần tiên giáng thế cũng không có thuốc cứu chữa đâu, ta nói thật đấy, tin hay không tin là do các ngươi. Cổ Thiên Nhân Viên và Lý Xuân Hoa nghe vậy đều ngẩn ngơ. Âu Dương Hải lại cảm thấy hoài nghi vô cùng, vì sao mình lại không bị nổi vết ban đỏ, kỳ thực Âu Dương Hải đâu có biết rằng thân thể của mình vạn độc bất khả xâm phạm.
Bởi vì huyết khí bản thân chàng đã được Đông Hậu Lâm Đại Ngọc chữa thương, đã tạo nên cho chàng thành một người kháng độc khác hẳn người thường.
Cô Lâu Thiên Tôn nhìn thần sắc của Âu Dương Hải, trong bụng kinh thầm: ?Chẳng lẽ hắn lại không trúng độc hay sao?? Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói:
- Đến như trên tay không có hiện tượng nổi đốm đỏ, người ấy cũng sẽ trúng độc rất nặng, hai giờ sau sẽ chết. Âu Dương Hải nghe xong lời của hắn không hề cảm thấy kinh hoàng, nhưng Lý Xuân Hồng, Lý Xuân Hoa lại biến sắc, bốn con mắt đổ dồn vào vào mặt Âu Dương Hải?.
Đó là sự kinh sợ, là niềm bi thương?
Bỗng nghe Lý Xuân Hoa thở dài buồn bã, nói:
- Bây giờ huynh thấy thế nào?
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả, nói: - ö của ngươi là không tiếc bản thân của mình với bất kỳ cái giá nào cũng phải cứu tánh mạng của Âu Dương Hải phải không? Lý Xuân Hoa gật đầu nói:
- Chỉ cần ngươi có thể giải có thể giải trừ chất độc trên người Âu Dương Hải.
Lý Xuân Hồng kêu lên: - Tỷ tỷ??..
Nàng đột nhiên lao vào lòng Lý Xuân Hoa khóc thổn thức. Một cánh tay của Lý Xuân Hoa ôm lấy vai Lý Xuân Hồng, nàng không nó nửa lời, nhưng trong lòng lại thầm nói: ?Muội mụội, muội muội đáng thương, muội có biết tỷ tỷ yêu chàng cũng như em không?
Do hai tỷ muội cùng yêu một người, cho nên hai người chúng ta phải có một người chết mới có thể làm cho người kia được sung sướng, đương nhiên là tỷ tỷ phải chết. Bởi vì ta yêu muội muội không kém gì Âu Dương

Hải. Ta chết rồi, để cho muội được sung sướng, chiếc cầu vui sướng đó ta dùng tánh mạng của ta xây dựng lên cho hai người, ta chỉ cần hai người vĩnh viễn sung sướng hạnh phúc bên nhau. Tình yêu! chính là sự hy sinh, không phải là cái gì cả. Muội muội, chỉ cần Cô Lâu Thiên Tôn chữa khỏi chất độc trên mình của muội và Hải lang, ta chết ngay cũng không tiếc ?. Lý Xuân Hoa nghĩ đến đây, trên mặt nở nụ cười, giống như một đóa hoa hải đường trong mưa bão.

Đột nhiên Âu Dương Hải quát lớn:

- Thiết Địch Quái Hiệp, ngươi tiếp một chiêu của ta xem sao?

Nói xong, tay phải chàng đánh vù một chiêu Thần Long Xuất Động thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói: - Ngươi vận chân khí như vậy càng làm chất độc của ngươi mau phát tác. Lý Xuân Hoa kinh hãi kêu lên:

- Âu Dương Hải?.

Nàng tung mình xông đến.

Tay trái Âu Dương Hải đột nhiên đưa ra ngăn Lý Xuân Hoa lại ,nói: - Dù hai giờ sau ta bị chất độc phát tác mà chết, cũng phải giết được hắn. Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha nói:

- Ngươi vừa dùng lực thì sinh mạng đã thu lại thu lại còn một giờ. Âu Dương Hải đột nhiên cười lớn, nói:

- Nửa giờ cũng đủ rồi.

Tả chưởng của chàng vung lên, một đạo Vô Ảnh Chưởng kình đã ập đến. Cô Lâu Thiên Tôn khẽ lách mình, thân người phi ra sáu bảy thước. Rắc rắc rắc?một cây bạch dương cổ thụ ngoài mấy trượng đổ xuống. Mắt Âu Dương Hải ló tia hung quang, quát lên:

- Cô Lâu Thiên Tôn, sao ngươi không dám tiếp chưởng lực của ta? Lý Xuân Hoa nhìn thấy sát thế của Âu dương Hải, lại muốn ra căn ngăn? Bỗng nghe Cổ Thiên Nhân Viên kêu lên:

- Lý cô nương không chắc Hải nhi sẽ chết trong hai giờ như tên Thiết Địch Quái Hiệp nói đâu.

Lý Xuân Hoa ngạc nhiên: - Vì sao?

Cổ Thiên Nhân Viên mỉm cười nói: - Ngươi không tin thì đợi một tiếng nữa xem sao? Bỗng một âm thanh lạnh như băng giá vang lên, nói: - Âu Dương Hải, ta đến tiếp chưởng lực của ngươi. Một bóng người lao ra nhanh như chớp, người đó chính là Vân Trung Nhạc.

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói: - Vân huynh thức thời đến đây cứu ứng, ta rất cảm kích, nếu không thì ta lại phải mãnh hổ nan địch quần hồ đấy. Vân Trung Nhạc hừ một tiếng nói:

- Cổ Lão Thiên, bộ mắt xảo quyệt của ngươi đã lộ, vì sao lại còn giả vờ giả vịt nữa?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói: - Vân huynh, công lực của hắn phi phàm, huynh phải hơi chú ý mới được, nếu như trúng một chưởng của hắn thì ta không có thiên niên linh chi kỳ trân dược để cứu chữa cho huynh đâu. Vân Trung Nhạc lạnh lùng hừ một tiếng nói:
- Cổ Lão thiên, ngươi đợi ta giáo huấn hắn xong thì ta sẽ tính sổ với ngươi.
Âu Dương Hải thấy Vân Trung Nhạc đứng cản trước mặt, giận dữ quát:
- Vân Trung Nhạc, lão tránh ra!
Vân Trung Nhạc đột nhiên vung ngón tay điểm vào yếu huyệt Huyền cơ của Âu Dương Hải nhanh như gió lốc. Âu Dương Hải gầm lên một tiếng, song chưởng liên tiếp phóng ra.
Trong nháy mắt hai người đã triển khai trận quyết đấu sanh tử. Hai người càng đánh càng nhanh, đôi bên đều nôn nóng cướp tiên cơ. Vốn hai người trong lòng đều căm hận nhau cho nên đánh rất kịch liệt. Vân Trung Nhạc tuy đã từng truyền thụ kiếm pháp cho Âu Dương Hải nhưng võ công của Âu Dương Hải tiến bộ vượt bực làm lão cảm thấy kinh hãi vô cùng, vừa nãy lão cho rằng mình đã bi Vô Ảnh Chưởng kình của chàng đánh trúng chỉ là do khinh xuất gây nên. Mà trận đấu này diễn ra hai mươi mấy hiệp làm cho lão cảm thấy võ công của Âu Dương Hải thực sự đã tăng tiến đến mức không tưởng tượng nữa, đặc biệt nhất là hỏa hầu không mảy may kém mình một chút nào. Thực ra chẳng những Vân Trung Nhạc kinh hãi mà cả bọn Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa cũng cảm thấy kinh ngạc vạn phần, ngay cả Cô Lâu Thiên Tôn cũng lộ vẻ bất ngờ.
Lý Xuân Hồng mừng rỡ nói nhỏ: - Tỷ tỷ thấy võ công của Hải ca thế nào?
Lý Xuân Hoa khẽ thở dài, nói:
- Võ công của chàng bao la tợ bể, vô cùng vô tận, không ai biết được nông sâu thế nào, mỗi một lần chiến đấu, ta đều cảm thấy công lực của chàng cao hơn trước gấp bội, nhưng lần này võ công của chàng như không chỉ cao hơn trước gấp bội nhiều lần mà vừa rồi chàng lại có thể vận được kiếm khí xuất ra đánh người.
Công phu vận xuất kiếm khí đả thương người chính là kiếm thuật thượng thừa cao thâm, cho dù hiểu được yếu quyết, nhưng nếu không có hỏa hầu công lực mấy mươi năm thì cũng khó mà luyện thành. Nhưng chàng còn trẻ tuổi, lại có được thành tựu này thật là làm cho ta cảm thấy hoài nghi về sự hạn chế của thời gian. Cổ Thiên Nhân Viên nói tiếp:
- Thành tựu võ công càng cao, về sau tiểu tử ấy sẽ càng thương tâm? Lý Xuân Hoa nghe vậy cau mày, hỏi:
- Viên bá bá, thế là thế nào?
Cổ Thiên Nhân Viên nói: - Thành tựu võ công của tiểu tử ấy chính là do một vị cao thủ võ lâm vất bỏ tính mạng của mình mà xây đắp cho.
Lý Xuân Hoa lập tức hỏi: - Viên bá bá, người đó là ai?

Lý Xuân Hồng nói tiếp:
- Âu Dương hải có biết chuyện này không? Cổ Thiên Nhân Viên lắc đầu nói:
- Hắn không biết một chút nào cả. Ôi! vận mệnh tàn khốc không biết lúc nào sẽ xảy ra?..
Lý Xuân Hoa vội nói: - Viên bá bá, ngươi có thể nói rõ hơn một chút được không?
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Ta đã nhận lời hứa với người ta, nên không thể nói rõ chuyện này được, chẳng qua rồi sẽ có một ngày chúng ta sẽ biết được chân tướng sự việc. Lý Xuân Hồng buồn bã nói:
- Viên bá bá, vận mệnh tàn khốc đó, bá bá có thể ngăn chặn được không? Cổ Thiên Nhân Viên lắc đầu thở dài:
- Chuyện này không thể nào ngăn trở được, chỉ có thể theo thiên mệnh mà làm theo lẽ tự nhiên?..
Cổ Thiên Nhân Viên nhìn chị em Lý Xuân Hoa, nói:
- Các ngươi đừng ghi nhớ chuyện này làm gì, có thể nó sẽ không xảy ra đâu, bởi vì lão phu quá quan tâm cho Âu Dương Hải nên cứ nghĩ đến những việc không hay mà thôi.
Bây giờ ta nói cho các ngươi biết, Thiết Địch Quái Hiệp nói Âu Dương Hải đã trúng độc chất rất nặng nhưng thực ra hắn không có trúng độc, bất kỳ chất độc nào trên đời này cũng không thể nào làm hại hắn được. Lý Xuân Hoa nhíu mày hỏi:
- Vì sao?
Cổ Thiên Nân Viên nói: - Bởi vì trong đan điền của hắn đã có một loại độc khí hộ nguyên kỳ diệu, có thể hóa giải bất cứ chất độc nào từ bên ngoài xâm nhập vào làm cho hắn trở thành người vạn độc bất xâm.
Lý Xuân Hoa đột nhiên ủa một tiếng, lẩm bẩm nói:
- Ta nghĩ ra vị cao nhân đó rồi?
Cổ Thiên Nhân Viên lập tức nói: - Cho là ngươi đoán đúng, ngươi cũng không được nói ra. Lý Xuân Hoa khẽ than thở:
- Thiên hạ vạn sự biên ảo khó lường, tiểu nữ nghĩ không chắc là vị cao nhân kia, nhưng?.người đó và Âu Dương Hải có quan hệ như thế nào? Hoá ra người mà Lý Xuân Hoa nghĩ đến là Bạch Hoàng Giáo Chủ, bởi vì nàng biết Bạch Hoàng giáo chủ đã từng nhiều lần cứu mình và Âu Dương Hải. Nhưng dù thế nào đi nữa Lý Xuân Hoa vẫn không ngờ rằng Bạch Hoàng Giáo Chủ lại là mẫu thân của Âu Dương Hải đã chết từ mười tám năm trước là Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.
Nên biết rằng đầm nước Thiên Kiếm lạnh lẽo thấu xương, lông ngỗng cũng không nổi được, lại thêm trong nước có một dòng xoáy có lực hút rất mạnh, bất kỳ ai rơi xuống đầm thì không ai còn sống. Cho nên người trong giang

hồ không có một vị nào lại tin rằng Đông Hậu Lâm Đại Ngọc với thương thế đầy mình lại còn sống trên nhân gian. Bỗng nghe Âu Dương Hải hét lớn một tiếng, nói:
- Vân Trung Nhạc, quả thật không phải là hư danh, thử với ta mấy chiêu nữa xem sao?
Vân Trung Nhạc lạnh lùng đáp: - Ngươi có bản lãnh gì cứ đem ra hết đi. Nói xong chưởng thế của Vân Trung Nhạc đột biến, năm ngón tay như vuốt rồng khép lại thành kiếm, tay phải dùng kiếm pháp Hoành Kiếm Tinh Đẩu. Hai chiêu kiếm chưởng, một cái hàm ẩn ám kình mạnh mẽ, còn một cái mãnh liệt dữ dội. Âu Dương Hải bỗng giật mình, chàng sực nhớ trên kiếm mộ của Độc Kiếm Ma có khắc một đoạn kinh văn nói rằng: Hữu kiếm thắng vô kiếm, vô kiếm thắng hữu kiếm?.
Chẳng lẽ công lực của Vân Trung Nhạc đã tới được trình độ thượng thừa này?
Trong lúc suy nghĩ, tay trái Âu Dương Hải chầm chậm đưa ra ba chưởng ngăn chặn chiêu Hoành Kiếm Tinh Đẩu, hai ngón trỏ và giữa tay phải điểm vào uyển mạch cổ tay của Vân Trung Nhạc. Nguyên là Âu Dương Hải đã nhìn ra tay trái của Vân Trung Nhạc đánh ra một chiêu Tây Thiên Lôi Âm, trong đó ngầm dấu nội kình, sợ rằng trong chưởng thế còn ẩn giấu biến hóa lợi hại, cho nên chàng đột xuất dùng một chiêu Họa Long Điểm Nhãn điểm vào uyển mạch cổ tay Vân Trung Nhạc, muốn cướp được bảy phần tiên cơ. Nào ngờ Vân Trung Nhạc dẫu sao cũng là người trong Võ Lâm Ngũ Kỳ, dù cho hai chiêu của Âu Dương hải biến hóa đến bực nào chẳng lẽ lão lại không đoán được?
Vân Trung Nhạc trông thấy ngón tay Âu Dương Hải điểm tới, lập tức khẽ trầm cổ tay, hữu chưởng bất chợt thu lại rồi mượn thế trầm cổ tay, lão ngầm phóng kình lực giấu trong thế chưởng ra. Một luồng tiềm lực êm ru không tiếng động phóng thẳng đến. Âu Dương Hải cảm giác được ám kình đánh tới, trong bụng thất kinh, vội vận tập nội công kháng cự lại ám kình đánh tới. Lần vận công kháng cự này chàng lập tức cảm thấy toàn thân chấn động, bất giác không làm chủ được lùi lại sau ba bốn bước. Lý Xuân Hoa kinh hãi, cho là Âu Dương Hải đã bị thương dưới chưởng lực của Vân Trung Nhạc.
Bỗng nghe Âu Dương Hải hét lớn một tiếng, chân lùi lại đến bước thứ tư, thân mình gập xuống rồi bất thình lình lao tới Vân Trung Nhạc, song chưởng vươn tới trước điểm thẳng vào ngực Vân Trung Nhạc. Biến thế này chẳng những rất bất ngờ mà còn cao thâm khó lường. Nói chi với thế lao tới của chàng cũng làm cho người khó mà trống đỡ nổi. Vân Trung Nhạc thất kinh, tay phải biến chiêu Băng Hà Khai Đông chưởng thế đánh xéo vào hai cánh tay của Âu Dương Hải. Đột nhiên vang lên tiếng rẹt rẹt?.

Ngực và vai trái của Vân Trung Nhạc bị rách hai mảng lớn. Vân Trung Nhạc trước tình hình này sắc mặt đột biến. Lúc này nghe Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Vân huynh đã dùng chưởng lực đánh trúng, theo như qui củ tỷ võ trên giang hồ mà luận thì Âu Dương Hải đã thua từ lâu rồi. Nhưng hai chiêu ứng biến không kịp đó là chuyện thường có trong võ lâm. Vân Trung Nhạc nghe vậy im lặng không nói, quay đầu bỏ đi. Âu Dương Hải cao giọng nói:
- Vân Trung Nhạc, lão đã từng có ơn truyền thụ võ cho ta, tối nay ta không muốn quyết chiến đến cùng với lão, ngày sau nếu có gặp lại, ta sẽ rửa sạch mối thù cho phụ thân.
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói: - Hôm nay ngươi đã khó sống, vậy mà còn đòi tái ngộ lại.. ha..ha.. Âu Dương Hải giận dữ hừ một tiếng, phóng vù một chưởng vào Cô Lâu Thiên Tôn.
Bỗng nghe Cổ Thiên Nhân Viên hét: - Hải nhi, ngươi hãy nghỉ ngơi một lát, đợi ta tiếp hắn mấy chiêu. Cô Lâu Thiên Tôn dạt sang một bên tránh né, đánh lại một chiêu Vân Hải Vụ Hi cười nói:
- Sự sống sót của các ngươi cũng không quá canh năm đêm nay, hà tất phải tranh giành trước sau làm gì.
Âu Dương Hải kêu lên:
- Viên bá bá, người lùi lại dẫn mọi người chạy ra khỏi đây trước đi. Nói xong tay trái chàng dùng chiêu Long Đàng Vân Cổn đánh thẳng vào thân Cô Lâu Thiên Tôn. Cô Lâu Thiên Tôn dùng chiêu Cửu Long Kích Vân biến thành chưởng ảnh ngăn cản thân mình xông lên của Âu Dương Hải, sau đó dùng Thiên Lang Chỉ đâm ra. Nào ngờ thân pháp của Âu Dương Hải kỳ ảo không tả, hai vai khẽ đảo một cái đã tránh khỏi chưởng ảnh hộ thân của Cô Lâu Thiên Tôn rồi chàng xông thẳng lên.
Thân pháp kỳ ảo này chẳng những làm cho Cô Lâu Thiên Tôn vô cùng kinh hãi mà Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa đứng bên xem đấu cũng chấn động tâm thần.
Họ cảm thấy một cái đảo người khéo léo ấy của Âu Dương Hải bất cứ một chiêu nào cũng không thể ngăn cản được. Âu Dương Hải xông lên, hai tay đều tung ra, tả chưởng hữu chỉ cùng tấn công.
Trong thoáng chốc, phóng ra năm chưởng điểm ra bốn chỉ.
Năm chưởng bốn chỉ này chẳng những mau lẹ tuyệt luân mà còn độc địa vô cùng.
Chỉ đâm vào đại huyệt, chưởng thì nhắm đánh chỗ hiểm, mỗi một chiêu đủ để đưa người vào chỗ chết. Cô Lâu Thiên Tôn bị đánh liền một hơi bức phải lùi liền liền để tránh khỏi chín chiêu, người hắn cũng vừa vặn lùi lại chín bước. Hắn cười ha hả nói:
- Quả nhiên võ công của ngươi không chỉ có một kiểu. Âu Dương Hải hét

lên:
- Ngươi nếm thử một chưởng nữa của ta. Cô Lâu Thiên Tôn lại cười lớn nói:
- Phóng mắt tìm kiếm nhữna anh hùng trong thiên hạ cũng chỉ có ngươi về sau có thể cùng lão phu tranh ngôi thứ, đáng tiếc là đêm nay ngươi phải bỏ mạng ở đây. Âu Dương Hải dùng chiêu Khởi Phụng Đằng Giao phóng thẳng ra. Chân trái Cô Lâu Thiên Tôn bước ngang một bộ đã tránh khỏi, lật tay điểm ra ba chỉ, ép Âu Dương Hải đang xông lên phải thụt lùi hai bước. Âu Dương Hải kinh thầm, nghĩ bụng: "Võ công của hắn thật là cao cường, chẳng lẽ mình không địch nổi hắn sao? Ba chỉ điểm tới này của hắn không một đòn nào không có hàm chứa thủ pháp điểm huyệt bắt mạch".
Chàng lập tức đề chân khí, đánh trả lại năm chưởng. Âu Dương Hải đã biết Cô Lâu Thiên Tôn chính là Thiết Địch Quái Hiệp, cho nên chàng không dám thi triển công phu mà hắn đã dạy hoặc là tuyệt kỷ Thiếu Lâm nữa. Năm chỉ này do một chiêu thức của Độc Kiếm Ma Phổ và con vượn nhỏ dạy cho chàng từ đó biến hóa ra, mỗi chiêu đều ngầm chứa nội kình, bức Cô Lâu Thiên Tôn lùi lại hai bước.
Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng hỏi: - Năm chưởng này của ngươi học ở đâu ra vậy? Âu Dương Hải cười nhạt nói:
- Ngươi đoán thử xem?
Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:
- Ta không tin rằng có bất cứ môn võ công nào trong thiên hạ mà ta chưa học qua.
Câu nói này lộ rõ hắn đã học hết các môn tuyệt học cường dị trong thiên hạ. Nói xong, tả chưởng của Cô Lâu Thiên Tôn quét ngang, hữu chưởng đánh thẳng, tung mình xông tới. Âu Dương Hải thấy trong một quyền sau của hắn không biết có hàm ẩn bao nhiêu là biến hóa kỳ dị trong đó.
Chàng không dám tiếp chiêu với hắn, tung mình tránh sang một bên. Lướt ra ngoài bốn thước, cười nhạt, tay phải chập hai ngón tay tù từ đâm tới ngang ngực.
Cô Lâu Thiên Tôn dường như sửng sốt, hắn thấy hai ngón tay đó ẩn tàng chiêu sát thủ cực lợi hại, hắn dường như chưa nghe thấy môn phái nào có loại võ công mà ngón cái và ngón vô danh chập lại như vậy. Cô Lâu Thiên Tôn vội lùi lại năm thước, cười ha hả:
- Chiêu này của ngươi danh xưng là gì vậy? Âu Dương Hải lạnh lùng quát:
- Câu mạng ngươi, bắt hồn ngươi.
Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói: - Giỏi cho chiêu "Câu Mạng Tróc Hồn" của ngươi đó. Âu Dương Hải tung mình nhảy thẳng tới, chưởng thế ngang ngực phóng thẳng ra, nói:
- Chiêu này của ta gọi là Tam Canh Nhiếp Mệnh Hồn. Âu Dương Hải vung tay phải lên đánh thẳng vào chưởng thế của Cô Lâu Thiên Tôn đẩy ra.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt, thế chưởng chợt trầm xuống, năm ngón tay xòe ra, từ thế vỗ biến thành cầm nã. Âu Dương Hải xoay chưởng, hai ngón tay trỏ và giữa đột nhiên câu lại rồi búng ra rất mau.
Hai người từ khi xuất chưởng và tiếp chưởng trong đó đã có mấy lần biến hóa, trong mỗi một lần biến hóa đều ẩn chứa võ công sát thủ rất lợi hại.
Bỗng nghe Âu Dương Hải hự một tiếng, mặt tái nhợt lùi lại ba bốn bước. Cô Lâu Thiên Tôn vẫn đứng nguyên chỗ cũ, hắn mỉm cười nham hiểm nho nhỏ?
Bởi vì hắn được che bởi mặt nạ đầu lâu cho nên không ai biết được hắn có bị thương hay không?
Với nhãn lực của Cổ Thiên Nhân Viên và Lý Xuân Hoa cũng đều không nhìn thấy hai người tiếp chưởng như thế nào, bởi vì không nghe thấy tiếng động của chưởng tiếp chạm nhau. Lý Xuân Hoa vội vã chạy tới, khẽ hỏi Âu Dương Hải:
- Huynh bị thương ư?
Âu Dương Hải mở bừng mắt, gật đầu nói:
- -!
Lý Xuân Hoa hỏi: - Vết thương có nặng không? Âu Dương Hải lắc đầu:
- Ta không biết.
Bỗng nghe Lý Xuân Hồng nói: - Thế là rất nặng rồi đó.
Trên khuôn mặt tái nhợt của Âu Dương Hải xuất hiện một nụ cười, nói: - Chắc không nhẹ không nặng, nhưng ta ý thức được rằng mình đã gần kề cái chết.
Cổ Thiên Nhân Viên lao tới kêu lên: - Hải nhi! Ngươi thật sự đã bị thương rất nặng ư?
Bởi vì qua câu trả lời của chàng làm cho hai cô gái không đoán ra ý chính xác của chàng. Âu Dương Hải ngước nhìn Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Viên bá bá, độc thương của tiểu điệt lại phát tác rồi. Lý Xuân Hoa kêu lên một tiếng, nói:
- Viên bá bá, người đã nói chàng vạn độc bất khả xâm phạm??. Trên mặt Cổ Thiên Nhân Viên như phủ một lớp sương giá nói:
- Hải nhi, hiện tại trong cơ thể của ngươi cảm thấy thế nào? Âu Dương Hải nó:
- Bụng đau như xé, trong người nôn nao như muốn ói mà lại ói không được.
Cổ thiên Nhân Viên cau mày nói: - Hãy còn cảm giác gì khác không? Âu Dương Hải nói:
- Tâm mạch đập nhanh, huyết dịch như cuộn chảy ào ạt. Lý Xuân Hoa vội nói:
- Muội muội, mau chẩn đoán cho chàng?? Lý Xuân Hồng khẽ bắt mạch môn cổ tay trái của Âu Dương Hải, cẩn thận xét đoán một hồi, vẻ ưu sầu trên mặt

biến mất hết, vui mừng kêu lên:
- Sao lại kỳ quái thế này, toàn thân của chàng tinh khí xung mãn, không hề có hiện tượng bệnh gì.
Âu Dương Hải thở dài thê lương:
- Tinh thần của ta rất tốt, nhưng tứ chi lại vô lực. Đột nhiên trông thấy Cô Lâu Thiên Tôn giơ tay khẽ vỗ một cái. Tiếng vỗ vang đi rất xa trong tòa viện lạc im lặng tịch mịch này. Tiếng vỗ vừa phát, xung quanh viện lạc xuất hiện bóng người, có sáu người đầu lâu từ từ đi tới, đó là các vị Cô Lâu Truyền Sứ. Sau lưng sáu vị Cô Lâu Truyền Sứ này bay ra hai người là Cổ Mộ Quỉ Lân và Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần.
Lý Xuân Hoa trông thấy sáu vị Cô Lâu hung thủ xuất hiện, thầm nghĩ không biết lần này kiết hung ra sao?.
Nguyên vừa rồi trong chiêu giao thủ với Âu Dương Hải, Cô Lâu Thiên Tôn đã bị thương nhẹ, Cô Lâu Thiên Tôn biết rằng đêm nay nếu không giết Âu Dương Hải thì nhất định về sau sẽ hối hận vô cùng. Vù vù vù?Sa Mạc Thất Tiễn đã nhất tề phát tên nhắm bắn thẳng vào những người đầu lâu đang bước tới như bóng ma. Nhưng tám người này chính là cao thủ nhất nhì trong võ lâm giang hồ, làm sao họ để cho loạn tiễn bắn trúng được, chỉ thấy bóng người vụt chớp?.
Tám người đã lướt đến, mấy tiếng hự vang lên??
Trong Sa Mạc Thất Tiễn có ba người ngã xuống. Lý Xuân Hoa kinh hãi, quát lên:
- Mọi người mau rời khỏi nơi đây.
Thần Cung Xạ Nhật Chấn Thiên Hồ trông thấy ba vị huynh đệ bị người đả thương, trong lòng rất phẫn nộ, ông gầm lên, giương cung bắn một phát bay ra liên tiếp bảy mũi tên phóng thẳng vào tám người. Thuật thần tiễn kinh người này của Thần Cung Xạ Nhật không khỏi làm cho tám người đầu lâu chấn động tâm thần. Bóng tám người lướt đến, nhất tề xông thẳng vào Thần Cung Xạ Nhật Chấn Thiên Hồ. Lý Xuân Hoa quát lên:
- Chấn đường chủ lùi lại.
Lý Xuân Hoa vừa quát tay vung Thanh Qui Kiếm thành một bức màn che chở cho Chấn Thiên Hồ lùi đến sau lưng Âu Dương Hải và Cổ thiên Nhân viên.
Lúc này Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp và bốn vị còn lại của Sa Mạc Thất Tiễn đứng thành một trận thế xảo diệu, bảo vệ Âu Dương Hải ở giữa đang ngồi trên mặt đất. Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười, nói:
- Viên Huynh, có câu là hổ lớn thì ăn thịt tiểu phu, nhân từ dưỡng họa, thứ cho ta đêm nay phải giết sạch các ngươi mới nghe. Cổ thiên Nhân Viên cười khẹc khẹc, nói:

- Người đã sớm biết câu đó rồi sao lại phải đích thân tự truyền thụ võ công cho Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng? Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, thầm nghĩ: "Phải rồi, vì sao hắn lại mấy lần cứu tính mạng của mình, lại còn truyền thụ võ công tuyệt đỉnh cho bọn mình nữa?". Cô Lâu Thiên Tôn cười quái gở, không trả lời câu hỏi:
- Bây giờ các ngươi phải chết không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng chết cũng có nhiều cách chết, ta đây luôn luôn nhân từ hòa ái, không muốn các ngươi chết đi mà máu me đầy người, hiện tại có mấy viên thuốc độc?Hắn nói chưa dứt, trên không vang lên tiếng cười đinh tai nhức óc?. Tiếng cười đó là tiếng cười của một nữ nhân, có mang theo khí vị man dại khùng điên.
Bọn Cô Lâu Thiên Tôn nghe tiếng cười từ trên không trung vang tới, ai nấy đều giật mình.
Tiếng cười đó lúc đầu hình như xa ngoài ba bốn dặm, nhưng trong nháy mắt đã đến trong nghĩa địa, tốc độ thần sầu quỉ khốc này làm cho ai cũng cảm thấy hoang vía. Âu Dương Hải ủa một tiếng,chàng đột nhiên nghĩ ra tiếng cười này do ai phát ra.
Thình lình?.
Trong nghĩa địa vang lên một loạt tiếng rú thê thảm. Bỗng nghe Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Hai vị Cô Lâu Pháp Sứ các người hãy tận lực ngăn cản con mụ điên ấy đến đây??..
Tiếng nói chưa dứt thì tiếng cười khanh khách đã đến ngoài trang viện?
Bỗng thấy ngoài trang viện, bóng người lấp loáng những tay tiềm phục bên ngoài đồng thời đâm bổ ra??
Bóng người loang loáng.
Tiếng kêu rú thê thảm.
Tiếng hự.
Tiếng kêu tiếng quát thét, tiếng chửi mắng liên tục vang lên. Cổ Mộ Quỉ Lân hú lên một tiếng, tung người bay lên không. Khi ấy bên ngoài tường một bóng đỏ bay thẳng vào Cổ Mộ Quỉ Lân. Một tiếng thét lạnh lùng, chỉ thấy Cổ Mộ Quỉ Lân lộn ba bốn vòng trong không trung.

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 20
MA NỮ TÁI HIỆN

Lúc Cổ Mộ Quỉ Lân vừa đáp xuống đất, bóng áo đỏ nháng lên.

Trên đương trường xuất hiện thêm một nữ nhân áo đỏ, đầu tóc rối bù, có cắm một đóa hoa mai trắng, nữ nhân này chính là Dao Trì Ma Nữ trên bờ Thiên Kiếm Đàm.

Người đàn bà điên vừa xuất hiện, mọi người có mặt đều kinh hãi trợn mắt há mồm, kinh sợ cho thân pháp thần tốc như ma qủi của bà ta.

Sau khi Dao Trì Ma Nữ đáp xuống đất, đôi mắt theo thân người bà ta chuyển một vòng, đột nhiên ngẩng đầu phát ra giọng cười sằng sặc như tiếng chuông bạc, nghe the thé chói tai?

Cổ Mộ Quỉ Lân bị Dao Trì Ma Nữ đâm rơi xuống đất, trong lòng giận dữ, từ từ hướng về phía bà ta.

Đột nhiên Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng kêu lên:

- Cô Lâu Pháp Sứ, hãy lùi qua một bên.

Cổ Mộ Quỉ Lân muốn nhân lúc Dao Trì Ma Nữ đang cười, thì sử dụng độc chiêu đánh bà ta, nghe vậy bèn thu bước chân, nhảy sang một bên bảy thước.

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên cất bước đến Dao Trì Ma Nữ, cười ha hả nói:

- Dám hỏi trước mắt có phải là Lâm Nguyệt Hồng nữ sĩ không?

Tên của Dao Trì Ma Nử trong giang hồ rất ít người biết tới, trong mười tám năm căn bản bà ta chưa hề nghe người ta gọi tên của mình, nghe lời của Cô Lâu Thiên Tôn, bà ta chợt ngưng tiếng cười, đôi mắt nhìn chằm chằm vào người Cô Lâu Thiên Tôn rất lâu, rồi lại ngẩng đầu ngó trăng sao ở trên trời. Đột nhiên, bà ta dường như nhớ ra gì đó, toàn thân run rẩy nói:

- Ngươi .. ngươi? ngươi là Cô Lâu Thiên Tôn?

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói:

- Lâm nữ sĩ, từ khi ly biệt từ mười tám năm trước, người mạnh giỏi chứ? Âu Dương Hải ngồi xếp bằng nhắm mắt, lúc này đột nhiên mở bừng mắt ra.

Lý Xuân Hoa hỏi nhỏ:

- Âu Dương Hải, bây giờ huynh thấy thế nào?

Âu Dương Hải nói:

- Rất tốt, nếu ta đoán không lầm, hình như công lực của ta lại tăng tiến rất nhiều.

Lý Xuân Hoa nghe vậy nhíu mày, tại sao mỗi lần chàng bị thương thì đều

là họa mà đắc phúc, tăng trưởng công lực, chăng lẽ cấu tạo thân người chàng không giống với bất cứ người nào ư?

Cổ Thiên Nhân Viên nghe nói, thở dài nói:

- Không sai, Hải nhi, công lực của ngươi lại tăng tiến gấp bội.

Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi:

- Viên bá bá, tại sao người lại biết?

Cổ Thiên Nhân Viên giật mình nghĩ thầm:

"Hỏng rồi, sao mình cứ không dằn được tình cảm, làm sao mình lại có thể đem chân tướng chuyện này nói cho nó nghe"

Cổ Thiên Nhân Viên than rằng:

- Đây bất quá chỉ nhìn mặt ngươi mà biết.

Cổ Thiên Nhân Viên tuy không nói ra nguyên do, nhưng đã làm cho Âu Dương Hải hoài nghi vô cùng, bởi vì chàng biết mình vẫn là một người bình thường tuyệt đối không có chổ nào khác mọi người, trong đó nhất định có nhiều điều lạ lùng, nhưng nghĩ đến những việc quá khứ của mình, hoàn toàn là những chuyện khó hiểu, cho mình mơ hồ nan giải.

Đột nhiên một tiếng cười lớn từ trong miệng Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng phát ra làm Âu Dương Hải bừng tỉnh, chàng đột nhiên đứng dậy.

Dao Trì ma nữ Lâm Nguyệt Hồng cười xong, hét lớn:

- Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi là ai?

Mọi người có mặt đều biết người ma nữ này thần kinh không được bình thường, mà khi xuất hiện ở đây chỉ vài câu nói, dường như đã tỉnh lại.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, quay lại nói vớI Lý Xuân Hoa:

- Hoa tỷ tỷ, chúng ta bị bà ta lừa gạt ư?

Lý Xuân Hoa không hiêu ý câu nói của chàng, hỏi lại:

- Chúng ta bị ai gạt?

Âu Dương Hải nói:

- Xem ra nữ nhân này đâu có điên? Hừ! Ta nghĩ bà ta cố ý giả bộ điên khùng ngơ ngác.

Âu Dương Hải bởi vì căm hận bà ta năm xưa đánh bị thương mẫu thân của mình, lúc này trông thấy vẻ tỉnh táo của bà ta, cho nên hiêu lầm bà ta là giả bộ điên.

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Ta xem ra không phải như vậy.

Âu Dương Hải nói:

- Ta không tin rằng có nữ nhân trong thiên hạ lại có thể si tình như vậy, phụ thân của ta chết rồi bà ta trở thành điên?

Lý Xuân Hồng thở dài buồn bã nói:

- Hải ca?

Âu Dương Hãi nghe tiếng của nàng, chàng nghĩ lại câu nói của mình hơi

thất thố, Âu Dương Hải quay sang nhìn ánh mắt của Lý Xuân Hồng. Dường như con mắt của Lý Xuân Hồng nói:
- Hải ca, nếu huynh chết rồi, muội nhất định cũng trở thành điên, hoặc tự tử.
Lúc này Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:
- Cô Lâu Thiên Tôn chính là Cô Lâu Thiên Tôn, chứ còn là ai nữa?
Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng đột nhiên thân mình như không thấy cất bước lao ngay đến trước mặt Cô Lâu Thiên Tôn. Thân pháp kinh người này làm cho mọi người đều thất kinh biến sắc.
Cô Lâu Thiên Tôn dường như không sợ bà ta chút nào, khẽ cười nói:
- Thân pháp Ma Ảnh Phiêu Hương này trừ Lâm Nguyệt Hồng ra, trong thiên hạ đâu có thân pháp khinh công chấn kinh võ lâm này.
Dao Trì Ma Nữ vốn muốn tung chưởng, nghe thấy câu nói ấy lại lùi hai bước, quát lên:
- Nếu như ngươi không lộ mặt thật ra thì hôm nay ta phải xé mặt của ngươi mới nghe.
Âu Dương Hải chợt nghe Cổ Thiên Nhân Viên bên cạnh nói:
- Lần giao thủ này của họ thật là kỳ phùng địch thủ, ai cũng không đánh hơn ai. Nếu mà mạo hiểm đánh thì cả hai sẽ là lưỡng bại câu thương, ma nữ này thật là một vị cao nhân.
Lý Xuân Hồng, Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Chấn Thiên Hồ, nghe vậy đều không hiểu Cô Lâu Thiên Tôn và Dao Trì Ma Nữ chẳng lẽ trong khoảnh khắc đã giao đấu một chiêu rồi hay sao?
Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên, đưa mắt nhìn kỹ, chỉ thấy Cô Lâu Thiên Tôn vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bàn tay phải thỏng xuống, ngón tay khẽ giương lên, tay trái vuốt râu, ngón vô danh câu lại.
Chàng nhìn thấy chiêu thức của hắn kỳ diệu tinh thâm vô cùng, nếu như Cổ Thiên Nhân Viên không nói thì mình thật không biết Cô Lâu Thiên Tôn trong lúc cười nói lại xuất ra chiêu tuyệt học này.
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:
- Lợi hại, lợi hại, Viên huynh có biết chiêu thức của ta danh xưng là gì không?
Cổ Thiên Nhân Viên lạnh lùng nói:
- Đại Chu Thiên Cửu Hồi chuyển thu, tiêu chu thiên ta, thập lục hồi chuyển thủ.
Cô Lâu Thiên Tôn cười lớn nói:
- Quả nhiên kiến văn ngươi cũng có hạng.
Trong lúc Cô Lâu Thiên Tôn nói, đôi mắt Dao Trì Ma Nữ đột nhiên bắn ra một đạo lục quang, thân mình xoay ba vòng xông thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.
Nhãn quang Cô Lâu Thiên Tôn vụt thay đổi tay phải thõng xuống đột nhiên

vũ động, ngón vô danh tay trái cũng chuyển động.
Xa xa chỉ thấy hai bánh xe lớn nhỏ xoay chuyển trước thân người hắn.
Môn võ công này nếu quần hào không tận mắt thấy thì họ cũng không tin một ngón vô danh lại có thể chuyển động xuất ra một đạo luân ảnh hình vòng tròn, quả là không thể tưởng được.
Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng dường như không công phá nỗi hai đạo thủ chỉ luân ảnh kia, bà ta lại lùi về phía sau, đưa mắt chăm chú nhìn Cô Lâu Thiên Tôn.
Hai vòng bánh xe to nhỏ của Cô Lâu Thiên Tôn đã thu lại, hắn chậm rãi nói:
- Lâm Nguyệt Hồng, chúng ta vừa gặp mặt nhau bà tất phải đánh nhau sống chết làm gì, nàng muốn thấy mặt thật của ta. Ta có thể vào trong viện nói chuyện được không?
Đột nhiên Âu Dương Hải nói nhỏ với Lý Xuân Hoa:
- Hoa tỷ tỷ và Viên bá bá rời chỗ này trước đi, ta phải đấu với con ma nữ này một trận.
Nói xong Âu Dương Hải cất bước định đi ra.
Chợt Lý Xuân Hoa nắm cổ tay chàng lại nói:
- Âu Dương Hải, Sa Mạc Thất Tiễn đã chết ba người, chúng ta người đơn thế cô không thể phân tán lực lượng thêm nữa, bây giờ chúng ta cùng lùi ra khỏi tòa trang viện này.
Âu Dương Hải nghe vậy, đảo mắt nhìn xung quanh, bên địch Cô Lâu Thiên Tôn, Tàn Kim Độc Chưởng, Cổ Mộ Quỉ Lân và sáu vị Cô Lâu nhân, ai ai cũng là cao thủ tuyệt thế, bên mình trừ Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Cổ Thiên Nhân Viên có thể chống lại bên địch, còn Lý Xuân Hồng và bốn người còn lại của Sa Mạc Thất Tiễn thì còn kém xa bên địch, huống chi bây giờ lại thêm kẻ giết người không chớp mắt là Dao Trì Ma Nữ nữa.
Sau khi Âu Dương Hãi đánh giá lực lượng hai bên xong, chàng gật đầu nói:
- Được, chúng ta cùng đi.
Một tiếng cười lạnh lẽo từ trong mồm Tàn Kim Độc Chưởng Dương Đống Thần phát ra, nói:
- Các ngươi hãy còn muốn thoát khỏi đây ư?
Lúc này sáu vị Cô Lâu nhân chia ra đứng thủ bốn phương tám hướng, đôi mắt mỗi ngườI bắn ra một đạo hào quang lạnh lẽo, chăm chú nhìn Âu Dương Hải, hiển nhiên họ đều quyết định giết chết Âu Dương Hải, để tránh khỏi hậu hoạn về sau.
Cổ Thiên Nhân Viên đột nhiên ngẩng đầu cười khèn khẹc, nói:
- Hải nhi, các ngươi đi mau đi.
Nói xong, thân hình Cổ Thiên Nhân Viên lao vút tới sáu vị Cô Lâu nhân.
Người mặc áo đỏ, Không Động Cô Lâu truyền sứ nói:

- Nhất định các hạ là Cổ Thiên Nhân Viên danh chấn thiên hạ rồi, hãy tiếp mấy chiêu Thất Thương Quyền của ta thử xem.

Thất Thương Quyền là một trong những tuyệt kỳ trấn sơn của Không Động, Cổ Thiên Nhân Viên nghe vậy thế xông lên chậm lại, cười gằn nói:

- Ngươi có bản lảnh gì cứ trổ ra đi, ta không muốn nói nhiều với ngươi.

Nói xong, song chưởng của Cổ Thiên Nhân Viên đồng loạt vung lên.

Một đạo ám kình mãnh liệt bay thẳng đến Không Động Truyền Sứ.

Không Động Cô Lâu truyền sứ không nói một lời, hữu chưởng từ từ đánh ra.

Lực đạo Thất Thương Quyền không một tiếng động phóng vút ra.

Ai ngờ Cổ Thiên Nhân Viên không thèm tiếp ngọn chưởng lực ấy, một tiếng cười lớn, một luồng kình khí ào ạt từ trên không đánh dử dội vào Cô Lâu Truyền Sứ.

Sự biến hóa này của Cổ Thiên Nhân Viên làm cho mọi ngườI bất ngờ, hơn nữa tốc độ nhanh cực kỳ.

Chỉ nghe một tiếng hự, Không Động Cô Lâu truyền sứ bị kình lực của Cổ Thiên Nhân Viên đánh lùi mấy bước.

Lý Xuân Hoa thấy vậy bèn kêu lên:

- Chúng ta đi mau.

Nàng dẫn Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp đi đầu xông qua chỗ hở.

Hoa Sơn Cô Lâu truyền sứ, Chung Nam Cô Lâu truyền sứ ở bên cạnh song song lao tới vây cản.

Âu Dương Hải hét lên một tiếng, song chưởng tả hữu vù vù đánh ra.

Chàng thuận tay đánh liền hai chưởng. Kình đạo lớn mạnh kinh người, kình phong ào ạt như sóng vỗ bờ, Hoa sơn, Chung Nam hai vị Cô Lâu Truyền Sứ bị chưởng lực của chàng ép bật trở lại.

Lúc này Cổ Thiên Nhân Viên cũng triển khai thế công, đánh đông kích tây mau như sấm chớp, thân mình của ông ta nhảy tung lên không trung bổ xuống đánh những đầu lâu ngăn chặn bọn Lý Xuân Hoa, phối hợp cùng chưởng lực của Âu Dương Hải trên mặt đất, đánh riết làm cho sáu vị Cô Lâu Nhân đều là cao thủ có hạng trong võ lâm cũng không thể truy cản bọn Lý Xuân Hoa được.

Trong nháy mắt, Lý Xuân Hoa đã dẫn bọn Công Tôn Lạp bảy người xông qua tường bao quanh trang viện.

Âu Dương Hải trông thấy bọn Lý Xuân Hoa đã rút rồi, cất giọng kêu lên:

- Viên bá bá, chúng ta cũng đi thôi

Cổ Thiên Nhân Viên cười lớn, thân mình đã đáp xuống bên người Âu Dương Hải.

Hai người song song phi thân lên sáu, bảy trượng cao, nhắm thẳng bức tường của trang viện phóng qua.

Chợt nghe một tiếng cười khanh khách vang lên?
Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên đồng thời cảm thấy sau lưng một luồng khí lạnh đánh tới, hai người đều kinh hãi, duỗi chân lộn một vòng bay dạt ra hai hướng, một tiếng vù khẽ vang lên.
Bóng của Dao Trì Ma Nữ cực nhanh, bay vút qua chính giữa hai người.
Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên đáp xuống đất, thân người đã ở ngoài bức tường trang viện.
Hai người một lần nữa lại tung mình bay lên nhưng trước mặt họ, Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng đã đứng sừng sững từ bao giờ, đôi mắt bà ta nhìn Âu Dương Hải đến xuất thần.
Cổ Thiên Nhân Viên kinh thầm, không ngờ thân pháp của Dao Trì Ma Nữ lại cao hơn mình một bậc, thấy bà ta trên không bay qua, nhưng lại đáp xuống đồng thời.
Khinh công siêu tuyệt này thật là vượt xa khinh công vô địch thiên hạ của mình.
Cổ Thiên Nhân Viên thầm nghi hoặc, bởi vì khinh công của ông ta từ trước đến giờ trong thiên hạ vô địch thủ, lúc này ông ta thấy thân pháp cực mau lẹ của Dao Trì Ma Nữ thì không khỏi thầm thán phục.
Âu Dương Hải thấy Dao Trì Ma Nữ trợn mắt nhìn mình, mặt chàng đanh lại, đôi mắt tóe ra tia lửa kinh người, ha ha? chàng phát ra một tràng cười vang lên nhức óc.
Trong tiếng cười đầy dẫy những bi thương. Thê lương khôn tả?
Tiếng cười này vừa lọt vào tai Dao Trì Ma Nữ?
Lại làm cho Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng toàn thân run rẫy. Đôi mắt bà ta bắn ra tia sáng kinh hãi hoang mang.
Không phải bà ta sợ sức mạnh tiếng cười của Âu Dương Hải.
Mặc dù công lực trong tiếng cười của Âu Dương Hải đã làm cho mọi người khí huyết đảo lộn, nhưng chàng vẫn không thể nào làm cho khí huyết của vị ma nữ này đảo lộn.
Thế thì Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng nghe tiếng cười của Âu Dương Hải sao lại kinh hãi, sợ sệt?
Bởi vì khuôn mặt giận dữ của Âu Dương Hải và cả tiếng cười sằng sặc bị khốc kia quá giống tiếng cười bi khốc của Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt trước khi lâm tử mười tám năm về trước tại Thiên Kiếm Đàm?
?ặc biệt nhất là nét mặt cau lại?
Cái miệng đầy vẻ oán hờn.
Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng run rẩy kêu lên:
- Ngươi... ngươi? ngươi là Âu Dương Kiệt?
Bà ta tưởng lầm Âu Dương Hải là Âu Dương Kiệt tái sinh.
Âu Dương Hải đột nhiên thâu lại tiếng cười, mặt lạnh lùng như băng giá,

trầm giọng kêu lên:
- Lâm Nguyệt Hồng a Lâm Nguyệt Hồng? Mười tám năm trước ngươi thảm sát đôi phu phụ Âu Dương Kiệt, Lâm Đại Ngọc! Hôm nay con trai họ là Âu Dương Hải muốn đòi lại món nợ máu này, ngươi hãy còn không nạp mạng ra đây.

Cùng lúc đó, Âu Dương Hải xông tới, tả chưởng phóng thẳng ra, hữu chưởng xung kích. Một thế tấn công hai chiêu cùng xuất, kình phong lạnh đến thấu xương.

Nhưng Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng vẫn đứng ngẫn ngơ tại chỗ, ngẩng đầu nhìn lên trời, bà ta hình như đang nhớ lại một chuyện đã làm bà ta quên đi.

Luồng cang khí của Âu Dương Hải đã phóng đến, bà ta vẫn không hay biết.

Bình! Một tiếng khẽ vang lên.

Người Lâm Nguyệt Hồng đã trúng kình khí của Âu Dương Hải.

Dao Trì ma nữ kêu lên một tiếng?

Miệng bà ta phun ra một bụm máu tươi, dường như vô cùng kinh hãi lùi lại ba bốn bước, thân mình lảo đảo, nhưng vẫn không ngã xuống.

Bà ta không hề kinh hãi vì chưỡng lực của Âu Dương Hải.

Mà hình như trước mắt bà ta như nhìn thấy chuyện mười tám năm trước.

Chuyện đó đã kích thích đầu óc bà ta, làm lý trí bà ta tỉnh táo lại.

Mười tám năm điên loạn mê cuồng, cũng trong chớp mắt đã tỉnh lại.

Âu Dương Hải đánh trúng Dao Trì Ma Nữ, chàng cho là vô cùng may mắn.

Với võ công của bà ta, Âu Dương Hải mãi mãi không thể đánh trúng Lâm Nguyệt Hồng được.

Âu Dương Hãi ngạc nhiên sửng sốt, vì sao bà ta không tránh né?

Chàng lạnh lùng hừ một tiếng, lại xông tới? Đột nhiên một đạo hàn quang lạnh ngắt từ bên trái đánh tới.

Rồi tiếng hét của Cổ Thiên Nhân Viên:
- Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi tiếp ta một chưởng.

Một luồng tiềm lực mạnh mẽ vô biên ập thẳng đến luồng kình phong lạnh lẽo kia.

Âu Dương Hải ngẩng đầu lên nhìn?

Chỉ thấy Cô Lâu Thiên Tôn cười nham hiểm nói:
- Âu Dương Hải, bà ta đã nhường một chưởng, ngươi lại đắc thế không nhường người, thật không biết tiến thoái chút nào.

Cổ Thiên Nhân Viên đánh bạt luồng kình phong của Cô Lâu Thiên Tôn xong, lạnh lùng nói:
- Cô Lâu Thiên Tôn, hai người chúng ta phải tranh cao thấp mới được, mười mấy năm nay, lão phu bị ngươi xỏ mũi, thủy chung vẫn chưa giao đấu với ngươi, dù cái mạng già này có hề gì cũng không hận.

Cô Lâu Thiên Tôn nghe xong ngẫng mặt cười sằng sặc?Tiếng cười như tiếng rồng kêu hổ rống đinh tai nhức óc.

Cổ Thiên Nhân Viên và Âu Dương Hải ai nấy đều thất kinh, thầm nghĩ:

"Nội công của hắn tinh thâm thế này, thật không thể khinh địch, xem ra hắn vẫn còn giấu bản lãnh không lộ".

Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:

- Hay lắm, hay lắm. Thật là cơ hội tốt để ta trừ ngươi đi, bởi vì ngươi thủy chung vẫn là cái gai trước mắt ta. Một ngày ngươi còn chưa chết thì trong lòng ta không yên.

Giọng nói vừa dứt, song chưởng của Cô Lâu Thiên Tôn chập lại phóng thẳng vào Cổ Thiên Nhân Viên.

Cổ Thiên Nhân Viên là nhân vật bực nào, đâu có dễ để hắn đánh trúng.

Ngọn chưởng của Cô Lâu Thiên Tôn vừa phóng ra, Cổ Thiên Nhân Viên cùng đồng thời xuất thủ đánh trả, tay trái ông ta quét ngang chém vào đôi tay của Cô Lâu Thiên Tôn, tiềm lực bức người.

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên thu thế, lùi nhanh lại tám thước, lạnh lùng cười nói:

- Cổ Thiên Nhân Viên, võ công của ngươi không thẹn là cao thủ hiếm thấy trong võ lâm. Đáng tiếc là ngươi đêm nay phải đem mấy mươi năm tuyệt học đưa hết vào tay ta.

Cổ Thiên Nhân Viên hú một tiếng, hữu chưởng đột nhiên phóng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn đảo người, ngón vô danh tay phải nhanh như điện điểm vào chưởng lực đánh tới của Cổ Thiên Nhân Viên, chiêu này ảo diệu tuyệt luân.

Chợt nghe Cô Thiên Nhân Viên kêu lên một tiếng kinh hãi?

Thân mình ông ta vội nhảy lên cao hơn ba trượng.

Uỵch một tiếng, ông ta ngã lăn xuống đất, mặt mày phẫn nộ đến tái xanh lại.

Cô Lâu Thiên Tôn cười hề hề, nói:

- Cổ Thiên Nhân Viên, ngươi không ngờ được Băng Tâm Chỉ này của ta đã chờ đợi được từ lâu rồi. Ha ha? Thái Ất Tiềm Nguyên Khí của ngươi bất cứ võ công nào trong thiên hạ cũng không phá được, nhưng Băng Tâm Chỉ này lại làm được, bây giờ ngươi cảm thấy thế nào? Ha ha ha ha?

Một đời danh tiếng anh hùng lại để trôi theo dòng nước?

Bỗng nhiên Âu Dương Hải hét to một tiếng?

Tả chưởng một chiêu Nginh Môn Kích Thoái phóng mạnh vào Cô Lâu Thiên Tôn, tay hữu duỗi ngón ra điểm vào hai huyệt Cự cốt, Thiên trụ của Cổ Thiên Nhân Viên.

Cổ Thiên Nhân Viên khuôn mặt tái nhưng được Âu Dương Hải điểm vào

huyệt kịp, la một tiếng, thân mình run rẫy lập tức ngưng lại.

Tả chưởng Âu Dương Hải phóng vào Cô Lâu Thiên Tôn, chưởng thế rất mãnh liệt nhưng Cô Lâu Thiên Tôn lại không tránh né một chiêu Nginh Môn Kích Thoái đã đánh thẳng vào sườn của hắn.

Nhưng Âu Dương Hải cảm thấy xương và bắp thịt ở hông của Cô Lâu Thiên Tôn mềm nhũn, như ấn trên bông vậy, chàng bất giác kinh hãi, tình huống này thật quá bất ngờ.

Trong lúc Âu Dương Hải phân tán tâm thần Cô lâu Thiên Tôn bước ngang ra mấy bước nhanh như chớp, xông đến bên người Cổ Thiên Nhân Viên, một chiêu Tam Dương Khai Thái, ba ngón tay duỗi ra điểm vào ba nơi yếu huyệt của Cổ Thiên Nhân Viên.

Chưởng thế chưa đến, ba luồng chỉ phong đã làm rung chuyển không khí xung quanh. Âu Dương Hải giật mình kinh hãi, hiển nhiên Cô Lâu Thiên Tôn muốn đặt Cổ Thiên Nhân Viên vào chỗ chết.

Nên biết rằng vừa rồi Cổ Thiên Nhân Viên bị Cô Lâu Thiên Tôn dùng một chiêu Băng Tâm Chỉ đánh cho khí huyết lưu thông ngược trở lại, chân khí bị tắc nghẽn, nếu không có Âu Dương Hải nhanh chóng nhận ra tình hình, xuất thủ điểm vào hai huyệt Cự cốt và Thiên trụ của Cổ Thiên Nhân Viên, đả thông huyết khí bị bế tắc thì Cổ Thiên Nhân Viên trong chốc lát sẽ bị khí huyết tắc nghẽn mà chết.

Cô Lâu Thiên Tôn nham hiểm độc ác hắn biết rõ võ công của Cổ Thiên Nhân Viên đã từng được người trong võ lâm úy kỵ, hắn đã đánh trúng một đòn chí mạng này có thể nói là một chuyện không dễ dàng gì, hôm nay nếu không đưa Cổ Thiên Nhân Viên vào chổ chết thì còn lúc nào mới lấy được tính mạng ông ta nữa.

Cho nên Cô Lâu Thiên Tôn lập tức xông lên tấn công. Cô Lâu Thiên Tôn tung chỉ phong cực nhanh, Âu Dương Hải giật mình, chỉ phong của hắn đã bay đến sáu đại huyệt trước ngực Cổ Thiên Nhân Viên, xem ra quái kiệt này sẽ phải chết ở đây.

Bỗng một luồng kiếm phong bắn tới.

Kiếm phong u hàn lạnh lẽo, nhưng không có một tiếng động.

Cô Lâu Thiên Tôn hình như không ngờ đột nhiên lại có luồng kiếm phong quái dị này, nếu hắn muốn bức hại Cổ Thiên Nhân Viên thì sau lưng sẽ lãnh trọn một kiếm.

Dù sao đi nữa, thân thể con người vẫn không phải là đao thương bất nhập. Đột nhiên hắn hừ một tiếng, ba luồng chỉ phong quét về phía Cổ Thiên Nhân Viên chưa biến đổi, thì cả người đã rời đất bốc lên rồi hình thành thế lao xuống đánh đầu dưới chân trên.

Thân pháp xảo diệu này vừa may tránh khỏi kiếm phong từ phía sau đánh tới.

Trong nháy mắt Âu Dương Hải đánh thốc ra chưởng kình phách không như chớp vào thân mình đang treo trên không của Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn thất kinh, nghĩ thầm:

"Chưởng lực mạnh dữ a!".

Thân mình của hắn khẽ chạm đất lập tức thu lại chỉ kình phóng về phía Cổ Thiên Nhân Viên.

Hắn cười nhạt nói:

-?êm nay ngươi chớ có mong chạy thoát.

Nói xong, tay trái sử chiêu?ảo Chuyển Âm Dương, đánh ngang qua trong đó hàm ẩn thủ pháp cầm nã, bấu vào mạch môn của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải nhìn thấy chiêu cầm nả thủ này, buột miệng nói:

- Đây là Thiếu Lâm cầm nã thủ.

Cô Lâu Thiên Tôn cười lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng đã từng thấy qua rồi, đáng tiếc rằng ngươi chưa ngộ được ảo bí trong đó.

Cô Lâu Thiên Tôn vừa nói, tả hữu song thủ phất lên, ngón tay xoay chuyển, từ góc độ rất khéo léo chụp trúng cổ tay Âu Dương Hải.

Cao thủ giao đấu, ưu thì thắng, thất thế thì thua, ch»ng qua chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc.

Âu Dương Hãi không hổ danh là nhân tài kiệt xuất võ lâm, chàng lâm nguy không loạn, trong đầu tái hiện lại đoạn kinh văn võ học kỳ ảo của?ộc Kiếm Ma.

Chàng lạnh lùng hừ một tiếng, năm ngón tay trái lật lên trên, cũng bấu trúng uyển mạch cổ tay của Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn vừa kinh hãi vừa giận dữ, hắn không ngờ võ nghệ của Âu Dương Hải thật cao cường, còn tinh diệu hơn môn Cầm Long Thủ độc bộ thiên hạ của phái Thiếu Lâm.

Hắn vội vã vận khí đến năm ngón tay tăng thêm lực bấu.

Âu Dương Hải biết rõ sự lợi hại của Cô Lâu Thiên Tôn, nghĩ thầm:

"Mình đã để mất tiên cơ, không thể để cho hắn dùng nội lực nữa".

Chàng lập tức phát ra nội kình.

Sự suy nghĩ của hai người tuy không giống nhau, nhưng nội lực thì đồng thời xuất thủ, đôi bên đều cảm thấy cổ tay cứng ngắc, như bị một kềm sắt kẹp lấy.

Thiếu?

Người vừa phát kiếm vừa rồi chính là Lý Xuân Hoa.

Vốn nàng dẫn bọn Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp, xông ra khỏi nghĩa địa, thấy Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên chưa đến, lập tức vòng trở lại, vừa đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc này Lý Xuân Hoa đã lướt đến trước Cổ Thiên Nhân Viên, đưa tay

vung kiếm nhanh chóng đâm vào lưng Cô Lâu Thiên Tôn.
Cô Lâu Thiên Tôn tay trái chợt quạt ra sau, thân mình đột nhiên chuyển nửa vòng, hữu chưởng một chiêu Hành Vân Yểm Nguyệt biến thành một bức màn chưởng ảnh bảo vệ thân mình.
Lý Xuân Hoa thấy chưởng thế vung ra kiếm trong tay mình lập tức bị đánh bay ra, một luồng ám kình đánh thẳng vào ngực.
Nàng kinh thầm, biến đổi kiếm thế lùi nhanh lại hai bước.
Âu Dương Hải vừa vận lực bấu chặt mạch cổ tay của Cô Lâu Thiên Tôn, và nói nhỏ:
- Hoa tỷ tỷ, mau dẫn Viên bá bá rời khỏi đây ngay.
Một giọng cười lạnh lẽo vang lên, nói:
- Bây giờ muốn lùi cũng đã quá trễ rồi.
Tiếp đó, sáu người đầu lâu xuất hiện như bóng ma, và cả Cổ Mộ Quỉ Lân, Tàm Kim?ộc Chưởng Dương Đống Thần cũng từ từ bước tới.
Lý Xuân Hoa trông thấy họ xuất hiện đã thấy lo, thực ra trong lòng nàng cũng không muốn để cho một mình Âu Dương Hải ở lại, nàng trước sau vẫn giữ tâm lý "thà cho ngọc nát chứ không để ngói lành".
Nàng vung kiếm đánh ra ba tuyệt chiêu, tấn công Cô Lâu Thiên Tôn.
Kiếm thế như xé tầng mây, hàn quang lan tỏa tứ phía.
Cổ Mộ Quỉ Lân đột nhiên nhảy tới, song chưởng tung ra chia ra đánh vào thượng hạ bàn của Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa vung kiếm biến thế "Hồng Nhạn Thư Dực" chém vào hông Cổ Mộ Quỉ Lân.
Trường kiếm của nàng thi triển rất nhanh, ép cho Cổ Mộ Quỉ Lân phải lùi lại phía sau, hắn giận dữ gầm lên rồi lại xông tới, một quyền "Phi Bảo Lưu Tuyền" đánh thẳng qua.
Bỗng nghe Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, nói:
- Thuận với ta thì sống, trái ta thì chết. Cô Lâu sứ giả, các ngươi đừng chú ý đến hậu quả, cứ giết sạch bọn chúng đi.
Câu nói vừa dứt, sáu vị Cô Lâu nhân đã áp đến gần một trượng.
Bỗng thấy bóng người vụt chớp, Dao Trì Ma Nữ đang trầm tư ở bên ngoài bỗng nhảy vào, không thấy bà ta xuất thủ ra sao.
Âu Dương Hải, Cô Lâu Thiên Tôn chợt cảm thấy huyệt "Phúc cốt" tê dại, hai người buông kình lực, thân hình lập tức tách ra.
Dao Trì Ma Nữ hét lên:
- Hai người các ngươi dừng ngay cho ta.
Lý Xuân Hoa và Cổ Mộ Quỉ Lân giao đấu, đột nhiên một trận nhu phong phất đến. hai người không tự chủ được lùi lại bốn năm bước mới đứng vững.
Lý Xuân Hoa, Cô Mộ Quỉ Lân thấy võ công kỳ lạ của Dao Trì Ma Nữ, bất

giác kinh hãi.
Mái tóc vốn rối bù của Dao Trì Ma Nữ bây giờ đã được cột lại thẳng thớm bỏ sau và bông hoa mai trắng trên đầu cũng đã vất đi, để lộ ra một khuôn mặt trái xoan trắng trẻo mềm mại như ngọc.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa từ trước tới giờ chưa từng thấy rõ mặt thật của Dao Trì Ma Nữ, không ngờ bà lại là một mỷ nhân.
?ặc biệt nhất là với tuổi tác của Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng, tính ra đã hơn bảy mươi tuổi rồi, nhưng vẫn giữ được dung nhan trường xuân bất lão, thật là một chuyện quá ư lạ lùng.
Hình như thần trí của Dao Trì Ma Nữ đã hoàn toàn hồi phục. Lúc này sắc mặt bà lạnh lùng, đôi mắt chăm chú nhìn vào mặt Âu Dương Hải, nghĩ ngợi hồi lâu?
Bà buồn bã phát ra tiếng thở dài thê lương?
Sau đó chậm rãi hỏi Âu Dương Hải:
- Ngươi là là con của?ế Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt phải không?
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Ta là con của người ấy, bà muốn gì?
Dao Trì Ma Nữ lắc đầu than rằng:
- Chẳng qua ta chỉ cảm thấy kỳ quái, Âu Dương Kiệt có đứa con này sao ta chẳng biết.
Âu Dương Hải nghe vậy vô cùng giận dữ, quát:
- Lâm Nguyệt Hồng, ta hỏi bà một câu,?ông Hậu Lâm Đại Ngọc có phải là đệ tử của bà không?
Dao Trì Ma Nữ nói:
- Phải! Ngươi hỏi làm gì?
Âu Dương Hải căm hận nói:
- Mẫu thân của ta đã là đồ đệ tâm ái của bà, nhưng tại sao mười tám năm trước ở Thiên Kiếm?àm bà lại sát hại mẫu thân của ta? Bà nói đi! Mẫu thân của ta đã phạm trọng tội gì mà bà hạ thủ sát hại mẫu thân ta.
Dao Trì Ma Nữ nghe vậy mặt biến sắc, lạnh lùng nói:
- Mẫu thân của ngươi đã phạm tội bội sư khi tổ, cưỡng tình đoạt lý, năm đó ta có thể giết chết nó để thanh lý môn hộ, nhưng nghĩ đến tình xưa ta đã tha cho nó.
Âu Dương Hải giận dữ quát:
- Bà nói láo! Hừ, ai mà không biết câu chuyện đáng sỉ nhục năm xưa của bà?
Âu Dương Hải tính đem chuyện mối tình tay ba của song thân và Lâm Nguyệt Hồng ra kể, nhưng chàng cảm thấy không tiện nói ra, đành ngừng lại không nói.

Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng nhướng mày liễu, hỏi:
- Ngươi đã gặp qua phụ mẫu của ngươi chưa? Song thân ngươi còn sống ở trên đời này ư?
Âu Dương Hải trầm giọng nói:
- Họ đã bị các ngươi gia hại, ngươi đã biết rồi lại còn hỏi.
"Hừ! Lâm Nguyệt Hồng, ta nói thẳng ra cho bà biết, sẽ có một ngày ta phải rửa hận cho song thân ta, hễ người nào có tham dự vào vụ Thiên Kiếm?àm, Âu Dương Hải này thề không dung thứ."
Dao Trì Ma Nữ đột nhiên lẫm bẫm nói như trong mơ:
- Chàng? chàng thật sự đã chết rồi ư? Ôi?
Mười tám năm, tháng năm dài đằng đ»ng, chẳng lẽ không khoan dung cho ta sao?
Kiệt đệ? kiệt đệ? ngươi tha thứ cho ta!
Những câu nói sau của bà ta, ngay cả chính bản thân bà ta cũng không thể nghe rõ.
Với nhĩ lực của Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đứng kế bên, mọi người chỉ có thể nghe tiếng bà ta khẽ gọi Kiệt đệ, Kiệt đệ.
Âu Dương Hải nghe câu "Mười tám năm, tháng năm dài đằng đ»ng?," chàng nghĩ thầm:
"Nếu bà ta thật sự có lòng hối hận thì mười tám năm này quả là quá thê lương?".
Lý Xuân Hoa trong lòng cảm thấy thương cho sự si tình của vị ma nữ này.
Bỗng nhiên một tiếng hú dài, Cổ Thiên Nhân Viên từ trên mặt đất vụt bật dậy, song chưởng phóng vào Cô Lâu Thiên Tôn.
Chỉ nghe một tiếng hự! Hai vai của Cô Lâu Thiên Tôn lắc lư, lùi lại liên tiếp bốn năm bước.
Soạt! Một tiếng ngân vang?
Cô Lâu Thiên Tôn đưa tay rút thanh trường kiếm, lam quang lấp loáng, hai mắt bắn ra tia sáng kinh người.
Âu Dương Hải cũng rút Tử Vi Kiếm. Trong nháy mắt, trong không gian tĩnh lặng này lại nổi lên sát khí.
Chỉ nghe thấy Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng trầm giọng nói:
- Âu Dương Hải, với sức của ba người các ngươi, tuyệt không phải là địch thủ của hắn, các ngươi mau rời khỏi đây gấp.
Nói xong, bà ta quay đầu nói với Cô Lâu Thiên Tôn:
- Không phải ngươi đã nói muốn nói chuyện với ta ư?
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:
- Nếu Lâm Nguyệt Hồng muốn vào trong nhà nói chuyện, ta sẽ tạm thả chúng nó một lát.
Nói xong hắn đi thẳng vào trang viện.

Âu Dương Hải nhìn theo bóng của họ biến mất dần, bất giác thở dài, ba người không nói một câu nào, lập tức phóng ra khỏi nghĩa địa.

Một tiếng than thở thê lương từ miệng Cổ Thiên Nhân Viên phát ra, nói: -?ịch mạnh ta yếu, từ nay về sau cũng không thể nào phát dương được nữa.

Lý Xuân Hoa nghe vậy cũng có đôi phần đồng cảm, sự thực ma đạo đang hoành hành đạo nghĩa thì suy yếu.

Phóng tầm mắt ra võ lâm giang hồ hiện nay lại còn có thế lực tổ chức chính nghĩa nào có thể lớn mạnh hơn Cô Lâu Ma?iện, chẳng lẽ võ lâm lại suy sụp như thế này sao?

Lý Xuân Hoa than thở nói:

- Dao Trì Ma Nữ nếu liên kết với Cô Lâu Thiên Tôn thì vận mệnh võ lâm này về sau thật không sao tưởng tượng được nữa.

Âu Dương Hải trong lúc hai người nói, thủy chung lặng yên không nói.

Bỗng nghe Cổ Thiên Nhân Viên gọi:

- Hải nhi chúng ta lại xem thử Cô Lâu Thiên Tôn dùng âm mưu quỉ kế gì để hại Dao Trì Ma Nữ.

Âu Dương Hải ngạc nhiên nói:

- Viên bá bá, sao bá bá biết Cô Lâu Thiên Tôn muốn ám hại bà ta?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Ngươi biết đấy, tại sao thằng giặc Cô Thiên lại dễ dàng thả chúng ta? Hiển nhiên là âm mưu của hắn đối vớI Dao Trì Ma Nữ còn hơn cả đối với chúng ta, nếu ta đoán không lầm, Cô Lâu Thiên Tôn có ý muốn ám hại Lâm Nguyệt Hồng.

"Mà Lâm Nguyệt Hồng dường như cũng biết âm mưu của Cổ Lão Thiên".

Lý Xuân Hoa nói:

- Lâm Nguyệt Hồng mười tám năm nay thần trí hôn mê, nếu bà ta gặp phải kích động thì rất dễ trúng kế của người khác.

Cổ Thiên Nhân Viên gật gù biểu thị đồng ý.

Âu Dương Hải nói:

- Sao? Các người cho rằng Dao Trì Ma Nữ mười tám năm trở lại đây thực sự điên loạn ư?

Lý Xuân Hoa nói:

- Âu Dương Hải, sự tỉnh táo của Lâm Nguyệt Hồng hoàn toàn do huynh kích động mà hồi phục. Ta tin rằng mười tám năm nay bà ta thần trí mê loạn không tỉnh.

Âu Dương Hãi lắc đầu nói:

- Người trong giang hồ võ lâm âm mưu khó lường, có thể Lâm Nguyệt Hồng và Cô Lâu Thiên Tôn âm mưu liên kết với nhau, giả bộ làm điên khùng để che mắt đồng đạo võ lâm trong thiên hạ.

Lý Xuân Hoa nói:

- Cho là như vậy, chúng ta cũng phải dò xét xem sao, để đề phòng bất trắc, bây giờ chúng ta lén trở lại trang viện, bọn chúng nhất định sẽ không ngờ đâu.

Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:

- Việc không nên chậm trễ, chúng ta đi mau.

Âu Dương Hải hỏi:

- Mọi người với Công Tôn huynh đâu?

Lý Xuân Hoa đáp:

- Họ đã trở về Thanh Phong tháp, địch nhân võ công quá cao, nói thực rõ ràng có thêm bọn họ ở bên cạnh càng làm chúng ta phân tâm chiếu cố cho họ.

Ba người nói xong, quay người trở lại phóng đi tới hướng trang viện?

Quả nhiên lúc này tòa trang viện vắng tanh, không một bóng người nào.

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Cổ Thiên Nhân Viên vẫn không dám khinh suất, nhón chân phi qua các đại sảnh.

Nhưng trên lầu của tòa đại sảnh kiến trúc độc đáo kia chỉ tối om.

Bọn ba người Âu Dương Hải đều ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- Nếu nói Lâm Nguyệt Hồng và Cô Lâu Thiên Tôn ở đây sao không thấy một ánh đèn, chẳng lẽ Lâm Nguyệt Hồng đã bị ám toán.

Bỗng một giọng nói vang lên quát hỏi:

- Ai đó?

Lý Xuân Hoa thất kinh, cho rằng bên mình đã bị bạI lộ.

Chưa nghĩ xong thì một giọng nói trong trẻo tiếp:

- Ta đây.

Trên mái hiên phía trước một bóng người màu trắng bay xuống.

Lúc này từ trong đại sảnh tối om, một ngườI bước ra, chính là Cô Lâu Thiên Tôn, hắn khẽ cười nói:

- Hóa ra là?

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa thấy thân pháp của nữ nhân áo trắng, ai nấy đều kinh thầm, họ đã biết nữ nhân này là ai rồi ư?

NgườI đó chính là đương kim giáo chủ trên danh nghĩa của Bạch Hoàng Giáo - Bắc Quốc Tiên Cơ.

Cổ Thiên Nhân Viên không biết Bắc Quốc Tiên Cơ, khi ông ta thấy đối phương từ trên lầu bay xuống, ông ta không khỏi ngạc nhiên, vô cùng kinh hãi cho khinh công tuyệt cao của nữ nhân này.

Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn lại cười ha hả, nói:

- Người đến thật đúng lúc, ta đã đợi ngươi từ lâu rồi, kính thỉnh hạ giá vào trong sảnh.

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ta có thể đem hành tung của nàng nói cho ngươi biết, nhưng lời hứa của

ngươi?
Cô Lâu Thiên Tôn nghe câu nói đó, hình như xúc động vô cùng, run run nói:
- Chẳng lẽ thật sự là nàng? Nàng? nàng hãy còn sống ở trên đời?
Âu Dương Hãi và Lý Xuân Hoa nghe vậy không khỏi nhíu mày, họ không biết đó là người nào mà lại có thể làm cho Cô Lâu Thiên Tôn xúc động như thế?
Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng hừ một tiếng nói:
- Hừ! Ngươi vừa nghe đến tin tức của ả ta thì cứ như mất hồn vậy, hừ hừ?
Âu Dương Hải thầm nghĩ:
"Bắc Quốc Tiên Cơ nói nàng là chỉ ai? Nhi nữ trên giang hồ ngày nay có vị nữ nhân nào đáng làm cho Cô Lâu Thiên Tôn nghe đến người đó lập tức như mất hồn?".
Nghĩ đến đây, trong đầu Âu Dương Hải nghĩ đến một chuyện?
Sắc mặt của chàng biến đổi.
Lúc này Lý Xuân Hoa cũng đồng một ý nghĩ như vậy, trong đầu đầy dẫy những hoài nghi, suy đoán.
Chỉ có Cổ Thiên Nhân Viên sắc mặt trầm ngưng, hình như ông ta đang tập trung lắng nghe.
Cô Lâu Thiên Tôn sau khi bị Bắc Quốc Tiên Cơ chế giễu, lập tức thu lại vẻ ngơ ngẫn mất hồn, hắn cười lớn nói:
- Bắc Quốc Tiên Cơ, ngươi biết rằng ta hận nàng đến mức nào, một ngày nàng không chết thì ta không ngủ ngon giấc, cho nên thoạt nghe nàng còn sống trên đời này, ta khó tránh khỏi chấn kinh trong lòng? Ha ha? ch»ng lẽ ngươi không cảm thấy kinh hãi hay sao?
Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng nói:
- Người khác không biết lòng dạ của ngươi, riêng ta lại biết rõ. Nhưng, ta cũng cảm thấy rất hoài nghi bao nhiêu năm như thế, ngươi đối với nàng vẫn không phai nhạt lòng! Ha ha ha?
Bắc Quốc Tiên Cơ nói xong, ngẩng đầu phát ra tiếng cười khanh khách?
Tiếng cười của bà ta lúc đầu giòn tan dễ nghe nhưng lúc sau thì trở nên the thé, mang theo ý vị bi thương, thất vọng.
Cô Lâu Thiên Tôn nghe tiếng cười của Tiên Cơ, hơi lộ vẽ ngạc nhiên, đột nhiên cất bước đi tới.
Bỗng nghe Bắc Quốc Tiên Cơ quát lên:
- Ngươi không được bước tới.
Cô Lâu Thiên Tôn dừng lại, nhỏ nhẹ nói:
- Ta không ngờ ngươi lại đối với ta như vậy, sao ngươi không?
Bắc Quốc Tiên Cơ đột nhiên cắt ngang lời của hắn, nói:
- Phải, ta đã từng thầm yêu ngươi, nhưng tất cả chỉ là chuyện rất lâu, rất lâu

rồi. Mười mấy năm nay, thời gian đã làm nguội lạnh lòng ta rồi.
Ngươi đùng hòng lấy được cảm tình của ta, ta không còn tình cảm yếu đuối như vậy đâu.
Hôm nay ta lợi dụng ngươi, ngươi lợi dụng ta, bởi vì trong đó có nhiều mối quan hệ qua lại, cho nên ta mới đến tìm ngươi. Ngươi phải nhớ lấy lời hứa giữa hai chúng ta, đem "Hải Lưu Chân Kinh" giao cho ta.
Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nghe xong kinh dị vạn phần, không ngờ Cô Lâu Thiên Tôn và Bắc Quốc Tiên Cơ lại có một đoạn tình yêu ân oán, hai người than thầm:
"Chuyện ái tình xưa nay quả thực bất khả tư nghị."
Cô Lâu Thiên Tôn thở dài nói:
-?ó là chỗ ngu ngốc của ta, đã không thấy được chân tình của ngươi, có thể nói là một chuyện đáng tiếc nhất đời ta, ôi?
Chẳng lẽ thật sự trong khoảng thời gian này tấm lòng của ngươi đã nguội lạnh rồi ư?
Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng nói:
- Mười mấy năm nay lãnh đạo Bạch Hoàng Giáo, ta đã có mưu đồ bá nghiệp võ lâm, chỉ cần nàng chết đi, cuộc thế thiên võ lâm tai biến, sẽ không còn sự tranh đấu giữa chính và tà nữa mà là sự đối lập giữa ngươi và ta cho nên giữa chúng ta vĩnh viễn không thể cùng tồn tại!
Cô Lâu Thiên Tôn cắt ngang hỏi:
- Ngươi nói gì? Nàng ta?
Bắc Quốc Tiên Cơ cười nhạt nói:
- Ta nói nàng sắp chết rồi.
Cổ Thiên Nhân Viên đang nghe lén, dường như chợt nhớ ra chuyện gì trọng đại, sắc mặt đại biến, kêu "ồ" một tiếng!
Cô Lâu Thiên Tôn quát lên:
- Ai?
Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa biết chuyện đã bại lộ, quay sang nhìn Cổ Thiên Nhân Viên, thì ông ta vội nói nhỏ:
- Chúng ta vội rút lui mau
Cổ Thiên Nhân Viên từ trước tới giờ là người rất quật cường hiếu thắng, nếu không phải có sự việc trọng đại thì ông ta tuyệt đối không rút lui. Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nghe lời, không dám chần chừ, triển khai khinh công phóng đi?
Một tiếng quát lớn:
-?ứng lại!
Một bóng người lao vút theo.
Âu Dương Hải ở sau cùng, chàng biết người đuổi theo là Cô Lâu Thiên Tôn, chàng liền xoay người lại, hữu chưởng một chiêu "Phi Bạt Chàng

Chung", nhắm thẳng trước ngực Cô Lâu Thiên Tôn đánh tới?
Tay tả thì lại đánh ra một luồng kình lực vô hình mau như chớp.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt một tiếng, nói:
- Các ngươi thật to gan, lần này đừng hòng thoát khỏi tay ta.
Hắn vừa nói, tay trái ngang ngực phóng một chiêu "Lực Triễn Thiên Nam" vào thẳng chưởng thế của Âu Dương Hải, cổ tay hữu trầm xuống, ngón tay nhất tề bung ra, năm luồng chí phong đều hướng vào chưởng kình vô ảnh của Âu Dương Hải.
Chỉ nghe "phựt" một tiếng, chưởng lực của họ đã tiếp chạm nhau.
Âu Dương Hải cảm thấy thân mình bị chấn động bay lùi ra phía sau?
Cô Lâu Thiên Tôn lùi lại ra sau một bước.
Ngay lúc Âu Dương Hải và Cô Lâu Thiên Tôn tỷ chí, Bắc Quốc Tiên Cơ và Lý Xuân Hoa đã giao thủ một chiêu.
Âu Dương Hải mượn thế dạt ra ngoài sáu trượng, Cổ Thiên Nhân Viên khẽ quát lớn:
- Chúng ta đi mau! Chậm trễ sẽ hối hận đấy.
Nhưng Lý Xuân Hoa vẫn ở ngoài bốn trượng.
Lúc này Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng cười nói:
- Các ngươi có thể chạy được ư?
Lúc đó hắn đã xông tới.
Cổ Thiên Nhân Viên vận kình lực, một chiêu "La Hán Phi Xoa" phóng ra một chưởng cương mãnh tuyệt luân ập thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.
NộI kình của Cổ Thiên Nhân Viên thâm hậu, kình phong phóng ra mạnh mẽ không kém Cô Lâu Thiên Tôn, ám kình ào ạt, bức Cô Lâu Thiên Tôn dạt sang trái ba bước.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt, nói:
- Chưởng lực của Viên huynh hùng hậu thật!
Hắn nói xong, ngón vô danh chỉ tay hữu, đã vận chiêu "Băng Tâm Chỉ Kình" chuẩn bị điểm ra.
Bỗng vụt thấy kiếm khí lóe lên rồi chụp xuống.
Âu Dương Hải cả người và kiếm xông thẳng tới.
Hai người đêm nay động thủ giao tranh, Cô Lâu Thiên Tôn đã không dám khinh thị Âu Dương Hải nữa, cổ tay hữu của hắn hất lên, tay áo phất ra một luồng tiềm lực bảo vệ thân mình.
Bỗng thấy kiếm quang thấp thoáng, Âu Dương Hải lộn một vòng trong không trung, chân vừa chạm đất, thân hình đột nhiên xoay chuyển, xông thẳng về hướng Lý Xuân Hoa và Bắc Quốc Tiên Cơ.
Vốn lúc này Lý Xuân Hoa đã bị chưởng ảnh liên miên của Bắc Quốc Tiên Cơ ép lùi lại liền liền.
Bắc Quốc Tiên Cơ trong thấy Âu Dương Hải, lạnh lùng quát lên, đánh

ngược một chưởng, tay áo phất qua.
Âu Dương Hải trợn mắt, hữu kiếm phóng ra mau như chớp.
Kiếm vừa đâm ra, tử quang chói lòa, kiếm khí như cầu vồng.
Bắc Quốc Tiên Cơ hết hồn, bay người né tránh liên tục xuất ra, thật là oai phong lẫm liệt.
Chỉ nghe chàng cao giọng kêu lên:
- Viên bá bá, Hoa tỷ tỷ, hai người đi trước đi!
Lúc này Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa đã phóng ra ngoài sáu bảy trượng.
Âu Dương Hải mang kiếm truy kích Cô Lâu Thiên Tôn đang đuổi theo Lý Xuân Hoa.
Vút vút? Kiếm quang loang loáng, kiếm khí xung thiên.
Âu Dương Hải đơn kiếm lại ngăn cản được Cô Lâu Thiên Tôn.
Cô Lâu Thiên Tôn quát lớn một tiếng, ngón vô danh tay trái xỉa nhanh vào Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải biết chiêu "Băng Tâm Chỉ" của hắn lợi hại vô cùng, đảo người tránh né, chuyển thân dùng một chiêu "Thôn Vân Thố Nguyệt". Một luồng kiếm khí từ mũi kiếm bắn ra.
Luồng kiếm khí màu tím mờ mờ, dài cả hai thước.
Luồng kiếm khí làm Cô Lâu Thiên Tôn kinh hãi vô cùng, hắn nằm mơ cũng không thể ngờ công lực của Âu Dương Hải đã đến cảnh giới tinh thâm tuyệt diệu, hôm nay nếu không giết chàng thì thật sự sau này sẽ không kịp hối.
Lý Xuân Hoa cũng cảm thấy thần kỳ, mấy giờ trước, kiếm khí của Âu Dương Hải đả thương Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần bất quá chỉ dài một thước mà thôi, mà trong thời gian ngắn ngũi này, công lực của chàng lại tiến triển gấp bội, sự tăng tiến võ công không tiền khoáng hậu này làm sao không làm cho mọi người kinh hãi cho được.
Kiếm khí đả thương người, là cảnh giới tối cao của kiếm thuật, Cô Lâu Thiên Tôn cũng không dám liều, tung mình lùi lại.
Âu Dương Hải yễm hộ Lý Xuân Hoa, Cổ Thiên Nhân Viên rút lui, Cô Lâu Thiên Tôn vừa tránh né Âu Dương Hải đã tung mình phóng ra ngoài sáu bảy trượng, nhập cùng Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa, ba người phóng vút như tên bay, biến mất vào màn đêm trước khi trời hững sáng.
Cô Lâu Thiên Tôn ngẫn ngơ nhìn theo, lặng im không nói.
Chỉ nghe Bắc Quốc Tiên Cơ chậm rãi nói: - Đây là đứa đệ tử giỏi do ngươi dạy nên.
Cô Lâu Thiên Tôn thản nhiên nói:
- Một thân võ học của nó, thế gian hiếm có, nhưng công lực hãy còn chưa đến hỏa hầu, nếu qua vài năm nữa, chúng ta khó mà vượt khỏi nó. Nhưng

võ công của nó càng cao, tính mạng của nó càng thâu ngắn lại, ta đã ngầm đảo lộn cách vận chuyển khí huyết trong chín chiêu tuyệt học của "Hải Lưu Chân Kinh", tương lai không lâu sau hắn sẽ chết ta chưa thể làm cho hắn hoàn toàn nghe ta sai khiến được.

Nói xong, thở dài một tiếng, giống như cảm thán vô hạn. Đột nhiên hắn lại ngẩng đầu lên ngước nhìn sao mọc lưa thưa trên trời, cười to một hồi, nói:

- Cuối cùng nó cũng phải bỏ mạng dưới âm mưu của ta, dù có một thân tuyệt thế võ công cũng phỏng có ích gì? Thiên hạ giang hồ võ lâm duy chỉ có Cổ Lão Thiên là độc tôn.

Nói xong hắn cười lên điên cuồng không ngớt.

Tựa hồ như hắn cho rằng Âu Dương Hải cuối cùng tất phải chết, kết cục sau cùng hắn phải chinh phục thiên hạ võ lâm, hắn là duy ngã độc tôn. Nhưng trong nháy mắt? Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên thôi cười, nét mặt hắn ngẫn ngơ đến xuất thần.

Sự thay đổi tình cảm liên tiếp này cũng làm cho Bắc Quốc Tiên Cơ đồng thời sững sốt.

Qua một lúc, Cô Lâu Thiên Tôn nhìn Bắc Quốc Tiên Cơ, hỏi:

- Ngươi cho rằng công lực tiềm kình của Âu Dương Hải như thế nào?

Bắc Quốc Tiên Cơ thản nhiên nói:

- Hình như cao hơn chúng ta.

Cô Lâu Thiên Tôn lại hỏi:

- Ngươi có thể nhìn ra lai lịch võ công của tiểu tử đó không?

Bắc Quốc Tiên Cơ khẽ hừ một tiếng, nói:

- Võ công của hắn bao la vạn tượng, làm sao có thể nói hết.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Ta hỏi ngươi, võ công của hắn có giống với võ công của Lâm Đại Ngọc không?

Bắc Quốc Tiên Cơ lắc đầu đáp:

- Không giống.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Nhưng ta cảm thấy sự tăng tiến về võ công mau chóng của hắn giống như Âu Dương Kiệt năm xưa.

Âu Dương Kiệt đã tập luyện một môn "Huyền Âm?ộc Khí Tâm Pháp" giúp sự tăng triển võ công, mà tên tiểu tử này đã từng tránh khỏi hai lần ta phóng độc, hiển nhiên hắn cũng luyện "Huyền Âm Độc Khí Tâm Pháp?"

Bắc Quốc Tiên Cơ kêu lên ngạc nhiên, nói:

- Ch»ng lẽ là như vậy ư? Nếu không thì nàng ta sao lại ngã bệnh??

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Nếu ngươi không muốn tương lai sẽ có thêm một kình địch, chúng ta nên hợp lại diệt trừ Âu Dương Hải đi!

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng cười, nói:
- Ngươi hãy còn chưa giao cho ta "Hải Lưu Chân Kinh" như trong giao ước, bởi vì ta không muốn sau này trúng ám toán bằng chất độc của ngươi, cho nên ta phải biết bí quyết cách dùng độc trong sách đó.
Cô Lâu Thiên Tôn cười, nói:
- Được lắm! Ngươi vẫn cứ cho rằng ta là kẻ địch.
Nói xong, Cô Lâu Thiên Tôn lấy từ trong người ra một quyển sách nhỏ, lại nói:
- Người nói Lâm Đại Ngọc còn ở trên đời, bây giờ nàng ở đâu?
Bắc Quốc Tiên Cơ dùng tay tiếp cuốn sách, nói:
- Dưới một vách núi ở ngọn núi phía đông Cửu Cung sơn.
Nói xong, Bắc Quốc Tiên Cơ xoay mình định đi.
Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn cười nói: - Lời của ngươi có thể tin được chứ?
Bắc Quốc Tiên Cơ nói:
- Hoàn toàn có thể tin được, nhưng khi ngươi đến đó, chìa khóa Âm Dương đã bị ta nhanh chân lấy mất rồi.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
-?ã vậy, ngươi hà tất phải đi vội như thế.
Bắc Quốc Tiên Cơ quay đầu lại nói:
- Ta rất sợ bị ngươi ám toán.
Cô Lâu Thiên Tôn bỗng thở dài thê lương nói:
- Hình như lúc nào ngươi cũng đề phòng ta? Ta nói cho ngươi biết một tin không hay, Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng đã tỉnh táo lại không điên cuồng như trước nữa, nhưng bà ta lại đứng về phía đối địch với chúng ta, nếu hai người chúng ta không tồn tâm đối địch, ngươi thử nghĩ coi, với sức của Âu Dương Hải và Lâm Nguyệt Hồng, ngươi có thể đối phó được không?
Bắc Quốc Tiên Cơ ngạc nhiên hỏi:
- Lời nói của ngươi là thật hay giả?
Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Chỉ cần chúng ta liên hợp đứng về một phía trừ đi hai kẻ cường địch này, từ nay về sau võ lâm thiên hạ sẽ là của chúng ta.
Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng hừ một tiếng, nói:
- Ta có thể liên thủ hợp tác với ngươi một lần nữa, có điều ta mãi mãi vẫn không tin ngươi.
Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Chỉ cần ngươi muốn, mọi việc sẽ tốt hơn nhiều, nếu ngươi không chê thì xin hãy vào sảnh đàm đạo, dù ngươi có đề ra yêu cầu gì ta vẫn có thể tiếp nhận.
Bắc Quốc Tiên Cơ gật đầu nói:

- Được, ta cũng không sợ ngươi giở trò gì.
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả, cất bước đi vào đại sảnh?
Lại nói Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên , Lý Xuân Hoa ba người chạy như bay ra khỏi tòa trang viện, nhắm hướng thảo nguyên chạy thẳng một hồi. Âu Dương Hải quay đầu lại nhìn thấy không có ai truy đuổi, ngừng lại nói:
- Viên bá bá, bây giờ chúng ta phải đi đâu?
Cổ Thiên Nhân Viên ngừng lại, thở dài một tiếng, nói:
- Ta cũng không biết nàng bây giờ ở đâu.
Âu Dương Hải như nhớ ra chuyện gì, thở dài thê lương, nói:
- Viên bá bá, tiểu điệt có nhiều chuyện không được rõ muốn hỏi bá bá.
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Ngươi có chuyện gì muốn hỏi? Hỏi đi!
Âu Dương Hải nói:
- Từ khi tiểu điệt và Viên bá bá gặp mặt đến nay, tiểu điệt cảm thấy trong lòng Viên bá bá như có một chuyện ưu sầu, mà chuyện này lại có liên quan rất mật thiết đến tiểu điệt, có phải vậy không?
Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:
- Phải, đó là chuyện liên quan đến mẫu thân ngươi.
Âu Dương Hải kinh hãi kêu lên:
- Mẫu thân của tiểu điệt thật sự còn sống ở trên đời này ư?
Cổ Thiên Nhân Viên than thở:
- Mẫu thân của ngươi?ông Hậu Lâm Đại Ngọc hiện nay vẫn còn sống. Âu Dương Hải vừa nghe tin này, nhất thời muôn vàn cảm xúc dâng lên, nước mắt tuôn trào.
Lý Xuân Hoa đột nhiên hỏi:
- Viên bá bá, người mà Cô Lâu Thiên Tôn và Bắc Quốc Tiên Cơ đàm luận chắc là Lâm bá mẫu rồi. Không biết Viên bá bá trong lúc họ nói chuyện đã nghĩ ra một chuyện trọng đại gì?
Lý Xuân Hoa nói chưa hết, Cổ Thiên Nhân Viên đột nhiên tỉnh lại, mặt biến sắc nói:
- Hải nhi, ngươi mau đi gặp mẫu thân, bọn chúng hình như đã biết mẫu thân ngươi ở đâu mà còn có ý đồ tấn công mẫu thân của ngươi, ngươi đi mau.
Cổ Thiên Nhân Viên tính tình bao thái, mỗi lần ông ta gặp phải chuyện hệ trọng thì có thái độ hoang mang vội vã, bây giờ ông ta cứ kêu Âu Dương Hải đi tìm mẫu thân, mà Âu Dương Hải còn chưa biết mẫu thân của chàng là ai .
Âu Dương Hải kêu lên:
- Viên bá bá, mẫu thân của tiểu điệt là ai, bây giờ người ở đâu?
Cổ Thiên Nhân Viên ngây ra, nói:

- Ta cũng không biết bây giờ đệ muội ở đâu. Hải nhi, người trị liệu vết độc thương cho ngươi chính là mẫu thân của ngươi?ông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Âu Dương Hải kinh hãi kêu lên:

- Bà ta? di nương của ta, chính là mẫu thân yêu quí của ta! Bà ấy quả thật là?

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 21
GIẤC MỘNG NAM KHA

Trong đầu Âu Dương Hải lập tức hiện lên dung mạo hiền từ của Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, và cả những lời trò chuyện hôm trước với mình.

Âu Dương Hải a lên một tiếng, nói:

-Sao ta hồ đồ như vậy, sao ta không phát giác chuyện này! Mẫu thân ơi! Sao không nói cho con biết sự thật?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

-Mẫu thân của ngươi tạm thời không nói cho ngươi biết, đương nhiên là có dụng ý của bà ta. Nhưng bây giờ sự tình diễn biến vô cùng nguy cấp, mẫu thân của ngươi trong lúc chữa thương cho ngươi đã đem công lực bản thân truyền thụ cho ngươi...

Âu Dương Hải nói:

-Sao? Mâu thân đã truyền hết công lực cho tiểu điệt?

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

-Hiện tại, đệ muội từ một tuyệt đại cao nhân biến thành một phàm nhân, hành tung của đệ muội bị Bắc Quốc Tiên Cơ phát hiện, tính mạng cực kỳ nguy hiểm, ngươi và Lý Xuân Hoa mau đi gặp bà ấy, ta đi đến bảy ngọn tháp để triệu tập nhân thủ, chuẩn bị phản công .

Âu Dương Hải vội nói:

-Viên bá bá, tiểu điệt đi ngay, mẫu thân tiểu điệt đang ở tại phía bắc một ngọn núi, cách đây trăm dặm tại một u cốc...

Âu Dương Hải chưa nói xong đã tung mình lao đi.

Thật là một chuyện đáng buồn, đáng hận lúc này Cổ Thiên Nhân Viên lại quên nói cho Âu Dương Hải biết là mẫu thân của chàng chính là Bạch Hoàng Giáo Chủ.

Âu Dương Hải vì muốn gặp mặt mẫu thân ngay, nên thân mình hướng về hướng đông nhanh như tên bắn, Lý Xuân Hoa chạy theo sau vã cả mồ hôi.

Âu Dương Hải vừa chạy như điên, vừa suy nghĩ...

Chàng nghĩ... mẫu thân hẹn với mình một trăm ngày, lúc này xem ra có thể mẫu thân vì công lực đã hết, có thể trước trăm ngày thì vận mạng chấm dứt...

Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải nước mắt tuôn rơi, nước mắt nhỏ xuống từng giọt bị gió thổi đi rất xa.

Chạy miết hơn hai giờ, Âu dương Hải đã đến ngọn núi phía đông của Cửu

Cung Sơn.
Thình lình...
Trong khe núi tịch mịch, vang lên tiếng kêu xé tai...
Âu Dương Hải giật mình, nghĩ:
"Chẳng lẽ họ đã phái người đến chỗ mẫu thân?".
Trong lòng Âu Dương Hải rất sốt ruột quay đầu lại nói:
-Hoa tỷ tỷ, ta đi trước một bước đây.Nói xong, Âu Dương Hải tung mình như cách chim bay thẳng xuống khe núi, lòng chàng lo lắng cho an nguy của mẫu thân nên vượt cả mọi nguy hiểm mà đi.
Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải từ trên vách núi cao mấy chục trượng bay xuống nàng kinh hãi kêu lên:
-Âu Dương Hải, nguy hiểm...
Nhưng Âu Dương Hải đã bay xuống khỏi núi, lao thẳng xuống khe suối....
Từ khi tiếng kêu kia đã tắt, không còn nghe thấy một âm thanh nào nữa.
Âu Dương Hải lòng nóng như lửa đốt trong nháy mắt, chàng đã trông thấy ngôi đình viện nho nhỏ.
Gió sớm vi vu, Âu Dương Hải nghe trong gió một mùi máu tanh.
Chàng đã trong thấy trên chiếc cầu nhỏ và xung quanh đình viện, xác chết nằm la liệt rõ ràng một trận ác đấu thảm khốc vừa diễn ra.
Chàng không biết mẫu thân mình còn sống không?
Âu Dương Hải còn chưa tới đã kêu lớn:
-Mẫu thân ơi, con đã về đây...
Thanh âm bi thương, thê lương.
Hoang mang, lo lắng.
Đột nhiên Âu Dương Hải trông thấy từ cửa viện một người áo đen đi ra.
Âu Dương Hải thất thanh la lên:
-Bạch Hoàng giáo chủ ngươi là hung thần...
Đáng thương thay cho Âu Dương Hải, chàng tưởng lầm chính là người đến sát hại mẫu thân của mình, mà Bạch Hoàng Giáo Chủ xuất hiện như vậy, hiển nhiên là mẫu thân bỏ mạng dưới tay hắn
Âu Dương Hải kinh hãi phẫn nộ, thật khó nói hết bằng lời.
Chàng hét lớn như điên khùng, thân mình như mãnh hổ xuất chuồng, lao thẳng đến người áo đen vung chưởng phóng ra .
Từ trong cửa tiểu viện vụt xuất hiện một cô gái áo đỏ, cô ta xông tới trước mặt người áo đen, kêu lên:
-Âu Dương Hải, không được động thủ
Nhưng luồng kình khí phách không của Âu Dương Hải đã trúng đích rồi.
Cô gái áo đỏ vung tay phóng ra hai luồng ám kình tiềm lực...
Một tiếng nổ rung chuyển không trung ...
Cô gái áo đỏ hự lên một tiếng, cả người bị chấn động bay vào tường tiểu

viện, rồi rớt xuống đất.
Cô gái áo đỏ vùng dậy kêu lên:
Bà ấy là mẫu thân của ngươi, ngươi... ngươi...
Miệng cô gái áo đỏ phun ra một búng máu tươi, lại ngã vật xuống!
Lúc này Âu Dương Hải đang định phóng chưởng thứ hai đánh ra, nghe vậy vội vã thâu lại.
Phía sau vang lên tiếng thét của Lý Xuân Hoa:
-Âu Dương huynh, đừng động thủ.
Âu Dương Hải sửng sốt ngây ra
Hình như chàng bị một việc cực kì ghê rợn làm cho chàng sợ hãi.
Lúc này nữ nhân áo đen nằm trên mặt đất bỗng đưa tay tháo bỏ miếng lụa đen che mặt, lộ ra một mái tóc bạc, một khuôn mặt hiền từ đang mỉm cười.
Âu Dương Hải thất kinh la lên:
-Mẫu thân...
Chàng bổ tới, ôm lấy vị lão phụ nhân áo đen này.
Phụ nhân áo đen khẽ gật đầu, gượng cười nói:
-Con trai ta đã không lầm cho ta thất vọng, công lực con đã tăng nhanh như vậy. Ôi! Lục Thiên Mai là cô gái tốt con hãy mau cứu trị nó...
Lúc này Âu Dương Hải đau buồn không muốn sống nữa, kêu lên:
-Mẫu thân, mẫu thân ơi! Con...con...! Con giết thân mẫu rồi... Giọng chàng run rẩy, khổ sở, buồn thương.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ lắc đầu nói:
-Không! Con ơi, con không có sát hại mẫu thân.
Âu Dương Hải nước mắt ràn rụa, khóc lóc nói:
-Mẫu thân! Vì sao người không nói cho con biết, sao thân mẫu không sớm nói cho con biết!
Đông Hậu Lâm Ngọc, tay trái vò đầu Âu Dương Hải, khẽ nói:
-Con trai! Con đến thật đúng lúc, ôi! Nếu đúng hạn kỳ trăm ngày nữa con mới tới, ta sẽ không thể gặp mặt con lần chót ta rất vui mừng, con biết rằng bây giờ ta vui mừng biết bao nhiêu! Giọng nói của bà từng câu từng chữ đều đầy huyết lệ. Âu Dương Hải nghe mà đau khổ không muốn sống nữa, kêu lên một tiếng:
-Mẫu thân ơi! Nước mắt chàng ràn rụa, cơ hồ muốn ngất đi.
Lý Xuân Hoa nghe tiếng kêu của Âu Dương Hải, trong lòng kinh hãi vội chạy đến đưa ngón tay điểm vào yếu huyệt "Huyền cơ? của Âu Dương Hải, nàng nói:
-Bá mẫu còn nhiều lời muốn nói với huynh, huynh đừng để lỡ cơ hội này mà cuộc đời nuối tiếc.
Lý Xuân Hoa biết lúc này Lâm Đại Ngọc đang gắng chút sức tàn để cầm cự, một khi chân khí đã tuyệt thì bà sẽ tắt thở.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Đông Hậu Lâm Đại Ngọc hiện một nụ cười vui sướng, nói nhỏ:
-Xuân Hoa, ta rất vui là con cũng tới, ôi... Đứa con trai đáng thương của ta nếu có thể được một vị tài nữ như con chiếu cố thì trong tâm ta thấy an lòng.
Bà nói mấy câu này, hai mắt vô thần nhìn Lý Xuân Hoa, như muốn đợi câu trả lời của nàng. Lý Xuân Hoa đương nhiên biết tâm ý của Lâm Đại Ngọc:
-Bá mẫu! Người yên tâm con sẽ chiếu cố Âu Dương Hải. Đáng hận là điệt nữ không ngờ bá mẫu, lại là mẫu thân của Âu Dương Hải. Con thật là ngốc, nếu không thì hôm nay đâu xảy ra chuyện đáng tiếc này.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ mỉm cười, nói:
-Xuân Hoa! Ta rất vui mừng . Không biết thương thế của Thiên Mai như thế nào.
Lý Xuân Hoa nói:
-Thương thế của Lục cô nương con đã xem qua rồi, đã cho nàng uống thuốc rồi. Tuy bị thương rất nặng nhưng công lực của nàng rất thâm hậu. Con nghĩ không có gì đáng lo đến tính mạng đâu. Bây giờ nàng ta đang vận khí điều tức tĩnh dưỡng, chỉ có bá mẫu không biết chúng con phải làm thế nào để cứu đây?
Âu Dương Hải nghe nói như tỉnh cơn mơ, bây giờ chàng mới nghĩ đến tính mạng của mẫu thân nguy ngập, Âu Dương Hải vội vã bồng mẫu thân vào trong viện thất đặt lên ghế dài.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, cười nói:
-Con ơi, đừng cứu ta nữa, nếu con vọng động dùng chân khi truyền sang cho ta thì con sẽ làm ta chết mau đó.
Âu Dương Hải kinh hãi kêu lên:
-Mẫu thân! Người thật sự phải chết ư? Sau khi mẫu thân chết rồi, biết bảo con làm thế nào đây!
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ nói:
-Con, vốn ta phải chết từ lâu rồi, nhưng trời xanh còn cho ta sống để gặp mặt con, ta đã mãn nguyện rồi. Con, con người trước sau gì cũng phải chết, đời người đâu có cảnh mãi đoàn tụ mà không chia ly, không phải là ta không có lòng trách nhiệm, con đã trưởng thành đến thế này rồi, ta ra đi cũng yên lòng, ta đi tìm hồn của phụ thân con dưới âm gian.
Hai tay Âu Dương Hải ôm lấy Lâm Đại Ngọc, kêu gọi:
-Mẫu thân! Số mạng của người và phụ thân sao lại thê thảm thế này?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc chậm rãi nói:
-Con ơi, số của con mới là khổ. Ôi! Chỉ cầu mong trời xanh ban cho con hạnh phúc, sung sướng, những ngày tháng hưởng phúc yên lành, phú quí, thế thì ta có làm trâu ngựa nơi âm cảnh cũng cam nguyện.

Âu Dương Hải nghe xong ruột gan như đứt từng đoạn , thổn thức kêu lên:
-Thân mẫu! Con... con....
Trong lòng chàng bị thương cực độ, làm cho tiếng nói của chàng tắt nghẹn.
Đột nhiên Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ phát ra tiếng rên.
Trên mặt bà tái nhợt, cơ thịt trên mặt co rúm lại đau đớn.
Lý Xuân Hoa cầm tay phải bắt mạch cho Lâm Đại Ngọc, nói:
-Bá mẫu! Người có cần điệt nữ giúp không?
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc hình như cố gắng nén nhịn sự đau đớn trong người lắc đầu nói:
-Xuân Hoa bây giờ khí huyết của ta đã tận rồi, chắc chẳng còn bao lâu nữa thì ta lìa bỏ cõi trần, trong thời gian ngắn ngủi này, ta muốn nói với con một số chuyện và muốn tận mắt nhìn con và Hải nhi giao bái thiên địa
Câu nói này của bà làm cho Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa ai nấy đều kinh ngạc, họ cho rằng lúc này thần trí không tỉnh táo, nói năng lung tung, cho nên hai người không nói năng gì cả
Nhưng Đông Hậu Lâm Đai Ngọc lại nói:
-Hai người các con nhất định sẽ cảm thấy kỳ quái. Thật ra đây là môt tâm sự lớn nhất cả đời ta, ta muốn thấy con trai ta thành thân, ta chết mới nhắm mắt.
Xuân Hoa! Bây giờ ta hỏi con, có phải con và Hải nhi yêu nhau phải không?
Trong mắt Đông Hậu Lâm Đại Ngọc bắn ra tia sáng lạnh lùng, hình như ám thị một việc gì với Lý Xuân Hoa.
Còn Lý Xuân Hoa nàng không thể nào hiểu được tâm ý của Lâm Đại Ngọc.
Lúc này Lý Xuân Hoa không thẹn thùng nhi nữ nữa nàng gật đầu nói:
-Bá mẫu, phải, con...
Đông Hậu Lâm Đại Ngoc chậm rãi nói:
-Ta muốn Hải nhi và Hoa nhi lập tức kết làm phu phụ, con đồng ý không?
Lý Xuân Hoa nói:
-Bá mẫu, con không muốn lúc này, bởi vì bá mẫu...
Nàng muốn nói rằng trước lúc bá mẫu lâm tử, nếu hai người kết duyên, hợp chúc thì còn ra thể thống gì nữa.
Đột nhiên Âu Dương Hải kêu lớn:
-Mẫu thân ơi! Mẫu thân chết đi. Hải nhi không muốn sống nữa ...
Lý Xuân Hoa nghe vậy, giật mình, bỗng nghĩ ra Lâm Đại Ngọc muốn mình và Âu Dương Hải giao bái thiên địa là hàm ý gì.
Hoá ra bà biết Âu Dương Hải là một người ý chí rất kiên cường, hôm nay chàng nhất định sơ suất, gây nên kết quả là cái chết của mẫu thân, Âu Dương Hải cho rằng mình là hung thủ giết chết mẫu thân.
Lâm Đại Ngọc nhìn ra điểm này của Âu Dương Hải, cho nên bà muốn Lý

Xuân Hoa lập tức cùng chàng kết làm phu phụ, để Lý Xuân Hoa với ân tình ôn tồn nhu thuận của nàng khuyên giải ý không muốn sống của Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nghĩ đến đây, gật đầu nói:
-Bá mẫu, con... con đồng ý...
Âu Dương Hải hét lên:
-Không! Không được, con... con sát hại mẫu thân, trên đời này không thể để cho đứa con nghịch tử này sống...
Âu Dương Hải đột nhiên đưa tay phải ra sau lưng nắm lấy thanh Tứ Vi Kiếm.
Lý Xuân Hoa kêu lên:
-Âu Dương Hải, huynh không được chết...
Âu Dương Hải đã rút kiếm ra một nửa, cổ tay bị Lý Xuân Hoa nắm chặt, đôi mắt chàng nhìn mẫu thân, nước mắt tuôn trào.
Lý Xuân Hoa cũng rưng rưng nước mắt.
Cổ tay Âu Dương Hải lỏng ra, kêu lên:
-Mẫu thân! Hải nhi làm sao sống đây! Trừ phi mẫu thân có thể sống lại, con...
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đột nhiên phun ra một búng máu tươi, phát ra giọng nói cực kỳ bi thảm thê lương, ai oán:
-Hải nhi, con không thể chết, nếu con chết đi, ta và phụ thân của con dưới cửu tuyền sẽ vĩnh viễn hận đứa con bất hiếu này. Hải nhi, không phải con giết mẫu thân đâu, bởi vì trong lúc trị độc thương cho con, nhất thời không biết sự lợi hại võ công đã luyện của bản thân đã tự làm tổn thương kinh mạch, mấy ngày này có thể nói là đã đối diện với bờ vực của cái chết, hôm nay lại gặp phải cường địch vây đánh, nếu không có đồ đệ là Lục Thiên Mai gắng sức chống địch thì bản thân đã chết từ lâu rồi, một chưởng của con chỉ là đánh trúng Lục Thiên Mai mà thôi. Hải nhi nếu con biết mười tám năm trước, ta và phụ thân của con chịu sự hành hạ tàn khốc của Thiên Kiếm Đàm, thì con sẽ cương quyết sống ở trên đời này, rửa nhục phục thù cho cha mẹ Huống chi hương hỏa của nhà họ Âu Dương là phải do con tiếp tục, "bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại". Hải nhi, con hãy đáp ứng cho lời ta, con không được chết. Hãy nghe lời ta, lập tức cùng Lý Xuân Hoa giao bái thiên địa, để lòng ta thanh thản ra đi.
Âu Dương Hải sắc mặt đau khổ lặng lẽ nhìn Đông Hậu Lâm Đại Ngọc
Lúc này Lý Xuân Hoa cũng đầy vơi sầu muộn hiện lên giữa lông mày.
Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ thở dài một hơi... giọng nói rất thống khổ bi ai:
-Hải nhi ch»ng lẽ con nhẫn tâm không đáp ứng nhu cầu của mẫu thân ư?
Âu Dương Hải bật khóc kêu:
-Mẫu thân! Con đồng ý... con...

Âu Dương Hải đến gần Lý Xuân Hoa, hai người song bái thiên địa và bái mẫu thân xong, lại bái nhau một bái xong rồi đứng dậy.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc yếu ớt nói:

-Con yêu quí, ta rất vui mừng. Con ơi, chắc phụ thân của con cũng vui mừng lắm đấy.

Âu Dương Hải nghe vậy, trong lòng thêm đau khổ vạn phần.

Lý Xuân Hoa nhìn Âu Dương Hải, định nói nhưng lại thôi, khẽ thở dài ai oán thê lương...

Đông Hậu Lâm Ngọc lại nói:

-Hải nhi, hình như ta cố gắng không còn bao lâu nữa, con đừng oán trách, ta... phải rời bỏ các con rồi... Hải nhi, ta nói cho con biết, Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội chính là Bắc Quốc Tiên Cơ...

Sự bi thương, sầu thảm lúc này của Âu Dương Hải khó mà hình dung được.

Cả núi Cửu Cung Sơn bao trùm một tầng mây sầu thảm .

Rất lâu sau...

Lý Xuân Hoa đột nhiên nói:

-Âu Dương huynh, đây là sự an bài sắp xếp của trời, người chết thì không thể sống lại, chàng đừng khóc mà có hại cho thân thể...

Âu Dương Hải vẫn thổn thức nói:

-Chẳng lẽ số mạng của Âu Dương Hải lại khổ như vậy sao? Từ nhỏ phụ mẫu đã lìa xa, mất đi tình thương của mẹ, người dưỡng mẫu duy nhất nương tựa lại bị thảm sát, mà bây giờ mới biết người mẹ thân sinh mình còn sống, thì thần chết không dung tình cướp đi sinh mạng của người, sinh tử ly biệt... đây... đây chẳng lẽ chính là số mạng của Âu Dương Hải ư? Trời ơi... ông quá không công bằng ... Xuân Hoa... nàng bảo ta phải làm gì bây giờ...

Âu Dương Hải chẳng đợi nói xong đã khóc không thành tiếng

Lúc này Âu Dương Hải thực như đứt rời ruột gan từng đoạn

Lý Xuân Hoa nói:

-Âu Dương huynh, đừng khóc nữa, nên nghĩ cách báo mối huyết hải thâm cừu này mới là...

Âu Dương Hải trong lúc bi ai nghe vậy đôi mắt loé lên tia sáng kinh người đầy vẻ oán hận, tàn độc.

Chàng tự nói như nằm mơ. Phải... phải... ta phải báo thù... ta phải báo thù... ta muốn giết hết những người trong thiên hạ có thù với ta... ta phải giết sạch những kẻ giả nhân giả nghĩa... ha ha ha ha... ta tàn sát những kẻ ngăn cản ta báo thù... ha ha ha ha...

Nói xong ngẩng đầu cất một tràng cười sằng sặc...

Tiếng cười cực kỳ thê thảm, đau đớn tuyệt vọng...

Lý Xuân Hoa thấy chàng cười như điên cuồng,không khỏi kinh hãi, vội điểm vào hai huyệt đạo "Khí hải", "Thiên linh" của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hự lên một tiếng, cả thân người hôn mê ngất lịm đi.
Lý Xuân Hoa lo lắng cúi đầu nhìn chàng, chỉ thấy trên khuôn mặt anh tuấn của Âu Dương Hải cặp lông mày hơi nhíu lại, giữa ấn đường hiện lên sát khí dày đặc.
Nàng nghĩ thầm:
"E rằng từ nay về sau võ lâm phải vì chàng mà dẫn đến một cuộc tàn sát lớn. A! Mình không nghĩ cách cảm hóa chàng để cứu chàng ra khỏi cuộc chém giết này thì không được"
Âu Dương Hải đột nhiên mở mắt ra, lẳng lặng nhìn Lý Xuân Hoa đến xuất thần.
Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải bị mình điểm trúng hai nguyệt "Khí hải", "Thiên linh" mà có thể tạm thời tỉnh lại như vậy, nàng không khỏi kinh ngạc.
Lý Xuân Hoa hỏi:
-Âu Dương huynh hiện thời chàng cảm thấy thế nào?
Nguyên là Âu Dương Hải từ khi được Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đem công lực chân nguyên toàn thân truyền cho chàng từ đó thể trạng chàng lúc nào cũng đang biến hoá, công lực dần dần gia tăng, hai huyệt "Nhâm Đốc" sớm đã được đả thông, mỗi một lần chiến đấu nội lực gia tăng lên rất nhiều, khi Lý Xuân Hoa điểm trúng hai nguyệt "Khí hải", "Thiên linh" của chàng, nhất thời vì bị thương quá độ, khí quyết bị ngăn trở mà hôn mê đi, nhưng nội lực vô cùng tiềm phục ở đan điền lập tức hóa thành luồng nhiệt khí từ từ bốc lên, làm phá tan những khí huyết bế tắc, cho nên Âu Dương Hải mới trong thời gian ngắn đã lập tức tỉnh lại.
Trong sơn động phủ đầy mây sầu mù thảm, hai người đứng lặng im không nói.
Tĩnh lặng.
Tất cả đều yên lặng tĩnh mịch.
Thình lình.
Một tiếng chim đêm kêu quang quác, làm thức tỉnh con người.
Thiếu một đoạn, cần check với truyện
Lý Xuân Hồng giật mình, hét lên một tiếng, tay phải trầm xuống vỗ vào huyệt "mệnh môn" của Lục Thiên Mai.
Lục Thiên Mai kinh ngạc Lý Xuân Hồng trong khi thụ chế lại có thể phản kích nhanh, nàng lắc vai lùi lại bốn, năm thước.
Lý Xuân Hồng đánh ra liên hoàn ảnh chưởng, chưởng ảnh phiêu phiêu, trong nháy mắt đánh ra chín chưởng.
Lục Thiên Mai mấy lần bị đánh cho phải né trên né dưới, trong lòng giận dữ cao độ, mày liễu dựng ngược, nên không tránh né nữa, trầm giọng quát lên một tiếng.

Song chưởng đánh thốc ra thẳng vào ngay giữa chưởng ảnh của Lý Xuân Hồng.

Hai luồng cường kình chưởng lực tiếp chạm, không khí lay động rồi cuốn lên thành gió.

Lý Xuân Hồng té lùi năm, sáu bước mặt tái xanh. Lục Thiên Mai đứng nguyên chỗ cũ không nhúc nhích miệng phun ra một bụm máu tươi rồi ngồi bệt xuống đất.

Luận công lực mà nói thì Lý Xuân Hồng hãy
Thiếu
trị vết độc thương cho ngươi mà không tiếc rẻ truyền hết nội lực cho ngươi, vì ngươi mà bà ta đã hi sinh tính mạng quí báu, ngày hôm nay mới chết thi thể hãy còn chưa lạnh, ngươi lại còn dám ra đây... ngươi nói, ngươi nói, ngươi hãy còn là người không? Ngươi thật sự không bằng chó heo...

Những tiếng nói phía sau trở thành tiếng nghẹn ngào xúc động.

Lúc này Âu Dương Hải xấu hổ quá, chỉ mong trên mặt đất có lỗ để mà chui xuống.

Lý Xuân Hồng đã rơi rơi nước mắt thảm thiết nói:

-Âu Dương Hải, huynh có biết lúc huynh đi khỏi thì huynh đệ Thanh Đạo Minh chúng ta đã gặp những tai hoạ nào không... chết... chết, mà huynh và tỷ tỷ ta lại ở đây.

Nói đến đây, nước mắt như mưa, khóc không thành tiếng.

Lý Xuân Hồng lúc này ruột gan đau thắt, nên biết rằng nàng đối với Âu Dương Hải kính mộ sâu sắc đến cỡ nào, mà bây giờ giấc mộng đẹp của nàng đã như khói mây tiêu tan mất hết...

Âu Dương Hải nói:

-Ta... ta... nàng nghe ta...

Lý Xuân Hồng lạnh lùng nói:

-Hừ! Có chuyện gì đáng nói nữa...

Lục Thiên Mai nói:

-Chẳng lẽ chuyện này còn cho ngươi biện giải hay sao? Hừ, may mà ngươi hãy còn tự xưng là người hiệp nghĩa!

Âu Dương Hải lúc này như có hàng vạn mũi kim đâm vào lòng, mặt trở nên tái nhợt, không dám nói tiếng nào, chỉ hận không độn thổ quách cho rồi.

Toàn thân Âu Dương Hải run rẩy, cúi đầu xuống hai mắt tuôn trào hai hàng lệ.

Lý Xuân Hồng thấy vẻ đau buồn của chàng, vô cùng đáng thương, trong lòng cảm thấy bất nhẫn, miệng lạnh lùng nói:

-Khóc! Hừ, nam tử khóc có thể giải quyết được sự việc không?

Không biết Lý Xuân Hoa đã tỉnh dậy từ lúc nào, nàng vụt xuất hiện, quì gối xuống đất, vừa khóc vừa nói:

-Lục cô nương, Hồng muội, tất cả do ta không tốt, xin mọi người đừng trách móc chàng nữa... Chàng không có tội gì... do ta đã hại chàng... do ta không tốt... các ngươi giết ta đi... các ngươi giết ta đi...

Âu Dương Hải nghẹn ngào nói:

-Xuân Hoa... nàng không có lỗi... nàng không có lỗi... tất cả là do ta. Lý Xuân Hồng và Lục Thiên Mai thấy tình cảnh như vậy, dù là lòng dạ sắt đá, cũng nguôi đi một nửa, ai nấy đều cất tiếng thở dài buồn bã.

Đột nhiên Âu Dương Hải đẩy Lý Xuân Hoa ra đưa tay lau vết máu trên khoé miệng, cắm đầu chạy về phía đông.

Lý Xuân Hoa kêu lớn một tiếng, cũng vội vã đuổi theo.

Trong nháy mắt, bóng hai người đã biến mất trong màn đêm.

Lý Xuân Hồng và Lục Thiên Mai đưa mắt nhìn theo bóng hai người biến mất dần nơi góc núi, rồi lại nhìn nhau, ai nấy đều thở dài một tiếng rồi mỗi người đi mỗt ngả.

Một lát sau Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa quay trở lại thần thái thẫn thờ. Gió lạnh sao tàn. Lúc này trên đỉnh Cửu Cung Sơn lại trở về sự im lặng tĩnh mịch vốn có...

Trái đất trở nên hoang vu lạnh lẽo ...

* * *

Qua một ngày, ánh tàn dương phủ chiếu khắp mặt đất, ánh xạ lên một thế giới hoàng kim.

Tại Cửu Cung Sơn bên bờ Thiên Kiếm Đàm. Trời không chút gió, trăm hoa nở im lìm, một không gian lặng lẽ.

Mặt đầm Thiên Kiếm Đàm mấy mươi dặm, nước xanh ngắt phẳng lẳng, thuỷ quang trong vắt, phản chiếu ánh tà dương như trăm ngàn dải lụa vàng, xa xa nơi chân trời những cánh chim tung cánh bay lượn.

Yên tĩnh.

Tất cả đều im lìm, tĩnh lặng.

Bên bờ đầm lạnh lẽo, có một nam và nữ đang đứng, sau lưng hai người, trên mặt đất là một cỗ quan tài sơn màu đỏ sậm, phía trước linh tiền có bày một ít đồ cúng, lư hương đồng có cắm một nén nhang.

Hương khói thoang thoảng bốc lên không.

Họ chính là Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, lúc này ruột gan rối bời vì vừa mới mất mẹ, trong quan tài chính là vị hào hùng võ lâm giang hồ Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Lúc này họ đứng trầm tư nhớ lại chuyện cũ.

Đột nhiên, trong rừng hoa mai có một bóng đen bay ra, bắn vút tới trước linh cửu Lâm Đại Ngọc, đầu tiên là sửng sốt, sau đó là toàn thân run lẩy bẩy, trong hai khoé mắt tuôn rơi những giọt lệ to bằng hạt đậu, khoé miệng khẽ giật giật, hiển nhiên nội tâm cực kỳ xúc động.

Âu Dương Hải vụt ngẩng đầu lên chàng nhoáng trông thấy người vừa đến. Trong lòng kinh hãi vô cùng. Với khinh công vừa đến ngay sau lưng mình, mà mình không hề phát giác ra này.Võ lâm khó tìm người thứ hai.

Khi chàng thấy rõ người này, lòng càng thêm kinh hãi, liên tưởng đến, mối huyết hải thâm thù, huyết mạch như muốn đứt tung, chàng quát lớn:

-Cô Lâu Thiên Tôn đừng có giả bộ từ bi nữa.Âu Dương Hải đợi ngươi đã lâu, hãy còn không mau nộp mạng ra đây...

Song chưởng vung lên hai luồng chỉ phong mạnh mẽ tuyệt luân, chưởng kình rít gió như sấm rền, đánh thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn không dám xem thường Âu Dương Hải, hai tay áo phất ra một luồng chưởng lực bảo vệ thân mình, né vội sang bên tay tránh khỏi một đòn đánh trực diện.

Chưởng lực của họ vừa tiếp chạm, chỉ nghe bùng một tiếng, chu vi khoảnh ba trượng xung quanh cát sỏi bay tứ tung.

Âu Dương Hải gầm lên một tiếng song chưởng biến hóa thành chưởng ảnh đầy trời nhắm Cô Lâu Thiên Tôn liên tiếp đánh ra tám chưởng, điểm ra ba chỉ phóng một đá, chiêu nào chiêu nấy nhằm nơi hiểm yếu mà đánh.

Chân chưa chạm đất mà Tử Vi Kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Một chiêu "Phân Quang Tróc Ảnh", kiếm quang đầy trời, bóng kiếm loang loáng như điện, đâm thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn bị Âu Dương Hải đánh một trận ào ạt, làm hắn nổi xung lên, hú lên một tiếng, ngón vô danh tay tả xỉa vào Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hoa đứng bên ngoài hô lên:

-Cẩn thận "Băng Tâm Chỉ"...

Âu Dương Hải biết "Băng Tâm Chỉ" của hắn vô cùng lợi hại, chàng lách người né thế đánh, Tử Vi Kiếm sử dụng một chiêu "Lãng Dũng Thiên Lý" kiếm quang như sóng lớn vỗ bờ chém tới cổ tay địch thủ

Một chiêu kiếm này cũng là chiêu từ trong Độc Kiếm Ma võ công bí kíp lãnh ngộ ra, chính trong lúc xuất kiếm, ngay cả chàng cũng không biết có bao nhiêu uy lực trong đó.

Kiếm khí như cầu vòng bắn vọt đi, một bức màn kiếm vây kín thân mình của Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn vô cùng kinh hãi, hắn không ngờ chỉ sau một ngày mà võ công của Âu Dương Hải tăng tiến rất nhiều, có thể xuất ra chiêu kiếm kỳ dị này.

Thân mình Cô Lâu Thiên Tôn thoăn thoắt ẩn hiện liên tục, chỉ nghe "soạt" một tiếng thân mình hắn tuy đã đã xuyên qua kiếm ảnh đầy trời, nhưng bộ áo khinh trang đã bị Tử Vi Kiếm vạch một lổ rách dài.

Đột nhiên Cô Lâu Thiên Tôn ngẩng đầu cười sằng sặc.

Tiếng cười oang oang điếc tai, hiển nhiên là do trong lúc giận dữ cực điểm

mà phát ra.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa thấy vậy mặt biến sắc, họ ngầm hiểu Cô Lâu Thiên Tôn sau tràng cười này sẽ có cái gì nữa đây.
Tiếng cười đột nhiên ngưng lại...
Hai con mắt của Cô Lâu Thiên Tôn bắn ra tia hung quang tàn khốc, cay độc, gian hiểm, chăm chú nhìn thẳng vào Âu Dương Hải
Âu Dương Hải hai mắt nhìn mũi kiếm, sử dụng thế "Vạn Lưu Qui Tông" kiếm thức, tay bắt kiếm quyết, thân và kiếm hợp nhất đối diện thẳng với Cô Lâu Thiên Tôn.
Trong chớp mắt, kiếm khí bắn vụt ra năm thước, kiếm quang toả sáng khắp xung quanh.
Lý Xuân Hoa cũng lẹ làng rút trường kiếm.
Chỉ chốc lát, bên bờ Thiên Kiếm Đàm này vốn bình thường yên tĩnh, bỗng chốc phủ lên một bầu không khí khẩn trương, ghê rợn...
Cô Lâu Thiên Tôn nhìn Âu Dương Hài thủ thế, trong mắt ánh lên tia sáng kỳ dị, lùi lại một bước, rồi bước sang bên hữu hai bước. Hắn nhìn Âu Dương Hải chăm chú một hồi, lại di chuyển thân mình.
Cô Lâu Thiên Tôn trù trừ mà vẫn chưa phát động thế công như vậy hiển nhiên là hắn bị một chiêu thức một vị của Âu Dương Hải làm cho hắn bị e dè.
Âu Dương Hải cũng thấy hắn liên tiếp di động vị trí, nhưng mỗi bước chân đều hàm ẩn huyền cơ vô cùng, đó là hắn chọn vị trí có lợi nhất.
Âu Dương Hài kinh thầm, bước chân cũng từ từ di động phía sau, sau cùng đứng xéo trước mặt Cô Lâu Thiên Tôn.
Cô Lâu Thiên Tôn đứng nguyên chỗ cũ, không nhúc nhích, hai mắt bất động nhìn chàng chăm chú.
Lý Xuân Hoa ngừng thở, im lặng quan sát cuộc đấu sinh tử lập tức sẽ xảy ra!
Tim nàng đập thình thịch.
Hồi lâu...
Qua thời gian uống cạn một ấm trà, hai người vẫn giữ nguyên vị trí, không có một động tác nào.
Một hồi lâu nữa...
Cô Lâu Thiên Tôn phát ra tràng cười sằng sặc.
Nhưng lòng Âu Dương Hải vẫn lặng như nước, không hề chớp mắt lần nào, không hề có một cử động.
Cô Lâu Thiên Tôn cười và nói:
-Âu Dương Hải lúc này ngươi đã trúng "Huyền Âm Độc Khí" của lão phu rồi... Không đến ba khắc nữa thì huyết mạch toàn thân của ngươi sẽ đông lại hết, thân thể bị lạnh mà chết... ha ha ha...

Thanh âm chứa dứt...

Âu Dương Hải nghe nói thoáng kinh ngạc chợt cảm thấy một luồng gió lạnh cực kỳ âm hàn ập đến...

Âu Dương Hải trợn mắt, gầm lên một tiếng Tử Vi Kiếm trong tay hoá thành ngàn lưỡi kiếm, kiếm khí như sóng vỗ bờ, thế mạnh bất khả đương, cuộn thẳng đến Cô Lâu Thiên Tôn.

Lý Xuân Hoa đồng thời hét một tiếng, đâm ra một kiếm như chớp giật...

Nhất thời tại đương trường kiếm khí bắn vọt ra như cầu vồng, đan xéo nhau như những tia lửa điện trong không trung loang loáng chói mắt, uy trấn sơn hà.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt, song chưởng hoá thành chưởng ảnh đầy trời, một chưởng lực mạnh mẽ kèm theo luồng kình đạo âm nhu, đón kiếm quang lao thẳng tới,

Trong nháy mắt ba người trên đương trường đã đấu sáu mươi mấy chiêu, Cô Lâu Thiên Tôn không muốn kéo dài cuộc chiến nên mỗi lúc một cay độc hiểm ác hơn.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa hai người kiệt lực ứng phó, dần dần trở thành thế bằng nhau.

Lúc này ngoài rừng mai đột nhiên vang lên một tiếng hú dài dằng dặc, nội khí cực kỳ sung mãn. Cô Lâu Thiên Tôn cười hà hà nói:

-Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, hôm nay các ngươi đừng hòng thoát khỏi đây một bước... ha ha...

Lý Xuân Hoa vừa nghe tiếng hú, thầm ngạc nhiên, nghe Cô Lâu Thiên Tôn nói như vậy, trong bụng rất lo lắng, điều này làm cho tâm khí phù động, bộ pháp đã hơi loạn.

Nên biết rằng Cô Lâu Thiên Tôn rất xảo quyệt, vừa nghe tiếng hú, không biết là bạn hay là thù, nhưng tóm lại là một cao thủ tuyệt đỉnh, do đánh lâu mà vẫn không hạ được địch nhân nên lập tức sinh kế độc, thầm biết rằng hạ một trong hai người không phải chuyện dễ nên dùng kế khích tướng. Lý Xuân Hoa nào có biết, trong lòng đã lo, kiếm pháp hơi loạn.

Cô Lâu Thiên Tôn đâu chịu bỏ qua cơ hội tốt, mỉm cười nham hiểm song chưởng khẽ giương lên, từ trên không phất xuống một cái.

Chỉ nghe tiếng hự, thân mình lắc lư một chập, lùi lại ba bước.

Cánh tay phải của Lý Xuân Hoa xụi xuống trường kiếm rớt xuống đất, mặt trắng bệt như giấy, không một chút huyết sắc nào.

Âu Dương Hải thấy Lý Xuân Hoa bị trọng thương vừa lo lắng vừa giận dữ lẫn lộn, gầm lên một tiếng dốc hết sức lực toàn thân lao vào tấn công Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn độc chưởng phóng ra, kình phong như sóng dữ trào bờ, lực đạo lớn mạnh tuyệt luân nghinh đón kiếm khí đầy trời.

Một chưởng được tung ra, một chưởng khác tiếp tục phóng ra mấy luồng kình khí, giống như dòng suối, hình thành dòng khí lưu cực lớn.
Âu Dương Hải hừ lên một tiếng, tay tả một chiêu "Hải Để Trầm Lôi" phóng ra, hữu kiếm chấn xuất cả ngàn đợt kiếm khí, kiếm quang lưu động loang loáng.
Tiếng "Chát", "Chát" vang lên như tiếng pháo nổ liên châu.
Âu Dương Hải hự một tiếng...
Thân hình của chàng bay về phía sau, té lăn ra ngoài hai trượng, trường kiếm rơi xuống đất, mặt tái xanh, trên đầu vã mồ hôi. Nguyên là chàng dốc toàn bộ lực tấn công lần này hình như bị phản chấn trở lại, kình đạo cú đánh của chàng nặng đến mấy ngàn cân, sức phản chấn còn hơn cả ngàn cân, Âu Dương Hải bị chấn động đến nỗi khí huyết nhộn nhạo khớp xương cổ tay đau như muốn gãy.
Cô Lâu Thiên Tôn cũng té lùi năm sáu bước hình như đã bị nội thương không phải là nhẹ, toàn thân khẽ run lên.
Đột nhiên một tiếng hú vang tới, chỗ tiếng hú cất lên còn ở ngoài nửa dặm và truyền tới thẳng một mạch.
Cô Lâu Thiên Tôn tung mình tới, cười lạnh lùng nói:
-Âu Dương Hải lần này ngươi chết chắc rồi! Hê hê...
Âu Dương Hải lượm Tử Vi Kiếm lên quát lớn:
-Lão thất phu xem thử ngươi có bao nhiêu vây đảng, hôm nay ta phải lấy mạng ngươi trong Thiên Kiếm Đàm này.
Tử Vi Kiếm tay phải phát ra luồng kiếm khí tím ngát...
Cô Lâu Thiên Tôn cười nhẹ, song chưởng múa lên nửa vòng,từ từ đẩy ra tựa hồ như không có một âm thanh nào phát ra.
"¨m" một tiếng cực lớn thân mình Cô Lâu Thiên Tôn lắc lư. Âu Dương Hải loạng choạng lùi lại ba bước.
Cánh tay cầm kiếm thùng xuống khoé miệng rỉ máu tươi.
Đột nhiên trên không trung vang lên tiếng cười khanh khách như chuông kêu lanh lanh.
Bóng đỏ vụt chớp... trên đương trường xuất hiện thêm một nữ nhân áo đỏ.
Cô Lâu Thiên Tôn thấy người này thất kinh lùi lại một bước.
Người này chính là Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng, cười khanh khách nói:
-Một chiêu "Lưỡng Cực Huyền Nghi" giỏi thật. Xem ra so với mười tám năm trước còn tinh tiến hơn nhiều, không ngờ mười tám năm sau ngươi lại cố ý dùng để đánh một thiếu niên hậu bối! Ha Ha Ha...
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
-Đâu dám! Đâu dám! Chắc Dao Trì nữ hiệp cũng nên thử một chút xem sao...

Trong lúc nói hai mắt bắn ra một đạo hung quang, song chưởng không ngừng xoay chuyển vũ động, hai đạo vô hình chưởng kình phóng ra như điện.

Thân hình Dao Trì Nữ như bóng ma, không thấy bất cứ sự ra thế cử bộ nào, mà đã chuyển đến bên người Cô Lâu Thiên Tôn, thủ chỉ xoay chuyển từ một góc độ cực kỳ ảo diệu đã bấu trúng cổ tay của Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn hơi bất thần, hắn cảm thấy uyển mạch có vẻ tê dại, huyện môn đã bị Dao Trì bấu trúng rồi.

Cô Lâu Thiên Tôn hừ lên một tiếng năm ngón tay lật lại, cũng chụp được uyển mạch môn, tay hữu của Dao Trì Ma Nữ.

Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng cười khanh khách nói:

-Cô Lâu Thiên Tôn Ta chỉ cần vận dụng nội công là có thể bứt đứt tâm mạch của ngươi!

Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng cười nói:

-Ngươi khoan hãy vội đắc ý, chắc ngươi cũng biết uy lực của chất độc "Địa Âm Huyền Quán Quân" rồi chứ! Chỉ cần ta khẽ búng ngón tay một cái thi ngươi đừng có mong sống sót!

Âu Dương Hải đứng một bên thấy vậy cũng run người, thầm nghĩ, võ lâm ngày nay ai cũng xảo huyệt gian trá, võ công càng cao thì người đó càng hung hãn tàn độc.

Dao Trì Ma Nữ phát ra giọng nói lạnh lẽo:

-Cô Lâu Thiên Tôn giả sử ta muốn lấy cái mạng già của ngươi, trừ một mối hoạ lớn cho thiên hạ thì sao?

Cô Lâu Thiên Tôn cười hề hề nói:

-Hôm nay Cô Lâu Thiên Tôn này có thể đường đường đổi một mạng với Dao Trì nữ hiệp cũng đáng... Chỉ sợ ngươi không dám.

Dao Trì Ma Nữ hừ một tiếng, nói:

-Ngươi dám khẳng định ta không dám ư?

Nói xong liền vận kình lực bấu chặt

Cô Lâu Thiên Tôn đâu chịu để mất tiên cơ, cũng lập túc phát xuất nội kình.

Hai người không hẹn mà nội lực đồng thời xuất thủ, đôi bên đều cảm thấy mệnh môn bị siết chặt như bị kẹp bằng kìm sắt, cả hai đều cố gắng không cho đối phương nắm chặt mệnh môn.

Dao Trì Ma Nữ hừ một tiếng, một ngón tay mang theo kình phong điểm nhanh vào huyệt "Khí hải", "Huyền cơ" của Cô Lâu Thiên Tôn.

Năm ngón tay của Cô Lâu Thiên Tôn như móc câu lật lại ngăn thế phản công, năm ngón tay đánh nhanh liên hoàn đánh ra chín chiêu...

Trong chốc lát hai người đã triển khai trận quyết đấu sinh tử...

Hai người càng đánh càng mau, họ vội vã cướp lấy tiên cơ.

Chỉ thấy chưởng ảnh phiêu phiêu, chỉ phong rít gió.

Chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào yếu huyệt của đối phương.
Nên biết rằng đánh xáp la cà ở vị trí gần thì nguy hiểm tăng lên rất nhiều, chỉ trong khoảng cách một ly thôi cũng có thể chết như chơi, Âu Dương Hải đứng xem cũng thấy kinh hãi vạn phần.
Bỗng nghe "Bốp" một tiếng chưởng ảnh thâu lại.
Dao Trì Ma Nữ và Cô Lâu Thiên Tôn vẫn bấu chặt mạch môn của đối phương, và còn một tay thì dán chặt, không một cử động nào. Từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy họ cùng nhau giao thủ mà thần thái rất ung dung, thực ra lúc này họ dùng nội lực thiệt cao để phân thắng bại, sinh tử tồn vong, tất cả chỉ trong nháy mắt.
Dao Trì Ma Nữ cười nói:
-Cô Lâu Thiên Tôn nếu lúc này có một người khác tới cho ngươi một kiếm thì sao? Ngươi nghĩ thế nào?
Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt nói:
-Ta chỉ có một câu... hà hà... hà hà, ngươi có chắc là ngươi sống nổi không? Hà hà... Dao Trì Ma Nữ nghe ngạc nhiên, vốn bà ta nói câu đó vốn nhắc Âu Dương Hải hoặc Lý Xuân Hoa ở bên cạnh không nên bỏ qua cơ hội này, chỉ cần một nhát kiếm là Cô Lâu Thiên Tôn bỏ mạng, ai ngờ hắn hỏi lại câu này có dụng ý gì.
Dao Trì Ma Nữ hỏi:
-Chẳng lẽ ngươi hãy còn có trợ thủ?
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:
-Tuy ta không có trợ thủ nhưng Âu Dương Hải sau khi giết ta rồi hắn lại thả nguyên hung Dao Trì Ma Nữ giết hại phụ thân hắn là Âu Dương Kiệt hay sao?
Dao Trì Ma Nữ mắng thầm:
" Đúng là thủ đoạn đê tiện! "
Đoạn quát lớn:
-Cô Lâu Thiên Tôn ngươi đừng mong gắp than bỏ lửa tay người, nợ máu mười tám năm trước tự nhiên sẽ có người thanh toán với ngươi.
Tự nhiên đôi mắt Cô Lâu Thiên Tôn loé lên tia oán độc nói:
-Dao Trì Ma Nữ những việc ngươi làm thì tự ngươi biết lấy, hà tất phải nói nhiều với ta làm gì?
Dao Trì Ma Nữ cười nhạt nói:
-Chắc ngươi cũng không dám nhận cái nhục đó.
Âu Dương Hải nhìn hai người, nói:
-Cô Lâu Thiên Tôn nghe đây, cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ giết chết ngươi.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
-Hay lắm! Âu Dương Hải, ta và Dao Trì Ma Nữ đang đợi ngươi đấy. Âu

Dương Hải thầm nghĩ:
"Thật là xảo quyệt, hắn lại còn lôi cả Dao Trì Ma Nữ vào nữa".
Chàng lạnh lùng nói:
-Cô Lâu Thiên Tôn ta chỉ nói với ngươi.
Bỗng nghe giọng nói của Dao Trì Ma Nữ:
-Cô Lâu Thiên Tôn, có nghe không, người ta chỉ nói với ngươi đó.
Cô Lâu Thiên Tôn nói:
-Được! Được! Được, Cô Lâu Thiên Tôn này ngày khác sẽ nhất định phục bồi.
Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:
-Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng bà khoan vội đắc ý, sẽ có lúc ta tính sổ với bà.
Bỗng nhiên lúc đó một tiếng hú vang lên.
Tiếp đó, một tràng cười khanh khách và một giọng nói:
-Cô Lâu Thiên Tôn, tưởng đi đâu, hoá ra lại ở đây.
Tiếng xuất người hiện, một bóng áo trắng lướt tới như sao sa.
Lý Xuân Hoa kinh hãi kêu lên:
-Bắc Quốc Tiên Cơ.
Bắc Quốc Tiên Cơ đảo mắt nhìn mọi người một vòng cười nói:
-Ái chà! Sao các ngươi thân mật thế này!
Bỗng nghe tiếng quát lại:
-Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội, nộp mạng ra đây...
Kiếm khí trên không trung xé gió bổ xuống đầu.
Âu Dương Hải cả người và kiếm lao nhanh đến.
Bắc Quốc Thiên Cơ thấy Âu Dương Hải không dám khinh địch, tay áo phất lên hai luồng kình lực bay thẳng đến Âu Dương Hải. Trong làn kiếm quang, Âu Dương Hải từ không trung bay lên bảy thước tránh khỏi chưởng kình đánh tới, kiếm hoá thành muôn ngàn chấm sao đổ xuống.
Mọi người trên đương trường đều kêu lên tuyệt diệu.
Bắc Quốc Thiên Cơ thất kinh, vội đảo người sang một bên để tránh né.
Âu Dương Hải hú một tiếng, chân không chạm đất thân mình đã phóng mình tới sát Tiên Cơ.
Bắc Quốc Tiên Cơ kinh hãi vô cùng không ngờ Âu Dương Hải nhanh lẹ đến vậy.
Lúc đó kiếm khí từ bốn thước đã phóng tới.
Bắc Quốc Tiên Cơ không thể tránh né, vận tập công lực toàn phần, song chưởng vung lên, hai cuồng đạo kình phong cực kỳ mãnh liệt hướng thẳng tới kiếm khí.
"Chát chát chát" liên tiếp vang như tiếng pháo nổ.
Bắc Quốc Tiên Cơ hự một tiếng, thân mình lắc lư lùi lại năm sáu bước,

trước ngực phun máu đỏ, hổ khẩu hai bàn tay toạc ra mặt trắng bệt như giấy.

Thân hình của Âu Dương Hải cũng lảo đảo lùi lại ba bước rồi phun ra một bụm máu tươi, ngồi bệt xuống đất.

Lý Xuân Hoa kinh ngạc lao đến dìu Âu Dương Hải và, nói:

-Âu Dương Hải... huynh sao vậy?

Âu Dương Hải dựa vào người Lý Xuân Hoa, khẽ lau vết máu trên khoé miệng, và nói:

-Xuân Hoa, đừng lo...

Miệng tuy nói đừng lo, nhưng lại phun ra thêm một bụm máu tươi nữa.

Bỗng nghe Âu Dương Hải hét lên một tiếng,nói:

-Diêu Huân Muội... chạy đi đâu! Để cái mạng lại đây...

Thân mình Âu Dương Hải lao như mũi tên bắn...

Hóa ra Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội trong lúc Lý Xuân Hoa khẽ nói, khẽ lắc vai, tung người đi ra ngoài mười mấy trượng thật nhanh. Âu Dương Hải tung mình nhảy lên không người và kiếm hợp nhất, chỉ thấy kiếm quang lưu động, Tử Vi Kiếm phát ra tia sáng chói lạ như con linh xà quẫy lộn quấn lấy các yếu huyệt trên người Hồng Yến Tử.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội cảm thấy một luồng hàn khí đang áp đến, vô cùng kinh hãi thân mình nhảy ngoài ba trượng.

Đôi mắt HồngYến Tử loé lên tia hung quang tàn khốc, giận dữ nói:

-Âu Dương Hải ngươi bức ngươi như vậy chẳng lẻ Hồng Yến Tử này lại sợ người hay sao? Bổn Tiên Cơ hôm nay phải phân thây ngươi làm muôn mãnh mới hả dạ.

Âu Dương Hải quát lớn:

-Hôm nay ta không giết được ngươi bên bờ Thiên Đàm Kiếm này thì ta không phải họ Âu Dương.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đột nhiên ngẩng đầu phát ra tiếng cười quái dị...

Cùng lúc đó bà ta lao đến bên người Âu Dương Hải mười ngón tay như mười luồng chỉ phong mau lẹ tuyệt luân bay vụt tới, trông như thiên la địa võng, phân kích yếu huyệt toàn thân của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải liền tung ra chiêu "Phản Phác Qui Chân" trong "Hải lưu Chân Kinh" tả chưởng múa lên một đạo kình khí dày đặc, Tử Vi Kiếm thượng thừa của Độc Kiếm Ma, trường kiếm hoá thành bốn năm lưỡi kiếm nhất tề đâm vào chỉ kình phóng tới.

Lập tức mười luồng chỉ của Diêu Huân Muội bắn ra đều tan biến.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đánh không trúng, lắc vai một cái, tung mình lao lao tới như hình với bóng, một trận cuồng phong từ song chưởng phóng ra, đánh vào Âu Dương Hải.

Bắc Quốc Tiên Cơ dốc sức toàn thân tấn công vào kình lực rít gió như sấm nổ, mạnh như núi băng tan vỡ, như nước sông phá bờ đê. Uy lực đến nỗi đủ làm phong vân biến sắc.

Âu Dương Hải hơi biến sắc quát lớn một tiếng Tử Vi Kiếm quay tít trên không trung, kiếm ảnh quét xuống như mưa rào, uy chấn sơn hà. Thế như lấp sông lấp biển, huy kiếm tựa như cầu vồng, kiếm phong như điện chớp, một mặt yểm trợ thân mình, một mặt khéo léo chui lách vào giữa chưởng phong.

Trong chớp mắt, chưởng phong của Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội phát ra hình như bị chìm ngợp vào luồng kình khí liên miên, biến mất không còn tung tích gì, thật là ảo diệu vô cùng.

Âu Dương Hải không đợi đối phương biến thế, Tử Vi Kiếm cuốn thành một luồng sấm, đâm thẳng đến.

Cao thủ giao đấu chỉ trong cái giơ tay nhấc nhân cũng đều ngấp nghé bờ vực cái chết.

Nhát kiếm này xuất ra cực kỳ nhanh, kỳ dị, biến hoá, cay độc vô cùng.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đâu dám đương, chân trái khẽ huơ một vòng, cả thân hình khéo léo dạt đi sáu thước.

Âu Dương Hải cướp được tiên cơ, lạnh lùng quát một tiếng, một chiêu "Câu Mạng Nhiếp Hồn" cả người và kiếm thành một đạo cầu vồng bay lên không trung rồi bắn tới.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đã thất thế một lần, liền biết rằng lợi hại, đầu hơi nghiêng, tả chưởng đánh thốc ra, hữu chưởng vung lên, hai luồng kình phong rít gió, như sấm chớp cuộn đến, thân mình mượn thế bay ra ngoài một trượng.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội và Âu Dương Hải thật là một cặp kình địch, mỗi người đều hò hét vang lừng, đồng thời tung mình tiến lên, tuyệt chiêu hiểm ác được tung ra liên miên.

Chỉ đâm, chưởng phóng, cước đá, kiếm chém!

Thân hình hai ngươi phiêu động, kỳ chiêu như cuồng phong mưa bão tấn công ào ạt.

Hai ngươi đều là cao thủ hạng nhất đương thời một người đã học nửa bộ "Hải Lưu Chân Kinh", một người đã học kiếm pháp vô địch của Độc Ma Kiếm, mỗi người có một sở trường sở đoản riêng, thật là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài.

Công lực của họ hơn kém nhau chẳng bao nhiêu, trận đấu toàn lực này, có thể nói là trận thảm đấu kinh tâm động phách, nhất thời khó phân kẻ thắng người bại.

Âu Dương Hải từ khi biết Bắc Quốc Tiên Cơ chính là Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội, lại nghe Công Tôn Lạp nói Hồng Yến Tử là đầu mối tai hại dẫn

đến các phái mười tám năm trước vây đánh vợ chồng Âu Dương Kiệt, chàng thề báo mối huyết thù, hôm nay gặp được kẻ thù nào có dễ bỏ qua, kiếm thuật đánh ra nhằm đưa Diêu Huân Muội vào chỗ chết.

Về mặt công lực, Âu Dương Hải tuy gặp kỳ duyên, tập được tuyệt kỷ kiếm thuật, nhưng bất quá trongthời gian ngắn ngủi, đương nhiên những tuyệt học cực kỳ thâm bát thì không thể ứng dụng thuần thục khéo léo được, mà đối thủ lại là người vang danh võ lâm từ mấy mươi năm trước, danh liệt vào một trong võ lâm ngũ kỳ, cho nên tuy Âu Dương Hải có binh khí tuyệt thế là Tử Vi Kiếm tương trợ, nhưng trong lúc nhất thời chỉ có thể đấu ngang ngửa.

Nhưng Âu Dương Hải càng đấu càng hăng, đột nhiên chàng phát ra tiếng hú dài chói tai, chấn động tầng mây.

Tử Vi Kiếm trong tay phóng ra hai đạo kiếm khí, rít lên tiếng lạ chói tai bay thẳng đến Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.

Thế kiếm nhanh cực kỳ, thật là thiên cổ hiếm thấy.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội kinh hãi, không ngờ thế kiếm của Âu Dương Hải lại đột ngột bất ngờ bắn tới như vậy, song chưởng bà ta cùng vung lên, ngưng vận công lực toàn thân liên tục phất ra sáu luồng kinh khí.

Môt loạt tiếng "Chát! Chát! Chát" vang lên.

Hai luồng kình khí của Âu Dương Hải bị chưởng kình thâm hậu của Hồng Yến Tử Diêu HHuân Muội đánh lùi.

Một tiếng hú làm chấn động lòng người... Tử Vi Kiếm trong tay Âu Dương Hải lại hoa lên trùng trùng điệp điệp, như nước sông trút xuống, liên miên không dứt.

Trong kiếm ảnh mênh mang, Tử Vi Kiếm bắn ra sáu luồng khí sắc bén khôn tả, mang theo hơi gió lạnh buốt tới xương.

Khắp quanh người Âu Dương Hải được vây bọc kiếm quang loang loáng, hàn quang nhấp nháy như tia lửa điện, từ bốn phía bắn tới, kỳ ảo khó lường tất cả đều nhắm vào thân người Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội biết rõ chiêu này lợi hại, song chưởng phóng ra liên hồi, cuộn lực thành từng đợt sóng ào ạt như biển, thân người bay vụt lên, cười nhạt một tiếng đã chuyển người ra phía sau.

Âu Dương Hải cười nhẹ thân mình phi lên không lộn ba vòng trong không trung, kiếm quang lóe sáng, kiếm như con thần long từ trên không lao bổ xuống.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội không biết chiêu đó phía sau ngầm chứa chiêu sát thủ, hú lên một tiếng đánh ra một đạo kình phong, mang theo luồng khí lưu mãnh liệt xông thẳng lên luồng kiếm khí trên không trung.

Đột nhiên, kình khí như sóng lớn bài không đã tiếp xúc với kiếm khí.

Một loạt tiếng nổ như sấm sét.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội cảm thấy trong tim đau nhói lên, miệng phun ra một bụm máu tươi, thớ thịt trên mặt bà ta co rúm lại, trong mắt bắn ra tia oán độc ghê người.

Tiếp đó là tiếng rên, thân mình treo trên không của Âu Dương Hải đột nhiên rớt xuống đất, thân người lảo đảo loạng choạng lùi lại bảy tám thước, sắc mặt tái nhợt lại càng tái nhợt thêm.

Lý Xuân Hoa thấy vậy hét lên một tiếng tay phải cầm trường kiếm biến thành kiếm khí đâm thốc vào Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội trong lòng rất kinh hãi, lúc này cảm thấy châu thân đau đớn vô cùng, sức lực không theo ý muốn mình nữa, thở dài một tiếng, hai mắt nhắm nghiền, bó tay chịu chết.

Trong chớp nhoáng ngàn cân treo sợ tóc đột nhiên một tiếng hú dài cùng với một bóng người từ trên không cao mười mấy trượng của đỉnh núi Cửu Cung Sơn bay xuống đương trường nhanh như tên bắn, trong tay hình như cầm một vật màu đỏ đánh thẳng vào kiếm khí, kình lực nặng ngàn cân, làm Lý Xuân Hoa phải bật lùi mấy thước. Tiếp theo một tiếng cười quái gỡ như ma khóc sói tru vang lên...

Trên đỉnh núi lao xuống năm bóng người mau như điện chớp.

Trong nháy mắt năm người đã lướt đến nhanh vô cùng.

Hai bóng người đi đầu phi đến trước, một là Tàn Kim Chưởng, một là Cổ Mộ Qui Lân, có điều họ không có che mặt nạ đầu lâu mà thôi.

Ba người phía sau đều che mặt nạ đầu lâu, Âu Dương Hải thấy vậy kinh thầm, chàng nhận ra là Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Tuyết Sơn Cô Lâu truyền sứ của tổ chức "Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hưng Thủ".

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy những người đến, trong lòng nặng trĩu, họ cảm thấy hôm nay lành ít dữ nhiều, nhưng họ vẫn không lộ thanh sắc, đứng vững như núi trên mặt đất.

Năm người đã đến đương trường đưa mắt quét nhìn mọi người, mười đạo nhãn quang dừng lại trên người đến đầu tiên, chỉ thấy người áo đỏ thân hình cao gầy, trên đầu đã thấy hai màu tóc, mình mặc đạo bào màu xám, tay cầm một cây phất trần màu đỏ, lưng đeo một thanh kỳ cổ trường kiếm, mặt che miếng lụa đen, tựa như một đạo nhân.

Lúc này người đó nhìn quan tài linh vị của Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, ngẩn ngơ xuất thần, hình như chẳng hề coi năm người vừa rồi tới đây là cái gì cả.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

"Chẳng lẻ họ không phải đến cùng một đường ư?"

Bọn năm người Tàn Kim Chưởng đều là cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, đâu chịu nổi thái độ mục trung vô nhân của người kia, năm người đều lộ vẻ giận dữ.

Cổ Mộ Qui Lân cười một tràng, trợn mắt quát:

-Đồ tạp chủng, ngươi là nhân vật ở đâu tới, mau báo danh ra đây, lão phu từ trước đến giờ không giết những người vô danh...

Đạo nhân mặc áo bào xám tựa hồ như không nghe thấy, không có một cử động nào.

Hồi lâu, mới quay đầu từ từ lại, hai mắt bắn ra hai đạo hàn quang, quét nhìn mọi người.

Mục quang Âu Dương Hải vừa tiếp xúc ánh mắt của đạo nhân, bỗng giật mình, như nhìn thấy hai ngọn lửa nóng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Bỗng nghe đạo nhân áo xám lạnh lùng nói:

-Ai là Âu Dương Hải?

Âu Dương Hải thoạt nghe đã giật mình, đang định trả lời...

Cổ Mộ Quỉ Lân đã nói lớn:

-Đồ thối tha ngươi có nghe lão phu hỏi ngươi cái gì không?

Tia sáng trong mắt đạo nhân áo xám chợt lóe lên lạnh lùng nói:

-Cổ Mộ Qui Lân ngươi muốn chết?

Cổ Mộ Quỉ Lân ngẩng đầu lên cười sằng sặc, Qui Lân Độc Trảo cuốn lên luồng gió lạnh thấu xương, chụp vào đạo nhân áo xám.

Cũng không thấy đạo nhân áo xám cử động thế nào, người đã lướt ra sau lưng Cổ Mộ Qui Lân như bóng ma, tay áo phất lên, một đạo vô hình cang khí bắn ra.

Quỉ Lân Độc Trảo của Cổ Mộ Quỉ Lân vừa tung ra thì bóng xám phía trước vụt chớp, thân mình của đạo nhân áo xám đã mất tiêu, chợt cảm thấy gió lạnh từ phía sau bức tới, hắn kinh hãi tung mình nhảy tránh.

Chỉ nghe giọng lạnh lùng của đạo nhân áo xám, nói:

-Nếu không phải lão phu hôm nay phụng mệnh không giết ngươi, thì ngươi đã toi mạng.

Âu Dương Hải rất kinh hãi, với thân pháp né tránh Quỉ Lân Độc Trảo của đạo nhân vừa rồi, đủ chứng tỏ hung thủ Tàn Kim Chưởng , Cổ Mộ Quỉ Lân không phải là đối thủ, bây giờ lại nghe đạo nhân nói là phụng mệnh mà tới, thế thì võ công của người chủ nhân sai khiến đạo nhân đủ biết thế nào rồi.

Trong lúc Âu Dương Hải nghĩ ngợi, Cổ Mộ Quỉ Lân, Tàn Kim Chưởng,

Dương Đống Thần và ba vị Cô Lâu truyền sứ đã chia nhau đứng các góc, im lặng vây lấy đạo nhân áo xám vào giữa.

Mặt đạo nhân áo xám đổi sắc, lạnh lùng nói:

-Các ngươi muốn làm gì? Xem ra ta không động thủ cũng không xong rồi đó.

Tàn Kim Chưởng quát lớn một tiếng, song chưởng từ từ phóng ra.

Một luồng lình lực vô hình xé gió bay tới.

Đạo nhân áo xám tả chưởng khẽ phất lên.

Nội lực hai bên chạm nhau, sắc mặt đạo nhân áo xám hơi biến, hai người đều lùi lại một bước, Tàn Kim Chưởng Đống Thần không ngờ chưởng lực của đạo nhân áo xám lại hùng hậu như vậy, một người có chưởng lực trứ danh như hắn bất giác cũng kinh hãi.

Đạo nhân áo xám dường như cũng kinh ngạc cho chưởng lực hùng hậu của Dương Đống Thần, sắc mặt hới biến, mục quang lóe lên kỳ dị, ngước nhìn lên lạnh lùng nói:

-Xem ra ngươi chính là Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần.

Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần hừ một tiếng, nói:

-Đã biết được lão phu, chắc ngươi cũng là một nhân vật có tiếng tăm, nếm thử một chưởng nữa của lão phu xem sao.

Song chưởng tung ra, hai luồng kình phong như núi băng tan lở, ào ạt đổ xuống.

Cây phất trần màu đỏ trong tay đạo nhân phất lên liên hồi, từng sợi tua nhỏ biến thành ngàn vạn luồng kình khí bay thẳng vào Dương Đống Thần.

Thật là kỳ quái, hai luồng kình khí mãnh liệt vô cùng vừa tiếp chạm, lập tức tiêu mất không còn hình bóng gì.

Đạo nhân áo xám điềm nhiên ngẩng đầu cười liên hồi, tiếng cười oang oác như muốn điếc tai.

Tiếng cười vừa dứt, sắc mặt đạo nhân đột nhiên trầm lại, sát khí ẩn hiện.

Năm người kia đồng thời ý thức được người này đã động sát cơ, họ không dám khinh thường, ai nấy ngầm vận công lực, súc thế chờ đợi.

Lập tức bầu không khí trở nên khẩn trương, kiếm đao lăm le s»n sàng, chỉ chờ đợi bùng phát.

Âu Dương Hải tuy thấy đạo nhân áo xám không ngó ngàng gì đến mình, nhưng chàng vẫn cảnh giác mười phần, ngầm vận công lực toàn thân phòng bị vô cùng cẩn thận.

Trong tình thế căng thẳng này, xung quanh yên tĩnh lạ thường, yên tĩnh đến nỗi tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, bầu không khí đó làm người ta rợn tóc gáy.

Đột nhiên...

Đạo nhân áo xám múa phất trần thành một bức màn màu đỏ, hào quang chói lạ, bắn ra bốn phía trong rất đẹp mắt. Nhưng điều mà người ta khó đoán là bức màn phất trần ấy sẽ chụp vào người nào trong năm người.

Cổ Mộ Quỉ Lân, Tàn Kim Chưởng biết chiêu này lợi hại, năm người không hẹn mà cùng phóng ra song chưởng. Mấy mươi đạo chưởng kình hùng hậu từ các góc độ khác nhau đều tập trung đánh vào bức màn phất trần của đạo nhân áo xám.

Đạo nhân áo xám xoay chuyển thân mình, phất trần uyển chuyển như con linh xà, thổ tín, phất nhẹ vào kình chưởng năm người đánh tới. Tàn Kim

Chưởng, Cổ Mộ Quỉ Lân và ba người Cô Lâu truyền sứ, ai nấy đều cảm thấy kình chưởng của mình phát ra hình như đánh vào gối bông, không có chút sức lực nào, và cơ hồ như một chưởng kình do mình đánh ra bị phản chấn đang bật trở lại.

Hầu như năm người thất thanh hô lên:

-Đạo Âm Từ Dương!

Tiếp đó, thân mình năm người bay vù ra sau.

Nguyên là "Đạo Âm Từ Dương" thần công sớm đã thất truyền ở võ lâm hơn một trăm năm trước, mà nay lại được thi triển ra từ trong tay đạo nhân áo xám lạ hoắc chứa hề thấy qua, điều này làm sao không làm cho năm cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm kia kinh hãi cho được?

May mà hỏa hầu đạo nhân áo xám này không cao thâm lắm, nếu được một công lực tuyệt đỉnh siêu phàm thì có thể dẫn được kình lực của kẻ địch, đánh ra sức mạnh gấp mấy lần, hạ gục địch thủ không phí một chút sức lực nào.

Bỗng thấy Thiếu Lâm Truyền Sứ dùng cước bộ như hành quân lưu thủy tiến sát đến bên người đạo nhân áo xám, nhanh chóng chụp vào uyển mạch tay hữu cầm phất trần của đạo nhân áo xám, tốc độ cực nhanh đến kinh người.

Đạo nhân áo xám hơi thất thần, cảm thấy mạch môn bị siết chặt như gọng kềm, trong lòng kinh hãi, tả chưởng án ngay ngực tung ra.

Thiếu Lâm Cô Lâu truyền sứ vội thu chưởng bảo vệ trước ngực, chân dùng một thức "Tao Đường Phi Đằng" biến thành muôn vàn cước ảnh đá lia lịa vào các yếu huyệt thân dưới của đạo nhân áo xám.

Đạo nhân áo xám hét một tiếng, tay hữu vung phất trần thành một dãi hào quang màu đỏ, thế mau như lưu tinh, nghênh đón cước ảnh.

Hai người đều là cao thủ, chỉ mấy chiêu giao đấu, nhìn bên ngoài tựa hồ như chỉ vài động tác sơ sài, nhưng kỳ thực chiêu nào cũng hàm ẩn sát thủ, mỗi một chiêu thức đều là một tuyệt học tinh thâm cao diệu, trong đó bất cứ một cú điểm, xỉa vào đều đưa đối thủ vào chỗ chết.

Trong nháy mắt kẻ qua người lại, đã giao thủ với nhau được mười mấy chiêu.

Phất trần của đạo nhân áo xám với chiêu quái dị đã đánh lùi Thiếu Lâm Cô Lâu truyền sứ, rồi cũng tự thu thế lại, lạnh lùng nói:

-Ngươi là người nào trong thất lão của Thiếu Lâm Thiền Đường?

Mọi người nghe vậy đều vô cùng kinh ngạc, làm sao mà đạo nhân áo xám này lại có thể mở mồm khẳng định ngay Thiếu Lâm Cô Lâu truyền sứ chính là một trong Thiếu Lâm Thất Lão? Ngay cả Tuyết Sơn, Hoa Sơn truyền sứ và Tàn Kim Chưởng, Cổ Mộ Quỉ Lân cùng kề vai sát cánh với lão ta cũng chỉ ngầm đoán Thiếu Lâm truyền sứ võ công cao cường, chắc là một vị có

chức bậc rất cao trong phái Thiếu Lâm mà thôi, đâu ngờ rằng lão ta lại là một trong thất lão Tâm Thiền Đường cả năm cứ ngồi trong Tâm Thiền Đường mà tham thiền?

Âu Dương Hải ngầm kinh hãi, lúc chàng đại náo Thiếu Lâm Tự đã từng thấy qua Thiếu Lâm thất lão một lần, ấn tượng rất sâu sắc, lúc này nghe vậy không khỏi quan sát kỷ thân mình của Thiếu Lâm Cô Lâu truyền sứ, quả nhiên cảm thấy mười phần quen thuộc, giống như vị thứ nhất trong thất lão Tâm Thiền Đường, chàng nghĩ đến lúc ở Thiếu Lâm Tự mình suýt bị bắt sống, nghĩ đến Thiết Địch Quái Hiệp đã mấy lần cứu mình thoát khỏi nguy hiểm, rồi nghĩ đến Cổ Thiên Nhân Viên và Dao Trì Ma Nữ đang dùng nội lực tỷ đấu ở bên cạnh, chàng quay đầu lại, ai ngờ không thấy hai người đó nữa, không biết hai người đó đi biệt tăm từ lúc nào.

Lúc này Thiếu Lâm truyền sứ cười nhạt nói:

- Hê hê hê... Tại sao ngươi biết lão phu là thất lão cái quái gì đó.

Giọng nói dường như không phủ nhận mình là một trong thất lão Tâm Thiền Đường của phái Thiếu Lâm.

Đạo nhân áo xám nói diễu cợt:

-Không ngờ Tâm Thiền Thất lão lại đeo cái mặt nạ quỉ kia, làm Võ lâm giang hồ Cô Lâu Hung Thủ gì đó, làm những chuyện không ra con người nữa.

Thiếu Lâm Cô Lâu truyền sứ quát:

-Tổ chức Cô Lâu Hung Thủ là phấn đấu vì chính nghĩa trong thiên hạ, có chuyện gì là sợ người biết đâu!

Đạo nhân áo xám nói:

-Nói hay thật, không có chuyện gì xấu xa, thế thì hôm nay các ngươi đến bên bờ Thiên Đàm Kiếm này làm cái gì? Có phải là đến đây để giết người diệt khẩu, diệt trừ hậu hoạn của mười tám năm trước phải không?

Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần nghe vậy vô cùng kinh hãi, kỳ quái là một đạo nhân chưa từng thấy qua lại biết rõ đến như vậy, ngay cả Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, cũng cảm thấy kinh ngạc vạn phần.

Tàn Kim Chưởng cảm thấy tình hình như vậy, khẽ ra hiệu với mấy người còn lại, lạnh lùng nói:

-Không biết các hạ còn gì để nói không hả?

Đạo nhân áo xám hừ một tiếng nói:

-Với chút đạo hạnh nhỏ nhoi của các ngươi mà muốn giao đấu với ta, điều đó hãy còn xa lắm.

Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần ngửa mặt cười lớn, con mắt tam giác nhân khẽ đảo, lạnh lùng nói:

-Hay hay hay! Để lão phu xem thử vị đại hiệp này là nhân vật gì?

Đạo nhân áo xám nói gằn từng chữ:

-Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần lão phu hôm nay không làm cho ngươi thất vọng đâu.

Cách nói của đạo nhân áo xám tuy cuồng ngạo, nhưng trong lòng không dám khinh suất chút nào, hàm quang loang loáng bắn ra xung quanh, tựa như mười phần thận trọng phòng bị.

Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần hừ một tiếng, hai cánh tay đột nhiên chuyển động, gió cuốn vù vù đánh ra mười hai chưởng nhanh như gió.

Đạo nhân áo xám cười ha hả, tung một chưởng ra thành một đạo ám kình tuôn ra ào ạt.

"Chát" một tiếng khô khốc.

Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần hự một tiếng, như bị trúng phải đòn nặng, lùi lại liên tiếp mấy bước, đạo nhân áo xám cũng lắc lư thân hình.

Trong lúc đạo nhân áo xám đánh lùi Tàn Kim Chưởng bóng người vụt chớp, Hoa Sơn truyền sứ đã lướt tới lẹ làng điểm vào ba tử huyệt "Khí hải", "Thần đường", "Thận Du" của đạo nhân.

Một tiếng hự vang lên, phát ra từ Hoa Sơn Cô Lâu truyền sứ, hai mắt vô thần, toàn thân run rẩy, tay trái nắm lấy bàn tay phải lùi lại năm sáu bước, chỉ thấy trên bàn tay hắn máu tươi chảy xuống ròng ròng.

Âu Dương Hải thấy vậy cũng không biết đạo nhân áo xám dùng công phu gì mà đả thương được hai cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm hiện nay. Thình lình trong lúc đó...

Trên không trung tựa vang lên một tiếng hét, nghe tiếng cười ha hả, nói:

-Hảo công phu, hảo công phu!

Thanh âm vừa dứt, một bóng đen nhanh nhẹn bay đến nhanh như chớp.

Lúc này mọi người đều giương mắt lên ngó người vừa tới.

Chỉ thấy Cô Lâu Thiên Tôn bay tới hiện trường không một tiếng động.

Đạo nhân áo xám thấy Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt, nói:

-Đợi ngươi đã lâu, còn không đưa chìa khóa cho Âm Dương nạp ra đây... Âm Dương Chi Sứ.

Cô Lâu Thiên Tôn cười lớn nói:

-Nói cho ngươi biết,chìa khóa Âm Dương đã không còn ở chỗ lão phu nữa.

Âu Dương Hải thất kinh, đạo nhân áo xám võ công cực cao vì chìa khoá Âm Dương mà đến, mà chía khoá Âm Dương chính đang ở trong người chàng.

Đạo nhân áo xám trầm sắc mặt, lạnh lùng cưởi nói:

-Xem ra lần này phải quyết đấu ba ngày ba đêm mới có kết quả!

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

-Âm Dương Chi Sứ, ngươi lấy lại chìa khóa Âm Dương không khó, vật tưởng xa xôi đó lại ở ngay trước mắt.

Đột nhiên...

Đạo nhân áo xám quát lớn:
-Chạy đi đâu.
Thân mình bắn vụt ra mấy trượng như tên bắn.
Nguyên là Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội vốn ngồi thủ toạ điều trị vết thương trên mặt đất, lúc này chuồn đi lặng lẽ đến mấy mươi trượng, nhắm rừng hoa mai phi đến.
Trong nháy mắt, Âm Dương Chi Sứ đã chặn đường Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.
Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội vừa kinh vừa giận, quát lên:
-Ngươi muốn gì?
Ngọc chưởng vung lên, phóng ra ba chưởng.
Âm Dương Chi Sứ đột nhiên xòe năm ngón tay thành thế Ngoạ Hổ Cầm Dương chụp xuống!
Thân hình Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội khẽ né tránh, đã thoát khỏi phạm vi chỉ lực của đạo nhân, tư thức khéo léo, tựa như tiên giáng phàm.
Âm Dương Chi Sứ quát lên:
-Giỏi! Xem ra phải quyết đấu rồi đây!
Cùng lúc đó đạo nhân hai tay tả hữu phất lên, mười ngón tay xoay chuyển, từ góc độ cực kỳ khéo léo đã chụp vào cổ tay Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.
Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội không hổ danh là một trong ngũ kỳ, cổ tay trầm xuống, đã vùng thoát được bị chụp cổ tay, bật lùi lại ba bước.
Âm Dương Chi Sứ chỉ cảm thấy tay đối phương mềm nhũng như không xương tuột ra khỏi tay mình, thầm kinh ngạc, hét lên một tiếng.
Thân mình bổ nhào tới rất mạnh...
-Khoan đã!
Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đã lủi ra ngoài một trượng.
Âm Dương Chi Sứ thu song chưởng, cười nhạt nói:
-Ngươi có giao chìa khóa Âm Dương ra không?
Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội cười khanh khách nói:
-Ai nói ngươi chìa khoá Âm Dương ở chỗ ta?
Âm Dương Chi Sứ giận dữ quát:
-Không trong tay ngươi thì ở trong tay ai?
Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội cười nhạt, nói:
-Ngươi hói ta, ta biết hỏi ai?
Âm Dương Chi Sứ giận dữ hừ một tiếng, phất trần phất lên vô số đạo hào quang tua tủa từng sợi tơ như kiếm, kèm theo kình phong dữ dội đâm mạnh ra.
Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội trong lúc bất ngờ không phòng bị, chỉ cảm thấy, hào quang loé lên, từng sợi tua phất trần đâm tới nhanh như điện xẹt,

bà ta hoang mang vung song chưởng lên đón đỡ.
Một tiến rên thảm thiết vang lên.
Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội mặt tái xanh, hai vai lảo đảo, lùi lại bảy tám thước.
Khóe miệng máu trào ra.
Rồi lại một tiếng hét, một dải hào quang màu đỏ chụp xuống mặt.
Âu Dương Hải quát lớn:
-Dừng tay
Tử Vi Kiếm trong tay chàng vung lên.
Kiếm thế như phong vân vây phủ, kiếm khí lạnh lẽo đâm vào bức màn phất trần đang đánh tới Hồng Yến Tử.
"Chát! Chát! Chát!" một loạt âm thanh liên tiếp vang lên.
Bức màn phất trần tung rời ra.
Âu Dương Hải cầm kiếm trước ngực, tĩnh khí ngưng thần, bảo nguyên thủ nhất, một thần thái cực kỳ trầm trọng không dám khinh thị.
Âm Dương Chi Sứ bằng thân pháp tuyệt nhanh, bật lùi ngoài hai trượng những sợi tua của cây phất trần màu đỏ cầm trong tay bị đứt quá nửa, kinh ngạc kêu lên:
-Tử Vi kiếm! Ngươi là người thế nào với Độc Kiếm Ma hai trăm năm trước?
Âu Dương Hải bình thản, nói:
-Ta là ta, chẳng phải là gì của Độc Kiếm Ma cả.
Âm Dương Chi Sứ lạnh lùng nói:
- Hảo tiểu tử, lại còn giả bộ ngu ngốc! Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!
Âu Dương Hải nói lớn:
-Nói cho ngươi biết ta không phải là người gì của Độc Kiếm Ma cả, ta gạt ngươi làm gì! Chẳng qua chìa khoá Âm Dương đang ở trong tay ta. Nếu ngươi muốn, có bản lãnh thì đoạt đi!
Âm Dương Chi Sứ thấy Âu Dương Hải khí phái chân thành, không một chút giả tạo nào, hừ một tiếng, nói:
-Thế thì chiêu "Tử Qui Phi Hồng" vừa rồi chém đứt phất trần ta thì từ ở đâu ra?
Âu Dương Hải cười nhạt nói:
-Vì sao ta phải nói cho ngươi biết chứ. Điều này ngươi không có quyền hỏi.
Kỳ thực, Âu Dương Hải chỉ lãng ngộ từ trong ý, trong lúc nguy cấp bèn sử ra một chiêu kiếm kỳ dị của Độc Kiếm Ma mà thôi, căn bản không biết đến cái tên "Tử Qui Phi Hồng" là gì.
Âm Dương Chi Sứ cười sằng sặc, đột nhiên trầm sắc mặt, nói:
-Bất kể ngươi là truyền nhân của Độc Kiếm Ma cũng được, hôm nay lão

phu phải giáo huấn đứa cuồng đồ này.
ö trong lời của đạo nhân tựa hồ như uý kỵ Độc Kiếm Ma.
Thần sắc của Âu Dương Hải ung dung, chỉnh đốn môn hộ, trường kiếm chỉ xéo ra ngoài, nói:
-Mời ra chiêu!
Cô Lâu Thiên Tôn thấy thế kiếm của Âu Dương Hải bất giác kinh thầm, nghĩ rằng:
"Võ công của tiểu tử này tăng tiến thật thần tốc, chỉ nhìn thế thủ của hắn cũng rất là kỳ dị may mà mình sớm đảo lộn "Hải Lưu Chân Kinh", làm cho hắn khí huyết lộn xộn, nếu không còn để đến ngày khác thì thật không thể tưởng tượng được".
Âm Dương Chi Sứ cũng thầm kinh ngạc, nhét phất trần vào trong tay áo, thân hình đột nhiên đằng không bay lên, phảng phất như Cửu Thiên Phi Long, thân hình quẫy lộn một hồi, quát lớn một tiếng, lao nhanh xuống, trường bào bay phần phật, trông hệt như sao sa trên bầu trời. Song chưởng hoá làm ngàn vạn đoá vân hoa rải xuống.
Âu Dương Hải hét lên:
-Xem kiếm!
Thân mình chuyển động, tung ra chiêu ảo diệu ngộ được trong kiếm pháp của Độc Kiếm Ma, một chiêu "Trường Hồng Xuất Hải " kiếm quang phủ đầy trời lao thẳng vào chưởng ảnh lấy công làm thủ, phi thân lên không tiến đánh.
Trong chớp mắt kiếm quang và chưởng ảnh đan xéo nhau, một loạt tiếng kình khí va chạm nhau phát nổ.
Hai ngươi đột ngột dạt ra.
Âm Dương Chi Sứ dạt ra ngoài hai trượng đứng im bất động, Âu Dương Hải cũng cầm kiếm đứng lặng, diện sắc mười phần ngưng trầm.
Mọi người đứng ngoài nhìn, đều thấy trong chớp nhoáng họ lao vào, đôi bên đã đấu mấy chiêu, mà chiêu nào cũng lợi hại, tịch độc, ảo diệu cùng cực.
Âu Dương Chi Sứ hơi sợ, không ngờ Âu Dương Hải lại có thể sử được mấy chiêu kiếm thuật thượng thừa ảo diệu này.
Lúc này Âu Dương Hải lại vung kiếm phóng ra ba tuyệt chiêu, tấn công Âm Dương Chi Sứ.
Kiếm khí như cầu vồng, kiếm quang bộc phát, hàn quang lóe chớp.
Âm Dương Chi Sứ hú dài một tiếng, thân hình chuyển động, hoá thành hàng trăm ngàn bóng hình quấn lấy Âu Dương Hải, chưởng ảnh như thiên la địa võng, uyển chuyển như sóng vỗ bờ đá, từ tám phương bốn hướng ập tới.
Âu Dương Hải nhìn thấy tình thế nguy hiểm, vận hết công lực toàn thân, trường kiếm chấn xuất kiếm khí hộ vệ toàn thân, cố thủ bất động.

"¨m ầm!..."
Một loạt tiếng hự, Âu Dương Hải toàn thân rung chuyển, lùi lại bảy tám thước, trường kiếm chống xuống đất, mặt tái xanh.
Âm Dương Chi Sứ cười nói:
-Mau nạp chìa khoá Âm Dương ra đây, lão phu có đức hiếu sinh, sẽ tha cái mạng nhỏ bé của ngươi.
Âu Dương Hải giận dữ nói:
-Đừng có nhiều lời, ngươi có bản lãnh thì đến lấy đi!
Vừa dứt lời, hai luồng kiếm khí rít gió kêu tiếng quái lạ bắn tới, Âm Dương Chi Sứ tái mặt, tung chưởng, vung chân đá, ngón tay búng, làm liền một hơi ba động tác, đánh thẳng tới luồng kiếm khí.
Kình khí và kiếm khí tiếp chạm, Âu Dương Hải lại thấy trong người chấn động, miệng phun ra một bụm máu tươi, mặt chàng co rúm, Tử Vi Kiếm chống xuống đất, tựa như chịu đựng sự đau đớn vô cùng.
Âm Dương Chi Sứ lùi lại bảy tám thước, hai mảnh tay áo bị cắt đứt rơi xuống đất, mặt biến sắc.
Đột nhiên Âm Dương Chi Sứ phát ra tràng cười sằng sặc oang oang nhức óc.
Đạo nhân cười lớn, hai hàng nước mắt chảy xuống, tiếng cười thê thảm làm cho ngươi nghe khó đoán được là đang khóc hay đang cười.
Hiển nhiên, lúc này tâm tình của đạo nhân kích động vạn phần.
Rồi...
Một tiếng hú xé tai, Âm Dương Chi Sứ vung ra mười đạo kình khí ầm ầm dữ dội, từ bốn phương đánh thẳng tới.
Âu Dương Hải trừng mắt, quát lớn một tiếng, một bức màn kiếm bắn ra hàng vạn tia sáng.
Cách đánh hung hãn này của hai người làm cho chúng nhân đều kinh hãi.
Một tiếng hú vang động không trung.
"Keng" một tiếng, Tử Vi Kiếm rớt xuống đất, cả người Âu Dương Hải đánh bay ra ngoài ba trượng xa.
"Bịch!" chàng rớt xuống đất, nằm im không nhúc nhích.
Lý Xuân Hoa kêu lên một tiếng, xông thẳng tới bên người Âu Dương Hải.
Thân người Âu Dương Hải run rẩy liên hồi.
Rồi đột nhiên chàng lại lật mình lại gắng gượng đứng lên, nhưng rồi ụa ra một bụm máu tươi, ngã sóng soài dưới đất, Âm Dương Chi Sứ thở dài một tiếng, thân mình lao vút lên như cánh chim bay đi mấy mươi trượng, biến mất trong màn đêm đen tối.
Cô Lâu Thiên Tôn, Cổ Mộ Quỉ Lân, Hồng Yến Tử, Cô Lâu truyền sứ ba người cũng lặng lẻ bỏ đi.
Trong khoảnh khắc.

Nơi thảm cỏ giờ đây chỉ còn lại một thi thể im lìm như xác chết, và một người ngồi ôm thi thể ấy khóc lóc thê lương.

Gió lạnh trăng mờ, lúc này không gian lại hồi phục lại sự yên tĩnh tĩnh mịch...

Trong đêm khuya vang lên tiếng thổn thức sầu thảm.

Không biết bao lâu, tiếng thổn thức thê lương kia cũng không còn nữa.

Tất cả đều trở lại sự im lìm.

Trên không, sao trời nhấp nháy, mờ ảo.

Ánh trăng lạnh lẽo, chiếu xuống bên bờ Thiên Kiếm Đàm hoang vu.

Hiện rõ một cảnh sắc u thanh, lạnh lẽo.

Bỗng nhiên...

Trên bãi cỏ tối om, có một bóng người đứng dậy. Người đó chính là Âu Dương Hải vừa trải qua một trận ác chiến kinh hồn và bị thương trầm trọng. Chàng nhìn khắp xung quanh miệng lẩm bẩm nói:

-Ta lại không chết... Ta lại không chết...

Ánh mắt xoay chuyển dừng lại trên người Lý Xuân Hoa đang nằm bên cạnh chỉ thấy nàng nhắm mắt an tường nằm đó, đôi lông mày đen khẽ nhíu, khóe mắt còn ngấn lệ, thực là một tuyệt đại giai nhân.

Bất giác chàng đưa tay vuốt tóc nàng, bàn tay không ngừng run rẩy, rồi lại từ từ thu lại.

Chàng từ từ đứng dậy, khẽ cất bước đi lại linh vị Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Chàng qùi xuống, lầm rầm khấn vái.

Rồi hai tay nâng quan tài ném xuống đầm.

Chiếc quan tài xẻ đôi làn nước, rồi chìm xuống thật nhanh, mặt đầm sôi ùng ục, làn nước trào lên.

Chàng đứng lặng bên bờ, nước mắt tuôn trào.

Hồi lâu!

Chàng lại thẫn thờ.

Đưa mắt nhìn Lý Xuân Hoa đang ngủ say sưa, chàng hạ quyết tâm, răng cắn thân bước về phía đông nam Âm Dương

Đã đi mười trượng xa còn dừng bước quay đầu nhìn lại chỗ nàng vẫn nằm ngủ say sưa ở đó. Lúc này trong lòng chàng trở nên do dự, bồi hồi không quyết.

Cuối cùng...

Chàng thở dài, tung mình phóng đi, tan biến trong sương mờ...

Đi rồi! Chàng đã đi thật rồi!

Gió vi vu!

Đêm lành lạnh!

Dưới ánh trăng sao mờ thưa, chỉ còn lại bóng người ngẩn ngơ đứng đó.

Ngẩng đầu lên nhìn dãi ngân hà lấp lánh trên không đến xuất thần.

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 22
LỤC Y NỮ

Âu Dương Hải ? Âu Dương Hải?

"Sao chàng không trở lại! Sao chàng không trở lại?"

Mỗi lúc mặt trời lặn, và trong đêm khuya tịch mịch.

Bên bờ Thiên Kiếm Đàm văng vẳng tiếng kêu gọi thê lương ai oán.

Năm xưa bên bờ Thiên Kiếm Đàm này cũng vang lên tiếng kêu oán hận:

"Âu Dương Kiệt?"

Nhưng vì tháng năm qua dần, người vật biến đổi, đời trước đã không còn nữa, thay vào đó lại là một đời sau.

Hoá ra, người thay cho Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng ở bên bờ Thiên Kiếm Đàm lại là Lý Xuân Hoa.

Vào đêm mà Lý Xuân Hoa vừa tỉnh cơn ác mộng, bóng dáng Âu Dương Hải đã biến mất từ lâu.

Âu Dương Hải đã mất tích trên giang hồ ba năm rồi.

Ba năm, năm tháng không thể coi là dài, nhưng đối với Lý Xuân Hoa mà nói thì trải qua ba mươi năm.

Nhân vật võ lâm đã thay đổi nhiều, xem ra lúc này võ lâm tất cả đều bình tĩnh dị thường, kỳ thực đang ấp ủ một nguy cơ bùng nổ không tiền khoáng hậu.

Những cao thủ võ lâm ngày trước, họ như cũng biết trước nguy cơ của võ lâm còn chưa hết, tất cả bọn họ đều nhân thời gian ba năm đó để luyện tập võ công của mình hơn nữa.

Cho nên, nhân vật võ lâm giang hồ từ ba năm sau thay đổi bao nhiêu? Quả thực khó mà lường được.

Như Lý Xuân Hoa bên bờ Thiên Kiếm Đàm, nàng vốn là nữ anh hùng tung hoành giang hồ khi xưa, mà nay, nàng lại là một quả phụ ôm bế con thơ, cả ngày ngóng nhìn dòng nước trong đầm Thiên Kiếm Đàm đến xuất thần.

Trong đêm Lâm Đại Ngọc lìa đời, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa vì để Lâm Đại Ngọc ngậm cười nơi chín suối, hai người đã bái thành phu phụ, kết hợp giao hoan. Nàng đã sinh cho Âu Dương Hải một đứa con trai, đặt tên cho nó là Tiểu Linh.

Lúc này là giờ tý ?

Lý Xuân Hoa ôm đứa con thơ bên bờ đầm đến xuất thần, tình hình này, nàng đã có thời gian ba năm làm như vậy rồi.

Mỗi khi gió thổi cỏ lay, hoa mai ám hương phù ảnh, Lý Xuân Hoa vẫn tưởng rằng Âu Dương Hải trở về, nhưng nàng quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy bóng tình lang đâu cả,

Thế rồi, những giọt lệ long lanh của nàng lại tuôn rơi:

- Âu Dương Hải ơi, chẳng lẽ chàng lại nhẫn tâm như vậy sao?

Chàng bảo hai mẹ con thiếp làm sao sống được? ? Chàng trở về đi! Chàng trở về, con trai chàng sẽ biết gọi ba ba, má má. Âu Dương Hải , huynh có nghe thấy tiếng gọi gia gia của con đó không?

Nếu nghe thấy sao chàng không trở về đi.

Chẳng lẽ chàng đã chết rồi ư? Có phải đêm đó chàng đã nhảy xuống đầm tự sát?

Không, không, không ta nghĩ nhất định chàng sẽ không bỏ thiếp mà đi, Âu Dương Hải ơi, ba năm rồi tại sao chàng vẫn bặt vô âm tín?

Âu Dương Hải rời bỏ nàng mà đi, muội muội của nàng Lý Xuân Hồng cũng vĩnh viễn ly biệt nàng Lý Xuân Hoa đã từng kêu người tứ xứ tìm kiếm tung tích hai người, nhưng ở nơi chân trời góc bể mênh mông biết tung tích của hai người ở đâu. Ba năm nay Thiên Kiếm Đàm này chỉ có nàng và con trai.

Vốn Thanh Đạo Minh do Lý Xuân Hoa làm minh chủ, đã thay đổi lại một mình Công Tôn Lạp gánh lấy trọng trách. Thanh Đạo Minh dưới sự lãnh đạo của Công Tôn Lạp, phạm vi thế lực dần dần lớn mạnh, giang hồ võ lâm thiên hạ ngày nay thanh danh của Thanh Đạo Minh đã bao trùm cả chín đại môn phái trong võ lâm Trung Nguyên, và cả Bạch Hoàng Giáo thanh thế to lớn năm xưa.

Công Tôn Lạp thường xuyên đến Thiên Kiếm Đàm thăm hỏi Lý Xuân Hoa, ông thường khuyên Lý Xuân Hoa dứt bỏ bi thương mà trở về tổng đàn Thanh Đạo Minh, nhưng Lý Xuân Hoa phát thệ một trong hai người Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng nếu còn chưa xuất hiện giang hồ thì nàng vĩnh viễn không rời khỏi Thiên Kiếm Đàm một bước.

Năm tháng thê lương, thật quá tàn khốc với Lý Xuân Hoa, một mỹ nhân tuyệt thế.

* * *

Vào lúc canh ba, Thiên Kiếm Đàm vẫn có một người bi ai đứng im lìm, ở đó.

Thình lình lúc đó cành lá xào xạc, từ trong rừng mai xuất hiện hai bóng người kỳ lạ như bóng ma, họ đi như lướt gió thẳng về phía Lý Xuân Hoa bên bờ đầm.

Cách sau người Lý Xuân Hoa chừng ba trượng, một tiếng kêu u lãnh ai oán vang lên:

- Âu Dương Hải! Chàng trở về đấy ư?

Lý Xuân Hoa quay nhanh người lại, nhưng nàng bỗng đứng lặng.

Đó không phải là Âu Dương Hải mà là một đạo nhân mặc áo đạo bào xám, mặt che lụa đen, vai mang cổ kiếm, tay cầm phất trần màu đỏ.

Nhân vật thần bí này trước mặt Lý Xuân Hoa nàng cảm thấy không hề lạ lẫm.

Đạo nhân này chính là Âm Dương Chi Sứ ba năm trước quyết đấu kịch liệt với Âu Dương Hải bên bờ Thiên Kiếm Đàm .

Còn một người kia mình mặc áo dài xanh cũng che mặt bằng lụa đen, thân hình dong dõng cao, tay cầm một cây quạt, vai đeo kiếm, người này làm cho Lý Xuân Hoa nhất thời mê hoặc, nghi ngờ?

Bởi vì thân hình người áo xanh che mặt này đối với Lý Xuân Hoa hình như rất quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời nàng không nhớ ra hắn là ai?

Hai người thần bí kỳ dị này thấy Lý Xuân Hoa chuyển thân tới, hai người đồng loạt dừng thân hình lại. Người áo xanh ngó đứa con Lý Xuân Hoa đang ôm trong lòng.

Trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ kinh hãi, qua một lúc trong ánh mắt hắn lại bắn ra tia nhãn quang ác độc, oán hận, nhìn chằm chằm vào đứa con của Lý Xuân Hoa .

Lý Xuân Hoa là người cơ trí, từ khi nàng nhìn thấy hai người này, nàng biết đêm nay có thể khó tránh khỏi xảy ra một trận ác đấu, nên biết rằng người thiện thì không đến, người đến thì bất thiện, huống chi đạo nhân áo xám Âm Dương Chi Sứ, đã từng có mối thù với mình và Âu Dương Hải trước kia.

Nhưng lúc này Lý Xuân Hoa nhìn thấy ánh mắt ghê rợn của người áo xanh, làm nàng bất chợt lùi lại một bước, tay áo bên hữu khẽ che lấy mặt đứa bé, lên tiếng quát lớn:

- Ngươi là ai?

Tiếng quát hỏi của Lý Xuân Hoa là nhằm vào người áo xanh che mặt.

"Ha Ha Ha", một tràng cười nhan hiểm lạnh lùng từ miệng người áo xanh phát ra:

- Xuân Hoa, ngươi không nhận ra ta hay sao? Ta hỏi ngươi, đứa bé ngươi đang bế là con của ai?

Lý Xuân Hoa nghe hắn nói vậy bỗng giật mình:

"Hắn là ai? Hắn là ai? Tại sao thanh âm quen thuộc đến thế?".

Nàng lên tiếng:

- Ngươi là ai? Ngươi hỏi đứa bé này con ai làm gì?

Người áo xanh nghe Lý Xuân Hoa hỏi ngược lại như vậy, cả người hắn run rẩy, nhưng lập tức trở về nguyên trạng, lạnh lùng nói:

- Xuân Hoa, ngươi thật sự không nhận ra ta ư? Ta hỏi ngươi đứa bé này có phải ngươi sinh ra không?

Lý Xuân Hoa là người thông tuệ, từ trong mấy câu hỏi, nàng đã thấy được lời đáp phát trong câu hỏi của hắn, có thể mình với người áo xanh thần bí này có mối quan hệ rất lớn. Vì sao hắn lại hỏi là con ai, điều này có quan hệ gì đến với hắn?

Đương nhiên Lý Xuân Hoa có thể khẳng định hắn tuyệt đối không phải là Âu Dương Hải.

Thế thì hắn là ai? Trong giang hồ võ lâm còn có ai có giao tình với nàng?

È! Hắn ? chẳng lẽ lại là hắn? Lý Xuân Hoa đột nhiên nhớ ra một người.

Ngay lúc đó, Âm Dương Chi Sứ từ nãy đến giờ im như hến, lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Trung Dương sứ giả, thì ngươi cứ lộ mặt thật ra để nàng xem!

Người áo xanh nghe vậy, quay lại cúi mình thi lễ, nói:

- Đã có lệnh của Đông Dương sứ giả vãn bối đâu dám không nghe theo.

Người áo xanh đưa tay trái gỡ miếng lụa đen che mặt, để lộ ra một khuôn mặt tuấn tú phong lưu, có điều sắc mặt của hắn tái xanh nhợt nhạt, làm cho người vừa nhìn liền cảm thấy trong vẻ đẹp của hắn có mang một luồng âm khí.

Lý Xuân Hoa nhìn rõ khuôn mặt của hắn trong lòng vô cùng kinh hãi, bởi vì lúc đầu nàng đã đoán ra hắn là ai rồi, cho nên vẻ kinh dị của nàng không hề để lộ ra ngoài.

Nguyên người áo xanh này chính là Đương gia thiếu viện chủ, Bạch Hoàng Giáo Tiêu lệnh chủ Đường Hải Ninh.

Tưởng rằng hắn không còn sống trên đời nữa, không ngờ ba năm sau lại xuất hiện trong giang hồ ?

Lý Xuân Hoa là một cao thủ võ lâm kiệt xuất, trong khoảnh khắc nàng đã ý thức được rằng chuyện này có thể phát sinh hậu quả. Nên biết rằng Lý Xuân Hoa và Đường Hải Ninh từ nhỏ đã có hôn ước.

Lúc này Lý Xuân Hoa suy nghĩ mình làm sao thoát được hai cao thủ vây đánh, võ công của đạo nhân áo xám rất cao cường, ba năm trước Âu Dương Hải đã đánh không lại hắn.

Tuy nhiên ba năm lại đây mình vẫn không xao lãng luyện tập võ công, nhưng bảo mình đối phó với Âm Dương Chi Sứ thần xuất nhập quỷ này thì tuyệt đối không phải là địch thủ của hắn, huống chi bây giờ lại ôm đứa trẻ trong tay, lại không có đao kiếm bên mình.

Đột nhiên Lý Xuân Hoa thở dài, nói:

- Sự việc theo năm tháng vô tình, như dòng nước đã qua rồi, chúng ta không nói nữa cũng được. Hai vị cao nhân đêm khuya đã đến Thiên Kiếm Đàm, xin hai vị di giá về tệ xá dùng trà. Lý Xuân Hoa nói xong, thân hình lui ra sáu bảy bước.

Bỗng nghe tiếng gió khẽ vù một tiếng ?

Bóng người loé lên trước mặt, đạo nhân áo xám đã chặn đường Lý Xuân Hoa, phất trần trong tay phất một chiêu "Khinh Phất Vi Phong", một luồng tiềm lực cực mạnh bay thẳng vào Lý Xuân Hoa. Lý Xuân Hoa biến sắc, thân xéo đi ba bước, nói:

- Ta có hảo ý mời hai vị vào trong uống trà, chẳng hay các hạ ra tay động võ là có ý gì?

Đạo nhân áo xám tay cầm phất trần hừ một tiếng, nói:

- Nếu như bổn sứ giả muốn ra tay với ngươi thì bây giờ ngươi còn sống nữa chăng! Hừ hừ, đêm nay ta đến Thiên Kiếm Đàm này là muốn hỏi ngươi một chuyện, nếu ngươi trả lời cho tốt, bổn sứ giả sẽ không làm khó dễ ngươi.

Lý Xuân Hoa biết rất rõ võ công của ngươi này, nhưng với những lời nói của hắn vừa rồi, nàng đã có mấy phần giận dữ, nàng vận lực khống chế cơn giận, mỉm cười nói:

- Có gì xin cứ hỏi?

Đường Hải Ninh lúc này đã đi đến trước mặt Lý Xuân Hoa, nói tiếp:

- Xuân Hoa, ta hỏi ngươi thi thể Đông hậu Lâm Đại Ngọc do ai mai táng?

Lý Xuân Hoa thản nhiên đáp:

- Là ta và Âu Dương Hải mai táng, ngươi hỏi làm gì?

Đường Hải Ninh mỉm cười nói:

- Trước khi Đông Hậu chết đã đem chìa khoá Âm Dương giao cho ai?

Lý Xuân Hoa nói:

- Điều này thứ cho ta không thể nói được.

Đạo nhân cười nhạt, nói:

- Ngươi không nói, đó là tự ngươi tìm đau khổ, chớ trách ta ra tay độc ác.

Đường Hải Ninh nói tiếp:

- Xuân Hoa, ngươi phụ ta quá nhiều, nhưng những việc trước kia có thể bỏ qua được, nhưng ngươi cứ không chịu nói thực chìa khoá Âm Dương ở đâu thế thì đừng trách chúng ta đã có lời ước hẹn là vợ chồng mà còn bội ước.

Lý Xuân Hoa nghe vậy, lửa giận bừng bừng. Nàng nhớ lại năm xưa Đường Hải Ninh trong khách điếm đã vũ nhục nàng, từng làm nàng muốn đi tìm cái chết, sau được Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói nàng hãy còn chưa bị hắn làm nhục, nhưng đã hại nàng chặt gãy một cánh tay, sự sỉ nhục này làm nàng căm hận Đường Hải Ninh tới tận xương tuỷ. Nàng đã từng một kiếm đâm chết hắn rồi thế mà, hiện giờ hắn vẫn còn sờ sờ ở đây. Việc này nàng chưa từng nói qua với ai. Nàng không nén giận được nữa, trợn mắt hét lớn:

- Đường Hải Ninh, ngươi đừng có nói xàm, ngươi đã vũ nhục ta, phụ thân ta trước khi lâm chung đã giải trừ hôn ước của ta với ngươi. Bây giờ ta đã là hiền thê danh chính ngôn thuận của Âu Dương Hải, ngươi còn mở mồm sỉ nhục ta nữa thì đừng trách ta ra tay đánh ngươi?

Đường Hải Ninh nghe Lý Xuân Hoa nói xong, đột nhiên ngẩng mặt lên cười sằng sặc, thanh âm chấn động núi non, xé tan mây mù.

Lý Xuân Hoa nghe tiếng cười của Đường Hải Ninh, bỗng giật mình nghĩ thầm:

"Hỏng rồi, không ngờ công lực hiện nay của hắn so với công lực của Âu Dương Hải ba năm trước còn cao thâm hơn".

Nguyên là Lý Xuân Hoa muốn vào trong nhà, đặt đứa bé xong rút kiếm chiến đấu với hai người, nàng nghĩ bụng:

"Võ công của Âm Dương Chi Sứ tuy là cao siêu kỳ dị, nhưng mình tự bảo vệ được an toàn thi chắc không có vấn đề, dù có thêm một Đường Hải Ninh cũng sẽ không đưa mình đến chỗ chết được".

Đường Hải Ninh cười xong trên mặt như phủ một lớp băng sương, đôi mắt loé lên tia sáng oán độc, tàn nhẫn.

Đột nhiên đứa con được Lý Xuân Hoa ôm trong cánh tay duy nhất bị tràng cười làm tỉnh giấc, cất tiếng kêu:

- Má má, ba ba đã về rồi ư?

Tiểu Linh ở trong lòng Lý Xuân Hoa ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt mềm mại vừa trắng vừa đáng yêu của nó, mắt nó chớp chớp nhìn Đường Hải Ninh và đạo nhân áo xám.

Lý Xuân Hoa nghe tiếng kêu của con, trong lòng bất giác cảm thấy thê lương, nàng lập tức dùng tay ôm chặt nó, dịu dàng nói:

- Tiểu Linh, con ngoan nào, ba ba sẽ trở về với con, bây giờ con nhắm mắt lại.

Đường Hải Ninh nhìn đứa bé, trong lòng không biết là hận hay là oán, hai mắt chăm chú nhìn Tiểu Linh rất lâu.

Tiểu Linh cũng mở mắt, ngước nhìn lên Đường Hải Ninh.

Đột nhiên, trên mặt Đường Hải Ninh hiện một nụ cười nham hiểm, khẽ nói:

- Tiểu Linh, có phải điệt nhi muốn tìm ba ba không, thúc thúc dẫn con đi tìm ba ba được chứ? Đường Hải Ninh bất chợp dấn mạnh lên một bước, hai tay vươn ra, muốn ôm lấy Tiểu Linh trong lòng Lý Xuân Hoa . Lý Xuân Hoa giật mình, lắc mình một cái, thân người đột ngột lùi ra sau ba bốn bước, ngay trong lúc lùi, cánh tay áo trống không bên tay trái của Lý Xuân Hoa đã thay cánh tay phải che lấy thân hình của Tiểu Linh.

Đường Hải Ninh cười lạnh lùng lại sấn tới, vung tay muốn chụp.

Lý Xuân Hoa quát:

- Ngươi thật không có lương tâm, ai xuất thủ với đứa trẻ thơ không biết gì này.

Lý Xuân Hoa lật tay phất lại, chém vào cổ tay đang chụp tới của Đường Hải Ninh.

Đường Hải Ninh thấy chiêu phất tới của Lý Xuân Hoa kỳ ảo vô cùng, nội

hàm thủ pháp phất huyệt chấn mạch thượng thừa, vội thu tay hữu lại, cười nói:
- Xuân Hoa, ngươi phải biết điều một chút chứ, bọn ta đã điều tra ra chìa khóa Âm Dương là do Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lấy được. Lúc khi Lâm Đại Ngọc chết thì chỉ có ngươi và Âu Dương Hải ở bên cạnh. Hà hà ?
Hắn lại mỉm cười lạnh lùng, rồi nói:
- Nếu ngươi không nói, thế thì đừng trách Đường Hải Ninh này độc ác, ngươi biết đó, bất cứ chuyện gì ta đều có thể làm cả vì đứa con yêu của ngươi, ta khuyên ngươi hãy nói chìa khóa Âm Dương ở đâu?
Nguyên là tám thanh tiểu kiếm, chìa khóa Âm Dương vốn do Cổ Thiên Nhân Viên lấy được từ trên người của một tay giang hồ đại đạo, sau đó Cổ Thiên Nhân Viên tặng cho Âu Dương Hải, Âu Dương Hải lại dùng nó tặng cho Vân Trung Nhạc để lão ta chữa trị vết thương của Lý Xuân Hoa, nhưng không biết làm thế nào chìa khóa Âm Dương lại rơi vào tay Thiết Kỵ Bang, sau khi Âu Dương Hải bị ám toán, tung tích của chìa khóa Âm Dương ở đâu không rõ.
Nhưng sau đó chìa khóa Âm Dương lại do Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lấy được. Nên biết rằng Đường Hải Ninh là một trong Tam kỳ lệnh chủ năm xưa của Bạch Hoàng Giáo, cho nên hắn biết chìa khóa Âm Dương rơi vào tay Bạch Hoàng Giáo, đương nhiên là Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lấy đi.
Lúc này trong lòng Lý Xuân Hoa không hề nghĩ đến chìa khoá Âm Dương, nàng đang nghĩ đến lời nói của Đường Hải Ninh. Tiểu Linh chiếm một địa vị trong sinh mạng của nàng có thể nói quan trọng ngang như Âu Dương Hải, trong ba năm, nếu không phải vì mảnh cốt nhục này nàng sớm đã nhảy xuống đầm tự sát lâu rồi.
Lý Xuân Hoa biết hai người trước mặt tâm tính độc ác không thua Cô Lâu Thiên Tôn, những lời bọn chúng nói ra là đương nhiên có thể làm được.
Lý Xuân Hoa thản nhiên nói:
- Về chìa khóa Âm dương, ba năm trước đây, các người đã tìm khắp trong người chúng ta hết rồi, chẳng lẽ không có lại thành có hay sao? Hừ! Trước khi Đông Hậu chết, tuy chỉ có ta và Âu Dương Hải bên cạnh lão nhân gia, nhưng trước khi chết người gặp bộ hạ của Cô Lâu Thiên Tôn và Bắc Quốc Tiên Cơ, Diêu Huân Muội vây đánh, đến như Lục Thiên Mai cũng đến trước bọn ta, ở cùng với lão nhân gia, chẳng lẽ những người đó không có khả năng đi trước một bước lấy chìa khoá Âm Dương hay sao?
Lý Xuân Hoa vốn không muốn nói với chúng những lời như vậy, nhưng tình hình bây giờ đã khác, nàng nếu có thể cứu vãn khỏi tay kẻ thù được phát nào thì nàng cố gắng cứu vãn.
Quả thực ba năm ở tại Thiên Kiếm Đàm này đã cải biến tính cách của nàng không ít, và vì nàng biết lúc này quyết không phải là việc tranh cường đấu

thẳng.
Đạo nhân áo xám lạnh lùng nói:
- Những lời nói của ngươi tuy rất khéo léo, nhưng ta lại không tin ngươi, phàm là những người mà ngươi nói sớm muộn gì cũng phải chết dưới tay ta, đương nhiên ngươi cũng khó tránh.
Đạo nhân vừa nói xong, tay lại vung phất trần lên, phựt một tiếng, từ trên đầu đánh xuống.
Lý Xuân Hoa lùi xéo sang phải ba bước tránh khỏi phất trần, ống tay áo cánh tay bị gãy vụt cuốn lên đỡ lấy lưng của Tiểu Linh.
Lý Xuân Hoa biết rằng đêm nay không động thủ không được, lúc này lửa giận đã bốc lên, nàng quát lớn:
- Chẳng lẽ Lý Xuân Hoa này lại sợ các người hay sao? Hừ hừ, các ngươi cứ xông lên đi.
Đạo nhân áo xám Âu Dương Chi Sứ lạnh lùng nói:
- Ngươi có bản lãnh gì thì thi triển ra, bổn sứ giả quyết định trong mười chiêu sẽ lấy mạng của ngươi.
Nói xong, cây phất trần trong tay đạo nhân áo xám phất lên tả kích hữu đả, tấn công liên tiếp ba chiêu.
Ba chiêu này, chẳng những mau lẹ tuyệt luân mà chiêu nào cũng đều hàm ẩn nội kình mạnh mẽ, phất trần cuốn theo gió rít, làm xao động nước trong đầm.
Lý Xuân Hoa né trái né phải tránh được ba chiêu tấn công mãnh liệt, vung chưởng phản kích, đột ngột phóng ra ba chưởng, đá ra hai cước miệng quát:
- Ngươi đã đánh bốn chiêu, nếu như mười chiêu không thể lấy được mạng ta thì ngươi tính sao?
Lý Xuân Hoa phản kích liên miên bất tận, không một chiêu nào không phải là võ học nội gia, làm cho đạo nhân áo xám phải liên tiếp lùi lại ba bước mới an nhiên tránh qua được.
Lão lên tiếng:
- Hừ? nếu trong mười chiêu ta không hạ được ngươi thì lập tức rời khỏi đây.
Phựt một tiếng, phất trần của đạo nhân vung lên điểm thẳng tới Lý Xuân Hoa .
Lý Xuân Hoa nghe hắn nói như vậy, trong lòng rất mừng, nên biết rằng người trong giang hồ võ lâm, dù là hung hãn thế nào đi nữa nhưng với lời hứa của họ thì đại bộ phận đều không nuốt lời. Lý Xuân Hoa nghĩ thầm:
"Dù cho võ công người này tuyệt cao tới đâu, nhưng mình vẫn có thể tiếp được mười chiêu của hắn, bây giờ bất giá chỉ còn lại sáu chiêu?".
Nàng chưa nghĩ xong, thấy Âm Dương Chi Sứ sử phất trần tung ra đến mấy thước, những sợi lông đuôi ngựa cực kỳ mềm nhuyễn mà lúc này thẳng đứng như kim.

Lý Xuân Hoa kinh thầm, lách mình sang một bên tránh qua một chiêu?
Đạo nhân vai không đảo, chân không nhấc, người đã vọt thẳng tới, cổ tay vừa lật phất trần từ trên phất xuống rồi mau lẹ điểm lên.
Lý Xuân Hoa thấy tư thế một chiêu này dường như hàm ẩn mấy lần biến hoá sát thủ cay độc, bèn không dám chậm trễ, tay hữa vận Thiên Cang Chỉ búng ra.
Đạo nhân áo xám lạnh lùng nói:
- Trúng!
Những sợi phất trần trong tay đột ngột hợp lại thành một bó, nhắm cổ tay Lý Xuân Hoa cuốn lấy, thế như điện chớp, mang theo một luồng gió rít, uy thế cực kỳ kinh người.
Thiên Cang Chỉ kình Lý Xuân Hoa búng ra là muốn ngăn chặn sự biến hoá chiêu sau của phất trần, không ngờ chiêu thức của đạo nhân biến hóa nhanh chóng như vậy, một luồng kình phong dữ dội như kiếm, trong cương có nhu quấn lấy cổ nàng.
Lý Xuân Hoa kinh hãi, thi triển một chiêu Lật Phong Phất Liễu, tay hữu búng lại một luồng chỉ phong, thân mình nghiêng người xoay nửa vòng, tránh khỏi ngọn phất trần.
Nào ngờ sự biến hoá phất trần của đạo nhân áo xám thần bí khó lường. Chỉ nghe phựt một tiếng, phất trần đột ngột hạ xuống quấn vào ngực Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa kêu lên kinh hãi:
- ?i chao!
Nguyên là ống tay áo cánh tay trái bị gãy của Lý Xuân Hoa bị đuôi phất trần cắt đứt, Tiểu Linh từ trên lưng nàng tuột xuống, Lý Xuân Hoa thất kinh, vung tay phóng ra một luồng cuồng phong đánh ra mãnh liệt.
Nàng lập tức cúi người vớt lấy thân người của Tiểu Linh vừa lăn xuống, cười nhạt nói:
- Hãy còn ba chiêu!
Chiêu thuật cây phất trần của đạo nhân áo xám liền biến đổi, những sợi phất trần mềm mại được đạo nhân dùng chân lục nội gia vận lên, lúc vung lên tấn công từng sợi phất trần thẳng đứng như kim châm, có thể đâm điểm huyệt mạch, độc địa vô cùng. Một lần nữa Tiểu Linh lại rơi xuống. Một tiếng con nít khóc oà lên:
- Má má, má má!
Tiểu Linh vừa rơi xuống Đường Hải Ninh đã ôm trong tay.
Lý Xuân Hoa trong lòng bấn loạn, nàng quát lên một tiếng, tay hữu hoá thành một luồng chưởng đánh thẳng vào bóng phất trần vùn vụt của đạo nhân áo xám, nàng đâm bổ tới Đường Hải Ninh .
- Xuân Hoa, ngươi qua đây, ta sẽ giết đứa bé này trước.

Đường Hải Ninh né qua cú đánh của Lý Xuân Hoa, lên tiếng quát tháo, tay hữu giơ lên như muốn đánh vào đầu Tiểu Linh.

Lý Xuân Hoa thấy vậy tấm lòng tan nát, đột ngột dừng thân mình đang xông tới lại.

Đạo nhân áo xám phía sau bật cười nói:

- Ngươi tiếp ta một chiêu cuối cùng Cửu Quyển Qui Âm.

Phất trần trong tay đạo nhân đột nhiên tản xuất ra thành chín luồng hồng quang, tập kích vào tâm nơi yếu huyệt sau lưng Lý Xuân Hoa, thế như điện chớp, trong chớp mắt đã cách thân người nàng chừng ba tấc. Dù Lý Xuân Hoa võ công cao siêu đến đâu, cũng khó tránh được cú đánh này.

Sinh tử treo trên đầu sợi tóc, bỗng một bóng người lướt tới không một tiếng động, thuận tay chộp cứng lấy những sợi phất trần.

Đạo nhân cảm thấy trên tay người kia truyền ra một luồng kình khí vô hình từ trên ngọn phất trần xông qua.

Đạo nhân áo xám bị luồng nội kình đột ngột đánh tới làm rung chuyển cổ tay, lòng vô cùng kinh hãi, tay ta vung ra một luồng nội kình đẩy bạt luồng kình khí kia.

Người vừa đến cùng lúc ra tay giải cứu Lý Xuân Hoa, thân mình như luồng gió lướt đến trước mặt Đường Hải Ninh, đột nhiên vươn tay tả mau như điện chớp chụp trúng cổ tay hữu của hắn. Người vừa đến ra tay cầm nã chẳng những nhanh chóng bất ngờ không thể tả mà thủ pháp mười phần quái dị, Đường Hải Ninh muốn tránh né nhưng đã chậm một bước.

Chỉ cảm thấy cổ tay hữu nhói lên, một bàn tay mềm mại đã bấu chặt cổ tay hữu của hắn, lập tức hắn cảm thấy xương cổ tay đau nhói kịch liệt, kình lực toàn thân tiêu tan, mất đi khả năng kháng cự.

Lý Xuân Hoa định thần đưa mắt nhìn, thì chỉ thấy đó là một nữ nhân mình mặc áo lục, tóc dài xõa vai, thể thái tuyệt mỷ, bàn tay phải có mang một cái găng tay trắng bằng tơ, tay trái thì không, nhưng mặt của nàng thì lại có che bằng một lớp lục, làm cho người ta không thể thấy rõ chân diện mục.

Nữ nhân áo lục từ khi ra tay xuất thủ đến lúc này, tất cả động tác chỉ như một luồng điện xẹt, cho nên Lý Xuân Hoa, đạo nhân áo xám, Đường Hải Ninh đều không trông rõ nhân ảnh của nàng.

Lúc này mọi người đều thấy nàng là một cô gái che mặt, ai nấy đều giật mình.

Lý Xuân Hoa chưa kịp tạ ơn người cứu giúp nàng, đã xông tới muốn ôm lấy Tiểu Linh.

Ai ngờ nữ nhân áo lục vung tay phải ra sau, một luồng tiềm lực phóng thẳng vào ngực của Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hoa đành phải dạt sang một bên.

Lúc Lý Xuân Hoa vừa né người, Đường Hải Ninh phát ra một tiếng rên,

hắn lảo đảo lùi lại ba bước, Tiểu Linh trong tay đã rơi vào lòng nữ nhân áo lục.

Nữ nhân áo lục cũng lách sang một trượng.

Soạt một tiếng Đường Hải Ninh rút trường kiếm cầm trong tay, bỗng nghe nữ nhân áo lục lạnh lùng hừ một tiếng, cất tiếng nói:

- Đông Dương sứ, Trung Dương sứ tiếp lệnh, lập tức trở về Âm Dương Cốc, chờ đợi cốc chủ truyền lệnh.

Đạo nhân áo xám Âm Dương Chi Sứ và Đường HảI Ninh nghe vậy đều giật mình.

Đạo nhân áo xám lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai? Lại dám cả gan giả mạo mệnh lệnh?

Nữ nhân áo lục khẽ nói:

- Âm Dương Tam Sứ, Đông Dương, Trung Dương, Tây Dương mau trở về Âm Dương Cốc đợi lệnh, nếu chậm trễ thì chết tức khắc.

Nữ nhân áo lục vừa nói vừa giơ tay hữu, trong lòng bàn tay đeo găng trắng của nàng đột nhiên xuất hiện ba vầng mặt trời, lấp lánh tỏa sáng, đẹp đẽ tuyệt luân.

- È! Tam Dương Điện Chủ, Đông Dương sứ, Trung Dương sứ xin nhận lệnh.

Đạo nhân áo xám và Đường Hải Ninh cung thân thi lễ, lập tức quay mình phóng đi.

Lý Xuân Hoa thấy trong lòng bàn tay của nữ nhân áo lục lộ ra ba vầng mặt trời đỏ, trong lòng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, bàn tay hữu của nữ nhân áo lục giơ lên liền thu lại, cho nên ba vầng mặt trời vừa lóe lên rồi tắt ngay, Lý Xuân Hoa không thể nào xem rõ được.

Tiểu Linh rơi vào tay cô ta đương nhiên là rất nguy hiểm, nhưng vừa rồi cô ta hiện thân cứu mình một mạng, chắc là có ý giúp đỡ. Lý Xuân Hoa suy nghĩ một hồi, tâm thần dần dần trở nên ổn định, khẽ cúi mình thi lễ với nữ nhân áo lục, nói:

- Được ơn cô nương ra tay giải nguy, Xuân Hoa này mãi ghi nhớ, xin cô nương hãy làm ơn cho trót, giao đứa con yêu lại cho tiểu nữ, thịnh tình ơn sâu này xin mãi không quên.

Nữ nhân áo lục lạnh lùng nói:

- Đứa bé này có phải là con của Âu Dương Hải không?

Lý Xuân Hoa giật mình, ngạc nhiên, than rằng:

- Phụ thân Âu Dương Hải của nó đã mất tích ba năm rồi, sống hay chết vẫn chưa hay, mẹ con chúng tôi được ở bên nhau là mạng sống, xin cô?

Đôi mắt của nữ nhân áo lục đột nhiên bắn ra tia sáng oán hận nhìn thẳng vào Tiểu Linh.

Lúc này Tiểu Linh đột nhiên mỉm cười kêu lên nho nhỏ:

- Cô cô ơi, buông tiểu điệt ra, tiểu điệt muốn má má.

Ánh mắt đầy oán hận của nữ nhân áo lục bỗng trở nên nhu hoà, nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Linh đừng sợ, cô bế Tiểu Linh đến một nơi rất vui, qua mấy ngày ba ba với má má Tiểu Linh sẽ đến với cháu.

Nữ nhân áo lục ngừng lại một lát rồi quay lại nói với Lý Xuân Hoa:

- Đứa bé này ta mang đi, ta tuyệt đối sẽ không làm hại nó một sợi tóc, một khi Âu Dương Hải tái xuất giang hồ, ngươi bảo hắn tự đến tìm ta mà đòi người.

Nàng vừa nói xong khẽ lắc mình, thân hình đã bay đi bảy tám trượng? Lý Xuân Hoa vô cùng lo lắng kêu lên:

Cô nương không được mang nó đi. Tiểu Linh, Tiểu Linh?

Lý Xuân Hoa như chim én vỗ cánh, lao vút đi.

Nhưng khinh công của nữ nhân áo lục cơ hồ đã đạt đến cảnh giới quỷ mị, thân hình nàng biến mất vào rừng mai, Lý Xuân Hoa đuổi đến trước rừng mai, thì bóng người đã mất tăm.

Khắp đỉnh núi, vang lên tiếng kêu gọi đau khổ của Lý Xuân Hoa:

- Tiểu Linh, Tiểu Linh?

Núi non hồi âm trở lại nghe thanh âm sao mà thê lương thống khổ.

Lý Xuân Hoa đuổi đến mười mấy dặm vẫn không tìm thấy tung tích nữ nhân áo lục và Tiểu Linh đâu, đứa con trai gần gũi bên mình hơn ba năm nay đã bị người mang đi.

Nơi chân trời góc bể mênh mông, biết lúc nào ngày nào mẫu tử mới có thể tương hội, bất giác làm cho Lý Xuân Hoa cảm thấy chua xót, lệ châu tuôn trào, nàng khóc đến cơ hồ ngất lịm đi.

Không biết qua bao lâu, nàng ngẩng đầu dậy lẩm bẩm tự nói:

- Nữ nhân ấy là ai? Vì sao nàng lại nói một khi Âu Dương Hải tái xuất giang hồ, phải bảo Âu Dương Hải đi nhận Tiểu Linh? Nếu Âu Dương Hải không tái xuất giang hồ, Tiểu Linh của ta sẽ không có ngày tương kiến?

Lý Xuân Hoa nói đến đây, nàng thi triển khinh công trở về nơi ở bên bờ Thiên Kiếm Đàm mang theo Thanh Qui Kiếm và hành lý xuống núi Cửu Cung Sơn.

Trời đã chiều tà.

* * *

Trong nơi u cốc ánh lên một ánh tà dương le lói.

Chung quanh im lìm tịch mịch.

Bỗng nhiên trong nơi thâm cốc vang lên một tiếng hú dài, như rồng kêu hổ rống, chấn động núi non, mây mù.

Cùng lúc, từ nơi xa xa cũng vang lên một tiếng hú tiếp ứng.

Tiếng hú đến thật nhanh, như sét chạy giữa không trung, mới nghe như

ngoài mấy dặm trong nháy mắt đã đến sau núi. Ngay lúc này, trong khe núi hiểm trở xuất hiện một con thần câu tuấn mã.

Cưỡi trên ngựa là một người thanh niên tuổi độ hai mươi lăm, phong thái ung dung, tuấn dật, trên lưng đeo một thanh cổ kiếm, chậm rãi phóng ngựa vượt qua gò núi.

Con thần câu lên đến gò núi, dưới ánh tà dương, một quái nhân như một dải lụa đỏ lướt qua thảo nguyên rộng lớn, bay qua đỉnh đầu người thanh niên lộn một vòng trong không trung, đáp nhẹ nhàng xuống đất hiện nguyên hình.

Quái nhân này lại là một con vượn cực kỳ xinh đẹp, dưới ánh mặt trời chiều, toàn thân nó đỏ rực lên.

- È! Viên huynh, công phu phi hành của huynh trên đời này không có một người hoặc một vật nào nhanh hơn nữa.

Câu nói của người thanh niên dường như vô cùng cảm khái.

Điều làm người ta kinh ngạc là con vượn nhỏ mở mồm phát ra tiếng người:

- Hải đệ, đệ quá khen.

Không cần hỏi cũng biết, thanh niên này chính là Âu Dương Hải, con vượn nhỏ chính là vật lưu lại của Độc Kiếm Ma. Hoá ra ba năm trước ở Thiên Kiếm Đàm, Âu Dương Hải bỏ đi không từ biệt Lý Xuân Hoa, chàng lập tức tìm đến nơi trước kia Độc Kiếm Ma đã chôn thây. Bởi vì ở Thiên Kiếm Đàm, chàng và Âu Dương Chi Sứ trải qua một trận chiến, Âu Dương Hải cảm thấy võ công của mình hãy còn chưa thể báo thù cho nên chàng nhất tâm nhất ý rèn luyện võ công cho giỏi, sau đó sẽ tái xuất giang hồ.

Âu Dương Hải lúc đó trong đầu chàng thể hội được những võ học của Độc Kiếm Ma nhưng ghi nhớ không tường tận, có nhiều điều vô cùng thần bí khó hiểu, và vì kẻ thù của chàng đại bộ phận đều là cao thủ với trình độ có thể làm sư phụ chàng được, nếu tự thân không nghiên cứu chuyên luyện võ công độc đáo thì vĩnh viễn không thể báo thù, do đó Âu Dương Hải đến ngọn núi cao nơi Độc Kiếm Ma chôn thây.

Ba năm nay, Âu Dương Hải dưới sự chỉ bảo của con thần viên, khai phá ngôi mộ của Độc Kiếm Ma tìm được một bộ võ học kỳ thư hoàn chỉnh của Độc Kiếm Ma.

Trong bộ kỳ thư đó, có thể nói là một thân võ học của Độc Kiếm Ma là sự kết tụ máu huyết cả đời, trải qua thời gian ba năm, Âu Dương Hải nghiên cứu luyện tập toàn bộ võ học trong bộ kỳ thư vừa thành.

Trong ba năm, Âu Dương Hải ngày đêm không ngừng cùng thần viên đấu kiếm dưới thác nước, chàng và thần viên có tình cảm thâm hậu, bèn bái làm huynh đệ, trong ba năm Âu Dương Hải dạy tiếng người cho thần viên. Kinh ngạc thay, trong ba năm, thần viên đã học được những tiếng đơn giản.

Âu Dương Hải tuy kết bạn với thần viên nhưng lúc nào chàng cũng hoài

niệm đến người đã cùng mình kết thành phu phụ, Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng, đã ôm hận bỏ đi.

Ngày hôm nay sau ba năm, Âu Dương Hải dẫn thần viên, bái biệt linh mộ của Độc Kiếm Ma cùng hạ sơn.

Âu Dương Hải nghĩ rằng sau khi ly biệt Lý Xuân Hoa tại Thiên Kiếm Đàm, nàng nhất định sẽ quay trở về tổng đàn Thanh Đạo Minh.

Cho nên Âu Dương Hải đầu tiên là đến tổng đàn Thanh Đạo Minh.

Thực ra Âu Dương Hải đâu ngờ Lý Xuân Hoa từ hôm chàng ly biệt, nàng cứ ở luôn bên bờ Thiên Kiếm Đàm, Âu Dương Hải có nằm mơ cũng không thể tưởng nổi là Lý Xuân Hoa đã sinh cho chàng một đứa con trai, nếu Âu Dương Hải biết sớm điều này chàng sẽ không trở về lâu như vậy.

Lúc này?

Âu Dương Hải phóng ngựa vượt qua gò núi, đi xuyên qua khu rừng, đi tới san đạo.

Xung quanh tĩnh lặng, im phăng phắc.

Âu Dương Hải cảm thấy kỳ quái chẳng lẽ Thanh Đạo Minh giải tán rồi ư?

Lúc trước kia san đạo có người thủ giữ mà bây giờ lại vắng tanh.

Bỗng nhiên, Âu Dương Hải cảm thấy điều gì chẳng lành, vội giục ngựa tiến lên.

- Xuân Hoa? Hồng muội? Công Tôn Lạp, Công Tôn huynh?

Âu Dương Hải cao giọng kêu gọi một hồi.

Trừ những tiếng hồi âm vang vọng lại còn tất cả đều im ắng tĩnh mịch đến ghê người.

Thanh âm của chàng run rẩy?

Âu Dương Hải nhảy xuống ngựa, vội chạy tới trước mở tung cửa hàng rào.

Một cảnh tượng kinh hoàng bày ra trước mắt chàng?

Xác chết nằm la liệt trên mặt đất, tay đứt chân gãy, ruột đổ ra ngoài, máu me tung toé.

Trước nhà, trong nhà, bụi cỏ, đều ngập máu, mỗi một tấc đất đều có vết máu.

Cái ao u tĩnh trong vắt cũng nhuộm thành màu đỏ tươi.

Chút tàn dương le lói trên bầu trời rọi xuống. Thật là thê lương, rùng rợn.

Tàn khốc, khủng bố.

Từ những vết máu chưa khô, hiển nhiên có thể thấy vừa xảy ra một cuộc tàn sát không lâu.

Âu Dương Hải trợn mắt như muốn rách khóe mắt, máu nóng bừng bừng, huyết mạch nổi phồng như muốn đứt tung.

Đột nhiên?

Tiếng gió thổi nhẹ, một tiếng rên rỉ vang lên yếu ớt.

Khi lần thứ hai tiếng rên vang lên bên tai Âu Dương Hải, chàng lập tức

đoán ra nơi phát ra thanh âm là sau căn nhà gỗ hướng đông, ước chừng mười mấy trượng.

Âu Dương Hải lao tới không chút nghĩ ngợi.

Kỳ quái! Rõ ràng là ở đây, tại sao không có?

Lúc ấy?

Ngoài một dặm vang lên tiếng cười như ma khóc nghe điếc tai, văng vẳng không dứt.

Đột nhiên, tiếng rên lại vang lên.

Lúc Âu Dương Hải phóng tới chỗ phát ra tiếng rên. Đảo mắt nhìn quanh, bất giác dựng tóc gáy, tay chân nổi da gà, lập tức Âu Dương Hải nổi giận đùng đùng, trợn mắt nhướng mày. Hóa ra sau bụi cỏ có chín cái xác cụt tay cụt chân, hoặc là cụt đầu, máu tanh nồng nặc.

Thật là thê thảm.

Chàng thấy Độc kiếm đường chủ Phi Hồn Độc Kiếm Tây Môn Dương hai mắt biến thành hai cái lỗ sâu hoắm, xương cổ bị chém đứt, nhưng hãy còn dính chút da, bên sườn bị đâm thủng lỗ chỗ.

Bên cạnh là mấy người Độc Long Kiếm Thủ, hai cánh tay đến vai, hai đùi bị chặt đứt, thân thể tím đen nhỏ máu. Thê thảm nhất là họ bị người điểm huyệt đạo, hãy còn sống mà chịu sự đau khổ khốc hình máu chảy ra cho tới chết. Hai người trong đó đã cắn lưỡi tự tử, khóe miệng đầy máu.

Hai người kia hơi thở còn chưa tuyệt, ước chừng tiếng rên là phát ra từ họ.

Âu Dương Hải hú lên một tiếng, búng liền hai ngón tay giúp cho hai người Độc Long kiếm thủ được mau giải thoát.

Trong các thi thể nơi đương trường, trừ Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp, Trịnh Hổ và mấy người nữa không thấy xác, còn chúng huynh đệ Thanh Đạo Minh có thể nói là bị giết sạch.

Âu Dương Hải đang nghĩ ngợi làm thế nào an táng những thi hài này, nhãn quang chàng vụt chuyển liếc thấy trên một tảng đá lớn ngoài hai trượng có cắm một lá cờ máu đen.

Cán cờ bằng thép cắm ngập vào đá, có thể thấy kình lực của kẻ cắm ấy mạnh lạ kỳ. Nhìn kỹ, trên lá cờ có thêu một mặt trời đỏ lặn một nửa vào núi còn mặt sau lại thêu một cái đầu lâu ghê rợn, dưới đầu lâu là hai khúc xương trắng bắt chéo.

Lá cờ bay phần phật trong gió.

Âu Dương Hải hừ một tiếng trung mình lao tới chỗ phát ra tiếng cười hồi nãy.

Đây là một khu rừng âm u, bốn bề yên tĩnh không một tiếng động.

Âu Dương Hải đang bồi hồi suy nghĩ.

Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng cười lạnh lẽo, nói: - Âu Dương Hải, ngươi đến chậm quá rồi, hà hà...

Âu Dương Hải quay phắt người lại, tung người nhảy lên không, chàng tung song chưởng phóng một luồng kình đạo như sấm sét vào nơi phát ra tiếng nói.

Âu Dương Hải trong lúc giận dữ phát ra chưởng này, chưởng thế long trời lở đất, ầm ầm, rắc rắc, một loạt tiếng nổ vang lên.

Sáu bảy cây tùng bằng miệng chén đều gẫy đổ, thanh thế kinh tâm động phách.

- È, ba năm không gặp, không ngờ chưởng lực của ngươi hùng hậu đến mức này. Ha ha, khả kính khả kính!

Thân hình Âu Dương Hải trên không trung quẫy lộn một vòng, vù một tiếng, thân hình bay ra ngoài bảy trượng.

Chàng đưa mắt nhìn, trên một mỏm núi có một người che mặt nạ đầu lâu, áo dài xanh, râu dài tới ngực đang ngồi xếp bằng.

Người này chính là Cô Lâu Thiên Tôn.

Âu Dương Hải nói:

- Thật không ngờ, không ngờ thế gian chật hẹp, chúng ta có phước lại gặp nhau rồi.

Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng cười nói:

- Hay lắm, hay lắm. Chắc lão phu và ngươi có duyên kiếp trước, cho nên đi đâu cũng gặp.

Đột nhiên Âu Dương Hải quát lớn:

- Cô Lâu Thiên Tôn, tội ác của ngươi tày trời, còn chưa nạp mạng ra đây.

Thân hình của Âu Dương Hải như chim ưng nhảy vọt lên mỏm đá lớn, hai luồng kình phong như bánh xe bay phóng tới.

Tiếng kình phong bay đi rít gió, Âu Dương Hải đã nhảy lên mỏm đá, Cô Lâu Thiên Tôn vung tay áo tiếp đạo chưởng kình, hai mắt bắn ra tia sáng kinh dị.

Nguyên là hắn cảm thấy chưởng kình của Âu Dương Hải trong đó kình lực vô cùng thâm hậu, so với ba năm trước không chỉ có gấp bội.

Nên biết rằng đạo võ công không thể một sớm một chiều mà luyện đến trình độ, đừng nói thời gian ba năm cho dù là mười năm thì cũng chưa chắc tiến triển bao nhiêu, vốn Cô Lâu Thiên Tôn nghĩ bụng, dù cho Âu Dương Hải trong ba năm sớm tối khổ luyện, cao lắm cũng chỉ làm cho võ nghệ của chàng thuần thục thêm một chút mà thôi, ai ngờ sự thực không phải thế, nội công của chàng đã tăng tiến đến trình độ mấy mươi năm công lực.

Thân hình Âu Dương Hải đáp xuống mõm đá, vai không lắc, gối không cong, xông thẳng đến trước Cô Lâu Thiên Tôn, đánh vù một quyền vào ngang ngực. Cô Lâu Thiên Tôn cảm thấy lực đạo thế quyền của Âu Dương Hải đánh tới cực kỳ mãnh liệc, không dám khinh suất, vận nội công tiếp cú đánh.

Hai đạo quyền phong cực mạnh va chạm nhau, chấn động đến nỗi Cô Lâu Thiên Tôn toàn thân khí huyết phù động, thân hình bất giác lùi ra sau hai bước, hai vai Âu Dương Hải khẽ lắc lư, lùi lại ba bước.

Nhưng lúc này Âu Dương Hải căm hận Cô Lâu Thiên Tôn cùng cực, chàng cho rằng Cô Lâu Thiên Tôn chính là hung thủ tàn sát huynh đệ Thanh Đạo Minh, cho nên chàng lại tung mình xông lên, tay tả vươn ra chộp vào vai của Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn sau khi tiếp hai quyền của Âu Dương Hải xong, đã biết nội lực chàng hùng hậu, quyền phong rất là mạnh mẽ, so với khi xưa thì tiến triển rất nhiều, đại khái đã đạt đến nội lực tương đương mình, nếu Âu Dương Hải lại liên tiếp phát liền mấy quyền thì e rằng mình khó mà chống đỡ nổi, lúc này hắn thấy tay tả của Âu Dương Hải vươn ra, khẽ cười ha hả...

Cô Lâu Thiên Tôn lập tức vung chưởng đánh xéo ra, chân trái tung một cú đá vào bụng dưới của đối phương.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, tay hữu quét một chưởng ngăn đỡ một cước của Cô Lâu Thiên Tôn đá tới. Tay tả vội thu về, lùi lại một bước, không xuất thủ tấn công nữa.

Cô Lâu Thiên Tôn cũng nhân đấy dừng lại, kỳ thực họ nhân thời gian tạm dừng tay này là đang tìm chiêu thức giao thủ tiếp theo sau, phải biết rằng hai người đều là nhân vật lợi hại.

Âu Dương Hải trong hai chiêu giao đấu, chàng cảm thấy Cô Lâu Thiên Tôn thực sự võ học cao thâm khôn lường, lần xuất thủ vừa rồi, Cô Lâu Thiên Tôn đã sử dụng ba loại nội lực thượng thừa điểm phất huyệt mạch âm nhu không giống nhau, cơ hồ muốn hạ ngay Âu Dương Hải.

Cô Lâu Thiên Tôn cũng cảm thấy trong ba chiêu thức của Âu Dương Hải, không chiêu nào là không thâm hậu, mà còn ẩn giấu một lực đạo phản đánh ngược trở lại, quả nhiên võ công của Âu Dương Hải đã không chỉ như ba năm trước, lúc này Cô Lâu Thiên Tôn thầm hối hận vì sao ba năm trước không giết quách nó đi, để bây giờ Âu Dương Hải quả là kẻ kình địch từ nay về sau rồi.

- Ha ha, Âu Dương Hải, thủ pháp võ công của ngươi đã khác nhiều so với khi xưa, chắc trong ba năm ngươi đã được rất nhiều kỳ duyên...

Âu Dương Hải không nói, đá liền bốn cước vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Mấy chiêu này đều hàm ẩn kình khí nội gia cực kỳ ghê gớm, hung mãnh độc địa, đôi mắt Cô Lâu Thiên Tôn bắn ra một đạo tinh quang, hai tay áo phất lên, lùi lại ba bốn bước liên tiếp. Cô Lâu Thiên Tôn tiếp luôn mấy chiêu của Âu Dương Hải đã phí rất nhiều sức lực. "Hây!" một tiếng quát, Cô Lâu Thiên Tôn phóng ra một quyền chênh chếch.

Âu Dương Hải cảm thấy trong một quyền này của hắn, tư thế rất quái dị, tựa như có đầy rẫy sát cơ, chàng không dám tiếp quyền, vặn người né tránh

ba bước.
- Ha ha ha, sao ngươi không dám tiếp quyền của ta? Âu Dương Hải lạnh lùng nói hừ một tiếng năm ngón tay trái đều xòe ra, từ từ búng tới.
Năm ngón tay búng ra không một tiếng động cũng không có chút kỳ lạ quái dị nào nhưng Cô Lâu Thiên Tôn trông thấy thì tựa như kinh hoàng vô cùng, lùi lại sáu bảy bước lên tiếng hỏi:
- Âu Dương Hải, chiêu này của ngươi gọi là "Ngân Hà Đàn Huyền" phải không?
Âu Dương Hải cười nhạt nói:
- Ngươi cũng biết sự lợi hại của chiêu " Ngân Hà Đàn Huyền" sao? Âu Dương Hải lại hừ liền mấy tiếng, kỳ thực lúc này trong lòng Âu Dương Hải càng thấy kỳ quái vô cùng, chiêu thức của mình chính là một tuyệt học có ghi trong bộ kỳ thư võ học của Độc Kiếm Ma, chàng không hiểu Cô Lâu Thiên Tôn tại sao lại biết tên chiêu này.
Cô Lâu Thiên Tôn nghe lời nói của Âu Dương Hải, trầm tư rất lâu, hai mắt ngước nhìn trời ngẩn ngơ xuất thần, một tên ma đầu xảo quyệt, nham hiểm nhất đời này không hiểu hắn nghĩ ngợi những gì?
Trong lòng Âu Dương Hải cũng cảm thấy mịt mù khó giải, lúc này chàng rất muốn biết Cô Lâu Thiên Tôn vì sao biết được lai lịch một chiêu tuyệt học của chàng.
Đương lúc hai người đang trầm tư không nói, trên mỏm đá có một bóng màu đỏ nhảy lên như điện xẹt, chính là con vượn nhỏ.
Đôi mắt sâu tựa bể của con vượn nhìn Cô Lâu Thiên Tôn, đột nhiên phóng vọt đến Cô Lâu Thiên Tôn.
Cú đánh này nhanh chóng tuyệt luân, Cô Lâu Thiên Tôn tai nghe tiếng gió cái vù, đã thấy một quái vật lướt gió lao tới, hắn vô cùng kinh hãi, phóng ra một chưởng.
Chỉ nghe một tiếng hự, thủ chưởng của Cô Lâu Thiên Tôn và con vượn nhỏ cùng tiếp chạm, Cô Lâu Thiên Tôn bị chấn động đau buốt bàn tay, một luồng kình lực đánh bạt hắn lùi lại bốn bước.
Con vượn nhỏ sau cú đánh này, vù một tiếng, nhảy tót lên vai Âu Dương Hải.
Cô Lâu Thiên Tôn định thần, căng mắt ra nhìn thấy là một con vượn nhỏ, hắn kinh ngạc vô cùng.
Âu Dương Hải thấy con vượn nhỏ chỉ một lần xuất thủ đã có thể đánh Cô Lâu Thiên Tôn lùi mấy bước, trong lòng rất vui, lên tiếng nói:
- Viên huynh, xin hãy giữ lấy người này, đừng để cho hắn chạy thoát khỏi đây.
Con vượn nhỏ nhìn Âu Dương Hải cười khèng khẹc, nói:
- Âu Dương đệ, hắn là kẻ thù của đệ?

Con vượn nhỏ vừa cất tiếng nói, Cô Lâu Thiên Tôn trợn mắt há mồm, nghĩ thầm:

"Hôm nay thật gặp phải quỷ quái hay sao ấy? Nếu không thì tại sao một con vượn lại biết nói tiếng người? Nghe truyền rằng Cổ Thiên Nhân Viên là do người và vượn giao phối mà sinh ra, nhưng hắn còn có một nửa là huyết thống loài người, có thể nói tiếng người, cũng không lấy làm lạ, mà đằng này con vượn có chút xíu kia lại hiểu được tiếng người?".

Âu Dương Hải lạnh lùng mỉm cười, nhìn Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Cô Lâu Thiên Tôn, đêm nay ngươi chớ mong chạy thoát khỏi đây, vị viên huynh này của ta khinh công độc bộ võ lâm, thiên tính linh dị, đã được tinh hoa của nhật nguyệt, ngàn năm đạo hạnh, phản lão hoàn đồng, trên thế gian không có một vật nào có thể làm sứt mẻ một sợi lông của Viên huynh, chỉ một chiêu vừa qua chắc ngươi đã biết sự lợi hại của Viên huynh rồi chứ? Hừ hừ... Bây giờ ta hỏi ngươi, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng và Công Tôn Lạp và những người chưa chết của Thanh Đạo Minh ta, ngươi đem họ cầm giữ nơi nào? Nếu ngươi thành thực nói ra, Âu Dương Hải sẽ tạm thời thả ngươi lần này, muốn báo thù rửa oán cũng đợi lần sau gặp mặt mới gia dĩ tính sạch. Nếu ngươi bỏ đi thì hãy ẩn nấp ở nơi chân trời góc bể nào đó đừng để ta tìm thấy, thì cũng coi như số hên của ngươi rồi đó.

Cô Lâu Thiên Tôn trong lúc Âu Dương Hải đang nói, trong đầu hắn suy nghĩ rất lung, lúc này hắn khẽ cười nói:

- Âu Dương Hải, ngươi cho rằng con vượn súc sinh này lại có thể uy hiếp được ta sao? Ha ha, ngươi cho rằng võ công của ta thế nào?

Âu Dương Hải nghe hắn nói, bất giác ngẩn người, không biết thật sự hắn có ý gì? Chàng nghĩ: "Chẳng lẽ võ công tên ma đầu này có tài phi thiên độn thổ hay sao?".

Cô Lâu Thiên Tôn thấy Âu Dương Hải lặng im, khẽ cười nói một tiếng, lại nói:

- Ba năm trước, ngươi cho rằng võ công của ta đạt đến trình độ nào? Lúc ấy ngươi cảm thấy ta so với Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng như thế nào?

Âu Dương Hải lạnh lùng một tiếng, nói:

- Chắc võ công của ngươi lúc ấy không hơn võ công của mẫu thân Đông Hậu Lâm Đại Ngọc của ta, đương nhiên cũng không thể thắng nổi Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng.

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên lại hỏi:

- Võ công của ngươi và Lý Xuân Hoa không biết hai ngươi hơn kém bao nhiêu?

Âu Dương Hải biết rằng Cô Lâu Thiên Tôn nham hiểm vô cùng, có lẽ hắn lại nghĩ ra kế độc gì để ám toán mình, bèn quát lớn:

- Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi đừng có làm bộ nữa, nếu ngươi không mau nói

ra tin tức của Lý Xuân Hoa thì đừng trách ta đấy.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Âu Dương Hải, ngươi nghe kỷ đây, ta nói cho ngươi, đương kim thiên hạ võ lâm chỉ có Cổ Lâu Thiên Tôn ta là độc tôn, nếu ngươi không tin lời của ta, ngươi hãy thử nghĩ xem, năm xưa lão phu và Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng động thủ, có lúc nào là dốc toàn lực đâu...

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, nghĩ thầm:

"Phải rồi! Tính tình tên ma đầu này giảo quyệt, mỗi lần hắn cùng người động thủ vô luận là võ lâm cái thế thiên hạ Lâm Nguyệt Hồng, hoặc là mình, hình như hắn đều dùng ngang sức đối phương, chỉ bình thủ với người mà thôi, chẳng lẽ Cô Lâu Thiên Tôn có võ công tinh thâm mà giấu không lộ ra hay sao?".

Lúc này lại vang lên giọng nói của Cô Lâu Thiên Tôn:

- Nhưng võ công một phái mà Cô Lâu Thiên Tôn ta kỵ nhất, là võ học của Âm Dương Cốc, trừ võ học Âm Dương Cốc ra, không có bất kỳ một võ công một phái nào mà ta chưa học qua. Chiêu Ngân Hà Đàn Huyền vừa rồi của ngươi hình như có gốc rễ với võ công Âm Dương Cốc...

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, buột miệng hỏi:

- Cái gì? Chiêu võ học của ta và võ học Âm Dương cốc có gốc rễ hay sao?

Nguyên Âu Dương Hải dù được kỳ thư võ học một đời của Độc Kiếm Ma, nhưng bên trong cũng không ghi rõ lai lịch tên tuổi của Độc Kiếm Ma, lúc này nghe Cổ Lão Thiên nói chiêu Ngân Hà Đàn Huyền và võ học Âm Dương Cốc có gốc gác, không khỏi buột miệng hỏi, bởi vì chàng đối với vị kỳ nhân Độc Kiếm Ma có rất nhiều tâm lý hiếu kỳ.

Lúc Cô Lâu Thiên Tôn nói, mắt nhìn chăm chú vào Âu Dương Hải, lúc này thấy chàng có vẻ xúc động, trong bụng mừng thầm, hắn cố ý mỉm cười thần bí, nói:

- Đâu chỉ gốc gác thôi đâu, thực ra có thể nói Âm Dương Cốc có một bí mật khôn lường.

Âu Dương Hải thực sự đã bị những lời nói kỳ lạ của Cổ Lão Thiên dẫn vào cảnh giới hiếu kỳ, là người ai mà chẳng có tâm lý hiếu kỳ. Nhưng, trong lòng Âu Dương Hải căm hận hắn, lúc này không mở miệng hỏi hắn những chuyện có liên quan đến Âm Dương Cốc, kỳ thực Âm Dương Cốc này trong đầu của các nhân vật võ lâm giang hồ đương thời, là một nơi mù mịt, ghê rợn.

- Hừ, Cổ Lão Thiên, ngươi nói quá nhiều rồi đó, tóm lại ngươi nên nói bọn Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp ở đâu đi thì hơn.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Lý Xuân Hoa , ồ cô gái đáng thương ấy từ khi ngươi mất tích, nàng đã ở luôn ở bên bờ Thiên Kiếm Đàm chờ đợi ngươi.

Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh, hỏi:
- Ngươi nói cái gì? Thật có chuyện ấy hay sao? Thế thì bọn Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp đâu?
Âu Dương Hải nghe nói Lý Xuân Hoa vì mình sau khi mất tích, ở mãi bên bờ Thiên Kiếm Đàm trong lòng bồi hồi xúc động, chàng vụt nhớ lại chuyện Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng ở mãi nơi đó đợi phụ thân chàng, chàng thật sự sợ Lý Xuân Hoa vì chờ đợi mình mà giống như Lâm Nguyệt Hồng phát điên.
Cô Lâu Thiên Tôn thấy vẻ ngẩn ngơ như trong mộng của Âu Dương Hải, cố ý ngẩng đầu lên nhìn trời, Âu Dương Hải thấy vậy vội hỏi:
- Cổ Lão Thiên sao ngươi không nói? Ngươi nói mau đi!
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Ngươi đừng sốt ruột, Lý Xuân Hoa vẫn khoẻ, nàng không như Lâm Nguyệt Hồng đâu. Ngươi hỏi Lý Xuân Hồng ư? Từ khi nàng thất tình, chẳng hề thấy xuất hiện trên giang hồ võ lâm nữa, hành tung không rõ...
Âu Dương Hải bị Cổ Lão Thiên nói đúng gan ruột của mình, mặt chàng hơi đỏ, nhưng chàng cảm thấy kỳ quái, vì sao những chuyện riêng của bọn mình mà Cô Lâu Thiên Tôn lại tỏ tường như vậy.
Cô Lâu Thiên Tôn hơi ngừng một lát, lại nói:
- Đến như Công Tôn Lạp, trong ba năm hắn thật sự có công, hắn đã phát dương Thanh Đạo Minh trở nên có tiếng tăm, đáng tiếc rằng công lao của hắn trong ba năm đã đổ xuống sông biển hết rồi.
Âu Dương Hải nghe vậy, trước mắt lại hiện ra những thi thể đầy máu me lúc nãy lửa giận bốc lên, quát lớn:
- Cổ Lão Thiên, món nợ ngươi tàn sát Thanh Đạo Minh, ta thề phải rửa sạch.
Cô Lâu Thiên Tôn nghe vậy hừ một tiếng nói:
- Với khả năng của ngươi, suốt đời cũng đừng mong báo được thù này.
Âu Dương Hải giận dữ nói:
- Ngươi nói ta không thể báo được mối huyết hải thâm thù này, thế thì ngươi đợi xem đây.
Cô Lâu Thiên Tôn bỗng cười vang lừng, nói:
- Buồn cười, thật buồn cười. - Hừ, buồn cười cái gì? Âu Dương Hải giận dữ quát hét, một luồng kình khí quét tới Cô Lâu Thiên Tôn.
Cô Lâu Thiên Tôn di động thân hình ba bước, tránh khỏi chưởng lực này, quát lên:
- Âu Dương Hải ...
Tiếng quát của Cô Lâu Thiên Tôn đầy rẫy uy nghiêm, Âu Dương Hải bất giác thu lại luồng kình đạo sắp phóng ra.
Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Âu Dương Hải, ngươi cho rằng những người chết của Thanh Đạo Minh là do ta giết phải không?

Âu Dương Hải nói:

- Cái gì, họ không phải ngươi giết hại, hừ hừ! Võ lâm giang hồ ngày nay, lại còn có ai tàn khốc ác độc như ngươi? Nếu ngươi không làm ra chuyện thê thảm này thì còn có người nào làm ra? Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên phát ra tiếng thở dài thê lương, nói:

- Âu Dương Hải, ngươi biết rằng Cổ Lão Thiên ta và ngươi cùng với chị em Lý Xuân Hoa vẫn là tình sư đồ, dù cho bao nhiêu sự tình gây ra trở mặt thành thù, nhưng Cổ Lão Thiên ta đối với các ngươi, thực sự hãy còn tồn tại một chút tình thầy trò, nếu không, ba người các ngươi đã chết dưới tay ta từ lâu rồi.

Âu Dương Hải không chút cảm kích nói:

- Hừ, Cổ Lão Thiên, ngươi đừng có nói năng cảm động như vậy, Âu Dương Hải ta đã sớm biết chuyện sát hại cha mẹ ta... Kỳ thực vạn sự trong thế gian, lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà không lọt, nếu muốn người ta không biết, trừ phi đừng làm, cuối cùng cũng sẽ có một ngày sự bại thân vong cho coi... Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói: - Chuyện cũ đã qua, nhai lại làm gì? Ha ha ha ha... Thi thể cha mẹ ngươi đã băng lạnh rồi, Cổ Lão Thiên ta cũng đã sắp chết... Việc khi xưa, Cổ Lão Thiên cả đời dám làm dám chịu, vô luận lúc nào ngày nào, ta cũng vẫn chờ đợi người đến đòi nợ...

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên trầm giọng nói:

- Nhưng hôm nay ta nói với ngươi là vào lúc xế chiều. Thanh Đạo Minh đã bị người chém giết tàn khốc, chính là một lần tàn sát đầu tiên của người trong Âm Dương Cốc với giang hồ võ lâm đó.

- Cái gì? Người trong Âm Dương Cốc đã làm?

Âu Dương Hải thất kinh hỏi.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Ngươi không có thất cây cờ Âm Dương cô lâu kỳ cắm trên tảng đá sao?

Một câu nói làm Âu Dương Hải sực nhớ lại cây cờ kinh tâm động phách kia, chàng bất giác quay đầu nhìn.

Ai ngờ vừa nhìn chàng giật mình đánh thót, lá cờ ngoài hai mươi mấy trượng đã không thấy nữa.

Nên biết rằng đêm nay trăng sáng vằng vặc, sao trời lung linh, những gì xảy ra trong vòng ba mươi trượng với mục lực của Âu Dương Hải vẫn nhìn thấy rõ ràng, nhưng lá cờ kia đã biến mất tự hồi nào.

Âu Dương Hải vô cùng nghi hoặc, hú một tiếng, phi thân nhảy xuống mỏm đá chạy đến bên tảng đá, quả nhiên lá cờ Âm Dương cô lâu kỳ đã biến mất rồi.

Một luồng gió nhẹ, Cô Lâu Thiên Tôn và con vượn nhỏ cũng chạy nhanh

tới.
Như vậy, trong khe núi này đã xuất hiện người thu lá cờ, nhưng với thính lực của chàng lại không thể nghe được thanh âm của người đó tới lúc nào, thật là một chuyện dị thường.
Âu Dương Hải nhìn ánh mắt của Cô Lâu Thiên Tôn, hình như hắn cũng không nhìn thấy người đến thu lá cờ.
Âu Dương Hải và Cô Lâu Thiên Tôn đứng lặng lẽ hồi lâu.
Cô Lâu Thiên Tôn buông một tiếng thở dài nặng nề, nói:
- Âm Dương Chi Sứ, với võ công tối cao của Tây Dương Sứ, chẳng lẽ Tây Dương Sứ đã tái xuất giang hồ rồi hay sao?
Âu Dương Hải liếc nhìn Cô Lâu Thiên Tôn, nói:
- Những người chết của Thanh Đạo Minh thật sự là do người trong Âm Dương Cốc hại chết hay sao? Nhưng có điểm đáng ngờ là Thanh Đạo Minh và Âm Dương Cốc có dây mơ rễ má thù hận gì? Đến nỗi bọn họ đều trúng độc thủ.
Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:
- Người trong võ lâm giang hồ, nếu muốn gây chuyện với người thì cần gì phải thù với hận, thực ra ngươi và Âm Dương tam sứ sao lại nói rằng không có thù oán?
- Ba năm trước ở Thiên Kiếm Đàm, chẳng phải ngươi đã quyết đấu một trận với đạo nhân áo xám Đông Dương Sứ trong Âm Dương tam sứ đó sao?
Âu Dương Hải nghe nói, nghiến răng nói:
- Được, Âm Dương Cốc, Âu Dương Hải này và các ngươi thề không đội trời chung.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt, nói:
- Âu Dương Hải, ngươi không cảm thấy kẻ thù của ngươi nhiều quá hay sao?
Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, thầm nghĩ:
"Phải rồi! Ta phóng mắt nhìn ra giang hồ hình như mỗi một cao thủ võ lâm đều có mối huyết thù không thể giải được với ta. Thiếu Lâm phái, Cô Lâu hung thủ Cô Lâu Thiên Tôn, Bạch Hoàng Giáo, Dao Trì Ma Nữ, Vân Trung Nhạc, Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội... Nay lại còn thêm Âm Dương Cốc nữa. Thật là đơn thân thế cô, bốn phía đều là kẻ thù...".
- Ôi!...
Âu Dương Hải nghĩ đến đây bất giác cất tiếng thở dài thê lương, cảm khái vô hạn...
Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt vẻ khinh miệt, hắn lại lên tiếng:
- Ngươi hãy còn trẻ lắm, không ngờ kẻ thù của ngươi lại còn nhiều hơn kẻ thù của ta nữa, hình như người trong thiên hạ đều chống đối lại với ngươi...
Âu Dương Hải nghe vậy nổi giận quát:

- Cổ Lão Thiên, ngươi câm miệng lại cho ta, hừ! Hễ là ai có thù hận với Âu Dương Hải này thì bất cứ một người nào cũng đừng mong thoát khỏi sự báo phục của ta.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Âu Dương Hải ngươi có bao nhiêu năng lực để đối phó với kẻ thù khắp thiên hạ?

Nội chỉ có một Âm Dương cốc thôi cũng đủ cho ngươi mất mạng rồi. Âu Dương Hải vụt nhớ lại trận ác đấu với đạo nhân áo xám ở Thiên Kiếm Đàm và chuyện lá cờ bỗng nhiên mất tích! Đủ để thấy người trong Âm Dương Cốc thật ghê gớm. Nhưng Âm Dương Cốc là một tổ chức gì, không ai biết.

Âu Dương Hải khẽ thở dài, nói:

- Cổ Lão Thiên, có phải ngươi biết bí mật tổ chức Âm Dương Cốc không, nếu ngươi có thể nói ra, Âu Dương Hải này...

Cô Lâu Thiên Tôn cười vang, cắt ngang lời Âu Dương Hải, nói:

- Âu Dương Hải, ta đang muốn bắt tay hợp tác với ngươi cùng chống lại ngọn lửa hung tàn Âm Dương Cốc, nếu ngươi đồng ý, ta sẽ nói hết những bí mật về Âm Dương Cốc cho ngươi.

Âu Dương Hải cười lớn, nói:

- Cổ Lão Thiên, ta lại hợp tác với ngươi ư?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Lợi hại tương quan, ta tin rằng ngươi sẽ hợp tác với ta. Nên biết rằng không chỉ bản thân của Âm Dương Cốc thần bí khó giải, mà còn thế lực to lớn của nó nữa, trong đó ai ai võ công cũng cao cường, chỉ nội Âm Dương tam sứ của Âm Dương Cốc thôi cũng đủ cho ngươi ứng phó không nổi, huống chi Tam Dương điện chủ của Âm Dương cốc, và người thủy chung không trông thấy nữa, từ trước tới giờ chưa hề bước ra khỏi cửa Âm Dương cốc một bước, đó là Âm Dương cốc chủ...

Này Âu Dương Hải, nếu ngươi đáp ứng cùng với ta hợp tác chống lại người của Âm Dương Cốc, đến ngày thành sự. Cổ Lão Thiên này sẽ đợi báo thù cũng chưa muộn. ö ngươi như thế nào, sau khi nghĩ kỷ rồi hãy trả lời. Bây giời thứ cho ta còn có việc khác , phải cáo từ đây, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên, một người đầy thần bí, kỳ quặc, nham hiểm, tàn khốc, mà lại giống như nhân từ, trang nghiêm, chính khí lẫm liệt, sau khi nói xong rồi, khẽ chắp tay hành lễ rồi thân người biến mất trong đêm tối.

Chỉ còn lại Âu Dương Hải với bao sầu tư, hoài nghi bất định, đứng ngẩn ngơ chỗ cũ.

Một làn gió nhẹ thổi tới, Âu Dương Hải cảnh giác quay phắt lại nhìn...

Dưới ánh trăng sao, ngoài ba trượng có một người râu dài phất phơ, mặt

mũi hiền lành, tay cầm một lá cờ thiết kỳ màu đen tung bay theo gió.
Lá cờ này chính là lá cờ Âm Dương cốc Cô Lâu Kỳ hồi nãy cắm trên tảng đá.
Mà người cầm lá cờ này chính là người Âu Dương Hải vô cùng quen biết.
Âu Dương Hải buột miệng kinh hãi kêu lên "Thiên Sơn Thiền Sư".
Nguyên người cầm lá Âm Dương Cô Lâu Kỳ là một vị hoà thượng, hoà thượng này chính là sư huynh của chưởng môn Thiên Minh phái Thiếu Lâm ngày nay. Người đã từng chỉ dẫn võ công cho Âu Dương Hải khi xưa, đó chính là "Thiên Sơn Thiền Sư". Vị thần tăng Thiên Sơn trước giờ chưa bước ra giang hồ một bước, rất hiếm khi ra khỏi tiểu viện nhỏ trong chùa Thiếu Lâm bao giờ, mà đêm nay lại xuất hiện ở đây. Đôi mắt Âu Dương Hải bùng lên tia lửa, run run hỏi:
- Lão tiền bối, người tham dự vào cuộc chém giết này, không biết có...
Thiên Sơn thiền sư nói:
- Lão nạp đã hơn bốn mươi năm không khai sát giới, những người chết của Thanh Đạo Minh, lão nạp không có tham gia.
Âu Dương Hải cười lớn nói:
- Được! Được! Vãn bối luôn nhận định có ân trả ân, có oán trả oán, Âm Dương Cốc đã giết mấy trăm nhân mạng của Thanh Đạo Minh. Âu Dương Hải này cũng sẽ hồi kính Âm Dương cốc.
Thiên Sơn thần tăng trầm giọng nói:
- Âu Dương Hải, lão nạp phụng kiến ngươi không nên mạo hiểm đi Âm Dương cốc, không phải lão nạp nhiều lời, khi ngươi hãy còn chưa mò được một chút bí mật về Âm Dương cốc thì ngươi đã toi mạng rồi.
Âu Dương Hải cười nhạt nói:
- Lão tiền bối bao ngôn tương cáo, vãn bối cảm ơn bất tận, nhưng Âu Dương Hải này từ lâu đã đặt chuyện sinh tử ra bên ngoài rồi, trừ phi vãn bối bỏ thây nơi đây, còn không sớm muộn gì vãn bối cũng sẽ tới Âm Dương cốc.
Thiên Sơn thần tăng nghe vậy hơi biến sắc, nói:
- Âu Dương Hải, nếu ngươi muốn đi Âm Dương cốc thì trước tiên phải để cho lão nạp khảo nghiệm võ công đã.
Âu Dương Hải nghe vậy cũng biến sắc, nói:
- Lão tiền bối, vãn bối xin người đừng làm như vậy, vãn bối không bao giờ dám lãnh giáo tiền bối võ công. Thiên Sơn thần tăng nói:
- Ngươi muốn đi Âm Dương cốc, trước tiên phải đánh ngã được Âm Dương tam sứ, nếu không thì vĩnh viễn không thể bước vào Âm Dương cốc một bước.
Âu Dương Hải hỏi:
- Như thế là thế nào? Vãn bối ngu muội, không thể hiểu được ý đó. - Ngươi

đã muốn vào Âm Dương cốc thì khó tránh khỏi bị người đột kích, võ công của ngươi bình thường, há chẳng phải bỏ mạng ngay lập tức ở trong cốc. Bây giờ ngươi tiếp lão phu ba lá cờ, nếu ngươi tiếp không được lão phu ba lá cờ thì ngươi đừng có mong đi Âm Dương cốc.

Khí huyết của Âu Dương Hải bừng bừng, nghĩ bụng:

- Âu Dương Hải này nếu tiếp không được ba lá cờ của ông thì hà tất ra giang hồ làm gì nữa, đừng nói ba lá cờ, mười ba lá ta cũng tiếp được.

Âu Dương Hải nghĩ vậy, bèn nói:

- Lão tiền bối, người đã nói như thế, vãn bối cung kính bất như tòng mệnh, kính thỉnh phát chiêu đi!

Thiên Sơn thần tăng trầm giọng nói:

- Ba lá cờ của ta, lực đạo đủ rung chuyển núi non, ngươi cứ rút trường kiếm ra, để tránh tiếp không được một chiêu.

Âu Dương Hải nói:

- Đầu tiên vãn bối dùng tay không tiếp một chiêu thử xem.

Thiên Sơn thần tăng nghe vậy biết chàng rất quật cường, cao ngạo bèn không nói thêm nữa, lá cờ Âm Dương Cô Lâu Kỳ trong tay dùng một chiêu "Hoành Tảo Thiên Quân" từ từ quét tới Âu Dương Hải.

Chiêu quét này đến không một tiếng động không nghe thấy một tiếng gió nào, dường như không có một chút kình lực, Âu Dương Hải cho rằng chiêu thứ nhất là hư chiêu của Thiên Sơn, quan trọng là chỗ biến hoá tiếp theo, cho nên Âu Dương Hải không né, hai đạo mục quang loang loáng nhìn vào chiêu thức đánh tới.

Ai ngờ lúc Âm Dương Cô Lâu Kỳ sắp sửa đến gần ba thước thì đột nhiên luồng tiềm lực cực lớn hiếm thấy xưa nay áp đến người Âu Dương Hải đến không kịp thở, hô hấp bị bế tắc.

Âu Dương Hải kinh thầm, chân khí tiềm phục trong thân thể đã mau chóng vận ra song chưởng.

"Hây" một tiếng quát lớn, song chưởng chụp vào cán cờ quét tới.

Bỗng nghe Âu Dương Hải hự một tiếng, hai vai chàng lắc lư, lùi lại một bước.

"Vù", một luồng kình phong xé gió ào tới, rắc rắc rắc, một loạt tiếng răng rắc vang lên.

Âu Dương Hải biết rằng sau lưng mình ba bốn cây tùng gãy gục liên tiếp.

Uy lực kình phong kinh người này làm cho Âu Dương Hải kinh hãi thất sắc.

Thiên Sơn thần tăng thấy Âu Dương Hải tiếp thẳng một đòn, hơi động dung, thần tăng vẫy cổ tay, Âm Dương Cô Lâu Kỳ móc lên trên, cấp công hồi khứ, "phực" một tiếng, kỳ chiêu lại xuất thủ.

Chiêu cờ thứ hai từ chậm biến thành nhanh, vừa xuất thủ lập tức nghe tiếng

gió rít ghê người. Âu Dương Hải đã biết Thiên Sơn thần tăng thật là một người lợi hại, chàng không dám chậm trễ, vận khí đan điền, bão nguyên thủ nhất, tay trầm vai ngay, thấy thế cờ vụt tới, song chưởng phóng ra!

"È!" một tiếng kêu kinh ngạc, thân người Âu Dương Hải bị một luồng đại lực từ lá cờ truyền sang hất cho đến nỗi hai chân phải động, bắn vọt lên mấy thước cao. Hai chiêu giao tiếp, Âu Dương Hải đã cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo vô cùng, đang còn ở trên không, Âu Dương Hải mau chóng rút kiếm ra.

Khi thân hình chàng vừa rơi xuống đất, Thiên Sơn thần tăng tiếp lên một bước, chiêu cờ thứ ba liền xuất thủ.

Chiêu này, cán cờ, lá cờ phiêu động, phát ra tiếng gió cực lớn, chỉ nhìn cũng đủ biết chiêu thứ ba so với hai chiêu trước, sức mạnh còn hùng hậu hơn.

Âu Dương Hải đứng tấn mã bộ, tay cầm kiếm điểm vào chiêu cờ đánh tới.

"Soạt!" một tiếng, tiếp đó, "rắc!" một tiếng!

Trường kiếm trong tay Âu Dương Hải đã chém rách lá cờ, nhưng chàng cảm thấy hổ khẩu bàn tay đau nhói, trường kiếm đã gãy đứt đoạn.

Một luồng tiềm lực chấn động làm cho Âu Dương Hải liên tiếp lùi lại ba bước, miệng phun ra một bụm máu tươi.

Khóe miệng Âu Dương Hải rỉ máu, chàng đưa mắt nhìn trường kiếm trong tay, thanh trường kiếm đã cụt ngủn, mặt chàng phủ làn sương lạnh.

Thiên Sơn thần tăng thâu lá cờ Âm Dương Cô Lâu Kỳ lại, đưa mắt nhìn vầng mặt trời đỏ thêu trên lá cờ đã bị rách toạc mấy mươi đường, thần tăng khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Ngươi đã tiếp được ba chiêu cờ của ta, nội lực của ngươi lão nạp bình sinh hiếm thấy.

Trên mặt Âu Dương Hải hiện vẻ bi thương run run hỏi:

- Lão tiền bối, Âm Dương cốc hãy còn có người võ công cao hơn tiền bối ư?

Thiên Sơn thần tăng nói:

- Võ công của Âm Dương cốc thần bí lạ lùng mênh mông như biển, lão nạp võ công bậc này, trong Âm Dương cốc bất quá chỉ là nhân vật hạng hai mà thôi, ôi lão nạp thực sự đã già rồi.

Thiên Sơn thần tăng nói đến đây, rồi chầm chậm cất bước, biến mất vào trong khe núi.

Âu Dương Hải từ khi nghe Thiên Sơn thần tăng nói đến trong Âm Dương cốc bất quá chỉ là nhân vật hàng thứ hai, chàng bi thương trong lòng, ngẩn nhìn thanh kiếm gãy trong tay đến xuất thần.

Lúc này trong bóng đêm nơi khe núi, có một bóng người từ từ đi tới. Người ấy đi tới trước mặt Âu Dương Hải cúi xuống nhặt đoạn kiếm gãy rơi trên

mặt đất, quả nhiên như sở liệu của hắn, thanh trường kiếm đã gãy của Âu Dương Hải lại là một thanh kiếm bằng tre.

Người ấy cất tiếng nói:

- Thật là kinh hãi, xem ra võ công của Âu Dương Hải ngươi đã đạt đến trình độ thượng thừa, đã có thể dùng kiếm tre đâm xuyên sắt đá, nội lực như thế này, giang hồ võ lâm ngày nay còn có ai có được công lực như thế?

- Cổ Lão Thiên, ngươi trở lại đây làm gì?

Âu Dương Hải ngước nhìn người vừa nói, hắn là Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn bật cười ha hả, nói:

- Âu Dương Hải, không ngờ công lực của ngươi ba năm nay càng lợi hại hơn ta sở liệu, cung hỉ cung hỉ.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Hừ! Ba chiêu của Thiên Sơn thần tăng ta cũng tiếp không được, lại còn nói anh hùng cái nỗi gì.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Ha ha, kẻ thắng không kiêu, người bại không nản, thật là anh hào một đời, là tư cách của một đại hiệp. Âu Dương Hải, nếu thêm thời gian nữa, về sau nhất định ngươi sẽ hơn lão phu không biết bao nhiêu lần.

Âu Dương Hải trầm giọng quát:

- Cổ Lão Thiên, cao thủ của Âm Dương cốc chắc ngươi rõ lắm!

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Phóng mắt nhìn ra võ lâm giang hồ, những người có thể biết tường tận về Âm Dương cốc, có thể nói là đã hiếm lại càng thêm hiếm. Nhưng mà lão phu cũng biết được một chút, có phải ngươi muốn hỏi ta trong Âm Dương cốc có bao nhiêu người võ công cao hơn Thiên Sơn thần tăng, phải không?

Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm:

"Người này thật là lợi hại, biết ngay được tâm ý của ta.".

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả, nói:

- Thực ra, lão phu rất tin tưởng vào sức của hai chúng ta, nếu chúng ta cùng chống lại Âm Dương cốc, dù cho chúng có bao nhiêu người võ công cao hơn Thiên Sơn thần tăng, chúng ta cũng có thể đối phó, ha ha. Chắc là trong ba chiêu Kỳ pháp, Thiên Sơn thần tăng đã tiêu hao hết toàn lực rồi, nhất là một chiêu cuối cùng, bị kiếm thế hùng hậu của ngươi đã làm chấn thương nội tạng, nếu không thì Thiên Sơn thần tăng sẽ không dễ gì tha ngươi mà đi như vậy. Thiên Sơn thần tăng nói với ngươi: "Võ công của ta trong Âm Dương cốc chỉ là nhân vật hạng hai", đó cũng chưa nói hết, Thiên Sơn chính là Âm Dương cốc tam đại nguyên lão, từng nhậm chức thủ lĩnh Âm Dương tam sứ, địa vị Tây Dương sứ giả, võ công cao cường, nhất định là cao thủ hạng nhất trong Âm Dương cốc.

Âu Dương Hải nghe vậy, trong đầu chàng suy nghĩ trăm mối, chàng nghĩ:

"Mình cam nguyện hợp tác với hắn ư? Ôi! Không bằng mau đi gấp Thiên Kiếm Đàm gặp Lý Xuân Hoa rồi hãy quyết định". Cô Lâu Thiên Tôn dường như đoán được tâm ý của Âu Dương Hải, cười ha hả nói:

- Chuyện hợp tác này cũng bất tất phải vội, đợi người quyết định xong rồi hãy nói cũng chưa muộn, ha ha, lão phu phải đi đây, nếu có chuyện gì, lão phu ở tòa trang viện dưới núi Cửu Cung hầu giá.

Nói xong, Cô Lâu Thiên Tôn thật sự đã bỏ đi.

Trăng sáng vằng vặc, bây giờ là giờ tý...

Âu Dương Hải và con vượn nhỏ đào một cái hố lớn trong khe núi, đem những xác chết hợp táng trong ấy, phía trên lập một tấm mộ bia, khắc: "Thanh Đạo Minh ba trăm mười sáu vị chính nghĩa tranh đấu bị hại ở tay người trong Âm Dương cốc".

"Hồng Võ đàn chủ Âu Dương Hải lập".

Âu Dương Hải dùng Tử Vi Kiếm chặt một cây tre già, đẽo thành một thanh kiếm tre, xong chàng và con vượn nhỏ nhảy lên ngựa, rời khỏi tổng đàn Thanh Đạo Minh.

Nên biết rằng Âu Dương Hải trong ba năm, chàng đã đạt đến công lực của Độc Kiếm Ma khi xưa dùng tre làm kiếm, cho nên bây giờ lúc nào chàng cũng chuẩn bị một thanh kiếm tre.

* * *

Hai giờ sau khi Âu Dương Hải đi khỏi...

Trong khe núi lại vang lên tiếng vó ngựa, một con thần câu bạch mã phóng đến.

Trên ngựa là một thiếu phụ áo xanh một tay nàng phi ngựa vào trong cốc, khi nàng nhìn thấy trong cốc chỉ là một cảnh tượng hoang tàn chết chóc, trên mặt nàng vụt thay đổi thần sắc.

Thiếu phụ áo xanh một tay ấy chính là Lý Xuân Hoa, nàng đưa mắt nhìn khắp những vết máu khắp nơi trong cốc, mặt nàng hiện ra vẻ khẩn trương, lo lắng, run rẩy kêu lên: "Công Tôn đại hiệp, Công Tôn minh chủ".

Đương nhiên, trong cốc không có một tiếng trả lời nào, đột nhiên nàng liếc thấy nấm đất gồ lên bên ao nước, nàng vội vã chạy qua!

Tấm bia mộ mà Âu Dương Hải đã lập hiện ra trước mắt nàng.

Nhìn trên mộ bia, chuyện toàn quân của Thanh Đạo Minh đều bị giết làm nàng vô cùng phẫn nộ, nhưng phía dưới lại khắc ba chữ "Âu Dương Hải", làm nàng xúc động rơi nước mắt.

"Âu Dương Hải! Chàng... chàng trở về rồi!... Đây có phải là giấc mơ không? Phải không?...

"Chàng trở về rồi, tất cả sẽ tốt thôi, tất cả sẽ tốt thôi!..."

Lý Xuân Hoa xúc động vô cùng, chỉ qua giọng nói run run của nàng cũng có thể hiểu được.

Nguyên là Lý Xuân Hoa từ khi đứa con yêu quý bị nữ nhân áo lục Âm Dương cốc Tam Dương điện chủ bắt đi, nàng trải qua một phút suy nghĩ, nghĩ rằng, trước tiên, phải thương lượng với Công Tôn Lạp, rồi hãy quyết định sau.

Cho nên nàng đi gấp một đêm, qua một ngày một đêm thì đến đây, ai ngờ nơi đây đã trở nên khác hẳn, nhưng bởi vì nàng biết rằng tin tức Âu Dương Hải tái xuất võ lâm, tin tức này đã trấn áp được sự giận dữ của nàng, phải biết rằng ba năm nay Lý Xuân Hoa mong chờ Âu Dương Hải đến mức nào.

Một khi Âu Dương Hải còn sống ở trên đời, nàng cảm thấy sự tình dù có to lớn đến mấy cũng có thể giải quyết được.

Ôi, Âu Dương Hải, sao chàng nỡ nhẫn tâm bỏ đi ba năm...

"Quá chậm rồi, quá chậm rồi, chàng có biết Tiểu Linh của chàng đã bị người bắt đi không?"

Tình cảm xúc động của Lý Xuân Hoa dần dần bình tĩnh lại, nàng suy đoán Âu Dương Hải nhất định là vừa rời khỏi đây không lâu, có thể chàng sẽ đi đến Thiên Kiếm Đàm.

Suy nghĩ xong, Lý Xuân Hoa lập tức nhảy lên ngựa, lại nhắm hướng Thiên Kiếm Đàm phóng đi...

Lúc này Âu Dương Hải phi ngựa đi qua núi, chàng không đi theo đường lên núi Cửu Cung Sơn mà đi theo đường lớn đến một toà thành. Bởi vì chàng nghe nói Lý Xuân Hoa ở mãi bên Thiên Kiếm Đàm, thì nghĩ: "Ba năm nay, Xuân Hoa nhất định cô đơn, tẻ lạnh vô cùng, ôi! Quả thực ta đã không phải với nàng, lần này nhất định ta phải an ủi nàng, bù đắp cho nỗi đau khổ ba năm nay của nàng".

Chàng đi vào thành mua cho Lý Xuân Hoa rất nhiều vật dụng mà nữ nhân dùng, cũng do đó mà chàng và Lý Xuân Hoa đã lệch đường...

Ánh dương quang gay gắt, Âu Dương Hải phi ngựa dưới trời nóng bức ban trưa, chàng tính rằng vào lúc mặt trời lặn sẽ đến Thiên Kiếm Đàm.

Con ngựa mà Âu Dương Hải cưỡi là con thần câu đệ nhất thiên hạ, nhưng qua nhiều giờ chạy, trên lưng thần câu cũng vã mồ hôi.

Trong lòng Âu Dương Hải cảm thấy bất nhẫn, chàng giục ngựa đi chậm lại, đến một nơi rậm mát cái khe suối chảy, dừng lại nghỉ ngơi.

Âu Dương Hải dùng tay vốc nước suối rửa mặt, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Đột nhiên trong tiếng gió văng vẳng một tiếng kêu thê lương:

- Âu Dương Hải... chúng ta vĩnh viễn không có ngày gặp nhau nữa...

Âu Dương Hải giật mình, tập trung tinh thần lắng nghe lần nữa...

Gió nhẹ phảng phất, nhưng không còn nghe tiếng kêu nào nữa...

Chẳng lẽ tai mình nghe lầm? Hay là do quá nhớ mong Lý Xuân Hoa mà gây nên...

Âu Dương Hải chợt hỏi:
- Viên huynh, huynh có nghe tiếng người kêu không?
Con vượn nhỏ gật đầu nói:
- Có! Hình như cách đây nửa dặm. - È, đi, chúng ta mau đi qua đó.
Âu Dương Hải vụt nhìn thấy bên bờ suối có cắm một lá cờ Âm Dương Cô Lâu Kỳ bay phần phật trong gió.
Bên dưới lá cờ, có mười mấy xác chết nằm ngổn ngang.
- Hừ! Không ngờ người trong Âm Dương cốc lại đến đây hành hung! Âu Dương Hải tung mình nhảy một cái, đã đạp xuống bên cạnh lá cờ, chàng đưa tay sờ thử những người chết, tuy thân thể họ hãy còn chưa cứng, nhưng lồng ngực mỗi người đều đã ngừng đập, rõ rành là đã chết rồi, nhưng tiếng kêu mới rồi là ở đâu ra?
"È!" Âu Dương Hải đột nhiên trông thấy một lùm cỏ cách bảy tám trượng, hình như có người...
Âu Dương Hải tung mình đến trước lùm cỏ...
Đưa mắt nhìn, Âu Dương Hải bỗng lặng người...
Nằm trong lùm cỏ là một thiếu phụ áo xanh, cánh tay trái đã cụt, khắp người máu tươi, vết thương ngang dọc khắp mình, áo rách nát.
Gương mặt thiếu phụ này trong mắt Âu Dương Hải sao mà quen thuộc.
"Nàng là Xuân Hoa ư? Nàng là Xuân Hoa!"
Âu Dương Hải nhất thời đứng sững người ở đó.
Đột nhiên thiếu phụ cựa quậy, tuy không dậy được, nhưng trong miệng lại phát ra tiếng kêu yếu ớt:
Âu Dương Hải, chỉ hận rằng ta không thể gặp mặt chàng...
"Ôi không phải Lý Xuân Hoa thì còn là ai?".
Lần này Âu Dương Hải đã nghe rõ chàng đã ôm xốc lấy thân mình nàng, run run kêu lên:
- Xuân Hoa... Xuân Hoa... ta... ta là Âu Dương Hải... ta là Âu Dương Hải.
Thiếu phụ một tay áo xanh, mở bừng đôi mắt, nhìn Âu Dương Hải, nói: - Hoá ra chàng đã ở âm cảnh rồi, ôi! Thiếp cho rằng chàng thật sự hãy còn sống chớ? Rất... rất tốt, dù là ở âm cảnh, chúng ta vẫn tương kiến, sau này chàng đừng lìa xa thiếp, thiếp rất vui sướng, có điều... có điều là Tiểu Linh, Tiểu Linh đáng thương... không ai chăm sóc nó... Ôi, nữ nhân áo lục... Tuyệt thu cổ kim...
- Xuân Hoa, Xuân Hoa... đây là chuyện gì vậy, chúng ta hãy còn ở trên nhân gian, nàng chưa chết, ta cũng chưa chết, Tiểu Linh là ai, Tiểu Linh là ai vậy?
Người thiếu phụ một tay này chính là Lý Xuân Hoa từ tổng đàn Thanh Đạo Minh đuổi theo Âu Dương Hải. Nàng nghĩ đến đây đã trúng độc thủ, địch nhân tuyệt nghệ bất phàm, chỉ qua vài chiêu giao đấu nàng đã trúng một

chưởng và bị ám khí kịch độc, e rằng mạng sống khó có thể duy trì. Lúc này Âu Dương Hải thấy Lý Xuân Hoa ở trong tình trạng thập phần nguy hiểm, trong lòng rối tung, qua lối để tóc và ăn mặc của Lý Xuân Hoa chàng nhớ Lý Xuân Hoa là một thiếu nữ như hoa như ngọc, sao lại trở thành một thiếu phụ, chẳng lẽ trong ba năm nay nàng đã lấy một ai đó? Nếu không sao nàng lại gọi Tiểu Linh, Tiểu Linh là ai?

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 23
CUỘC ĐỐI THOẠI CỦA NHỮNG KẺ THÙ NHAU

Lý Xuân Hoa nghe tiếng gọi của Âu Dương Hải, đôi mắt nàng mở thật lớn, nói:

- Âu Dương Hải, đây là thực sự ư? Chàng? chàng? chàng hãy còn sống? Ôi! Nhưng thiếp sắp chết rồi, điều này không quan hệ, chỉ cần chàng còn sống là thiếp an tâm rồi, Tiểu Linh cũng có người chăm sóc! Ô! Tiểu Linh đâu?

Nó là con trai của chàng đấy! Âu Dương Hải, chàng chắc không biết thiếp đã sinh cho chàng một đứa con trai.

Âu Dương Hải bây giờ thiếp có lời dặn dò chàng, sau khi thiếp chết rồi, Tiểu Linh sẽ không có mẹ, nhưng chàng có thể đi tìm Xuân Hồng muội muội, gọi nàng trở về, thay cho thiếp làm mẹ Tiểu Linh.

Nguyên là Lý Xuân Hoa từ khi Lý Xuân Hồng ôm mối oán tình bỏ đi, nàng lúc nào cũng không ngớt tự trách mình. Nàng mong nhớ Lý Xuân Hồng không kém gì mong nhớ Âu Dương Hải.

Những lời nói của Lý Xuân Hoa làm cho Âu Dương Hải vừa buồn vừa vui.

- Ôi chao! Không ngờ ta có con trai. Nhà Âu Dương ta đã có người tiếp tục hương hỏa rồi!

Xuân Hoa, Xuân Hoa, nàng sẽ không chết, nàng đừng chết, ta quá vui, nàng đã sinh con trai cho ta. Xuân Hoa, Xuân Hoa! Nàng hãy cố gắng một chút, trước hết ta sẽ trị liệu vết thương cho nàng.

Lý Xuân Hoa cảm thấy từ trong lòng bàn tay Âu Dương Hải, truyền qua luồng nhiệt lưu ấm nồng, tinh thần của nàng hơi tỉnh, lại than thở nói:

- Âu Dương Hải, thật quá nguy hiểm! Thiếp suýt chút nữa không bảo vệ được trinh tiết cho chàng...

- Xuân Hoa, nàng đừng nói nữa mà làm vọng động chân nguyên, tuy rằng thương thế của nàng rất nặng nhưng ta có thể chữa khỏi cho nàng, nàng có gì sau hãy nói.

Âu Dương Hải vừa nói vừa lấy thuốc Kim Thương dược phân ra, rắc lên vết thương trên người Lý Xuân Hoa, lại lấy từ trong yên ngựa ra một cái bình bằng bạch ngọc, bên trong chứa ba bốn chục viên thuốc màu đỏ, dốc ra hai viên cho Lý Xuân Hoa uống, rồi lập tức đưa tay điểm vào "thụy huyệt" của Lý Xuân Hoa.

Chàng ôm lấy Lý Xuân Hoa đưa lên ngựa, con vượn nhỏ thì ngồi trên lưng con ngựa của Lý Xuân Hoa, phi thẳng đến Thiên Kiếm Đàm.

Đợi khi Lý Xuân Hoa tỉnh lại, thì đã là nửa đêm...
Một đĩa đèn dầu bên giường soi chiếu khuôn mặt hơi xanh xao tiều tụy của nàng.
Lý Xuân Hoa từ từ mở mắt, đầu tiên đập vào mắt nàng là vẻ mặt lo lắng khẩn trương đứng ngồi không yên của Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải thấy nàng tỉnh lại, trên mặt lập tức lộ một nụ cười đau khổ, hỏi nhỏ:
- Xuân Hoa, nàng đã tỉnh lại rồi ư?
Lý Xuân Hoa tỉnh lại, trông thấy thần sắc Âu Dương Hải, nàng giật mình, nghĩ thầm:
"Chẳng lẽ thương thế của ta cực kỳ nghiêm trọng làm cho chàng thương tâm? Nhưng lúc này ta cảm thấy thân thể trừ ra không có chân khí sung túc ra, còn thì tinh thần rất tốt, đây là nguyên nhân gì? ".
- Âu Dương Hải, sao chàng lại sầu mục khổ diện, chẳng lẽ thương thế của thiếp...
Âu Dương Hải mỉm cười nói:
- È! Xuân Hoa, thương thế của nàng không đáng lo ngại nữa?ta ?ta
Lý Xuân Hoa tuy bị trúng kiếm và chưởng rất nặng, nhưng vì nội lực của nàng thâm hậu bảo vệ được chân nguyên không tan, lại thêm Âu Dương Hải cho nàng uống "Huyết Liên tử" đây là thứ trân châu dị quả mà người luyện võ coi như không có gì quý bằng, chẳng những có thể bồi bổ chân nguyên mà còn có hiệu quả cải tử hoàn sinh.
Lý Xuân Hoa kỳ thực đâu biết rằng lúc này trong lòng Âu Dương Hải lo lắng vì không thấy đứa con yêu.
Nguyên là Âu Dương Hải nghe Lý Xuân Hoa nói: Mình có con trai, cho rằng có thể đứa con ở trong tiểu viện tại Thiên Kiếm Đàm và được tỳ nữ chăm sóc, ai dè Âu Dương Hải đến tiểu viện này lại không thấy một bóng người.Chàng xem sét kỷ lưỡng đồ trong phòng, tuy có đồ chơi trẻ con, nhưng không thấy dấu tích tỳ nữ cùng ở, lúc này Âu Dương Hải bèn lo, chàng hiểu lầm là Lý Xuân Hoa để con ở trong nhà một mình, còn nàng thì ra ngoài và phát sinh điều bất ngờ, cho nên Âu Dương Hải lập tức kêu con vượn nhỏ ra ngoài tìm kiếm Tiểu Linh, tìm khắp xung quanh núi Cửu Cung sơn xem có đứa bé không.
Con vượn nhỏ đã đi lâu rồi vẫn không thấy quay trở về, cho nên Âu Dương Hải sốt ruột lo lắng như vậy.
Đột nhiên lúc đó trên không trung có một tiếng hú từ xa bay tới gần.
Lý Xuân Hoa nghe thấy biến sắc mặt kinh hãi nói:
- Người này khinh công mau lẹ, thiên cổ hiếm thấy, nhất định là Âm Dương cốc chủ?
Âu Dương Hải thấy nàng có vẻ kinh hãi lập tức nói:

- Xuân Hoa, nàng yên tâm đó là huynh đệ của ta.

Vừa mới dứt tiếng, một tiếng gió nhỏ trong tiểu sảnh đã vang lên tiếng con vượn nhỏ, nói:

- Tứ xứ đều đã tìm khắp, ta không thấy đứa nhỏ đâu.

Ngay lúc ấy, bỗng vụt xuất hiện thân ảnh của một người mặc áo lục, che mặt. Đồng thời Cô Lâu Thiên Tôn cũng không hẹn mà đến. Họ nhìn thấy Âu Dương Hải đang ôm lấy Lý Xuân Hoa thương thế trầm trọng.

Người che mặt mặc áo lục cười ha hả nói:

- Các ngươi chưa chết?

Âu Dương Hải nghe vậy nộ khí xung thiên, nhưng vì để cứu Lý Xuân Hoa, chàng bèn đổi giọng cầu khẩn nói:

- Cô nương, chúng ta vốn không thù không oán, lúc này Lý Xuân Hoa thương thế trầm trọng, xin cô nương giúp đỡ, chữa trị thương thế cho Xuân Hoa.

Nữ nhân che mặt cười khanh khách, nói:

- Ngươi nói chuyện thật là buồn cười, vì sao ta lại phải chữa thương cho Lý Xuân Hoa chứ!

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Phu phụ tại hạ tin rằng không có oán thù với Âm Dương cốc, vì sao cô nương lại hạ độc thủ như vậy?

Âu Dương Hải nói mấy tiếng sau này, thanh âm gấp gáp, sát khí đầy mặt, thần uy vô cùng lẫm liệt.

Nữ nhân nghe chàng nói xong, đột nhiên thở dài ngẩng đầu bâng khuâng nhìn trời...

Âu Dương Hải chăm chú nhìn vào thân hình của nàng ta, chàng cảm thấy dưới vẻ mặt ma quái kia, thân mình này biết bao là mỷ diệu, hình như chàng đã từng thấy qua rồi, nhưng không thể nhớ ra là ai?

Còn Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên "È!" một tiếng ánh mắt hắn hình như lộ vẻ vô cùng khẩn trương, hốt hoảng.

Tiếng ồ này đã làm bừng tỉnh nữ nhân áo lục, nàng cười lạnh lùng nói:

- Âu Dương Hải, ngươi đừng hỏi ta vì sao lại hạ độc thủ Lý Xuân Hoa, kỳ thực ta nói cho ngươi biết, Âm Dương cốc hôm nay tiến quân ra giang hồ, đó là ý của cốc chủ chúng ta, không tới một năm, người của Âm Dương cốc sẽ hủy diệt các phái võ lâm thiên hạ. Nếu ngươi muốn hỏi, Âm Dương cốc vì sao lại ra tay trước tiên với Thanh Đạo Minh của ngươi, nguyên nhân là các ngươi có chìa khóa Âm Dương.

Âu Dương Hải nghe đến chìa khóa Âm Dương, bỗng giật mình, tám thanh tiểu kiếm chính đang ở trong người chàng, không ngờ mấy trăm mạng người của Thanh Đạo Minh hoàn toàn là vì chìa khóa Âm Dương này mà hy sinh. Âu Dương Hải nghĩ đến đây, cười lớn một tiếng, nói:

- Được! Được! Món nợ máu này, Âu Dương Hải này nhất định sẽ báo, ta muốn huyết tẩy Âm Dương cốc. Hừ! Hừ! Chìa khóa âm dương ở trong người ta đây, ngươi muốn thì bây giờ đến mà lấy.

Nữ nhân áo lục lạnh lùng nói:

- Dám chắc rằng ngươi chưa biết biết đường vào Âm Dương cốc thì đã bỏ xác ngoài cốc rồi, ngươi đừng có huênh hoang. Bây giờ ngươi tự động nói ra chìa khóa Âm Dương ở trên mình ngươi, tốt lắm! Nhưng ta sẽ không ép ngươi đâu. Ta nói cho ngươi biết: nếu ngươi muốn tính mạng của Lý Xuân Hoa hoặc là Tiểu Linh thì hãy biết điều đưa chìa khóa Âm Dương ra đây.

Âu Dương Hải bình sinh chưa từng bị người uy hiếp như vậy, chàng tức giận hừ một tiếng, thân mình lao vút tới...

Nhưng thân hình của chàng vừa động, bóng nữ nhân áo lục khẽ lắc một cái, bay dạt qua một góc tối, quát:

- Âu Dương Hải, nếu ngươi không muốn tánh mạng của Tiểu Linh thì ngươi cứ động vào đi.

Lúc này trong ngọa thất vang lên thanh âm thê lương của Lý Xuân Hoa, kêu lên:

- Âu Dương Hải đừng...

Âu Dương Hải biết Lý Xuân Hoa lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Linh như thế nào bèn ngừng thân nhìn lại, trong mắt như muốn bắn ra tia lửa, chàng cảm thấy nữ nhân áo lục này quá khả ố, quá xảo quyệt!

Trong góc tối lại vang lên tiếng nói:

- Lý Xuân Hoa, ngươi yêu quí con của ngươi, nhưng ta cũng yêu thích Tiểu Linh làm sao ta lại hại nó? ö của ta là nói Âu Dương Hải trao đổi tính mạng của ngươi, thế thì Tiểu Linh coi như là của ta, vĩnh viễn cùng ta sống trong Âm Dương cốc, ta không hề muốn hại nó đâu, còn nếu muốn Tiểu Linh thì ta sẽ lập tức ôm Tiểu Linh đến để đổi lấy mạnh sống của Xuân Hoa ngươi.

Nữ nhân áo lục nói dứt, thì nghe Lý Xuân Hoa nói ngay không do dự:

- Tiểu Linh là cốt nhục của Âu Dương Hải, vĩnh viễn không thể lìa khỏi phụ thân của nó, nàng cứ ôm Tiểu Linh đến đổi ta vậy!

Nữ nhân áo lục hừ một tiếng, nói:

- Tình thương con vĩ đại của ngươi thật làm cho người cảm động, đáng tiếc là sau bảy ngày, ngươi sẽ chết một cách lặng lẽ... Nếu ngươi không tin, thì hãy xem kỷ sau lưng sẽ rõ.

Nói đến đây quay lại hỏi Âu Dương Hải:

- ö của ngươi thế nào? Nếu muốn thì đưa chìa khóa Âm Dương ra.

Âu Dương Hải cười nhạt, nói:

- Chìa khóa Âm Dương, nói thực ra rằng đối với ta chỉ có hại mà không có lợi, vốn ta có thể tặng cho người ta vô điều kiện. Không ngờ người trong Âm Dương cốc các ngươi lại vì vật này mà sát hại mất trăm nhân mạng...

Nữ nhân áo lục cười khanh khách, tiếp lời Âu Dương Hải:
- Phải đấy! Chìa khóa Âm Dương ở trên người chẳng có ích gì, đợi đến lúc nào đó Cổ Lão Thiên sẽ ngầm hại ngươi cướp đi chìa khóa Âm Dương, đã là như vậy, thì ngươi mau giao cho ta!
Cô Lâu Thiên Tôn từ nãy đến giờ trầm ngâm không nói. Lúc này khẽ cười ha hả nói:
- Nói hay lắm, e rằng chìa khóa Âm Dương trên người Âu Dương Hải không phải là chìa khóa thật.
Hắn vừa nói xong, Âu Dương Hải ngẩn người.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Trong thiên hạ chỉ có một người đủ khả năng lấy tính mạng của ta, nhưng ta tin rằng trước khi ta chưa chết, võ công của người đó vĩnh viễn không thắng nổi ta, cho nên trong thiên hạ không ai có đủ khả năng lấy mạng của ta.
Mỷ nhân áo lục cười nhạt, nói:
-Thế cho nên ngươi không ngần ngại đến Âm Dương cốc thử một chuyến?
Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Âm Dương cốc, nơi đây là nơi huyền bí, nhân vật trong võ lâm có một người nào lại không mong muốn biết được cái cốc trong Âm Dương cốc, nhưng chổ ảo bí thật sự của Âm Dương cốc chắc chắn ngươi cũng chưa tới.
Nữ nhân áo lục cười khanh khách, không trả lời câu nói của hắn.
Âu Dương Hải lúc này hừ một tiếng, nói:
- Ngươi nói không làm hại Tiểu Linh như thế thì rất tốt, thế thì ta sẽ dùng chìa khóa Âm Dương trao đổi với ngươi, ngươi phải chữa khỏi vết độc thương của Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa đột nhiên kêu lên:
- Sao chàng lại không muốn Tiểu Linh, dù thiếp thật sự sẽ chết, nhưng thiếp cũng không muốn cốt nhục của mình để cho người ta nuôi dưỡng. Âu Dương Hải ơi! Muội cầu khẩn huynh hãy đổi lấy Tiểu Linh trở về?
ö của nàng thật vô cùng kiên quyết thành khẩn vô cùng bi lương.
Nữ nhân áo lục mỉm cười, nói:
- Lý Xuân Hoa, ngươi nói ngươi không muốn đem cốt nhục của mình cho người ta nuôi dưỡng, thế thì tại sao ngươi lại bảo nên đưa Tiểu Linh cho Lý Xuân Hồng nuôi dưỡng.
Câu nói này làm cho Âu Dương Hải kinh ngạc, những lời của Lý Xuân Hoa nói với chàng bên bờ suối, không ngờ rằng nữ nhân áo lục đã hại Lý Xuân Hoa xong vẫn không bỏ đi mà nghe được câu này.
Nữ nhân áo lục nói tiếp:
- Hừ! Chẳng lẽ ta không chăm sóc Tiểu Linh tốt hơn Lý Xuân Hồng hay sao? Đã là như thế thì ta không muốn Tiểu Linh.

Âu Dương Hải nghe xong càng thêm ngơ ngác, dù chàng thông minh nhưng cũng không đoán ra tâm ý của nữ nhân này.

Trong ngọa thất vang lên giọng nói run run của Lý Xuân Hoa, hỏi:

- Nàng..nàng?là Xuân Hồng muội muội phải không?

Nữ nhân áo lục nghe vậy đột nhiên bật ra tiếng cười lớn, nói:

- Ta là Lý Xuân Hồng ư? Thật buồn cười, vì sao ngươi ngay cả Lý Xuân Hồng từ nhỏ sống chung đến lớn cũng không nhận ra, hèn nào như mà ngươi không màng đến liêm sỉ đoạt lấy người yêu của muội muội ngươi.

Câu nói này quá khinh bạc, lại tàn độc nữa. Âu Dương Hải nghe vậy quát lớn:

- Ngươi câm ngay cho ta!

Cùng lúc với tiếng quát, hữu chưởng Âu Dương Hải phóng ra một luồng kình khí phách không đánh thẳng đến nữ nhân áo lục che mặt.

Nữ nhân áo lục cũng không phải tay vừa, chỉ thấy bàn tay hữu có đeo găng trắng của nàng khẽ tung ra một vầng sáng màu hồng, chưởng kình đủ để lật núi nghiêng sông của Âu Dương Hải tan biến mất không còn gì, loại thủ pháp quái dị này làm cho Âu Dương Hải vô cùng kinh hãi.

Lại nghe Cô Lâu Thiên Tôn kêu lên:

- Âm Dương chưởng lực thật là kỳ diệu tuyệt luân, lão phu đã mở được tầm mắt.

Nữ nhân áo lục hình như không muốn đánh nhau với Âu Dương Hải, nàng khẽ lắc mình, người đã dạt ra ba trượng, cười nhạt nói:

- Trong bảy ngày này, ta sẽ chữa trị cho Lý Xuân Hoa, Tiểu Linh hoàn toàn sẽ thuộc sở hữu của ta, chúng ta sau này sẽ còn gặp lại.

Nói xong nàng quay người phóng đi, Âu Dương Hải thấy nàng kêu lên:

- Viên huynh, giúp ta chận nàng ta lại.

Con vượn nhỏ nghe tiếng gọi, thân theo đà lao đi.

Nữ nhân áo lục đột nhiên cảm thấy sao lưng có một luồng nội kình ập đến, nào kịp xoay người bắn vọt xéo đi bảy thước, ai ngờ luồng kình lực vẫn bám theo như bóng hình.

Nữ nhân áo lục khéo léo xoay người rơi xuống trên mái nhà, nàng liếc thấy con vượn nhỏ lao tới nhanh như điện.

Nữ nhân áo lục hình như đã nổi giận, tay hữu vung lên, ba luồng ánh sáng màu hồng đột nhiên phóng ra, bay thẳng vào con vượn nhỏ.

Chỉ nghe con vượn nhỏ kêu "khẹc" một tiếng...

Bóng hồng vụt chớp, thân người con vượn nhỏ lăn xuống mái nhà.

Thân mình nữ nhân áo lục nhanh như một tia chớp, đã biến mất vào bóng đêm.

Âu Dương Hải nghe tiếng kêu của con vượn nhỏ, cho rằng nó đã bị nữ nhân áo lục đả thương, lướt tới bên người con vượn nhỏ, rồi nghe con vượn

nhỏ hú lên một tiếng muốn phi thân đuổi theo.
Âu Dương Hải một tay chụp lấy con vượn nhỏ, hỏi:
- Viên huynh, huynh có bị thương không? Bất tất phải đuổi nữa.
Con vượn nhỏ nhìn Âu Dương Hải, mặt hiện rõ vẻ kinh khủng nói ra ba chữ: "Độc Kiếm Ma", những lời phía sau không nói ra được, Âu Dương Hải nhíu mày nói:
- Viên huynh, Độc Kiếm Ma lão tiền bối làm sao?
Con vượn nhỏ trầm ngâm một hồi, mới nói:
- Chưởng lực màu hồng?và Độc Kiếm Ma?có?
Nó không phải thuộc loài người cho nên nghĩ một hồi vẫn chỉ nói như thế mà không nói tiếp được.
Âu Dương Hải là người thông minh, chàng đã hơi đoán ra ý của nó có thể nói Âm Dương chưởng và Độc Kiếm Ma có liên quan gì..
Lúc này đột nhiên nghe Cô Lâu Thiên Tôn lẩm bẩm tự nói một mình:
- Là nàng ấy ư? Nhưng ta không tin lại nhanh như thế! Trong thiên hạ không có một người nào trong thời gian ba năm ngắn ngủi lại có thể luyện được võ công đến độ cao siêu ấy.
Trừ phi nàng được bí mật của Âm Dương cốc. Nhưng nếu không phải là nàng? Nhưng hình như là nàng, thật là khó đoán quá...
Âu Dương Hải vội vào trong ngọa thất, chỉ thấy Lý Xuân Hoa khóc lóc vô cùng bi thương khổ sở, lúc nãy Âu Dương Hải không khỏi anh hùng khí đoản, khẽ thở dài nói:
- Xuân Hoa, Tiểu Linh ta nhất định sẽ tìm về được. Ôi! Bây giờ ta lo cho thương thế của nàng, nàng thấy trong người đã khỏe chưa?
Lý Xuân Hoa ngẩng đầu dậy, nước mắt rưng rưng, nói:
- Âu Dương Hải, muội tuyệt đối không tiếc cái mạng này, nhưng Tiểu Linh vô luận thế nào chàng cũng phải chiếu cố cho nó.
Âu Dương Hải nói:
- Xuân Hoa, sao nàng không tin ta, chẳng lẽ ta lại không yếu đứa con của mình hay sao? Ôi, nhưng chuyện này mỗi lúc càng thêm sốt ruột, càng cảm thấy phiền phức, trước hết chúng ta phải biết tình hình của Âm Dương cốc, sau đó mới có thể hành động được!
Nữ nhân đó đã nói sẽ không làm hại Tiểu Linh, chắc là chỉ trong thời gian ngắn Tiểu Linh sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Xuân Hoa, nàng để ta xem thương thế như thế nào.
Âu Dương Hải nói những lời như vậy, đã hơi áp chế được sự bi thương trong lòng Lý Xuân Hoa, nàng khẽ gật đầu.
Âu Dương Hải từ từ vén áo sau lưng Lý Xuân Hoa, vừa nhìn một cái, Âu Dương Hải liền biến sắc, đứng ngây ra đó.
Lý Xuân Hoa thấy thần sắc trên mặt Âu Dương Hải, đã biết sau lưng mình

đã nổi vòng vòng tròn màu phấn hồng như nữ nhân áo lục nói, trên mặt Lý Xuân Hoa không có chút gì sợ hãi, nàng cười nói:
- Âu Dương Hải, chàng đừng buồn rầu nữa, số mạng của muội đã định là không thể cùng chàng sống tới bách niên giai lão. Ôi! Chàng đã cho muội một đứa con, muội đã mãn nguyện rồi, huống chi chúng ta hãy còn thời gian mấy ngày nữa, tuy rằng rất ngắn, nhưng đủ cho chúng ta hồi ức một đời hạnh phúc.
Ngừng một chút để lấy hơi, Lý Xuân Hoa lại tiếp:
- Âu Dương Hải, bây giờ thiếp duy nhất khẩn cầu chàng một điều, là trước khi thiếp chưa chết, thiếp muốn thấy mặt Tiểu Linh lần cuối, chàng... chàng có thể tìm được Tiểu Linh về không? Và sau đó chàng tìm Hồng muội muội?Âu Dương Hải khẽ thở dài nói:
- Lý Xuân Hoa, nàng biết sau khi nàng chết rồi, sẽ xảy ra kết quả nghiêm trọng gì, chẳng lẽ ta lại đối với nàng không có một chút xíu ân tình phu phụ hay sao? Nàng nói thật là ngây ngô, sau khi nàng chết rồi, ta lại theo ý nàng mà kết hôn với Hồng muội ư?
Lý Xuân Hoa nghe vậy xúc động đến nỗi rơi nước mắt, run run nói:
- Âu Dương Hải, tình yêu chân thành của chàng làm thiếp quá cảm động, thiếp thật khó mà báo đáp được tình ái nồng hậu này của chàng được! Muội phải nghe lời chàng mà sống. Nhưng...
Âu Dương Hải hai tay nắm lấy cánh tay duy nhất của Lý Xuân Hoa, nói:
- Xuân Hoa, ta sợ nhất là tự nàng không muốn sống nữa, như vầy thì tốt quá, nàng yên tâm, dù sao đi chăng nữa ta cũng sẽ tìm người chữa vết thương cho nàng, bây giờ ta đi một lát.
Lý Xuân Hoa đột nhiên nói:
- Âu Dương Hải, chàng phải hết sức đề phòng hắn đấy!
Nàng nói hắn ở đây đương nhiên là Cô Lâu Thiên Tôn.
Âu Dương Hải cảm kích nhìn nàng mỉm cười, đi ra ngọa thất.
Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười, nói:
- Âu Dương Hải, ta hỏi ngươi một chuyện, có phải ngươi đã quyết định hợp tác với ta?
Âu Dương Hải trầm ngâm một hồi, nói:
- Chuyện này để Lý Xuân Hoa khỏi vết thương xong rồi hãy quyết định. Nhưng ngươi yên tâm, trong thời gian ngắn ta sẽ không tìm ngươi báo thù. Đến lúc đó sẽ cùng ngươi ước định ngày quyết đấu.
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:
- Hay lắm! Nếu lão phu sợ ngươi tầm thù thì cũng sẽ không đến đây mời ngươi hợp tác. Thực ra, ta chỉ vì đồng đạo võ lâm trong thiên hạ mà thôi...
Âu Dương Hải cau mày, hỏi:
- Cổ Lão Thiên, lời nói của ngươi khó mà làm cho người ta tin, khi Âm

Dương cốc muốn tiêu diệt các phái võ lâm, chẳng phải chính đã hợp với tâm ý của ngươi sao?

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên thở dài, nói:

- Người trong võ lâm giang hồ ngày nay có một ai hiểu tâm ý của lão phu đâu.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:

- Ngươi bất tất phải giả vờ giả vịt trước mặt ta nữa. Cổ Lão Thiên, ta đã nhận rõ bộ mặt tàn ác của ngươi rồi. Trước khi chúng ta còn chưa hợp tác, ta muốn biết ngươi đối với Âm Dương cốc có dã tâm gì?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Ngươi muốn hợp tác với ta, hà tất phải hỏi nhiều như vậy làm gì, không phải Âm Dương cốc đã có mối thù với ngươi hay sao? Ta giúp ngươi tiêu diệt Âm Dương cốc, có thể nói rằng đối với ngươi chỉ có lợi chứ không có hại.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

"Phải rồi! Ta hà tất phải quan tâm hắn có dụng tâm gì đối với Âm Dương cốc?"

Chưa nghĩ xong, bên ngoài viện vang lên một giọng nói:

- Xin tha cho lão phu không mời mà đến tham gia vào cuộc hội đàm của các vị...

Tiếng nói vừa dứt, bên ngoài sảnh vang lên tiếng gió nhẹ, một lão nhân áo dài màu xám bước vào, mặt mũi lão nhân lạnh như băng, không có biểu lộ một chút nhân tình nào.

Cô Lâu Thiên Tôn trong thấy lão nhân này, cười ha hả một tràng, nói:

- Vân huynh! Từ khi ly biệt có khỏe chứ? Không ngờ đêm nay tại Thiên Kiếm Đàm lại gặp huynh.

Hóa ra người đó chính là một trong võ lâm ngũ kỳ, Vân Trung Nhạc.

Âu Dương Hải thấy Vân Trung Nhạc, giật mình thầm nghĩ:

- Đêm nay tại đây mấy lần xuất hiện kẻ thù, không biết đối với mình họ có tâm ý gì, mình phải ngầm đề phòng độc kế của họ.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Vân Trung Nhạc, mời ngồi.

Vân Trung Nhạc lướt nhìn Cô Lâu Thiên Tôn, rồi dừng lại trên người Âu Dương Hải, nói:

- Âu Dương Hải, ngươi biết hắn đối với Âm Dương cốc có dã tâm gì không? Để lão phu nói cho ngươi biết.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Hay lắm, hay lắm! Ta đây đang cảm thấy không thể nào đem chuyện cơ mật của Âm Dương cốc nói cho Âu Dương thiếu hiệp biết, bây giờ Vân huynh đến thật đúng lúc, ta cũng rất muốn nghe những chuyện có liên quan

đến bí mật của Âm Dương cốc.
Vân Trung Nhạc cười lạnh lùng nói:
- Thực ra, bí mật về Âm Dương cốc mà ngươi biết cũng không ít hơn lão phu, có điều ngươi không muốn công khai nói những bí mật đó ra cho người biết mà thôi.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Nói hay lắm, thứ cho ta hỏi Vân huynh một câu, đêm nay huynh xuất hiện tại Thiên Kiếm Đàm, chắc không phải chỉ vì nói bí mật của Âm Dương cốc mà tới.
Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên, trong lòng chàng vốn cảm thấy Vân Trung Nhạc xuất hiện rất đột ngột, nên biết rằng chàng và lão ta có thù hận, vì sao lão ta lại tự động đến.
Vân Trung Nhạc cười lạnh lùng, nói:
- Cổ Lão Thiên, điểm này ngươi tự hỏi chính ngươi sẽ biết, đại khái là lão phu với ý định tới đây cũng chẳng có khác ngươi bao nhiêu. Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:
- Hai người bất tất phải đấu võ mồm nữa, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, giữa chúng ta đều có mối hận thù không thể giải, vĩnh viễn không đội trời chung, nhưng đêm nay các ngươi giá lâm tệ xá, trước hết ta cũng phải tỏ ra phong độ của chủ nhân, mọi người có gì cứ nói thẳng ra.
Cô Lâu Thiên Tôn chợt nói:
- Âu Dương Hải, không phải lão phu khoa trương ngươi, ba năm nay hình như ngươi đã học tập được rất nhiều chuyện, nếu ngươi không chết, tương lai võ lâm giang hồ chắc chỉ có ngươi là độc tôn.
Phải, Âu Dương Hải trong ba năm ngắn ngủi, tính cách của chàng đã cải tiến rất nhiều, chàng thực sự đã như một vị trung niên, với tất cả sự việc đều xem xét chín chắn, thận trọng. Sự biểu hiện vượt tuổi tác của chàng hoàn toàn là do năm xưa chàng trải qua tận hết những cảnh tang thương, đói no ấm lạnh.
Âu Dương Hải cười lạnh lùng, nói:
- Chắc là Âu Dương Hải này sẽ không chết trước Cổ Lão Thiên đâu.
Cô Lâu Thiên Tôn quay sang nhìn Vân Trung Nhạc nói:
- Ta chính đang bắt tay hợp tác với Âu Dương thiếu hiệp, không biết Vân huynh cùng có ý này không? Nếu như vậy thì thật là may mắn.
Vân Trung Nhạc khẽ bước đến ngồi xuống chỗ ngồi, chậm rãi nói với Âu Dương Hải:
- Theo suy đoán của lão phu, chìa khóa Âm Dương nhất định ở trên người Âu Dương thiếu hiệp?
Âu Dương Hải nghe thấy lão đột ngột hỏi ngay chuyện này, khẽ cau mày nói:

- Không sai, chìa khóa Âm Dương luôn ở trên người tôi.
Vân Trung Nhạc chuyển sang Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Nếu ngươi nói hiểu được cơ mật của Âm Dương cốc, nhưng bảo triệt để nói ra chỗ cơ mật của Âm Dương cốc thì nhìn khắp thiên hạ chẳng có mấy người.
... Dù là ngươi tự khoe có thể nói ra được thì chắc chắn chỉ có thể nói được một nhúm chứ không thể nào nói cho đại khái được.
Lão nói đến đây ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Cổ Lão Thiên.
Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười, nói:
- Vân huynh kiến thức rộng rãi, ta nguyện lắng nghe.
Vân Trung Nhạc thong thả nói:
- Ước chừng ba trăm năm trước, ở tại Âm Dương cốc có một vị tài tử là La Cơ chân nhân.
Vị La Cơ chân nhân này chưa hề xuất hiện trên võ lâm giang hồ, nhưng trong võ lâm thịnh truyền rằng La Cơ chân nhân là một đại sư về đan dược, trừ thuật y đạo luyện đan ra, người này cũng tinh thông thiên văn, bói toán, đặc biệt nhất là võ công, hầu như có thể nói là cái thế Cổ Kim đệ nhất nhân...
Âu Dương Hải trong lúc lão ngừng lại, mở miệng hỏi:
- Lão nói La Cơ chân nhân không hề ra giang hồ võ lâm một bước, vì sao người trong võ lâm lại biết rằng La Cơ chân nhân tinh thông võ thuật và cả y đạo, thiên văn bói toán?
Vân Trung Nhạc hãy còn chưa trả lời, Cô Lâu Thiên Tôn đã mỉm cười nói:
- Âu Dương thiếu hiệp hãy còn chưa biết. La Cơ chân nhân tuy không ra giang hồ, nhưng hai vị đệ tử của người lại xuất hiện giang hồ võ lâm.
Vân Trung Nhạc liếc nhìn Cô Lâu Thiên Tôn, nói:
- Hơn trăm năm trước, có hai người nam nữ tính cách rất lạ lùng xuất hiện trên giang hồ, người nam anh tuấn tú vĩ, người nữ quốc sắc thiên hương. Người nam tính tình cuồng ngạo, thích tàn sát, vừa ra giang hồ đã như một trận cuồng phong cuốn theo cát gió mù mịt thiên hạ. Còn người nữ cực kỳ từ bi, mỗi lần người nam giết xong, thì nàng vẫn theo sau thu thập mai tang thi hài...
Âu Dương Hải cảm thấy hiếu kỳ, buột miệng hỏi:
- Không biết hai người này có danh hiệu là gì?
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Trong lần thứ nhất ra giang hồ của họ, không có ai biết đích danh của họ, bởi vì sau một năm, người nam bỗng nhiện biệt tích.
Âu Dương Hải nhíu mày hỏi:
- Nói như thế, họ lại ra giang hồ lần thứ hai ư?
Vân Trung Nhạc nói:

- Mười năm sau, người nam lại tái xuất giang hồ, lập tức thanh danh lừng lẫy, quần hùng trong giang hồ không ai không tránh xa sợ phục, trong mấy tháng ngắn ngủi, trong chín đại môn phái không biết có bao nhiêu cao thủ bị hạ dưới kiếm của hắn, do đó đã gây nên sự phẫn hận trong võ lâm các phái, ngầm truyền thư liên hệ các anh hùng, nơi nơi đều lập bẫy để mưu giết hắn...

Âu Dương Hải hỏi:

- Thế còn người nữ đâu? Có tái xuất giang hồ không?

Vân Trung Nhạc hình như không muốn Âu Dương Hải hỏi nhiều, trừng mắt nhìn chàng nói:

- Sau khi tổ chức công đạo võ lâm được thành lập, thì người nam lại mất tích trong võ lâm. Sau đó, lại xuất hiện người nữ, bôn tẩu chín đại môn phái Trung Nguyên tạ tội. Võ công của người nữ này kỳ diệu đến nỗi làm cho người không dám tin, chín vị đệ tử trong chín phái may mắn được nàng truyền thụ, trong thời gian ngắn ngủi ba tháng, võ công của mỗi người đều vượt hơn những bậc trưởng lão, thượng bối trong phái của họ.

Âu Dương Hải nghe càng cảm thấy thần kỳ, chàng hỏi:

- Thế người nam kia thật sự tái xuất giang hồ lần thứ ba không?

Vân Trung Nhạc gật đầu nói:

- Mười năm sau, hắn lại xuất hiện trên giang hồ lần thứ ba.

Âu Dương Hải hỏi: - Sau đó thì sao?

Cô Lâu Thiên Tôn mỉm cười nói:

- Sau khi thiên hạ võ lâm đạo tiếp được thiếp mời, lập tức phần thành chín đội thiết kỵ, do chín vị truyền nhân của người nữ kia, mỗi người suất lãnh một đội đi đến Hoa Sơn, ai ngờ mỗi một đội không có ai đến được đỉnh núi Hoa Sơn.

Âu Dương Hải kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ họ đều bị hắn giết hại ư?

Cô Lâu Thiên Tôn lắc đầu nói:

- Không có, không một người nào bị thương. - Thế thì là sao, chẳng lẽ chín đội thiết kỵ nửa đường thay đổi không lên Hoa Sơn?

Vân Trung Nhạc liếc nhìn Cô Lâu Thiên Tôn vẻ ngạc nhiên, Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha một tràng nói:

- Vân huynh, huynh đừng hoài nghi, những điều huynh biết, ta cũng hơi nghe người ta nói một chút.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Chín đội thiết kỵ ấy, nửa đường thì mỗi đội đều gặp hắn, từng người một bị hắn dùng kiếm khí điểm trúng huyệt đạo, nhưng không có làm hại đến tính mạng của họ.

Một tay cao thủ kiếm thuật, luyện kiếm tuyệt cảnh, phóng ra kiếm khí

không khó, nhưng muốn đem kiếm khí bắn ra, khống chế không làm thương tổn đến tính mạng người, mà những người bị điểm trúng huyệt đạo sau khi tự giải thoát thì tự động rút lui trở về, bởi vì họ biết có hội họp cao thủ thiên hạ cũng không thể nào thắng được hắn.

Âu Dương Hải nghe vậy kinh thầm, chàng vụt nhớ lại trong võ học của Độc Kiếm Ma hình như có ghi một đoạn "ngưng tụ kiếm khí, từ sắc bén biến thành thuần phác, tức là kiếm thuật tối cao vô thượng tuyệt cảnh?". Chẳng lẽ đây chính là tuyệt học dùng kiếm khí bắn trúng huyệt đạo của người mà không làm thương hại đến người!

Lúc này Vân Trung Nhạc lại nói:

- Lần này hắn xuất hiện giang hồ mà không làm hại người, quả thực làm người ta cảm thấy kỳ quái.

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Câu chuyện đến đây là hết hay sao?

Vân Trung Nhạc nói: - Hãy còn chưa hết.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Phải đó! Hãy còn chưa hết.

Vân Trung Nhạc lại tiếp:

- Hai người đó chính là Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát. Sau cùng hai người tương hội tại Hoa Sơn tuyệt đỉnh đấu liền bảy ngày bảy đêm.

Âu Dương Hải thất kinh hỏi:

- Cái gì? Người nam tên là Độc Kiếm Ma?

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói:

- Hai vị nam nữ quái kiệt cái thế này từ khi mới xuất hiện đến sau này, thủy chung vẫn không nói tính danh của họ ra. Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát là tên do người võ lâm đặt cho. Bởi vì người nam cả đời dùng kiếm, kiếm thuật thiên hạ vô địch, cho nên mọi người tặng cho hắn biệt hiệu Độc Kiếm Ma.

Âu Dương Hải nghe vậy vô cùng kinh ngạc, không ngờ đêm nay mình lại được biết lai lịch của Độc Kiếm Ma, chàng nhớ lại trong bia mộ của Độc Kiếm Ma có khắc, nói rằng ông ta lúc hai mươi tuổi, kiếm thuật đánh khắp cao thủ võ lâm thiên hạ, ba mươi tuổi đã là thiên hạ đệ nhất kiếm. Nói như vậy, thật sự Độc Kiếm Ma đã có được thành tựu qua ba lần xuất hiện giang hồ, vốn lúc trước khi Âu Dương Hải mới nhìn mộ bia, chàng cho rằng khẩu khí của Độc Kiếm Ma không khỏi quá lớn.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói tiếp:

- Về chuyện mà Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát quyết đấu tại Hoa Sơn, thì không có bất cứ một khảo cứ nào.

Ai mà biết họ có thực sự quyết đấu hay không?Những sự tình này bất quá chỉ là nghe đồn mà thôi.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:
- Ai dám nói không thể nói ra chân tướng của chuyện này, Vân huynh chắc cũng biết chứ? Độc Kiếm Ma có một vị đệ tử, bây giờ vẫn còn sống trong giang hồ võ lâm.
Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên. Vân Trung Nhạc cười nhạt nói:
- Cổ Lão Thiên chẳng lẽ tự khoe mình là đệ tử của Độc Kiếm Ma.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Không dám không dám, đệ tử tâm truyền của Độc Kiếm Ma chính là Âu Dương thiếu hiệp, nếu như lão phu đoán không lầm, võ công của thiếu hiệp nhất định xuất từ Độc Kiếm Ma.
Câu này vừa nói ra, chẳng những Vân Trung Nhạc thấy kinh dị vạn phần, mà ngay cả Âu Dương Hải cũng cảm thấy kinh hãi vô cùng, phải biết rằng chàng có bao giờ nói ra lai lịch võ công của mình đâu, không ngờ Cô Lâu Thiên Tôn lại biết võ công của chàng bắt nguồn từ Độc Kiếm Ma, người này quả thực lợi hại, từ nay về sau phải đề phòng hắn hơn nữa.
Thực ra, Cô Lâu Thiên Tôn sớm đã hoài nghi võ công của Âu Dương Hải, có rất nhiều chỗ quyết không phải do hắn truyền thụ, cũng không phải là võ công của Lâm Đại Ngọc và Thiên Sơn tăng. Lần này Âu Dương Hải tái xuất giang hồ, võ công tăng tiến làm hắn rất kinh hãi, hơn nữa hắn phát giác ra đường lối võ công của Âu Dương Hải và võ học trong truyền thuyết của Độc Kiếm Ma có những chỗ tương tự. Và vừa rồi Cô Lâu Thiên Tôn nói ra danh hiệu Độc Kiếm Ma, thái độ kinh hoảng của Âu Dương Hải, đã làm cho Cô Lâu Thiên Tôn xác định chàng chính là truyền đồ của Độc Kiếm Ma.
Vân Trung Nhạc quay đầu nhìn Âu Dương Hải, hỏi:
- Âu Dương thiếu hiệp, thật sự thiếu hiệp là truyền đồ của Độc Kiếm Ma?
Âu Dương Hải lắc đầu nói:
- Không phải. Viên huynh của ta mới là đệ tử sở truyền duy nhất của Độc Kiếm Ma lão tiền bối. Ta chẳng qua chỉ may mắn được Viên huynh chỉ cho mấy chiêu kiếm thuật mà thôi.
Vân Trung Nhạc cười nhạt nói:
- Như thế, đoạn cố sự mà ta nói này, có thể nói là múa rìu qua mắt thợ, Âu Dương thiếu hiệp, vậy thì xin kể ra tất cả những chuyện về cuộc quyết đấu của Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát trên đỉnh Hoa Sơn cho mọi người được biết.
Âu Dương Hải cười nói:
- Thật là đáng thẹn, về những sự tích của Đại Kiếm Ma tiền bối, ta chẳng hề được biết tí nào, vậy xin mời các vị có thể nói tiếp đi.
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:
- Vân huynh, thế thì xin mời huynh mới tiếp vậy!
Vân Trung Nhạc trầm ngâm một hồi, nói:

- Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát đấu liền bảy ngày bày đêm, Độc Kiếm Ma đã thắng nửa chiêu... sau đó không có chút tin tức nào nữa.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Vân huynh, chuyện của huynh tuy đã nói hết, nhưng cái chủ yếu vẫn còn chưa nói.
Vân Trung Nhạc hừ một tiếng, nói:
-Cái chủ yếu gì? Có phải ngươi nói là chìa khóa Âm Dương phải không?
Cô Lâu Thiên Tôn nói: - Hình như ta có nghe người ta nói qua, Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát đều là truyền nhân của La Cơ chân nhân. Nghe nói họ hội chiến ở Hoa Sơn chính là vì bảo tàng của La Cơ chân nhân, mới quyết đấu sinh tử.
Vân Trung Nhạc cười nhạt, nói:
- Ngươi biết cái gì! Hừ hừ?có phải ngươi nói là chìa khóa Âm Dương không?
Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Không phải là ta khoe hiểu được tâm ý của ngươi, Vân huynh, huynh cũng nên nói ý định của mình cho Âu Dương thiếu hiệp biết đi.
Âu Dương Hải ngạc nhiên, không biết Vân Trung Nhạc sẽ nói những gì với mình?
Vân Trung Nhạc cười nói:
- Nghe nói lúc La Cơ chân nhân đạo thành phi thăng, đối với võ công, sở học đan đạo trải qua một đời tinh chuyển, lưu ở trên vách đá, và nghe truyền bên trong có bào tàng vô số, chủ yếu là kỳ trân linh dược của La Cơ chân nhân đã luyện...
Âu Dương Hải cười nói:
- Tuy bên trong có bảo vật quí giá gì, nhưng khắc cũng đã bị người trong Âm Dương cốc lấy từ lâu rồi, chúng ta hà tất phải phí tâm tư suy nghĩ.

Vân Trung Nhạc nói:
- Bảo tàng của La Cơ chân nhân nếu dễ để cho người lấy được thì cũng chẳng phải là vật thần bí, trân quí nữa, chúng ta đâu có cần phải dụng tâm nhiều như vậy.
Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, nói:
- Những người hiện cư trú trong Âm Dương cốc hiện nay đều là những người thèm thuồng bảo tàng của La Cơ chân nhân mà tiềm phục trong Âm Dương cốc, nhưng ba trăm năm này có ai có thể lấy được bảo tàng của La Cơ chân nhân đâu.
Vân Trung Nhạc khoát tay nói:
- Với những lắng nghe những chuyện về Âm Dương cốc của lão phu, nơi dấu bảo tàng của La Cơ chân nhân chia ra làm ba nơi, hiện nay đại khái đã

có người vào, nhưng một nơi thần bí nhất, ta tin rằng hãy còn chưa có người tới.

Năm xưa phụ thân Âu Dương Kiệt của ngươi truyền ngôn trong võ lâm nói rằng trùng tu xây dựng Âm Dương cốc, thực ra Âu Dương Kiệt đang khai quật bảo tàng của La Cơ chân nhân.

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Lão có thể khẳng định những điều đã nói là sự thực chứ?

Vân Trung Nhạc nói:

- Theo sự thuật lại của đứa học trò lão phu, năm xưa Âu Dương Kiệt từ mấy mươi năm về trước đã mời một vị kiến trúc sư lừng danh là Chấn Thổ Công bàn việc khai quật bảo tàng của La Cơ chân nhân.

Tuy rằng Chấn Thổ Công gia phụ của đứa học trò Chấn Sơn Dân của ta, là một nhà kỳ tài trên đời hiếm có, nhưng đã phí tâm huyết cả một đời, bất quá cũng chỉ đào được một nơi dấu bảo tàng xong thì tâm não kiệt quệ tinh huyết khô kiệt, không thể nào tìm được nơi mà La Cơ chân nhân tạo hóa phi thăng.

Vân Trung Nhạc nói đến đây, liếc nhìn Âu Dương Hải, hơi ngừng lại rồi tiếp tục nói:

- Cho nên nói, lệnh tôn Âu Dương Kiệt hơn bốn mươi năm trước đã mượn sức của Chấn Thổ Công đem Âm Dương cốc bí mật xây dựng thành một nơi tường đồng vách sắt...

Âu Dương Hải đột nhiên hỏi:

- Từ khi cha ta hai mươi mốt năm trước chết dưới đáy Thiên Kiếm Đàm, ngày nay Âm Dương cốc là do ai chủ trì?

Chàng hỏi câu này làm Vân Trung Nhạc ngẩn người, lát sau mới nói:

- Điều này lão phu không biết, hôm nay ta quyết không phải nói với thiếu hiệp chủ trì Âm Dương cốc là ai? Mà là muốn chuyện trở về bí mật nơi dấu bảo tàng của La Cơ chân nhân.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Vân huynh, nghe huynh nói như vậy thì Âm Dương cốc bí mật kinh qua Chấn Thổ Công cải tạo kiến thiết, đã không dễ để cho người trông thấy nữa, phải không?

Vân Trung Nhạc nói:

- Không sai. Theo lão phu biết, trong Âm Dương cốc đầy dẫy cơ quan, dù cho người có võ công cao đến đâu nếu không biết được cơ quan môn hộ thì đừng hòng vào Âm Dương cốc một bước.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Rất đúng, lão phu đã biết được cơ quan trong Âm Dương cốc lợi hại đến mức nào.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Ngươi đã vào Âm Dương cốc tới đâu?
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói: - Bất quá "chỉ" qua cửa thứ nhất.
Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:
- Không sai, ngươi không có chìa khóa Âm Dương thì đừng hòng tiến nhập vào cửa sinh, chỉ có đi qua cửa tử, qua chín tầng thiên quan, đánh được những cao thủ võ lâm mà năm xưa Âu Dương Kiệt giam cầm trong đó, trừ phi...
Âu Dương Hải nghe vậy vô cùng kinh ngạc nói:
- Cái gì? Phụ thân của ta...
Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên khẽ thở dài nói:
- Âu Dương thiếu hiệp, nếu thiếu hiệp không ngại, ta sẽ kể thêm những chuyện phụ thân của thiếu hiệp khi xưa đã làm.
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
- Nếu ngươi muốn nói thì hãy nói thực lòng, ta nguyện lắng nghe.
Cô Lâu Thiên Tôn nói:
- Năm xưa song thân thiếu hiệp vì sao bị võ lâm giang hồ vây đánh ở Thiên Kiếm Đàm, nguyên nhân chủ yếu là Âu Dương Kiệt xây dựng Âm Dương cốc bí mật và năm đó rất nhiều cao thủ võ lâm đã mất tích một cách thần bí, cho nên dẫn đến sự điều tra trên khắp võ lâm, trải qua mười mấy năm điều tra mới biết những cao thủ mất tích kia là bị giam cầm trong Âm Dương cốc, do đó mới xảy ra vụ Thiên Kiếm Đàm...
Âu Dương Hải thầm nghĩ:
- Nói như vậy, phụ thân của mình thật sự đã làm ra những chuyện tai họa cho võ lâm rồi?nhưng, dù cho cha mẹ ta năm xưa có làm những gì thương thiên hại lý, mối huyết thù giữa Cô Lâu Thiên Tôn và ta vĩnh viễn ta không thể dung thứ cho hắn.
Âu Dương Hải nói:
- Hừ! Cổ Lão Thiên, vô luận thế nào, thù hận giữa hai chúng ta vẫn sẽ có một ngày giải quyết.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Chúng ta đã có ước hẹn lúc đầu, tiêu diệt Âm Dương cốc xong rồi, lão phu sẽ tùy thời chờ đợi sự báo thù của thiếu hiệp.
Vân Trung Nhạc lúc này lên tiếng nói:
- Cửa vào Âm Dương cốc chia làm cửa sinh và cửa tử.
Cửa sinh nếu không có chìa khóa Âm Dương mở ra thì vĩnh viễn không thể vào được.
Còn cửa tử, tuy là một cửa để trống, nhưng phải đi qua chín tầng thiên quan, có thể nói còn khó hơn lên trời.
Âu Dương Hải trầm giọng hỏi:
- Cái gì gọi là chín tầng thiên quan, xin hãy nói rõ.

Vân Trung Nhạc nói:
- Chín tầng thiên quan chính là do năm xưa phụ thân của ngươi thiết lập ra, mỗi một quan có một số cao thủ võ lâm trấn giữ, những người này đều là những đại ma đầu năm xưa, võ công của họ cao siêu tới đâu từ trước tới giờ trong thiên hạ không có một ai qua nổi, cho nên không người biết. Chín tầng thiên quan trừ những cao thủ kia trấn giữ ra còn có cơ quan dày đặc, người thủ giữ mượn những cơ quan âm hiểm tịch độc bên trong, ngầm sát hại những ai vào, có thể nói dù ngươi vào có phòng bị cũng không được nữa?Vân Trung Nhạc nói đến đây, giọng nói ngừng lại, Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Vân huynh, với ý định của huynh có phải là muốn thỉnh Âu Dương thiếu hiệp dùng chìa khóa Âm Dương khai mở cửa sinh để tiến nhập vào nơi cất dấu bảo tàng của La Cơ chân nhân, phải không?
Vân Trung Nhạc khẽ hừ một tiếng, nói:
- Nếu từ cửa sinh tiến vào, dùng chìa khóa Âm Dương có thể tiến nhập vào nơi cất dấu bảo tàng của La Cơ chân nhân thì lão phu hà tất phải nói nhiều như thế, chẳng lẽ Âu Dương thiếu hiệp không tự mình đi mở được hay sao?
Âu Dương Hải khẽ nhíu mày, hỏi: - Thế thì ý của lão như thế nào?
Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:
- Các ngươi tưởng dùng chìa khóa Âm Dương là có thể lấy được bảo tàng của La Cơ chân nhân hay sao?
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:
- Vân huynh, hà tất phải lập lờ nữa, sao không nói dứt khoát ra đi, kỳ thật bí mật của "Đồ Long Bảo Đồ" cũng không chỉ mình huynh biết mà thôi.
Âu Dương Hải nghe vậy kinh ngạc không thôi, hỏi:
- Cái gì? "Đồ Long Bảo Đồ"?
Vân Trung Nhạc cười lạnh lùng nói:
- Cổ huynh, chắc ngươi biết rất rõ về cơ mật của Âm Dương cốc, nhưng vì sao ngươi lại giữ kín như bưng, mãi chẳng nghe ngươi nói qua bao giờ.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Đôi bên đều có lợi hại tương quan, Vân huynh hà tất hỏi nhiều. Vân Trung Nhạc lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn Âu Dương Hải nói:
- Khi La Cơ chân nhân đạo thành phi thăng, chân nhân tự thân đem chìa khóa Âm Dương cùng Đồ Long bảo đồ tặng cho Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát.
Lão tằng hắng rồi tiếp:
- Nguyên là La Cơ chân nhân biết rõ hai người đệ tử này của chân nhân tính cách khác nhau, không thể tương hợp, cho nên người đem sở học cả đời mình dấu tại ba nơi cơ mật, nơi thứ nhất có lẽ là nơi năm xưa Âu Dương Kiệt khai quật. Nơi dấu bảo tàng thứ hai chỉ cần có chìa khóa Âm Dương là

có thể mở được. Nhưng chủ yếu nhất là nơi La Cơ chân nhân tọa hóa. Nơi giấu bảo tàng thứ ba chỉ cần tấm bản đồ "Đồ Long Bảo Đồ" thì mới có thể y chiếu theo sự chỉ dẫn trên bản đồ mà đến được nơi ấy.

Âu Dương thiếu hiệp tuy có chìa khóa Âm Dương nhưng vẫn không thể đến được nơi dấu bảo tàng chính xác, trừ phi có Đồ Long bảo đồ. Như có một chuyện...

Cô Lâu Thiên Tôn nghe Vân Trung Nhạc đột ngột dừng lại, vội vã hỏi:

- Chuyện gì? Sao Vân huynh không nói?

Vân Trung Nhạc nói:

- Có một chuyện cơ mật, có lẽ Âu Dương thiếu hiệp cũng không biết, đó là không có Đồ Long bảo đồ cũng có thể tiến nhập vào nơi La Cơ chân nhân tọa hóa. Nên biết rằng La Cơ chân nhân là một bậc tài năng xuất chúng, người làm ra ba nơi dấu bảo tàng, kỳ thực rất có dụng ý. Tuy nhiên ba nơi ấy rõ ràng không có thông với nhau nhưng lại có điểm liên quan.

Cô Lâu Thiên Tôn hỏi: - Như thế là thế nào?

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Nguyên là ở nơi giấu bảo tàng thứ nhất của La Cơ chân nhân còn có một cửa có thể mở ra cơ quan nơi người tọa hóa, chỉ cần có chìa khóa Âm Dương có thể mở được, nhưng đầu tiên phải xông qua chín tầng thiên quan.

Cô Lâu Thiên Tôn hỏi:

- Không biết làm sao Vân huynh lại biết được bí mật này?

Vân Trung Nhạc nói:

- Chẳng lẽ Cổ huynh cho rằng ta nói lão?

Cô Lâu Thiên Tôn ồ một tiếng, cười nói:

- Chắc là Vân huynh có ý dùng di vật của Chấn Thổ Công hợp tác với Âu Dương thiếu hiệp tiến nhập vào Âm Dương cốc. Chẳng hay Vân huynh có thể cho ta tham gia không?

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Cổ Lão Thiên, ngươi đã có cách tự mình vào Âm Dương cốc, hà tất phải cùng đường với bọn ta.

Âu Dương Hải nghe đến đây, đương nhiên đã biết ý định Vân Trung Nhạc rồi, chàng lên tiếng nói:

- Dụng tâm vào Âm Dương cốc của các ngươi hoàn toàn là vì bảo tàng của La Cơ chân nhân, nhưng ta đáp ứng hợp tác với các ngươi chính là muốn biết gia phụ xây dựng Âm Dương cốc như thế nào, đây là một sự hiếu kỳ mà thôi. Vân Trung Nhạc nghe Âu Dương Hải đã đáp ứng, trên mặt lập tức hiện lên một nụ cười, đây là một nụ cười mà cả đời lão cũng khó thấy, nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp đã đáp ứng lão phu, thế thì ta tuyệt đối sẽ không độc chiếm bảo vật.

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên phát ra tiếng cười khinh miệt, nói:

- Vân huynh, đừng có vì lợi mà tối mắt, ha ha, ai mà không biết chúng ta và Âu Dương thiếu hiệp có mối thù không đội trời chung.

Vân huynh, sau khi vào Âm Dương cốc rồi, đối với đường lối của chín tầng thiên quan đã rất rõ ràng, đương nhiên có thể mượn những cơ quan âm hiểm mà yểm hộ, không sợ bất cứ người nào nữa.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng cười nói:

- Không sai, Cổ huynh nếu không sợ vùi thây trong Âm Dương cốc thì lúc đó cũng cùng đến Âm Dương cốc một chuyến xem sao?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Vân huynh cứ yên tâm đi, lúc đó nhân vật giang hồ võ lâm tiến nhập vào Âm Dương cốc không chỉ có mấy người chúng ta đâu, mà là toàn bộ cao thủ hạng nhất võ lâm thiên hạ.

Vân Trung Nhạc đứng lên định cáo từ, bỗng nghe đến đây thì lại ngồi xuống, lạnh lùng hỏi:

- Chẳng lẽ lại còn có người khác?

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Ngày nay Âm Dương cốc đã gây nên bao vụ huyết án khiêu chiến giang hồ võ lâm đồng đạo, đã làm chấn động thiên hạ, võ lâm Trung Nguyên bảy ngày trước đã bầu lão phu làm nghĩa sự tổ chức một đội chống lại sự hung uy Âm Dương cốc.

Vân Trung Nhạc nói:

- Không biết Cổ huynh đã triệu tập được bao nhiêu cao thủ rồi?

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Điều này xin thứ cho không thể phụng cáo.

Vân Trung Nhạc cười nhạt, quay lại chắp tay nói với Âu Dương Hải:

- Chúng ta đã ước định như vậy, lão phu cáo từ đây.

Nói xong, lão lắc mình bay ra ngoài sảnh.

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hự, và tiếng tiếp chạm của song chưởng?

Chỉ thấy thân mình Vân Trung Nhạc lảo đảo từ bên ngoài lại lui vào trong sảnh.

Sự biến hóa bất ngờ này làm cho Cô Lâu Thiên Tôn, Âu Dương Hải đều kinh hãi, hai người không hẹn mà cùng phóng ra ngoài viện.

Vù một tiếng, một bóng người trên mái nhà lao bổ tấn công xuống Âu Dương Hải, Cô Lâu Thiên Tôn như một con chim ưng khổng lồ.

Thế lao bổ đó như cuồng phong chớp giật, Cô Lâu Thiên Tôn là người cơ cảnh, âm trầm, không muốn tiếp chưởng lực của người kia, hơi rùn mình xuống, thân mình hắn xoay tít như con vụ.

Âu Dương Hải giận dữ "hừ" một tiếng, hữu chưởng một chiêu "Trích Thiên Tinh", kình lực phóng ra thành cuồng phong ập tới.

Hai luồng nội kình tiếp xúc trung chuyển cả không khí xung quanh.

Âu Dương Hải "hự" một tiếng, rồi phun ra một bụm máu tươi.
Chưởng lực của đối phương mạnh mẽ thâm hậu vô cùng, trong một chiêu mà đánh Âu Dương Hải khí huyết trước ngực nhộn nhạo miệng phun máu lập tức. Nội lực lợi hại như thế, khó có thể tưởng tượng được.
Cô Lâu Thiên Tôn kinh hãi, phóng tay phất ra ba đạo kình phong đối không.
Ai ngờ trong khoảnh khắc tiếp xúc chưởng lực với Âu Dương Hải, kẻ địch đã bay lên không năm sáu trượng, chưởng kình của Cô Lâu Thiên
Tôn vừa tới, người kia liền mượn luồng nội kình ấy bắn lên cao bốn năm trượng cao nữa.
Chỉ nghe một tràng cười ha hả quái gỡ như ngàn vạn con ngựa cùng phi chạy, đinh tai nhức óc, chấn động không trung.
Thân hình người kia như một luồng điện vạch một đường cầu vồng rồi phi thân bay đi như thiên mã hành không.
Một tiếng hú vang lên?
Con vượn nhỏ như tia chớp đuổi theo người kia sát nút.
Cô Lâu Thiên Tôn nhìn Âu Dương Hải hỏi:
- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp có bị thương không?
Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng nói:
- Ta mỗi lần khí huyết xáo trộn đều thổ huyết, nhưng vẫn không nguy hiểm đến tính mạng.
Lúc này Vân Trung Nhạc đã đi đến, lạnh lùng nói:
- Chưởng lực của hắn thật là hùng hậu kinh người, các người có nhìn rõ mặt của hắn không?
Đột nhiên một tiếng hú từ trong không trung vang tới.
Âu Dương Hải nói:
- Viên huynh của ta đã giao đấu với đối phương, các người muốn thấy mặt của hắn hãy cùng đi với ta.
Âu Dương Hải thầm lo thần viên không địch nổi đối phương, nói xong, người đã bay đi như tên bắn.
Cô Lâu Thiên Tôn, Vân Trung Nhạc cùng phóng theo!
Âu Dương Hải đi đầu chạy xuống Thiên Kiếm Đàm nhắm hướng núi phía đông nam chạy nhanh tới.
Chạy qua một tòa phong cốc, thấy có hai cái bóng trong vòng hai mươi mấy trượng đang đánh nhau kịch liệt, cát bay đá chạy mù mịt.
Cô Lâu Thiên Tôn, Vân Trung Nhạc cũng đến nhưng trong lúc trước rạng sang, trái đất vẫn còn hôn ám, dù cho ba người là đương kim cao thủ hạng nhất võ lâm cũng không thể dùng nhãn lực nhìn xuyên qua sương mù để thấy rõ mặt người kia. Âu Dương Hải lúc này nóng lòng như lửa đốt, chàng thấy thần viên và người kia đấu nhau ác liệt, bình sinh hiếm thấy, nhất thời

cũng không biết làm sao. Đột nhiên chàng nói lớn:
- Viên huynh hãy lùi lại, để đệ đến thay thế.
Âu Dương Hải nói xong, đã rút Tử Vi Kiếm sau lưng ra, Âu Dương Hải từ khi tái xuất giang hồ, có thể nói đây là lần thứ nhất rút Tử Vi Kiếm.
Từ đó có thể biết được Âu Dương Hải rất xem trọng võ công của người kia như thế nào. Thần viên đã lâu năm sống bên Độc Kiếm Ma, tuy nói là một loài cầm thú, nhưng thiên tính của nó rất kỳ dị, được kề cận bên Độc Kiếm Ma, có thể nói võ công của nó đã được chân truyền của Độc Kiếm Ma, nhất là thần lực trời sinh và khinh công độc đáo, nhân loại còn lâu mới theo kịp. Nhưng xem trận đấu hiện tại này thần viên đã bị chưởng lực đối phương dẫn đến thế bị động.
Mũi kiếm của Âu Dương Hải lúc này từ từ xuyên qua lớp sương mù. Đột nhiên lúc đó, từ khe núi xa xa vang lên tiếng cười kinh hồn động phách.
Và thân mình thần viên bị một luồng đại lực ném vút lên không?
Âu Dương Hải vô cùng kinh hãi, một nhát kiếm bắn vọt ra như cầu vồng!
Người kia dùng một chưởng đánh bay thần viên, bèn phi thân lên không, nhưng kiếm quang của Âu Dương Hải đã bắn theo sau lưng, kiếm chưa đến, kiếm khí đã rung động không trung?
Người kia trông thấy một đạo kiếm khí bắn tới, bèn lộn người đằng không dạt ra ba thước một chưởng đánh thốc ra mang theo một lực hút, Tử Vi Kiếm trong tay Âu Dương Hải bị hút muốn bay khỏi tay.
Công lực "Lăng Không Tróc Vật" cực cao siêu này làm Âu Dương Hải kinh hãi, vù một tiếng, tay trái Âu Dương Hải đã đánh ra một đạo chưởng kình vô hình.
Vô Ảnh chưởng kình vừa xuất thủ, người kia lập tức phát giác được, hắn cười điên cuồng, thân hình vụt phi chuyển đến bên trái Âu Dương Hải, soạt một tiếng?
Tay áo rộng thùng thình của hắn đã quét nhanh vào mạng sườn bên trái của Âu Dương Hải.
Cao thủ giao đấu, chỉ có một chút sơ suất cũng đủ đưa đến chỗ chết.
Sinh tử tồn vong bất quá như một khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc, không để cho người chậm trễ trong giây lát. Âu Dương Hải đột nhiên cảm thấy tay áo đối phương phất ra sắc bén như lưỡi kiếm, vội vã vận cang khí phủ toàn thân, chân phải dấn lên trước một bước...
Một cú xoay người, kiếm chiêu đã xuất thủ.
Người kia hình như không ngờ Âu Dương Hải né tránh kỳ dị như thế, hơi sững lại, kiếm phong của Âu Dương Hải đã đến, kiếm quang vây phủ xung quanh hai trượng, không có ai có thể chống đỡ nổi kiếm khí lợi hại như vậy.
Nhưng người kia thật là ghê gớm, kiếm khí Âu Dương Hải vừa xuất thủ, chiêu thứ hai hãy còn chưa thi triển ra thì hắn đã bắn ra ngoài hai trượng.

Cười sằng sặc đinh tai nhức óc?
Tiếp đó nói rằng:
- Vạn Lưu Qui Tông chiêu thức, thật chẳng phải tầm thường, để hôm khác lão phu sẽ lãnh giáo, hôm nay ta đấu nhiều rồi, ha ha ha ...
Một tràng cười như rung chuyển núi non?
Thân mình của hắn đã biến mất trong khe núi.
Trong thời gian giao đấu, Âu Dương Hải cũng không thấy rõ mặt của đối phương, bởi vì bốn chiêu giao thủ vừa rồi nhanh như điện chớp lấy một cơ hội để ngừng lại thở.
Âu Dương Hải biết có đuổi theo hắn cũng vô dụng, chàng tra Tử Vi Kiếm vào vỏ, quay lại thấy hai mắt thần viên chăm chú nhìn mình, Âu Dương Hải thờ dài nói:
- Viên huynh, võ công người này rất cao, không biết huynh có bị thương không?
Thần viên lắc đầu nói:
- Âu Dương đệ?kiếm thuật lợi hại?
Nguyên là nó nhìn thấy kiếm thuật của Âu Dương Hải rất lợi hại, muốn nói vài câu khen ngợi, nhưng nó chỉ có thể nói ra một câu ấy mà thôi.
Vân Trung Nhạc đột nhiên thở dài thê lương, nói:
- Không ngờ "Vạn Lưu Quy Tông" kiếm thức, hôm nay ngươi thi triển ra, lão phu thật biết mình không bằng nữa.
Câu nói này của lão chính là lời nói từ đáy lòng, Âu Dương Hải nhìn thấy vẻ thê lương, bi thảm trên mặt lão, bất giác nhớ lại ơn truyền kiếm khi xưa mà nay lão lại là thù địch của mình.
Âu Dương Hải khẽ thở dài, nói:
- Các người biết người đó là ai không?
Cô Lâu Thiên Tôn từ nãy vẫn đứng im bên cạnh bỗng nhiên nói:
- Không ngờ hắn lại còn sống trên đời rồi! Ha ha! Đương kim thiên hạ ma đầu đều đã xuất động rồi.
Vân Trung Nhạc hỏi:
- Cổ Lão Thiên, ngươi nói hắn là ai?
Cô Lâu Thiên Tôn chậm rãi nói:
- Vân huynh, kiếm thuật của huynh đã bị hắn nhận ra, chẳng lẽ huynh hãy còn không biết hắn là ai ư?
Vân Trung Nhạc nghe Cô Lâu Thiên Tôn nói có vẻ chế diễu, lập tức nổi giận không nói một câu nào, quay mình định đi.
Chân dợm bước đi nhưng Vân Trung Nhạc vẫn cao giọng nói:
- Hắn chính là Hỗn Thế ngoại ma vương Uất Đại Niên.
Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:
- Không sai, chính là hắn, tiếng cười phát ra trước đó không cần hỏi cũng

biết, là Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng.

Âu Dương Hải đột nhiên quay người nói:

- Thiên Kiếm Đàm mấy lần xuất hiện cường địch, Xuân Hoa ngọa bệnh trong nội viện, không ai coi sóc, ta phải cáo từ đây.

Cô Lâu Thiên Tôn nói lớn:

- Âu Dương thiếu hiệp, lời ước của chúng ta thế nào? - Được! Ta sẽ y lời ước của ngươi.

Nguyên là Âu Dương Hải thực sự đã cảm thấy kẻ thù của mình quá nhiều, đơn độc một mình mà báo được thù hận chăng?

Âu Dương Hải triển khai khinh công phóng về hướng Thiên Kiếm Đàm, mau chóng phi tường nhảy vào viện, đột nhiên một giọng nữ nhân trong trẻo quát:

- Các người đứng lại cho ta!

Âu Dương Hải nghe tiếng quát giật mình, tiếng nói này chính là vang lên từ trên giường Lý Xuân Hoa.

Âu Dương Hải không chú chận trễ, phi thân vào trong nội sảnh.

Lúc này nữ nhân kia lại quát:

- Nếu ngươi tiến tới một bước, nhất định sẽ lãnh hậu quả khôn lường đấy, ngươi còn không mau dừng lại.

Âu Dương Hải thất kinh lập tức dừng bước, lên tiến hỏi:

- Ngươi là ai?

Nguyên là giọng nói của nữ nhân này không phải là giọng nói của nữ nhân áo lục Tam Dương điện chủ mà là một nữ nhân khác.

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 24
KỲ DIỆU NỮ NHÂN

Âu Dương Hải vừa hỏi vừa dùng mục lực muốn nhìn thấu qua bức rèm, nhưng dù cho ánh mắt Âu Dương Hải có sắc bén đến đâu cũng không đủ trông thấy bóng người bên trong. Trong thất đột nhiên lại vang lên giọng nói đó, nói :

- Ngươi đừng hỏi ta là ai. Bây giờ ta đang chữa trị Âm Dương chưởng cho Lý Xuân Hoa, đang lúc gay go nguy hiểm nhất, tốt nhất là ngươi đừng quấy rầy ta phân tâm trị liệu, mau giữ bên ngoài cho ta. Âu Dương Hải nghe vậy, trong lòng như bỏ được khối đá nặng ngàn cân, đương nhiên là không dám nhiều lời, lập tức gọi thần viên nói :

- Viên huynh không được vọng động, người bên trong đang chữa thương cho Lý Xuân Hoa. Âu Dương Hải nói xong, lập tức ngồi xếp bằng ngoài sảnh, nhưng thần lặng nghe xung quanh bên ngoài viện có tiếng động nào khác không. Tuy trong lòng Âu Dương Hải đã hơi an tâm, nhưng chàng vẫn khẩn trương dị thường, bởi vì nữ nhân có phải thật sự chữa thương cho Lý Xuân Hoa không.

Mà nàng có biết chữa trị Âm Dương chưởng thương? Nữ nhân áo lục trước khi đi đã nói, trúng phải Âm Dương chưởng, trừ Âm Dương cốc chủ và cô ta có thể chữa trị được ra, trong thiên hạ không có người chữa được.

Thế thì nữ nhân này lại là Âm Dương cốc chủ sao?

?

Vì sao lúc này không nghe thấy tiếng thở của Lý Xuân Hoa chút nào? Bao nhiêu là câu hỏi làm cho Âu Dương Hải trong lòng không thể nào bình tĩnh được.

Kỳ quái là, nữ nhân kia chữa thương cho Lý Xuân Hoa tại sao lại không có tiếng vận khí hít thở, hô hấp. Một khắc trôi qua chậm chạp? Âu Dương Hải không thể nhẫn nại nổi đợi đến một giờ, nhưng không nghe thấy thanh âm của nữ nhân kia. Âu Dương Hải không nén được buộc miệng hỏi :

- Chẳng hay chữa thương đã xong chưa? Đột nhiên trong thất vang lên tiếng thở dài nói: Hãy còn chưa xong, nhưng không có nhiều vấn đề lớn nữa, giờ tý đêm mai, ta càn phải chữa trị cho nàng một lần nữa. Âu Dương Hải đứng dậy, hỏi:

- Ta có thể vào chứ?

- Ngươi đứng đó cho ta, không thể vào được. Nữ nhân kia trả lời khẩn

trương giọng khác thường. Âu Dương Hải nghe vậy nhíu mày, nói:
- Nếu ta không thể vào, thì xin ân nhân ra đây cho tại hạ bái tạ. Nữ nhân trong thất lạnh lùng nói:
- Ngươi hà tất phải bái tạ ta.
Âu Dương Hải hỏi:
- Xin thứ cho tại hạ lại hỏi phương giá, có phải người chính là Âm Dương cốc chủ?
Nữ nhân trong thất lạnh lùng hỏi lại : - Vì sao ngươi lại nói ta là Âm Dương cốc chủ? Âu Dương Hải nói:
- Bởi vì vết thương bởi Âm Dương chưởng trừ Âm Dương cốc chủ và Tam Dương điện chủ có thể chữa trị ra. Người khác thì không thể. Nữ nhân kia lạnh lùng nói:
- Nhưng trong thiên hạ trừ Tam Dương điện chủ, Âm Dương cốc chủ biết chữa thương ra, hãy nên thêm một mình ta vào nữa. Âu Dương Hải kinh ngạc hỏi:
- Thế ân nhân không phải là Âm Dương cốc chủ rồi! Vậy cô nương là ai?
Nữ nhân trong thất hừ một tiếng, nói:
- Ta là ta chứ còn là ai? Hừ, ngươi hỏi để làm gì? Âu Dương Hải bất giác hoài nghi, nói:
- Cô nương có thể ra ngoài không?
Nữ nhân trong thất nói: - Ta ra người phải lùi tránh ta. Âu Dương Hải nói:
- Vì sao?
Nữ nhân trong thất lạnh lùng nói: - Bởi vì ta không muốn để cho ngươi trông thấy thân ảnh của ta. Âu Dương Hải hừ một tiến, nói:
Có phải là cô nương đang đùa với ta phải không?
- hừ ! Ai thèm nói đùa với ngươi, ta phải đi đây, ngươi hãy còn không mau tránh đi.
Âu Dương Hải cười nhạt nói:
- Ta phải xem thử chân diện mục của cô nương như thế nào? Nói xong Âu Dương Hải dấn bước xông thẳng đến trước bực rèm. Đột nhiên từ trong ngọc thất một luồng gió nhẹ ôn hòa hàm ẩn một tiềm lực kinh chấn vô cùng. Âu Dương Hải bật lùi lại ba bước, vung tay muốn dùng chân khí nội gia đánh bạt tiềm lực của đối phương. Nào ngờ đối phương lại thâu luồng nội lực đó trở về.
Trong thất vang lên giọng nói lạnh lùng như băng sương:
- Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi không nghe lời ta, Lý Xuân Hoa có chuyện nguy hiểm gì thì đừng có trách ta. Âu Dương Hải lúc nào cảm thấy công lực của nữ nhân nọ, sao diệu tuyệt luân, chàng kinh thầm, lên tiếng hỏi:
- Cô nương có thể thề rằng sẽ đảm bảo Lý Xuân Hoa bây giờ bình yên vô sự chứ?

Nguyên là Âu Dương Hải sợ nữ nhân nọ có cử chỉ nguy hiểm với Lý Xuân Hoa, nếu không sao cô ta không muốn để cho người nhìn thấy. Lúc này nữ nhân trong thất giận dữ nói:
- Vì sao ta lại phải đảm bảo với ngươi, ngươi không lánh đi thì ta đi đường cửa nhỏ? Âu Dương Hải không chậm trễ nữa, chàng vội tung mình lướt tới. Bóng người vụt chớt trước mặt, nữ nhân đang xông thẳng đến. Âu Dương Hải tay dùng một chiêu "Tý Đáng thiên quân", đã ngăn chặn lấy cửa thất rộng chừng hai thường, hữu chưởng biến thành cầm nã chộp vào cổ tay của nữ nhân. Âu Dương Hải xuất chiêu lần này có thể nói là mau lẹ tuyệt luân, nên nữ nhân này không lùi ra sau né tránh, tất nhiên không thể tránh khỏi đòn cầm nã?
Nhưng sự thực và điều Âu Dương Hải nghĩ không giống, "soạt" một tiếng?, Nữ nhân không biết xuất thủ từ lúc nào, ngón tay đã vạch vào khuỷu tay Âu Dương Hải một đường, thân người như cá quẩy, đã luồn qua người Âu Dương Hải.
Tay trái Âu Dương Hải tê nhức, nhưng tay phải vẫn bình thường, một thế đảo người như rồng lộn tay hữu nhanh như điện chộp vào sau vai của nữ nhân. Lúc thần viên cũng cản ngay cửa. Nữ nhân nọ dường như đã nổi giận, thân hình xuyên qua trong chớp mắt đã đến sau lưng Âu Dương Hải, cùi chỏ tay phải khẽ thúc một cái. Âu Dương Hải hự một tiếng, thân mình không tự chủ được té nhào vào Lý Xuân Hoa.
Lúc này lại vang lên tiếng kêu của thần viên. Âu Dương Hải ngừng ngay thân người lại, ngầm vận chân khí, thấy không bị thương, vội vã quay mình phóng ra ngoài cửa, đưa mắt nhìn. Chỉ thấy thần viên nằm trên mặt đất, còn bóng dáng nữ nhân đã biến mất tăm.
Âu Dương Hải thấy vậy trong lòng buồn thương vô hạn? Chàng ngẩng đầu phát ra tiếng cười thê lương? Nên biết rằng chàng là một người cực kì cuồng ngạo, tự phụ, chàng vốn nghĩ mình đã trải qua ba năm rèn luyện võ kỷ, tái xuất giang hồ, sẽ tung hoành võ lâm vô địch thủ?
Nào ngờ trong mấy ngày ngắn ngủi, chàng liên tiếp gặp phải cường địch, mà những người đó hình như võ công cao hơn mình, như Thiên Sơn tăng, Cô Lâu Thiên Tôn, nữ nhân áo lục che mặt, Hỗn Thế Ngoại ma vương Uất Đại Niên, tuy nhiên những người này trữ nữ nhân áo lực chưa tiếp chiêu chàng với chàng ra, ba người đều cùng mình tỉ thí qua mấy chiêu, tuy võ công họ rất cao, nhưng mình cũng không thừa nhận là thua họ. Nhưng mà nữ nhân thần bí này lại cho mình thất bại thảm hại. Một người luyện võ, nếu người đó trải qua tháng năm dài khổ luyện. Hào khí trong lòng ngất trời, một khi người đó vừa xuất sơn đã bị đánh thua thì thực khó tránh khỏi bi ai, nguội lạnh trong lòng. Huống chi Âu Dương Hải lại trên người mang mối huyết thù trọng đại. Đột nhiên trong thất vang lên tiếng than thở, kêu rằng :

- Phải Âu Dương Hải không ?
Sao chàng cười thê lương tuyệt vọng đến vậy ?... Âu Dương Hải nghe giọng nói của Lý Xuân Hoa vội đi vào trong, nhưng chàng nghĩ đến thần viên còn nằm trên đất, vùng đi trở lại? Ai ngờ lúc này Thần Viên từ từ đứng dậy, nói :
- Ta? không sao.
Hóa ra thần viên muốn ngăn cản nữ nhân kia, bị nữ nhân xuất thủ điểm trúng huyệt đạo. Âu Dương Hải nghe vậy mới vào trong thất, thấy Lý Xuân Hoa đã ngồi trên giường, mặt nàng hơi có chút huyết sắc. Không có vẻ xanh xao nhu đêm qua. Đôi mắt nàng hình như ánh liềm một tia thần quang. Âu Dương Hải rất ngạc nhiên, chẳng lẽ nữ nhân nọ thực sự đã chữa thương thế Âm Dương độc chưởng cho Lý Xuân Hoa? Âu Dương Hải trong lòng vẫn không yên tâm, lập tức lên tiếng hỏi :
- Xuân Hoa, vết thương Âm Dương độc chưởng mà nàng trúng đã đở chút nào không?
Lý Xuân Hoa gật đầu nói : - Đã đỡ một chút, ôi! Nữ nhân đó thực sự đến đây chữa thương cho muội, nhưng Tiểu Linh? nàng nói đến đây, trong lòng thương cảm nước mắt tuôn rơi xuống gò má. Âu Dương Hải nhíu mày, hỏi :
- Xuân Hoa, nàng trông thấy rõ nàng ấy là nữ nhân áo lục chứ? Lý Xuân Hoa ngạc nhiên, hỏi :
- Sao? Không phải nữ nhân áo lục? Thế người ấy là ai? Âu Dương Hải vốn muốn hỏi nàng, không ngờ Lý Xuân Hoa hỏi ngược lại mình, Âu Dương Hải khẽ thở dài nói :
- Ta tin rằng tuyệt đối không phải là Tam Dương điện chủ, nhưng ta không biết người này là ai?
Lý Xuân Hoa à lên một tiếng, nói: - Phải rồi! Lúc chàng đi ra, thiếp dường như cảm thấy một mùi hương thơm bay vào mũi, mở mắt ra, bỗng thấy một bóng người che mặt bằng lụa đen, đứng sững trước giường, ta muốn lên tiếng quát lớn, nhưng cảm thấy
ngón tay người ấy khẽ nhấc lên, thiếp đã bị điểm trúng huyệt đạo, hôn mê đi. Âu Dương Hải nghe vậy biết rằng nữ nhân thần bí kia sau khi điểm huyệt đạo Lý Xuân Hoa xong mới ra tay chữa thương. Thần trí Âu Dương Hải bình tĩnh lại, chàng đột nhiên cảm thấy nữ nhân thần bí kia hình như không muốn làm hại mình, tuy nàng ta ra tay chế ngự được mình nhưng phát ra nội kình, chỉ điểm đến rồi ngừng. Người nàng là ai? Vì sao lại đến chữa thương cho Lý Xuân Hoa? Mà nữ nhân này hình như là quen biết mình? Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải lập tức nghĩ đến hình bóng của nữ nhân lúc động thủ vừa rồi, nhưng ba chiêu giao đấu nhanh như điện chớp, căn bản làm cho chàng cũng không thể nào thấy được một chút ấn tượng nào của hình bóng nữ nhân.
" È! Giọng nói của nữ nhân, đúng rồi, giọng nói của nàng hình như là đổi

giọng, trước kia hình như đã nghe qua ở đâu, như vậy nàng nhất định là người mình quen biết, thế thì nàng ta là ai?... Nữ nhân mà đời ta gặp đâu có mấy người?...
Lý Xuân Hoa đưa mắt nhìn lên mặt Âu Dương Hải, trong lòng nàng cảm thấy mơ hồ.
Thời gian trôi qua thật nhanh, lại một ngày đã qua.
Giò tý?
Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải sớm đã vào trong ngọa thất chờ đợi nữ nhân thần bí kia.
Nhưng bên ngoài cửa sổ trừ tiếng gió lạnh lùng, xung quanh im lìm đến phát sợ. Âu Dương Hải chắp tay đi qua đi lại trong ngoạ thất, đột nhiên Lý Xuân Hoa nói:
- Thiếp nghĩ người ấy không đến rồi, chàng đã một ngày một đêm chưa ngủ, nhất định rất mệt nhọc, chàng mau đi nghỉ ngơi đi ! Âu Dương Hải trầm giọng nói:
- Ân nhân đã đến rồi, chẳng qua không muốn vào đây tương kiến chúng ta.
Vừa dứt tiếng, ngoài cửa sổ vang lên một tiếng hừ lạnh lùng, nói:
- Ngươi sớm biết như vậy, sao hãy còn không mau lùi ra ngoài thất. Lý Xuân Hoa nghe giọng nói này, thân mình run lên, trong bụng kêu thầm: "Không ngờ là nàng, ồ! Thật sự là nàng ư? Nếu mình lên tiếng hỏi, nàng có vào không? Nàng có thừa nhận không?"
Âu Dương Hải khẽ thở dài :
- Được rồi! ta đi ra! Âu Dương Hải quay mình định đi, đột nhiên nữ nhân nọ kêu lên :
- Không cần nữa! Ngươi chỉ cần tắt đèn trong ngọa thất, đóng cửa nhỏ lại là được.
Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên thầm nghĩ :
" Dù cho bên trong có tối đến đâu, nhưng nhãn lực của ta vẫn có thể nhìn thấy ra mặt và hình dáng của nữ nhân này ?". Âu Dương Hải nghĩ xong, mừng thầm, y lời tắt hết đèn đóm, đóng cửa nhỏ lại, trong ngọa thất lập tức trở nên tối om đưa bàn tay lên trước mặt không thấy ngón.
Một luồng gió nhẹ mang theo mùi hương lành lạnh, rèm đã vén lên, một bóng người to mập đứng đó.
Âu Dương Hải giật mình, muốn quát hỏi là ai? Đột nhiên Âu Dương Hải trông thấy đó là một bộ quần áo rộng thùng thình, quyết không phải là thân hình to mập của một người, chắc là nàng sợ người nhận ra cho nên mới mặc bộ y phục rộng như thế này.
- Âu Dương Hải, ngươi lùi ra một trượng. giọng nói của nữ nhân lúc này rất lạnh lùng, nhưng Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều nghe ra đó là giọng đã đổi tiếng, bởi vì thanh âm hơi cứng. Âu Dương Hải không nói một câu,

lùi lại một trượng, nhưng trong lòng lại nghĩ:
" Cự ly một trượng, ta vẫn có thể thấy được rõ ràng". Nữ nhân thần bí kia đợi cho Âu Dương Hải lùi ra ngoài một trượng xong, thân hình như bóng ma, quần áo không phát ra tiếng gió nào, người đã dời đến trước gương của Lý Xuân Hoa.
Lý Xuân Hoa mở to đôi mắt nhìn kĩ vào mặt nàng.
Ai ngờ mặt của nữ nhân được lớp lụa đen che khuất, chỉ có đôi mắt sâu như bể, lấp lánh tia sáng như sao lạnh. Lý Xuân Hoa thở dài thê lương nói:
- Được mang ơn cứu giúp, Lý Xuân Hoa không được vọng bái phương nhan, thật là tiếc rẻ suốt đời!
Nữ nhân thần bí lạnh lùng hừ một tiếng, nói : - Lý Xuân Hoa đêm nay ta chỉ cần lấy ra ngân châm trên người của nàng thì hoàn toàn khỏi hẳn, hãy mau quay lưng lại. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe vậy ngạc nhiên, nữ nhân này nói trên lưg Lý Xuân Hoa có nhân châm, tại sao Lý Xuân Hoa không có chút cảm giác nào cả?
Lý Xuân Hoa khẽ thở dài, y lời quay lưng lại.
Nữ nhân thần bí đưa tay vén áo sau lưng của Lý Xuân Hoa. Bông ngay lúc đó, đèn trong thất đột nhiên sáng lên. (hết tập IX)
Nữ nhân thần bí hét lên, nói : - Âu Dương Hải, ngươi giở trò gì vậy ? Nữ nhân thần bí kẽ vùng tay trái, một luồng kình phong đánh thẳng vào đĩa đèn. Nhưng Âu Dương Phong đã lường trước được, lúc chàng thắp đèn, đã cầm đèn dạt ra bốn năm thước, nói lớn :
- Trong thất tối tăm, nếu như không thắp đèn thì sợ người khó lấy ngân châm ra.
Nữ nhân thần bí lạnh lung nói : - Ngươi mượn ánh đèn này, chẳng lẽ có thể thấy được diện mục của ta ư ? Đúng như lời nàng nói, dưới ánh đèn chiếu sang, nàng vẫn coi như đêm tối. Lúc này chỉ thấy một bàn tay trắng phau của nữ nhân thần bí ấn lên lưng Lý xuân Hoa, phựt một tiếng nhỏ ? Bàn tay nữ nhân nhấc lên, chỉ thấy ngón tay kẹp ba mũi ngân châm dài hai tấc. Âu Dương Hải thấy bàn tay nữ nhân nhấc lên một cái tức thì đã lấy ra từ trên lưng Lý Xuân Hoa ba mũi ngân châm, thủ pháp tuyệt diệu làm Âu Dương Hải ngẩn ngơ.
Nữ nhân thần bí thâu lấy ba mũi ngân châm, lạnh lùng nói:
- Lý Xuân Hoa, hãy vận công thử xem chân khí đã thuận chưa. Lý Xuân Hoa cảm thấy lúc thủ chưởng của nữ nhân nhấc lên, đột nhiên cảm thấy khí huyết lưu thông, tinh thần sảng khoái, liền thử vận khí, khí đã đạt đến tứ chi, lưu thông khắp cơ thể? Nữ nhân thần bí lạnh lùng nói :
- Nếu gia dĩ thêm vài ngày nữa thì sẽ đả thông sinh tử huyền quan. Ân huệ của ta đối với ngươi đến đây chấm dứt, ngày sau gặp lại, chúng ta có thể sẽ là thù địch không đội trời chung. Nữ nhân nói xong, chuyển thân định đi. đột

nhiên Lý Xuân Hoa từ trên giường nhảy xuống, kêu lên :
- Hồng muội, muội đừng đi?
Trong mắt Lý Xuân Hoa lệ tuôn rơi lã chã. Âu Dương Hải nghe vậy thân mình run rẩy nghĩ : " Nàng ? nàng la Lý Xuân Hồng ? A ! Sao không phải cơ chứ, giọng nói của cô ta tối hôm qua không phải Lý Xuân Hồng muội hay sao !". Âu Dương Hải đột nhiên mừng rỡ kêu lên :
- Hồng muội ! Hóa ra là muội. Hồng muội ! Âu Dương Hải nhảy bổ tới. Ai ngờ nữ nhân thần bí khẽ phất tay trái, đánh bật thân mình Âu Dương Hải lùi lại ba bước, cười nhạt nói :
- Ai là Hồng muội của ngươi ? Thật là vô sỉ nói càn. Âu Dương Hải bị nữ nhân sỉ nhục một trận lập tức đứng ngây ra. Lý Xuân Hoa lệ tuôn như mưa, khóc lóc nói :
- Hồng muội! cho dù muội thay đổi thế nào, ta cũng nhận được muội. Hồng muội, tỷ tỷ xin lỗi muội, muội tha thứ cho tỷ tỷ? Nữ nhân thần bí đột nhiên kêu lên :
- Ta không phải là muội muội của nàng, nàng đừng nói càn. Âu Dương Hải khẽ thờ dài nói :
Nếu cô nương không phải là Lý Xuân Hồng, trừ khi lộ mặt thật cho chúng tôi thấy, nếu không tại sao lại sợ lộ mặt với chúng tôi. Và vì sao lại cứu Lý Xuân Hoa tỷ tỷ?
Chàng lại nói tiếp, giọng bi thảm:
Xuân Hồng muội muội, muội biết không khi muội bỏ đi, tỷ tỷ của muội cơ hồ thương tâm muốn chết. Thực ra chuyện này chính là sai lầm của ta, ta rất xin lỗi tỷ tỷ và muội muội.
- Im đi! Im đi! Ta không muốn nghe những lời nói hoang đường của ngươi! Nữ nhân thần bí quát hét lên, tâm tình nàng như mới bình tĩnh lại, nàng thở dài thê lương hỏi:
Các người thấy mặt ta xong sẽ không quấy rấy ta chứ ? Âu Dương Hải nhíu mày gật đầu nói :
- Phải ! Trừ phi mặt của nàng không giống Lý Xuân Hồng chút nào. Thân mình Nữ nhân thần bí run rẩy, nói:
- Ngươi thật sự muốn thấy mặt ta rồi sẽ xảy ra hậu quả gì các ngươi biết chứ ?
Âu Dương Hải ngạc nhiên, hỏi :
- Hậu quả gì? Nói thử xem sao?
Nữ nhân thần bí cười nhạt, nói : - Hễ đã thấy mặt ta thì đừng hòng sống trên nhân gian nữa. Âu Dương Hải khẽ cười ha hả, nói :
- Nói như vậy, bọn ta thấy mặt của nàng rồi chúng ta phải chết ư ? Nữ nhân thần bí gật đầu nói :
- Không sai. Ta nghĩ các ngươi đừng nên xem là hơn ! Âu Dương Hải nghe

nàng nói vô cùng thẳng thắn, kinh thầm, bất giác quay đầu nhìn Lý Xuân Hoa, muốn thỉnh cầu ý kiến của nàng. Lý Xuân Hoa thở dài lặng lẽ, nói :
- Hồng muội, ta thật sự không tin muội lại nhẫn tâm như thế, muội mở tấm lụa đó ra đi!
Nữ nhân thần bí nghe vậy, thân mình run rẩy, đưa tay đột nhiên mở ra tấm lụa che mặt nàng, lộ xa một khuôn mặt cực kì xấu xí? Nàng kêu lớn: Đây là mặt Lý Xuân Hồng u? ói chao Hồng muội ! Muội ? Lý Xuân Hoa kinh hãi kêu lên một tiếng, người đột nhiên hôn mê ngã xuống đất. Âu Dương Hải vội đưa tay ôm lấy thân mình sắp ngã của Lý Xuân Hoa, điểm vào huyệt thiên cơ của nàng, bỗng nghe Nữ nhân thần bí thở dài một tiếng, nói:
- Cô ta kinh hãi quá (chỗ này có mấy chữ tại hạ đọc không được (trang 11).)???. hoàn thuốc này cho cô ta uống.
Nữ nhân thần bí búng ngón tay một cái, một viên thuốc đã bay vào miệng Lý Xuân Hoa, nàng lại nói:
- Ta đã nói rồi, thấy mặt ta tất chết, ngươi cũng uống viên độc dược này. Âu Dương Hải vốn mở miệng muốn nói, đột nhiên một đạo hào quang bắn vào miệng Âu Dương Hải, lập tức hóa thành một luồng nhiệt khí trôi xuống bụng?
Chàng muốn mở miệng ói ra, nhưng đã không kịp nữa rồi, chỉ cảm thấy thân người lập tức như lửa đốt, bụng đau đớn như xé, mồ hôi vã ra đầm đìa.
- ?i chao! Cô? cô thật sự cho chúng ta uống độc dược? Giọng nói Âu Dương Hải chưa dứt, Nữ nhân thần bí đã quay mình bỏ đi. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa song song ngã xuống trong ngọa thất. Thần viên ở ngoài đại sảnh trông thấy Nữ nhân thần bí đi ra, lập tức cản nàng lại.
Nữ nhân thần bí chậm rãi nói : - Viên huynh, nếu tin lời của ta thì hãy ở đây hộ vệ hai người kia, ta đã cho họ uống một loại trân dược nhằm dịch cân hoàn cốt, chắc khoảng chừng hai giờ sau, hai người họ sẽ tỉnh lại.
Thần viên thông linh dị thường, nó lên tiếng hỏi :
- Cô là Lý ? ö nó nói là Nữ nhân thần bí có phải là Lý Xuân Hồng không, hóa ra cuộc nói chuyện vừa rồi thân viên đã nghe được. Nữ nhân thần bí thở dài nói:
- Ngươi đừng hỏi ta là ai? Tóm lại ta sẽ không hại Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa.
Nói xong nàng đi ra tiểu viện, rời khỏi Thiên Kiếm Đàm. Nàng ! Vốn có một dung nhan diễm lệ, nhưng bây giờ nàng là một cô gái xấu xí.
Cái giá của một dung nhan, đã đổi cho nàng được võ công siêu quần trong thiên hạ, võ công của nàng có thể nói là thiên hạ vô địch, nhưng đối với vết thương trong lòng nàng thì làm sao bù đắp nổi. Nước mắt từ đôi mắt đẹp của nàng trào ra, thấm ướt cả vạt áo nàng, mà nàng vẫn cứ đi, gió đâu thổi lạnh như cắt da, như thấu tiếng lòng thê lương, bi ai trong tim nàng?

Lúc này nàng buồn bã nói: - Cắt không đứt, tình vẫn còn vương, tình là ly sầu còn vương tư vị trong lòng? Ôi ! Ta nên rời bỏ họ? Đèn xanh cá gỗ, đó là duyên phận của ta? Tỷ tỷ, ta không oán hận tỷ tỷ, ta chỉ oán trời, hận cho số mạng của ta? ? Ta nguyện với phận cá gỗ, thầm chúc phúc cho hai người, bách niên giai lão, hưởng tận niềm vui trên đời. Ôi ! bây giờ ta cảm thấy sai rồi, ái tình có thể gặp mà không thể cần, là ban cho, không phải của tư hữu. Tỷ tỷ ta biết tỷ rất yêu quí ta, cho nên hôm nay ta cũng không muốn làm cho hai người phiền não, thương tâm vì ta. Ta phải đi đây, ta phải đi đến nơi chân trời góc biển xa xăm, các người quên ta đi?
Trịnh Hổ đáng thương, huynh thực tình yêu ta, nhưng ? huynh tìm kiếm tâm tình của ta, và cả sau khi thấy mặt ta, tình cảnh bi ai? Huynh nói với ta : Dù cho hôm nay thay đổi khó coi thế nào đi nữa, huynh vẫn yêu ta?
Ta vốn nên tiếp nhận tình yêu của huynh, nhưng trong lòng ta lại chỉ có Âu Dương ca, bởi vì linh hồn, thể xác ta đều đã thuộc về chàng. Cho nên ta dùng lời nói khích Trịnh Hồ, làm cho huynh từ yêu biến thành hận, lời nói trước khi đi của huynh thật đã làm ta sợ, huynh đã nói thật sự sẽ phá hoại gia đình của tỷ tỷ?
Ta nên đi tìm Trịnh Hồ? có thể chiếc cầu hạnh phúc ta xây cho tỷ tỷ sẽ bị Trịnh Hồ phá hoại, nên biết rằng Trịnh Hổ đã trở nên một cao thủ không phải tầm thường rồi. Ôi? Thế gian vạn sự vạn vật đều là tùy theo thời gian mà biến hóa? Ta đâu có ngờ rằng, ta kiếm được "Đồ Long bảo đồ", trở thành một người võ công đệ nhất?
Nàng nói lung tung như trong mơ?
Tự nàng cũng không biết mình đang đi vào một vách núi cao ngất, rồi đạp vào đám sương mù vương vấn xung quanh vực thẳm? Lý Xuân Hồng? bên dưới là vực sâu ngàn trượng. Một tiếng kêu lanh lảnh vang tới.
Nhưng thân hình của nàng đã từ vực cao ngàn truong mây mù rơi xuống ! Một hán tử mày rậm mắt to đứng bên vách núi, đôi mắt của chàng lăn ra vài giọt lệ, đứng nhìn vực thẳm đến xuất thần.

Âu Dương Hải sau khi uống hoàn thuộc kia xong, toàn thân như lửa đốt, hồi lâu cảm thấy thân tâm nhẹ nhõm sảng khoái, nơi đan điền có một luồng khí ấm áp kỳ dị lưu thông ba trăm sáu mươi bảy huyệt khắp cơ thể, nơi khí đến, xương cốt khẽ kêu lách cách. Hiện tượng kỳ dị này làm cho Âu Dương Hải ngẩn ngơ, chàng cúi đầu nhìn Lý Xuân Hoa, nàng cũng đang dùng ánh mắt kì dị nhìn mình. Hồi lâu?
Lý Xuân Hoa khẽ than một tiếng nói : - Không ngờ ta lại nhân họa mà đắc phúc, trong mấy ngày, chân khí có thể tự thông sinh tử huyền quan, đem công lực nâng lên một bực. Âu Dương Hải ngạc nhiên, nói :
- Cái gi? Sinh tử huyền quan của nàng đã thông, thế thì nàng ấy không phải

hại chúng ta.
Lý Xuân Hoa than thở: - Âu Dương Hải! Thiếp cảm thấy đó là Hồng muội, nếu không thì trong thiên hạ không có một người nào khác lại đối đãi với chúng ta tốt như thế. Hồng muội ơi, ta thực là không phải với muội. Âu Dương Hải trong đầu suy nghĩ một hồi? Đột nhiên chàng kêu lớn một tiếng, nói:
- Đúng, nàng là Xuân Hồng, nhất định nàng ấy là? Xuân Hoa, chúng ta mau chia đường đi tìm Hồng muội.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, thần viên lập tức chia làm ba hướng đuổi theo Lý Xuân Hồng. Âu Dương Hải đuổi đến đây, đột nhiên nghe trên vách núi có tiếng kêu : - Xuân Hồng muội?
Chàng vội vã đề khí bay lên vách núi đó.
Nhưng miệng vực lại không thấy bóng dáng Lý Xuân Hồng đâu? chàng lại trông thấy một hán tử tay vượn lưng gấu, anh ta không phải là Trịnh Hổ đấy sao! Chẳng lẽ chàng lại nhân lầm người ? Âu Dương Hải từ khi tái xuất giang hồ tới nay trong mấy ngày liên tiếp gặp phải những nhân vật đầy thần bí, cho nên chàng thật sự khônh dám tin vào mắt mình nữa.
Âu Dương Hải đứng lặng một hồi, khẽ chắp tay cười nói:
- Dám hỏi huynh đài quí tính đại danh? Hán tử nọ nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu cười lớn? Tiếng cười sang sảng như hàng vạn con ngựa phi chạy, bi tráng ngạo nghễ, nhưng mang vẻ đau thương, phẫn nộ oán hận, ghen ghét.
Tiếng cười của chàng thu lại, thản nhiên nói:
- Ta là Trịnh Hồ, nhưng là một Trịnh Hồ khác, Trịnh Hồ muốn khiêu chiến với Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải vẫn nghe không hiểu lời nói của chàng ta, hỏi :
- Có phải huynh là Trịnh Hồ hộ pháp dưới Khúc Tinh đàn của Thanh Đạo Minh không?
Mắt Trịnh Hồ loé lên tia sáng kỳ dị, gầm lên: - Ngươi lải nhải cái gì? Trịnh Hồ này muốn báo thù cho Xuân Hồng muội, ngươi hãy còn chưa rút kiếm ra.
Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, vội hỏi:
- Cái gì? Xuân Hồng muội, nàng làm sao rồi? Âu Dương Hải nghe Trịnh Hồ nói đến Lý Xuân Hồng, đội nhiên nhớ lại tiếng kêu vùa rồi, và cả đôi mắt ngấn lệ của Trịnh Hồ, trong lòng chàng lập tức có điềm bất tường.
Trịnh Hồ cười lớn, tay trỏ vào vực thẳm mây khói mù mịt, kêu lên: - Chết rồi! Nàng đã nhảy xuống vực thẳm tự sát rồi. Âu Dương Hải nghe câu nói này, như có một tiếng sấm nổ ngay tren đầu. Trong đầu chàng nghu lùng bùng, suýt chút nữa ngất đi.
- Thật không? Xuân Hồng đã nhảy xuống vực tự sát? Hai chân Âu Dương Hải run rẩy, loạng choạng đi ra bờ vực thẳm? Chàng cúi đầu xuống nhìn,

trước mắt chỉ là biển mây vô cùng vô tận, nào có thấy bóng hình của Lý Xuân Hồng, đột nhiên bên tai Âu Dương Hải nghe tiếng kêu ai oán:
- Âu Dương ca ơi! Chàng nhảy xuống đi! Nếu chàng yêu ta, chàng cứ nhảy xuống đi!
Đó giống như ảo giác, nhưng lại tựa hồ như thật.
Thình lình?
Trịnh Hồ phía sau bật cười, nói: - Âu Dương Hải, nếu ngươi thật sự yêu Lý Xuân Hồng, thì cùng nàng chết chung đi. Âu Dương Hải như choành tỉnh mộng, chàng muốn xoay người tránh, nhưng một luồng tiềm lực cực mạnh đẩy vào thân chàng bay ra ngoài. Nhưng Âu Dương Hải nửa đường liền vận chân khí xoay thân ngược lại, mặt đối với Trịnh Hồ.
Chàng đột nhiên trông thấy thần sác trên mặt Trịnh Hồ vô cùng tàn ác, một đạo cuồng phong lại phóng thẳng vào ngực chàng.
- ?! Trịnh Hồ, ngươi ? ngươi muốn hại ta?
Thân hình Âu Dương Hải treo trong khọng trung, chàng cấp tốc phóng ra một chưởng.
Hai đạo cuồng phong tiếp chạm, đánh tan mây mù xung quanh. Trịnh Hồ hự mộ tiếng, lùi lại ba bốn bước. Nhưng Âu Dương Hải đã không thể nào vận khí nhảy trở lên vực được nữa, bởi vì chàng không ngờ chưởng kình của Trịnh Hồ lại mạnh mẽ như vậy, đánh thân mình chàng bay ra sau một thước.
Âu Dương Hải tuy tận lực đề khí nhảy lên trên, nhưng thân người của chàng vẫn từ từ rơi xuống, trong nháy mắt đầu của chàng đã thấp hơn miệng vực? Trịnh Hồ phát ra một tràng cười vô cùng đắc chí, hắn cúi xuống nhình Âu Dương Hải đang chìm trong mây khói rồi quay đầu bỏ đi. Âu Dương Hải trong mây mù, liên tục vận sáu bảy hơi chân khí, nhưng vẫn không làm cho thân hình đang rơi xuống chậm lại, ngược lại thế rơi mỗi lúc một nhanh hơn.
Chàng than thầm:
" Hôm nay mình thật không tránh khỏi vận xui, không ngờ Trịnh Hồ lại hại ta, đúng là thế thái nhân tình, ai đa ! Ta thật chết không nhắm mắt?" Mấy câu sau " Ta thật chết không nhắm mắt?" Âu Dương Hải do tức qua buột miệng kêu lên, điều đó làm cho chân khí của chàng phân tán, thế rơi cành nhanh hơn. Âu Dương Hải biết rằng bất cứ một người có khinh công tuyệt cao đến đâu, cũng không thể nói rơi tư vực sâu ngàn trượng mà không chết, lúc này tâm ý chàng nguội lạnh, quyết định nhắm mắt lại, bên tai tiếng gió lướt vù vù, trong nháy mắt đã rơi xuống mười mấy trượng. Đột nhiên Âu Dương Hải nghe thấy một giọng nói rất ôn như, nói:
- Chàng mau lộn người nhảy đến đây. Âu Dương Hải đột nhiên cảm thấy một đạo kình lực như nhuyễn từ phía dưới, đem thân hình đang rơi xuống

của chàng thúc ngược lên trên.
Âu Dương Hải mở bừng mắt, chỉ thấy trên một mỏm đá nhỏ ra từ vách đá có một bóng người đứng, Âu Dương Hải vùng xoan người nhảy bổ xuống mỏm đá: È ! Hồng muội là nàng?
Người trên mỏm đá chính là nữ lang che mặt bằng lụa đen, nàng nghe tiếng kêu của Âu Dương Hải buồn bã hỏi:
- Sao chàng lại rơi xuống đây, nếu chàng chết rồi còn Lý Xuân Hoa thế nào? Âu Dương Hải nghe lời nói của nàng, tất cả đã có thể chứng minh nàng chính la Lý Xuân Hồng.
Chàng vô cùng phấn khởi nói: - Xuân Hồng muội, nàng đã thừa nhận nàng là Xuân Hồng, ta quá vui mừng! Lúc này trong lòng Âu Dương Hải rất cao hứng, chàng không trả lời câu hỏi của Lý Xuân Hồng, xông bổ tới hai tay ôm chặt lấy thân người nàng vào lòng.
Lý Xuân Hồng trong vòng tay cường tráng của Âu Dương Hải, không vùng ra, nhưng cũng không ôm lấy Âu Dương Hải, nàng không có một phản ứng nào.
Đôi mắt Âu Dương Hải bắn ra vạn luồng nhu tình, khẽ thở dài nói:
- Hồng muội, ta biết chàng rất hận ta, nhưng ta ? trước hết ta phải nói cho nàng rõ, ta yêu nàng và cũng yêu tỷ tỷ của nàng. Lý Xuân Hồng nghe vậy, đôi mắt trong veo như nước của nàng đầy những ánh lệ, cắt ngang lời của Âu Dương Hải, nói:
- Lúc đó ta hận chàng và tỷ tỷ. Nhưng cảm thấy nội tâm rất là bất an, bởi vì hôm đó ta đã làm tỷ tỷ thương tâm?
Lý Xuân Hồng lại thở dài nói tiếp: -Ôi, lúc này ta đã thể hiện được tình yêu chân chính là gì? bây giờ ta sẽ chúc phúc hai người, mãi mãi chúc phúc, chỉ cần tỷ tỷ có thể được sung sướng vui hạnh phúc thì tôi cũng cảm thấy vui.
Âu Dương Hải nghe vậy ngẩn ngơ, hồi lâu không thốt nên lời. Lý Xuân Hồng đột nhiên hỏi nhỏ:
- Chàng? có phải chàng tìm ta chứ ? Âu Dương Hải cảm động, nước mắt lưng tròng, hai tay ôm lấy thân người nàng, đáp:
- Phải! Hồng muội, huynh và Hoa tỷ tỷ đều tìm kiếm nàng, chúng ta cần nàng và chúng ta trở về nhà, ba người chúng ta vĩnh viễn sống bên nhau. Lý Xuân Hồng khẽ vùng ta khỏi vòng tay Âu Dương Hải, khẽ ngâm :
- Lệ đã hết với nỗi sầu, chi nghĩ đến mây Sở xa xăm, người xa thiên nhai gần?
Ngâm xong, nàng ngẩng đầu nhìn mây khói đến xuất thần. Âu Dương Hải khẽ gọi:
- Hồng muội !
Lý Xuân Hồng cúi đầu nói:
- Mỏm đá này cách trên bờ vực, đại khái khoảng hai mươi mấy trượng, vách

đá trơn láng dị thường, bất cứ một người có khinh công cao siêu cũng khó bay lên được bờ vực.
Âu Dương Hải kêu lên:
- Hồng muội, chẳng lẽ nàng thật sự không tha thứ cho chúng ta sao? Lý Xuân Hồng dường như không muốn nhắc tới chuyện tình ái giữa ba ngườinữa, nàng nói:
- Vách đá cao hai mươi mấy trượng này nếu có một nơi đứng để đổi hơi thì ta có thể lên được! A ! Có rồi, song kiếm trên người chàng cho ta mượn dùng.
Âu Dương Hải thấy nàng nói như vậy, trong lòng vô cùng thương tâm, đột nhiên lạnh lùng nói:
- Hồng muội, nếu nàng không đáp ứng cùng huynh trở về thì huynh cũng không muốn lên.
Lý Xuân Hồng nghe vậy, nước mắt tuôn rơi lã chã. Nàng nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Hải, không nói một lời, nhưng trong lòng nàng lại thầm nói :
" quá trễ rồi, Âu Dương ca, Hoa tỷ tỷ, bộ mặt này của muội làm sao chung sống với hai người được, Ôi! Ta sao nỡ lìa bỏ hai người, nhưng đã quá muộn rồi".
Lý Xuân Hồng nói : - Hoa tỷ tỷ đã cô độc đợi chàng ba năm rồi, chẳng lẽ chàng muốn tỷ tỷ ấy đợi chàng suốt đời chăng? Huống chi hai người đã có ái tử! Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm:
" Sao nàng biết chuyện Lý Xuân Hoa đợi ta suốt ba năm ở Thiên kiếm Đàm?"
Đột nhiên Lý Xuân Hồng nói :
- Hải ca, nếu chàng hãy còn tình yêu giữa ta và chàng năm xưa thi chàng đem tình yêu này chuyển sang tỷ tỷ của muội, thế là muội vui rồi. Nói xong khẽ đưa tay rút lấy hai thanh kiếm trên vai của Âu Dương Hải xuống, khi nàng rút Tử Vi kiếm ra, nàng khẽ hỏi:
- Hải ca, có phải thanh kiếm này gọi là "tử vi", di vật năm xưa của Độc Kiếm Ma.
Âu Dương Hải đáp:
- Không sai. Hồng muội, không biết nàng có nghe huynh nói qua chuyện Độc Kiếm Ma chưa?
Lý Xuân Hồng lắc đầu than rằng : - Chưa, nói như thế chàng đã được võ học của Độc Kiếm Ma rồi. Nàng nói đến đây, hơi ngừng lại rồi lẩm bẩm, tự nói một mình:
- Xem Độc Kiếm Ma đặt hai chữ " Tử Vi" trên kiếm, chứng tỏ ông ta không phải là không hoài niệm người ấy, ôi!? Giữa họ thật cũng có một đời yêu nhau?
Âu Dương Hải lên tiếng hỏi: - Hồng muội, nàng đang nói dì? Hai chữ "tử

Vi" trên kiếm là kỷ niệm ai? Lý Xuân Hồng nhìn Âu Dương Hải hỏi :
- Chàng có biết ngoại hiệu Từ Tâm Bồ Tát không? Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Bà ta là một vị nữ kiệt anh hung ba trăm năm trước, chuyện về bà và Độc Kiếm Ma tiền bối tối qua huynh mới nghe Vân Trung Nhạc và Cô Lâu Thiên Tôn nói tới.
Lý Xuân Hồng nói : - Hai chữ Tử Vi chính là tên của Tử Tâm Bồ Tát. Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, như vậy hai vị nam nữ này tuy tình cách của họ rất trái ngược nhưng vẫn là một đôi tình tứ? Lý Xuân Hồng rút thanh kiếm tre ra, quay đầu lại nói:
- Hải ca, không ngờ kiếm thuật của chàng đã đạt đến tuyệt cảnh thượng thừa.
Âu Dương Hải mỉm cười nói:
- Võ công của huynh kém Hồng muội rất nhiều. È không biết HÈng muội trong ba năm do đâu mà học được công lực tuyệt cao như vậy, có phải đã thọ đắc được võ học của Từ Tâm Bồ Tát ? Lý Xuân Hồng đột nhiên thở dài, nói:
- Muội học được một than võ công này, cho nên mới không thể trở về cùng hai người được.
Âu Dương Hải không hiểu hỏi:
- Vì sao? Hồng muội, võ công của nàng cao đến thế, chẳng lẽ trong thiên hạ hãy còn có ai có thể ước thúc được nàng. Lý Xuân Hồng dường như không muốn nói nhiều, lắc đầu than rằng:
- Đương nhiên chàng không biết. Ôi! Tóm lại chúng ta phải xa cách. Bây giờ muội mượn sức của hai thanh kiếm lên trên bờ, sau đó muội tìm một sợi dây thòng xuống để tiếp chàng lên trên. Nói xong, hai tay Lý Xuân Hồng nắm Tử Vi kiếm và thanh kiếm tre, không thấy nàng đề khí như thế nào, cả thân hình đã từ từ bay lên? Một lát, thân ảnh của nàng đã chìm vào trong biển mây. Trong khoảnh khắc Âu Dương Hải đã nghe giọng nói của Lý Xuân Hồng trên miệng vực truyền xuống, nói:
- Âu Dương ca, ta thả dây leo xuống rồi, chàng theo dây mà leo lên đi. Quả nhiên một sợi dây leo thòng xuống, Âu Dương Hải khinh công vốn đã là thiên hạ hiếm có, nếu đã có sợi dây leo thì từ trăm trượng cũng có thể lên được.
Trong nháy mắt Âu Dương Hải đã lên bờ vực.
Nhưng khi chàng lên rồi, Lý Xuân Hồng đã mất tăm. Sợi dây leo buộc vào một cây tùng thấp, dưới cây tùng đặt thanh Tử Vi kiếm, dưới ánh trăng sao lấp loáng tia hàn quang lạnh lẽo.
Âu Dương Hải trong lòng vô cùng bi thương, không ngờ Lý Xuân Hồng thật sự đã bỏ đi rồi. Âu Dương Hải uể oải đi đến cây tùng, đột nhiên liếc

thấy trên thân cây tùng Lý Xuân Hồng dùng Tử Vi kiếm khắc một đoạn chữ nói : Một phần quyến luyến, tăng thêm ngàn mối ly sầu, cớ gì mà phải lưu luyến nữa? Cho nên, lâm biệt, khuyên chàng nhớ đừng đến Âm Dương Cốc. Trong mắt Âu Dương Hải lệ tuôn ra ướt đẫm vạt áo, thần sắc trên mặt chàng thật vô cùng khổ sở, nhưng lại không thốt được một lời, đứng nhìn hàng chữ đến xuất thần.

Không biết qua bao nhiêu lâu, gió nhẹ thổi tới, một bàn tay ngọc ngà đưa một chiếc khăn tay đến khẽ lau nước mắt cho Âu Dương Hải vô cùng dịu dàng, bùi ngùi nói:

- Âu Dương Hải, Hồng muội thật sự đã nhẫn tâm rời bỏ chúng ta ư? Âu Dương Hải quay lại, chàng thấy Lý Xuân Hoa không biết từ lúc nào đã đứng sau lừng. Âu Dương Hải thở dài nói:

- Hồng muội đã lặng lẽ bỏ đi rồi, chân trời góc bể mênh mông, chúng ta làm thế nào tìm được muội muội trở về. Lý Xuân Hoa nhìn câu cuối cùng khắc trên thân cây tùng:

- Khuyên chàng nhớ đừng đến Âm Dương cốc. Nghĩ ngợi một hồi lâu, nàng nói: Âu Dương Hải, Hồng muội khuyên chúng ta đừng đi Âm Dương cốc, có thể Hồng muội?

Âu Dương Hải nghe vậy đột nhiên nhớ lại Lý Xuân Hồng từng nói? nàng vì học được võ công tuyệt cao cho nên không thể đoàn tụ với mình? nên vội nói:

- A ta biết rồi, Hồng muội bị Âm Dương cốc chủ khống chế. Thế là Âu Dương Hải đem chuyện gặp Trịnh Hổ, Lý Xuân Hồng vừa rồi kể lại tường tận cho Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa nghe xong, đôi mày khẽ nhíu lại, nói:

- Thiếp nghĩ nhất định không phải Hồng muội bị Âm Dương cốc chủ khống chế, với võ công của Hồng muội hiện tại, trên đời này có ai có thể thắng được? Hồng muội kêu chàng đừng đi Âm Dương cốc, có thể là sợ chàng xông pha nguy hiểm. Nhưng, hiện nay Tiểu Linh rơi vào tay Tam Dương điện chủ trong Âm Dương cốc, chúng ta vô luận thế nào cũng phải đi Âm Dương cốc một chuyến.

Ngừng một chút nàng lại tiếp: - Còn tên Trịnh Hổ ấy, không ngờ hắn lại thù chàng, theo sự suy đoán của thiếp, Trịnh Hổ vì ghen ghét chàng mà sinh ra dã tâm muốn hại chàng, bởi vì tôi biết Trịnh Hổ thầm yêu Xuân Hồng muội.

Âu Dương Hải nghe Lý Xuân Hoa nói như vậy, chàng khẽ nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng hỏi nhỏ:

- Xuân Hoa, thương thế của nàng đã phục hồi chưa? Lý Xuân Hoa nói:

- không biết Hồng muội cho chúng ta uống thuốc gì, bây giờ chẳng những thương thế của thiếp bình phục, mà nội lực so với trước kia thâm hậu hơn nhiều lần.

Kỳ thực họ đâu biết viên thuốc hoàn của Lý Xuân Hồng chính là "Dịch mệnh đan" do vị cái thế thần y kỳ nhân La Cơ chân nhân luyện nên. Người trong võ lâm giang hồ hiện nay và cả phụ thân Âu Dương Hải, Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt trước kia tìm đủ trăm phương ngàn kế để mở được nơi dấu bảo tàng của La Cơ chân nhân chủ yếu chính là vì chín viên "Dịch mệnh đan". Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa mỗi người uống một viên, công lực bản thân họ đã tăng thêm lên hơn nửa con giáp. Âu Dương Hải nói lớn:
- Xuân Hoa, công lực của nàng đã hồi phục, vậy thì chúng ta bắt đầu đi Âm Dương cốc.
Tam Dương điện chủ đã không nghe theo lời ước mà đến chữa thương cho nàng, chúng ta dùng chìa khóa Âm Dương để đổi lấy Tiểu Linh trở về. Lý Xuân Hoa nghe Âu Dương Hải nói, khẽ thở dài. Đột nhiên trong lúc đó? Trên không trung văng vẳng một tiếng hú quái dị? Âu Dương Hải nghe tiếng hú, sắc mặt hơi biến, nói:
- Đó là tiếng của viên huynh, chúng ta mau đi xem thử. Âu Dương Hải đã nghe ra phương hướng tiếng hú của thần viên, chàng và Lý Xuân Hoa phóng đi như chớp, chạy qua mấy toà phong cốc, kỳ quái thay, lại không thấy bóng dáng của thần viên, cũng không nghe thấy tiếng hú của nó nữa. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa cảm thấy hoài nghi, lập tức dừng thân hình lại, phóng mắt nhìn lướt các ngọn núi xung quanh, đột nhiên Lý Xuân Hoa kêu "ý" một tiếng, nói:
- Âu Dương Hải chàng nhìn hai ngọn núi kia sao mà cao đến thế ? Âu Dương Hải nhìn theo ngón tay Lý Xuân Hoa chỉ. Chỉ thấy trong các dãy núi, có hai ngọn núi cao chót vót chọc trời, hùng vĩ vô cùng, trên đỉnh mỗi ngọn núi đều có một đốm tinh cầu sáng rực, lóe ra tia hàn quang chói mắt.
Âu Dương Hải giật mình, nói:
- Hai đốm tinh cầu trên đỉnh núi kia chắc không phải là tinh tú đâu! Lý Xuân Hoa nói:
- Hải ca! Thiếp ở Thiên Kiếm Đàm núi Cửu Cung lâu như thế, sớm chiều ngắm trông các dãy núi xung quanh, sao không thấy qua hai ngọn núi cao này.
Âu Dương Hải tâm cơ chợt động, nói:
- Hai ngọn núi cao đến nhất trời, quanh năm mây phủ, làm cho người ta khó phát hiện?Như vậy đây là ngọn Đông Vân Phong của núi Cửu Cung rồi. Chúng ta mau đến đó thử xem.
Âm Dương cốc chính ở giữa ngọn Đông Vân Phong và Tây Vân Phong của núi Cửu Cung.
Trên đường đi, chàng lại nhớ đến nữ nhân áo lục, chàng cứ nghĩ ngợi suốt dọc đường không biết nữ nhân áo lục đó thật ra là ai?
- È! Cô ta là ? Âu Dương Hải đột nhiên kêu lớn, Lý Xuân Hoa thắc mắc hỏi:

- Hải ca, chàng kêu "Cô ta là" đó là ai? Lý Xuân Hoa thấy chàng vẫn không trả lời câu hỏi của mình, nàng biết Âu Dương Hải lúc này nhất định nghĩ ra một chuyện trọng đại gì đó, nhưng nhìn sắc mặt của chàng đầy vẻ tình sầu, thế thì người đó nhất định là một nữ nhân.
Nguyên là Âu Dương Hải sực nhớ lại Đông Phương Ngọc đã từng nói với mình Âm Dương cốc ở đâu, làm chàng nhất thời nhớ lại Đông Phương Ngọc đã chết bởi Vô Ảnh chưởng của mình. Âu Dương Hải sau một lúc trầm tư, khẽ thở dài nói:
- Xuân Hoa! Vừa rồi huynh vừa nghĩ ra nữ nhân áo lục che mặt. Âm Dương cốc Tam Dương điện chủ là Đông Phương Ngọc, nhưng không phải là Đông Phương Ngọc đã chết rồi ư? Lý Xuân Hoa nghe vậy hơi biến sắc, nói:
- Phải rồi! Tam dương điện chủ hao hao như Đông Phương Ngọc, nàng lúc sinh tiền chẳng phải rất thích màu áo lục đó sao? Nhưng Đông Phương Ngọc bị Vô Ảnh chưởng của chàng đánh lầm đã chết rồi, Tam Nương Điện Chủ làm sao có thể là Đông Phương Ngọc được? Âu Dương Hải thở dài thê lương nói:
- Vạn sự vạn vật trên thế gian đều hay vượt khỏi ý liệu con người, chẳng lẽ Đông Phương Ngọc thật sự chưa chết dưới Vô Ảnh chưởng của ta? Nếu thế thì Tiểu Linh bên mình cô ta tất nhiên rất nguy hiểm. Lý Xuân Hoa vội hỏi:
- Vì sao?
Âu Dương Hải nói:
Tính tình Đông Phương Ngọc rất kì quái, nhớ lại mối thù ta đã lỡ tay đả thương nàng, thế thì nhất định sẽ cho rằng ta có tà tâm muốn giết nàng? ôi! Lúc tao ngộ với nàng khi xưa, ta rất cảm thông, thương tiếc, ta nào lại hạ độc thủ nàng như vậy? chẳng qua? nhưng nguyện trời xanh phù hộ, nàng ta không phải là Đông Phương Ngọc? Bỗng nhiên giọng nói cực kì lạnh lẽo, mang theo vẻ phẫn nộ, kích động nói:
- Bụng dạ các người quá từ thiện đấy! kha kha kha?
Người đó nói xong, ngẩng đầu cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo nhưng lại có ý vị thê lương. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa không hẹn mà cùng quay người lại. Trong thung lũng, một nữ nhân mặc áo lục, che mặt, đứng sững sờ ở đó, lần này nàng không thi triển " Vạn huyền ma ảnh" thần công cho nên thân ảnh của nàng người ta nhìn thật rõ.
Thật biết bao xinh xắn, tuyệt mĩ.
Hình bóng mỷ lệ tuyệt vời này chẳng phải đã có lúc từng lam cho tình cảm Âu Dương Hải say mê ư?
Nữ nhân áo lục cười xong, nàng đứng lặng yên cách họ ngoài ba trượng, đôi mắt nhìn ra nơi xa xăm đến xuất thần, hình như nàng đang nghĩ gì? Kỳ thực bây giờ nàng nghĩ rất nhiều chuyện, chờ đợi một sự quyết định? Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, trong lúc nhất thời cũng đứng lặng? Bởi vì người mà

họ hoài nghị lại xuất hiện ngay trước mắt, chính nàng là Đông Phương Ngọc hay sao?
- ? Đông Phương tiểu thư, tiểu thư là Đông Phương NGọc ư ? Câu hỏi này của Âu Dương Hải làm nữ nhân áo lục choàng tỉnh, nàng lạnh lùng hừ một tiếng, hét lên:
- Đừng gọi là là Đông Phương tiểu thư, chẳng phải Đông Phương Ngọc đã chết dưới Vô Ảnh chưởng của ngươi rồi hay sao? Ngươi? ngươi thật là tâm địa tàn độc, ta phải báo thù cho nàng, ta phải giết hết nam nhân trong thiên hạ, phá hết những gia đình nào có hạnh phúc mỹ mãn, làm cho họ phải ly tán chia lìa.
Lý Xuân Hoa nghe vậy sắc mặt đại biến, run run nói:
- Tiểu thư chẳng phải đã nói rằng không sát hại Tiểu Linh, dùng chìa khóa Âm Dương cốc đổi lấy Tiểu Linh mà? Âu Dương Hải nghe giọng nói đầy vẻ hận thù, hung tợn của nữ nhân áo lục, trong lòng cũng kinh thầm, nghĩ: "nói như vậy, nàng ta có ý phá hoại gia đình mình rồi" Nữ nhân áo lục cười nhạt nói:
- Kế hoạch của ta đã thay đổi rồi, đương nhiên Tiểu Linh ra sẽ không sát hại nó, nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không quay về với các ngươi. Lý Xuân Hoa, ngươi đã không chết vì Âm Dương độc chưởng, coi như là mạng lớn, nhưng hôm nay ta muốn ngươi vĩnh viễn làm quả phụ. Âu Dương Hải trợn mắt giận dữ, lạnh lùng quát:
- Ngươi không phải la Đông Phương Ngọc, thế thì ngươi là ai? Phu thê chúng ta có thù hận gì với ngươi?
- Hứ! Ta là ai? Ngươi và ta có thù hận gì?
Nữ nhân áo lục lạnh lùng nói xong, cười lớn một tiếng rồi lại tiếp : - ngươi muốn biết? Được ta nói cho ngươi nghe, Đông Phương Ngọc là muội muội của ta, như thế là ngươi biết rồi chứ! Vì sao ta lại tìm ngươi báo thù.
Âu Dương Hải nghe nói xong, mỉm cười nói: - Rất tốt! Cô nói Đông Phương Ngọc là muội muội của cô, thế thì chắc hai chị em cô từ nhỏ đã xa lìa! Lúc Đông Phương Ngọc chết chắc cô cũng không rõ, như vậy có thể nói cho cô biết, về chuyện Đông Phương Ngọc, ôi ? cô ấy thật là một cô gái đáng thương?
Nữ nhân áo lục quát lớn : - im đi! Ngươi đừng có nói nữa. Âu Dương Hải đột nhiên nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói: - Thoi khỏi phải diễn nữa, ta biết nàng là Đông Phương Ngọc rồi, Đông Phương tiểu thư với lương tâm mà nói Âu Dương Hải này đối với nàng có thể nói là vô ân tình, nhưng cũng không có thù oán! Lời của nàng hôm nay, thật sự làm ta khó hiểu. Ôi! Người sống trong cõi trần thế này, có một người nào thủy chung như ý đâu! Đông Phương tiểu thư, cuộc tao ngộ với nàng ta rất cảm thông, hận rằng không thể báo thù rửa nhục cho nàng được. Nữ nhân áo lục nghe Âu Dương

Hải nói, thân mình khẽ run rẩn, lúc này nàng lạnh lùng quát:
- Ngươi đừng nói nữa, ta không muốn nghe những lời khẩu thị tâm phi của ngươi.
Lý Xuân Hoa đương nhiên không biết chuyện Đông Phương Ngọc bị Cô Lâu Thiên Tôn bắt đi làm nhục, cho nên những lời nói của Âu Dương Hải, nàng cảm thấy mơ hồ.
Âu Dương Hải khẽ thở dài nói:
- Đông Phương tiểu thư, nàng sống lại, làm ta rất vui mừng, nếu nàng cần ghi nhớ mối thù một chưởng của ta thì ta sẽ tùy ý để cho nàng báo thù. Nhưng, đứa con nhỏ của ta, xin nàng hãy xem trọng đạo nghĩa võ lâm? Nữ nhân áo lục cười nhạt, cắt ngang câu nói của chàng, nói:
- Xem ra ngươi cứ nhận định ta là Đông Phương Ngọc. Hừ hừ! Ngươi đổ cho ta tùy ý báo thù rồi ta trả Tiểu Linh của người. Thật đáng tiếc, đáng tiếc! Ngươi chưa thấy mặt con yêu thì đã ở suối vàng, không cảm thấy chết không nhắm mắt sao hả?
Âu Dương Hải khẽ mĩm cười, nói:
- ö của ta là xin nàng trước tiên hãy trả ái tử trở về, sau đó tùy ý nàng làm gì ta cũng được.
Nữ nhân áo lục hừ một tiếng nói: - Không đơn giản như vậy đâu, ngươi muốn Tiểu Linh thì dùng mạng ngươi ra đổi bấy giờ ta lấy mạng ngươi.
Vừa dứt lời, nữ nhân áo lục thình lình từ ngoài ba trượng xông thẳng đến. Lý Xuân Hoa đưa tay hữu rút Thanh Qui Kiếm, thanh quang vụt chớp, hoành kiếm thủ thế, nói:
- Âu Dương ca, coi bộ nàng quả thực tồn tâm muốn hại chúng ta, sự tình đã tới mức này, bất tất phải khách khí nữa. Nữ nhân áo lục cười khanh khách, nói:
- Lý Xuân Hoa, sao ngươi không nói dứt khoát một chút, bây giờ ngươi yêu cái mạng của Âu Dương Hải còn hơn cả Tiểu Linh, hừ! Nhưng ta cứ muốn lấy mạng Âu Dương Hải, để cho ngươi làm quả phụ, xem thử ngươi có thủ tiết suốt đời vì hắn không?
Lý Xuân Hoa nghe những lời châm chọc của nàng, tức giận đến nỗi lông mày dựng ngược, mặt trở nên xanh lè, khẽ hét một tiếng, Thanh Qui kiếm đã chém ra?
Nữ nhân áo lục cười nhạt nói : - Công lực của ngươi khá lắm, tiếc rằng hãy còn chưa có năng lực cản trở ta được.
Nàng nói xong, hai tay tả hữa phóng ra một luồng kình khí cương trung hữu nhu, liên miên bất tuyệt, mang theo một khí lạnh âm hàn bức người, đánh ập ra. Âu Dương Hải vùng xoay chuyển thân người, cản phía trước bên trái Lý Xuân Hoa, vung tay đánh thốc ra một đạo cang khí rồi mau lẹ chộp lấy tay áo Lý Xuân Hoa lùi ra ba bốn trượng? Nữ nhân áo lục cười khanh khách nói:

- Âu Dương Hải ngươi muốn chạy trốn? Nàng đột nhiên thâu hồi lực đạo đã đánh ra, tung mình nhảy lên cao ba trượng, từ trên không đánh xuống.
Lý Xuân Hoa hét một tiếng, cả người và kiếm hóa thành một đạo cầu vồng bạc phi lên, ngênh hướng vào thân hình của nữ nhân áo lục đang bổ xuống. Đây là phép ngự kiếm tối cao trong kiếm thuật, Lý Xuân Hoa sớm đã biết được môn kiếm thuật thượng thừa này, hôm nay nàng đã được uống "Dịch mệnh đan" của Lý Xuân Hồng tặng cho, nội lực càng thêm thâm hậu, lúc này vận kiếm xuất kích, kiếm khí lạnh buốt, bắn ra kiếm quang dài một thước.
Nữ nhân áo lục hình như không ngờ được công lực của Lý Xuân Hoa lại thâm hậu như vậy, thân mình nàng quẫy lộn một vòng tròn trên không trung rồi bay vọt đi, không thấy bóng dáng đâu nữa. Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải chống kiếm đứng ngẩn ngơ nhìn theo đến xuất thần.

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 25
ÂM DƯƠNG TUYỆT BÍ CỐC

Vào một ngày khí trời âm u !

Tại một nơi ở giữa hai ngọn núi Đông Vân Phong và Tây Vân Phong thuộc núi Cửu Cung Sơn .
Nơi ấy chính là Âm Dương Cốc ? ã một nơi hoang vu tĩnh mịch này, không biết từ bao giờ đã xuất hiện rất nhiều người, tất cả đều là những tay cao thủ võ lâm . Họ là những nhân vật lỗi lạc nhất võ lâm đương kim . Chỉ thấy có mấy xác chết nằm ngổn ngang trên mặt đất .
Khi ấy chợt nghe một tiếng niệm phật vọng tới : - Âm Dương Cốc là thánh địa, trong mấy năm nay không có người dám đột nhập, lão nạp khuyên các vị hãy bỏ ý định xâm nhập Âm Dương Cốc đi, nếu không các vị sẽ khó tránh khỏi vong mạng . Quần hùng nghe tiếng quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói . Chỉ thấy một lão tăng râu tóc bạc phơ, tay cầm một lá cờ Âm Dương Cô Lâu Kỳ, lão tăng không phải ai khác, chính là Thiên Sơn thần tăng . Thiên Sơn thần tăng từ đâu chui ra, các cao thủ võ lâm thiên hạ không một ai biết, trong lúc nhất thời mọi người đều đứng sững . Vân Trung Nhạc quát lớn :
- Ngươi là ai ? Chẳng lẽ với mấy câu của ngươi có thể ngăn cản võ lâm, làm tiêu tan ý tiêu diệt Âm Dương Cốc được ư?
Thiên Sơn thần tăng khẽ niệm phật hiệu, nói : - Các hạ chắc là Vân thí chủ mà người ta xưng là Vân Trung Nhạc, phải không ? Lão nạp là Thiếu Lâm Thiên Sơn tăng, cũng là Tây Dương sứ giả trong Âm Dương Cốc Tam Dương sứ ? Thiên Sơn thần tăng vừa nói xong, chúng võ lâm cao thủ đều ồ lên, họ có nằm mơ cũng không tưởng nổi đường đường là Thiên Sơn tăng có danh dự là thần tăng phái Thiếu Lâm cũng gia nhập vào trong Âm Dương Cốc, đảm nhận chức vụ Âm Dương tam sứ .

Thiên Sơn thần tăng trầm giọng nói : - Lãng tử hồi đầu kim bất hoán, nếu là chấp mê bất ngộ, mối tai ương tày trời này sẽ làm cho cả võ lâm thiên hạ vĩnh viễn suy nhược không chấn hưng nổi .
Câu nói này của lão tăng dường như hàm ẩn huyền cơ vô cùng và hậu quả nghiêm trọng . Âu Dương Hải từ khi nghe lời cảnh cáo của Lý Xuân Hồng, chàng đã có phần dè dặt đối với Âm Dương Cốc, lúc này nghe Thiên Sơn

thần tăng nói như vậy, bất giác cau mày hỏi :
- Thiên Sơn lão tiền bối, lời cảnh báo của tiền bối làm vãn bối có hơi không hiểu, vì sao chúng ta tiến nhập Âm Dương Cốc làm cho võ lâm giang hồ thiên hạ mà suy yếu ?
Thiên Sơn thần tăng nói : - Bởi vì các ngươi toàn bộ sẽ chết tại Âm Dương Cốc, mọi người ở đây tuy không phải ngàn vạn đồng đạo võ lâm toàn thiên hạ, nhưng có thể nói là tinh hoa toàn võ lâm, một khi các người chết đi, giang hồ võ lâm từ nay về sau không có người kế tục .
Âu Dương Hải ung dung hỏi :
- Âm Dương Cốc thật sự có năng lực hủy diệt bọn chúng ta ư ? Thiên Sơn thần tăng đáp :
- Không sai, mấy chục năm nay, đã có người chuyên môn chế tạo mộ phần vùi chôn cao thủ võ lâm thiên hạ . Câu này lại càng làm cho Âu Dương Hải không hiểu, chàng lại hỏi :
- Thứ cho vãn bối ngu muội , khó hiểu ý câu nói của thần tăng, xin thần tăng nói rõ hơn một chút .
Thiên Sơn thần tăng đột nhiên thở dài, nói :
- Lão nạp nói đã hết lời, Âu Dương thiếu hiệp nghe lời ta trở về là được . Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên cười sằng sặc nói :
- Thiên Sơn huynh, khoan đã ! Không biết Âm Dương Cốc từ khi Âu Dương Kiệt chết đi, người nào tiếp nhận chức Âm Dương Cốc chủ ? Thiên Sơn thần tăng liếc nhìn Cô Lâu Thiên Tôn, nói :
- Ngươi đã ba lần vào Âm Dương Cốc chắc đã biết Âm Dương Cốc hiểm địa thế nào, chẳng lẽ ngươi còn dám xông vào Âm Dương Cốc lần nữa ? Cô Lâu Thiên Tôn cười nói :
- Nhân loại vốn có tính hiếu kỳ, nơi càng thần bí càng thích đi, tình huống càng không thể biết càng muốn biết . Ta quyết không phải là thánh hiền, hôm nay phải tiến nhập Âm Dương Cốc lần thứ tư xem ra nhưng bí mật của nó, dù thật sự chết trong Âm Dương Cốc cũng không hối hận . Nên biết rằng đời người như cơn gió thoảng, trong nháy mắt chỉ là đống xương tàn, ở cái tuổi của lão phu, một chữ "chết" có gì đáng sợ .
Cô Lâu Thiên Tôn nói câu này hào khí ngất trời, bi tráng hiên ngang, quần hào trên đương trường nghe xong bất giác nhiệt huyết bừng bừng, hào khí rung động, nhìn sắc mặt của mọi người, biết họ đều quyết định vào Âm Dương Cốc .
Thiên Sơn thần tăng thấy tình hình như vậy, lẩm bẩm tự nói :
- Chẳng lẽ đây là vận tai ương ? Bất cứ một ai cũng không thoát khỏi ?
Đột nhiên một tiếng cười ha hả vang động trời không . Đó là Hỗn Thiên thế ngoại ma vương Uất Đại Niên, hắn vung song chưởng vào Thiên Sơn thần tăng .

Thiên Sơn tăng là nhân vật nào, đâu để Uất Đại Niên đánh trúng, Hỗn Thiên thế ngoại ma vương chưởng vừa đánh ra, lão tăng đồng thờI xuất thủ đánh trả .
Ngọn Âm Dương Cô Lâu Kỳ trong tay Thiên Sơn tăng hoành ngang quất một phát nghênh đánh tớI song chưởng, lá cờ mang theo kình phong, lực đạo bức người .
Uất Đại Niên giật mình, xoay người thu thế vội lùi lại tám bước, hắn không ngờ thế nghênh địch của đối phương lại thần tốc như vậy, suýt nữa bị lá cờ quét trúng .
Thiên Sơn tăng một đòn đánh lui Uất Đại Niên, tay tả lập chưởng thủ ở ngực, hỏi :
- Các hạ là Hỗn Thiên thế ngoại ma vương ? Uất Đại Niên cườI lạnh lùng thâm hiểm, không trả lời lại đến nữa câu, vụt lao mình tới . Song chưởng liên hoàn đánh thốc ra, chưởng kình như gió cuốn ập qua .
Thiên Sơn tăng thấy lực đạo của hắn xuất ra cương mãnh khôn xiết, Âm Dương Cô Lâu Kỳ xuất mộ chiêu "Cản Sơn Chấn Hải" nghênh chưởng Uất Đại Niên quét tới .
Uất Đại Niên thấy thế cờ của Thiên Sơn tăng mãnh liệt quá, cũng không dám dùng nhục chưởng tiếp chạm, thân mình của hắn đột ngột xoay chuyển, tránh khỏi bị lá cờ của Thiên Sơn tăng đánh trúng, tả chưởng phóng xuống, hữu chưởng đánh ngang . Thiên Sơn tăng trầm sắc mặt, vội lùi ba bước, lá thiết kỳ vung một chiêu "Lực Tảo Ngũ Nhạc" .
Một luồng kình phong theo lá cờ cuộn ra .
Nhưng Uất Đại Niên không lùi không tiến, chân vẫn đứng giữa trung cung rồI bất ngờ dùng thân pháp cực nhanh lao thẳng tới, vung chưởng đánh thẳng ra một luồng tiềm lực cản được thế thiết kỳ của Thiên Sơn tăng, tay còn lại xuất chiêu "Ngũ Đinh Phá Thạch" đánh ập xuống đỉnh đầu . Thiên Sơn tăng thất kinh nhảy lùi ra, tiếp đó nhảy tới như hổ vồ, triển khai hai mươi bốn thức Phục Long kỳ, dốc toàn lực tiến công, trong nháy mắt . Bóng cờ như núi, gió lộng như bão tố .
Võ công của Thiên Sơn tăng vốn đi theo lối cương mãnh, thế Phục Long kỳ này lại là tuyệt học khí cao trong ngoại gia công phu, chú trọng kình lực cương mãnh khắc chế địch thủ . Thức này vừa thi triển ra quả thật đất và trờI kinh, lạI thêm Hỗn Thiên thế ngoại ma vương chưởng lực trầm hùng độc bộ thiên hạ, họ triển khai một trận ác đấu sinh tử kình lực dạt ra đến bảy trượng xa, những ngườI võ công
hơi kém đều lùi ra ngoài bảy trượng, bọn Âu Dương HảI, Lý Xuân Hoa ? đứng khỏang bốn trượng, cũng cảm thấy kình phong mãnh liệt kinh người .
Đây là một trận chiến hung hãn hiếm thấy trong võ lâm, hai vị cao thủ không tiền tuyệt hậu đấu càng lúc càng hăng, trong lúc nhất thời khó phân

thắng bại .
Trong lúc kịch đấu, bỗng nghe một thanh âm quát lên :
- Tây Dương sứ giả tiếp lệnh lui ra . Thiên Sơn tăng nghe tiếng quát đầy vẻ uy nghiêm này lập tức thu thiết kỳ lùi ra ba trượng .
Mọi người đều nghểnh cổ mở mắt ra dòm, chỉ thấy trong vách núi có ba người bịt mặt chậm rãi đi ra, ở giữa là một nữ nhân áo lục, bên trái là đạo nhân áo xám Đông Dương Sứ, bên phải là Trung Dương sứ Đường Hải Ninh . Đông Dương Sứ, Trung Dương Sứ vừa nhìn thấy Âu Dương HảI, Lý Xuân Hoa hình như hơi sửng sốt, dừng chân đứng lại . Nữ nhân áo lục chẫm rãi đi thẳng tới Uất Đại Niên . Đôi mắt trong veo của nàng khẽ lướt nhìn mấy cái xác trên mặt đất, lạnh lùng hỏi :
- Bảy người này chết trong tay ngươi phải không ? Nói đến đây, thanh âm đột nhiên chuyển thành nghiêm túc, nói tiếp :
- Ngươi hạ một mạch bảy người này đủ thấy một nhân vật có cỡ rồi, ngươi là ai ?
Uất Đại Niên cườI ngạo nghễ, nói : - Ta là ai ? Ngươi không xứng để hỏi !
Nữ nhân áo lục cười nhạt, đột nhiên một chưởng phóng ra . Hóa ra nàng vô cùng giảo hoạt, mượn lúc đang hỏi đã ngấm ngầm vận công lực, chưởng này phóng ra đã tụ tập hết công lực của nàng . Chưởng kình đi cực nhanh, mà không một tiếng động . Uất Đại Niên dù là ma đầu nổi tiếng thiên hạ, nhưng hắn cũng không kịp tránh né, đành phải vận chân khí, tay tả phóng ra một chưởng, chuẩn bị một đòn liều mạng .
Ai ngờ chưởng vừa phóng ra lại không chút lực cản nào, trong lòng cảm thấy rất quái, bất giác thu lại kình đạo đã đánh ra . Hắn cảm thấy một trận khí âm hàn theo lực đạo thu hồi thâm nhập vào trong thân thể, bất giác hết hồn vội vã vận chân khí hộ vệ nội tạng . Nữ nhân áo lục cườI lạnh lùng nói :
- Ngươi đã bị Âm Dương chưởng của ta đã thương rồi, khó sống qua bảy ngày, nếu ngươi muốn giữ tính mạng thì hãy đi theo ta . Hỗn Thiên thế ngoại ma vương Uất Đại Niên giận dữ không biết nhường nào mà kể, kêu lên một tiếng long óc, hữu chưởng vung lên phóng ra một luồng kình phong mãnh liệt đánh thẳng vào nữ nhân áo lục .
Nữ nhân áo lục cười nhạt, xoay người lướt đi mấy trượng, tránh khỏi đòn đánh này .
Cùng lúc đó ngọn Thiết Kỳ của Thiên Sơn tăng tung ra một đạo kình phong, Đường Hải Ninh và Đông Dương Sứ cũng vận nội lực vào chưởng kình, tất cả đều đánh ập vào Uất Đại Niên . Mấy luồng tiềm lực vừa tiếp nhau, lập tức cát đá bay mù mịt . Uất Đại Niên chưởng kình hùng hậu đến đâu cũng khó chống đỡ nổi Âm Dương Tam Sứ hợp kình, hắn bị đánh bật lùi ra sau ba bốn bước . Âu Dương Hải thấy nữ nhân áo lục định đi, quát lớn :
- Tam Dương điện chủ đứng lại !

Chàng rút Tử Vi Kiếm, ngườI và kiếm lao vụt đi như một luồng khói ! Tiếng cườI lạnh lùng, tiếng quát thét, Đông Dương Sứ và Đường Hải Ninh phi thân cản lại . Đường Hải Ninh vận kình lực phóng ra một chưởng đánh thẳng vào sau lưng Âu Dương Hải, Đông Dương Sứ lại dùng một chiêu "Phi Ưng bố thố" từ trên không đánh ập xuống, hai người này đều là kẻ đại thù địch của Âu Dương Hải, nên xuất thủ đều không chút lưu tình . Âu Dương Hải hừ một tiếng, nhảy lẹ sang bên hữu né tránh chưởng lực của Đường Hải Ninh, lộn người vung kiếm, một chiêu "HảI Thi Thần Linh" kiếm hóa thành một bức màn kiếm hộ thân, ngăn cản thế bổ kích từ trên xuống của Đông Dương Sứ . Đường Hải Ninh cười nhạt, song chưởng liên hoàn đánh ra . Mục đích của Âu Dương Hải là muốn giữ nữ nhân áo lục để hỏi về chuyện Tiểu Linh cho nên chưởng thế của Đường Hải Ninh tung ra, chàng đã tung mình chạy theo sau lưng nữ nhân áo lục, hỏi lớn :

- Tiểu thư, ái tử của ta, lúc nào thì ?

Giọng nói chàng chưa dứt, Đông Dương Sứ đã bổ tớI sau lưng, tả chưởng dùng chiêu "Thần Long thám trảo" chụp xuống đầu, hữu thủ dùng chiêu "Phán Quan Phiêu Bạc" đánh vào cổ tay .

- Đông Dương Sứ, Trung Dương Sứ lui lạI, không được làm khó hắn . Nữ nhân áo lục quát lên, trường kiếm trong tay Âu Dương Hải quét một đường đánh bật lùi Đông Dương Sứ ra mấy bước, lúc đó nữ nhân áo lục lạnh lùng nói :

- Âm Dương Tam Sứ dẫn họ vào Âm Dương Cốc . Thiên Sơn tăng nghe vậy biến sắc, nói :

- Điện chủ, những người này cũng có ?

Nữ nhân áo lục không để lão tăng nói hết, lạnh lùng nói : - Tây Dương sứ giả, ngươi dám bất tuân lệnh của giáo chủ ? Thiên Sơn tăng nghe vậy biến sắc, thở dài nói :

- Chỉ nguyện ngã phật từ bi, có thể cứu vớt những sinh mạng này . Nữ nhân áo lục quay lại nói với Âu Dương Hải :

- Ngươi muốn thấy ái tử Tiểu Linh của ngươi, thì theo ta vào .

Lý Xuân Hoa lúc này đã đến bên cạnh Âu Dương Hải, nghe vậy bèn nói : - Chỉ cần nàng đem Tiểu Linh trả lại, phu thê chúng ta tuyệt đối sẽ đi khỏi đây ngay, không làm khó người trong Âm Dương Cốc nữa . Nữ nhân áo lục cười nhạt, nói :

- Các ngươi gặp Tiểu Linh, không phải ta không thả các ngươi đi, lúc đó dù có chắp cánh cũng đừng mong bay ra khỏi Âm Dương Cốc một bước . Nàng vừa nói vừa dẫn đầu đi tới vách núi, Âu Dương Hải mấy lần nhìn thấy Thiên Sơn tăng, nữ nhân áo lục từ nơi đó xuất hiện một cách bất ngờ không một tiếng động, trong lòng thầm nghĩ "Vách núi này nhất định có cơ quan, nếu không tại sao họ lạI đều xuất hiện như bóng ma vậy ?" Lúc này Âu

Dương HảI, Lý Xuân Hoa kề vai đi phía sau cách nữ nhân áo lục ba thước, Â Dương tam sứ cách Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa mấy trượng xa, quần hào thì đi sát theo sau Âm Dương tam sứ . Nữ nhân áo lục xoay ngườI hướng về một phía của vách đá lách vào, nói :
- Các ngươi muốn gặp Tiểu Linh thì theo sát ta, Âm Dương Cốc cơ quan trùng trùng, đường đi rối rắm, hơi đi sai là vào tử đạo ngay . Lý Xuân Hoa thấy nàng lánh vào khe hở, sinh nghi khẽ kéo Âu Dương Hải một cái, nhưng nghe lời nói của nàng lập tức lách vào, hai tay nắm chặt áo Âu Dương Hải .
Thế giới tự nhiên huyền bí, thật làm cho con ngườI trong mơ cũng khó mà tưởng tượng được .
Từ một khe nứt hẹp tiến vào lại có một hang động khác . Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa mò mẫm đi trong đêm tối không thấy gì cả, con đường trong hang liên tục chuyển biến chỗ ngoặc, trước mắt lạI xuất hiện một ánh sáng màu kim hoàng sắc, đường hang cũng trở nên rộng rãi sáng sủa hơn . Nữ nhân áo lục chỉ miệng hang, nói :
- Ra khỏI cái hang này là giới địa của Âm Dương Cốc, khi các ngươi thấy diện mạo của Âm Dương Cốc, thì sẽ biết vì sao Âm Dương Cốc truyền bá trên giang hồ võ lâm là nơi được xem là thần bí . Âu Dương HảI, Lý Xuân Hoa lúc này nghe giọng nói của nàng đã không lạnh lùng như trước, Âu Dương Hải bất giác khẽ nói :
- Đông Phương tiểu thư, ta có một câu muốn hỏi .
Nữ nhân áo lục hình như không nghe thấy giọng nói của Âu Dương HảI, cất bước đi ra khỏi hang . Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nhìn nhau, đành lặng lẽ đi tiếp . Đột nhiên phía sau vang lên tiếng la hét, hiển nhiên Âm Dương tam sứ và quần hào đã xảy ra xung đột .
Chỉ nghe tiếng cười ha hả của Cô Lâu Thiên Tôn :
- Âu Dương thiếu hiệp, các ngườI hãy cẩn thận một chút, nếu không trúng phải gian kế của bọn chúng, mãnh hổ nan địch quần hồ . Bỗng nghe tiếng niệm phật hiệu trầm hùng của Thiên Sơn tăng, nói
- Nếu các ngươi bỏ được ý niệm tiến vào Âm Dương Cốc, bây giờ quay đầu lại hãy còn chưa muộn . Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe thấy như vậy, bất giác dừng bước quay lại nhìn .
Lúc này phía trước vang lên giọng nói lạnh lùng của nữ nhân áo lục, nói :
- Nếu các ngươi hội họp vớI bọn Cô Lâu Thiên Tôn thì kiếp này đừng mong gặp lại Tiểu Linh . Âu Dương Hải đột nhiên gia tăng cước bộ, đến trước mặt nữ nhân áo lục, nói :
- Đông Phương tiểu thư, nàng muốn tìm Cô Lão Thiên báo thù, đương nhiên ta không cản trở nàng, nhưng mà nàng thật sự thành tâm thành ý dẫn chúng ta đi gặp Tiểu Linh chứ ? Nữ nhân áo lục lạnh lùng hừ một tiếng, nói :

- Thế thì ngươi cho rằng ta có mưu mô gì ? Lúc này ba người đã ra khỏi hang động . Trước mặt họ là một sơn cốc thần bí ly kỳ . Tạo hình của nó thật là thần kỳ, làm cho người ta vĩnh viễn không thể mò ra bí mật trong nó . Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa hai người đều ngẩn người bởi vì cảnh vật Âm Dương Cốc như cảnh giới ảo mộng này đã thy hút ánh mắt hai người . Âm Dương Cốc ?

Là một sơn cốc kỳ lạ hình thành từ hai (mất 1 dòng) Phong, hai mặt nam bắc là hai vách núi và cao sừng sững, Âm Dương Cốc lọt thỏm ở giữa . Nơi cốc địa chu vi bảy tám dặm này, lại có cảnh vật khác với sơn cốc khác, đá trong cốc không phải là đá cheo leo, lởm chởm thông thường mà là những cây cột đá cao ngất trời đến mấy chục trượng, những cột đá này hầu như bày khắp cả cốc địa .

Trong rừng, những cột đá thấp thoáng hiện như nhà cửa như ảo ảnh, điều làm cho người ta càng kinh ngạc là ở trung tâm cốc dường như có một vầng mặt trời đỏ, thực ra đó là cái đầm lửa, đầm lửa phụt ra những tia lửa đỏ, phát ra một ráng mây kỳ dị, chiếu sáng mọi nơi trong cốc, đâu đâu cũng là một màu vàng rực .

- Ôi ! Ba chữ Âm Dương Cốc, chắc lấy tên từ đây . Âu Dương Hải cảm khái nói .

Nữ nhân áo lục quay đầu nhìn Âu Dương HảI, nói : - Âm Dương Cốc thần bí, người đời mãi mãi không thê biết, những cung điện nhà cửa như ảo ảnh trong cốc, chính là sự thần bí của Âm Dương Cốc, nhưng bất cứ ai trong thiên hạ cũng không thể nào đến được nơi thần bí cuối cùng là những cung điện đó .

Âu Dương Hải bỗng nhiên hỏI :

- Đông Phương tiểu thư, những cung điện nhà cửa đó chính là chín tầng thiên quan phải không ?

Nữ nhân áo lục gật đầu nói : - Không sai, chín tầng thiên quan được bảo vệ bởi những cao thủ lợi hại nhất thiên hạ, dù có tụ tập quần hùng trên giang hồ cũng khó phá nổi "Chín tầng thiên quan" .

Lý Xuân Hoa hỏI : - Tiểu Linh có phải ở trong "Chín tầng thiên quan" không ? Có phải nàng muốn dẫn chúng ta đến đó .

Nữ nhân áo lục cườI nhạt, nói : - Ngay cả ta cũng chưa đi vào đó . Tiểu Linh ở trong Tam Dương điện của ta . Âu Dương Hải bất giác cau mày, chàng vẫn cho rằng nàng là Đông Phương Ngọc, nếu như thế thì nàng lạI không phảI là Đông Phương Ngọc nữa . Nguyên là Âu Dương Hải nàng là Đông Phương Ngọc, được cao nhân của "Chín tầng thiên quan" trong Âm Dương Cốc truyền thụ võ công, cho nên võ công tăng tiến như vậy, nhưng nàng nói chưa hề vào "Chín tầng thiên quan" . Vậy võ công của nàng đương nhiên không phảI thuộc về Âm Dương Cốc, thế thì nàng là ai ?

Âu Dương Hải thở dài, nói :
- Nói như vậy cô nương không phải là người trong Âm Dương Cốc rồi ! Nữ nhân áo lục lạnh lùng nói :
- Ta là Tam Dương điện chúa của Âm Dương Cốc, sao không phải là người của Âm Dương Cốc ?
Lúc này Âu Dương Hải càng thêm mơ hồ, đột nhiên Lý Xuân Hoa nói :
- Cô nương, không phải nàng đã từng nói nàng vừa tiếp thế chức Tam Dương điện chủ của Âm Dương Cốc ? Nữ nhân áo lục đột nhiên phát ra tiếng cười khanh khách, nói :
- Đúng, ta vừa mới tiếp thế chức Tam Dương điện chủ . Ta biết hiện giờ các ngươi còn nhiều nghi vấn . Đợi đến Tam dương điện rồi ta mới nói rõ cho các ngươi ?
Lúc này trong hang vang lên tiếng hò hét, tiếng đánh nhau . Hiển nhiên Âm Dương tam sứ và quần hào xảy ra đánh nhau . Tam sứ lúc nãy mượn địa thế đánh quần hào, còn bây giờ lại bị quần hào xông pha phòng tuyến, chợt nghe một tiếng cười dữ dội từ trong hang bay ra nhanh như chớp .
Nữ nhân áo lục vội nói : - Lý Xuân Hoa, ngươi mau nắm lấy tay ta, những cột đá này chính là Kỳ Môn trận thức, đi sai một bước lập tức rơi vào tuyệt địa ? Nói xong, nữ nhân áo lục đưa bàn tay trái ra, đã nắm được tay phải của Lý Xuân Hoa, khẽ lắc mình một cái, đã lách vào hàng cột đá thứ nhất . Âu Dương Hải biết ngườI chạy tức là Hỗn Thiên thế ngoại ma vương Uất Đại Niên, chàng vừa nghe nữ nhân áo lục nói xong thì đột nhiên cảm thấy Uất Đại Niên phát ra một luồng kình phong từ sau lưng đánh tới, chàng không kịp nghĩ ngợI đưa tay khẽ nắm lấy áo Lý Xuân Hoa mau chóng theo sau chuyển nhập vào trong trận đá .
"¨m" một tiếng .
Luồng kình phong của Uất Đại Niên đã đánh trúng cột đá, phát ra một tiếng nổ .
Nữ nhân áo lục kéo tay Lý Xuân Hoa, thân người như mây trôi nước chảy, mau lẹ chạy xuyên vào rừng cột đá . Âu Dương Hải nhìn kỷ cách di bước của nữ nhân áo lục, không khỏi kinh thầm, nguyên là bộ pháp của nàng rất quái dị, ngầm ẩn huyền cơ . Đi ước chừng hai dặm, đột nhiên cảnh sắc trước mặt thay đổi, như thay hẳn một thế giới khác . Đây là một nơi cao ráo xung quanh cỏ xanh mượt, phồn hoa như gấm, thực là nơi mà cảnh thắng địa bình thường rất hiếm thấy, ánh cầu vồng như ráng mây, chỉ thấy bên đường tiên hạc, hưu trắng thành bầy, sóc, thỏ thấy người không sợ .
Âu Dương Hải sửng sốt hỏi :
- Đây là nơi nào ?
Nữ nhân áo lục lúc này đã dừng thân hình lại, thản nhiên đáp :
- Âm Dương Lãnh trong Âm Dương Cốc .

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy nơi này thì thật sự nghĩ rằng mình đã không ở trong Âm Dương Cốc nữa . Lý Xuân Hoa cười nói :
- Trong Âm Dương Cốc lại có một nơi tiên cảnh mỷ lệ như vầy, hèn nào Tiểu Linh chơi vui quá không muốn về nữa . Nữ nhân áo lục lạnh lùng hừ một tiếng, nói :
- Tiểu Linh tuy rằng rất thích nơi này, nhưng nó vẫn cứ đòi tìm ngươi . Lý Xuân Hoa nghe vậy, suýt nữa rơi nước mắt .
Âu Dương Hải nói :
- Cô nương, chắc cô nương có thể dẫn chúng ta đi gặp Tiểu Linh chứ ? Nữ nhân áo lục liền nói :
- Đương nhiên có thể, nhưng nếu ngươi không đáp ứng ta một việc thì vĩnh viễn không thể rời khỏi Âm Dương Cốc một bước . Âu Dương Hải nghe vậy cau mày, nói :
- Cô nương, nàng muốn ta đáp ứng việc gì, chỉ cần sức ta có thể, nhất định sẽ đáp ứng .
Nữ nhân áo lục nói : - Việc này để phụ tử các ngươi gặp mặt nhau rồI nói cũng không muộn, dẫu sao ta cũng không sợ các ngươi trốn khỏi Âm Dương Cốc, nên biết rằng những cột đá kia chính là một môn Cửu Cung điên đảo mê hồn trận pháp, trong thiên hạ không có mấy người có thể hiểu được sự biến ảo của trận đồ này .
Lời nói của nàng tựa như cảnh cáo, lại như thuyết minh . Ba người vừa nói vừa đi qua Âm Dương Lãnh .
Chỉ thấy dưới Âm Dương Lãnh, là một dãi đất bằng, cỏ mọc xanh rờn, đâu đâu cũng mọc hoa cỏ cây cốI thơm thơ tươi tốt, trên dãi đất bằng phẳng ấy có xây một tòa lầu viện nguy nga . Nữ nhân áo lục đưa tay chỉ vào tòa lâu viện ấy, nói :
- Khi xưa tòa lâu viện này là nơi ở của vợ chồng Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt ? Âu Dương Hải nghe vậy trong lòng nhiệt huyết một phen phù động, chàng nghĩ đến cha mẹ mình nay đã là người thiên cổ ? mà tòa lâu viện này vẫn sừng sững, chàng không khỏi xót thương trong lòng . Nữ nhân áo lục tiếp tục nói với Âu Dương Hải :
- Tòa lâu viện này là do song thân ngươi xây dựng nên, nhưng mấy chục năm nay, chủ nhân lầu viện thay đổi bao nhiêu lần, hiện nay ta thừa kế song thân ngươi làm chủ nhân lầu viện . Nói xong, ba người đi vào bức tường vây quanh lầu viện, nhưng thấy trong lầu viện không có một ánh đèn, âm u tịch mịch, dường như không có một bóng người . Âu Dương Hải trong lòng cảm thấy hoài nghi, chàng muốn lên tiếng hỏi, nhưng nữ nhân áo lục đã phi thân đến đại sảnh lầu viện nhanh như chớp . Đột nhiên bên trong ánh đèn sáng lên, nữ nhân áo lục đã thắp ngọn bạch lạp trong sảnh . Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa song song nhảy vào đại sảnh, chỉ thấy trong sảnh bố trí như

hoàng cung, đường hoàng hoa lệ, tranh sơn thủy danh họa treo trên vách, đồ chơi, đồ cổ trưng bày, tất cả đều có đủ nhưng lại không có một bóng người nào .
Nữ nhân áo lục quay đầu lại nói với Âu Dương Hải : - Các ngươi tạm thời đợi một lát ? Tiếng nói chưa dứt, nàng đã xông vào nội viện . Với thần sắc khẩn trương của nàng, hình như trong tòa lâu viện này đã xảy ra chuyện gì ?
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa tuy cảm thấy có điều kì dị nhưng hai ngườI cũng đành tạm thời ngồi lên chiếc đôn gấm trong sảnh .
Một lát sau ?
Từ trong nội viện nữ nhân áo lục vụt xuất hiện . Nàng đi đến trước mặt hai người, hai mắt nhìn Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa không nói một lời .
Tình hình này làm cho hai người giật mình, Lý Xuân Hoa đầu tiên hỏi :
- Tiểu Linh của ta đâu ? Nó ?
Nữ nhân áo lục không trả lời, nàng từ từ đưa tay gỡ tấm lụa màu lục che mặt ra . Âu Dương Hải thấy thần thái cử động của nàng, nhất thời cũng lặng người
.
"Phực !" một tiếng ?
Lớp lụa cuối cùng đã gở ra ?
Một dung nhan quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn, xinh đẹp tuyệt thế, phong tư có thừa, hiện ra trước mắt Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa .
Nàng ! Không phải Đông Phương Ngọc thì còn ai ? Một tiếng thở dài cực tận thê lương từ đôi môi anh đào của nàng thốt ra . Nàng lẩm bẩm khẽ nói như nằm mê :
- Ta biết tên ma đầu ác tặc đó, muốn lợi dụng tâm lý yêu, hận của ta, khiến ta thù hận thế nhân ? tuy ta biết rõ như vậy, nhưng ta làm sao có thể khống chế yêu và hận trong tim mình, ba năm nay, ta luôn tồn tại thù hận báo phục ?
Nhưng ? nhưng từ khi Tiểu Linh ở cùng ta trong mấy ngày ? Lời của nàng, hình như tự nói, nhưng tựa như kể cho Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa .
Âu Dương Hải cảm khái nói :
- Đông Phương tiểu thư, nàng ? cuối cùng nàng vẫn còn sống trên đời này . Ta thật rất vui mừng !
Đông Phương Ngọc nói :
- Ngươi thật sự vui mừng ?
Quay sang Lý Xuân Hoa, Đông Phương Ngọc nói :
- Lý Xuân Hoa, ta muốn cùng với Âu Dương huynh nói chuyện riêng một chút . Không biết nàng có thể lánh mặt một lát được không ? Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi, nói :

- Tiểu Linh, ta cũng phảI đi nói chuyện với nó một lát ! Đông Phương Ngọc thở dài nói :
- Lý tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng nghi ngờ ta . Tam Dương điện này đã xảy ra biến cố, thủ hạ của ta toàn bộ bị giết sạch, điều ta muốn nói, cũng là có liên quan đến Tiểu Linh ?
Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh nói :
- Sao ? Nơi này đã xảy ra hung sát ?
Đông Phương Ngọc nói :
- Các ngươi không tin, xin theo ta vào trong xem thử ! Nói xong xoay mình đi vào nội viện . Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa theo sau nàng, đi xuyên qua đại sảnh, ngoài sảnh là có một đoạn hành lang, lan can đỏ cột chạm trổ, kiến trúc rất tinh xảo, ngoài hành lang, đình viện thâm trầm, một con đường nhỏ rảI đá trắng ngoằn ngoèo thông vào sâu trong đình viện . Đột nhiên Âu Dương Hải đã trông thấy hai bên con đường nhỏ có thi thể của hai đại hán nằm gục trên mặt đất, trên đỉnh đầu tóe máu . Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa càng đi vào sâu càng cảm thấy lạnh người, đến đâu cũng thấy thi thể đầy máu, mà mỗi lúc một nhiều . Đi qua đình viện này, có sáu bảy chục cái xác .
Vào trong nội viện, một mùi máu tanh xộc vào mũi, chỉ thấy thi thể nằm ngổn ngang, không dưới ba chục người . Những người chết này đều là những nữ nhân . Lý Xuân Hoa run run hỏi :
- Tiểu Linh đâu ? Nó ? có phải xảy ra chuyện gì với nó ? Âu Dương Hải lúc này cũng lo lắng, chàng chăm chú nhìn vào mặt Đông Phương Ngọc . Trên mặt Đông Phương Ngọc cũng là một vẻ thê lương, nói :
- Tiểu Linh mất tích, người tỳ nữ chăm sóc nó cũng không thấy xác đâu . Lý Xuân Hoa nói :
- Nàng muốn nói chuyện với Âu Dương Hải, để ta tạm thời lánh ra một lát .
Nguyên là Lý Xuân Hoa muốn nhân cơ hội này nhìn kỷ lưỡng những xác chết bởi vì nàng sợ Tiểu Linh gặp bất trắc, nấp ở trong góc nào đó . Đông Phương Ngọc nói :
- Không cần nữa ! Ta đã không sợ tỷ tỷ nghe lời của ta nữa, chúng ta đến cái đình kia nói chuyện một lúc . Âu Dương Hải thấy được tâm ý của Lý Xuân Hoa, bèn trầm giọng hỏi :
- Đông Phương tiểu thư, thi thể ở đây, tiểu thư đã xem qua cả chưa ? Đông Phương Ngọc nói :
- Huynh yên tâm, ta đã đi khắp mỗi một góc của tòa lầu viện này, cũng không nhìn thấy Tiểu Linh và tỳ nữ kia . Nàng nói xong, đã đi đến một cái đình lục giác ở trong vườn, ba người ngồi xuống ghế đá trong đình, Âu Dương Hải cau mày nói :

- Những người chết này chắc không phải là người ngoài làm ra ! Chẳng lẽ Âm Dương Cốc lại xảy ra nội đấu ?
- Đương nhiên đây là Âm Dương cốc chủ hạ thủ, không thể ngờ rằng cốc chủ lại tiên hạ thủ vi cường, xảo lực của người này thật cao hơn ta một bậc !
Âu Dương Hải hỏi :
- Âm Dương cốc chủ là ai ?
Đông Phương Ngọc thở dài :
(thiếu 2 trang)

Nàng nói đến đây, đột nhiên ngừng lại .
Lúc này Âu Dương Hải ngó Lý Xuân Hoa bên cạnh một cái, muốn nói rồi lại thôi .
Lý Xuân Hoa thấy ánh mắt của Âu Dương Hải, tâm cơ chợt động, thầm nói :
- "Chẳng lẽ Âu Dương Hải cũng yêu nàng hay sao ? Nếu như vậy sao ta không ngầm thúc đẩy họ ? phảI biết rằng tình yêu không phải là của riêng ai, ta sẽ không tính toán đến những điều ấy, nếu Đông Phương Ngọc có thể cùng với Hồng muội muội cộng sự nhất phu thì cuộc sống sẽ vui vẻ hơn, hà tất phải làm nàng ta thất tình, vĩnh viễn mang mối oán tình kia, chịu nỗi dày vò năm tháng".
Lý Xuân Hoa phải nói là một nữ nhân cực kỳ thánh thiện, cao thượng, nàng không có tính ích kỷ độc chiếm, mà có sự thông cảm vị tha . Kỳ thực Lý Xuân Hoa hiểu lầm tâm ý của Âu Dương Hải, chàng quyết không phải là loại nam nhân tham lam sắc đẹp, nhưng hiện tại nghe lời nói của Đông Phương Ngọc, trong lòng cảm khái vạn phần, chàng nghĩ đến sự bất hạnh bị Cô Lâu Thiên Tôn làm ô nhục của Đông Phương Ngọc . Đông Phương Ngọc trong lúc Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trầm tư không nói, nàng ngầm xem xét biểu lộ tình cảm của hai người, nàng dường như đoán ra được tâm ý của Lý Xuân Hoa, buồn bã nói :
- Quá muộn rồi, đúng là quá muộn rồi ! Lý tỷ tỷ, tâm ý của tỷ tỷ ta rất là cảm tạ, tỷ thật là một người đạo hạnh cao cả . Lý Xuân Hoa nghe vậy giật mình thầm nghĩ :
- "Tâm tư của nàng sao lợi hại như vậy, ta hãy còn chưa nói ra mồm thì nàng đã biết tâm ý của ta" .
Đông Phương Ngọc lại nói :
- Lý tỷ tỷ, tỷ có thể không biết, có một chuyện Đông Phương Ngọc này hận mãi ngàn năm ? Âu Dương Hải biết nàng muốn nói ra chuyện Cô Lâu Thiên Tôn làm nhục nàng, cho nên đứng dậy, chậm rãi đi xuống đình lục giác . Lý Xuân Hoa khẽ nhíu mày, nói :
- Ngọc muội, muội có chuyện căm hận gì ? Đông Phương Ngọc thấy nàng

đổi cách xưng hô, trong lòng xúc động vô cùng, đôi mắt nàng bỗng long lanh nước mắt, ai oán nói :
- Lý tỷ tỷ ? thân thể hai mươi năm băng thanh ngọc khiết của muội đã bị ác tặc làm ô uế ba năm trước ? làm cho muội mãi mãi không thể yêu chàng được nữa ?
Lý Xuân Hoa nghe mà trong lòng cảm thấy thê lương, nàng bất giác rất cảm thông cho Đông Phương Ngọc . Nàng cảm thấy Đông Phương Ngọc thật là hồng nhan bạc mệnh, nếu với tính cách của Đông Phương Ngọc, bản thân gặp phải kích động thì thật dễ làm cho nàng trở thành một nữ ma vương giết người không nháy mắt, đây là một sự việc cực kỳ quan trọng, mình tuyệt đối không thể để cho nàng biến thành ma nữ, cái nàng cần phải là sự an ủi, vỗ về ?
Trên mặt Đông Phương Ngọc đột nhiên xuất hiện một luồng sát khí, căm hận nói :
- Sau chuyện đó, tinh thần ta bị kích động mạnh, ta căm hận tất cả nam nhân trên đời này ? trong cái hang nọ ta lại bị Âu Dương Hải đánh cho một chưởng, khiến ta thề phảI dùng tâm lý "hận thù" để trả thù tất cả mọi người trong thiên hạ ?
Âu Dương Hải đột nhiên đi đến, thở dài nói : - Đông Phương Ngọc ? Ngọc muội muội, ta quả thực, ta không cố ý ? Lý Xuân Hoa nghe Âu Dương Hải nói ấp a ấp úng, lập tức giải thích : - Ngọc muội muội, khi đó Âu Dương Hải đang lén nghe cuộc tụ hội của Cô Lâu Hung Thủ, chàng tưởng nhầm muội là người của tổ chức Cô Lâu Hung Thủ, cho nên ngay cái bóng của muội cũng chưa nhận rõ, đã phát Vô Ảnh chưởng đánh vào muội ? sau đó chàng rất hối hận về sự lỗ mãng của mình, trong lòng vô cùng thương tâm, ôi ! ? Ngọc muội muội, ta thật không ngờ muội lại gặp phải căm hận này .
Đông Phương Ngọc lại nói :
- Không biết là trờI xanh không muốn ta chết đi như vậy hay là oán thù đã giúp ta còn sống . Trải qua sự dày vò đau khổ, rồi đến Âm Dương Cốc, ta biết muốn báo thù phải có võ công siêu nhân, Âm Dương Cốc là nơi thần kỳ bí mật nhất thiên hạ, huống chi ta lại có chìa khóa Âm dương để mở bảo tàng của La Cơ chân nhân trong Âm Dương Cốc . Đông Phương Ngọc nói chưa xong, Âu Dương Hải kinh ngạc hỏi :
- Cái gì ? Nàng có chìa khóa Âm dương ! Đông Phương Ngọc gật đầu nói :
- Không sai, chìa khóa Âm dương thật trên người của muội, chìa khóa Âm dương mà chàng có là đồ giả bị thay rồI, chuyện này cũng chỉ có mình ta biết . Khi chàng bị Đường Hải Ninh ám toán, ta bèn dùng chìa khóa Âm dương giả đổi lấy, bởi vì chìa khóa Âm dương thật và giả đều chế tạo rất khéo léo, cho nên ngay cả mẫu thân chàng cũng không thể phân biệt được thật giả, nếu chàng không tin thì lấy chìa khóa Âm dương trong người ra, ta

thử nghiệm cho chàng xem . Đông Phương Ngọc nói xong, đã rút từ trong bọc ra, một cái hộp ngọc, vừa mở hộp, tám đạo kiếm khí chói lòa, Đông Phương Ngọc vừa mở tức thì đóng lại cho vào người . Âu Dương Hải thấy thái độ thần bí của nàng cũng cảm thấy nghi ngờ . Đông Phương Ngọc đưa tay tiếp lấy cái hộp ngọc của Âu Dương Hải, mở ra, cũng thấy xuất hiện tám đạo kiếm khí, nhưng kiếm khí này không sáng sủa bằng tám đạo kiếm khí trước, đột nhiên nghe Đông Phương Ngọc nói nhỏ :
- Đợi lát nữa sẽ có người đến cướp đoạt chìa khóa Âm dương giả này, người đến cũng chính là hung thủ giết chết người trong Tam Dương Điện, tuy ta đoán là Âm Dương cốc chủ hạ thủ, nhưng cũng không có nắm chắc tự tin . Nói xong Đông Phương Ngọc đóng hộp ngọc lại, khẽ đặt lên hòn đá . Đông Phương Ngọc lại nói :
- Tiểu muộI vào Âm Dương Cốc rồi, trờI xanh không phụ người khổ tâm, để cho tiểu muội lấy được bảo tàng võ công của La Cơ chân nhân, làm cho muội trong một thời gian ngắn biến thành một võ lâm cao thủ . Sau khi học tập võ công xong, lòng "thù hận" càng thêm bốc cháy . Thế là muội giả lệnh truyền của Âm Dương cốc chủ, ngầm giết chủ nhân lầu viện này -Âm Dương tam dương điện chủ, tiếp nhận lấy toàn bộ cao thủ của Tam Dương Điện . Đến hôm nay dẫn cao thủ võ lâm thiên hạ đến Âm Dương Cốc cũng là một kế hoạch ác độc của muội . Muội muốn lợi dụng địa thế thần bí của Âm Dương Cốc trừ đi võ lâm cao thủ trong thiên hạ, sau đó người trong Tam Dương Điện của muội có thể nhân lúc cao thủ võ lâm Trung Nguyên và Âm Dương cốc chủ tranh đấu lưỡng bại câu thương rồi sẽ đánh vào chín tầng thiên quan ?
Nàng nói chưa dứt, đột nhiên một tiếng cười lạnh lùng vang lên, nói tiếp :
- Chín tầng thiên quan, thiên hạ không có người nào có thể phá, hễ là ai bội phản Âm Dương cốc chủ nhân thì phải chết ? Tiếp đó, ngoài đình lục giác đột nhiên xuất hiện chín bóng người lạ lùng . Âu Dương Hải liếc thấy chín người mình mặc áo đỏ, trên mặt che mặt nạ, bất giác kinh ngạc, thầm nghĩ :
- "Chín người này từ đâu ra, sao lại xuất hiện đột ngột như vậy ?" Lý Xuân Hoa cảm thấy cách ăn mặc của chín người này càng làm tăng thêm không khí ghê rợn .
Đông Phương Ngọc lạnh lùng cười nói :
- Chín người các ngươi là ai ?
Người áo đỏ chính giữa đáp : - Hồng lâu cửu đồ sĩ dưới trướng của Âm Dương cốc chủ : Triệu Đại, Tiền Nhị, Tôn Tam, Lý Tứ, Chân Ngũ, Ngô Lục, Vương Bát, Phùng Cửu . Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, họ của chín người này rõ ràng là y chiếu theo bách gia tính mà sắp đặt theo thứ tự !
Đông Phương Ngọc lạnh lùng hỏi :
- Toàn bộ cao thủ Tam Dương Điện chắc là do các ngươi giết, phải không ?

Triệu Đại nói :
- Hồng lâu cửu đồ sĩ, chuyên giết kẻ bộI phản Âm Dương Cốc . Đông Phương Ngọc đột nhiên hét lên :
- Hồng lâu cửu đồ sĩ, các ngươi đáng chết ! Quát xong, tay hữu của Đông Phương Ngọc vừa cất lên ? Nhưng chín vị Hồng lâu đồ sĩ thân hình biến hóa nhanh cùng cực, Âm Dương độc chưởng của Đông Phương Ngọc hãy còn chưa phát ra, chín người đó đã di động ba lần . Đông Phương Ngọc thấy vậy, kinh thầm, nghĩ :
- "Thân pháp họ sao lại nhanh chóng, kỳ dị như vậy ?" Đông Phương Ngọc khẽ bỏ hữu chưởng xuống, nói :
- Sao các ngươi không dám tiếp Âm Dương chưởng của ta ? Triệu Đại nói :
- Không ngờ ngươi thực sự đã học được tuyệt học tàng bảo thứ hai của La Cơ chân nhân .
Đông Phương Ngọc nghe vậy ngạc nhiên nói :
- La Cơ chân nhân có mấy nơi tàng bảo ? Âu Dương Hải đột nhiên cướp lời, nói :
- La Cơ chân nhân có ba nơi tàng bảo, nơi thần bí quí báu nhất chính là nơi La Cơ chân nhân tàng thân tạo hóa . Hồng lâu cửu đồ sĩ nghe xong câu nói này, mười tám đạo mục quang rợn người bất giác đổ vào người Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa . Triệu Đại tay chỉ Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, nói :
- Hai người này là ai ? Chẳng lẻ cũng là bọn thèm muốn tàng bảo của La Cơ chân nhân trong Âm Dương Cốc mà đến ?
Đông Phương Ngọc nói :
- Ta hỏi các ngươi, vốn là trong lầu viện có một nữ tỳ và một đứa bé, tung tích ở đâu ?
Triệu Đại nói : - Hễ là người trong lầu viện này, không để một ai sống sót . Lý Xuân Hoa nghe vậy biến sắc, bởi vì câu nói này hiển nhiên là nói : Tiểu Linh cũng khó tránh khỏi số chết, đã bỏ mạng trong tay chúng rồi . Lý Xuân Hoa rút kiếm, muốn động thủ, Đông Phương Ngọc nắm lấy cổ tay nàng, nói :
- Hoa tỷ tỷ , Tiểu Linh tuyệt đối không chết trong tay chúng nó đâu, nó không phảI là người có tướng mạo uổng tử . Đông Phương Ngọc hỏi Triệu Đại :
- Hồng lâu cửu đồ sĩ, ý định của ngươi là gì ?
Triệu Đại lạnh lùng nói : - Lấy chìa khóa Âm dương .
Tay trái Đông Phương Ngọc liền cầm lấy cái hộp ngọc của Âu Dương HảI, thản nhiên nói :
- Với sức của Hồng lâu cửu đồ sĩ các ngươi mà cũng muốn lấy chìa khóa Âm dương trên tay ta ư ?

Triệu Đại cười nhạt nói : - Hồng lâu cửu đồ sĩ là đệ tử thân truyền của Âm Dương cốc chủ, võ công cái thế thiên hạ, không tin ngươi thử xem, có thể thoát nổi chín người bọn ta không . Đông Phương Ngọc đột nhiên cười khanh khách, nói :
- Đã như thế, ta cũng không muốn làm các ngươi thất vọng, chìa khóa Âm dương đây các ngươi cầm đi !
- Bóc ! Một tiếng vừa dứt, hộp ngọc bật mở, tám thanh tiểu kiếm nhảy lên, hóa thành tám đạo kiếm khí bắn vụt vào tám vị Hồng lâu cửu đồ sĩ, hữu chưởng của nàng cũng giơ lên, đánh ra một đạo Âm Dương thần chưởng, ba luồng hồng quang phóng vào Triệu Đại ở giữa .
Đông Phương Ngọc xuất thủ công kích mau như sấm chớp, khắp thiên hạ làm sao có thể tìm được môn võ công tuyệt kỷ đánh cả chín cao thủ một lúc .
Mấy tiếng rú vang lên .
Hồng lâu cửu đồ sĩ ngã xuống ba người, còn năm người né tránh khỏi bị kiếm đâm trúng chỗ hiểm, nhưng cũng đều bị thương, Triệu Đại cũng bị Âm Dương chưởng đánh cho loạng choạng . Đông Phương Ngọc nghĩ cú đánh này ít ra có thể diệt được một nửa số chín vị cửu đồ sĩ trở lên, không ngờ họ hãy còn những sáu người . Triệu Đại đột nhiên hét lên :
- Giết !
Thanh âm chấn động không trung, núi non hồI âm trở lại . Sáu vị Hồng Cân Đồ Sĩ đồng loạt rút ngân đao sáng loáng, dàn hàng chữ nhất xông tớI Đông Phương Ngọc, Âu Dương HảI, Lý Xuân Hoa . Âu Dương Hải mắt sáng tay nhanh, hét một tiếng, Tử Vi kiếm đã lìa khỏI vỏ, một chiêu "thanh sương ngưng quang" đánh bạt hai đao đâm vào Đông Phương Ngọc và Lý Xuân Hoa .
Chàng xoay cổ tay, kiếm khí như điện chớp bắn ra, lập tức ngăn cản khí thế tấn công dũng mãnh của sáu vị đồ sĩ . Đông Phương Ngọc, Lý Xuân Hoa như tĩnh cơn mộng, trông thấy kiếm của Âu Dương Hải như du long, tung hoành xuyên qua bay lạI trong ánh đao của sáu vị đồ sĩ, điểm, đâm, chém, chặt, linh hoạt vô cùng, cho nên không nhúng tay vào .
Kiếm khí của Âu Dương Hải liên tiếp tiến công liền mấy chục chiêu, nhưng thủy chung vẫn chưa thể đẩy lui sáu vị đồ sĩ một bước, mà chiêu thức của ngọn đao trong tay sáu đồ sĩ càng đánh càng kỳ dị, phối hợp khéo léo đánh trả .
Lúc này đột nhiên nghe Đông Phương Ngọc nói : - Âu Dương ca, sáu đồ sĩ này hung ác vô cùng, chàng bất tất hạ thủ lưu tình, chúng ta giết chết bọn chúng rồi, cũng có thể giảm thiểu một phần kình địch .
Nguyên ý của Đông Phương Ngọc là thấy Âu Dương Hải vẫn không thể hạ được sáu đồ sĩ, mình muốn giúp đỡ chàng nhưng thẹn không nói rõ ra như

thế . Đông Phương Ngọc lập tức bay ngườI xông vào, Lý Xuân Hoa khẽ kêu lên :
- Ngọc muội muội, muội muội phải thi triển sát thủ rồI đấy . Vừa nói xong, chỉ thấy Âu Dương Hải tả chưởng hữu kiếm cùng tấn công . Kiếm quang như ngân tinh lưu động đầy trời, chưởng phong như sóng trào, cuốn lên vạn trượng .
Bỗng nhiên một đạo cầu vồng từ trong hàn tinh đầy trời vụt chớp ?
ối ?.
Một loạt tiếng rú đau đớn vang lên ?. thân hình năm đồ sĩ bị mũi kiếm của Âu Dương Hải xả nát như tương, máu thịt bay tung tóe, trên ngườI Triệu Đại găm thanh Tử Vi Kiếm của Âu Dương Hải, đôi mắt lộ ra tia lửa oán độc, đưa tay muốn rút Tử Vi Kiếm ra . Nhưng hắn không còn sức lực nữa, lùi lại hai bước ? Kiếm chưa rút ra, người đã ngã xuống chết liền . Chín vị Hồng Cân Đồ Sĩ chỉ trong nháy mắt đã toàn bộ chết hết . Đông Phương Ngọc đột nhiên thở dài nói :
- Âu Dương ca, kiếm thuật của chàng cao hơn muội tưởng tượng, ta cho rằng sau khi học được võ công của La Cơ chân nhân, đã là thế gian vô địch thủ, nhưng công lực của chàng lại làm cho muội thán phục . Đông Phương Ngọc đã nói thực sự từ đáy lòng, nàng thật không biết kiếm thức của Âu Dương Hải đã đạt đến cảnh giới độc bộ thiên hạ, ngay cả Lý Xuân Hoa cũng cảm thấy kiếm chiêu của Âu Dương Hải vừa rồI, đã đạt đến đỉnh cao kiếm thuật thượng thừa, kiếm vừa xuất thủ, kiếm khí vạn trượng, ngay cả cao thủ tuyệt đỉnh cũng không thể né tránh . Âu Dương Hải cúi người rút kiếm, thở dài nói :
- Công lực của ta còn chưa đến cảnh giới này, nhưng không hiểu sao lại có thể thi triển được chiêu kiếm đỉnh cao của Độc Kiếm Ma năm xưa "Kinh Hồng nhất kiếm" .
"Ôi chắc là trong đó có nguyên nhân, chẳng lẽ là do ở linh đan Xuân Hồng muội đã cho ?" . Âu Dương Hải thở dài xong, ngữ âm đã trở thành tâm tư, Đông Phương Ngọc và Lý Xuân Hoa đều không nghe thấy, lặng lẽ nhìn Âu Dương Hải . Bỗng Âu Dương Hải ngẩng đầu về phía Đông Phương Ngọc, hỏi :
- Ngọc muội, Hồng lâu cửu đồ sĩ đã chết nhưng làm sao chúng ta đi tìm tung tích của Tiểu Linh ? Đông Phương Ngọc đột nhiên rút ra một tấm mộc bài, nói :
- Các vị xem thử chữ trên tấm mộc bài này . Lý Xuân Hoa đưa tay tiếp lấy tấm mộc bài, chỉ thấy trên mộc bài có bốn chữ "Tại Âm Dương Cốc" .
Âu Dương Hải nhíu mày, hỏi :
- Mộc bài này tiêu biểu cho cái gì ?
Đông Phương Ngọc nói :

- Muội đã nhặt được tấm mộc bài này, nó là của ai muội không biết, nhưng bốn chữ "tại Âm Dương Cốc" trên mặt là bút tích của người tỳ nữ coi giữ Tiểu Linh . Cho nên căn cứ theo sự suy đoán của muội, khi Tiểu Linh bị người bắt đi, người tỳ nữ này lập tức dùng ngón tay khắc ra bốn chữ này . Theo ý của chữ, Tiểu Linh bị người trong Âm Dương Cốc bắt đi, mà người bắt nó quyết không phải là Hồng lâu cửu đồ sĩ, cho nên Hồng lâu cửu đồ sĩ không biết chuyện này .
Lý Xuân Hoa nói :
- Ngọc muội thế thì muội đã đoán ra ai bắt Tiểu Linh đi ? Đông Phương Ngọc nói :
- Đại khái chắc là Âm Dương cốc chủ . Âu Dương Hải nói :
- Hắn bắt Tiểu Linh là có dụng ý gì ? Đông Phương Ngọc trầm ngâm một lát, nói :
- Dụng ý là có, nhưng điều làm người ta hoài nghi là Âm Dương cốc chủ vì sao không đến đây để ra điều kiện .
Lý Xuân Hoa nói : - Ngọc muội muội, chúng ta đã biết chín mươi phần trăm Tiểu Linh bị Âm Dương cốc chủ bắt, nhưng bây giờ phải đi tìm Tiểu Linh ở đâu ? Đông Phương Ngọc nói :
- Tiểu Linh là do muội làm thất lạc, đương nhiên muội không tìm ra nó không được .
Nàng lại thở dài rồi tiếp : - "chín tầng thiên quan" của Âm Dương Cốc nguy hiểm vô cùng, hay là chúng ta chuẩn bị , một chút rồI đi cũng không muộn, một mặt có thể ở đây chờ đợi tin tức của đối phương . Âu Dương Hải nghĩ thấy rất đúng, mình và Lý Xuân Hoa đã mấy ngày chưa ăn, thế là họ nán lại trong lầu viện một ngày, trong thời gian này, ba người tìm khắp các nơi trong Âm Dương Cốc cũng không có người tới . Trong trận cột đá cũng không có thấy một bóng người nào, cả một Âm Dương Cốc như một toà thành chết .
Màn đêm buông xuống, trong trận cột đá di động ba bóng người, phóng về phía Ma Cung ảo ảnh trong cốc, họ đương nhiên là Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa và Đông Phương Ngọc . Đột nhiên nghe Âu Dương Hải thốt lên :
- Sao chúng ta càng đi thì càng cách ma cung kia càng xa ? Đông Phương Ngọc cười nói :
- Hiện tượng này là điều bình thường, biểu thị chúng ta không đi sai . Lý Xuân Hoa hỏi :
- Ngọc muội muội, sao muội nói là hiện tượng bình thường ? Đông Phương Ngọc mỉm cười nói :
- Đây hoàn toàn là sự ảo diệu của Kỳ môn dị thuật trận thức, nếu như không tin chúng ta chỉ cần đi bảy bước nữa sẽ đến Âm Dương ma điện . Nụ cười của Đông Phương Ngọc làm Lý Xuân Hoa nhìn thấy mà nghĩ thầm :

- Nàng ta thật quá xinh đẹp .
Phải biết rằng Đông Phương Ngọc một ngày qua hình như tâm tình đặc biệt vui vẻ, nụ cười này của nàng như trăm hoa nở rộ, lung linh diễm lệ, khuynh quốc khuynh thành .
Đông Phương Ngọc nắm tay Lý Xuân Hoa đi tới trước ba bước, lùi lại sau bốn bước . Âu Dương Hải theo sau ngườI Lý Xuân Hoa, đột nhiên thấy hai người phía trước dừng lại, mọi người nhìn ra thấy Ma điện đã hiện ra trước mắt . Một vùng lửa chói lòa cháy hừng hực trông tựa như một cái đầm lửa, đó chính là một cái đỉnh lớn đặt chính giữa sân Ma điện . Sự biến hóa kỳ dị này làm mọi người tưởng đang mơ, Đông Phương Ngọc chưa đến qua nơi này, nàng cũng cảm thấy bất ngờ . Cái đỉnh lớn đó không ngừng phun lửa ra, chiếu rọi sáng xung quanh, cả một ma điện rộng lớn, không thấy một bóng người . Đông Phương Ngọc chỉ một cánh cửa tròn lớn, nói :
- Vào trong viện môn này chắc chính là tầng thiên quan thứ nhất, tương truyền rằng chín tầng thiên quan, thiên binh vạn mã không có ai có thể lọt, chúng ta phải cảnh giác phòng bị .
Âu Dương Hải hỏi :
- Thế thì tám tầng thiên quan khác ở đâu ? Đông Phương Ngọc cười nói :
- Chín tầng thiên quan của Âm Dương Cốc được xây dựng bí mật, đương nhiên chúng ta bên ngoài không thể thấy . Tiến nhập vào quan thứ nhất, tiếp ngay đó là quan thứ hai, chắc đại khái là như vậy, bởi vì muội cũng chưa đi qua . Đông Phương Ngọc và Lý Xuân Hoa đều là người thông hiểu kỳ môn dị thuật, nhất là Đông Phương Ngọc so với Lý Xuân Hoa còn thâm trầm hơn, nếu như nơi đây có cơ quan ám phục thì cũng khó lọt qua khỏi tuệ nhãn của nàng .
Đột nhiên nghe Đông Phương Ngọc thốt lên :
- Chín tầng thiên quan xem ra có người đã đi trước chúng ta một bước rồi .
Hóa ra Đông Phương Ngọc đã nhìn thấy ngay cửa viên môn có bố trí hầm chông, nhưng đã bị người đi trước phá rồi . Âu Dương Hải gật đầu nói :
- Trong quần hào, bọn Cô Lâu Thiên Tôn, Vân Trung Nhạc, ai ai cũng đều là cao thủ hạng nhất võ lâm, nhất là đệ tử Vân Trung Nhạc là Chấn Sơn Dân, là con của tay kiến trúc nổi tiếng năm xưa, Chấn Thổ Công, chắc hẳn cũng tinh thông thủ thuật lắm, cho nên đại khái họ đã đi trước chúng ta một bước rồi .
Giọng nói vừa dứt, đột nhiên một thanh âm lạnh lùng nói tiếp : - Không sai, quần hào đã đi trước một bước tiến nhập vào Quỉ môn quan, các vị hãy nghe lời nói của ta mà quay đầu lại . Chín tầng thiên quan của Âm Dương Cốc thiên hạ không ai phá nổi .
- È ! Công Tôn sư huynh ?. Âu Dương Hải kinh ngạc kêu lên :
- Hóa ra ở viên môn đột nhiên xuất hiện một văn sĩ phong tư ung dung tiêu

sái, vai đeo trường kiếm, tay cầm quạt, người này chính là Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp !
Lý Xuân Hoa thấy vậy cũng giật mình, ba năm nay Công Tôn Lạp vẫn lãnh đạo huynh đệ Thanh Đạo Minh, vì sao giờ lại đến Âm Dương Cốc ? Chẳng lẽ người đó không phải là Công Tôn Lạp ? Nhưng, thân hình, dung mạo, giọng nói, cách ăn mặc, không điểm nào không phải là Công Tôn Lạp .
Người kia trầm giọng nói : - Không sai, Âu Dương sư đệ, ta chính là Công Tôn Lạp, nhưng ta là đồ đệ trung tín của Âm Dương cốc, nếu như đệ còn nhận ta làm sư huynh thì hãy mau nghe lời ta rời khỏi Âm Dương Cốc . Âu Dương Hải nghe vậy ngẩn ngơ, nếu nói rằng Công Tôn Lạp bị người làm mê loạn thần trí thì không đúng, thần thái nói chuyện của Công Tôn Lạp lại tỉnh táo như thế kia .
Vì sao truy phong tú sĩ lại gia nhập Âm Dương Cốc ? Âu Dương Hải sau phút ngạc nhiên, hỏi :
- Công Tôn sư huynh, vì sao huynh lại bị người ta khống chế, nếu không sao huynh lại gia nhập Âm Dương Cốc ? Công Tôn Lạp lạnh lùng nói :
- Âu Dương sư đệ, đệ bất tất hỏi nhiều, mau lui khỏi đây là thượng sách . Âu Dương Hải trầm giọng hỏi :
- Sư huynh, huynh có thể nói cho chúng tôi biết Âm Dương cốc chủ là ai ?
Sắc mặt Công Tôn Lạp hơi biến, nói :
- Âu Dương sư đệ, nếu đệ không nghe lời nói của ta, nhất định là hối hận đấy .
Nói xong Công Tôn Lạp chuyển mình định đi, Âu Dương Hải vội kêu lên : - Công Tôn sư huynh, xin tạm dừng bước ! Nhưng Công Tôn Lạp như không nghe thấy, đi vào trong ma điện . Âu Dương Hải nói to :
- Công Tôn sư huynh, huynh có biết mấy trăm huynh đệ của Thanh Đạo Minh bị chết thảm bởi tay của người trong Âm Dương Cốc không ? Chỉ nghe giọng nói của Công Tôn Lạp vẳng tay, nói rằng :
- Chúng huynh đệ Thanh Đạo Minh, có người chết tức tưởi, có những người chết oan khiên, tự ta sẽ báo thù cho họ . Câu nói này làm Âu Dương Hải ngẩn ngơ, khó hiểu được ý câu nói . Lý Xuân Hoa thở dài nói :
- Sự xuất hiện của Công Tôn Lạp làm cho chúng ta đối với Âm Dương Cốc càng cảm thấy thần bí, nếu không phải đã trúng phải mê thần dược vật của người, vì sao Công Tôn Lạp lại đi theo giặc, gia nhập Âm Dương Cốc ?
Đông Phương Ngọc nói :
- Xem tình hình tuyệt đối không phải đã trúng phải mê thần dược vật .
Âu Dương Hải nói : - Nhưng ta không tin Công Tôn Lạp lại bội phản chúng ta . Đông Phương Ngọc nói :
- Đó cũng không chắc, xem tình hình Công Tôn Lạp vừa nói, đối với Âm Dương cốc chủ hình như rất là cung kính, bội phục đến sát đất, thật ra

không biết chắc người đó là ai ?
Âu Dương Hải đột nhiên hỏi :
- Ngọc muội, huynh đệ Thanh Đạo Minh do ai giết, nàng biết không ? Đông Phương Ngọc nói :
- Âu Dương ca, muội nghĩ chàng cho rằng ta giết phải không ? Ôi ?. kỳ thực chuyện này cũng rất kỳ, Âm Dương tam sứ vốn làm theo mệnh lệnh của Tam Dương điện chủ, họ muốn làm chuyện gì đương nhiên ta phải biết, nhưng hôm đó không biết sao Âm Dương tam sứ đi ra ngoài mà không nhận mệnh lệnh, chắc là chuyện hủy diệt Thanh Đạo Minh là do tam sứ làm ra .
Âu Dương Hải hỏi :
- Chuyện nàng chấp chưởng Tam Dương điện chủ, Âm Dương tam sứ có biết không ?
Đông Phương Ngọc nói :
- Đại khái chỉ có Tây Dương sứ Thiên Sơn tăng biết chuyện này, nhưng thần tăng cũng không biết ta là ai .
Lý Xuân Hoa kêu lên : - Âu Dương huynh, chúng ta phải vào chứ ? Âu Dương Hải nói :
- Nhân loạI luôn hiếu kỳ, Âm Dương Cốc thần bí như vậy, càng tăng thêm sự hấp dẫn đi tìm hiểu bí mật .
Đông Phương Ngọc gật đầu nói tiếp :
- Huống chi Tiểu Linh đang ở trong Âm Dương Cốc, chúng ta càng phải tiến nhập vào chín tầng thiên quan .
Lý Xuân Hoa hỏi : - Ngọc muội muội xác định là Tiểu Linh đang ở trong chín tầng thiên quan của Âm Dương Cốc ?
Đông Phương Ngọc nói :
- Cả Âm Dương Cốc trừ nơi "Chín tầng thiên quan" chúng ta chưa tìm qua, có thể nói là toàn bộ các nơi đều đã tìm, Tiểu Linh nếu còn trong Âm Dương Cốc thì chính là ở trong "Chín tầng thiên quan" . Lúc này Âu Dương Hải đi đầu bước vào cửa Ma cung, Đông Phương Ngọc sợ bên trong có cơ quan trùng trùng cho nên nàng vội bước lên hai bước đi ngang bên vai trái Âu Dương HảI, Lý Xuân Hoa thì bên phải . Sau khi vào Ma Cung, đi đến tận đầu hiện ra một địa đạo thẳng tắp, trước địa đạo có một tấm bia đá, trên khắc bảy chữ : "quang minh đệ nhất tầng thiên quan" .
Âu Dương Hải phóng mắt nhìn vào địa đạo, chỉ thấy trong địa đạo sáng trưng, hóa ra trên tầng địa đạo, cứ cách một trượng có một đĩa đèn, đèn đuốc sáng choang, nhìn ra ở tận đầu, có bảy tám cái xác nằm ngổn ngang ở đó .
Chợt nghe Đông Phương Ngọc khẽ thở dài, nói : - Những người đã chết kia hiển nhiên là chết bởi cơ quan của tầng thiên quan thứ nhất, nếu muội đoán không lầm, những người chết vì ám khí hoặc là nước độc . Âu Dương Hải

nhìn qua Đông Phương Ngọc, hỏi :
- Sao nàng biết chuyện này ?
Nguyên là ba người đã đến bên mấy cái xáv này, quả nhiên thi thể những người chết đã rửa nát, xương lại bị khô đen, hiển nhiên những người này đã trúng nước độc cực mạnh, cơ nhục mới rửa nát hết . Đông Phương Ngọc cườI nói :
- Đây không phải là muội có sự sáng suốt tiên kiến trước, Âu Dương ca, chàng nhìn những đĩa đèn trên đầu vì sao không sáng . Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn, con đường địa đạo này trên trần cách nhau một trượng là đĩa đèn, nhưng độc chỉ có một đĩa đèn bên đây không sáng .
Đông Phương Ngọc nói tiếp :
- Từ đây có thể thấy, trong đĩa đèn này chứa đầy nước độc, khi đạp trúng cơ quan bố trí trên mặt đất, nước độc trong đèn lập tức sẽ từ những ống nhỏ phun ra, dày đặc như sương mù, làm cho người ta không dễ tránh né . Lý Xuân Hoa thở dài nói :
- Nói như vậy, sự hung hiểm của "Chín tầng thiên quan" quả là danh bất hư truyền .
Đông Phương Ngọc nói :
- Xuân Hoa tỷ tỷ, chúng ta không cần lo lắng nữa, "Chín tầng thiên quan", sớm đã có người vào trước chúng ta, nếu có cơ quan thiết bị tịch độc nào thì đã có ai đó đã phá đi cho chúng ta rồI, trước khi gặp bọn Cô Lâu Thiên Tôn, không có chi đáng lo, sẽ không có ai ngăn cản đường đi . Quả nhiên giống như Đông Phương Ngọc sở liệu, ba người đi qua "Quang Minh đệ nhất thiên quan", lại phát hiện nhiều xác chết, đi vào tầng thiên quan thứ hai, xác chết ngổn ngang đầy đất, dù rằng xác chết nhiều như thế nhưng bọn Âu Dương Hải liên tục đi qua sáu tầng thiên quan cũng không thấy xuất hiện người cản trở . Đến tầng thiên quan thứ bảy, Âu Dương Hải vừa trông thấy chữ "Quỉ Môn thiên quan", tâm cơ chấn động, nghĩ lại lúc Công Tôn Lạp xuất hiện, nói quần hào đã bị khốn tại Quỉ Môn quan, chẳng lẽ là ở đây ?
Chưa nghĩ xong, Đông Phương Ngọc đã lên tiếng nói :
- Môn quan này trùng trùng điệp điệp, e rằng hư thực khó phân, chúng ta tạm thời dừng bước .
Chỉ thấy tận địa đạo thẳng tắp có mở bốn cánh cửa, trên mỗi cánh cửa đều có treo bảng chữ : "Thiên Môn, Địa Môn, Nguyên Môn, Hoàng môn" .
- Thiên địa nguyên hoàng, tứ tượng hóa sinh, tóm lại phải có một sinh môn mới đúng, thế thì sinh môn ở đâu ? Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên, vô cùng thán phục sự cơ cảnh của Đông Phương Ngọc, ngay lập tức đã thể hội được hàm ý bốn cửa này . Âu Dương Hải nói nhỏ :
- Thiên địa nguyên hoàng, tứ tượng hóa sinh, cửa sinh phải ở trước bốn cửa . Đông Phương Ngọc nghe nói, trên mặt lập tức nở một nụ cười, nói :

- PhảI rồI, cửa sinh chính ở trên trần . Âu Dương Hải y theo ý chữ thiên địa nguyên hoàng, suy đoán cửa sinh phải ở phía trước bốn cánh cửa, kỳ thực chàng cũng không biết ở đâu, lúc này nghe vậy, bất giác ngẩng đầu lên nhìn . Đột nhiên Âu Dương Hải cảm thấy vách đá trên đỉnh đầu hình như đang di động áp thẳng xuống .
Đông Phương Ngọc đột nhiên kêu lên :
- Mau lên ! Chúng ta tránh vào "Nguyên môn" . Cùng lúc đó nàng nắm tay Lý Xuân Hoa cấp tốc lướt vào "Nguyên môn" . Âu Dương Hải cảm thấy có điều khác lạ, chàng nhìn lên trần một cái nữa . Ngay lúc đó ?
Vách đá trên đầu sập xuống như núi lỡ . Âu Dương Hải thất kinh, chàng muốn di chuyển vào "Nguyên môn", ai ngờ dưới chân nhẹ hẫng, mặt đất đột nhiên sụt xuống, bên tai nghe tiếng Lý Xuân Hoa kêu lên kinh hãi ? Âu Dương Hải lăn xuống đất, vách đá đã áp xuống cách mặt đất chừng hai thước, nếu không muốn bị đè chết thì chỉ đành phải rơi xuống theo đất xụt .
Trong nháy mắt ?.
"ầm !" một tiếng dữ dội .
Vách đá rơi xuống đã tiếp xúc mặt đất, Âu Dương Hải bị lăn xuống bên dưới tối om . Âu Dương Hải trong lúc ấy đã rút phắt Tử Vi Kiếm, ánh kiếm tỏa sáng miếng đất rộng chừng ba trượng có chàng đứng trên này đang từ từ trầm xuống . Âu Dương Hải cảm thấy kì quái vô cùng, miếng đất này không biết phải rơi đến sâu bao nhiêu, đến tận cùng rồi không biết có thứ quái quỉ gì tập kích mình không .
Cho nên Âu Dương Hải tạ tinh hội thần, bảo nguyên thủ nhất, chờ đợi biến hóa .
"Rầm" một tiếng, miếng đất đã đến đáy rồI .
Nhưng Âu Dương Hải vẫn đứng nguyên, hai tay cầm kiếm, đề phòng xảy ra bất ngờ, trong mũi Âu Dương Hải không có ngửi thấy mùi vị gì khác, tai cũng không nghe thấy bất cứ thanh âm nào . Chàng mở bừng mắt, mượn kiếm quang của Tử Vi Kiếm lướt nhìn xung quanh . Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn lên, tối om om, không có đường ra, Âu Dương Hải khẽ thở dài, thầm nghĩ . "Lý Xuân Hoa, Đông Phương Ngọc không biết ra sao rồI ?" Âu Dương Hải từ từ đi đến bờ vách, đột nhiên chàng phát hiện chỗ dưới đáy này có rất nhiều thông đạo, thông tỏa bốn phương tám hướng . Chàng đứng im một hồi, đành phải đi vào một con đường địa đạo . Âu Dương Hải rơi xuống đáy, không hề cảm thấy hô hấp khó khăn, như vậy ở dưới đáy này không phải là tuyệt cảnh, nhất định có đường ra khác . Chàng men theo vách đá mà đi chầm chậm, bên tai Âu Dương Hải đột nhiên nghe một tiếng thở dài, nói :
- Sự tình trong thiên hạ thật là biến ảo khôn lường . Mấy ngày trước nếu có

ngườI nói : Ngọc Diện Tu La Âu Dương Kiệt hãy còn sống trên đời thì Vân Trung Nhạc này chẳng những không tin mà còn cho đó là khùng, nhưng mà bây giờ sự thực ? Ôi ? Vân Trung Nhạc lần này nếu có thể ra khỏi đây thì ta không muốn dính vào chuyện giang hồ nữa . Âu Dương Hải nghe vậy vô cùng kinh hãi, trong đầu như có tiếng sấm nổ : " Ngọc Diện Tu La Âu Dương Kiệt ! Ngọc Diện Tu La Âu Dương Kiệt ? sao ?"
"Phụ thân mình vẫn còn sống trên đời ư ? Hay là ảo giác ?" Âu Dương Hải vội vận chân khí, ngưng thần lắng nghe ? Chỉ nghe một tiếng cười khẽ, nói :
- Vân huynh không ngờ huynh cũng nói ra những lời như vậy . ồ ! Đó chẳng phảI là giọng nói của Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên đó sao ? Một tiếng cười lạnh lùng vang lên, nói tiếp :
- Người sắp chết, lời nói rất thành thật, Vân Trung Nhạc chắc biết sống không lâu nữa .
Tiếng nói này là của Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần phát ra . Âu Dương Hải đã xác định đây không phải là mộng ảo, mà clà chuyện thực tế, bọn Cô Lão Thiên bị vây cách đây không xa . Những lời nói của Vân Trung Nhạc : Ngọc Diện Tu La Âu Dương Kiệt vẫn còn sống trên đời . Câu này làm cho Âu Dương Hải chấn kinh, máu chảy rần rật, chàng hận không qua được đó để hỏi chuyện này là thật hay là giả ?
Nhưng Âu Dương Hải suy nghĩ rằng : - " Nếu là thật thì họ sẽ đối với mình thế nào ?" Lúc này nghe Cô Lâu Thiên Tôn nói :
- Dương Đống Thần, cả ngươi cũng cho rằng không sống nổi hay sao ? Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần nói :
- Nếu sống thì chúng ta làm sao ra khỏi nơi đây ? Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười :
- Chúng nhân đồng tâm, lực mạnh hơn sắt đá, với võ công của chúng ta, nếu có thể đồng tâm hợp lực thì đừng nói chín tầng thiên quan Âm Dương Cốc bé xíu này mà ngay cả thiên la địa võng chúng ta cũng có thể xông ra được .
Vân Trung Nhạc lạnh lùng cười nói : - Cổ Lão Thiên, Âu Dương Kiệt đã còn sống trên nhân gian, mà hai mươi mấy năm nay hắn không ra giang hồ tầm thù, hiển nhiên trong tâm hắn có mưu đồ, hôm nay chúng ta bị khốn ở trong đây, chính là trúng vào mưu sâu của hắn . Nếu ta đoán không sai, "Chín tầng thiên quan" này do hắn xây dựng, không nghi ngờ gì nữa là ngôi mộ chôn vùi võ lâm thiên hạ . Trong một gian thạch thất có những người đang ngồI xếp bằng là Cô Lâu Thiên Tôn, Vân Trung Nhạc, Cổ Mộ Quỉ Lân, Tàn Kim Chưởng, sáu vị Cô Lâu Hung Thủ và phu thê Chấn Sơn Dân . Ngoài ra một người đang đứng là Hỗn Thiên thế ngoại ma vương Uất Đại Niên . Những tay cao thủ võ lâm đi theo Vân Trung Nhạc thì đều không thấy, chắc họ đã chết hết trong bảy tầng thiên quan rồi .
Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên cười nhạt nói :

- Nói như vậy, Vân huynh có phải cam nguyện bó tay chịu trói ? Vân Trung Nhạc nói :
- Trước khi lão phu tiến nhập vào Âm Dương Cốc sớm đã ngờ đến nguy cơ ngày hôm nay, nếu nói chúng ta đồng tâm hiệp lực, đương nhiên đủ cự lại Âu Dương Kiệt, nhưng hình như Cổ Lão Thiên ngươi ?. Lão nói đến đây đột nhiên dừng lại, Cô Lâu Thiên Tôn cười hỏi :
- Ta hình như làm sao ?
Vân Trung Nhạc nói : - Hình như có mưu mô gì khác .
Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên cười ha hả nói : - Buồn cười, buồn cười, Vân huynh nghi ngờ thế này, thật làm cho ngườI ta lo lắng .
Vân Trung Nhạc nói : - Hai mươi mốt năm trước, vụ Thiên Kiếm Đàn là do ngươi bày ra, hôm nay vụ Âm Dương Cốc cũng là do ngươi bày ra, cho nên lão phu bất đắc dĩ phả phòng bị ngươi hạ thủ lúc sự đã thành . Cô Lâu Thiên Tôn cười nói :
- Nói hay lắm, Vân huynh cứ đề phòng cũng được, nhưng bây giờ chúng ta phải đồng tâm hiệp lực tiến công vào một cửa phía trước ? (thiếu 2 trang)
Cổ Lão Thiên đột nhiên quay đầu lại hỏi Uất Đại Niên :
- Uất huynh, ý huynh thế nào ?
Hỗn Thiên thế ngoại ma vương từ đầu đến giờ im lặng, lúc này cười lớn nói :
- Hay hay ?
Cùng lúc đó mọi người đều đã đứng dậy xông qua một cửa . Bỗng thấy kiếm quang vụt chớp, kiếm khí mãn thiên, như sóng trào lên, ngăn cản mọi người .
- Các ngươi muốn qua, đầu tiên phải cầm chân được ta ở đây . Thì ra Âu Dương Hải đang đứng ở cửa, chàng vung ngang Tử Vi Kiếm, mặt đầy sát khí . Sự xuất hiện của chàng làm cho quần hào đều giật mình . Bỗng nghe Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần lạnh lùng quát :
- Nếu như hôm nay chúng ta bắt được hắn, nhất định có thể ước thúc được sự hành động của Âu Dương Kiệt .
Cổ Mộ Quỉ Lân lớn tiếng nói : - Không sai, thằng tiểu tử này thiên đường có lối mà không đi, cứ chui xuống Quỉ Môn Quan .
Tàn Kim Chưởng, Cổ Mộ Quỉ Lân thân hình đều chuyển động, một người từ bên trái, một người từ bên phải tấn công Âu Dương Hải, Tử Vi Kiếm trong tay Âu Dương Hải khẽ rung động, một vừn sáng bắn ra, Tàn Kim Chưởng, Cổ Mộ Quỉ Lân võ công tuy cao, nhưng cũng không thể nào vượt lên được một bước .
Bỗng nghe sáu vị Cô Lâu Hung Thủ quát lên : - Hai vị hãy lùi lại .
Chỉ thấy sáu người mười hai cánh tay đều vươn lên, hơn trăm mũi ngân châm mảnh như sợi lông phóng vụt ra . Âu Dương Hải hét lớn một tiếng, Tử

Vi Kiếm vung tít, những ám khí do sáu vị Cô Lâu Hung Thủ phóng ra đều bị đánh bạt đi mất hết . Chiêu kiếm pháp này làm cho quần hào đều kinh thầm . Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên chầm chậm bước ra cười nói :
- Các vị ở đây bàng quan, đợi ta sẽ mở đường máu cho các vị . Âu Dương Hải hừ một tiếng, quát :
- Cổ Lão Thiên, ân oán huyết thù của chúng ta cũng nên kết thúc đi thôi . Cô Lâu Thiên Tôn cười nói :
- Xin mời !
Trong hai chữ ngắn ngủI đó vừa phát ra, Cô Lâu Thiên Tôn đã thuận tay đánh liền chín chiêu . Âu Dương Hải chợt thấy không khí chung quanh đột nhiên có một lực đạo từ tính, như bức chàng không thể nào rút kiếm ra được . Chàng kinh hãi, giờ mới biết tay anh hùng võ lâm này chẳng những tâm trí siêu tuyệt, mà võ công cũng hơn người . Nhưng kiếm khí như núi rồi cũng rít gió bay ra . Bỗng nghe một thanh âm vẳng đến kêu lên :
- Hài nhi, mau lui lại, để cho chúng tiến vào . Âu Dương Hải giật mình, tiếng nói này nghe rất quen thuộc . Trong một lúc phân tâm, Hỗn Thiên thế ngoại ma vương Uất Đại Niên cười sằng sặc như quỷ gào, vung tay từ xa phóng một chưởng vào Âu Dương Hải .
Một luồng khí âm hàn theo thế chưởng xuất ra, ập thẳng đến Âu Dương Hải . Âu Dương Hải không kịp đề phòng, chàng cảm thấy một luồng gió lạnh lướt qua . Âu Dương Hải bất giác thất kinh, vội vã vận khí bảo vệ nội phủ, tự bế yếu huyệt, đẩy luồng hàn khí xâm nhập ra khỏi cơ thể . Uất Đại Niên cười lạnh lùng, nói :
- Ngươi đã bị Thái Âm khí đánh bị thương, dù nội công thâm hậu cũng khó qua ba khắc . Âu Dương Hải cườI nhạt, quay mình định đi, Cô Lâu Thiên Tôn đã ập đến sau lưng, tả chưởng chụp xuống, hữu chưởng bấu vào cổ tay chàng . Âu Dương Hải xoay ngườI, kỳ chiêu đột xuất, trường kiếm như chém như đâm ?
Kiếm quang lưu động, đâm nhanh ba huyệt, "Huyền Cơ", "Đương môn", "Tương đài" của Cô Lâu Thiên Tôn .
Chiêu này kỳ ảo khôn xiết, dù Cô Lâu Thiên Tôn một thân tuyệt học cũng không thể chiết giải, bèn thâu lại thế công, lùi nhanh ba bước . Âu Dương Hải nhân thế cướp công, người như gió lốc xoay chuyển vù vù bay vọt đi . Đây là một thông đạo, Âu Dương Hải chuyển qua chỗ rẻ, đột nhiên trong một viên môn vụt xuất hiện một quái nhân . Âu Dương Hải thấy người này, kinh ngạc kêu lên :
- Viên bá bá, là người !
Nguyên quái nhân này là Cổ Thiên Nhân Viên, mấy năm nay không thấy xuất hiện trong giang hồ, không ngờ hôm nay lại đến Âm Dương Cốc . Cổ Thiên Nhân Viên nói :

- Hài nhi, mau theo ta ! Âu Dương Hải nước mắt rưng rưng, xúc động nói :
- Viên bá bá, nghe nói phụ thân tiểu điệt hãy còn sống trên trần thế ? Cổ Thiên Nhân Viên lúc này đã lách mình vào viên môn, trầm giọng nói : - Không sai, sư đệ chính là đương kim Âm Dương cốc chủ ! Âu Dương Hải nói :
- Viên bá bá, bá bá mau dẫn tiểu điệt đi gặp gia phụ . Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói :
- Phụ thân ngươi đã là một người không còn chút lý trí, chỉ có thù hận . Ngươi không đi là hơn .
Âu Dương Hải hỏi :
- Viên bá bá, thế bá bá muốn dẫn tiểu điệt đi đâu ? Cổ Thiên Nhân Viên nói :
- Ta muốn dẫn ngươi bình yên ra khỏi Âm Dương Cốc . Âu Dương Hải nghe vậy đột nhiên dừng chân nói :
- Nếu như tiểu điệt chưa thấy mặt gia phụ thì vĩnh viễn không rời khỏI Âm Dương Cốc một bước .
Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói : - Hài nhi, ngươi phải nghe lời ta, nhà Âu Dương chỉ có ngươi tiếp tục hương hỏa, nếu ngươi chết trong Âm Dương Cốc thì không nghi ngờ gì nữa đã làm tuyệt mạch nhà Âu Dương .
Âu Dương Hải thê lương hỏi :
- Phụ thân chẳng lẽ lại giết tiểu điệt ?
Cổ Thiên Nhân Viên than : - Hài nhi, ngươi có điều chưa biết, từ vụ Thiên Kiếm Đàn hai mươi mốt năm trước, phụ thân ngươi may mắn đào sinh, nhưng bị dòng nước lạnh của Thiên Kiếm Đàn hại đến yếu huyệt sau đầu, lý trí đã mất hết, người còn sống hoàn toàn do thù hận chống chỏi giúp sống, cho nên sau khi đến Âm Dương Cốc, liền tự mình bế quan trong "Chín tầng thiên quan" . Trong thạch đạo ở ngoài quan có chín cao thủ tuyệt thế bảo vệ, người trong thiên hạ không một ai thoát ra khỏi sự tấn công của chín đại cao thủ
. Âu Dương Hải đột nhiên hỏi : - Viên bá bá, bá bá gặp phụ thân tiểu điệt không ? Cổ Thiên Nhân Viên nói :
- Không, hai mươi mốt năm nay, toàn bộ cao thủ Âm Dương Cốc đều không gặp phụ thân ngươi .
Âu Dương Hải nhíu mày nói :
- Thật lạ kỳ, Viên bá bá đã không gặp được gia phụ, vì sao lại biết người trong "Chín tầng thiên quan" là gia phụ ! Tại sao lại nói gia phụ đã là người mất hết lý trí ? Đột nhiên một tiếng niệm phật hiệu vang lên, trong địa đạo xuất hiện Thiên Sơn tăng, lão tăng cất tiếng :
- Âu Dương thiếu hiệp, ngườI trong thiên quan là gia phụ của thiếu hiệp, Ngọc Diện Tu La Âu Dương Kiệt, điều này chính xác, nên biết rằng Tàn Khuyết Cửu kỳ nhân trong thiên quan cả đời chỉ nghe lời của phụ thân thiếu

hiệp, nếu không phải phụ thân thiếu hiệp thì bất kỳ ai cũng đừng hòng đi qua "Chín tầng thiên quan" . Đến như phụ thân của thiếu hiệp lý trí mất đi thì cũng có sự thực chứng minh, hai mươi mốt năm nay, trong thiên quan xuất hiện tiếng nói như khùng điên của phụ thân thiếu hiệp . Âu Dương Hải trầm ngâm một hồi, hỏi :

- Lão tiền bối, sao người tự tin nói là chín vị kỳ nhân tàn phế trong thiên hạ chỉ nghe lời phụ thân của ta, vĩnh viễn không thay đổi ?

Thiên Sơn tăng trầm giọng nói : - Tàn Khuyết Cửu kỳ nhân đã uống mê hồn loạn thần dược của phụ thân thiếu hiệp, cho nên trong đầu Tàn Khuyết Cửu kỳ nhân chỉ có một mình phụ thân thiếu hiệp, bất cứ ai họ cũng coi như thù địch . Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, không ngờ thủ đoạn của phụ thân lại tàn độc như vậy, để đạt đến mục đích của mình mà lợi dụng mê dược mà phá hủy thần trí người .

Đánh máy: Cao thủ Mai Hoa Trang, chuyển sang HTML: Mọt Sách

Hồi 26
VẠN SỰ GIAI KHÔNG

Âu Dương Hải nghĩ đến hành vi tàn khốc của phụ thân, bất giác máu nóng trong ngực bừng bừng?.

Nhưng nghĩ đến phụ thân hơn hai mươi năm nay đã qua những tháng năm thê lương cay đắng, chàng không khỏi thương cảm rơi lệ?

Chàng đứng ngẩn ngơ đến xuất thần, hồi lâu mới kiên nghị nói:

- Thiên Sơn lão tiền bối, Viên bá bá dặn các vị dẫn ta đi gặp phụ thân, dù phụ thân năm xưa có làm gì đi nữa ? Phận làm con không thể không hỏi đến, nếu ta không giải cứu lão nhân gia thoát ly bể khổ thì quả thực hổ thẹn làm con người.

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

- Hải nhi, ta đã hiểu tâm sự của ngươi, nhưng mà hay là ngươi bỏ ý niệm đó đi, nên biết rằng phụ thân ngươi đã không còn bình tĩnh, dù gặp được thì tương kiến mà không tương thức, càng làm tăng thêm vết thương trong tâm linh, ngươi hà tất phải làm như thế ?

Huống chi chín quái nhân tàn phế thủ hạ của cha ngươi võ công độc bộ thiên hạ, dù có tập trung cao thủ võ lâm cũng khó mà đi qua tầng thiên quan thứ chín.

Âu Dương Hải nghe xong nói:

- Viên bá bá, Hải nhi dù thịt nát xương tan cũng phải gặp mặt gia phụ một lần. Viên bá bá đã không muốn dẫn đường, tiểu điệt tự tin có thể tìm được. Chàng nói xong, đảo ngược Tử Vi kiếm, quay mình nhảy tới một thạch môn khác.

Bỗng nghe Thiên Sơn tăng kêu lớn:

- Âu Dương thiếu hiệp, lão nạp là người trong Âm Dương cốc, với quan hệ chức trách hiện tại, không thể không ngăn cản ngươi lại.

Lời vừa dứt, Âu Dương Hải cảm thấy một trận kỳ phong ào ạt bít chặt lấy trước cửa.

Mắt Âu Dương Hải đột nhiên bắn ra một tia tinh quang, hét lớn một tiếng, Tử Vi kiếm trong tay hào quang chói lòa bắn ra, cả người và kiếm đã xông vào thạch môn.

Âu Dương Hải không quay đầu lại, người đã vào một cửa khác.

Thiên Sơn tăng nhìn thân hình của Âu Dương Hải than rằng:

- Tấm lòng nhiệt tình của đứa con này có thể nói làm người cảm động.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Thiên Sơn huynh, ta nhìn một kiếm của nó biểu thị công lực cực cao, không biết có thể xông qua sự tập kích của chín quái nhân tàn phế không ?
Thiên Sơn tăng trầm ngâm một hồi nói:
- Viên huynh, chắc huynh không rõ lai lịch và võ công của Cửu tàn quái nhân?
Võ công của Âu Dương Hải, thâm ảo uyên bác, nhất là nội lực càng làm cho người ta khó lường, nhưng nếu như muốn đơn độc đi qua tầng thiên quan thứ chín còn khó hơn lên trời.
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Thiên Sơn huynh, trong cả đời lão phu xem Âu Dương Kiệt như huynh đệ của mình, hôm nay vợ chồng Kiệt đệ đã rơi tới nước này, nếu đứa con cũng bỏ mạng tại đây thì lão phu sao có thể yên lòng ?
Thiên Sơn tăng nói:
- Viên huynh, nếu muốn giải cứu nó trừ phi ngăn cản nó tiến nhập vào tầng thiên quan thứ chín.
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Chúng ta có thể giúp nó một tay.
Thiên Sơn tăng nghe vậy sắc mặt hơi biến, nói:
- Viên huynh, ý nói muốn giúp nó đi qua Cửu tàn quái nhân ?
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Thiên Sơn huynh, ta biết hành động này là kêu huynh phản bội Âu Dương Kiệt, nhưng bây giờ tình huống đã khác, chúng ta phải cứu vãn tánh mạng của Âu Dương Hải mới được !
Mà huynh phải biết bọn Cổ Lão Thiên, tất cả đều đi qua thạch thất của Cửu tàn quái nhân, chúng ta không tiến nhập thì bọn chúng cũng sẽ tiến nhập.
Thiên Sơn tăng nói:
- Bọn Cổ Lão Thiên chỉ cần đến được thiên quan thứ bảy thì đã thương vong quá nửa, có khi đến trước mặt Âu Dương Kiệt thì hoàn toàn tiêu diệt chẳng còn ai.
Cổ Thiên Nhân Viên nói:
- Cửu tàn quái nhân thật sự lợi hại như thế ư ?
Thiên Sơn tăng nhìn Cổ Thiên Nhân Viên:
- Đương nhiên, tầng thiên quan thứ chín ấy trừ Cửu tà quái nhân thủ giữ ra, bên trong phân bố rất nhiều cơ quan còn kinh hiểm hơn thập phần.
Cổ Thiên Nhân Viên thất kinh nói:
- Như vậy thì phải làm sao, Thiên Sơn huynh chúng ta mau đi giúp nó.
Thiên Sơn tăng ngưng thần trầm tư một hồi, lẩm bẩm nói:
- Tầng thiên quan thứ chín của Âu Dương Kiệt được sắp đặt để chôn vùi nhân vật võ lâm giang hồ, lúc trước lão nạp đã dùng hết sức lực?cũng chưa

thể ngăn cản tai ương này?Nếu cuộc thế hôm nay diễn biến đến cuối cùng, quần hào chết hết ở đây, thế thì võ lâm nay về sau từ đây suy yếu, nhưng cái ác trên võ lâm nhất định cũng bị tiêu diệt tại đây?

* * *

Lúc này Âu Dương Hải liên tục chạy qua mấy đạo thạch môn, chàng vừa chạy vừa nghĩ:

"Nếu như cửu tàn quái nhân thực sự lợi hại như Thiên Sơn tăng đã nói, thế thì mình sao không giả vờ mượn lực của bọn Cổ Lão Thiên để phá chín gian thạch thất ấy ! "

Nhưng chàng lại nghĩ:

"Nếu hiệp sức với bọn Cổ Lão Thiên tiêu diệt Cửu tàn quái nhân rồi, thì lúc gặp phụ thân ta làm thế nào chống lại bọn chúng".

Âu Dương Hải nghĩ tới nghĩ lui, đều không biết phải làm thế nào mới phải, chàng lại nghĩ bây giờ mình tiến nhập vào tầng thiên quan thứ chín, rõ ràng là giúp bọn Cổ Lão Thiên phá đi một đại kình địch.

Lúc này Âu Dương Hải đi trong một địa đạo tối mò?thình lình?

Bên tai chàng nghe một tiếng thở dài nặng nề.

Âu Dương Hải giật mình kinh ngạc, dừng bước chân lại, tiếp đó chàng lại nghe thấy tiếng xích sắt va lách cách.

Âu Dương Hải nhạy cảm nghĩ rằng Cửu tàn quái nhân đã đến rồi?tiếng thở dài đó và tiếng xích sắt, chẳng phải là do những quái nhân ấy phát ra?

Đột nhiên Âu Dương Hải thầm nghĩ:

"Cửu Tàn quái nhân bị phụ thân giam tại Âm Dương cốc, không biết đã bao nhiêu năm tháng trời rồi, não trí của họ bị độc dược làm cho mê muội đi?thực là một chuyện thảm khốc trong nhân gian, ôi ! phụ thân ơi?phụ thân?chẳng lẽ người là một người xấu xa vô nhân tính.."

Lúc này tiếng thở dài và tiếng xích sắt không vang lên nữa, xung quanh yên lặng, tịch mịch.

Mà trong lòng Âu Dương Hải lại hỗn loạn, rối bời.

Bỗng nhiên Âu Dương Hải nghe có tiếng động?

Chàng vội vã quay đầu nhìn, đâu cũng chỉ là một màn đen ngòm.

- A ! Hoa tỷ tỷ, ta tìm thấy nút bấm ở đây.

ã vách đá bên kia vang lên giọng nói mừng rỡ của một nữ nhân?Thanh âm này còn cách một vách tường, nhưng Âu Dương Hải cũng nghe được.

Thanh âm đó chính là của Đông Phương Ngọc.

Âu Dương Hải hãy còn chưa kịp lên tiếng.

Một tiếng ken két vang lên?

Vách đá trơn bóng kia đột nhiên hiện ra một cách cửa đá.

Cửa vừa mở, một bóng người đã chạy thẳng qua mau lẹ tuyệt luân. Một

luồng gió nhẹ đà phất lên cổ tay Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải hết hồn, chàng không biết người tập kích này là ai ?
Trong lúc kinh hãi cũng vung tay ra chụp?.
Không một tiếng động, hai người đều đã bấu trúng vào uyển mạch tay của đối phương, Âu Dương Hải cảm thấy đây là bàn tay mềm mềm của nữ nhân.
- ö ! Chàng?Âu Dương ca.
Đối phương đã thấy rõ mặt của Âu Dương Hải.
Lúc này phía sau vang lên một giọng nói gấp gáp:
- Ngọc muội muội?muội nói gì ? Muội đã thấy Âu Dương huynh ? Đông Phương Ngọc vội buông tay ra, nhưng không biết tại sao Âu Dương Hải vẫn đứng ngẩn ngơ?
Đông Phương Ngọc thấy mặt Âu Dương Hải, trong lòng vừa kinh ngạc vừa mừng, lúc này thấy tình hình của chàng, bất giác lùi lại một bước.
Nàng cho rằng mình đã nhận lầm người.
Hoặc là phát sinh chuyện bất ngờ ?
Âu Dương Hải chậm rãi nói:
- Hoa muội và Ngọc muội muội, phải ta đây.
Lý Xuân Hoa kêu lên:
- Âu Dương Hải là chàng ? Chàng sao thế ?
Âu Dương Hải lắc đầu thở dài nói:
- Không có gì ! Ta rất khỏe, hai người làm sao mà tới đây ?
Lý Xuân Hoa nhìn Đông Phương Ngọc một cái rồi nói:
- Âu Dương huynh, do Ngọc muội mở từng cơ quan cho nên mới đến được đây. È ! Âu Dương Hải, chàng đã thấy Âm Dương cốc chủ rồi ?
Âu Dương Hải thở dài nói:
- Xuân Hoa, chắc chúng ta mãi mãi không thể tìm thấy Tiểu Linh nữa.
Đông Phương Ngọc vội hỏi:
- Vì sao ?
Âu Dương Hải hít một hơi, chậm rãi nói:
- Âm Dương cốc chủ chính là gia phụ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt.
Lý Xuân Hoa thất kinh hỏi:
- Điều này thật không ?
Âu Dương Hải nói:
- Ta ở bên trong gặp Cổ Thiên Nhân Viên bá bá và Thiên Sơn tăng, bọn Cô Lâu Thiên Tôn, nói rằng Âm Dương cốc chủ chính là gia phụ Âu Dương Kiệt, ôi !...
Âu Dương Hải nói đến đây, thở dài cực kỳ thê lương.
Đông Phương Ngọc hỏi:
- Âu Dương ca, đương kim Âm Dương cốc chủ chính là Âu Dương bá phụ,

thế thì chúng ta phải gặp cốc chủ, nhất định cốc chủ sẽ không làm khó Tiểu Linh, vì sao nói chúng ta không còn có thể gặp mặt Tiểu Linh được nữa ?

Âu Dương Hải nói:

- ö của ta là nói Tiểu Linh không ở trong Âm Dương cốc?

Đông Phương Ngọc nghe vậy ngạc nhiên nghĩ thầm:

"Người tỳ nữ của mình võ công rất cao mà cũng rất cơ trí, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì ư ?"

Âu Dương Hải khẽ thở dài nói:

- Nghe nói gia phụ từ hai mươi mốt năm trước trong vụ Thiên Kiếm Đàm đã may mắn thoát chết, nhưng lão nhân gia đã phát điên, mãi không rời khỏi thạch thất của người một bước. Từ đó suy đoán, đương nhiên Tiểu Linh không phải bị người bắt đi.

Lý Xuân Hoa nghe vậy, cũng đồng tình với Âu Dương Hải.

Đông Phương Ngọc lúc này lại trầm tư suy nghĩ.

Đột nhiên một loạt tiếng rú từ bên vách vang lên. Tiếng rú chói tai, bi thảm, hiển nhiên là tiếng rú của một người sắp chết.

Đông Phương Ngọc nói:

- Âu Dương đại ca, nếu muội đoán không lầm, nơi đây nhất định là tầng thiên quan thứ chín của Âm Dương cốc, bây giờ chúng ta mau đi diện kiến Âu Dương bá phụ, hỏi xem Tiểu Linh ở đâu, theo lời nói của người tỳ nữ giữ Tiểu Linh, Tiểu Linh tuyệt đối ở trong Âm Dương cốc không sai, có điều không biết ai bắt mà thôi.

Lý Xuân Hoa đến mức này có sốt ruột cũng vô dụng, nàng đành nén lòng lo lắng lại, nói:

- Âu Dương huynh, muội nghĩ Tiểu Linh sẽ không xảy ra chuyện gì, cát nhân tự hữu thiên tướng.

Âu Dương Hải nói:

- Bây giờ trước mặt lại là một vấn đề lớn, ôi, tiếng kêu rú đó, có thể là của đám người Cô Lâu Thiên Tôn, có người bị giết trong tay Cửu Tàn quái nhân !...

Đông Phương Ngọc hỏi:

- Có vấn đề trọng đại gì ? Cửu Tàn quái nhân là ai ?

Âu Dương Hải nói:

- Nghe nói Cửu Tàn quái nhân là chín vị ma đầu võ lâm tuyệt đỉnh, họ bị gia phụ dùng độc dược làm mất đi trí lực, bắt thủ giữ ở tầng thiên quan thứ chín, nếu chúng ta muốn yết kiến gia phụ, nhất định phải đi qua tầng thiên quan ấy, xuất thủ đánh bại họ, nhưng bây giờ có một vấn đề là : nếu chúng ta ra tay trước đánh hạ họ thì bọn Cổ Thiên Nhân Viên sẽ trừ được kình địch mà trở thành kình địch với chúng ta, bởi vì cuối cùng chúng ta vẫn phải tìm họ mà báo thù rửa hận.

Lý Xuân Hoa nói:
- Thế thì chúng ta không cần, đánh hạ Cửu Tàn quái nhân, chỉ xông qua là được rồi.
Âu Dương Hải lắc đầu nói:
- Sự việc không đơn giản như vậy, võ công của Cửu Tàn quái nhân chắc bọn chúng ta không thể địch nổi. Họ thủ giữ ở đấy mấy mươi năm vẫn không ai dám tiến nhập vào.
Đông Phương Ngọc nói:
- Vậy thì thế này ! Chúng ta đi xem thử, sau đó tùy cơ hành sự.
Âu Dương Hải nói:
- Ngọc muội, nghe nói tầng thiên quan thứ chín trừ Cửu Tàn quái nhân ra hãy còn có cơ quan ám phục trùng trùng. điều này hoàn toàn phải nhờ vào nàng.
Lúc này, ba người chầm chậm đi qua con đường địa đạo tối om dài mấy mươi trượng, chuyển qua một chỗ ngoặt, đột nhiên nghe một giọng nói:
- Cổ huynh, họ còn có thể cứu được không ?
Đông Phương Ngọc giật mình, trên mặt lập tức hiện sát khí.
Lý Xuân Hoa lập tức nói:
- Ngọc muội muội, tên ma đầu đó đã sớm muộn gì cũng khó thoát khỏi cái chết, bây giờ tạm thời muội hãy khống chế tâm tư lại.
Đông Phương Ngọc rút ra một chiếc khăn màu lục, từ từ bịt lấy khuôn mặt xinh đẹp của mình.
Chuyển qua một chỗ ngoặt, trong địa đạo lập tức sang lên, đây là một giang thạch thất rộng chừng nắm sáu trượng, xung quanh như tường đồng vách sắt, kín mít không một khe hở.
Góc phía đông, thạch thất có một cái cửa tối mò, mười mấy người đang đứng, họ chính là Cổ Lão Thiên, Vân Trung Nhạc, Thế Ngoại Ma Vương, Cổ Mộ Quỉ Lâu, Tàn Kim Chưởng, bọn Cô Lâu truyền sứ.
Nằm sóng soài trên mặt đất lại là phu thê Chấn Sơn Dân.
Chỉ thấy Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên lắc đầu nói:
- Mạch đã tuyệt, ngực hơi ấm, chắc đã hết thuốc chữa.
Vân Trung Nhạc nghe vậy, đột nhiên cười sằng sặc.
Nên biết rằng cả đời Vân Trung Nhạc chỉ thu vợ chồng Chấn Sơn Dân làm đồ đệ, coi như con mình, lúc này trông thấy hai người đã bỏ mạng, kh6ong khỏi bi thương vô cùng.
Đột nhiên lão lao tới cái cửa tối om?
Cô Lâu Thiên Tôn không ngăn cản, Hỗn Thiên Thế Ngoại xuất thủ chụp lấy, nhưng lại không nắm trúng lão.
Trong nội thất im phăng phắc, im lặng đến rợn người?
Lúc này Âu Dương Hải, Đông Phương Ngọc, Lý Xuân Hoa đã đến gian

thạch thất này?
Cô Lâu Thiên Tôn liếc nhìn họ, rồi quay đầu đi?
Vân Trung Nhạc đâm bổ vào trong thạch thất trước mắt không thấy bóng dáng đâu. Uất Đại Niên bỗng nhiên tiến vào trong thạch thất.
Một tiếng cười sằng sặc trong thạch thất vang ra?
Trong thất có tiếng kình khí bay vù vù.
Một tiếng hự?
Vân Trung Nhạc từ trong thạch thất từ từ bước ra?
Lão khắp người đầy máu, đầu tóc rối tung, hình trạng vô cùng thảm hại !
Mọi người thấy vậy đều lặng người.
Tiếp đó Hỗn Thiên Thế Ngoại cũng đi ra?
Vân Trung Nhạc hít thở nặng nề nói:
- Uất huynh, sự giúp sức hôm nay của huynh, lão phu nhất định báo đáp?
Vân Trung Nhạc vái Uất Đại Niên một vái, giang tay ôm lấy thi thể của vợ chồng Chấn Sơn Dân, cất bước định đi, bỗng nghe Cô Lâu Thiên Tôn gọi:
- Vân huynh, huynh muốn đi đâu ?
Vân Trung Nhạc đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nói:
- Cổ Lão Thiên, hôm nay tụ tập quần hào đến Âm Dương cốc, chính là do ngươi bày ra, nhưng làm cho người nghi ngờ là võ lâm từng mạng người một bỏ mạng trong Âm Dương cốc mà ngươi lại không hề động tâm, trái lại còn có vẻ vui sướng với tai họa của người khác, nếu ta đoán không sai, trong bụng ngươi thật nhất định có âm mưu quỉ kế gì.
Uất huynh, các vị nếu cùng cảm giác đó thì hãy theo lão phu rời khỏi Âm Dương cốc là thượng sách.
Lão vừa nói dứt lời, bọn sáu người Cô Lâu truyền sứ bất giác đều chú mục nhìn Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên.
Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:
- Vân huynh , huynh nói vậy nghe sao được ? Nếu Vân huynh muốn rút lui lão phu cũng không tiễn vậy.
Vân Trung Nhạc lạnh lùng hừ một tiếng quay mình định đi ra khỏi gian thạch thất này.
Đột nhiên từ trong địa đạo mà Âu Dương Hải vừa đi ra, vọt ra hai người.
Vân Trung Nhạc ngẩng đầu lên nhìn, hai người này chính là Đông Dương sứ đạo nhân áo xám và Trung Dương sứ Đường Hải Ninh.
Đạo nhân áo xám lạnh lùng nói:
- Vân Trung Nhạc, ngươi có thể ra được sao ?
Vân Trung Nhạc cười lớn, đem thi thể của vợ chồng Chấn Sơn Dân bỏ xuống, vung một chưởng từ xa đánh thẳng vào đạo nhân áo xám.
Thế chưởng phóng ra, Vân Trung Nhạc đột nhiên rút từ trên vai ra một thanh cổ kiếm.

Cổ tay vung mạnh, tuyệt học tung ra?
Vân Trung Nhạc đã thi triển ra chiêu "Vạn Lưu qui tông" kiếm pháp.
Trường kiếm xoay chuyển, lấp lánh hóa ra quang ảnh trùng trùng, che kín lấy người Vân Trung Nhạc.
Kiếm pháp "Vạn Lưu qui tông" danh tuy chỉ là một chiêu, thực ra thì biến hoá vô cùng tận, kỳ ảo tuyệt luân, chỉ thấy trong kiếm ảnh loang loáng, kiếm tỏa hào quang như điện.
Đạo nhân áo xám trong lúc trường kiếm của Vân Trung Nhạc chém ra, cũng rút kiếm, kiếm quang hóa thành một đạo cầu vồng từ từ đâm vào màn kiếm của Vân Trung Nhạc.
Một loạt tiếng va chạm rổn rang của trường kiếm !
Một tiếng hự, kiếm quang đột nhiên thâu lại?
Thân hình đạo nhân áo xám không tự chủ được lùi lại liên tiếp ba bước, cánh tay phải xụi xuống, hiển nhiên là đã bị thương dưới kiếm của Vân Trung Nhạc.
Chỉ thấy Vân Trung Nhạc nhíu mày, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi vã như mưa. Hai người gườm gườm nhìn nhau, một lát sao Vân Trung Nhạc đột nhiên cười lớn nói:
- Ta đã nhận ra ngươi là ai rồi ! Võ lâm giang hồ, kiếm pháp tinh diệu nhất chính là Võ Đang Thái cực kiếm pháp, thật không ngờ ! Không ngờ, ngươi lại là chưởng môn đời trước của Võ Đang, Linh hạc đạo trưởng.
Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Đông Phương Ngọc cũng thời cảm thấy chiêu kiếm vừa rồi của đạo nhân áo xám dường như là Thái Cực kiếm thức danh chấn thiên hạ võ lâm.
Sáu vị Cô Lâu truyền sứ dùng mục quang ngầm hỏi Cô Lâu Thiên Tôn, ai ngờ Cô Lâu Thiên Tôn vẫn im lặng không nói. Năm xưa lúc Cô Lâu Hung Thủ tụ hội ở Cửu Cung sơn, Công Tôn Lạp giả làm Võ Đang truyền sứ, làm cho nmọi người biết rằng Linh Hạc đạo trưởng, vẫn bế quan không ra giang hồ.
Đương nhiên chân tướng việc này chỉ là một mình Cô Lâu Thiên Tôn biết được.
Lúc này đạo nhân áo xám từ từ tháo bỏ mặt nạ, để lộ khuôn mặt xương xương, Hoa Sơn truyền sứ của Cô Lâu Hung Thủ kinh ngạc kêu lên.
- Thanh Tòng đạo nhân !
Hóa ra Thanh Tòng đạo nhân chính là sư đệ của Linh Hạc đạo nhân, năm xưa được giang hồ xưng là Võ Đang song hiệp.
Thanh Tòng đạo trưởng lạnh lùng cười nói:
- Vân Trung Nhạc, bây giờ ngươi đã biết Võ Đang Thái cực kiếm chưa ? Hừ ! Nếu ngươi?.

(thiếu 3 trang)

?môn góc phía nam có một bóng người, không nhúc nhích.

Bỗng nghe Âu Dương Hải trầm giọng quát:

- Ai ?

Cùng với tiếng quát, Âu Dương Hải đã đánh vụt ra một đạo vô ảnh chưởng kình ra phía sau?.

Nguyên là Âu Dương Hải tiến nhập vào trong thạch thất, lập tức ngưng vận nội thị võ công, lắng nghe tất cả tiếng động xung quanh, môn công phu này vừa vận ra có thể nghe được tiếng lá rơi ngoài mười mấy trượng.

Bởi vì Âu Dương Hải nghe thấy sau lưng có tiếng người, người này khinh công đã đạt đến đỉnh điểm, đi không một tiếng động, nêu Âu Dương Hải không vận ra ngưng thần nội thị công lực thì nhất định sẽ khó phát giác ra.

Âu Dương Hải đánh ra một chưởng, quay phắt thân người lại thật nhanh.

Chỉ thấy người kia đảo người hai lần, mau chóng né khỏi vô ảnh chưởng của Âu Dương Hải, lại chỉ còn có cách người Âu Dương Hải chừng ba thước.

Âu Dương Hải giật mình kinh hãi, tay tả hàm ấn chỉ kình, muốn đánh ra !

Bỗng nghe giọng nói truyền âm nhập mật của người này, nói:

- Âu Dương Hải, ta dẫn ngươi đến gặp một người.

Giọng nói này là giọng của một phụ nhân trong trẻo dễ nghe.

Đông Phương Ngọc, Lý Xuân Hoa ở phía trước phát giác được, quay bổ trở lại.

Âu Dương Hải nghe giọng nói này rất là quen thuộc, trong bóng tối, không nhìn rõ mặt người thế là chàng cũng dùng giọng truyền âm nhập mật nói:

- Ngươi là ai ? Ngươi dẫn ta đi gặp người nào.

Lúc này Đông Phương Ngọc và Lý Xuân Hoa vây lấy lão nhân nọ, dù cho phụ nhân võ công có cao đi nữa cũng khó thoát khỏi vòng vây của hai người.

Phụ nhân nọ lên tiếng:

- Ta dẫn ngươi đi gặp phụ thân của ngươi, nếu không đi gấp thì ngươi sẽ hối hận suốt đời.

Đông Phương Ngọc lên tiếng hỏi:

- Âu Dương ca, người ấy nói là gì ?

Âu Dương Hải nói:

- Người đó là Lâm Nguyệt Hồng muốn dẫn huynh đi gặp gia phụ.

Dao Trì ma nữ nói tiếp:

- Tầng thiên quan thứ chín này cơ quan ám phục trùng trùng, chỉ có bản đồ của phụ thân ngươi mới có thể thoát được cơ quan mai phục, các người nắm lấy tay ta mau đi theo ta.

Âu Dương Hải nói:
- Bà nói thật chứ ?
Dao Trì ma nữ Lâm Nguyệt Hồng vội nói:
- Thời gian không nhiều, không thể giải thích cho ngươi, hãy mau đi theo ta. Âu Dương Hải nghe giọng nói cấp bách của Lâm Nguyệt Hồng, biết là không phải giả vờ.
Lúc này Đông Phương Ngọc đã khẽ đưa tay nắm lấy cổ tay trái của Lâm Nguyệt Hồng, tay phải nắm lấy Lý Xuân Hoa.
Dao Trì ma nữ triển khai cước bộ, đột nhiên đi nhanh sang bên trái.
Đi chừng mười trượng, Âu Dương Hải hỏi:
- Gia phụ làm sao rồi ? Lão nhân gia có sao không ?
Dao Trì ma nữ Lâm Nguyệt Hồng nói:
- Phụ thân ngươi mạng sống đã như ngọn đèn sắp tắt?
Âu Dương Hải không để bà ta nói nữa, vội nói:
- Sao ? Lão nhân gia sắp chết rồi ư ?
Dao Trì ma nữ Lâm Nguyệt Hồng nói:
- Mau gia tăng cước bộ, ngươi vẫn có thể gặp mặt phụ thân ngươi lần cuối cùng, cũng là lần đầu tiên. Âu Dương Hải nghe vậy nước mắt rơi ướt đẫm, chàng hận không được bổ nhào vào lòng phụ thân ngay.
Chàng chẳng kể phụ thân là người như thế nào.
Chàng vẫn yêu quí phụ thân?
Cước bộ của Dao Trì ma nữ vẫn không ngừng gia tăng, Đông Phương Ngọc thầm tính ước đi chừng một trăm mười trượng đã đến một cái cổng tựa như cổng thành.
Người ta nằm mơ cũng không tưởng nổi trong địa đạo này lại xây dựng một cửa thành nhỏ xinh xắn.
Trong cửa thạch nhỏ là một thông đạo dài, trong thông đạo không có đèn đuốc nhưng lại phả một ánh sáng nhu hòa, cũng không biết từ đâu mà tới.
Dao Trì ma nữ nói nhỏ:
- Đã đến rồi !
Tận đầu thông đạo có một bức rèm châu, vách tường trơn láng như phản ánh rèm châu sắc màu rực rỡ.
Dao Trì ma nữ khẽ vém rèm châu, đó là một gian thạch thất, trong thất không có bày biện gì, dựa vào vách là một chiếc giường đá.
Nằm trên giường đá là một quái nhân hình dung xấu xí quái dị, họ chưa từng gặp bao giờ.
Âu Dương Hải sửng sốt, dừng chân lại, bởi vì chàng không tin quái nhân đó là phụ thân của mình, thiên hạ mỷ nam tử Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt.
Ánh mắt Lý Xuân Hoa lướt nhìn chiếc giường đá, nàng bỗng giật mình.
Nàng nhớ lại một chuyện dĩ vãng thê thảm.

Phụ thân của nàng là Uy Chấn Bát Hoang Lý Thiên Phát, chẳng phải cũng nằm trên giường đá như vầy hay sao ?

Chỉ thấy tóc của quái nhân đó dài mấy thước, toàn thân lõa lồ, trên mặt vết sẹo ngang dọc, từ bụng trở xuống, bắp thịt đã khô quắt lại, chỉ còn khung xương. Hai cổ tay bị dây xích sắt khảm chặt vào giường đá.

Cảnh tượng này ngày xưa Lý Thiên Phát cũng bị như vậy ở trên ngôi cao tháp.

Âu Dương Hải đột nhiên cũng nhớ lại cảnh tượng đó, chàng giật mình, trầm giọng hỏi Dao Trì ma nữ:

- Người này là gia phụ ?

Dao Trì ma nữ khẽ thở dài nói :

- Không sai, đây chính là phụ thân của ngươi, Âu Dương Kiệt.

Âu Dương Hải không tin lắm, lại hỏi:

- Phụ thân vì sao bị người giam ở đây ?

Bởi vì Âu Dương Hải đã nghe nói gia phụ lý trí đã mất, thần kinh tác loạn, nhưng không thể dùng xích sắt cột mình tự giam ở thạch thất này được.

Dao Trì ma nữ nói:

- Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên ! - Cái gì ? Là Cổ Lão Thiên ?

Âu Dương Hải kêu lớn, chàng không tin vào lỗ tai mình nữa.

Dao Trì ma nữ nói:

- Bí mật này, trong thiên hạ rất ít người biết, nếu ngươi không tin, lúc phụ thân ngươi tỉnh lại sẽ nói tường tận cho ngươi rõ !

Đông Phương Ngọc nói:

- Nói như thế, hai mươi năm nay chấp trưởng Âm Dương Cốc chính là Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên ư?

Dao Trì ma nữ nói:

- Đáng buồn cười là cả ngàn vạn đồng đạo võ lâm giang hồ không ai biết được chuyện này, Cô Lâu Thiên Tôn gởi thiệp mời quần hào tiến công Âm Dương Cốc chính là gian kế của hắn, muốn đem tinh anh của võ lâm thiên hạ vùi chôn chết trong Âm Dương cốc, trước mắt bọn Uất Đại Niên, Vân Trung Nhạc?có thể nói đều bị Cổ Lão Thiên khống chế. Âu Dương Hải nghe chuyện này xong, chàng kêu thầm:

" Chuyện này có thật hay sao? Nếu là như vậy tại sao cả Thiên Sơn tăng, Viên bá bá cũng không biết chuyện này ?"

Âu Dương Hải từ từ đi đến quái nhân trên giường đá !

Bỗng nhiên quái nhân trên giường đá toàn thân co giật, yếu ớt kêu:

- Lâm nữ sĩ, Lâm nữ sĩ, Âu Dương Hải đã đến chưa ?

Âu Dương Hải thấy vậy, trong lòng xao xuyến buồn bã kêu lên:

- Gia gia hài nhi đến rồi.

Âu Dương Hải quì bên mép giường, nước mắt ràn rụa, quái nhân quay đầu

lại nhìn rồi nói:
- Công tử chính là con của Âu Dương Kiệt ?Âu Dương Hải?
Đến hồi này làm cả bốn người đều ngẩn ngơ.
Đông Phương Ngọc vội đến bên Dao Trì ma nữ, hỏi:
- Đây là chuyện gì vậy?
Dao Trì ma nữ run run quát hỏi quái nhân:
-Ngươi ?Ngươi không phải là Âu Dương Kiệt?
Quái nhân lắc đầu nói:
-Không phải!
Âu Dương Hải đứng phắt dậy, hỏi:
- Thế lão là ai?
Dao Trì ma nữ cũng quát hỏi:
-Vì sao ngươi lại nói gạt ta ? Ngươi là Âu Dương Kiệt ?
Quái nhân thở dài thê lương nói:
- Lâm nữ sĩ, thật là xin lỗi, nếu ta không nói dối ta là Âu Dương Kiệt thì bà sẽ không tìm Âu Dương Hải đến cho ta, ôi?đầu đuôi câu chuyện này, ta không thể nói tường tận được nữa rồi?Ta?Ta là Linh Hạc đạo trưởng của Võ Đang!
Lý Xuân Hoa kinh ngạc nói:
- Cái gì ? Ngươi là Linh Hạc đạo trưởng ? - Bần đạo chính là Võ Đang Linh Hạc, hai mươi mấy năm nay, bần đạo mang mối hận thiên cổ, đến giờ vẫn khó quên hận sự này?
Âu Dương Hải hỏi :
- Linh Hạc đạo trưởng, đạo trưởng tìm ta đến không biết có chuyện gì ?
Linh Hạc đạo trưởng thở dài nói:
- Ta muốn nói cho ngươi biết chỗ phụ thân ngươi bị giam.
Âu Dương Hải nói:
- Sao ? Gia phụ bị ai giam cầm ?
Linh Hạc đạo trưởng đột nhiên hít một hơi dài, nói:
- Âu Dương Hải, ta đã bị người rưới thuốc độc trên người, kinh mạch đều đã chai, huyết dịch cạn khô, bây giờ có thể nói nhiều như vậy chính là ngọn đèn bùng lên sắp tắt, có thể chết ngay, bây giờ ta kể qua những gì trải qua một cách sơ lược, ngươi chỉ nghe đừng hỏi, một người sắp chết, lời nói rất trung thực, ngươi phải tin ta?
Câu nói này linh Hạc nói rất nhanh, giọng nói hơn run rẩy.
Âu Dương Hải gật đầu nói:
- Đạo trưởng nói đi! Đạo trưởng cứ tin ta?
Linh Hạc đạo trưởng nói tiếp:
- Hai mươi năm trước,ta và Cổ Lão Thiên phát động vụ Thiên Kiếm Đàm.
?Sau đó, cha mẹ ngươi sống chết không rõ, nhưng tình cờ ta phát hiện phụ

thân ngươi chưa chết thế là ta đưa phụ thân ngươi về Âm Dương cốc, giam cầm phụ thân ngươi trong một nơi bí mật, ngày đêm hành hạ, muốn phụ thân ngươi thổ lộ ra võ công , ta đã chặt đứt hai tay hai chân của phụ thân ngươi, khoét mắt, cắt hai tay, cắt mũi, thi triển ra thủ đoạn tàn nhẫn để phụ thân ngươi nói ra bí mật bảo tàng của La Cơ chân nhân?

Âu Dương Hải nghe đến đây, chàng đứng lặng người. Đột nhiên chàng gầm lên một tiếng nói:

- Ngươi là hung thủ, phụ thân ta với ngươi có thù hận gì?

Âu Dương Hải vung tay như đánh xuống người Linh Hạc đạo trưởng.

Lý Xuân Hoa vội kêu lên:

- Âu Dương Hải, dừng tay !

Âu Dương Hải nghe Linh Hạc nói ra những thủ đoạn tàn khốc hành hạ phụ thân mình, bi phẫn dồn lên ngực, thế chưởng của chàng vỗ xuống, nghe tiếng kêu của Lý Xuân Hoa, đột nhiên nghĩ đến Linh Hạc đạo trưởng chỉ còn là một nắm xương, mình đánh thế này lão chịu sao nổi, huống chi lão này còn chưa nói ra chỗ gia gia bị giam.

Thế là Âu Dương Hải nội lực phóng ra.

Tuy nội lực Âu Dương Hải thu hồi rất nhanh, nhưng đã có một chút khí kình đánh trúng vào ngực Linh Hạc đạo trưởng, lão bèn hự một tiếng?

Linh Hạc đạo nhân hai mắt trợn lên, miệng mở to không khép lại được, hiển nhiên khí đã tán , tâm trạng bế tắc không thở nổi nữa

Dao Trì ma nữ vội đưa tay điểm vào huyệt Tương đài hai bên ta hữu trước ngực của Linh Hạc.

"Đa" một tiếng.

Một bụm máu tươi từ trong miệng Linh Hạc phun ra, yếu ớt nói:

- Nào biết được cuối đời ta bị báo ứng, Cổ Lão Thiên ba năm sau, tiến nhập vào Âm Dương cốc? đem ta giam ở đây, dùng thuốc độ rưới vào người ta, bức ta nói ra chỗ Âu Dương Kiệt bị giam?bởi vì nhiều năm nay, ta đã thấu triệt đại ngộ, cảm thấy cả đời tội ác cực lớn ? ta không thổ lộ ra nơi Âu Dương Kiệt bị giam bởi vì?bởi vì?Nói đến đây, giọng nói của Linh Hạc đạo trưởng nhỏ đi làm cho người ta khó mà nghe rõ.

Âu Dương Hảo vội hỏi:

- Gia phụ bị giam ở đâu, ngươi nói đi.Ngươi nói nhanh đi.

Ngừng một lát, miệng Linh Hạc đạo trưởng thốt ra mấy dư âm nói:

- Ta?trong bụng?hộp ngọc?

Nói đến đây, Linh Hạc đạo trưởng đã tắt thở rồi.

Bỗng nghe Dao Trì ma nữ quát lên:

- Ai ?

Tấm rèm châu chợt vén lên, Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên đi vào

Đông Phương Ngọc trông thấy hắn, vẻ oán hờn lập tức phát ra.

Lúc này Âu Dương Hải vẫn quay mặt về hướng thi thể của Linh Hạc đạo trưởng , trong lòng chán nản vô cùng khó xử, nên biết rằng Linh Hạc đạo trưởng chính là kẻ thù lớn của chàng nhưng bây giờ lão ra đã chết rồi.

Những lời nói trước khi chết của ông ta, hiển nhiên là lão đã rất hối hận?Câu cuối cùng của lão "Ta? trong bụng? hôp ngọc?không biết là cái gì ?"

Đột nhiên Đông Phương Ngọc quát lớn:

- Cô Lâu Thiên Tôn !

Cô Lâu Thiên Tôn từ từ đi đến, cười khẽ nói:

- Ngươi kêu ta có chuyện chi ?

Đông Phương Ngọc hừ một tiếng, nói

- Ngươi xem ta là ai ?

Bỗng Đông Phương Ngọc mở tấm khen che mặt, lộ ra một khuôn mặt kiều diễm, nhưng lúc này mặt nàng đầy sát khí.

Cô Lâu Thiên Tôn cười lớn, nói:

- Không ngờ là ngươi, được lắm, ngươi muốn báo thù rửa hận, ta cũng kính hầu giáo.

Hắn thản nhiên nói mấy câu, lại làm cho Đông Phương Ngọc sững người?

Âu Dương Hải lúc này quay phắt mình lại, rút thanh Tử Vi kiếm ra, chăm chú nhìn Cô Lâu Thiên Tôn , nói:

- Cổ Lão thiên, oán thù giữa hai chúng ta phải tính cho xong!

Cô Lâu Thiên Tôn mỉm cười nói:

- Rất tốt, ân oán cả đời ta phải tính sổ!

Thái độ ung dung của Cổ Lão Thiên, làm cho bốn người bọn Âu Dương Hải hoài nghi.

Không biết rằng hắn tội ác tày trời, hôm nay khó tránh khỏi cái chết nên cố ý giả bộ không hề sợ hãi? Hay là hắn có sức mạnh ghê gớm, đủ để đối phó với bọn bốn người của Âu Dương Hải?

Âu Dương Hải nghiêng người nói với Đông Phương Ngọc:

- Ngọc muội muội, để ta giết chết tên ma đầu này.

Đông Phương Ngọc tiến lên trước một bước, cản Âu Dương Hải lại nói:

Âu Dương Hải đại ca, người này nếu không chết trong tay muội, thì khó mà tiêu nỗi hận trong lòng muội. Lúc này Cô Lâu Thiên Tôn chầm chậm di động thân hình , đi lên trước hai bước lạnh lùng nói:

- Hai người các ngươi cứ nhất tề xông lên đi !

Đông Phương Ngọc tiến lên một bước nói:

- Ác ma, ngươi chết đến nơi rồi mà vẫn chưa hiện bộ mặt của ngươi ra ?

Cô Lâu Thiên thản nhiên nói:

- Ngươi có thể tiếp được một chưởng này của ta thì ta sẽ lộ diện cũng chưa muộn ?

Hắn nói xong lập tức vung tay phóng ra một chưởng.
Chưởng thế của hắn phóng ra, đã không có tiếng gió, cũng không có tiềm lực ào ạt không trung.
Tuỳ thủ phóng ra, nhẹ như một nét phẩy.
Đông Phương Ngọc mặt hằm hằm sát khí, cổ tay xoay tròn, súc kình lực vào chưởng tâm phóng ra?
Khí thế chưởng lực của Đông Phương Ngọc phóng ra, lập tức tóe ra ba đạo hồng quang.
Cô Lâu Thiên Tôn như biết lợi hại, chưởng thế hắn vừa phóng ra liền thu về, lùi về một bước.
Đông Phương Ngọc đang muốn xông lên mượn thế tấn công , đột nhiên một luồng áp lực thẳng tới , bất giác thất kinh thầm nghĩ:
" Võ công tên ma đầu này thật không thể khinh thường, lại có thể đem nội lực trầm mạnh chứa trong không gian vô hình, lúc né người ta thì nội lực ào ào tới:.
Nàng thấy một luồng ám kình đánh thẳng vào chưởng tâm, kình đạo mạnh mẽ vô cùng, hai vai Đông Phương Ngọc run lên, thân hình lại ngã ra phía sau.
Âu Dương Hải thất kinh, đưa tay muốn đỡ thân hình ngã xuống của nàng. Ai ngờ Đông Phương Ngọc lại bật thẳng lên.
È, một tiếng?
Cô Lâu Thiên Tôn Cô Lão Thiên lùi ra sau ba bước mới đứng tấn được, hình như hắn bị một sức mạnh vô hình đánh bật lùi.
Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói

(thiếu từ 175-178)

Đông Phương Ngọc cười nhạt nói:
- Cổ Lão Thiên , nếu như ngươi cho rằng ta không thể lấy được cái mạng già của ngươi thì ngươi lầm rồi. Trong khoảnh khắc, hai người đã đấu với nhau hai muơi hiệp vẫn ở thế bất phân thắng bại.
Thủ pháp Cổ Lão Thiên thi triển ra đều là võ học bình thường.
Nhưng trong loạt chiêu thuật bình thường đó, trong tay hắn lại thi triển ra uy lực lại kinh người dị thường, tựa nhủ trong thủ pháp bình thường kia hàm ẩn rất nhiều chiêu thức thần kỳ, bất kỳ chiêu thức của ĐôngPhương Ngọc biến hoá kỳ ảo thế nào cũng đều bị Cô Lão Thiên bình thản phá giải.
Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa và Dao Trì ma nữ chăm chú nhìn không rời mắt khỏi tình hình giao đấu của Đông Phương Ngọc và Cổ Lão Thiên, mọi người thấy thấy Đông Phương Ngọc xuất thủ ra chiêu, vung tay nhấc chân, không một chiêu nào là không tinh vi.

Cổ Lão Thiên càng đấu trên mặt xấu xa càng xuất hiện vẻ kỳ dị. Đông Phương Ngọc, thời gian càng dài, thế công của nàng càng mãnh liệt, chưởng đánh, chỉ đâm cùng giao nhau nhất tề công kích.

Mỗi một chỉ một chưởng của nàng không chiêu nào không phải là tuyệt học hiếm thấy.

Chưởng pháp lúc này của Cổ Lão Thiên cũng từ bình thường trở nên kỳ ảo, điểm huyệt chiết mạch, kỳ dị cùng cực.

Lát sau, thế công mãnh liệt của Đông Phương Ngọc đột nhiên bị kiềm chế, bị thủ pháp của Cổ Lão Thiên bức cho thi triển không thể nào hết được.

Trong lúc kịch đấu, Cổ lão Thiên đột ngột thu chưởng lùi lại. Đông Phương Ngọc quát lớn:

- Sao ngươi không tiếp ta vài chiêu nữa?

Cổ Lão Thiên cười nhạt nói:

- Lão phu không biết võ công của ngươi học ở đâu ra?

Đông Phương Ngọc nói:

- Đến khi ngươi chết ta sẽ nói cho ngươi biết

Cổ Lão Thiên cười ha hả nói:

- Nói như vậy ngươi không có cơ hội nói cho ta nữa rồi

Đông Phương Ngọc ngạc nhiên thầm nghĩ:

" Võ công tên ma đầu này thật là kỳ lạ tuyệt luân, chẳng lẽ mình đã học tuyệt học của La Cơ chân nhân cũng không thể thắng hắn ư ?"

Cổ Lão Thiên mỉm cười , nói tiếp:

- Lão phu đối địch với các phái trong võ lâm, lão phu đã sớm nghiên cứu võ công các môn phái trong thiên hạ, nếu ta đoán không lầm, những chiêu thức của ngươi nhất định là võ học của La Cơ chân nhân, nếu ngươi không tin, những chiêu thức này ta cũng biết thi triển.

Đông Phương Ngọc kinh thầm nghĩ:

- Hắn thật sự đã học qua võ công này hay sao?

Kỳ thực, Cổ Lão Thiên không hề học qua võ học của La Cơ chân nhân, chỉ vì hắn trong lúc chiến đấu vừa rồi, nhưng chiêu thức mà Đông Phương Ngọc thi triển ra, hắn đều đã hcj được.

Nên biết rằng Cổ Lão Thiên là một người thông minh xuất chúng, bất cứ võ công môn phái nào chỉ cần hắn nhìn qua một lần liền lập tức có thể thi triển , cho nên hắn nói " Võ học các môn phái trong thiên hạ hắn đều biết".Câu nói này không phải là khoa trương mà là chân thực.

Mấy chục năm nay, hắn chu du các phái trong thiên hạ, võ học trong võ lâm hắn đều sớm học hết rồi.

Âu Dương Hải trong lúc này chàng cũng cảm thấy võ học của Cô Lâu Thiên thật là cao thâm khó lường, năm xưa hắn đã nói: đấu với bất cứ người nào, không hề xuất hết toàn lực?

Hoặc là, với võ công hiện nay của Đông Phương Ngọc, vẫn không thể hạ hắn ? Lời nói này quả nhiên là sự thật.

Cổ Lão Thiên lại cười nói:

- Đông Phương Ngọc, ngươi muốn tìm ta báo thù rửa hận, có thể nói là quá sớm đấy, nếu như ngươi học tập võ học bí kíp mà ta cho ngươi thì mười năm sau, nhất định ngươi có thể cho ta chết như ý muốn, nhưng ngươi lại bỏ đi võ công của ta không học, đây có lẽ là vận mạng chủ định ta không nên chết sớm như vậy?

Hắn nói đến đây, ngoài thạch thất vang lên tiếng chân người.

Âu Dương Hải biến sắc , chàng nghĩ:

" Những người này nhất định là võ lâm quần hào, hoặc là những cao thủ mà Cô Lão Thiên tổ chức trong Âm Dương cốc."

Mình ở đây nếu như Dao trì ma nữ muốn giúp đỡ ta, chỉ bất quá hai người, làm sao có thể chống cự nổi bao nhiêu cao thủ võ lâm như vậy? Cô Thiên Nhân Viên, Công Tôn Lạp?họ sao đều không thấy đến?"

Cô Lão Thiên liếc nhìn Âu Dương Hải, nhủ đọc được ý nghĩ của chàng, chậm rãi nói:

- Âu Dương Hải, ngươi đừng sợ, những người này là tìm lão phu tính sổ đây?

Hắn nói đến đây, hơi ngừng một chút, nói tiếp

-Nhưng ngươi cũng chớ có mừng, tuy họ hãy còn sống, nhưng đã thương tích đầy mình, sống dở chết dở rồi, không thể uy hiếp được lão phu đâu

Bọn bốn người Âu Dương hải đều mơ hồ khó hiểu, họ không biết Cổ Lão Thiên đang nói những gì.

Chẳng lẽ tên ma đầu này tồn tâm đối địch với võ lâm đồng đạo, hắn đã tiêu diệt tất cả mọi người?

Kỳ quái là tiếng những giầy đi đó lại rất chậm rãi. Âu Dương Hải nói:

- Hôm nay nếu ta không giết ngươi, thì thật không có cơ hội nữa.

Cổ Lão Thiên cười nói:

- Không sai, đương kim thiên hạ chỉ có một mình ngươi mới xứng là địch thủ của lão phu, bởi vì chiêu thuật cao thâm trong thiên hạ vĩnh viễn không thể uy hiếp được ta, chỉ có công lực chân thực mới có thể khắc chế được ta.

Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên, vì sao hắn lại cố ý nói những chuyện này.

Âu Dương Hải nhíu mày hỏi:

- Ngươi muốn dùng binh khí gì?

Cổ Lão Thiên mỉm cười nói:

- Cả đời ta cùng với người động thủ, chưa hề đụng qua binh khí, chỉ có hôm nay phá lệ sử dụng, ngươi xuất thủ đi.

Cổ Lão Thiên nói như vậy, nhưng lại không thấy hắn cầm bất kỳ binh khí

gì, trên mình hắn cũng không có trường kiếm.
Cổ Lão Thiên lại cười ha hả nói:
- Hôm nay ta dứt khoát nói rõ toàn bộ với ngươi, để cho ngươi chết được tâm phục một chút. Ngươi đừng cho rằng ta không có đeo binh khí, kỳ thực trên mình ta ám tàng có mười bảy món binh khí, món nào cũng kịch độc tuyệt luân, trong khi chúng ta động thủ, ta sẽ tự nhiên thi triển ra trong lúc bất ngờ, ngươi cứ yên tâm.
Mọi người đều hoài nghi không tin, hắn nói thân mình có ám tàng mười bảy món binh khí, vì sao không thấy dấu vết binh khí của hắn đâu.
Âu Dương Hải nói lớn:
- Ngươi cứ thi triển, nếu ta bị hạ trong tay ngươi, chết cũng không hận. Âu Dương Hải nói xong, Tử Vi kiếm đã muốn đâm ra?
Bỗng nghe Cổ Lão Thiên nói:
- Ngươi khoan đã. Âu Dương Hải hỏi:
- Ngươi còn gì muốn nói?
Cổ Lão Thiên trầm giọng nói:
- Ngươi tiếp chiêu thử xem.
Cổ tay của chàng dao động, Tử Vi kiếm bắn ra một tia sáng bay thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.
Cổ Lão Thiên đột nhiên vung tay kiếm quang loé chớp, "keng" một tiếng?
Cổ Lão Thiên bước đi ba bước, trong tay hắn đã nắm một quả thiết chuỳ. Tử Vi kiếm của Âu Dương Hải đâm ra bị chấn động bạt trở về.
Cổ Lão Thiên trầm giọng nói:
- Âu Dương Hải nếu ngươi bại trong tay ta, ta có một yêu cầu, đó là vĩnh viễn ngươi không được gặp phụ thân ngươi.
Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi:
- Vì sao ngươi không cho ta gặp gia phụ?
Cổ Lão Thiên nói:
- Âu Dương Hải, ngươi biết vì sao lão phu không giết ngươi mà còn thu ngươi làm đệ tử!
Âu Dương Hải nhớ lại lời nói khi nãy của Cổ Lão Thiên nói mình không phải là con ruột của Âu Dương Kiệt, chàng trầm giọng hỏi:
- Ngươi có thể nói cho ta biết chứ?
Cổ Lão Thiên lúc này dường như có niềm kích động, hắn đứng lặng một hồi mới chậm rãi nói:
-Khi ta hãy còn chưa gặp Âu Dương Kiệt, ta sẽ không nói cho ngươi rõ.
Âu Dương Hải hỏi:
- Vì sao?
Cổ Lão Thiên nói:
- Hơn hai mươi năm nay, ta hành hạ Linh Hạc đạo trưởng nói ra chỗ Âu

Dương Kiệt bị giam, mục đích không phải là bí mật của La Cơ chân nhân mà là ta muốn hỏi hắn một câu.

Âu Dương Hải nói:

- Ngươi muốn hỏi cái gì?

Cổ Lão Thiên nói:

- Điều này thứ cho ta không nói. Bây giờ ngươi hãy nói: nếu bại trong tay ta,?vĩnh viễn ngươi không hội kiến Âu Dương Kiệt.

Âu Dương Hải trầm ngâm một hồi, nghĩ:

"Nếu mình thua hắn, đương nhiên khó tránh khỏi cái chết?"

Thế là nói:

- Được. Ta đáp ứng. Ngươi tiếp chiêu đây!

Tử Vi kiếm của Âu Dương Hải hoá thành một một đạo cầu vồng, triển khai kiếm thuật dữ dội.

Tay phải Cổ Lão Thiên lúc này nắm một mũi Lăng giác thích, cũng triển khai chiêu thức tuyệt diệu.

Kiếm khí lạnh lùng, Lăng giác thích loang loáng.

Hai người đấu mấy chục chiêu, nhưng không nghe tiếng binh khí chạm nhau.

Trong lúc chiến đấu, rèm châu lay động, một số người áo quần rách bươm, toàn thân đầy vết thương, chầm chậm đi vào, họ chính là bọn Uất Đại Niên, Vân Trung Nhạc, Dương Đống Thần, Cổ Mộ Quỉ Lân và sáu vị Cô Lâu truyền sứ.

Những người tiến vào tiếp theo là Thiên Sơn tăng, Cổ Thiên Nhân Viên, Thanh Tòng đạo trưởng, Đường Hải Ninh.

Ai nấy trông họ dường như đều bị thương, kẻ nặng người nhẹ không giống nhau.

Từ ánh mắt giận dữ của họ, hiển nhiên đều rất bi phẫn.

Lý Xuân Hoa thất kinh nghĩ thầm:

"Có phải họ thật sự tìm đến tính sổ với Cổ Lão Thiên không? Cả đường Hải Ninh, Thanh Tòng đạo trưởng cũng vậy?..."

Đám người này tiến nhanh vào thạch thất xong, rầm rập toả ra bao vây Cổ Lão THiên vào giữa.Mấy mươi con mắt đổ dồn vào cuộc ác đấu kinh tâm động phách này.

Bỗng nghe tiếng hự.

Kiếm quang của Âu Dương Hải thu lại, máu tươi nhỏ giọt từ cánh tay phải của chàng.

Mũi Lăng giác thích trong tay Cổ Lão Thiên lúc này lại rớt trên mặt đất, đôi mắt lạnh lùng của hắn nhìn vào cánh tay đang chảy máu của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hừ một tiếng nói:

- Cổ Lão Thiên, vừa rồi sao ngươi không chặt đứt cánh tay ta?
Cổ Lão Thiên cười nói:
- Trước khi ta hãy còn chưa gặp mặt Âu Dương Kiệt thì ta không muốn sát hại ngươi.
Trong mắt Âu Dương Hải phóng ra tia lửa phẫn nộ, nói:
-Trận đấu này hãy còn chưa thể quyết định ai sống ai chết.
Cổ Lão Thiên nói:
- Ta nghĩ võ công của ngươi kém hơn ta một bậc, nếu đấu lâu dài ngươi sẽ khó thắng nổi ta.
Âu Dương Hải lạnh lùng nói:
-Cổ Lão Thiên, ngươi cứ tiếp được chiêu kiếm này mà vẫn không hề hấn gì, thì ta lập tức rút khỏi Âm Dương cốc.
Nói xong, Tử Vi kiếm trong tay Âu Dương Hải từ từ xoay chuyển.
Cổ Lão Thiên hơi biến sắc, tay hữu đưa vào người lấy ra một thanh đoản kiếm.
Thanh đoản kiếm trong tay hắn xuất hiện màu hồng nhạt, ánh xạ thần quang, đôi mắt hắn càng thêm mạnh mẽ, chăm chú nhìn vào thân hình di động của Âu Dương Hải.
Thình lình Âu Dương Hải chầm chậm dừng lại, đứng im không động, sau đó chàng từ từ đưa tay phải ra bắt kiếm quyết, dùng tay trái cầm kiếm.
Lúc này trên trán Cổ Lão Thiên lăn xuống mặt mấy giọt mồ hôi.
Trong thạch thất im phăng phắc, quần hào ai nấy đều nín thở, xem trận long tranh hổ đấu quyết địnhvận mệnh võ lâm này.
Âu Dương Hải và Cổ Lão Thiên (?) hai người đều không giống nhau.
Sắc mặt Âu Dương Hải càng lúc càng trang nghiêm, hiện ra một luồng chánh khí mãnh liệt.
Cổ Lão Thiên lại khẩn trương dị thường, mồ hôi rịn trán.
Đột nhiên Cổ Lão Thiên phá lên cười sằng sặc.
Tiếng cười làm rung chuyển vách đá, trong thạch thất tràn ngập tiếng cười. Hai đạo kiếm quang thình lình loé lên. Rồi vang lên tiếng keng keng, hai đạo kiếm quang thâu lại. Cạch ?đoản kiếm của Cổ Lão Thiên đã rớt xuống đất, sắc mặt của hắn tái nhợt, lùi lại ba bước, từng giọt máu tươi từ góc trán của hắn nhỏ xuống.
Âu Dương Hải thì buông rũ trường kiếm, ngẩn ngơ đứng đó.
Đông Phương Ngọc và Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải đứng lặng, cùng xông đến bên người chàng hỏi:
- Chàng sao rồi?
Âu Dương Hải đột nhiên phát ra tiếng thở dài thê lương nói:
- Không biết hắn thế nào cứ không hại tính mạng ta.
Hoá ra trong nháy mắt song kiếm đối kích vừa rồi. Công lực kiếm chiêu

của Âu Dương Hải đâm thẳng vào thái dương huyệt của Cổ Lão Thiên, nhưng Âu Dương Hải chợt cảm thấy một bàn tay của Cổ Lão Thiên lại ấn ngay trước ngực mình, chỉ cần Cổ Lão Thiên phóng ra nội lực thì Âu Dương Hải sẽ bị đánh nát tâm mạch, chết ngay tại chỗ, nhưng Âu Dương Hải thu kiếm nhảy lùi lại, Cổ Lão Thiên vẫn không xuất nội kình.Cú đánh của họ nhanh như chớp, trên đương trường bất cứ một cao thủ nào cũng không nhìn ra chuyện này. Âu Dương Hải thật không biết tên ma đầu hung hãn tàn độc này sao lại mấy lần khoan hậu cho mình, đây là nguyên nhân gì? Đương nhiên chàng cũng không hiểu nổi.

Cổ Lão Thiên từ đầu chí cuối vẫn là người thần bí quái dị. Trong đời Âu Dương Hải, mãi mãi không thể giải đáp được những việc của hắn đã làm.

Bỗng nghe một tiếng kêu:

- Cổ Lão Thiên, ngươi đã hại chết sư huynh của ta?.

Đông Dương sứ Thanh Tòng đạo trưởng quát lớn, đột nhiên tung mình xông tới Linh Hạc đạo trưởng trên giường đá.

Cổ Lão Thiên trầm giọng quát :

- Đứng lại.

Lão nhặt thanh đoản kiếm lên như chớp, rồi vụt một cái đã xuất hiện ngay trước mặt Thanh Tòng đạo trưởng.

Thanh Tòng đạo trưởng quát lớn:

- Cổ Lão Thiên, cả đời ta tìm sư huynh không được, hóa ra bị ngươi giam ở đây, đáng hận là mười mấy năm, nay ta lại mở mắt mà làm việc cho ngươi?.

Cổ Lão Thiên không để Thanh Tòng nói hết, đoản kiếm bay vọt vào ngực Thanh Tòng đạo trưởng, nhanh đến nỗi không thể né kịp.

Chỉ nghe một tiếng rú !

Thân mình cao gầy của Thanh Tòng đạo trưởng từ từ nhũn xuống. Quần hào vô cùng giận dữ, nhất tề xông tới Cổ Lão Thiên.

Cổ Lão Thiên cười ha hả nói:

- Các ngươi muốn báo thù ? Tiếc rằng đã qua muộn rồi, Cổ Lão Thiên này sớm đã an bài kế hoạch tàn sát, điên đảo võ lâm giang hồ, không ngờ chuyện này ta đã thực hiện được rồi, ha ha ha?

Hắn ngẩng đầu cười sằng sặc?.

Tiếng cười biết bao cuồng ngạo, hình như hắn không phải là một người hoàn chỉnh nữa, mà là một người tâm lý biến dạng.

Bỗng lúc này, dưới mặt đất bỗng vọt lên tiếng nổ như núi lở xé toang mặt đất !.

Tiếng nổ này gây nên một trận địa chấn, mọi người bị sức chấn động kịch liệt làm cho nghiêng ngả, sắc mặt đột biến, Cổ Lão Thiên thâu tiếng cười lại.

Mặt đất rung rinh và tiếng ầm ầm vang lên không ngớt.

Khi mọi người bị hiện tượng quái dị đột xuất này làm cho kinh ngạc.
Rèm châu thạch thất vén lên, vọt vào ba người, Lý Xuân Hoa kêu lên:
- Tiểu Linh, Công Tôn sư huynh, Xuân Hồng muội?.
Hóa ra ba người xông vào chính là Công Tôn Lạp và Lý Xuân Hồng che mặt bằng miếng lụa đen, và cả Tiểu Linh đang được Công Tôn Lạp ôm trong lòng.
Âu Dương Hải nghe tiếng Lý Xuân Hoa kêu Tiểu Linh, chàng lập tức biết ngay đứa bé đó là con yêu của mình, chàng lao bổ tới !
Tiếp theo là Lý Xuân Hoa, Đông Phương Ngọc cũng lao đến..
Lý Xuân Hồng đưa tay nắm chặt lấy Âu Dương Hải, vội vã nói:
- Âu Dương ca, chạy mau ! Phụ thân của chàng đã phát động cơ quan làm đổ sụp cả Âm Dương cốc?Hoa tỷ tỷ, các người một tay nắm một người?mau chạy theo ta.
Lý Xuân Hồng nói xong, tay phải nàng kéo Công Tôn Lạp tựa như phi yến vọt ra?
Âu Dương Hải kinh hãi hỏi:
- Sao ? Nàng gặp phụ thân của ta ? Phụ thân ở đâu ?
Lý Xuân Hồng vội nói:
- Chuyện không nên chậm trễ, nếu chúng ta chậm một bước, mọi người sẽ bị chon vùi trong Âm Dương cốc?
Lý Xuân Hồng hai tay nắm Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp, hai người cùng đưa tay mình ra nắm lấy Lý Xuân Hoa, Đông Phương Ngọc mau chóng phi ra.
Lúc này mặt đất rung chuyển dữ dội như núi lở, bão tố, thật kinh hồn động phách.
Mọi người trong thạch thất kêu la kinh hãi?
Âu Dương Hải cao giọng kêu lên:
- Viên bá bá ! Thiên Sơn lão tiền bối mau ra đi ! Xuân Hồng muội, nàng chậm một chút, ta đi tiếp họ ra?
Lý Xuân Hồng vội nói:
- Không được, chàng không thể đi vào, phụ thân chàng nói hễ cơ quan nhận chìm Âm Dương cốc phát động, thì chỉ trong chốc lát tất cả cửa sinh sẽ đóng lại?.chúng ta đã không còn thời gian nữa.
Âu Dương Hải lúc này đã biết Công Tôn Lạp và Lý Xuân Hồng đã gặp được phụ thân, chàng có nhiều chuyện về phụ thân muốn hỏi, nhưng lúc này đã không để cho chàng hỏi nhiều nữa,
Trong nháy mắt, Lý Xuân Hồng dẫn bốn người phi qua thông đạo, lách vào một thạch môn.
Đột nhiên phía sau vang lên giọng nói của Cổ Lão Thiên, nói:
- Lý Xuân Hồng, Âu Dương Kiệt ở đâu ?

Đông Phương Ngọc là người đi cuối cùng, nàng thấy Cổ Lão Thiên đuổi theo rất nhanh.

Đông Phương Ngọc hét lên:

- Cổ Lão Thiên, mạng ngươi đã tuyệt rồi !

Nàng đưa tay rút Thanh Qui Kiếm sau lưng Lý Xuân Hoa, một nhát kiếm bắn vọt ra.

Nhát kiếm này của Đông Phương Ngọc cực kỳ mau lẹ, mà Cổ Lão Thiên cũng không ngờ Đông Phương Ngọc lại xuất kích trong tình huống này, khoảng cách giữa họ không quá ba thước, đạo thạch môn này rộng chỉ hai thước, làm cho người khó bề tránh né.

Một tiếng hự, Thanh Qui kiếm đâm trúng vào bụng Cổ Lão Thiên, máu tươi phun ra như suối.

Lý Xuân Hoa vội vã kéo Đông Phương Ngọc, kêu:

- Ngọc muội, chạy mau lên !

Cả mặt đất đột nhiên vỡ tan !

Đông Phương Ngọc được Lý Xuân Hoa kéo bay vào đạo thạch môn?

Một trận rung chuyển dữ dội làm Cổ Lão Thiên ngã xuống đất?

Hai tay hắn nắm chặt chuôi kiếm, rút Thanh Qui kiếm ra khỏi bụng.

Mặt Cổ Lão Thiên co rúm lại đau đớn vô cùng, nhìn theo bóng hình của Đông Phương Ngọc khuất dần, lẩm bẩm tự nói:

- Cổ Lão Thiên này cuối cùng chết trong tay nàng, chẳng lẽ đây là báo ứng ?

- Âu Dương Kiệt, Âu Dương Kiệt, ngươi ở đâu ? Ngươi ở đâu ?

Cổ Lão Thiên kêu lớn.

Thanh âm của hắn tuy to nhưng bị tiếng ầm ầm che lấp mất.

"Ầm ! Ầm ! Rắc rắc ! Một loạt những tiếng rung chuyển địa chấn vang lên cực lớn.

Cổ Lão Thiên cảm thấy trong đầu hôn mê đi, bị hất văng xuống đất lăn qua lăn lại.

"Ầm ! Ầm ! Sầm ! Sầm ! Đùng ! Đùng ! Rắc ! Rắc !" Những tiếng nổ vang lên một loạt.

Vách đá trơn nhẵn vỡ toác, từng tảng đá cực lớn rơi xuống thông đạo ào ào.

Đây giống như ngày tàn của thế giới, trời đất muốn hủy diệt tất cả.

Cổ Lão Thiên mình đầy máu, dãy dụa đứng dậy, lẩm bẩm nói:

- La Cơ chân nhân, chẳng lẽ Âm Dương cốc này lại có cơ quan phá hủy ?

"Âu Dương Kiệt thật sự đã phát động cơ quan rồi ư ? Hắn muốn đem kiến trúc ngàn năm hiểm có của Âm Dương cốc vùi chôn dưới lòng đất hay sao ?

Âu Dương Kiệt, ngươi ở đâu ? Ta muốn hỏi ngươi?

Ôi?ta nhất định phải gặp Âu Dương Kiệt khi còn chưa chết?mới có thể chết được nhắm mắt?"

Cổ Lão Thiên đi loạng choạng, ngã rồi lại bò lên, miệng hét lớn:
- Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt?
Ầm ! Ầm ! Vách đá trên trần vỡ thành từng khối đá ào ào đổ sụp xuống.
Đột nhiên một tiếng kêu thét, Cổ Lão Thiên bị đá bay tán loạn đánh trúng, nằm ngất xỉu.
Không biết qua bao lâu?hắn tỉnh lại bên tai vẫn còn nghe tiếng ầm ầm.
Cổ Lão Thiên mở mắt ra nhìn, cả người hắn bị những tảng đá lớn đè cứng, chỉ chừa lại cái đầu lộ ra ngoài.
Cổ Lão Thiên dùng sức dãy dụa mấy lần muốn bò lên, những toàn thân không nhúc nhích được.
Cổ Lão Thiên thở dài thê lương, nói:
- Cổ Lão Thiên này chẳng lẽ lại chết thế này ư ? Âu Dương Kiệt, ngươi ở đâu ?
Đột nhiên một âm thanh lạnh lẽo từ trên đầu vang lên nói:
- Cổ Lão Thiên, ngươi kêu ta chuyện gì ?
Cổ Lão Thiên kinh ngạc, ngước mắt nhìn lên.
Trên đỉnh đầu hắn có một đóa hoa sen lớn bằng đá, khảm ngay trên vách, ngồi trên hoa sen là một quái nhân không tai, không mắt, không tay, không chân.
Cổ Lão Thiên hỏi:
- Ngươi là ai ?
Quái nhân trên tòa sen đột nhiên phát ra trận cười hô hố nói:
- Ta là Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, Cổ Lão Thiên, không ngờ ngươi hôm nay cũng quì trước mặt ta, ha ha ha?
Khuôn mặt ghê rợn của Cổ Lão Thiên nhăn nhúm lại, nói:
- Ngươi là Âu Dương Kiệt ?
Quái nhân giận dữ quát:
- Ta không phải là Âu Dương Kiệt thì là ai ? Thứ ác nhân các người cho rằng đã hủy đi hai tay hai chân hai mắt hai tai của ta là ta không thể báo thù ?
Nhưng hôm nay cuối cùng cũng báo thù được rồi, bọn ác đồ trong võ lâm giang hồ đều vùi chôn theo ta trong Âm Dương cốc, còn ngươi cũng chìm luôn dưới lòng đất, tất cả đều hết rồi !
Cổ Lão Thiên gắng hết sức hỏi:
- Trước khi chết ta muốn hỏi ngươi một câu, xin ngươi hãy nói theo sự thật.
Âu Dương Kiệt nói:
- Đúng lát nữa chúng ta sẽ chìm xuống lòng đất, ngươi có gì hỏi ta ?
Cổ Lão Thiên nói:
- Âu Dương Kiệt?đứa con trai Lâm Đại Ngọc sinh ra, thật sự là con của ai ? Là của Âu Dương Kiệt ngươi ? Hay là của Cổ Lão Thiên này ?

Âu Dương Kiệt nghe vậy cười lớn nói:
- Trời ! Ngươi mà cũng có con hay sao ? Mặc dù ngươi đã cùng Lâm Đại Ngọc, nhưng trời xanh chẳng lẽ lại cho ngươi một đứa con ? Âu Dương Hải là tinh huyết kết tinh của ta và Lâm Đại Ngọc, không có tạp huyết của Cổ Lão Thiên ngươi.
Cổ Lão Thiên nghe xong câu nói này, trong đầu như bị sét đánh, hắn run run hỏi:
- Ngươi nói thật ?
Âu Dương Kiệt giận dữ nói:
- Nó là con trai của Âu Dương Kiệt, chẳng lẽ ngươi không tin ?
Cổ Lão Thiên nói:
- Âu Dương Kiệt, ngươi biết đấy, tấm thân xử nữ của Lâm Đại Ngọc là ta tới trước ngươi, sau đó nàng mới bị ngươi dụ dỗ, trong lúc đến với ngươi nàng đã hoài thai.
Âu Dương Kiệt gầm lên:
- Ngươi quá vô sỉ rồi ! Lâm Đại Ngọc dù đã đến trước với ngươi. Nhưng khi đến với ta nàng đã phế bỏ thai nhi. Âu Dương Hải chính là con của ta. Con của Âu Dương Kiệt này?.
Cổ Lão Thiên nghe vậy phá lên cười rồi lại lẩm bẩm nói như mơ:
- A ! Đúng rồi?Lâm Đại Ngọc?nàng đã phụ ta?Nói như thế Âu Dương Hải thật sự không phải là tinh huyết của ta ! ? Ôi, ta lại sai rồi?sai lầm lớn?đặc biệt sai ! Cả đời ta nhìn mạng người như cỏ rác, đối với thiên hạ võ lâm thì căm thù, tàn sát, nhưng duy nhất đối với Âu Dương Hải thì không sát hại, bởi vì ta tồn tại một tia hy vọng?.Hôm nay nếu biết hắn không phải là con ta thì ta đã giết hắn rồi nhưng ta không còn sức nữa rồi?
"Ầm ! Ầm !"
Hai tiếng nổ lớn, rung chuyển tâm phách con người.
Đóa hoa sen Âu Dương Kiệt ngồi, từ trên không đứt rơi xuống đè vào đầu Cổ Lão Thiên, một tảng đá đổ sụp cũng đè nát đóa hoa sen.
??.

* * *

Chiều tà, trên đường cổ đạo thênh thang.
??
Một áng mây chiều ảm đạm, làm cho trái đất nhuộm một sắc thái thê lương.
Lại là hoàng hôn của một ngày !
Ngọn Đông Vân Phong, Tây Vân Phong của Cửu Cung Sơn đã không thấy nữa.

Tiếng núi non gầm gào giận dữ liên tục bảy ngày bảy đêm đã ngừng rồi.
Trái đất như đầy vẻ ghê rợn, âm u, thê lương?
Trên một ngọn núi cao thuộc Cửu Cung sơn có ba người nữ hai người nam và một đứa bé trai đang đứng?.
Không hỏi cũng biết họ là những người sống sót sau tai ương là Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp, Tiểu Linh, Lý Xuân Hoa, Đông Phương Ngọc, Lý Xuân Hồng.
Đột nhiên Âu Dương Hải phát ra tiếng thở dài nặng nề, nói:
- Thật như một cơn ác mộng, một giấc mộng làm người ta không dám tin !
Công Tôn Lạp nói tiếp:
- Đáng buồn là?.những tinh hoa võ lâm như thế lại chôn vùi trong Âm Dương cốc hết.
Lý Xuân Hoa nói:
- Âm Dương cốc, cuối cùng cũng hoàn toàn tan biến trong hoàng hôn âm dương này ! Ôi ! Mặt trời vẫn phải lặn về tây !
Đông Phương Ngọc nói:
- Đời người vốn như mặt trời vậy !
Lý Xuân Hồng đưa mắt nhìn mặt đất cát đá rêu phong như thửa hồng hoang sơ khởi. đứng lặng yên không nói !
Âu Dương Linh mở to mắt nhìn Âu Dương Hải, nói:
- Ông là ba ba của Tiểu Linh hả ?
Âu Dương Hải đưa tay ôm lấy nó, mỉm cười nói:
- Tiểu Linh, ta chính là ba ba của con đấy !
Âu Dương Linh nói:
- Ba ba, má má, Công Tôn bá bá và các cô cô đều rất thương yêu con ! Con muốn họ vĩnh viễn yêu thương con.
Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:
- Tiểu Linh ! Vô luận thế nào, má má cũng muốn các cô cô và Công Tôn bá bá sống mãi bên chúng ta.
Câu nói này của Lý Xuân Hoa, đã nói ra kết cục của bộ sách.
Tuy Lý Xuân Hồng và Đông Phương Ngọc sau một đêm ấy, lặng lẽ bỏ đi, nhưng qua mấy ngày Lý Xuân Hoa va Âu Dương Hải truy tìm, cả hai cô gái cuối cùng cũng trở về bên mình Âu Dương Hải.
Âu Dương Hải dẫn con trai và ba người vợ xinh đẹp đi ngao du khắp chân trời góc bể, hành hiệp trượng nghĩa. Họ trong giang hồ võ lâm được mỷ hiệu là Thần Tiên Quyến Lữ.
Công Tôn Lạp sau này và Lục Thiên Mai tương ngộ, hai người đồng tâm đồng lòng, gầy dựng lại "Thanh Minh Đạo", chủ trì chính nghĩa võ lâm giang hồ.
Pho truyện đến đấy là hết, có thể để lại cho người đọc những điều không

thỏa mãn, nhưng cuộc đời này có cái gì làm cho con người thỏa mãn được đâu. Chỉ biết rằng tất cả là hư vô cát bụi và "vạn sự đều không"

Hết

Nguồn: Mai Hoa Trang
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA